

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

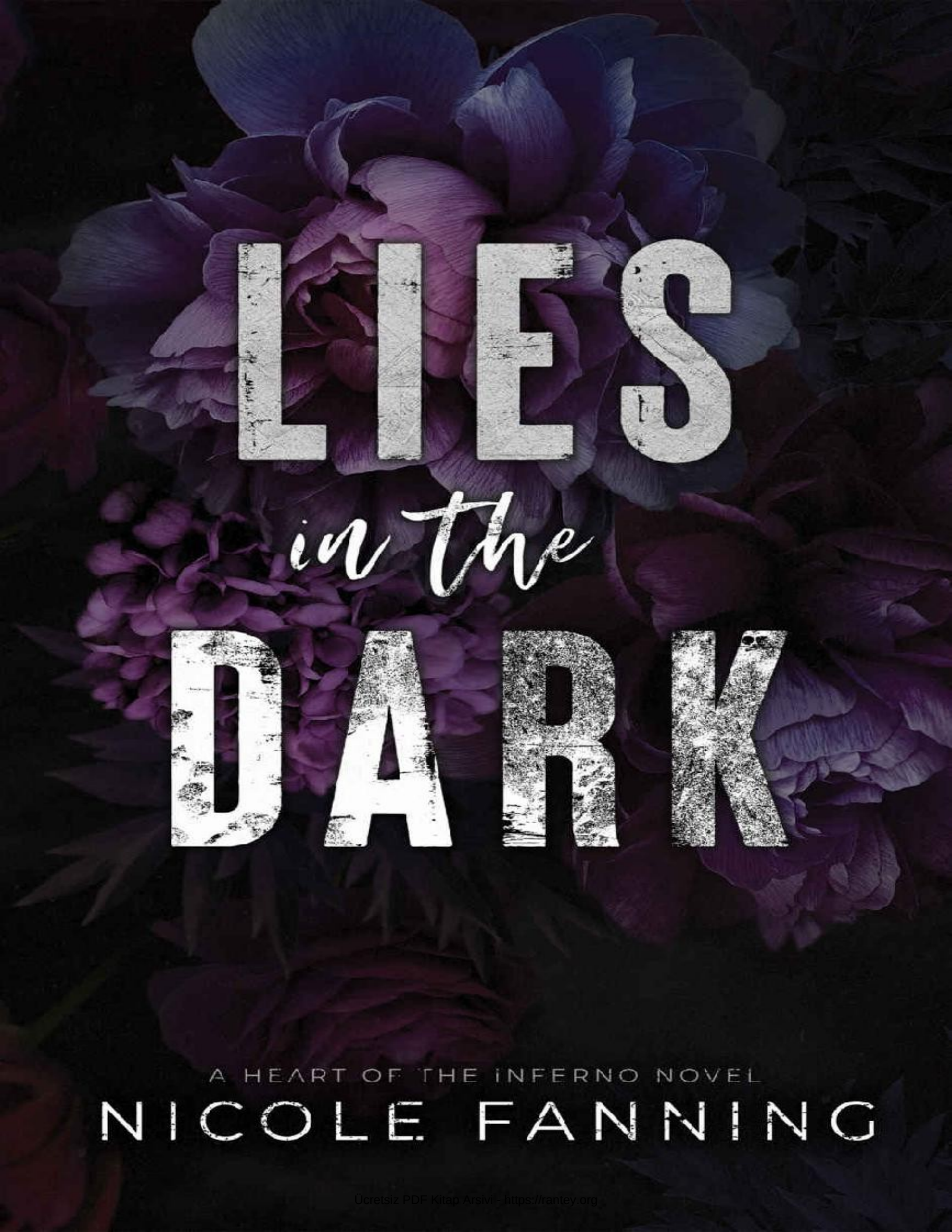
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LIES *in the* DARK

A HEART OF THE INFERNO NOVEL

NICOLE FANNING

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

KARA
NLIK
TA
YATI
YOR

CEHENNEMİN KALBI ROMANI

NICOLE FANNING

OceanofPDF.com

KARANLIKTA YATİYOR

Telif Hakkı © 2023 Nicole Fanning

Birinci Baskı

Ciltsiz ISBN: 979-8-9881623-2-2

Ciltli ISBN: 979-8-9881623-1-5

Bu bir kurgu eseridir. Aksi belirtilmedikçe, bu kitaptaki tüm isimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusaldır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmadan çoğaltılamaz veya herhangi bir şekilde kullanılamaz.

Kapak Yazarı Charlotte Brassington @ Designs By Charly

Interior Sanat eseri: Charlotte Brassington @ Designs By Charly

Düzenleme: Charlotte Brassington

Son okuma: Mikayla Christy

Biçimlendirme Sue Allerton & Charlotte Brassington

OceanofPDF.com

İçindekiler

Önsöz	
Prolog	
Birinci Bölüm	
İkinci Bölüm	
Üçüncü Bölüm	
Dördüncü Bölüm	
Beşinci Bölüm	
Altıncı Bölüm	
Yedinci Bölüm	
Sekizinci Bölüm	
Dokuzuncu Bölüm	
Onuncu Bölüm	
Onbirinci Bölüm	
Oniki Bölüm	
Onüçüncü Bölüm	
Ondördüncü Bölüm	
Onbeşinci Bölüm	
Onaltı Bölüm	
Onyedinci Bölüm	
Onsekizinci Bölüm	
Ondokuzuncu Bölüm	
Yirmi	
Bölüm Yirmi Bir	
Bölüm Yirmi İki	
Bölüm Yirmi Üç	
Bölüm Yirmi Dört	
Bölüm Yirmi Beş	
Bölüm Yirmi Altı	
Bölüm Yirmi Yedi	
Bölüm Yirmi Sekiz	
Bölüm Yirmi Dokuz	
Bölüm Otuz Bölüm	
Otuz Bir	

[Bölüm Otuz İki Bölüm](#)
[Otuz Üç Bölüm Otuz](#)
[Dört Bölüm Otuz Beş](#)
[Bölüm Otuz Altı Bölüm](#)
[Otuz Yedi Sonsöz](#)
[Bonus Epilog Çok](#)
[Yakında Yazarın](#)
[Notu Yazar](#)
[Hakkında Teşekkür](#)
[İletişimde Kalalım](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

Bu kitap, dünyada kendini biraz kırılmış, biraz kaybolmuş ya da biraz sevilmez hissedenden tüm kalpler içindir. Siz olduğunuz gibi mükemmelsiniz ve yeterlisiniz. Her zaman.

OceanofPDF.com

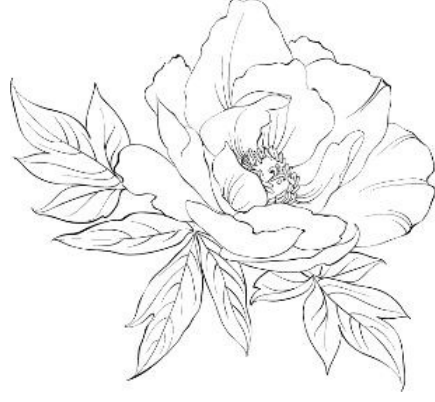
Çalma Listesi

Psycho - Taylor Acorn
Traitor - Elley Duhé
War of Hearts - Ruelle
Cravin' - Stileto
Karanlıkta Aşk - Jessie Reyez
Hang On - Le Youth, Gordi, Reminders
Don't Blame Me - Taylor Swift
Die 4 Me - Halsey
Middle of the Night - Elley Duhé
River - Eminem
Heartbreaker - Pat Benatar
Drown - Martin Garrix
False Reactions - Lastlings
Sober - Selena Gomez
Cherry Pie - Warrant
Nameless - Stevie Howie Blames's
on me - Andrew Stewart Love Me
Anyway - P!nk
Hide and Seek - Le Youth Remix Vertigo
- Autograf
Arcade - Duncan Laurence
I'll Wait - Le Youth Remix
Moonlight Sonata Nightmare - We Are One
Devil Backbone - The Civil Wars
Kötü Adam - Lily Rose
I See Red - Everybody Loves an Outlaw
traitor - Olivia Rodrigo
Her Şey Değişiyor - Saint Middleton

Infinity - Jaymes Young Unconditionally
- Katy Perry

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Önsöz Rachel

Yedi Yıl Önce

Silah elimde ağırlaştı.

Bayım öyle olacağını söyledi. Ayrıca *sessiz* olduğunu da söyledi. Ve öyle.

Aslında o kadar sessiz ki, sessiz odada emniyetin kapandığını zar zor duyabiliyorum.

Yatağın Jaxon'a ait tarafında durup silahı doğrudan kafasına doğrultuyorum. Yaklaşık on dakikadır burada durmuş düşünüyordum. Her şeyi.

Şu anda bu kadar güzel görüldüğü için onu sikeyim.

Koyu gri ipek çarşaf lar vücudunu gizlice sarıyor. Göz kapakları seğiriyor ve yontulmuş çenesi yastığa karşı geriliyor, iyi tanımlanmış karın kasları aldığı her nefeste hafifçe yükselip alçalıyor.

Birden yatakta kaymaya başladı.

Keskin bir nefes alıyorum ama silahın namlusunu hâlâ ona doğrultmayı başarıyorum. Uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyor ve kaşları çatılıyor. Yan yatıp, tamamen döv melerle kaplı kaslı sol kolunu sert göğsüne doğru sarkıtırken nefesimi tutuyorum.

Daha yarım saat önce beni sımsıkı saran o kolun sıcaklığını hatırlayarak iç geçiriyorum.

Şimdi burada duruyorum... bir silahla.

Yapabilirim. Tam burada. Şu anda.

Bana bu kadar acı çektiren o huysuz Yüce Don'un hayatına son vermek için tek bir atış yeterdi.

O olduğunu bilmediğine yemin etti.

Belki gözlerindeki bakıştan, belki de sesindeki çaresizlikten, ama bir şey bana bunun o nadir anlardan biri olduğunu söyledi.

Jaxon Pace doğruyu söylüyordu. Onları sikişirken yakaladığımda onun kim olduğunu bilmediğini biliyorum.

Hayır, ayağının takılıp kadının vajinasına düştüğünü de sanmıyorum ama onu sarhoş bir halde bulduğumda ne yaptığının farkında olmadığına *inanmıştım*. Ya da *kim olduğunu*. En azından bu sefer.

Bağışlanmak için yalvarmasına izin verdikten sonra bu gece onu hâlâ becermemin tek nedeni buydu.

Şey, hayır, bu tam olarak doğru değil.

Bu gece onu becermemin *tek* sebebi bu değildi. Ayrıca bencilce son bir kez daha ihtiyacım vardı. Bir veda sikişi.

Dışarıdan bakan biri için bu kavramın çılgınca ya da umutsuzca görüneceğinden eminim ama umurumda değil. Çılgınlık ve çaresizlik Jaxon'la benim için normal bir durum, bir çift olarak hiçbir zaman mantıklı olmadık, öyleyse neden şimdi başlayalım ki?

Benim için son bir sikiş gerekliydi. Hatta katartık.

Jaxon özür diledi, onu affettim ve sonra seviştik... son kez.

Bunun son kez olduğunu bilmediğini kabul ediyorum, ama aynı zamanda benim değil de *arkadaşımın* içinde olduğunu da bilmiyordu, değil mi?

Ve ona inansam bile, ki inanıyorum, bu artık her şeyin farklı olduğu gerçeğini değiştirmez. Her şeyin.

Çünkü ona ilaç verip kandırmış olsa bile, hiçbir şey bu gece gördüklerimi ortadan kaldıramaz. Gözlerimin önünden görüntüler geçiyor. Elleri vücudunun her yerindeyken bana gülümseyen kızın görüntüleri. Kalçalarında, bacaklarında, göğüslerinde. Göz çukurlarıma doğrudan çamaşır suyu dökmüş olsam bile, *bunu* hafızamdan asla silemem.

Jaxon'ın ne yaptığının farkında olup olmaması önemli değil. Tüm ilişkimiz ortadan ikiye bölündü ve ikimizin de bizi tekrar bir araya getirmek için yapabileceği hiçbir şey yok. Bu sefer bitti. Temelli olarak.

Parmağım elimdeki silahın tetiğine dokunuyor, bayimin tetiği çekmek için ne kadar basınç gerektiğini söylediğini tam olarak hatırlamaya çalışıyorum.

Her şey bitmiş olabilir. Tek yapmam gereken bu silahı ateşlemek ve.

Ama sonra arkamdan gelen bir ses beni sıçrattı. Arkamı döndüğümde beşiğinde usulca kıpırdanan kızımı görüyorum.

Tıpkı babası gibi, huzursuz bir uykucu.

Benim güzel kahverengi saçlı kızım, yumuşak pembe pijamaları içinde, sessiz bir nefes alıyor, kendini daha rahat bir pozisyona getiriyor ve sonra uykusuna devam ediyor. Benim bebeğim. Benim tatlı Jessica'm.

Elimdeki silahı indirerek babasına dönüyorum. Onu şu anda vurursam uyandırabilirim.

Kahretsin, bütün evi uyandırırđım.

Ve eğer Jaxon'ı vurup öldürseydim, bu odadan canlı çıkmamın mümkün olmadığını biliyorum. O zaman kızımı bilerek yetim bırakmış olurum. Asla yapmayacağım bir şey.

Yetim olmanın bana ne yaptığını biliyorum ve bunu *kendi çocuğuma* asla yapamam.

Jessica.

Ancak şimdi ona bakarken midem bulanıyor.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum, sadece yapmak istemiyorum. Küçük güzel kızımı bırakmak istemiyorum. Hem de hiç.

Ama kalamayacağımı biliyorum ve onu yanımda götüremeyeceğimi de biliyorum.

Pace ailesini korumaya yeminli düzinelerce silahlı korumadan birine haber vermeden Jessica'yı bir şekilde mülkten kaçırmayı başarsam bile fazla uzağa gidemezdim. Pace Ailesi Mafyası'nın her bir üyesi peşimize düşmeden önce ilçe sınırına bile varamazdık.

Ve buna kendi hain niyetleri için bizi takip etmekte tereddüt etmeyecek olan *diğer* Mafya aileleri dahil değil.

Jessica bir Pace, yani Jaxon'ın varisi... ve bir hedef.

Herkes bizim için gelecekti ve Jaxon bizi ilk yakalarsa şanslı olacaktık. Ve eğer yakalarsa, kızını ondan almaya çalıştığım için beni öldürmekte tereddüt etmezdi.

Hayır, bunu ona yapamam. Ya da ona.

Tam bir sik kafalı, sakar ve obur bir sürtük olabilir ama Jaxon'ın tek kurtarıcı özelliği o küçük kızı en az benim kadar seviyor olması. Bunu iliklerime kadar biliyorum.

Ayrıca kimsenin onu onun gibi koruyamayacağını da biliyorum.

Bir mafya babasının varisi her zaman bir hedef olarak görülecektir ve bunu söylemek beni ne kadar öldürse de, Jaxon Pace bu küçük kızın hayattaki en iyi şansısıdır. Zengin, güçlü ve kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermez. Çünkü pek çok, pek çok hatasına rağmen, derinlerde bir yerde hala bir parça onur taşıdığına yürekten inanıyorum.

Jaxon Pace pek çok şeyi hak ediyor olabilir, hatta silahımdaki kurşunu bile, ama gecenin bir yarısı tek çocuğunun ondan çalınmasını hak etmiyor.

Ve onu korumak için ona canlı ihtiyacım var.

Kalmak zorunda.

Ama onun yumuşak buklelerini okşarken, kalbimin acısını bastırmak için ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Ultrason cihazında kalp atışlarını duyduğum andan itibaren onu sevdim.

Jaxon ile ilişkimin sona ermesine ağlamıyor olabilirim ama bunun güzel kızımı son görüşüm olabileceğini bilerek gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor.

"Seni seviyorum Jessica," diye fısıldıyorum uyuyan çocuğuma gözyaşları içinde. "Ne olursa olsun, sen her zaman benim bebeğim olacaksın. Annenin seni sevdiğini asla ama asla unutma."

Onun tatlı melek yüzünü hafızama kazımak için elimden geleni yapıyorum ve ayağa kalkmadan önce titreyerek son bir nefes alıyorum. Eğer şimdi gitmezsem, asla gidemeyeceğimi biliyorum.

Gözlerimi siliyorum ve sessizce *çantamı* yerden alıyorum.

Jaxon sayesinde bu lanet şeye sahip olmamı ve *onun* talimatları doğrultusunda haftalardır paketleyip dolaba saklamış olmamı biraz ironik buluyorum.

Jessica'nın doğumundan sonraki yeni baba paranoyası içinde, içinde kıyafetler, pasaportlar ve önemli belgeler olan bir çanta hazırlamamı önerdi. Kendisine bir şey olması durumunda, Jessica ve benim güvenli bir yere kaçmamıza yardımcı olacak insanlarla birlikte bir planımız olacağından emin olmak için bunları yanıma almam gerektiğini söyledi.

Eminim planını ondan kaçmak için kullanacağımı hiç düşünmemiştir.

Jaxon'a bakmak için geri dönüyorum ve silahı sessizce çantaya koymadan önce emniyetini açıyorum.

Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor ve bir an için, görkemli bir şekilde çıplak olan bebeğimin babasına bakarken, kararlılığım sarsılıyor.

Jaxon iyi bir adam değil ama kötü biri de değil. Beni *sevip sevmediğini* dürüstçe söyleyemem ama bana her zaman cömertçe yardım ettiğini ve beni koruduğunu biliyorum. Bana hiç vurmadı ya da elini sürmedi, beni tehdit bile etmedi. Sınırlı vicdanı buna asla izin vermezdi.

Ama o beni *incitti*.

Gözlerimi kapatıyorum, kendimi tüm o görüntüleri hatırlamaya zorluyorum. Tüm o kadınlarla birlikte kendime basit ama acı verici bir gerçeği hatırlatıyorum: Ben kim ya da ne olursam olayım, Jaxon neyse o. Asla değişmeyecek. O her zaman tek bir kadınla asla tatmin olamayacak müstehcen bir fahişe olacak.

...O tek kadın çocuğunun annesi olsa bile.

Hayır. Gitmem gerek.

Acı verse de, beni bulacak olsa da. Ve beni bulacağını biliyorum. Ama bulduğunda, her şeyin farklı olduğunu anlayacak. Bu sefer gerçekten bittiğimi ve ona ihtiyacım olmadığını ya da onunla herhangi bir bağlantı kurmak istemediğimi bilecek. Onu affetmeyeceğim, onunla evlenmeyeceğim ve o dışarıdayken bunu yeni yaşam biçimim olarak kabullenmeyeceğim.

Nabızı olan her şeye aletini sokar.

Siktir, Jaxon. Gözyaşlarımı hak etmiyor.

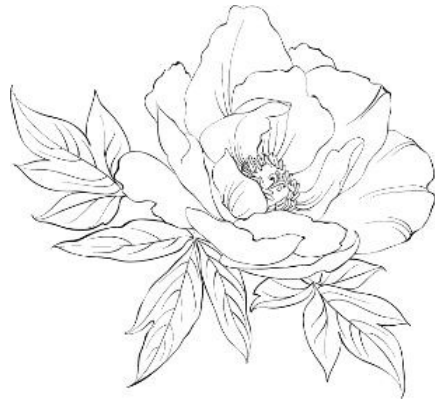
Bu korkunç atlıkarıncaya sadece onun yüzünden bindim ve sonsuza dek kurtulmak istiyorum. Ve bunun tek yolu bu.

... Sadece korkunç bir bedeli var.

Kapıya doğru yürüyorum, dönüp son bir kez küçük kızımın beşiğine bakıyorum. Kapı kolunu çevirip sessizce dışarı çıkmadan önce ona doğru son bir öpücük konduruyorum. Kapıyı arkamdan bastırarak kapatırken, elim bir an için çerçevenin üzerinde kalıyor.

"Hoşça kal Jess," diye fısıldıyorum gözyaşları içinde, karanlık ve boş koridora. "Lütfen beni affet."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Birinci Bölüm Rachel

"Hadi, seni küçük pislik, aç!"

Bir otel odasına girmeyeli uzun zaman oldu ve ne yazık ki biraz paslanmışım.

Etrafıma göl etkisiyle kalın kar yağıyor ve şehrin güney yakasındaki yarım yamalak bir motelin kaygan ikinci kat balkonunda dururken havada nefesimi görebiliyorum.

Chicago Lakeview Premier Extended Motel eğlenceli bir çelişkidir. Birincisi, adında çok fazla kelime var. İki, bina en az kırk yaşında ve neredeyse yıkılacak durumda olduğu için kesinlikle *birinci* sınıf değil; ve üç, sahip olduğu tek *manzara*, arabaların lastiklerinin altındaki soğuk karla karışık yağmuru vızıldayarak geçtiği gürültülü otoyol.

Çerçeve ile kilit arasına bir kredi kartı sıkıştırıyorum. Bu bir arkadaşımдан öğrendiğim eski bir numara. Her zaman işe yaramıyor, özellikle de Jefferson gibi yüksek teknolojiye yeni otellerde. Ancak Lakeview gibi eski moteller, aldıkları düşük ücretlerle güvenliklerini yükseltmek bir yana, ışıkları ve ısıyı açık tutmayı bile zar zor karşılayabiliyor.

Ama bu benim için iyi, çünkü sonunda mandalın tıkladığını hissediyorum.

Evet, hala bende.

Burada kalan adamın kişisel güvenliğine biraz olsun saygısı olsaydı, en azından sürgüyü kullanırdı. Ama kapı nihayet itilerek karanlık küflü odaya açıldığında, bunu yapmadığı anlaşılıyor.

Tabii ki yapmadı. Neden yapsın ki?

Ne de olsa Adam Westwood, suçlulardan, katillerden ya da geceleri ortaya çıkan hemen her şeyden korkmayan ukala bir FBI ajanıdır.

Oda karanlık ama sıcak. Bu berbat havada otobüs durağından bir mil yürüdüğüm için kıyafetlerim sıırsıklam ve soğuktan kurtulmak için çaresizim. Hızla odaya girip kapıyı arkamdan kapatıyorum ve duvardaki ışık düğmesine basıyorum.

Ama açılmıyor.

Evet, bir Premier otel, tamam.

Yatağın kenarındaki lambayı bulmayı umarak karanlıkta etrafı yokluyorum. Ama onun yerine dizim sertçe ahşap bir masa ayağına çarpıyor ve neredeyse yere yuvarlanıyordum.

"Ah!" Komodine uzanıp lambayı yakarak bağııyorum. "Ne oluyor lan?"

"Kelimeleri ağzımdan aldın," diye Adam'ın sesi aniden arkamdan geliyor.

"Tanrım!" Yerimden sıçradım, dönüp onunla yüzleştım. "Ödümü kopardın."

Odadaki tek yarı rahat sandalyede kapıya dönük oturuyor, yanında bir şişe *Jack Daniels* var.

"İşte bu komik. Otel odama zorla giriyorsun, kardeşin Michael Valentine ve bebeğinin babası da o çekilmez hıyar Jaxon Pace. Tüm hesaplara göre, korkması gereken kişi benim," diyor ve yastığın altından silahını çıkarıyor. "Tesadüfe bakın ki korkmuyorum."

Elindeki silaha bakıyorum, kalbim çarpmaya başlıyor. O kızgın. Ama onun gibi tehlikeli adamların yanında korktuğunu göstermemen *gerektiğini* öğrendim... korksan bile.

"Haklısın," diyorum derin bir nefes alarak. "Ama az önce *de* söylediğin gibi, kardeşim Michael Valentine ve bebeğimin babası da o çekilmez hıyar Jaxon Pace."

Ona doğru bir adım atıyorum, ancak emniyet sesini duyduğumda duruyorum. "Ne demek istiyorsun?" Hırlıyor.

"Gözümü korkutmak istiyorsan Adam," diyorum sırtarak. "Beni vurmakla tehdit etmekten çok daha iyisini yapmalısın, çünkü bu noktada buna çok alışkınım."

Bana bakıyor, koyu kahverengi gözleri duygusuzca ruhumu tarıyor. Sonunda, emniyet tekrar açıldı.

"Seni asla korkutmak istemedim, Ann-" diye iç geçirdi. "Yani, *Rachel*."

Hangisi daha rahatsız edici bilmiyorum, sesindeki hayal kırıklığı mı yoksa gözlerindeki hayal kırıklığı ifadesi mi?

"Neden karanlıkta oturuyorsun?"

"Sen bana odamda ne halt ettiğini söyledikten sonra bunu sana söylememe ne dersin?" Tükürür.

"Dışarıda arabayı görmedim, o yüzden burada olacağını düşünmemiştim," diyorum yüzünü tarayarak. "Dürüst olmak gerekirse-"

"Dürüst mü?!" Birden tersledi ve beni zıplattı. "İlk günden beri dürüst olmadın! Ve işte buradayım, *seni* aramak için şehrin her yerinde koşturarak boynumu riske atıyorum."

Ayağa kalkıyor ve odanın diğer ucuna doğru yürüyor.

"Özür dilerim, senden benim için bunu yapmanı istediğimi hiç hatırlamıyorum," diye karşılık veriyorum. "Benim için endişelendiğini nereden bilebilirdim ki?"

"Elbette, çok endişelendim! Yani, ne tür hasta haydutlar olduğu hakkında bir fikriniz var mı?"

Durur, ellerini kalçalarına koyar ve alaycı bir şekilde güler.

"Ama tabii ki biliyorsun," diyor sessizce. "Çünkü sen de onlarla birliktesin."

"Ben değilim."

"Evet, öylesin!"

"Tamam, evet, öyleyim," diye gülüyorum, karanlık bir şekilde. "Ama senin düşündüğün şekilde değil."

"Benim *düşündüğüm* gibi mi?!" Gürlüyor. "Lütfen söyle bana, bu nasıl bu kadar komik? Ya da bunun başka bir şekilde nasıl görülebileceğini? Senin sadece bir fahişe olduğunu biliyorum ama lanet olsun! Kelimenin tam anlamıyla düşmanla aynı yataktasın!"

"Ben fahişe değilim!" Ben de bağırıyorum.

Bana bakıyor, tamamen şaşkın.

Yani, adil olmak gerekirse, bu şekilde tanıştık.

"Arada sırada müşteri kabul ederek biraz para kazanabilirim," diye iç geçiriyorum savunmacı bir tavırla. "Ama tek olduğum şey bu değil. Bundan çok daha fazlasıyım."

Gülüyor, masadaki Jack şişesini alıp kirli pencereye doğru yürüyor.

"Doğal olarak," diye fısıldıyor. "Ne kadar aptalım. Aramızda *gerçek* bir şeyler olduğunu düşünüyordum. Ve sen... sen..."

Başını öne eğiyor.

"Neyim ben, Adam mı?" Öfkeyle bağırdım. "Neyim ben?"

"Sen sadece..." Sesi kesiliyor. "Düşündüğüm gibi biri değilmişsin."

"Biliyorsun, bu her iki taraf için de geçerli," diyorum onunla göz göze gelerek. "Senin de bana yalan söylediğini unutmayalım, *Robert*."

"Bana öyle deme," diye fısıldıyor arkasını dönmeden ölümcül bir şekilde. "Robert demeyi uzun zaman önce bıraktım."

"Neden?"

"Bu seni hiç ilgilendirmez."

"Bak," diyorum, kendi hayal kırıklığım artıyor. "Şu anda burada bile olmamam gerekiyor. Jaxon beni ev hapsinde tutuyor, yarım düzine koca kışkı koruma da başımda bekliyor. Ama gizlice kaçtım, uzun ve rahatsız bir otobüs yolculuğu yaptım, karda bir mil yürüdüm, sırf seninle konuşmak için buraya geldim çünkü bir açıklamayı hak ettiğini düşündüm."

"Söyleyecek bir şeyim yok," diyor acı bir şekilde.

"Belli ki söyleyecek çok şeyin var," diye karşılık veriyorum. "O zaman erkek ol ve tüm göğsünle söyle."

Birden odadaki masaya tekme atarak masanın yan yatmasına neden olur.

"Pekâlâ, tamam! Konuşmak mı istiyorsun Rachel? Hadi konuşalım.

Başlamaya ne dersin?

onlardan biri olduğun gerçeğiyle!" Bana doğru hışımla yaklaşarak bağırıyor. "Ve eminim ki ben senin ve küçük suçlu arkadaşların için sadece bir şakayım."

"Hayır!"

"Sen de hepsini beceriyor musun? Aletlerini sürerken benim hakkımda gülüyor musun?"

"Siktir git!"

"Onu da beceriyor musun?"

Jaxon?" "Tabii ki hayır!"

Beni omuzlarımdan tutup yataktan çekerken gözlerini bana dikerek, "Belli ki geçmişte yapmışsın, çünkü o senin kızının *babası*," diyor. "Uzun zaman önce *kaybettiğini* söylediğin kızın. Ama bu da bir yalandı, değil mi Rachel?"

"Siktir git! Onu uzun zaman önce kaybettim!" Onu üzerimden iterek bağırdım. "Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, Adam. Kim olduğum, neler yaşadığım ya da bu hayat yüzünden neler çektiğim hakkında hiçbir fikrin yok! Bu yüzden bana bir iyilik yap ve profilimi çıkarmaya çalışma çünkü o koca kafanın bunu yanlış anlayacağına söz veriyorum!"

Yanımdan geçip kapıya yöneldim.

"Biliyor musun, buraya seninle konuşmaya geldim. Neden geldin? Çünkü benim sana yalan söylediğim kadar sen de bana yalan söylemiş olsan da bunu hak ettiğini düşündüm. I

İyi bir adam olduğunu sanıyordum," diyorum, içimden zehir akıyor. "Bizden çok daha iyi olduğunu düşünüyorsun ama gerçek şu ki sen de en az senin kadar sikik, en az senin kadar ahlaksız ve en az benim kadar zaman kaybı birisin!"

Kapıyı çekip açıyorum ama tam çıkmak üzereyken Adam kapıyı çarparak kapatıyor ve yolumu kapatıyor.

İkimiz de hareket etmiyoruz, odadaki tek ses hızlı nefes alış verişlerimiz.

Gitmeliyim. Kıçını yere yapıştırıp kapıdan çıkıp gitmeliyim. Ama burada öylece durup sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bir şey söylemesini bekliyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun," diyor sonunda, gözleri bir anlığına benimkilerle buluşuyor.

Gerçekten mi? Adam'a böyle mi liderlik edeceksin?

Sessizce küçük motel odasındaki şifonyere doğru yürüdü ve bir kazak çıkardı. Yüzünü bana dönerken elindeki kazağa bakıyor.

"Bana şunun cevabını ver," diyor sessizce. "Bunların *herhangi* biri doğru muydu?"

Gözleri benimkileri buluyor ve aniden hareket edemiyorum. Çok kırılmış görünüyor. Belki *de* bu onun için gerçektir.

Biraz zaman alıyor ama sonunda kendime geliyorum ve gömleği ondan alıyorum.

"Gerçektir," diyorum yatağa doğru yürürken. "Aslında çoğu."

Sırılsıklam olmuş ince gömleğimi omuzlarıma çekmeden önce ona bir kez daha bakıyorum. Ama kazağıma uzandığımda Adam aniden kolumu tutuyor.

"Eğer kalacaksan, dinleme cihazı takmadığını bilmem gerek."

Şimdi hemen anlıyorum: Onun önünde soyunmamı istiyor.

Aslında onu suçlayamam. Akıllıca bir hareket.

Arkama uzanıp sütyenimi çıkarıyorum ve yatağın üzerine atıyorum. Kollarımı titreyen bedenime dolayarak etrafımda dönüyorum.

"Gördün mü? Kablo yok."

"Hepsi," diyerek kot pantolonumu da işaret ediyor. Başımı sallayarak homurdanıyorum.

"Evet, gerçekten *özel* bir şey yaşamış olmalıyız, ha?" Alaycı bir şekilde söylüyorum. "Yine de. Sanırım adil olmak gerekirse, sanki hepsini daha önce görmemişsiniz gibi değil."

Bana ters ters bakıyor, sonra cüzdanını çıkarıp yatağın üzerine iki yüz dolarlık banknot atıyor.

Demek bu piç kurusu böyle oynamak istiyor, ha?

"Peki o zaman, madem böyle olacak," diye sinirli bir şekilde çıkışıyorum.

Oturup botlarımın fermuarını açıyorum ve ıslak kotumu vücudumdan sıyırmadan önce onları yere atıyorum. Birkaç dakika içinde FBI Ajanı Adam Westwood'un karşısına iç çamaşırimdan başka bir şey giymeden çıktım.

"Tatmin oldunuz mu? Bahse girerim Büro bunu duymak isteyecektir."

Çekmeceye uzanıp bir çift eşofman altı çıkarmadan önce bana kısa bir süre bakıyor.

"Git bir duş al. Orada kullanmadığım yeni bir havlu var. Isınırsın ve kurulanırsın," diyor sessizce ve pantolonu yatağın üzerine atıyor. "Dışarıdan yemek sipariş edeceğim. Çin yemeği yapan bir yer var, biraz lezzetli."

Şu anda bir seçeneğim olduğunu fark ettim.

Ona siktir olup gitmesini söyleyebilir, kıyafetlerimi giyip kapıdan çıkabilir ve onu bir daha görmeyeceğime yemin edebilirdim.

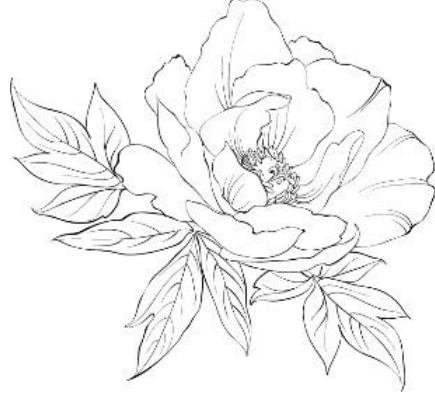
...Ya da kalıp bu işin nereye gideceğini görebilirim.

Siktir et. Hadi vahşi tarafta bir yürüyüşe çıkalım.

Yataktan giysileri alıyorum, bilerek parayı olduğu yerde bırakıyorum.

"Tavuklu lo mein, yanında yumurtalı ekmek," diye sesleniyorum ona, banyoya doğru yürürken. "Ve lanet olası erik sosumu unutma."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Adem

O burada.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum, çok güzel ve çok *çıplak* bir kadının duşa girdiği banyoya gizlice bir göz atıyorum.

O gerçekten burada.

Keşke tamamen şaşırdığımı söyleyebilseydim ama şaşırmadım. Kaçırılmadığından ya da öldürülmediğinden emin olduğumda ve sonunda gerçeği öğrendiğimde, gelip beni bulacağını biliyordum. Neden mi? Çünkü cevaplar istiyor.

Ben de öyle.

Aylardır bu sefil şehirde, ölü ortağımın kaçırılıp seks ticareti için satıldığından şüphelendiğim yeğenini bulmaya çalışıyorum. Bu yavaş ilerleyen bir soruşturma oldu, çünkü çoğunlukla Büro'da teknik olarak askıya alındım, ama aynı zamanda milyarder Jaxon Pace yoluma mümkün olan her türlü bürokratik engeli koymaya karar verdi. Ancak, tüm bunlara rağmen, iyi bir ilerleme kaydettiğimi itiraf etmeliyim.

Bu şehirde bir kaçakçılık çetesi olduğunu *biliyorum*. Bunu kanıtlamaya çok yakınımlım ve kanıtladığımda, aradığım kızı bulabilirim ve Langley'e bir kahraman olarak dönebilirim.

Sonra tekrar... çoğu *kahraman* fahişelerle yatmaz.

Ve bunu yapsalar bile, bu kahramanlar kesinlikle, kahramanın çökerttiği kaçakçılık çetesini *yönettiğinden* şüphelenilen adamın kız kardeşi olduğu ortaya çıkan fahişelerle yatacak kadar aptal değillerdir.

Ama bunu nereden bilebilirdim ki?

Annie'yi oldukça düzenli bir şekilde görüyordum. Evet, hoş bir dikkat dağıtıcıydı. Ve evet, bir yandan cinsel sömürüyü sona erdirmeye çalışırken bir yandan da bir fahişeye birlikte olmamın biraz ikiyüzlülük olduğunun farkındayım. Ama ona iyi davrandım ve seanslarımız için ona cömertçe ödeme yaptım. *İzin* verdiği seanslar

Zaten parasını ben ödüyordum. Son birkaç haftadır paramı almayı bıraktı ve sanki gerçekten daha fazla bir şey olmaya başladığımızı hissettim.

Tüm bu ifşaatlardan sonra *Annie* ile olan etkileşimlerimin gerçek olduğunu düşünmek akıllıca değil.

"Boktan bir motele göre en azından su basıncı iyi," diye sesleniyor koridorun sonundan.

Başımı sallayarak kendi kendime homurdanıyorum.

İnanılır gibi değil. Cidden her şey normalmiş gibi davranıyor. Normal değil. Boktan ötesi. Neden? Çünkü son birkaç aydır birbirimize söylediğimiz her şey temelde yalandı.

Ona kayıp bir kızı arayan özel bir dedektif olduğumu söyledim ve o da bana Michael Valentine'ı tanıyan bir eskort olduğunu söyledi.

Bunların bir kısmı doğru olsa da hiçbiri normal değildir.

Asıl canımı sıkan şey, onu hâlâ *istiyor* olmam. Hem de çok. Koridorda yürümek, perdeyi yırtıp açmamak, saçlarından tutup banyodaki küvetin üzerinde domaltıp onu sertçe becermemek için kendime hakim olmam gerekiyor.

Yapamam.

Bana yalan söylediği için mi, yoksa benim ona yalan söylediğim için mi bilmiyorum ama aramızda bir şeyler kırılmış gibi hissediyorum. Bunu düzeltebilir miyiz bilmiyorum ve bu noktada düzeltmek isteyip istemediğimi bile bilmiyorum. Belki de bunu fazla abarttım ve belki de aramızda gerçekten bir bağ yoktu ve bu sadece birbirimizle çıplak kaldığımız onca zamanı haklı çıkarmak için kendime söylediğim bir şeydi.

...Ama öyle olmadığını biliyorum.

Çünkü ona karşı gerçekten bir şeyler hissetmiyor olsaydım, şu anda çekip gitmek çok daha kolay olurdu.

Sikeyim.

Şu anda nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Bir FBI profilcisi olarak, benim işim tarafsız kalmak. Ama değilim, olmadığımı biliyorum ve bundan nefret ediyorum.

Ne zaman *Annie*'yi becerdiğim için suçluluk duymaya başlasam, kendimi Chicago'daki suç örgütleri hakkında bilgi toplayan bir piyade olarak düşündüm. Kendime bunun bir araştırma olduğunu söyledim. Genelde iş hakkında konuşmayı sevmezdi ama konuştuğunda bana hedefim Michael Valentine hakkında değerli bilgiler verirdi.

Michael'ın büyük ve geniş ailelerden gelen kızları işe almayı nasıl reddettiği gibi bilgiler.

Annie bağlantıyı kuramadı ama ben kurdum. Dünyada yalnız olan kızları seçti çünkü onları idare etmek daha kolaydı. Arkadaşlar satın alınabilir ya da gözleri korkutularak susturulabilir ama akrabalar sevdikleri biri kaybolduğunda biraz daha ısrarcı olurlar. Ve *ölü bulunduklarında* özellikle acımasızdırlar.

Tarihsel olarak, dünyadaki en üretken seri katiller belirli bir tipi avlar: *yalnızları*. Genellikle yetim ya da terk edilmiş kurbanları seçerlerdi. Kaçaklar, serseriler, hayatlarında yokluklarını fark edecek ve alarm verecek çok az insan olan herkes.

Michael'ın kızlarını tam olarak bu şekilde seçtiğini şimdi daha iyi anlıyorum. Büyük ölçüde ötekileştirilmiş ve unutulmuş kadınları bilinçli olarak yetiştiriyor.

Ve ben buna katlanamam.

...Tek başıma kalsam bile.

Büro'nun beni açığa aldığına hâlâ inanamıyorum. Pislikler.

Başlangıçta bu görev için merkezdeki üstlerimin desteğini almıştım. Ama ikinci ortağım Benjamin Minamoto gizli bir operasyonda öldürülünce yıkıldım. Sonra aptal bir psikiyatrist psikolojik değerlendirmeden geçmemi önerdi. Reddettiğimde, uzaklaştırma cezası aldım. Görünüşe göre, duygusal olarak tehlikede olabileceğimden ve bunun benim için kişisel hale gelebileceğinden endişe ediyorlardı.

Haklıydılar. Kişisel bir şeydi.

Ve bana sorarsanız, iyi bir araştırma işi kişisel olmalıdır. Bir ateş, bir motivasyon, adalet için doyumsuz bir arzu olmalı... yoksa adalet yetersiz kalır.

Benjamin için de kişiseldi.

Bu davaya özel bir ilgi duyuyordu çünkü bu sayede birkaç yıl önce kaybolan en sevdiği yeğeniyle ilgili her şeyi araştırabilecekti. İlk ortağım Scarlett'in alakasız bir trafik kazasında ölmesinin ardından, kendisi de ortağını kaybetmiş olan Benjamin'in yanına atandım. Yeniden uyum sağlamamız biraz zaman aldı ama kısa sürede iyi arkadaş olduk. Bana yeğeninden bahsettiğinde, görevinde ona yardım edeceğime söz verdim. Ve ölümünden sonra bile bu sözümü tuttum.

Onu bulacağım ve en azından ailesine bir kapanış sağlayacağım.

Annie'nin de yardımıyla ilerleme kaydettiğimi hissediyordum. Aramızdaki ilişkinin sadece bir alışveriş anlaşması olmanın ötesine geçmesi de işin cabasıydı. Belki de aptalca bir şekilde, meslek ve zevk arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmıştık ve ikimiz de bundan bahsetmiyor olsak da, ikimiz de bunu biliyorduk.

Annie para almadan geceyi benimle geçirmeyi *seçmeye* başladığı anda bu açıkça anlaşıldı. Michael'ın yeni filizlenmekte olan suç imparatorluğunun gölgesinde neler olup bittiği hakkında onu az da olsa konuşturabildiğim yer de orasıydı.

"Sanırım saç kremi istemek söz konusu değil?" Rachel'ın sesi koridorda yankılanıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum ama aynaya bir bakış atıyorum, aynanın uygun bir şekilde konumlandırılmış olması sayesinde hemen kıçının yansımasıyla karşılaşıyorum.

Vay anasını.

Onun ıslak, çıplak bedenini benden sadece bir metre ötede görmek, sikimin pantolonumun içinde zonklamasına neden oluyor.

Hayır. Dikkatini dağıtamazsın, Adam. Bu sefer olmaz.

Daha önce de aynen böyle olmuştu.

Kollarımda bir kadın hissini tatmayalı uzun zaman olmuştu. Ve Annie, tam da ona göreymi. Pek çok gece göğsüme kıvrılmış uyurken onu izlerdim. Sanki oraya, benim yanıma aitmiş gibi hissediyordum.

Elbette, biraz şaibeli bir geçmişi vardı, ama gerçekçi olmak gerekirse, kimin yoktu ki? Artık kimse gerçekten masum değil. Öyle ya da böyle hepimiz biraz boku yemiş durumdayız. Ve o sadece... doğru hissettirdi.

Sorun şu ki, ona Michael Valentine'ı araştırmak için gönderilmiş gizli bir federal memur olduğumu *söyleyemezdim*. Ben de özel dedektiflik yaptım. Gerçeğin tamamı olmasa da tam olarak yalan da sayılmazdı.

Zekice olduğunu düşünmüştüm.

Onu biraz soruşturmaya ve Michael'ın emrindeyken birlikte çalıştığı karanlık karakterler arasında bir şeyler bulup bulamayacağına bakmaya ikna ettim.

Sonra her şey yerle bir oldu.

Opera binasının bombalandığı gece Jaxon Pace'i tutukladım ve Annie'yi birkaç kez becerdiğim eski bir depoya götürdüm. Sorgulama oldukça rutin gidiyordu, ta ki Jaxon ölen oğullarımdan bahsedinceye kadar. Bu bilgiyi bildiği için şok olmuştum, oysa bu bilgi gizliydi, kendimi kaybettim. Kabul ediyorum, onu öldürebilirdim. Ama son saniyede kapıdan kim girmeliydi? *Annie*. Jaxon'ın karısı ve tüm maiyetiyle birlikte.

Annie, Jaxon'ı öldürmemi engelledi.

Meğer "Annie" aslında Rachel *Anne* Valentine'ın kısaltmasıymış ve bu duruma daha önce düşündüğümünden çok daha fazla dahil olmuş.

Rachel'la olan duygusal ilişkimde, onun Michael Valentine için çalışan düşük seviyeli bir eskort olduğunu düşünerek ölümcül bir hata yapmıştım. Onun ölmüş olduğu varsayılan kız kardeşi olabileceğini bir kez bile düşünmedim çünkü Rachel Valentine hakkındaki tüm resmi kayıtlarımız onun tam olarak öyle olduğunu doğruluyordu: *ölü*.

Ona tekrar bakıyorum, uzun siyah saçlarını düzeltirken sıcak suyun göğüslerinin ve kalçalarının etrafında yılan gibi kıvrılmasını izliyorum, onun çok *canlı* olduğunu doğrulayabiliyorum.

...ve duşumda çırlıçıplak.

Ama şimdi nasıl hissedeceğimi bilmiyorum. Günün sonunda, o hala bir *Valentine*. O lanet bir mafya prensesi. Ve o sik kafalı Jaxon Pace ile bir çocuğu paylaşmasının yanı sıra, ağabeyi peşinde olduğum psikopat seri katil ve seks kaçakçısı.

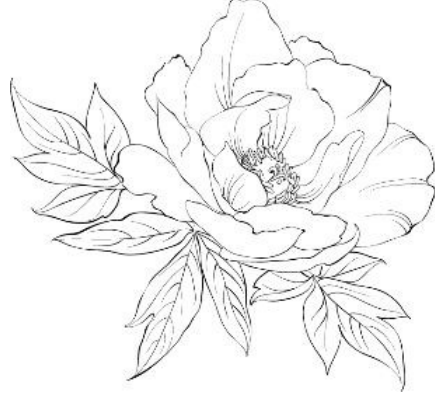
İkimiz de birbirimize yalan söyledik. Hem de çok.

Artık gerçek masada olduğuna **g ö r e**, soru şu: *her şey* aramızdaki yalan mıydı?

Bilmiyorum.

Ama öğreneceğimden eminim.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

Rachel

"Peki hangi okula gittin?"

"Hayır, hayır, hayır. Havadan sudan konuşma," diyerek sözünü kesiyorum.

"Artık bunu çoktan aştığımızı söyleyebilirim."

Biramdan bir yudum alıyorum ve odadaki iki kraliçe yatağın arasında duran eski püskü komodinin üzerine geri koyuyorum.

"Ayrıca, çok sıkıcı." Adam dilini tıkırdatıyor.

"Sıkıcı olduğuna katılmamakla birlikte," diyor, sanki öfkesini zor zapt ediyormuş gibi. "Şu andan itibaren, gerçekte kim olduğunu bilmiyorum. Sana güvenmiyorum da. Maalesef bu da ya bana bir şey vermen ya da gitmen gerektiği anlamına geliyor. Saçmalıklara ayıracak vaktim yok."

Sikeyim.

Derin bir nefes alıyorum.

Bu uzun bir gece olacak.

Bunu sindirebilmemin tek yolunun daha fazla alkol olduğuna karar verip sessizce ayağa kalkıyorum ve odadaki küçük buzdolabına doğru ilerleyip bir bira daha alıyorum.

"Okula gitmedim," diyorum şişenin kapağını açarak. "En azından sekizinci sınıfı geçtim."

"Ne?"

"Ya da belki dokuzuncu sınıftaydı. Ne zaman bıraktığımı hatırlamıyorum."

"Sen Valentine ailesindensin," diye alay ediyor Adam. "Sen mafya prensesi falan değil misin?"

"Boktan bir şey desek daha doğru olur."

"Yani senin paradan geldiğini sanıyordum?"

"Hayır, benim *adım* paradan geliyor tatlım," diyorum yatağa otururken. "Benim gerçekliğim çok farklı bir şey."

"Ben-"

"Bak, bu lanet olası bir Hollywood filmi değil, tamam mı?" Sinirli bir şekilde tersliyorum. "Bu bir peri masalı değil. Benim dünyamda her şey miras ve yayılma ile ilgilidir. Soğuk ve acımasız ve bu soğuk dünyada bir kız olarak doğma talihsizliğine uğradım, bu da ihtiyaçlarımın, isteklerimin veya hayallerimin kimse için hiçbir şey ifade etmediği anlamına geliyordu. Ben bir prenses değildim; bir yüküm. Ve bok kafalı babam bunu bana her gün hatırlatmak için her fırsatı değerlendirdi."

Ellerimin titrediği gerçeğini gizlemeye çalışarak bir içki daha alıyorum ama Adam'ın bakışlarının hareketlerimi takip ettiğini fark ediyorum.

Kimi kandırıyorum ki? Muhtemelen çoktan fark etmiştir.

"Yaşım ilerledikçe anneme daha çok benziyordum, bu da o kaltakla evlenmeye zorlandığını hatırlatıyordu. Adam ilk nefesimi aldığım andan itibaren varlığıma içerlemişti. Ve sevgili yaşlı annem ayrılmaya ve *kendini* istismardan kurtarmaya karar verdiğinden, bunun yerine bana düşmesi çok doğaldı. Yani hayır, ben *kimsenin* prensesi değildim. Görkemli çocukluk anılarım yok; sadece travma ve kabuslarım var."

"Özür dilerim," diyor sessizce.

"Lanet olsun, yapma bunu," diye alay ederek gözlerimi deviriyorum. "Bundan nefret ediyorum. Senin acımana ihtiyacım yok. Benim hikâyemi istedin, *bu* benim hikâyem. Eğer sızlanmamı, ağlamamı, dünyanın adaletsiz olduğunu söylememi ve bir kurban gibi davranmamı istiyorsan o kapıdan çıkıp gideceğim!"

"Ben öyle bir şey demedim."

"Doğru, ama-"

"Kurban olmak istemediğini söylüyorsun ama yine de kurban gibi davranıyorsun," diye aniden çıkıştı. "Sadece üzgün olduğumu söyledim, Tanrı aşkına!"

İç çekiyor ve elini başının üzerinde gezdiriyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor. "Bu, lanet olası vahşi bir dağ aslanıyla sohbet etmeye çalışmak gibi bir şey."

"Güzel," diye sırtıyorum. "Belki de bir yerlere varıyoruzdur." "Lanet olsun," diye iç geçiriyor ve kendine bir içki dolduruyor.

Gözlerini kapatıyor ve elini sallayarak hikâyeme devam etmemi işaret ediyor.

"Demek okula gitmeyi bıraktın. Baban bundan nasıl kurtuldu? Seni okuldan almakla falan?"

"Beni tam olarak dışarı çıkarmadı. Sendikadaki çoğu aristokrat mafya ailesi çocukları için özel öğretmen tutar. Yani, onları devlet okuluna gönderme riskini göze alamazlar ve özel okullar bile çok daha güvenli değil."

"Neden?"

"Onları kaldırmak daha kolay," diye omuz silkiyorum. "Mafya babalarının çocukları her zaman sorumluluk taşır, en azından kendilerini savunacak yaşa gelene kadar."

Bir içki daha alıyorum.

Gerçi Jaxon Pace, Jessica'yı Jefferson'dan birisine kaldırtmaya çalıştığımda beni çok zorladı.

Sanırım teknik olarak Natalie yaptı.

"...Çoğu mafya babası zaten." Adam benimle göz göze geldi.

"Yani eğer özel bir öğretmeniniz varsa-"

"*Vardı* demek daha doğru," diyorum zorlukla yutkunarak. "Harika bir öğretmenim vardı... ta ki babam onu öldürene kadar."

"Ne için?"

Elimdeki şişenin parçalanmakta olan etiketiyle oynuyorum.

"Eğer sana söylersen, bana karşı empatik davranmayacağına söz vermen gerekecek."

"Dene beni."

"Kardeşimin ve benim farklı öğretmenlerimiz vardı. Benimkinin adı Profesör Wyatt'tı," diyorum iç çekerek. "Üçüncü sınıftan sekizinci sınıfa kadar o vardı. Ya da dokuzuncu ya da her neyse. Mesele şu ki, onu çok severdim. İyi bir profesördü çünkü öğretmeyi seviyordu ve çocukları seviyordu."

Adam'ın birasından bir yudum alırken kaşlarını kaldırıp bana baktığını fark edince gözlerimi deviriyorum.

"Ve hayır, sen sormadan söyleyeyim," diyorum ona ters ters bakarak. "Gizli bir sapık ya da onun gibi bir şey değildi."

"Ben öyle bir şey demedim,"

diye homurdanıyor. "Evet ama yüzün-"

"Belki de sadece hikâyeni anlatmalısın," diye tersleyerek sözümü kesti. "Ve yüzümden anlam çıkarmaya ya da kelimeleri ağzıma tıkmaya çalışmamalısın."

"Her neyse," diye tıslıyorum. "Bana karşı iyiydi. Kendi boktan babamdan bile daha iyiydi. Bir şeyde başarılı olduğumda benimle ne kadar gurur duyduğunu söylerdi ve başarısız olduğumda bana bağırmas ya da azarlamazdı. Bilirsiniz, çoğu çocuğun *gerçek* babalarından aldığını hayal ettiğim tüm o sıcak babalık hisleri."

Sertçe yutkunuyorum, elimdeki şişeye bakıyorum.

"Geriye dönüp baktığımda, sanırım bunun bizim dünyamızda bir ölüm cezası olduğunu bilmeliydim..."

İtiraf etmeliyim ki, kendimi *bu kadar* iyi hissetmeyeli uzun zaman olmuştu. Ama Profesör Wyatt bu sabah bana son Cebir sınavımdan tam puan aldığımı söylediğinden beri kendimi yenilmez hissediyorum.

Ve Michael asla mükemmel puan alamaz. Hiçbir şeyde.

Öğle yemeğim olan peynirli makarna için su kaynatmayı henüz bitirmiştim ki, babamın infazcısı Barry sarhoş bir halde mutfağa girdi.

"Bakın kim gelmiş," diye alay ediyor. "Küçük sikiş ödülü."

"Ne?"

"Sikeyim kupayı!" Ellerini birbirine vurarak gülüyor. "Ne? Bunun ne anlama geldiğini anlayamayacak kadar aptal mısın?"

Onu görmezden gelmeye çalışıyorum, küçük toz peynir paketini yırtarak açıyorum ve lavabonun yanına koyuyorum.

"Yine de güzelleşiyorsun."

Birden arkamda beliriyor, ağır tıraş losyonu, tütün ve içki kokusu midemi bulandırıyor.

"Çekil yolumdan" diyorum, kaynayan sıcak suyu lavaboya götürürken. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Yolumdan çekil dedim," diyorum, kalbim çarpmaya başlarken kendimden emin görünmeye çalışarak. "Bu tencere çok sıcak."

"Tencereyi siktir et," diyor ve tencereyi elimden çekip yere düşürüyor.

Kaynar su parçaları bacağıma çarparak derimi yaktı.

"Ow! Bu da ne?!"

Onu sertçe iterek geriye doğru tökezlemesini sağladım. Yerdeki pisliği temizlemek için hamle yapıyorum, ama aniden eli saçlarımda ve beni geriye doğru çekiyor. Sonra vücudu üzerime geliyor, elleri yanlarımdan yukarı kayarken şişman karnı beni tezgâha yapıştırıyor.

"Çek o lanet ellerini üzerimden!"

Panik boğazımda düğümleniyor ama çırpınmama rağmen beni rehin tutan iri adamla boy ölçüşemiyorum.

"Yardım edin! Lütfen!"

"Devam et, avazın çıktığı kadar bağır, babanın umurunda değil. Küçük bir kadın gibi görünmek istiyorsun," diye kulağıma hırlıyor. "O zaman sana öyle davranacağım, seni kaltak."

"Böyle bir şey yapmayacaksın!"

Profesör Wyatt'ın sesi kapı aralığından duyuluyor, aynı zamanda bir silahın kurulma sesi de duyuluyor.

"Derhal ellerini o çocuğun üzerinden çek," diye otoriter bir şekilde emrediyor. "Yoksa seni burada vururum."

"Bu seni ilgilendirmez, eski toprak," diye homurdanıyor Barry, hâlâ saçlarını sıkıca kavrarken. "O yüzden kitaplarına geri dönmeni öneririm."

İki el silah sesi havada çınlıyor, ses mutfakta yüksek sesle yankılanıyor. Ve Barry yere düşer. Dudaklarından fişkıran kan, mutfak zemininde yavaşça biriken dev su birikintisine eklenir.

Aman Tanrım!

Silahlarla iç içe büyümüş olsam da daha önce hiç vurulan bir adam görmemiştim, bu yüzden tek yapabildiğim burada titreyerek durmak.

"İyi misiniz, genç bayan?" Profesör Wyatt yavaşça bana yaklaşarak sordu. "Size... zarar verdi mi?"

Başımı sallıyorum, konuşamıyorum. Bunun yerine hemen ona doğru bir adım atıyorum, yüzümü ceketine gömüyorum ve gözyaşlarına boğuluyorum.

"Her şey yolunda Bayan Valentine," diyor sakince, kollarını bana doluyor ve sırtımı sıvazlıyor. "Artık güvendesiniz."

"Bu gürültü de ne böyle?" Babamın mutfığa girerken söylediklerini duyuyorum. "Kestirmemi mahvediyorsun."

Gözleri odayı tarıyor, pahalı İtalyan fayansının üzerindeki kan birikintisinde yatan ölü adama bakmadan önce bana zar zor bakıyor.

"Bu da ne böyle?"

"Bay Valentine," diyor Profesör Wyatt sakince. "Bu adam kızınıza saldırdı ve ben... onu vurdum."

"Az önce en iyi adamlarımdan birini vurduğunu mu söylemek istiyorsun?" diye soruyor babam, sesi fısıltıdan daha yüksek değil.

Oh hayır...

Babamın sesindeki o tonu bildiğim ve yıldırım hızındaki öfkesinin göz açıp kapayıncaya kadar 0-100 arasında değiştiğini defalarca tecrübe ettiğim için midem bulanıyor, ürperiyorum.

Kötü bir fırtına kasabaya gelmeden hemen önce hissettiğiniz ağır statik elektrik ve ürkütücü sakinlik gibi, odadaki gerilim hemen yoğunlaşır.

"Baba, bu benim hatamdı," diyorum, Profesör Wyatt'ı savunmaya çalışarak onu babamın gazabından kurtarmayı umuyorum.

Profesör Wyatt beni arkasına alarak, "Hayır, değildi," diye karşı çıktı. "Bu adam buraya girdiğinde kızınız öğle yemeği hazırlıyordu ve-"

"*Bu adam mı?! Bu adam öldü!*" Babam beni zıplatarak bağırdı.

Profesör Wyatt sakin ama kararlı bir şekilde, "Belki beni duymadınız efendim," dedi. "Ama adam kızınıza saldırdı. Ona durmasını söyledim ama reddetti. Ben de onu vurdum."

"Sen bir tetikçi misin Wyatt? Yoksa koruma mısın?" Babam bize doğru bir adım atarak buz gibi bir sesle soruyor. "Seni bunun için mi tuttum?"

"Hayır efendim, ben bir profesörüm," diye cevap veriyor Profesör Wyatt, babam yaklaşırken kendini tutarak. "İnanın bana, bugün kimseyi vurmak niyetinde değildim. Ben kızınızı eğitmesi için tuttuğunuz eğitimli bir adamım."

"Ve sanırım aldığın eğitimin hepimizden daha zeki olduğun anlamına geldiğini düşünüyorsun? Burada kimin yaşayıp kimin öleceğine karar verecek kadar zeki mi?"

Babam bize doğru bir adım daha atınca kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor. Belki de aynı yaklaşan endişeyi hisseden Profesör Wyatt, kollarımı onun etrafından sıyrılıyor ve beni nazikçe ondan uzaklaştırıyor.

"Efendim, size ne söylediğimi anladığınızı sanmıyorum," diyor. "Bu adam ellerini uygunsuz bir şekilde kızınızın üzerine koyuyordu."

"Anladığım kadarıyla Profesör, Barry benim en iyi adamlarımdan biriydi," diye homurdanıyor babam, ona soğuk soğuk bakarak. "Ve şimdi o öldü. *Senin* yüzünden."

Babamın silahını çektiğini hiç görmedim.

Belki de onun arkasında duran tüm erkeklere bakıyordum.

Ama babam tetiği çekip Profesör Wyatt'ın kafasını mutfakta havaya uçurduğunda yüzüme çarpan kan püskürmesini çok net hatırlıyorum.

Nedense ben duymadan önce vücudumun çığlık attığını hissediyorum.

"Hayır!" Profesörümün gevşek bedeni cansız bir şekilde yere yığılırken sesim çatlayarak feryat ediyorum. "Aman Tanrım!"

"Not al. İnsanlar her şeyi bildiklerini düşünürlerse böyle olur," diyor babam bana acımasızca. "Senin küçük profesörün büyük bir kafası vardı. Ben de onu uçurdum."

Profesör Wyatt'ın cesedinin yanında diz çökerek hıçkırdım.

"Kapa çeneni yoksa sıra sana gelir!" Babam bağırıyor. "Bunu sen yaptın, seni küçük sürtük. Bir dahaki sefere başkalarının benim işime karışmasına izin verdiğinde bunu hatırlamanı öneririm."

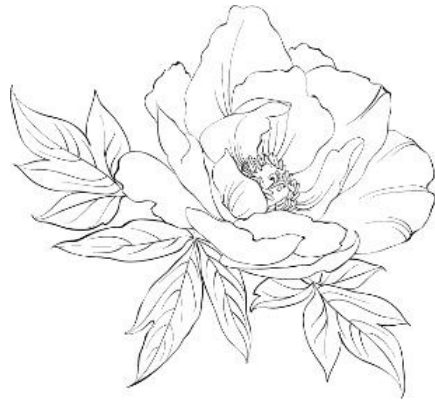
Başka bir şey söylemeden arkasını dönüp mutfaktan çıktı ve beni kan gölünün içinde, iki cesetle baş başa bıraktı.

"Profesör," diye fısıldıyorum, göğsüne doğru eğilirken tüm bedenim sessiz hıçkırıklarla sarsılıyor. "Çok özür dilerim."

Ne yapmam gerektiğinden ya da Profesör Wyatt artık beni korumak için etrafta olmadığına göre bana ne olacağından emin değildim. Ama emin olduğum tek şey, belki de beni seven ve bana değer veren tek adamın ölümünden sorumlu olduğum gerçeği.

Ve yaşadığım sürece bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Adam

"Bu okula son gidişimdi," diyor sessizce. "Ondan sonra babamdan başka bir öğretmen istemeye cesaret edemedim. Profesörün ölümü benim hatamdı ve bir başkası çok büyük bir sorumluluk olurdu."

"Tanrım."

"Hey," diye tersledi, beni göstererek. "Bana karşı yumuşak davranmayacağına söz vermiştin."

"Ben değilim. Ama buna nasıl tepki vermem gerekiyor Rachel? Bu korkunç bir hikaye."

"Meh," diye omuz silkiyor ve birasından bir yudum daha alıyor. "Bundan çok daha kötü hikayelerim var. Güven bana."

Nasıl bu kadar iyi olabiliyor? Nasıl biri olabilir?

Ama sonra Rachel'a karşı gardımı düşürmeyi artık göze alamayacağımı hatırladım. Ona da görüştüğüm diğer herkes gibi davranmalıyım. Bir şüpheli gibi.

İş beynim devreye giriyor ve anında Rachel'ın söylediklerini fark ediyorum. Ayağını yatağa hızla vurması ve dudağını çiğniyor gibi görünmesi, gerçek duygularını maskeleymeye çalışan birinin işaretleridir.

Yani ya bir şey saklıyor ya da bana söylemeye korkuyor.

"Ne yaptın sen?" diye sordum. "Sonrasında ne oldu?"

"Ben sadece yoldan uzak durdum. Bu daha kolaydı. Sonunda fırsatı görünce kaçtım ve şehre indim. Bir restoranda masaları temizleyen bir iş buldum. En iyi arkadaşım Jessica ile orada tanıştım. Eski en iyi arkadaşım."

"Eski en iyi arkadaş mı?"

Rachel birasından bir yudum daha alarak, "O öldü," diye cevap veriyor.

"Ah, anlıyorum," diye başımı salladım. "Gittiğinde kaç yaşındaydın?"

"Bilmiyorum," diye umursamazca omuz silkiyor.

"Muhtemelen on yedi?" "Baban bu konuda ne dedi?"

"Hah, fark ettiğini bile sanmıyorum. En azından bir süre. Muhtemelen bir yıl. Ve o noktadan sonra bir önemi kalmadı."

"Ne?" Ben soruyorum.

"...Çünkü o zaman ölmüştü."

Bunu söyleme şekli biraz sinir bozucu, ama yüzümde yazılı olduğundan emin olduğum ifadeyi kontrol etmek için elimden geleni yapıyorum.

"Hadi ama Adam," diyor Rachel, gözlerini bana dikmiş, yüzünde sinsi bir sırıtış. "Bana birbirimize yalan söylemeyeceğimizi söyleyen sendin, hatırladın mı? Çekingen davranma, tüm bunları zaten biliyorsun."

Gülümsüyorum.

İşte orada.

Ne zaman Rachel Valentine'ı çözdüğümü düşünsem, karşıma bir falsolu top çıkarıyor. Ancak, saflığının erkekler için, özellikle de benim gibi erkekler için silahsızlandırıcı olduğunu bildiği açık. Tüm akıllı kızların yaptığı gibi bunu kendi avantajına kullanmayı öğrenmiş.

Rachel çok daha dikkatli. Ve ben bunu garip bir şekilde seksi buluyorum. Ama bunu bilmesine izin veremem.

"Haklısın," diye sırıtıyorum. "Öldüğünü biliyordum. Kartel savaşında öldürüldü."

İçimi çekip yatağa geri oturuyorum. "O ve yeni karısı Penny."

"Sürtük."

"Ne?"

"*Sürtük* dedim," diyor Rachel, yüzünde ukala bir sırıtışla. "O sadece bacaklarını kapalı tutamayan başka bir sürtüktü ve sahibi olduğu bir kulüpte tanışmışlardı. Aynı annem gibi. Temelde, durulama ve tekrarlama senaryosu. Ama en azından bu kaltak akıllıydı."

"Akıllı mı?"

"Hamile olduğunu söyleyerek onu kandırdı ve evlendikten sonra bebeği *düşürdüğünü* bilmiyor muydun?"

"Sence bunu bilerek mi yaptı?"

"Biliyorum," diye homurdanıyor Rachel. "16 yaşında planlanmamış bir kürtaj yaptırdığında tüplerini bağlatmış. Hangi önemsiz eyalette olursa olsun bu gerekliydi."

büyüdü. Ama sarhoş olur ve çenesini tutamazdı. Sanırım o kadar da akıllı değildi."

Başımı sallıyorum.

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor.

"Bu kadar lakayt bir şekilde söylediğin saçma bir cümleye insani bir tepki verdiğim için beni affet. Elimde değil," diyorum kollarını tekrar kavuşturup bana ters ters bakarken.

"Dene, Adam. Aksi takdirde bu hikâyeyi asla atlatamayız."

Bu kız.

Yemin ederim, onun bu küçük şirret tavrında beni çok sinirlendiren bir şey var. Onu dizlerimin üzerine yatırıp bir güzel pataklamak istiyorum.

Ama bu muhtemelen hoşuna giderdi.

Belki ben de yapardım.

"Her neyse, restoranın sahibi olan kadın çok iyiydi. Bana üst katta bir oda verdi. Onun için çok çalıştım, restoranı düzenli tuttum ve tabii ki polisler geldiğinde haber vermek için her zaman ona göz kulak oldum."

"Polisler mi?"

"Evet," diye gülümsüyorum. "Çorba ve erişte satarak şehir merkezindeki kira fiyatlarını karşılayabileceğini düşünmüyorsun, değil mi? Hayır, dükkanının arkasında meth satıyordu."

Öksürüyorum.

"Koşucularından biri, yani bayiye teslimat yapan kızlardan biri, benim yaşlarımda bir kızdı. Jessica. Doğal olarak, güvenilir ve çalışkan olduğumu kanıtladıktan sonra ben de bir koşucu oldum ve Jessica ile arkadaş olduk. Büyük paketleri birlikte teslim ederdik. Şehirde birlikte dolaşan iki genç kızı kimse sorgulamaz."

"Bu bayan ne kadar zamandır bu işten paçayı sıyırdı?"

"Birkaç yıl. Sorun şu ki, ben dışarıda mal satarken, artık polisler uğradığında onu uyaracak kimsesi yoktu. O noktada onun peşine düşmüşlerdi."

"Cebinizde polis olduğunu sanıyordum."

"Pace Ailesi yaptı," diyor Rachel başını eğip parmağıyla beni göstererek. "İstedikleri zaman polisin dikkatini başka bir yere çekebiliyorlardı. Ama bu küçük yaşlı kadın inatçıydı ve haraç vermeyi reddetti."

Bu yüzden onu kaldırmalarına izin verdiler. Jess ve ben yapacak başka bir şey bulmamız gerektiğini biliyorduk."

"Peki, o zaman ne yaptın?"

"Şey, bir amcası vardı, aslında sanırım amcasının bir arkadaşı ya da onun gibi bir şeydi. Tam olarak hatırlayamıyorum. Her neyse, adı Freddy Mack'ti. Bir striptiz kulübü vardı ve bize iş verdi."

"Bekle, bekle, bekle," diyor Adam, elini kaldırarak. "Kaç yaşındaydın?"
Tereddüt ediyor.

"On sekiz."

"Gerçekten mi?"

"Teknik olarak orada çalışmaya başladıktan birkaç ay sonra on sekiz yaşıma girdim," diye omuz silkiyor. "Ama içeri öylece girip dans etmeye başlamadık. Zaten bir yıl boyunca masalara servis yaptık, barda çalıştık. Ama dansçıların etrafında o kadar çok zaman geçirdik ki birkaç şey öğrendik."

"Bu sadece..." Adam başını sallar. "Sömürü."

"Belki de öyleydi. Ama bizim için o zamanlar hayatta kalmaktı" diyor ve bir içki daha alıyor.

"İşte bu yüzden sömürü," diye iç geçiriyorum.

"Bakın, polis prensiplerinizi olduğunu anlıyorum." "Ben polis değilim."

"...Ama dans ettiğim için pişman olduğumu söylememi istiyorsan, hayal kırıklığına uğrayacaksın" diyor, benimle göz göze geliyor ve kollarını kavuşturuyor "O ana kadar tüm hayatım sömürüldüğüm ve rızam olmadan süzülüğüm bir hayattı. Dans etmek aslında bana gücümü geri verdi. Kimse beni sahneye çıkmaya zorlamadı, ben sadece orada olmayı sevdim."

Boğazımı temizliyorum.

Striptizciliğe şaibeli bir şekilde başladığını duymuş olmama rağmen, Rachel'in seksi iç çamaşırları içinde, direk dansı yaparken çekilmiş görüntüleri beynime hücum ediyor ve birden nefes almak biraz zorlaşıyor.

"Dans etmeye başladıktan sonra hayatım değişti. Faturalarımı ödemek için kimseye ihtiyacım yoktu, kimseye borçlu değildim ve rahatsızlık veren biri değildim. Kendi gücüm vardı ve kimse bana ne yapacağımı söyleyemezdi."

"Ama..." Söylemeye başlıyorum ama sonra bu konuda benimle asla aynı fikirde olmayacağını fark ediyorum. "Neyse boş ver. Jaxon Pace ile ne zaman tanıştınız? Kızınız yedi yaşında olduğuna göre en az yedi yıl önce olduğunu varsayıyorum, değil mi?"

"Şey, onu çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Çok küçükken ailelerimiz birlikte oynamamıza izin verirdi. Ama sonra annemle babamın arası bozuldu ve ondan sonra Michael ve benim onu bir daha görmemize izin verilmedi," diyor bir içki daha alarak. "Sonra şehre taşındım, Jess'le tanıştım ve kendi başıma büyüdüm. Yaklaşık dokuz yıl öncesine kadar onu bir daha görmedim."

"Bana şu hikayeyi anlat," diyorum.

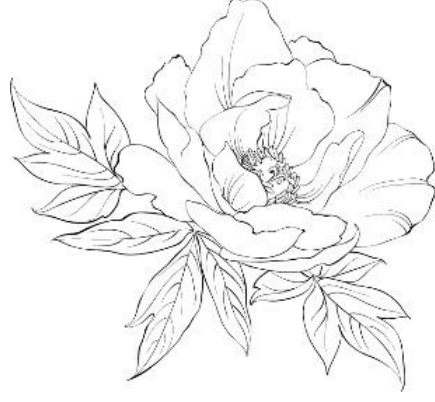
Her ne kadar Jaxon Pace hakkında konuşmak istemesem de, kafamda oluşturduğum Rachel profili için daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bu kesinlikle bir iş ve bu şekilde davranmam gerekiyor.

"Emin misin?" Dudağını ısırarak bana göz kırpmıyor. "Önce tamponunu değiştirmen gerekmiyor mu prenses?"

"Siktir git," diye homurdandım. "Konuşmaya devam et."

"Şey," diyor. "Jaxon Pace'i ilk kez arkadaşım Jess'in beni de sürüklediği bir partide gördüm..."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Beşinci Bölüm

Rachel

"Jess, bundan emin misin?" Taksiden inerken montumu üzerime sararak soruyorum. "Yani, Crissy ve Ness şehir dışından iz almanın tehlikeli olduğunu söylediler. Ness çok agresif olduklarını söyledi."

"Kola bunun için var aşkım," diye sırtıyor Jess, burnunu çimdikleyerek. "Ayrıca, Eamon benim müdavimlerimden ve bizim için *güzel şeyler* getireceğini söyledi."

Finans bölgesindeki pahalı bir apartmanın lobisinin kapısını çeker.

"Harika," diyorum gözlerimi devirerek. "Burada uyuşturucu olduğunu bilmek her şeyi daha iyi yapıyor."

"Biliyorum, değil mi?"

"İğneleyici konuşuyordum."

Jess lobideki kapıcıya gülümseyerek "Merhaba," diyor. "2103 yılında Eamon West için buradayız."

"Asansörler koridorun sonunda," diyor yaşlı muavin bulmacasından başını kaldırmadan. "Arkadaşlarınızı da oraya gönderdim."

"Arkadaş mı?"

"Evet, güneyli aksanlı bir sarışın ve sakız patlatmayı seven bir esmer," diyor, şimdi gözlüklerinin üstünden yukarı bakarak. "Sanırım onlar senin arkadaşlarındı."

Jess'i yargılayan bir bakışla bir aşağı bir yukarı süzüyor ve Jess'in gülümsemesi hızla kayboluyor.

Elbisesinin üst kısmını, devasa göğüslerini zar zor yukarı çekerek topuklarının üzerinde asansöre doğru döner.

Kapılar kapanmadan önce kasıtlı olarak "Siktiğimin piçi," diyor. "Ve ayrıca, ne oluyor lan? Crissy ve Ness de mi burada? Ne yapmaya çalışıyorlar?"

skorumuzu çalmak
mı?" "Öyle
görünüyor."

"Sana o sürtüklere bundan bahsetmememiz gerektiğini söylemiştim," diyor, şimdi elbisesini tekrar aşağı çekerek. "Çok fazla güveniyorsun."

"Buraya bir yol bulacaklarını nereden bilebilirdim ki?"

"Göğüslerini dışarı çıkar Rach," diyor, şimdi de elbisemle uğraşıyor. "Bu gece kirayı ödeyecek kadar kazanmamız gerektiğini unutma, yoksa ev sahibi bizi kapı dışarı edecek."

"Anladım," diyorum, elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "O kırmızı ruj hâlâ üzerinde mi?"

"Her zaman," diyor ve bir cep aynasıyla birlikte bana uzatıyor.

"Peki, bu gece burada kim var?"

"Sadece Eamon ve birkaç arkadaşı. Bilirsiniz, kulübe gelip özel dans isteyen zengin erkek oyuncakları."

"Peki bizden tam olarak ne yapmamızı bekliyorlar?"

Jess hiçbir şey söylemiyor ama zaten bildiğim bir şeyi teyit edercesine bana bakıyor:

Her şeyi. Bizden her şeyi yapmamızı bekliyorlar.

"Çarpmak istemediğine emin misin?" Asansör kapıları açılmadan hemen önce soruyor.

"Bir daha düşündüm de," diyorum dudağımı ısırarak ve kendimi gecenin gayri resmi şarkı listesine bırakmaya çalışarak. "Elbette."

Apartman o kadar güzeldir ki, asansörün kapısının dışında sandalyeler ve taze çiçeklerle dolu küçük bir masa bulunan küçük bir oturma alanı vardır. Jess küçük masaya doğru yürür ve çiçekleri bir kenara iter. Çantasında taşıdığı lastik kaplı küçük kutuyu çıkarır ve masanın üzerine bir miktar döker, kredi kartını kullanarak keser ve bir sıra halinde dizer.

Yedek parası olarak adlandırdığı, sıkıca sardığı yüz dolarlık bir banknotu kullanıyor ve yarısını bana vermeden önce burnuna çekiyor.

"Bu gece çalışmamız gerektiğini biliyorsun," diyor, ben sıramı alırken, ince beyaz tozu burnuma çektiğim anda burnumun karıncalanmaya başladığını hissediyorum.

"Biliyorum."

"O zaman neden bu kadar gergin görünüyorsun?"

"Çünkü gerginim," diyorum burnumu silerken. "Para için gerçekten seks yapabilir miyim bilmiyorum."

"Bu sadece seks, Rachel. Seks yaptın değil mi?" "Tabii ki yaptım ama-"

"Peki nasıldı?"

"Ne?"

"Berbattı, biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Alay ettim. "Sen orada değildin." "Öyle de olabilirdi," diye dalga geçiyor. "Bizim dairenin duvarları incecik."

"Tamam, erkeklerle seks yaparken beni dinleyen bir sürüngen olduğuna göre, harika vakit geçirdiğimi bilmelisin."

"Bilseydin, ben de bilirdim." "Aman Tanrım!"

"Demek istediğim," diye devam ediyor Jess. "Bu vasat deneyim sona erdiğinde, o zamanı geri alamazsınız, değil mi?"

"Şey, hayır."

Jess parmağını tertemiz 21st katlı lobide gezdiriyor.

"Sana bu gösterişli dairelerdeki iş adamlarının anladığı bir şeyi söyleyeyim: zaman paradır, bebeğim. Diplomaları, 401ks'leri, fatura saatleri ve danışmanlık ücretleriyle ofislerine kapanıyorlar, sadece ellerinde bir penisle bir masanın arkasında oturuyorlar, SportsCenter'ı izliyorlar ve bizim gibi küçük insanları beceriyorlar. Kendilerini tatmin etmek istediklerinde de, sırası geldiğinde inleyen ve sakso çekerken siklerine kırmızı ruj süren güzel kızlara birkaç bin dolar vermekten çekinmiyorlar."

"Tanrım, Jess!"

"Demek istediğim şu ki, her halükarda becerilecek ve vasat bir seks yaparsanız, bunu en azından kirayı ödeyebilecek biriyle yapmanız iyi olur."

Kahretsin, aslında bununla tartışamam.

Eliyle masayı siliyor ve bana bakıyor.

"Bak Rach, seni bunu yapmaya asla zorlamam," diyor ellerimi ellerinin arasına alarak. "Eğer gerçekten istemiyorsan o zaman başka bir yol buluruz, tamam mı?"

Derin bir nefes alıyorum.

"Ama oraya girersen ve bunu yaparsak, o zaman *senindir*. Beni duyuyor musunuz? Onlarla seks yapıyor olabiliriz ama bizden bir şey almalarına izin vermeyiz. Biz onlardan alırız. Seçim ve güç her zaman *bizimdir*."

Başımı salladım.

"Pekâlâ, hadi yapalım şu işi."

"Aferin kızıma!" Jess sırtarak söylüyor.

Koridorda ilerliyoruz ve 2103'ün kapısını çalıyoruz. Kapıyı simsiyah saçlı, çok yakışıklı bir adam açıyor.

"Eamon," diyor Jess, sesi boğucu bir yumuşaklıkta.

"Merhaba seksi şey," diye yanıtlıyor Eamon, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Elbisene bayıldım.

İçeri gelin, biz de sizi bekliyorduk."

Paltosunu alırken gözleri benimkileri buluyor ve dudağını ısırtıyor. "Kim bu küçük kuzu?"

"Bu Rachel," diyor Jess. "Bana bir arkadaşımı getirmemi söylemiştin. Ama görünüşe göre sen zaten birkaçını davet etmişsin."

"Bunlar Bryan ve Rodney," diyor Eamon, elini kanepede oturan adamların omuzlarına koyarak. "Bu Tyler, barın arkasında Crissy ile birlikte. Crissy'yi tanıyorsun, değil mi?"

Jess, oturma odasına girdiğimizde biraz suçlu görünen Crissy'ye soğuk bir ifadeyle gülümseyerek, "Tabii ki tanıyorum," diyor. "Yine de onu *burada* göreceğimi düşünmemiştim."

"Evet, onu bu gece kulüpten çıkarken yakaladım, gönüllü oldu," diyor Eamon, sanki kendisiyle gurur duyuyormuş gibi.

Yine söylentilere göre Eamon hep böyleymiş.

"Bu gece birkaç beyefendinin daha geleceğini duydum," diyor Crissy, öne çıkıp Jess'e nazıkçe sarılırken. "Senin için sorun olacağını düşünmemiştim."

"Mmm," diye gülümsüyor Jess, gözlerini ona dikerek. "Sanırım bunun en azından bir kısmı doğru."

Evet, "*Düşünmedim*" kısmı.

Jess'in Crissy ve Ness'in burada olmasından memnun olmadığını söyleyebilirim. Buna kaçak avcılık diyebilir ama bunu saklamak için elinden geleni yapıyor. Jess bir süredir böyle özel müşteriler alıyor ve bana söylediği ilk kurallardan biri, bir müşterinin evinde asla olay çıkarmamaktır.

Jess'i tanıyorsam, "sahneyi" yarın gece hepimiz kulübe dönene kadar saklayacaktır, böylece Crissy ve Ness'i ibretlik bir hale getirebilir ve diğer kızlara onun bölgesine girdiğinizde ne olacağını gösterebilir.

Bu yüzden herkes ondan korkuyor.

Birden avlunun kapısı açılır ve bir adam içeri girer.

Kestane rengi saçları, bronz teni ve delici mavi gözleriyle o kadar güzel ki tüm vücudum olduğu yerde donuyor ve kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Jackie! Bak, kızların geri kalanı da geldi!" Eamon Jess'e bir kadeh şarap uzatıyor ve kolunu sıkıca Jess'e sarıyor. "Belki bunlardan biri hoşuna gider? Hanımlar, sizi meşhur ve uygunsuz bir şekilde yüklü Jaxon Pace ile tanıştırmalı mıyım?"

Jaxon adındaki adam sırtarak başını sallayıp bara doğru yürürken bir yanım bu ismin tanıdık geldiğini düşünüyorum.

Jess kıkırdarak elini onun göğsüne atarken, "Jaxon şehre yeni döndü ve bu akşam biraz seçici görünüyor," diyor. "Tombul olanı geri çevirdi bile, ki bu şaşırtıcı çünkü genelde etli butlu olanları benden daha çok sever. Ama Crissy'yi de geri çevirdi."

Crissy gülümsüyor ama rahatsız bir şekilde geriliyor ve sessizce koltuğun kolçağına oturuyor. Jaxon'a hevesle bakar ama sonra tekrar elindeki şarap bardağına döner.

Sanırım seçilmemek berbat bir şey.

Eamon aniden parmaklarını Crissy'ye doğru şaklatarak, "Tatlım, kanepeye otur," dedi. "Ya da sedirde ya da sandalyede. Kelimenin tam anlamıyla oturabileceğin düzinelerce gerçek *koltuk* var. Senin ve koca kıcının kolçaklarımı kırmasına ihtiyacım yok, o kanepeden senden daha değerli."

Crissy kıpkırmızı kesilir ve hemen başka bir yere taşınır.

"Şimdi, şimdi Eamon," diye şakayla karışık takılıyor Jess. "Herkes sevdiği şeyi sever. Götlük yapmana gerek yok."

"*Pislik* sadece Eamon'un varsayılan ayarı," diyor Jaxon odaya geri dönerken. "Ama ne derler bilirsin, ne yersen osun."

Ben dahil herkes gülüyor.

Hmm, ve komik de.

Gözleri gözlerime takılıyor ve aniden hareket edemiyorum.

"Eğer onu istemiyorsan, ben-" Rodney bana bakıp dudaklarını yalayarak bir şeyler söylemeye başladı ama sonra Jaxon göğsüne sert bir şaplak attı.

"Hayır, *onu* ben alıyorum," diyor gözlerini benden ayırmadan.

Rodney savunmaya geçercesine, "Pekâlâ kardeşim," der. "İlk sen alacaksın, bunu biliyorum. O tamamen senin."

"Sanırım Bryan'la diğerini paylaşabiliriz," diye gülüyor Rodney.

Jaxon bir an bana bakıyor, sonra Eamon bir pislik gibi Ness hakkında bir şaka daha yapınca dikkati başka yöne kayıyor. Jaxon kibarca gülümsüyor ama bu gülümseme gözlerine ulaşmıyor. Tüm bu senaryodan sıkılmış gibi görünüyor ama gülümsemesi bile seksi.

Bana neler oluyor?

"Tombul olan nereye gitti? Adı neydi?"

"Ben *Ness*," diyor Crissy, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Ve kibar ol. Şu anda banyoda."

Eamon koridorda, "Umarım içeride sıçıp batırmıyordur," diye bağıyor. "Ness! Hey, Ness! Acele et lan! Sana misafir banyomu dekore etmen için para vermedim."

"Hahah!" Tyler gülüyor. "Evet, pudra burnuna *girecek* tatlım, üzerine değil."

"Lafı açılmışken," diyor Jess, dudağını ısırarak ve Eamon'un kolunu sıkarak. "Benim için bir şeyin var mı?"

"Merak etme sevgilim," diye homurdanıyor, boynuna sarılıyor ve onu sertçe öpüyor. "Senin için çok şeyim var."

Kapı açılıyor ve Ness tökezleyerek oturma odasına geri dönüyor. Yardım edemem ama şimdiden biraz dağılmış görüldüğünü fark ettim.

"Rach, buradasın," diyor gülümseyerek. "Bu çok hoş."

"Pekâlâ, herkes burada olduğuna göre, artık başlayalım mı?" Eamon ellerini birbirine vurarak bağıyor.

"Peki, senin için ne yapmamı istiyorsun?" diye sordum. Kıkırdıyor.

Ne sikime gülüyor bu?

"Belli ki bunu daha önce hiç yapmamışsın, değil mi?"

"Tabii ki var!" Yanaklarımın ısındığını hissederek savunmaya geçiyorum.

"Uh huh," diye kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor. "Sana hiç berbat bir yalancı olduğunu söyleyen oldu mu?"

"Hayır, genellikle oldukça iyi olduğumu düşünürler aslında," diye tersliyorum, şimdi bunun gerçekten de bir eskort olarak ilk seferim olduğunu doğru bir şekilde tanımlayabildiği için biraz kızgınım.

Ama gururum bu sik kafalının tatmin olmasına izin vermiyor.

"Bana öyle geliyor ki ne istediğini bilmiyorsun," diyorum burnumu ona doğru kaldırarak.

Bu sefer gülüyor, bütün gece suratını astığı için bu çok yersiz bir şey gibi görünüyor.

"Yeterince adil," içkisinin üstünden bana bakıyor. "O zaman neden bir şey seçmiyorsun?"

"M...Ben mi?" Gergin bir şekilde kekeliyorum.

"Evet, sen," diye küstahça sırtıyor Jaxon. "Madem bu kadar tecrübelisin."

"Senin için dans edebilir miyim?"

"Bunun bir soru olması mı gerekiyordu?"

"Motherfu-" Nefesimin altında mırıldanmaya başladım. "Neydi o?"

"Hiçbir şey," diye takılıyorum, bunun ne kadar çabuk geri teptiğini fark ediyorum. "Kafan karışmış gibi görünüyor," diyor Jaxon, hâlâ gülümseyerek.

Bu akşam bu küstah pislği gülümseten tek şeyin, bu süreçte tökezlememi izlemek olduğu aklımdan çıkmıyor. Avıyla oynamaktan zevk alan bir yırtıcı gibi bana bakıyor.

"Kafam karışık değil," diye karşılık veriyorum. "Sadece müzik olmadan dans etmek biraz zor."

Tek kelime etmeden ve göz temasını kesmeden önündeki masaya uzanıyor ve bir kumanda alıyor. Bir düğmeye basıyor ve aniden verandada müzik patlıyor. İkinci bir düğmeye basıyor ve verandayı kaplayan tiki meşaleleri yanmaya başlıyor.

"Burada mı

yaşıyorsun?" "Tam

olarak değil."

"Tam olarak değil mi?"

"Telsizi nasıl kullanacağımı bilecek kadar buradayım diyelim." "Oh, yani bunu çok mu yapıyorsun?"

"Biliyor musunuz, çok fazla soru var ama çok fazla dans yok."

Kahretsin, o haklı. O bir hedef. Sadece kirayı ödememe yardım etmek için burada. Bay Pace'in boş zamanlarında ne yaptığı ya da *kim olduğu* neden umurumda olsun ki?

Ayrıca, kulüpte her gün onun gibi ukala heriflerle uğraşıyorum, bu yüzden ona farklı davranmayı reddediyorum.

Balkonda çalan yumuşak R&B müziğinde ritmi bulmaya başlıyorum ve en sevdiğim direk rutinimden bazı hareketler yapıyorum. Yaptığım her harekette Jaxon'ın gözleri bana yapışıyor.

O...bunu seviyor.

Daha önce unuttuğum güven duygusu bana geri geliyor. Ona doğru adım atıp kucağına otururken göz göze geliyoruz. Elleri içgüdüsel olarak kalçalarımın ve ürperiyorum.

Kahretsin, neden beni böyle etkiliyor?

Kendimi ona doğru çekiyorum, amıma karşı uyarılmışlığını hissediyorum. Parmaklarımı usulca saçlarında gezdirdiğimde gözlerindeki bakış gibi parfümü de sarhoş edici. Elleri sırtımdan elbisemin fermuarına doğru yılan gibi kıvrılırken, derin derin nefes aldığını duyuyorum. Dudaklarını boynuma ve köprücük kemiğime bastırarak beni inletiyor.

Kalçalarımı ona karşı çalıştırmaya devam ediyorum ve yüzümü onunkine yaklaştırıyorum. Onu öpmek istiyorum ama bir yanım önce onun öpmesine ihtiyaç duyuyor. Jaxon Pace çok güzel bir adam ve bu gece onu becerme ihtimali beni birden heyecanlandırdı.

Öp beni. Hadi, öp beni.

Başka biri olsaydı çoktan yapardım. Ama nedense bir parçam önce onun yapmasına ihtiyaç duyuyor. Çaresizliğini, bana sahip olmak için yanıp tutuştuğunu hissetmeye, bu kadar güzel bir adamın beni istediğine gerçekten inanmaya ihtiyacım var.

O yüzünü benimkine yaklaştırırken kendimi ona daha çok bastırıyorum.

İşte bu, bunu yapacak.

Ama sonra, lanet kapı açılır ve Tyler dışarı çıkmaya başlar. "Hey Pace, sen-"

"Hey, pislik, burada dans ediyorum!" Ben de öfkeyle bağıriyorum. "Tanrım, özür dilerim," diyor Tyler binanın içine doğru geri çekilirken. Jaxon'la yüzleşmek için arkamı döndüğümde gülüyordu.

"Ne?"

"Öyleydi," diyor kahkahalar arasında. "İnanılmazdı."

İşte bu fikir gitti.

"Siktir git," diyorum, kalkmaya çalışıyorum. Ama Jaxon beni sıkıca tutuyor.

"Hayır, hayır," diyor, hâlâ sinir bozucu eğlencesini bastırmaya çalışarak.

"Hiçbir yere gitme."

"Sanırım o an geçti," diyerek tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ama yine beni sıkıca tutuyor.

"Dur," diye homurdanıyor, sırtarak. "Alıngansın. Bu hoşuma gitti." "Hayır, ben-"

Jaxon elini saçlarımın arasına sokup dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda cümlemin ortasıydım.

Zaman tamamen durur.

Onun kokusu, onun tadı varlığını tamamen ele geçiriyor. Ben de onu öpüyorum, dilinin içime girdiğini hissediyorum.

Uzaklaştığımda, kalbimin hızla çarptığını hissedebiliyorum.

"Peki şimdi sana bunu daha önce hiç yapmadığımı söylemek için iyi bir zaman mı?" Sessizce fısıldıyorum.

Beni tekrar öpmeden önce tekrar kıkırdıyor.

"Biliyorum."

"...Ama ben," diyorum, kelimelerimi bulmaya çalışarak, yanaklarımın tekrar ısındığını hissederek. "Hâlâ seni becermek istiyorum."

"Bunu ben de biliyorum."

"Ukala herif," diye kıkırdıyorum.

Sanki onun gerçek yüzünü görmüşüm gibi sırtıyor.

"Nerede kalmıştık?" diye soruyor, beni tekrar öperek. Elbisemin arkasına uzanıyor ve nefesim kesiliyor.

Yavaşça sırtıma kadar fermuarını açtığını hissediyorum. Uzanıp sol omzumdaki kayışı aşağı çekiyor, boynumun altını öpüyor ve yavaşça göğsümden aşağı iniyor.

Jaxon Pace'i ilk müşterim olarak nasıl seçtiğimi bilmiyorum ama gergin olmak yerine endişeliyim. Onu gerçekten becermek *istiyorum*. Belki birden fazla kez.

Gözlerimi kapatıyorum ve saniyeler içinde ağzının meme ucuma dolanacağını bilerek kalçalarımı onun ereksiyonuna doğru itiyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor.

Başımı kaldırıyorum, ama gözlerindeki yoğun arzuyu hissetmek yerine farklı bir şey görüyorum: şok. Ve çekince.

"Ne?" Doğrudan sol omzumdaki dövmeyle baktığının farkında olarak soruyorum.

"Dövmen..."

"Dövmelerden hoşlanmıyor musun?"

"Adın ne demiştin?" "Rachel mı?" İnanamayarak homurdandım.

"Hayır, *soyadın*."

Hemen donakaldım.

"Ben...yapmadım."

"*Valentine* olmazdı... değil mi?"

Sikeyim.

Hemen elbisemi geri çekiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Biliyordum," diye mırıldandı kendi kendine. "Siktir."

"Neyi biliyordun?" Sinirli bir şekilde tersliyorum. "Beni tanıımıyorsun." "Tanıyorum ama" diye iç geçiriyor, elini saçlarında gezdiriyor. Kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Bir bok bilmiyorsun," diye fısıldıyorum, sesim titriyor. "Siktir et, ben gidiyorum."

Jaxon arkamdan, "O dövme bir yara izini kapatıyor," deyince olduğum yerde donup kaldım. "Kardeşin seni bir okla vurmuştu. Hatırlıyorum, oradaydım."

Birden her şey gözümün önüne geldi. Geniş Pace Malikânesi'nde oynadığım günler, ağabeyimin beni ormanda avladığı ve aslında oyuncak ok ve yayıyla beni vurduğu anılar. Onu elinden alan ve annesini almaya koşan Jaxon'dı.

"Aman Tanrım..." Fısıldıyorum.

"Özür dilerim," diyor, kendini düzeltip ayağa kalkarken. "Özür mü? Neden üzgünsün?"

"Çünkü bilmiyordum."

"Neyi bilmiyordun?" Biraz yüksek sesle bağırdım. "Sen bir Valentine'sın."

"Ne yani, bu büyük Jaxon Pace'in dokunulmaz köylü ismi mi? Ne oluyor lan? Benim adımın konuyla alakası yok."

"Hayır, son derece alakalı," diyor Jaxon, kafası karışmış bir halde. "Sen bir Valentine'sın. Eski mafya ailelerinden biri. Bu tür şeyler için bir protokol var."

"Bu hiçbir şey değil!"

"Ama anlamadığım şey neden burada olduğun," diyor, onunla beni işaret ederek. "Bunu... yapıyorum."

"Güven bana, *bu iş* bitti! Ve bilginiz olsun, benim bir ailem yok. Uzun zaman önce ayrıldım ve anladığım kadarıyla zaten hepsi öldü."

"Hayır, kardeşin hâlâ hayatta."

"Aferin ona."

"Hayır, anlamıyorsun, dışarıda seni arayan adamları var." Bu benim kanımı dondurdu.

Dünyada tek başına olan herhangi bir yetim için kardeşinin hayatta olduğu haberi inanılmaz bir haber olurdu. Ama benim için öyle değil. Aslında, tam tersi. Kardeşim benden birkaç yaş büyük ve babamdan çok daha sakin bir kişiliğe sahip olsa da, yine de onun gibi soğuk ve acımasız bir çizgiye sahipti. O canavara her gün yakın olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Onca yıl boyunca babamın kötü muamelesine maruz kaldığım düşünülürse, o kapıdan çıktığım anda kötü huyunu kardeşime de yönelttiğini tahmin edebilirim.

"Yaptığımı söyledikleri her neyse," diyorum vücudumun titrediğini hissederek. "Bu bir yalan. Ben... Ben hiçbir şey yapmadım."

"Ne? Tabii ki yapmadın," diye sorar Jaxon, şimdi kafası karışmıştır. "Sadece seni arıyorlardı. Bilirsin, seni eve getirmek için."

"Böyle iyiyim, yine de teşekkürler," diyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Ama Jaxon aniden yolumu kesti.

"Kal, adamlarım seni eve götürsün."

"Anlamıyorsun ufaklık," diyorum sinirli bir şekilde. "Eve gitmek istemiyorum."

"Haklısın. Anlamıyorum," diyor Jaxon, hâlâ yolumu keserek. "Neden ailenle yeniden bir araya gelmek istemeyesin ki? Sen bir Valentine'sın. Bu ismin bir anlamı var ve sendika içindeki en eski ve en prestijli ailelerden biri. Burada ne işin var, para için seks satıyorsun?"

İç çekiyorum, artan paniğimi ve bu avludan, bu binadan ve bu konuşmadan tamamen uzaklaşma isteğimi maskeleyemeye çalışıyorum.

Ancak yüksek binalara tırmanamadığım ve tesadüfen tuğladan bir ev gibi inşa edilmiş olan Jaxon Pace'in avludan tek çıkışı engellediği düşünüldüğünde, kapana kısıldığımı fark ediyorum.

"Soyadımın bir anlamı var," diyorum kollarımı vücudumda sıkıca kavuşturarak. "Sefalet. Sefaletten başka bir şey değil. Ayrıldım çünkü babam fırsat buldukça bana işkence etmeyi seven, küfürbaz bir alkolikti, tamam mı? Sendika da görmezden geliyordu. Ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım ve kaçtım. Kendime bir hayat kurdum ve bundan mutluyum."

"Vücudunu satmaktan memnun musun?"

"Hepimiz Pace Malikanesi'nin batı kanadında doğmadık, Jaxon. Hepimizin vakıf fonları ya da ortalıkta duran tonlarca harcanabilir parası yok," diye tükürdüm. "Bazılarımız hayatta kalmak için ne yapmamız gerekiyorsa onu yapıyoruz ve kira ödemek zorundayız ve şu ana kadar bu, bunu yapmanın karşılıklı olarak faydalı bir yolu olacak gibi görünüyordu. Ama şimdi boku yedik. Bu yüzden ayrılmak istiyorum ve beni durdurmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

"Lobide bunu tartışacak altı adamım var," diyor Jaxon, yüzü artık ciddi. "Ve bir mucize eseri onları atlatsan bile, kardeşinin seni arayan düzinelerce adamı daha var."

Kahretsin.

"Yani, takma isim bile kullanmıyorsun Rachel. Chicago büyük bir yer olabilir ama bizim bulunduğumuz bölgeler oldukça küçük. Gerçekçi olmak gerekirse, adamlarından birinin seni bulması ve bu küçük oyununun sona ermesi an meselesi."

"Bu bir oyun değil!" Ben de ona bağıryorum. "Hepsinin öldüğünü sanıyordum! Ve eğer fark etmediysen, ben büyük bir kızım ve kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Eskortluk yaparak mı?"

"Bana zengin çocuğu yargılaması yapmadan önce, beni işe alan sendin, unuttun mu? Ve bilgin olsun diye söylüyorum, burada olmak istiyorum."

"Hayır, yok."

"Evet, biliyorum!"

"Tatlım, payıma düşenden çok daha fazla fahişeyle birlikte oldum ve seni temin ederim ki sen onlardan biri değilsin."

"Siktir git ahbap! Beni tanımıyorsun!"

"Arkadaşını tanıyorum ve bu iş için biçilmiş kaftan *olduğunu* biliyorum. Oradaki iki küçük arkadaşın da öyle. Ama sen? Hayır."

"Ne olduğunu bilmediğimden eminim-"

Ancak ben cümlemi bitiremeden büyük bir gürültü koptu ve ikimiz de kafamızı kaldırıp Jessica'nın çıplak kışının Eamon'un yatak odasına açılan sürgülü cam kapıya dayandığını gördük.

"Oh evet! Becer beni bebeğim!" Jessica inliyor.

"Jaxon! Hey Jaxon!" Eamon gülerek Jessica'nın içine girmeye devam ederken pencereyi dengede tutmak için kaldıraç olarak kullanır. "Şu boka bak, ha?!"

Önümüzdeki gülünç sahneyi izlerken çenem düşüyor, sonra Eamon kayıyor ve Jessica'yı yatağa, bizim görüş alanımızın dışına taşıyor.

Jaxon homurdanmadan önce aramızda bir an sessizlik oluyor. Birkaç dakika önce ona sinirlenmiş olmama rağmen, kendimi biraz kıkırdamaktan alıkoyamıyorum.

"Ne diyordun?" diye kıkırdar.

"Biliyorsun," diyorum, hâlâ kıkırdayarak. "Cehenneme gidebilirsin." "Büyük ihtimalle, ama bu konumuzun dışında."

Nefesinin altında Eamon'un nasıl bir azgın olduğu hakkında küfrediyor ve sonra ikimiz de gülmeye başlıyoruz.

"Ama ciddiym," dedi bana dönerek. "Öylece gitmene izin veremem Rachel. Kardeşini tanıyorum."

"Siz... arkadaş mısınız?"

Jaxon yine

homurdanıyor. "Hayır, kesinlikle değilim."

"Düşman mısınız?"

Başını sallıyor.

"Tekrar söylüyorum, bu sadece protokol. Eğer sendikayla bağlantılı herhangi biri bu gece burada benimle birlikte olduğunu ağzından kaçırırsa ve ben de seni hemen kardeşine geri götürmezsem, bu... dalgalanmalara neden olur."

"Dalgalanmalar mı?" Alaycı bir şekilde sordum. "Dalgalanmalardan mı korkuyorsun?"

"Hayır, daha çok son zamanlarda yeterince soruna neden oldum ve daha fazlasına neden olmaktan kaçınmaya çalışıyorum."

"Dalgalar," diye kıkırdıyorum kendi kendime.

"Siktir git," diyor gözlerini devirerek. "Ama bak, bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, biz aynı dünyadan geldik."

"Yemin ederim gerçekten yapmadık."

Bana bakıyor, parlak mavi gözleri benimkileri tarıyor. "Açıklamak zorunda kalacaksın Rachel."

"Neyi açıklayayım?"

"Peki, burada ne yapıyorsun?"

"Kirayı ödememiz gerekiyordu," diye omuz silkiyorum. "Haklısın, Jessica bunu her zaman yapıyor ve sanırım Eamon onun düzenli müşterisi ya da öyle bir şey ve ona bir arkadaşını getirmesini söyledi. Senin için."

Jaxon başını sallar.

"Ve sen bunu yapmayı-" "Dikkat et,"

diye çıkışıyorum.

"Meslek seçiminizi küçümsemiyorum," diyor savunmacı bir tavırla. "Sadece seçeneklerin olduğunu söylüyorum. Kaynakların. Sana yardım etmek isteyen insanlar. Demek istediğim, ailen sendika içinde neredeyse kraliyet ailesinden sayılıyor, bu da seni bir mafya prensesi yapıyor."

"Söz veriyorum yapmayacağım," diye iç geçiriyorum ve balkondan Chicago'nun karlı gökyüzüne bakıyorum.

"Görüyorsunuz ya," diyor Jaxon, içkisini masadan alıp sandalyeye yaslanarak. "Tüm bu açıklama işinin nasıl işlediğine gelince, aslında bana bir şey vermek zorundasın."

"Bakın, babam pisliğin tekiydi ve öldüğü için üzgün değilim," diyorum, hayal kırıklığımı uzak tutmaya çalışarak. "Annem yıllarca kötü muamele gördükten sonra gitti ve gittiği anda babam öfkesini benden çıkarmaya başladı. Yaptığım her şey hep yanlıştı."

Jaxon bakışlarını indirir ve iç çeker.

"Asla kimsenin prensesi olamayacaktım. Bu yüzden kötü adam oldum."

"Kötü adam mı? Ne demek istiyorsun?"

"Gençken yapabileceğim en fazla şey onun yolundan çekilmektir. Ama yaşım ilerledikçe karşı koymanın küçük yollarını bulmaya başladım. Yani, daha çocuktum, bu yüzden dünya hakkındaki bilgim sınırlıydı ve seçeneklerim de öyle. Ama onun silahlarındaki tüm mermileri çıkarıp sakladım. Ofis barındaki tüm buz küplerini tuvalet suyundan yapılmış olanlarla değiştirdim, şampuanına Nair koydum, bu tür şeyler."

"Yani, babana *şaka* mı yaptın?"

"Sanırım öyle de denebilir," diyorum dudağımı ısırarak. "Bu benim ondan intikam alma yöntemimdi, anlıyor musun? Ben daha ergenlik çağındayken gözümün önünde birini öldürmüştü. O zaman onun aslında bir canavar olduğunu anladım. Ondan sonra elimden geldiğince onun etrafında olmaktan kaçındım. Neyse ki üvey annemle tanıştı ve dikkatini ona yöneltti. Ama bir gün

O gece çok fena kapıştık. Kaçtım ve bir daha arkama bakmadım. Şehirde iş buldum, Jess'le tanıştım ve ikimiz kendi yolumuzu çizdik. Birkaç yıl önce kartelin Valentine'ların evini ele geçirip herkesi öldürdüğünü duydum. Dürüst olmalıyım; hiçbiri için ağlamadım."

"Kardeşin bile mi?" Jaxon soruyor.

Rahatsızca yer değiştiriyorum.

"Onun için yaptım," diyorum sessizce. "Birazcık. Ama anlamalısın ki o her zaman..."

Jaxon ellerine bakarak, "Zor," diye bitiriyor sözlerini.

"Evet, bu iyi bir kelime. Babamın mirası olabilirdi ve onun ilgisine layıktı ama eminim o da benim gibi bazen bu ilgiyi görmemeyi diliyordu, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Babam kötü bir ayyaştı ve öfkesini en yakınında kim ya da ne varsa ondan çıkarırdı."

"Michael'a tanıdığım en empatik insan diyemem," diye omuz silkiyor Jaxon, dudaklarını büzerek. "Ama bir süredir seni bulmaya çalıştığını söyleyebilirim. Terapiden çıktığından beri ve-"

"Terapi mi?"

Jaxon'ın yüzü aniden karmaşık bir ifadeyle kaplandı. "Çok fazla şey söyledim" der gibi görünen ama aynı zamanda hiçbir şey söylemeyen bir ifade. Ama ben daha ne demek istediğini sormadan oturma odasının sürgülü kapısı tekrar açılıyor ve gözle görülür bir şekilde perişan olan Chrissy balkona dökülüyor.

"Rachel! Aman Tanrım, bu *Ness*," diyor Chrissy, çıplak bedeninin üzerine bir tişört geçirmeye çalışarak. "Ben... Ne olduğunu bilmiyorum ama o... o..."

"Chrissy, kelimelerini kullan," diyorum sertçe. "Sorun nedir?" "O... o nefes almıyor!" Chrissy hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Onu uyandıramıyorum.

Oh Tanrım, oh

Tanrım!"

"Ne?!"

Jaxon'a bakıyorum ama o çoktan kapıdan oturma odasına doğru yürüyor.

Tepki vermeyen Ness sırt üstü yatar, yüzü morarmış ve gözleri kafatasının içine doğru yuvarlanmıştır.

"Ne oldu lan?" Jaxon tersleyerek Tyler'ı kitap raflarına doğru itiyor.

"Bilmiyorum dostum! Yemin ederim! Bir dakika önce köpek stili yapıyorduk, sonra birden yere yığıldı!"

Yanına diz çöküp nabzını hissetmeye çalışıyorum ve kolunun kıvrımındaki izleri fark ediyorum.

"Ona ne verdin?!" Jaxon talep ediyor.

"Eamon'un Ecstasy'sinden biraz almış," diyor Tyler. "Ve..."

"Ve?!" Jaxon tekrar Tyler'ı tekrar raflara çarparak söylüyor.

"Ve biraz uyuşturucu istediğini söyledi, ben de ona zulamdan biraz verdim. Ama biliyorsunuz, sanırım öncesinde biraz kafası iyiydi, bir süre banyodaydı."

"Seni lanet olası aptal!" Jaxon onu üçüncü kez kanepenin yanındaki sehpayı çarparak tersliyor.

Az önce Tyler'ın düşüşünü engelleyen masanın üzerindeki vazo ve lambanın yere çarpma sesi ve Chrissy'nin Eamon'ın kapısına vurması arasında, sonunda kapı açılır.

"Burada ne haltlar dönüyor?!" Eamon öfkeyle bağırır. "Bütün bu çığlıklar ve bağırışlar yüzünden iyi bir kafayı boşa harcıyorum!"

Jaxon Tyler'ı serbest bırakır ve yere yığılmasına neden olur. Hemen telefonunu çıkarır ve öfkeyle birine mesaj atmaya başlar.

"Oh, lanet olsun, bu da ne böyle?"

"Ben Ness," diye hıçkırıyor Chrissy, kolunu tutarak. "Çekil üstümden sürük!" Eamon geri çekilir.

"Ne oluyor be?" Jessica, Eamon'un gömleğini hızla üzerine geçirerek kapıda beliriyor.

"Ness...o...o...Tanrım, sanırım aşırı dozdan öldü!"

"Siktir!" Eamon bağırır.

"Ness, beni duyabiliyor musun?" Onu nazikçe sarsmaya çalışarak söylüyorum. "Hadi kızım, yapma bunu."

"Sağlık görevlilerini arayacağım!" Jessica hızla çantasına koşuyor ve telefonunu çıkarıyor.

Eamon telefonunu elinden çekip alarak, "Hayır, yapamazsın," diye gürlüyor. "Hey!"

"Kimseyi aramayacaksın!" Eamon ona bağırır. "Bu bir şaka değil Eamon, o ölebilir!"

"Ve sağlık görevlileri buraya gelene kadar yapacakları tek şey benim için bir ton soruna neden olmak olacak!"

"Dostum..." Tyler, Eamon'un tepkisinin duygusuzluğu karşısında şok olmuş bir halde, "Ona tıbbi yardım götürmeliyiz," diyor. "Ona tıbbi yardım götürmeliyiz!" Jessica bağırır.

"Aman Tanrım! Aman Tanrım!" Chrissy hıçkırıyor.

"Biri şu kaltağı susturup düşünmeme izin verecek mi?!"

Odada Jaxon'ı arıyorum ama hiçbir yerde bulamıyorum.

Ne oluyor lan? Az önce gitti mi?!

Ama tam da Chicago suç örgütünün gelecekteki Don Supreme'i hakkında en kötü şeyleri düşünürken, elinde siyah deri bir çantayla kapıda belirdi.

"Onu bu daireden çıkarmalıyız," diyor Eamon, gözleri çıldırmış bir halde. "Sanırım onu halıya sarabiliriz, değil mi?"

"Ne oluyor be?!"

"Abi ciddi değil misin?!" Rodney homurdanıyor.

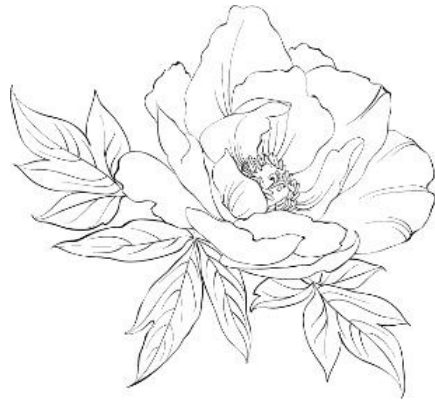
"Evimin zemininde ölen aptal bir sürtük yüzünden cidden hapse girmeyeceğimi biliyorum!"

"Henüz kimse ölmedi," diyor Jaxon, Jessica'nın yanında diz çöküp bana dönerek. "Başını okşa."

Çantadan bir çeşit üçgen şırıngaya benzeyen bir şey çıkarmasını izliyorum. Ambalajı çıkarıp kızın burnuna sokuyor.

"Bu da ne?" Ellerimin titrediğini hissederek soruyorum.

"Narcan," diyor Jaxon duygusuzca. "Şimdi sadece işe yaraması için dua etmeliyiz."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Altıncı Bölüm

Adam

"Narcan işe yaradı mı?" diye sordum. Rachel başını salladı.

"Zengin ve ünlülerin yaşam tarzları sanırım." Nefesimin altında mırıldandım. "Ee, ne oldu?"

"Şey, biraz bulanık, ama kısa versiyonu herkes hızla dağıldı, Jaxon bazı adamlara Ness'i hastaneye götürttü ve o yaşadı. Sonsuza kadar mutlu yaşadı."

"Evet... ben de tam bunu düşünüyordum," diyorum alaycı bir şekilde. "Jaxon Narcan'ı nereden bulmuş?"

Rachel yatağın üzerinde kaykılır ve kollarını göğsünde kavuşturarak kendi kendine kıkırdar.

"Uyuşturucu alışkanlığı olan bir parti çocuğu Mafya-Don olmanın tek faydası, güvenlik ekibinizin her zaman elinizin altında bulundurması gerektiğidir. Diğer tersine çevirici ilaçların yanı sıra. Ve her zaman yakınlarda bir yerde bulunmalıdır."

Homurdanıyorum.

"Şaka mı yapıyorsun?" "Hiç de bile."

"Eğitimdeki Mafya-Don' da ne demek? diye sordum. "Jaxon'ın Don olduğunu sanıyordum?"

Sırıttıyor.

"O noktada değil. Babası hâlâ Don'du. Ama tabii ki Jaxon varis olduğu için iki kat daha fazla güvenceye sahipti."

"Neden?"

"Çünkü bir mafya babasının mirası daha önemlidir."

"Neyden daha önemli?"

"Neredeyse her şey," diye sırtıyor Rachel, bacaklarını vücudunun altına çekerek. "Bir Don'un bir numaralı önceliği gücünü korumaktır. Ne de olsa sevdiklerini koruyabilmesinin tek yolu güçtür. Ama sevdiğiniz insanları *siz* gittikten sonra savunmasız bırakıyorsa gücün ne faydası var?"

Rachel çantasına uzanırken ben sandalyeme geri oturuyorum.

İçgüdüsel olarak elim omzumdan sarkan silah kemerime gidiyor.

"Sakin ol," diyor bakır metal bir sigara tabakası çıkararak.

Kahretsin.

Bir tane çıkarıp yakıyor.

İlk başta onu durdurmaya çalışmayı düşündüm, çünkü otelin bundan hoşlanacağından şüpheliyim, ama sonra tekrar, umurlarında değil gibi. Sadece lobiye bakarak bile, odalarından birinde biri öldürülmediği sürece memnun olduklarını varsayıyorum.

"Mafyanın uzun bir geçmişi ve daha da uzun bir hafızası vardır. Ve her Don için endişe verici olan, bu tarihin onu nasıl hatırlayacağıdır." Rachel birasından bir yudum alarak devam ediyor.

"Baban bir Don'du, değil mi?"

"Kesinlikle öyleydi," diye homurdanıyor. "Ve size şunu söyleyeyim, tarih onu pek hatırlamıyor. Hatırladıkları da pek iç açıcı değil."

Uzun bir nefes alıyor.

"Sanki... bana ne kadar boktan davrandığı için tek tesellim bu."

Sigarasının kokusuna karşı koymanın çok zor olduğunu fark ederek pencereye doğru yürüyorum ve kendi paketimi çıkarıp bir tane yakmadan önce kırıyorum.

"Her neyse, nerede kalmıştım?" diye devam ediyor, yatak başlığına yaslanarak. "Ah evet, Jaxon. Bir varisi korumakla görevlendirilen adamların sendika içindeki en önemli işleri vardır. Onu her türlü tehdide karşı korumak için eğitilirler. Kendisi de dahil. Eğer başını belaya sokarsa, onu oradan çıkarırlar. Nokta."

Homurdanıyorum.

"Ne?" O soruyor.

"Yok bir şey, sadece konuşma şeklin çok komik." "Nasıl komik olabilir?"

Sigaramdan bir nefes daha alıyorum.

"Çünkü sanki Don dünyadaki en önemli ve güçlü kişiymiş gibi konuşuyorsunuz. Sanki Birleşik Devletler Başkanı falanmış gibi."

Rachel kıkırdıyor.

"Don'a bağı olarak, Başkan'dan daha güçlü olabilir." "Öyle mi?"

"Ve daha da korkutucu."

"O konuda bir fikrim yok," diyerek omuz silkiyorum ve kollarımı vücudumda kavuşturuyorum. "Nükleer kodlara erişim sahibi olmak bir adamı oldukça korkutucu yapıyor diyebilirim. Ve güçlü."

"Aynı fikirde değilim," diyor Rachel elini sallayarak. "Ama en azından Başkan'ın dürtülerini kontrol etmek için özel olarak görevlendirdiği insanlar var. Bir mafya babasının yok. Onların büyük çoğunluğu, karşı karşıya gelmek istemeyeceğiniz, güce aç psikopatlar."

"Bunu unutmayacağım," diyorum gözlerimi devirerek. "Özür dilerim, seni gücendirdik mi?"

"Evet," diye başımı sallıyorum, sigara izmaritini pencere camındaki büyük delikten dışarı fırlatıyorum. "Kimsenin yasaları çiğnemekten korkusu yok. Muhtemelen ona hiç saygı duymadığınız içindir. Neden duyasınız ki, sanırım. Sizin kanunlarınız yok. Kural yok."

"Bir sürü kanunumuz ve kuralımız var."

Homurdanıyorum.

"Evet, doğru."

"Hayır," sesi hemen ciddileşti. "Kurallar *var*." "Kodları olan suçlular, bunu mu demek istiyorsun?"

"Aynen öyle. Ve bunu duymak ya da kabul etmek isterseniz de istemeseniz de, aslında bunun bir faydası var."

Yüksek sesle gülüyorum.

"Aydınlat beni," diye homurdanarak bir bira daha kaptım. "Mafyanın ne gibi bir yararı olabilir ki?"

"Senin gidemeyeceğin yerlere gidebiliriz." Ona bakıyorum.

"Bir de şöyle düşün," diyor yatakta doğrulup bana bakarak. "FBI'a katıldın, sanırım insanlara yardım etmek istediğin için, değil mi?"

"Evet."

"Ama," diyor parmağını kaldırarak. "Diyelim ki kötü bir adam yakaladın."

"Eski erkek arkadaşın gibi mi?"

"Hayır, Jaxon gibi züppe bir pislikten bahsetmiyorum. Yani, bir *gerçekten* kötü adam. Doymak bilmeyen bir kana susamışlığı olan, insanlara zarar veren biri."

ve sadece dünyanın yanışını izlemek istiyor."

"Yani... *kardeşin* gibi," diyorum sessizce, yüzünü izleyerek.

Sertçe yutkunuyor ve eski yatağa bakıp, kalitesiz yorganı kurcalıyor.

"Evet," diyor dudağını ısırarak. "Sanırım daha çok onun gibi."

Sesindeki hayal kırıklığı beni hemen savunmaya geçiriyor, sanki çok ileri gitmişim gibi.

"Denemiyordum-"

"Her neyse, evet, Michael'ı örnek olarak kullanalım," diye araya giriyor ve sonunda bana bakıyor. "Ortağını öldürerek paçayı kurtardı, değil mi?"

"Bunun bedelini ödeyecek," diye homurdandım. "Eğer bu yaptığım son şey olursa." "Ama mesele de bu, Adam," diyor iç çekerek. "*Ödemeyecek.*" *Neden bahsediyor bu kadın?*

"Onu yakalasanız bile-"

"Onu yakalayacağım," diye sinirli bir şekilde bağıyorum, kanım zaten kaynıyor. "Tamam, onu yakalasan bile aptal değilsin."

"Affedersiniz?" Ölümcül bir şekilde fısıldıyorum.

"Siz de benim kadar iyi biliyorsunuz ki, sizinle işbirliği yapma i h t i m a l i kesinlikle yok."

"Bu noktada, onun işbirliği benim için çok az şey ifade ediyor," diye homurdandım.

"Artık Black'in tüm parasına ve kaynaklarına sahip ve önemli kişilere şantaj yapıyor."

"Tekrar söylüyorum, bu pek bir şey ifade etmez-"

"...İktidardaki insanlar, Adam. Hükümet yetkililerinden bahsediyorum. Duruşmaları geciktirebilecek türden insanlar... bir firar ayarlayabilir."

Kanım hemen donuyor.

"Rachel'in kimliğini ifşa eden herhangi bir hükümet yetkilisi biliyorsanız, bana söylemeniz gerekir."

Sertçe yutkunuyor.

"Belki."

"Belki mi?" Hayal kırıklığımın kabardığını hissederek tersliyorum. "Rachel, bu lanet bir şaka değil, Rachel!"

"Öyle olduğunu söylemiyorum!" diye savunmaya geçiyor.

"Kanıtı bilerek saklıyorsanız, bu sizi suç ortağı ya da en azından suç ortağı yapar," diyorum onu göstererek. "Seni hapse attırabilecek bir şey!"

"Ve narkotikçi olmak ya da tam olarak güvenmediğim biriyle kanıt paylaşmak beni nehrin dibine götürebilir!" Ayağa fırlayarak bana bağırıyor. "Psikopat kardeşim bir canavar, Adam. Sandığından çok daha tehlikeli. Ve her yerde gözleri, kulakları ve kirli polisleri var. Bu yüzden belki de şüphelenmek için sebepleri olan tek kişinin sen olmadığını hatırlamalısın, tamam mı?"

Sözleri beni derinden etkiledi. Çoğunlukla haksız olmadığı için. Sanırım *bana* yalan söylemesinden duyduğum hayal kırıklığı ve kendimi ona karşı hissettiğim bu karmaşık duygulardan ayırmaya çalışırken, benim de ona karşı tam olarak bir dürüstlük modeli olmadığımı unuttum.

Peki ilişkimiz boyunca ona yalan söylediğim halde bana güvenmesini nasıl bekleyebilirim?

...Ya da *bu* her neyse.

Ama şimdi titriyor.

Birden profilci içgüdülerim tekrar devreye girdi.

Rachel'ın küçük bedeni önümde titriyor, göğsü kabarıyor. Yüzü solgun ve yine dudaklarını çiğniyor.

Sonuç mu? Michael'dan, hapsedilmek de dahil olmak üzere dünyadaki herhangi bir şeyden ya da herkesten daha çok korktuğu açık.

Ama korkusuna rağmen *yine* de buraya geldi. Beni görmek için.

Bunun bir anlamı olmalı... değil mi?

"Haklısın," diyorum sessizce. "Lütfen devam edin."

Derin bir nefes alıyor ve yatağa tekrar oturmadan önce saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Her neyse, demek istediğim şu ki artık... bağlantıları var. Bazılarını biliyorum, bazılarını ise kasıtlı olarak gizli tutuyor, benden bile."

Bana sivri bir bakış fırlattı.

"Ve bu bağlantılardan birkaçı onu yakalamak için harcadığınız tüm çabayı boşa çıkaracak güce sahip."

"Küçümsemek gibi olmasın ama devletin bile onu manipüle etme yolları var," diyorum sessizce. "İnanın bana, oldukça ikna edici olabiliyorlar."

Rachel yalvarırcasına, "Ama ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum, Adam," dedi. "Onu kontrol edebilmenin hiçbir yolu yok, onu tehdit edebileceğin hiçbir şeyden korkmuyor."

"Şey, ille *de tehdit* et demedim ama-"

"...Ve onu tutabilecek bir hapisane yok. En azından her gün kanlı bir isyanla sonuçlanmadan."

Sözlerindeki gerçeklikten rahatsız olarak yer değiştiriyorum.

"Yani, zaten bir delilik savunması almıştı," diye fısıldıyor sessizce. "Ve o deli *değildi*."

"Evet, öyle."

"Tamam, evet, öyle. Ama ne yaptığını çok iyi biliyordu. Kelimenin tam anlamıyla cinayetten paçayı kurtardı. Aslında birkaç tane."

Kan basıncımın yükseldiğini hissedebiliyorum.

"Kurallara ve yasalara uymaktan bahsediyorsunuz, sanki görünmez bir yol izliyormuşsunuz gibi. Ama anlamadığınız şey, yasaların yapmanıza izin verdiği şeylerle sınırlı olduğunuz. Ama Michael bunu anlıyor. Ve elinizin kolunuzun bağlı olduğunu bildiğinden, onu korkutmak için yapabileceğiniz hiçbir şey yok."

Ona bakıyorum.

"Kardeşinin hiçbir şeyden korkmadığını mı söylüyorsun?"

Rachel zorlukla yutkunarak, "Kardeşimin korktuğu tek bir şey var," diyor.

"Ve bu?"

"Jaxon Pace," diyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. Homurdanıyorum.

"Rachel, her zengin pislik parası olduğu için bir şekilde yasaların üstünde olduğunu düşünüyor. Bu pek de orijinal değil. Ama sonunda kuralların herkes için geçerli olduğunu zor yoldan öğrenirler. Jaxon Pace gibi biri için bile."

Rachel başını sallayarak, "Hayır, Adam," dedi. "Öyle değil."

"Oh," diye homurdanıyorum, kanım kaynıyor. "Seni temin ederim, var." Rachel iç geçiriyor.

"Jaxon senin *gidemeyeceğin* yerlere gidebilir, Adam. Çünkü o *kim* ve kimi tanıyor."

"Evet, eminim aristokrasi oldukça iyi bir kaynaktır," diyorum alaycı bir şekilde. "Ben lanet olası aristokrasiden bahsetmiyorum," diyor Rachel kararlı bir şekilde.

"Jaxon'ın en büyük avantajı yetenekli insanları istihdam etmesi. Başkan'ın kendisinin bile girmekte zorlanacağı yerlere nasıl gireceğini bilen *zeki* insanlar."

"Oh, tam olarak *kimi* işe aldığının farkındayım." Dişlerimi sıkarak söylüyorum. "İtiraf etmeliyim ki biraz yavaş davrandım ama Jaxon birkaç şeyi ağzından kaçırdı."

Gözlerini deviriyor.

"Ben sadece Büro'daki arkadaşına referans vermiyorum-" "O benim arkadaşım *değil*," diye fısıldıyorum zehirli bir şekilde.

"O adam her kimse ya da her neyse. Jaxon'ın *tek* kaynağı o değil. Hepsi eski asker ya da paralı asker olan ve onun için gözünü kırpmadan ölebilecek adamlardan oluşan bir ordusu var. Onu zengin tutan bankacıları, hayatta tutan doktorları, bilgilendiren araştırmacıları ve arka bahçesinde ona sığınaklar inşa eden mühendisleri var. Dünyanın dört bir yanında ona bilgi aktaran casusları var ve Ethan gibi kolaylaştırıcıları ve işlerini yöneten bir dizi avukatı sayesinde, her zaman titizlikle hazırlanmış bir acil durum planına her zaman bir kol mesafesinde. Ve eğer tüm bunlar yeterli değilse," diye devam ediyor. "Jaxon bu kaynaklarla ve *yeraltı dünyasıyla* en az kendisi kadar bağlantılı insanlar tanıyor."

Sandalyemde kayarak çenemdeki saat beş gölgesini kaşıdım. Depoda Jaxon'la yaptığım sorgulama sırasında anladım ki Jaxon, Büro'daki ilk günlerimden beri baş düşmanım olan *Ghostrider*'ı işe almıştı.

Bir teknoloji dehası ve inanılmaz derecede yetkin bir hacker olan Ghostrider, bazıları son derece kişisel ve gizli olan bir dizi personel dosyasını hacklemiş olmasıyla kendi başına yeterince tehlikeliydi.

Benimki gibi.

Dolayısıyla, Jaxon'ın aslında yetenekli ve tehlikeli adamlardan oluşan bir orduya sahip olduğu düşüncesi, birden fazla nedenden ötürü inanılmaz derecede tedirgin edici.

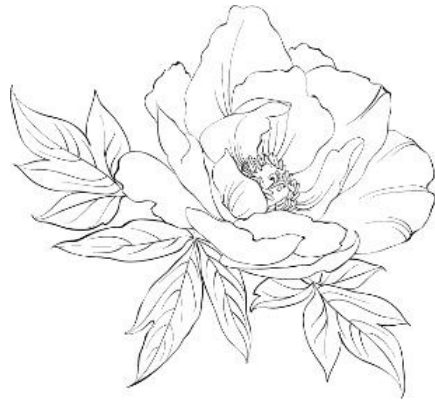
"Bağışlayın ama sanki ona hayranlık duyuyormuşsunuz gibi geliyor," diyorum dudaklarımı büzerek.

Ağır ağır iç geçiriyor ve başını kaşıyor.

"Karmaşık bir durum."

"Doğru," diye çıkışıyorum, bu kez sesimdeki açık zehri zapt edemiyorum. "Umarım ikiniz birlikte çok mutlu olursunuz."

"Affedersiniz?" Bana bakıyor ve birden büyük bir hata yaptığımı fark ediyorum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yedinci Bölüm

Rachel

Bunu bana gerçekten söylemedi.

Kalbim hemen çarpmaya başlıyor ve öfkem damarlarımda fokurduyor.

"Ne?" diye soruyor, biraz gergin bir şekilde de olsa.

"Burada oturup bana hâlâ Jaxon Pace'e karşı bir şeyler *hissettiğimi* ima etmediğini biliyorum."

"Yani, az önce bana onunla birlikte olmanın faydalarının bir listesini verdin. _"

"Hayır, *pislik herif*," diye çıkışıyorum öfkeyle. "Kardeşimin ondan korkması için sana bir liste verdim. Ve *senin* de neden korkman gerektiğini."

Adam bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben hemen sözünü kesiyorum. "Sana bir şey açıklamama izin ver, çünkü anlamıyor gibi görünüyorsun.

"Ölümcül bir şekilde fısıldıyorum. "Michael Jaxon'dan korkuyor çünkü Jaxon *asla* doğru yolu seçmez. Savaş söz konusu olduğunda kesinlikle, özellikle de intikam söz konusu olduğunda. Ve hizmet ettiğin hükümete bağlı olan *senin* aksine, Jaxon'ın eli kolu bağlı değil. Ayrıca, yaptıklarının tek bir sonucunu bile görmeyecek kadar parası, gücü ve nüfuzu var."

Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip gözlerimi ona dikiyorum ve tüm dikkatinin bende olduğundan emin oluyorum.

"Ve ben, Jaxon Pace'in ne kadar gaddar olabileceğini herkesten daha iyi biliyorum," diye homurdanıyorum, ama hayal kırıklığıma ek olarak, öfkem ateş perdesine ulaştı ve sesimin titremesine neden oldu.

Bunun olmasından nefret ediyorum.

Ama Adam'la işim bitmedi. Uzun bir atışla değil.

"Hata yapmayın Ajan Westwood, Jaxon gerçek bir Don. O da en az Michael kadar yıkıcı, en az onun kadar tehlikeli ve en az onun kadar ahlaksız ve dengesiz olabilir. Ve ona karşı geldiğinizde, sizi yok etmek için hiçbir şeyden kaçınmayacaktır."

Sakin ve hesaplı Adam Westwood'un yüzü solgun görünüyor, az önce söylediklerim karşısında afallamış olduğu belli.

Güzel. Ona ihtiyacım var.

Bu noktayı onun kalın kafasına bir kez ve sonsuza kadar sokmam gerekiyor. "Evet, bir ilişkimiz vardı. Evet, birlikte bir çocuğumuz var. Ama bu

Köprü çok uzun zaman önce yandı ve Jaxon Pace ile birlikte olmanın bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum karanlık bir şekilde. "O kapıdan çıkıp gitmemi ve bir daha geri dönmememi istemiyorsan, ona karşı hâlâ bir şeyler hissettiğimi sakın ima etme!"

"Böyle hissettiğini bilmiyordum," diyor sessizce, koltuğunda kayarak.

"Artık biliyorsun. O adam bana tahmin edebileceğinden çok daha fazla acı ve ıstırap verdi. Ülkenin öbür ucuna taşınmamın sebebi, kendi ölümümü taklit etmemin sebebi ve benim..."

Duraklıyorum, kalp atışlarım hızlanıyor ve öfkem göğsümde patlarken yanaklarım ısınıyor.

"Kendi kızımın bir ilişkim olmamasının sebebi o piç kurusu. Anlıyor musun?"

"Rachel, ben-"

"Dedim ki," diye yüksek sesle bağırdım. "Anladın mı lan sen?!"

Yüzü kararıyor ve bana ters ters bakıyor. Gözleri yere düşüyor ve dilini ağzının içinde tıkırdatıyor, kızgın olduğunda yaptığı ama kontrol etmeye çalıştığı bir şey.

Bekle bir dakika... Kızgın mı?!

Belki ses tonum biraz kızgın ve sertti ama bunun tek nedeni *beni* kızdırmış olmasıydı!

Ona yalan söylediğim için bana kızmasını, hatta eskort olmamla ilgili küçümseyici yorumlarını görmezden gelebilirdim. Ama ev hapsinden kaçıp onu görmek için buraya kadar gelmeyi göze alacağımı ima etmesi, üstelik hayatımı yıllarca sefil bir araf haline getiren evli Jaxon Pace'e karşı hâlâ bir şeyler hissediyor olmam beni anında çileden çıkarıyor.

Ve bu adamın cüretkarlığı, burada oturup *benimle* uğraşması
Öfke ya da ses tonum bardağı taşıran son damla oldu.

"Aslında biliyor musun," diyorum kalçalarımı tokatlayarak. "Sikerim böyle işi. Benden bu kadar."

"Ne?" diye sorar.

Ama ben çoktan ayağa kalktım ve kazağımı ve pantolonumu şu anda küçük odanın ocağında kurudukları yerden alıyorum.

"Bekle..." diyor, ayağa kalkıyor ve ben pantolonumu silkelerken bana doğru yürüyor. "Ne yapıyorsun?"

Kahretsin, hala ıslaklar ve donuyorlar.

Ama umurumda değil.

Savunmasız hissetmekten nefret ediyorum ve burada bulunduğum süre boyunca hissettiğim tek şey de buydu, geçmişimin bu tatsız kısımlarını paylaşmak. Savunmasız. Açıkta. Çıplak.

"Rachel, ne yapıyorsun?" Kazağını bedenimden çıkarmaya başladığımda soruyor.

"Sana kıyafetlerini geri veriyorum," diye tersliyorum, yatağın üzerine fırlatıyorum. "Çünkü ben gidiyorum."

"Ne?" diye soluk soluğa kalır. "Hayır. Değilsin."

"Evet, aynen öyleyim," diyorum, ıslak kazağımı tekrar üzerime çekerken, buz gibi soğuk kumaş gövdemle temas ettiği anda rüzgârın içimden çıktığını hissediyorum.

"Hayır, yapamazsın" diyor, yataktan kazağını alarak. "Senin... Senin giysilerin hâlâ ıslak. Hipotermiye gireceksin."

"Güzel, en azından bu beni Jaxon'ın korumalarından biri tarafından araziye gizlice girmeye çalışırken yakalandığım anda öldürülmekten kurtaracak."

Taytına uzanıyorum ama Adam benden önce fırının üzerinden kapıyor.

"Pantolonumu ver, Adam."

"Hayır," diye tersledi. "Hâlâ ıslaklar!"

"İyi o zaman, seninkiler bende kalsın."

"Sorun değil," diyor dudaklarının kenarlarında hafifçe tatmin olmuş bir gülümsemeyle.

"...Ama yine de gidiyorum," diyorum ona gülümseyerek. Gülümsemesi kayboluyor.

Güzel.

Yanından geçip sigara kutumu ve çakmağımı çantama geri koyuyorum.

"Hayır, gitmiyorsun," diyor kararlı bir şekilde, sürgüyü kilitleyerek. "Saçmalama. Hâlâ kar yağıyor ve sen içiyorsun."

"İyi ki arabam yok ve otobüse binmişim," diyorum çantamı omzuma atarak. "Gerçek bir kar fırtınası olmadığı sürece bunların hâlâ çalıştığından eminim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor, şimdi kapıya giden yolumu kapatarak. "Aşırı tepki veriyorsun."

"Siktir git!" Ona bağıyorum. "Çekil yolumdan!"

"Rachel," diye beni ikna etmeye çalışıyor.

"Sakin bana *Rachel deme!*" Yanından geçip gitmeye çalışıyorum. "Siktir git ve zamanımı boşa harcadığım belli olan bu konuşmayı da siktir et!"

"Gitmiyorsun."

Beni durdurmak için ellerini uzattı.

Ellerini uzatmışken fırsatımı gördüm ve karnına sertçe vurdum.

"İzle beni!"

Yatağa düşüyor ve ben onu geçiyorum.

Ancak sürgü eski ve ağır olduğu için açıp kapıyı çekmem birkaç saniye daha sürüyor. Ve bunu yapar yapmaz, soğuk ve ıslak bir sulu kar yüzüme püskürüyor ve ciğerlerimdeki rüzgarı dışarı atıyor.

Lanet olsun, çok soğuk.

Ama tam dışarı adım atacakken Adam'ın ellerini belimde hissediyorum ve beni otel odasına geri çekiyor.

"Ne yapıyorsun sen?!" Bağıyorum, ellerimle onun ellerine vuruyorum. "İndir beni!"

Beni içeri çekmesini engellemek için kapı çerçevesini tutmaya çalışıyorum ama tamamen kar ve buzla kaplı olduğu için kayıyorum.

"Adam Westwood! İndir beni!" Bağıyorum. "Ben gidiyorum!"

"Hayır, değilsin" diyor ve ellerini tırmalamaya ve tokatlamaya çalışmama rağmen beni odaya geri götürüyor.

Kapıyı hızla kapatıp arkasından kilitlemeden önce beni yatağa geri attı.

"Bir dakika bekle Rachel."

"Beklemekten bıktım ve bu akşam burada yeterince zaman kaybettim!" Ona öfkeyle bağıryorum, yataktan yuvarlanıp kapıya doğru atılıyorum. "Eve gitmek istiyorum!"

"Hayır, bilmiyorsun" diyerek beni engelliyor.

"Evet, istiyorum! Ve beni burada tutamazsın!" Kapının kilidini açmaya çalışırken ona doğru uzanarak bağırdım.

"Sesini alçalt," diye tersledi. "Bütün kompleksi uyandıracaksın."

"Gerçekten mi?!" Öfkeyle bağırdım. "Yardım edin! Yardım edin! Biri yardım etsin, lütfen!" "Rachel, kes şunu!"

"Yardım edin!"

"Rachel, keser misin şunu?" Öfkeyle tıslıyor. "Sadece seninle sohbet etmeye çalışıyorum!"

"Yardım edin! Lütfen!" Acil durum numarası yaparak bağıryorum. "Bu deli adam beni rehin tutuyor! Silahı var ve beni öldürecek! Lütfen yardım edin! Heeeeeellllllllp!"

"Bu kadar yeter!" Birden bana öyle bir bağıryor ki, zıplayıp geriye doğru sendeleyerek yatağa düşüyorum. "Çocuk gibi davranıyorsun!"

Hayır.... yapmadı.

"Siktir git!" Ona bağıryorum, tekrar ayağa fırlıyorum ve doğruca kapıya doğru hamle yapıyorum.

Etrafindan dolanarak umutsuzca sürgüyü açmaya çalışıyorum. Ama Adam yolumu kesiyor, kilide her uzanışında elleri benimkileri itiyor.

"Bana çocuk demeye nasıl cüret edersin!" Ona bağıryorum, tüm öfkemle tokat atıyorum. "Seni kendini beğenmiş pislik! Buna hakkın yok-"

Adam hızlı bir hareketle elimi tutup beni döndürüyor, böylece beni sıkıca tutup sırtımı göğsüne yaslıyor.

"Rachel, özür dilerim!" Sesi hayal kırıklığı ve korkunun tuhaf bir karışımıydı. "Özür dilerim, tamam mı? Bunu söylememeliydim."

Bir an için ona karşı mücadele etmeye devam ediyorum, ama neredeyse tasarım gereği vücudum onun güçlü kollarının beni sardığı hissine teslim oluyor ve vücudunun bana bu kadar yakın olmasının kokusu beni neredeyse tamamen etkisiz hale getiriyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyor boynumun kıvrımına doğru, sesi neredeyse bir fısıltı. "Haklısın, o yorumu yapmaya hakkım yoktu çünkü henüz senin hikâyeni bilmiyorum. Özellikle de Jaxon'la."

Dirseğimle bir kez daha onu itiyorum ama o beni sıkıca tutuyor.

"...Ama belki de bu sadece benim *kendi* korkumun konuşmasıdır." Mücadele etmeyi bıraktım.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür atmaya devam ediyor, artık öfkeden değil, burada Adam'ın kollarına dolanmışken aniden hissettiğim alışılmadık güvenlikten.

Bu yüzden ondan nefret etsem bile.

"Bak, seni kalmaya zorlayamam Rachel," diyor, beni hâlâ sıkıca tutarak.

"Bu öyle bir şey değil."

"Peki buna tam olarak ne diyorsunuz?"

"Ben... Bilmiyorum," diye fısıldıyor saçlarıma. "Ben s a d e c e ... şey, gitmene izin veremezdim. Bu şekilde değil."

"Öyle değil..."

Sözleri beni olması gerekenden daha fazla etkiliyor, damarlarıma sıcaklık doluyor.

Kalmam için bu kadar çaresiz olduğunu duymak neden hoşuma gidiyor?

"Şimdi gitmene izin vereceğim," diye fısıldıyor.

Hayır. Yapma. Henüz değil.

Ama biliyorum, üzerimdeki etkisini *görmesine* izin veremem. Bunun yerine kokusunu son bir kez içime çekiyorum, derin bir iç çektiğini, nefesinin titrediğini duyuyorum. Yavaşça beni tutmayı bırakıyor.

"Haklısın, gitmeni engelleyemem," diyor sessizce, sırtım hala ona dönükken. "Yani... Seni durduramayacağım."

Özgür olmama rağmen hareket etmiyorum.

Dokunuşu kemiklerimdeki elektrik gibiydi. Zihnim bir anda onun bedeninin benimkine sarıldığı her bir anıyı gözden geçirdi. Burada, bu otelde ya da şehirdeki diğer otellerde geçirdiğim her gece onun kollarına sarılmıştım.

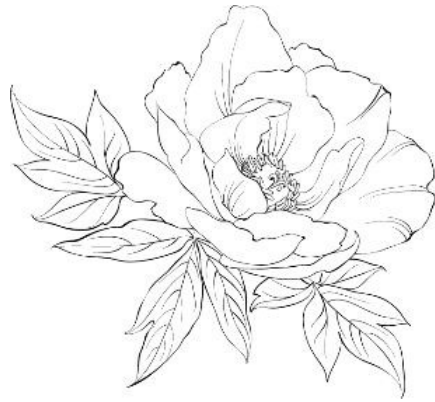
Özlüyorum. Hepsini özlüyorum.

Yavaşça arkamı döndüğümde bir milim bile kıpırdamadığını görüyorum. Kahverengi gözleri benimkileri buluyor ve işte o zaman yüzündeki teslimiyetçi korku ifadesini görüyorum.

Adam beni durdurmayacak çünkü bu onun prensiplerine aykırı.

...Ama o da gitmemi istemiyor.

Çok bir anlamı olmayabilir ama *bir* anlamı var. Hiç düşünmeden Ajan Westwood'un yüzünü kavradım ve onu öptüm.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sekizinci Bölüm

Adem

Dudakları dudaklarımda ve içgüdüsel olarak elim yüzüne doğru kıvrılıyor. Onu kapının yanındaki duvara çarpıyorum, ellerimi gömleğinin arkasına sokuyorum ve pürüzsüz tenini hissediyorum. Yüzümü boynuna gömüyorum, onun tadını çıkarıyorum ve ereksiyonumu ona doğru bastırıyorum.

Ona olan çekimim manyetik. Onun vücudu benim tanıdık ve en sevdiğim uyuşturucum ve tek istediğim ondan daha fazlası.

"Evet, Adam..." İnliyor.

Ama ona bakmak için geri çekildiğimde, iki şey aynı anda kafama dank etti.

Birincisi, o, büyük olasılıkla, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kadın.

Beni sarı bir okul otobüsü gibi çarpan ikinci şey. O da onun gerçekte *kim* olduğu hakkında hiçbir fikrim olmaması.

Bu güzel kadın aylarca bana kendisi ve hayatı hakkında gerçek olmayan şeyler anlattı. Ya da en azından gerçeğin *tamamı* değildi. Vücudum onu hayatta kalmak için ihtiyaç duyduğu oksijen gibi arzulasa da, tüm bunların sadece bir oyun olabileceğinden korkuyorum. Ya ona oynaması söylenen ya da onun olmayı seçtiği bir rol.

"Annie, ben..." Söylemeye başladım, kendi kafa karışıklığının içinde kaybolurken kendimi yakaladım. "Yani Rachel, ben... ben... bunu yapamam."

Kahverengi gözleri ruhuma işliyor, hayal kırıklığı ve çaresizliğin sakatlayıcı karışımı neredeyse durduğum yerde beni paramparça ediyor.

"Neden?" Fısıldıyor, nefes alış veriş hızı ve düzensiz. "Bu bizim ilk seferimiz sayılmaz, Adam."

"Biliyorum," diye zorlukla yutkunuyorum, onu tahrip etme arzumu dizginlemeye çalışıyorum. "Ben... Ben seni *tanımıyorum*."

"Evet, biliyorsun," diye fısıldıyor Rachel, yüzümü avuçlarının içine alarak.

"Hayır, bilmiyorum. Bana senin hakkında bir şeyler anlattın ve ben de senin kim olduğunu ve bizim kim olduğumuzu bildiğimi sandım."

Elini bırakıyor ve bana doğru adım atarken yüzü aniden kızgınlaşıyor.

"Ama sen... sen de bana yalan söyledin!" Rachel savunmaya geçer. "Sen de aynı derecede suçlusun. Bana adının Robert olduğunu söyledin ve-"

"Sana ne söylediğimi biliyorum Rachel," diye iç geçiriyorum. "Sorun da bu zaten. Çok fazla yalan var. Ve ben... aramızda neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmiyorum."

Odaya sessizlik çöküyor ama ikimiz de hareket etmiyoruz. Gözleri benimkileri buluyor ve aniden hareket edemiyorum.

Bunu bana nasıl yapar?

"Tamam, evet," diyor bana doğru bir adım atarken, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak. "Birbirimize karşı tam olarak dürüst değildik."

"Bu yetersiz bir ifade," diye homurdandım.

"Ama," diye tersledi, bana ters ters bakarak. "Kötü niyetli değildi. Kaçırdığın şey bu, Adam. Ve belki de bunun ötesini görebilmemin nedeni, incitmeyi amaçlayan bir yalan ile sadece *hayatta kalmak* için söylenen bir yalan arasındaki farkı bilmemdir. Bu da öyle bir şeydi."

"Yine de bu durumu değiştirmez."

"Olabilir," diye savunuyor. "Ama henüz o noktada değiliz." Bana doğru bir adım daha atıyor.

"Bu önceden basitti. Biz sadece sevişmeyi seven iki kişiydik. Her şey bir şekilde karmaşıklaştı."

"Evet, yine az bile," diye iç geçiriyorum, gözlerimi onunkilerden ayırıyorum, ona direnmek için içimde fazla bir kısıtlama kalmadığını biliyorum. "İnan bana, bunun bu kadar karmaşık bir hal alacağını hiç düşünmemiştim."

"Peki ya *karmaşıklaştırmazsak*?" diyor sertçe yutkunarak ve elini göğsüme bastırarak. "Ya tüm bunları unutursak ve yine basitmiş gibi davranırsak. Sadece bir an için."

"Ne?" diye soruyorum, kalp atışlarım yeniden hızlanıyor.

Elini yavaşça göğsümden yukarı kaydırarak gömleğimin yakasını çekiyor.

"Demek istediğim," diye fısıldıyor. "Ya bir saniyeliğine de olsa Tüm bu ağır saçmalıklara bir ara verelim ve sadece sevişmeyi seven iki insan olmaya geri dönelim."

"Ne?"

Sorumu tekrarladığımı ve hâlâ kafamın karışık olduğunu fark ediyorum. "Sadece sevişsek nasıl olur, Adam?"

Onu yanlış duymuş olmalıyım. Çünkü gerçekten sadece...

"Yani, benimle tanıştığında ve... *bu* her neyse onu yapmaya başladığımızda," diye devam ediyor, yüzünde nazlı bir gülümsemeyle. "Bu kesinlikle bir iş anlaşmasıydı."

"Rachel, bunları çoktan aştık ve-"

"Şu lanet çeneni kapatıp bir saniyeliğine bu konuyu fazla düşünmeyi bırakır mısın?" Birden tersledi.

Saldırganlığı karşısında cevap bile veremeyecek kadar şaşkınım.

"Beni istiyorsun, Adam. *İsteddiğini* biliyorum, bunu *hissedebiliyorum*." Hiç uyardıktan öne doğru uzandı ve sikimi kavradı.

Hay sikeyim.

Ellerini üzerimde hissederek ürperiyorum, beni okşuyor.

"Ve biliyor musun?" Fısıldıyor, eğiliyor ve boynumu öpüyor. "Ben de seni istiyorum. Hem de çok."

Oyun. Lanet olsun. Bitti.

Bu sözler dudaklarından döküldüğü anda beynimde bir şeyler kopuyor. Onu anında duvara doğru ittim ve boğazından yakaladım.

Nefes nefese kalıyor ama korkmuş gibi değil. Sanki bundan zevk alıyormuş gibi. Kendi kendime kıkırdıyorum.

"Artık seni bir müşteri gibi becermemi önermediğini biliyorum," diye fısıldıyorum, başparmağımı yumuşak alt dudağında gezdirerek. "Öyle mi, Rachel?"

Nefesinin titrediğini duyabiliyorum ama burnunu kaldırıp bana bakıyor. "Peki ya *öyleysem*?"

"Bunun güvenli olacağını sanmıyorum," diye homurdandım.

"*Senin için.*" "Neden olmasın ki?"

Boğazını sıkıyorum.

"Çünkü o arsız küçük ağzın, o kapıdan içeri girdiğinden beri beni kızdırıyor. Ve inan bana tatlım, onunla yapabileceğim birkaç şeyden daha fazlası var."

Gözlerinin ağzımın güneyine kayışını izliyorum. Alt dudağını ısıırıyor ve hızla bana bakıyor.

"Yani, teknik olarak bana zaten *ödeme yaptın*," diye fısıldıyor, yüzünde rahatsız edici bir gülümseme belirliyor. "Peki ya sadece sevişmek istiyorsam?"

"Seni uyarıyorum Rachel," diye fısıldıyorum, sesim alçak ve ölümcül.
"Beni kışkırtma."

"Dedim ki," diye tekrarlıyor, yavaşça. "Ya sevişmek
istersem?" Gülümsüyorum.

Zihnim hızla çalışıyor, onun hızlı nefes alışını duyuyor ve yüzündeki
çaresiz özlemi görüyorum. Sonunda ona doğru eğildim. Gözleri açılıyor ve
vücudu geriliyor ama tek yaptığım yanağını usulca öpmek ve dudaklarımı
kulağına götürmek oluyor.

"O zaman seni *becereceğim* Rachel," diye fısıldıyorum karanlık bir sesle.
"Gerçekten, gerçekten, çok sert."

Geri çekiliyorum ve gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görüyorum. Ona
dik dik bakarken, kalbim çarpmaya başladığında kafasında dönen tekerlekleri
görebiliyorum.

Sonunda sırtıyor ve başını duvara yaslıyor. "Kanıtla.
Kanıtla."

İki kelimelik teklifinin iğrenç saygısızlığı ve ukala meydan okuması
kararlılığımdan geriye kalanları da paramparça ediyor.

Pekala, Bayan Valentine, eğer böyle oynamak istiyorsanız.

Boştaki elimle kemerimin tokasını açıp fermuarımı çekiyorum ve artık
kaya gibi sertleşmiş ereksiyonumu pantolonumdan çıkarıyorum.

"Hadi o zaman," diye homurdanıyorum, kulak memesini ısırarak.
"Dizlerinin üzerine çök ve iyi bir fahişe gibi paranı hak et."

Yere düşmeden önce bir an tereddüt ediyor. Sonra beni eline alıyor ve
sikimi dudaklarına doğru ileri geri sürtmeye başlıyor, kışkırtıcı bir yavaşlıkla.

Tatlı Meryem Ana ve Yusuf...

Gözleri tekrar benimkileri buluyor ve ağzını etrafıma sarıp sikimi
boğazının derinliklerine kadar yutuyor. İtiraf etmeliyim ki, onun
yeteneklerinden her zaman etkilenmişimdir. Geri çekilip tekrar yapmadan
önce neredeyse tüm uzunluğumu boğazından aşağıya alıyor. Ve sonra tekrar,
her seferinde yumuşak dudakları sikimin başını sıkıca kavıyor. O kadar
inanılmaz hissettiriyor ki dizlerim neredeyse altımda bükülüyor ve kendimi
sabitlemek için bir elimi duvara yaslamak zorunda kalıyorum.

Ama yüzündeki şımarık gülümsemeyi gördüğümde kıkırdıyorum, çünkü o
zaman bu durumu bir şekilde kontrol edenin *kendisi olduğunu* düşündüğünü
fark ediyorum.

Hayır, hayır, hayır. Bu böyle gitmeyecek.

Tereddüt etmeden saçlarının arkasını kavradım ve başını sertçe aşağı iterek boğulmasına neden oldum. Hava almasına izin vermeden önce sikimi birkaç kez daha boğazına sokmak için geri çekiyorum. Öksürüyor ve salyaları sürtük dudaklarından damlarken memnuniyetle izliyorum.

Eğilip çenesini tutmadan önce bir an nefes almasına izin veriyorum ve yüzünü bana bakması için yukarı çekiyorum.

"Şimdi, boğulman bittiğinde, bana cevap vermeni istiyorum. Bunu yapmak istediğine emin misin *prenses*?"

Bu kelime tam da beklediğim etkiyi yaratıyor ve ereksiyonumu yakalayıp agresif bir şekilde beni okşamadan önce hemen bana ters ters bakıyor.

"Kendinizi övmeyin, Ajan Westwood. Bu küçük aletle kimseyi boğamazsın."

Sırıtiyorum.

İşte tanıdığım şımarık kaltak.

Tek bir hareketle onu kaldırıp omzuma atıyorum, küçük odada birkaç adım taşıyıp yatağın üzerine bırakıyorum.

"Sırt üstü yat ve başını kenara koy." "Emredersiniz efendim," diye alaycı bir şekilde gülüyor.

Gömleğimi çıkarıp yatağa atarken kendi kendime kıkırdıyorum ve yüzünü tekrar yakalıyorum. Dudağını ısırarak onu sertçe öpüyorum.

"Biliyor musun Rachel, eğer bu ukala ağzınla benimle alay etmeye devam edersen, bunun sadece onu *becermemi* istediğin anlamına geldiğini varsaymak zorunda kalacağım."

Başını yataktan sıkıca tutarak sikimi tekrar boğazına sokuyorum, o inlerken kalçalarını birbirine bastırıyor.

"Hoşuna gitti mi, sürtük?"

Dudakları sikimin etrafındayken bir şeyler mırıldanıyor, ben de tekrar sokarak öğürmesine neden oluyorum.

"Üzgünüm, seni duyamıyorum," diye alay ediyorum, acımasızca içeri ve dışarı pompalıyorum. "Hadi prenses, yüksek sesle konuş."

"Siktir git!" diye gürlüyor itişlerimin arasında.

Yüzü kızarmaya başladığında nihayet hava almasına izin veriyorum ve hemen öksürüp soluyor, şişmiş dudaklarından küçük bir inilti kaçıyor. Bu noktada gözleri sulanmaya başladı ve şimdi yanaklarından aşağı akıyor.

"Rimelin akıyor tatlım," diye gülüyorum.

Gözlerini siliyorum, siyah lekeleri yanağına sürdükten sonra hafifçe vuruyorum ve zıplamasını izliyorum.

"Biraz nefes nefese kalmış gibisin, ha? Henüz yeterince içmedin mi?" "Hayır. Hatta. Yaklaştın bile," diye meydan okurcasına tükürüyor bana.

Tanrım, neden onun inatçı şımarıklığını bu kadar çok seviyorum?

"Güzel, şimdi bana ne için para ödediğimi göster."

Öne uzanıp eşofmanını indiriyorum ve pürüzsüz çıplak amını ortaya çıkarıyorum. Ama bunu yaptığım anda neredeyse pes ediyordum.

Kahretsin... çok güzel.

Ama bunu ona söyleyecek kadar aptal değilim. Şu anda değil.

Rachel en azından ne istediği konusunda her zaman açık sözlü olmuştur. Ve bu gece istediği şey, fırfırsız ve bağlılık olmadan sadece iyi bir sert sikişten başka bir şey değil.

Ben de ona tam olarak bunu vereceğim.

"Sakın rahatlama, o arsız ağzını kullanmayı henüz bitirmedim," diyorum yüzünü tekrar tutarak. "Bacaklarını aç ve o pis amını benim için ovala." İtaat ediyor, bacaklarını açıyor ve uzun ince parmaklarını klitorisine sürüyor. Sertçe yutkunuyorum, sanki tüm oda ısınmış gibi hissediyorum. Bu korkunç bir fikir olabilir, ama mükemmel vücudunun çok ateşli görüldüğünü inkar edemem,

böyle yayılmış.

"Aç," diye emrediyorum ve tekrar ağzına sokuyorum, tekrar boğulana kadar sert ve hızlı bir şekilde beceriyorum. Çekildiğimde öksürüyor ve yanağından aşağı daha fazla tükürük damlarken memnuniyetle gülümsüyorum.

"Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

"Evet, sen bir nefes al," diye gülüyorum, gömleğini başından çekerek. "Bu arada ben de senin o sulu memelerini sikeceğim."

"Siktir!" Meme uçlarını yakalayıp bırakmadan önce hızla çekerken inliyor. İşlemi birkaç kez tekrarlıyorum ve sonra yüzüne binerken göğüslerini birbirine sıkıştırıyorum.

"Hadi o zaman sürük, taşaklarımı em. Ama eğer boktan bir iş yaparsan, yüzünü sikmeye devam edeceğimi bil, anladın mı?"

Hiçbir şey söylemiyor ama bacaklarımın arkasını kavrayıp her iki taşagımı da ağzına alırken dilini apış aramda hissediyorum.

"Dedim ya," diye gürledim, meme uçlarını sertçe sıkarak. "Anlıyor musun lan?"

"Evet!" Bağırıyor. "Tanrım, evet!"

Dilini kıcıma bastırıyor ve emmeye başlıyor.

Tanrım... Bu harika hissettiriyor.

Göğüslerini sıkıyorum, göğsüne doğru pompalarken şişmiş ağrıyan meme uçlarını başparmaklarımla ovuyorum, taşaklarımı kasten yüzüne sürüyorum.

"Sana o amcığı ovmayı bırakmanı söyledim mi?"

Hemen elini aşağıya uzatıyor ve parmaklarını am dudaklarına sürüyor. Kendine özgü siyah ojeli parmaklarının ritmik bir şekilde daireler çizerek klitorisini okşamasını izliyorum ve yükümü tam burada, karnının üzerinde patlatmamak için elimden gelen tek şey bu.

Hayır, henüz değil.

Şu anda onu umursamıyormuşum gibi *davranmama* rağmen, içten içe bunun doğru olmadığını biliyorum.

Sorunumun kaynağı da bu.

Keşke Rachel'ı umursamasaydım, çünkü bu hayatımı çok daha kolay hale getirirdi... ama umursuyorum. Önemsediğimi biliyorum. Ancak bu gece birbirimize ne söylersek söyleyelim, bunu düzeltmeyeceğimizi de biliyorum.

Eğer bu kızı son kez becereceksem, lanet olsun ki en azından *unutulmaz* olmasını sağlayacağım.

İşte o zaman bana bir fikir veren bir şey görüyorum. Gerçekten, gerçekten, *İğrenç* bir fikir.

Benim pis küçük mafya sürtüğüm için mükemmel bir tane.

Göğüslerini bırakıp geri çekiliyorum ve onu omuzlarından tutarak yatağa itiyorum.

"Otur ve arkana dön," diyorum uzaklaşmaya başlarken, ama hemen geri dönüp onu işaret ediyorum. "Ama sakın o amcığı ovalamayı bırakma."

"Evet efendim," diyor, belli ki biraz başı dönmüş.

Odadaki lavaboya doğru yürüyorum ve ışığı yakıyorum. Aynadaki çıplak yansımama bakıyor, Rachel'ın sikimde hâlâ parlayan tükürüğüne hayranlıkla bakıyorum. Sağ elimi içgüdüsel olarak göğsüme dağılmış dövmelemin üzerinde gezdiriyorum. Soğuk floresan ışığı, karın kaslarımla ve kollarımla daha da belirgin görünmesini sağlıyor; ancak soluk tenim, neredeyse bir ay öncesinden hâlâ görülebilen silik morlukları gizleyemiyor. Bu morluklar, kardeşi Michael'ın kulübünde saldırıya uğradığım ve kaçırıldığım gecenin hatırasıydı.

Şehrin öbür ucunda akşamdan kalma bir halde uyanmak için onun gözetiminden nasıl kurtulduğumu hâlâ bilmiyorum. Ama hey, belki bir cevap alırım

Rachel'dan sonra.

...Onu komaya soktuktan sonra.

Suyu açıyorum ve tezgahdan bir şey alıp tamamen yıkadıktan sonra havluyu duvardan çekip eşyayı içine sarıyorum.

Kendime bir kez daha bakıp gülümsedikten sonra yataktaki muhteşem çıplak kadına doğru yürüyorum.

Sırtüstü yatıyor, bir kolu başının üzerinde, diğeri talimatlara uygun olarak amını okşuyor.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyorum, dudaklarımı yalayarak. "Şimdi buraya gel."

Hiç uyarmadan iki ayak bileğinden tutup yatağın kenarına kadar çekiyorum. Bacaklarını kaldırıp geri itiyorum.

"Otur ve onları tut."

Önünde diz çöküyorum, kalçalarının arkasına bastırıyorum ve dilimi yarığı boyunca gezdiriyorum.

"Lanet olsun," diye inliyor ve başını geriye atıyor.

"Bakayım," diyorum, başparmaklarımı kullanarak onu açıyorum ve daracık amının parlak pembe etini ortaya çıkarıyorum. Dilimi dudaklarının arasında aşağı yukarı sürüklemeye geri dönmenden önce sessizce ne kadar muhteşem olduğuna hayran kalıyorum. Yüzümü amına gömüyorum ve klitorisini agresif bir şekilde emmeye başlıyorum.

"Yessss!" Yüksek sesle inliyor. "Bunu sonsuza dek yapabilirsin."

Koyu kahverengi gözleri benimkileri yakalıyor ve bir an için, onu öfkeyle becermek üzere olan ukala pislik olarak kalma planım neredeyse tamamen raydan çıkıyor. Bunu inkâr etmek mümkün değil. Rachel Valentine şaşırtıcı derecede güzel. O kadar güzel ki acıtıyor.

Adam yapma. Hissetme, sadece becer.

Doğrudan amına tükürürken ona bakıyorum.

"Bu hayal kırıklığı yaratıyor," diye yalan söyleyerek parmağımı onun derinliklerine uzattım. "Çünkü yeterince ıslak değilsin,"

"Aman Tanrım..." diye fısıldıyor, gözlerini kapatarak.

Evet, o hep böyle severdi.

Uzun parmaklarımın dar amına girip çıkmasına bayılıyordu. Yavaşça başka bir parmağımı içeri sokmadan ve onları G-Spot'una sertçe sürtmenden önce zaman ayırıyorum.

"Bu gece ne yapıyorsun?" Onları daha hızlı hareket ettirerek soruyorum. "Ben... Ben..." diye inliyor, çenesi açık kalıyor.

"Hey," diye çıkıştım, pürüzsüz kalçasının arkasına sert bir tokat attım. "Odaklan prenses."

"Bana prenses deme!" Beni tersledi.

Parmaklarımı ondan çekiyorum ve çenesini sertçe kavrayarak başını kendime doğru çekiyorum.

"Şimdi beni dinle, sürtük. Bu gece sana nasıl hitap etmek istersem öyle hitap edeceğim, çünkü bu gece benim fahişemsin." Dudaklarına karşı fısıldıyorum. "Anladın mı?"

Bana ters ters bakıyor ama sonunda başını sallıyor. Onu bırakıyorum ve parmaklarımı tekrar içine sokuyorum. Küçük öfke nöbetine rağmen, saniyeler içinde ellerimde yeniden eriyor ve nefes alış verişinin anında hızlandığını duyabiliyorum.

"Şimdi, bana ne olduğunu söyle."

"Ben senin fahişenim," diye inliyor, umutsuzca kendi teslimiyetiyle savaşımaya çalışıyor.

"Bu doğru. Ama bu fahişenin amacı benim için henüz hazır değil." "Bu... bu çok iyi hissettiriyor," diye inliyor, ben amını okşamaya devam ederken. parmaklarını onun içinde dolaştırdı.

"Hey, unutma, bu gece *benim fahişemsin*. Eğer boşalmana izin vermeye karar verirsem, bu ancak ben söyleyince olacak ve ancak bu ayrıcalığı hak edersen olacak, anladın mı?"

"Evet."

"Evet ne?" Şak diye söyledim. "Evet, efendim."

"Neyse ki bu konuda yardımcı olabilecek bir şeyim var."

Yerdeki havludan boş bira şişesini aldım.

"Minnettar olmalısın, iyi bile davrandım. Gidip senin için yıkadım." "Bu da ne demek oluyor?"

"Bunun cevabını zaten biliyorsun," diye sırtıtıyorum. "Seni onunla becereceğim."

"Adam!" Nefes nefese kalmış.

"Sanırım yanlış anladın... Bu *senin* zevk alman için değil," diyorum, cam şişenin ucunu hafifçe içine bastırıp tekrar dışarı çekerek. "Bu benim için. Ödeme yapan müşteri benim, hatırladın mı? Ve seni bu şişeyle becermek istiyorum, çünkü bundan ıslanmanı izlemek istiyorum... olduğun fahişe gibi."

Çenesi düştü... tıpkı beklediğim gibi.

Ama beklemediğim şey, yavaşça ve aniden yüzüne yayılmaya başlayan hınzır gülümsemeydi.

"Sen lanet olası bir sapıksın, bunu biliyor musun?" diye fısıldıyor, gözlerini bana dikerek. "Ama en azından bu, düşündüğüm kadar vanilya olmadığıın anlamına geliyor, bu rahatlatıcı."

şimdi *kendi* çenemin düşmesini engellemeliyim.

Bu kesinlikle geri tepti.

Hangisinin beni daha çok hayal kırıklığına uğrattığını söyleyemiyorum: tamamen kayıtsız kalması mı yoksa şımarık tavrı mı? Tek bildiğim, şımarık tepkisinin beni sinirlendirdiğini görmesine izin veremeyeceğim, yoksa oyun biter.

"Anlıyorum," diyorum, şişenin boynunu nazıkçe içeri ve dışarı doğru hareket ettirmeye devam ederek. "Yani sen sadece sikilmek için yanıp tutuşan ve bu pis deliğe her şeyi sokmaktan zevk alan bir fahişesin öyle mi?"

"Evet... evet, efendim," diye inliyor, bacaklarını sıkıca tutuyor ve başını geriye atıyor. "Oh Tanrım."

Kedisi, şişeyi içine ve dışına doğru çalıştırmaya devam ederken şişeden aşağı damlamaya başlar, inlemeleri daha yüksek sesle büyür ve daha ağır nefes alır.

Sertçe yutkunuyorum, zonklayan sikimi tutuyorum ve boştaki elimle sertçe ovuyorum.

"Bunu yapmaya devam edersen," diye fısıldıyor, bacakları titremeye başlarken. "Boşalacağım."

Siktir et.

"Hayır," diye homurdandım. "Yapmayacaksın."

Şişeyi içinden çıkardım ve onu ayağa kaldırarak etrafında döndürdüm. Sol göğsünü agresif bir şekilde elime alıp yüzümü boynuna gömüyorum ve ısııyorum, kulağına kadar öpmeden önce o noktayı sertçe emiyorum.

"Boşalacağım," diye fısıldıyorum zorla, o inlerken kulak memesini dişliyorum. "Ve eğer boşalmak istiyorsan, bunu sadece benim sikimin *üzerinde* yapabilirsin."

Eğilip prezervatif almak için yatağın başucundaki çekmeceye uzandım. Tam o sırada Rachel'in homurdandığını duydum.

"Neydi o? Bunu çoktan geçmiş olmamız hakkında mı?" İşte o zaman fark ettim.

Gözlerini benimkilerden ayırması. İç çekişindeki hayal kırıklığı. Alaycılığı sadece basit bir gerçeği saptırıyor:

Aylarca prezervatif kullanmadıktan sonra prezervatif kullanmam onu *rahatsız ediyor*.

Ancak profilcimin değerlendirmesi bende bir tepki uyandırorsa bile, bunun beni sağduyulu davranmaktan alıkoymasına izin veremeyeceğimi biliyorum. Bu yüzden sadece gülümsüyorum ve dilimi yanağıma bastırıyorum.

Elimle yüzünü kavrayıp onu usulca öpüyorum.

"Hayır tatlım, seni *tanımadığımı* söyledim," diye fısıldıyorum dudaklarına, sesimdeki sahte yumuşaklık bariz hayal kırıklığımı bastırıyor. "Bunun bir alışveriş olduğu konusunda anlaşmıştık, unuttun mu? Başka bir şey değil."

Bir an için Rachel'ın gözlerinde bir şeyin parladığını görüyorum ama gözlerini yere indiriyor. Ama görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kendini toparlıyor ve bana gülümsüyor.

"Elbette. Sadece işlemsel. Anlaştığımız gibi."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan elimdeki prezervatifi alıyor ve göz temasını kesmeden yavaşça sikimin üzerinde gezdiriyor.

"Devam edin o zaman, Ajan Westwood," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Parasını ödediğin şeyi kullan."

Lanet olsun.

Sıkı tutuşu ve sesindeki boğucu ton bana garip alışverişi unutturuyor ve anında sikimin zonklamasına neden oluyor.

Başının arkasından tutup dudaklarını kendime çekiyorum ve onu tekrar öpüyorum. Bu sefer derin ve tutkulu bir öpücüktü ve dilimi ağzına soktum. Sonra kolundan tutup onu çeviriyorum ve yatağın kenarına dizlerinin üzerine çöktürüyorum.

Şatafatla daha fazla vakit kaybetmeden arkasına geçtim, sikimi içine soktum, kalçalarını sıkıca kavradım ve onu sikmeye başladım. Sertçe.

"Oh Tanrım evet!!" Yüksek sesle bağırıyor. "Becer beni, Adam!"

Dünya yok olmadan önce onun söylediğini duyduğum son şey benim adım.

Belki de kışını tokatlamışımdır.

Belki de saçını çektim.

Belki de pozisyon

değiştirdim. Bilmiyorum,

emin olamıyorum.

Ancak bildiğim şey, oralarda bir yerde sonunda kendimi bıraktığım ve bedenlerimizin iç içe geçtiği ritim ve elektrik hissinde kendimi kaybettiğim.

Bu anda çok güzel bir şey var. Kasıtlı olarak söylenmeden bırakılan her şeyde coşkulu bir sadelik. Başka kelime yok. Artık

Komplikasyonlar. Rol yok. Nasıl hissettiğimiz ya da hissetmediğimiz önemli değil.

Bunun dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Çünkü tam da şu anda, durum ilişkimizin kırık dökük kalıntılarını bir araya getirmeye çalışan bir mafya prensesi ve açığa alınmış bir federal ajan değiliz.

Biz sadece sevişmeyi seven iki insanız. Sikişmeyi.

Rachel sikime sertçe boşaldığında ve ben onun içinde patladığımda, bunun yeterli olup olmadığını merak ediyorum.

Rachel ve ben sikiştik. Sonra tekrar seviştik. Ve tekrar, ve tekrar ikimiz de yorgunluktan bayılana kadar.

Asla on inçlik bir horozu olan adamlardan biri olduğumu söylemesem de, ortalamanın üzerinde olduğunu biliyorum. Ve asla hayal kırıklığına uğratmadığını da biliyorum. Belki de bunun nedeni ben boşaldıktan sonra da sert kalmasıdır. Ya da belki de bir FBI profilcisi olarak, bir kadının vücut dilini nasıl okuyacağımı bildiğim içindir. Ve son aylarda, Rachel'inkini avucumun içi gibi okumayı öğrendim.

İkimiz de hava almaya çıktığımızda, sessizce yatakta yan yana uzanıyoruz. İkimiz de çılginca bir coşkunun ardından nefesimizi toplamaya çalışıyoruz.

Ama orgazm sonrası berraklığın bir yerinde, göğsümde oturuyor gibi görünen yaklaşan suçluluk duygusundan kaçamıyorum.

"Söyle bana," diye fısıldıyorum sessizce. "Bunu yaptığına pişman mısınız?"

Gülüyor, sehpaye uzanıp sigara tabakasını ve çakmağını alıyor.

"Tabii ki hayır," diyor, bir tane yakıp derin derin içine çekiyor.

Sigarasını bana uzatmadan önce elini saçlarında gezdiriyor. "Sen seviyor musun?"

Cevabımı düşünmem için bana bir an verdiği için bu sürüklenmeyi takdir ediyorum. "Hayır," diye nefes alıyorum. "Ama..."

"Ama?"

"Ama," diye devam ediyorum. "Bana karşı dürüstsün, değil mi?"

Gülüyor, sigarayı benden geri alıyor.

"Umarım öyledir," diye homurdanıyor. "Özellikle de bunun ne kadar önemli olduğuna dair verdiğin onca vaazı düşününce."

"Dürüstlük önemlidir, Rachel," diye iç geçiriyorum, sırtımı yastıklara yaslayarak. "En azından benim için öyle."

"Ama... neden?"

"Neden? Çünkü bir ilişkide sadece böyle yaparsın-" Yüksek sesle öksürüyorum, kendimi tutarken boğazımı temizliyorum.

Hay aksi.

Hemen söylemeye çalıştığım şeyi ifade etmenin farklı bir yolunu bulmaya çalışıyorum. "Sanırım dürüstlük, neyin gerçek olduğunu bilmemin bir parçası."

Dirseğimin üzerinde doğrulup ona bakıyorum, şımarık meme uçları ince çarşaf tarafından zar zor örtülüyor.

"Elbette, bunu da bilmek istiyorsun?" diye sordum. "Özellikle de tüm bunların zaman kaybı gibi geldiğine dair *verdiğin* onca vaazdan sonra?"

Sigarayı bir bira şişesinin içine koyuyor ve dönüp bana bakıyor.

"Yani, bunların gerçek olduğunu nereden biliyorsun Rachel?"

Gözleri benimkileri tarıyor ve sanki bir şey söylemek istiyormuş ama söylememeye karar vermiş gibi uzun bir süre bana bakıyor.

Sessizlik, aramızda kalan küçük bir sessizliğe dönüşüyor. Ve o hiçbir şey söylemeden çarşafıya bakmaya devam edince pes edip yastığa yaslanıyorum.

Tavana bakarken içimde süren savaşla mücadele ediyorum. Az önce yaptığımız şeyden zevk almadığımdan değil, daha çok Rachel ve benim iyi olduğumuz tek şeyin seks olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Ve eğer durum buysa, belki de aramızdaki her neyse, zaman kaybıdır.

"Gerçekten beni aramaya mı geldin?"

Rachel'in sesi sessiz ama aramızdaki ağır sessizliği bozuyor.

"Biliyorsun, birkaç haftalığına ortadan kaybolduğum zaman. Pace Malikanesi'nde tutulduğum zaman."

"Evet," diye fısıldıyorum, hâlâ tavana bakıyorum. "Evet."

"Bu benim için yeterince gerçek, Adam," diye fısıldıyor sessizce.

Elini göğsüme bastırıyor, çarpan kalbimin yerinden fırladığını hissediyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

"Bu *çaba*," diyor sessizce.

"Ne?"

"Birbirimize söylediğimiz onca yalandan sonra bunların gerçek olduğunu nasıl bildiğimi sormuştun," diyor. "Bu çaba."

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve yüzü seğiriyor.

"Ne olmuş ona?"

"Birinin aniden ortadan kaybolmanızı umursamamasının nasıl bir his olduğunu biliyorum diyelim."

Vay be.

Derin bir nefes alır.

"Gerçek adının ne olduğu ya da asıl işinin ne olduğu umurumda değil. Bana yalan söylemiş olman da umurumda değil." Sesi kesiliyor ve gözlerini kapatıyor. "Ama seni önemsiyorum."

"Neden?"

Fısıltıyı zor aşan sorum soğuk odada yankılanıyor. Ama gözleri benimkilere kilitlendiğinde, arkalarındaki samimiyeti hemen fark ediyorum.

"Çünkü bana kendimi... gerçek hissettiriyorsun." Sessizce söylüyor.

Bir şey söylemek istiyorum ama tüm kelimelerim ağzımdan kaçıyor. Ben daha değerli bir şey söyleyemeden o gülümsüyor ve kıyafetlerimi yerden toplayarak yuvarlanıyor.

Onları giymeye başladığında, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum.

Ona gidip gitmeyeceğini sorayım mı? Ama... ya evet derse?

Ayağa kalkıyor ve ben fırsat anımın hızla geçtiğini fark ediyorum ve hemen yatakta doğruluyorum.

"Rachel-"

Ama birden dönüp bana bakıyor, gözleri kapalı.

"Bak Adam," diyor usulca. "Ben... ben... benden istediğin şeyi sana gerçekten verebilir miyim bilmiyorum."

Kahretsin.

"Peki, senden ne istediğimi düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyor sessizce. "Kahretsin, ne istediğimi bile bilmiyorum. Tek bildiğim iyi bir kız olmadığım, tamam mı? Soyadıma rağmen, herhangi bir sınıfım ya da bağlantım yok. Ve beni eve, ailene götürmeyi unutabilirsin."

Gülüyor ve yatağın ucunda volta atmaya başlarken elini saçlarında gezdiriyor.

Kahretsin, panikliyor.

"Yani, ben kız arkadaş olacak biri değilim," diye sinirli bir şekilde alay ediyor. "Brunch'ı sevmiyorum, iç dekorasyondan nefret ediyorum ve Tanrı aşkına, su kaynatmayı bile bilmiyorum!"

Banyoya doğru yürüyor ama sonra hızla geri dönüp yanındaki masanın üzerinde duran prezervatif kutusunu alıyor ve yatağın üzerine fırlatıyor.

"Bildiğim şey bu, tamam mı?" Yine gergin bir kahkaha atıyor. "Yani sen, Bay Doğrucu Davut, dürüstlükten ve neyin gerçek olup neyin olmadığını bilmemekten bahsederken ve bana niyetlerimden korktuğunu söylerken, anlıyorum! Ama neden benimle birlikte olduğun hakkında hiçbir fikrim yok çünkü sana sunacak hiçbir şeyim yok."

Sesi çatlıyor ve kalbimin etrafına örmeye çalıştığım tüm duvarlar bir anda yerle bir oluyor. Nefes nefese kalmaya başladığında yataktan kalkıp onun yanına gittim.

"Rachel," diyorum sakince. "Nefes al, tamam mı? Sadece nefes al."

"Ben... Ben iyiyim," diyor, derin bir nefes alıyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor.

Ellerimi kaldırıyorum ama yanından ayrılmayı reddediyorum. Başını sallamadan önce birkaç derin nefes daha alıyor.

"Benim hikâyem," diyor yavaşça. "Sana verebileceğim tek şey bu ve daha da önemlisi, sana verebileceğimi *bildiğim* tek şey bu. Ama bundan sonrası daha da kötüleşecek ve benimkinin derinliklerine inerek hayatını daha da karmaşıklaştırmak istememeni anlıyorum. Yani ben... Eğer istediğin buysa gidebilirim."

Onunla gözlerimi kilitliyorum, zihnim hemen harekete geçiyor.

Elimde olsa onu öper, ona karşı gerçekten neler hissettiğimi ve gitmesini istemediğimi söyledim. Hem de hiç. Ama içimden bir ses bunun onu kapıdan dışarı fırlatacağını söylüyor.

Ve onu kaybetme düşüncesi, durmaksızın endişelendikten ve haftalarca çılgınca şehri arayıp durduktan sonra, göğsüme kızgın bir bıçak saplanmış gibi hissettiriyor.

Bu da ne?

Federal bir memur olarak geçirdiğim onca yıl boyunca, daha önce hiç *böyle* bir şey hissetmemiştim. Çok az tanıdığım birine karşı bu kadar yoğun bir çekim hissetmek kesinlikle mantıklı değil. Özellikle de bana olan güvenini çoktan sarsmış birine.

Ama sonra tekrar... Rachel'ın güvenini de kurdım.

Birbirimize söylediğimiz yalanların kötü niyetten *kaynaklanmadığını* söylerken haksız da sayılmazdı. Her sırrın bir silah olduğu bir dünyada kimliklerimizi korumak içindi.

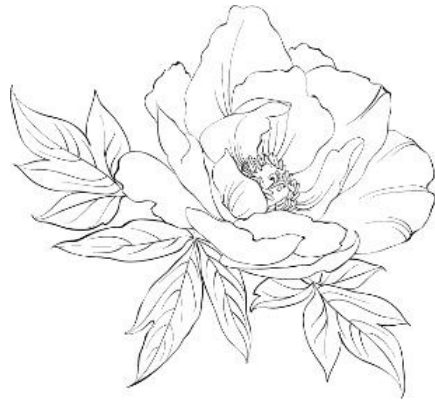
Sanırım o bana bu kadarcık bile olsa güvenebiliyorsa, ben de ona güvenebilirim. Ya da en azından deneyebilirim.

"Ben duş alacağım," diyorum sessizce. "Neden bana katılmıyorsun ve sonra ne olacağını bana anlatabilirsin."

"Neyin içinde?"

"Senin *hikayen*."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dokuzuncu Bölüm Rachel

Ness'in aşırı dozdan ölmesinin ertesi sabahı Jessica'nın mutfakta tökezleyerek dolaşmasıyla uyandım.

Dolapların çarpma sesini duyuyorum ve sonra kafasını bir şeye çarptığını duyuyorum, ardından bir tabak sert mutfak zeminine çarpıyor.

"Lanet olsun!"

"Aman Tanrım" diye inledim. "Biraz daha yüksek sesle konuşabilir misin?"

Beni görmezden geliyor ve duyduğum tek şey dolapların daha fazla çarpma sesi ve aniden koridorun aşağısından bebek ağlamaya başlıyor.

"Ah, kahretsin!" Jess tıslıyor.

"İşte şimdi yaptın," diye homurdanıyordum, dönüp başımı yastıkla kapatıyorum.

"Mandy? Mandy!" Jessica bağılıyor, adım atma içine ve koridor ve bir kapıya vuruyor. "Mandy, uyan artık!"

"Aman Tanrım, ne?!" İçeriden uykulu bir genç kız sesleniyor.

"Lütfen gidip kardeşinin üstünü değiştirir misin?"

"Anne, hadi ama! Bugün cumartesi!"

"Kızım bu sabah bana tavır yapma," diye uyarıyor Jessica, ama sesi korkutucu olmaktan çok bitkin geliyor. "Kahvenin nerede olduğunu bilmem gerek."

"Elimizde hiç yok."

"Kahretsin," diye homurdanıyor, "Formülünün geri kalanı nerede?" "Ondan da hiç yok." Mandy iç geçirir.

"Ne?!" Jess inliyor. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Söyledim. Dün gece." Mandy gözlerini ovuşturarak karşı çıkıyor. "Hayır söylemedin," diye alay ediyor Jess.

"Evet, yaptım!"

"Hayır, gerçekten yapmadın!"

Tanrı aşkına.

"Gerçekten de öyle Jess," diye sesleniyorum kanepeden. "Ona eve dönerken alacağını söyledin ve sonra aptal bir sürtük gibi unuttun."

"Peki neden bana hatırlatmadın?" Jess tersledi.

"Çünkü," diye kıkırdıyorum. "Ayrıca aptal bir sürtük gibi unuttum."

Jessica bir an sessiz kalır ve sonra nefesinin altında küfreder.

"Peki, tamam. Bebeğin altını ben değiştiririm," diyor ve çantasına uzanıp içini karıştırıyor. "Mandy, sen bunu al ve köşeye gidip biraz mama ve kahve al."

"Bu ikisi için de yeterli değil," diyor genç, açıkça sinirlenmiş bir şekilde. "Peki!" Jessica Mandy'nin eline biraz daha para sıkıştırır.

Huysuz genç başka bir şey söylemeden somurtarak kapıya yönelir, kazağını giyer ve kapıyı arkasından çarparak hışımına dışarı çıkar.

"O çocuk-" diye iç geçiriyor Jessica, gözlerini ovuşturarak.

"Tıpkı annesi gibi," diye kıkırdıyorum. "O da sabah insanı değildir."

Çaydanlık patlar ve Jessica sessizce mutfığa geri dönüp çaydanlığı ocaktan almak zorunda kalır.

"Gerçekten kahvemiz olmadığına emin misin?"

"Sanırım gıda bankasından aldığınız hazır şeylerden biraz var."

"Bu hala iyi mi?"

"Ben nereden bileyim? Ona dokunmayacağım. Kahverengi bataklık suyuna benziyor."

"Baş ağrımı geçirse bataklık suyu içerdim. Başım zonkluyor."

"Başın mı?" Alay ediyorum. "Bu şaşırtıcı."

"Şaşırtıcı mı?"

"Evet, Eamon'un seni cam kapıdan içeri sokmaya çalıştığına şahit olduktan sonra bunun senin kukun olacağından emindim."

"Aman Tanrım," diye sızlanıyor, elleriyle yüzünü kapatıyor. "Bunu
u n u t m u ş u m ."

"Oh, yapmadım," diye gülüyorum. "Aslında hiç yapacağımı sanmıyorum."

Sıcak kahverengi suyunu karıştırırken bir kıkırdamayla savaşıyor ve odaya geri dönüp karşımdaki sandalyeye oturuyor.

"Kıçının izinin sonsuza dek hafızama kazınacağından eminim. Kahretsin, muhtemelen hala bu camın üzerine basılmıştır."

sabah."

Bu sefer Jessica fıncanına doğru homurdanıyor ve ikimiz de gülüyoruz.

"Dur!" Kıkırdayarak kanepeye doğru çöküyor. "Gülmek başımı ağrıtıyor."

Ama ikimiz de yardım edemeyiz.

"Siktir git," diye boğuluyor, hâlâ kıkırdamalarını kontrol altına almaya çalışıyor. "Berbat olan ne biliyor musun, o pislik daha bana ödeme yapmadan hepimizi dairesinden kovdu."

"Gerçekten mi?"

"Bir kuruş bile yok!" Diyor, aniden sinirlenerek. "Ve evet, bitiremedi ama yine de seviştik! En azından harcadığım zaman için borçlu olduğumu hissediyorum."

"Ona bir fatura
gönder."

"Göndermeliyim!"

Tekrar gülmeye başladık.

"Oh neyse," diye iç geçiriyor. "En azından uyuşturucular eğlenceliydi. Yani Ness gidip her şeyi mahvetmek zorunda kalana kadar."

"Lafı açılmışken," diyorum minderlere yaslanarak. "Sence Ness'i görmeye gitmeli miyiz?"

"Yok artık," diye homurdanıyor Jessica. "O kaltak bunun *bizim* skorumuz olduğunu biliyordu, o ve salak yine de dayatmaya karar verdi. Neredeyse ölmüyor olsaydı, onu hastaneye kendim gönderirdim."

"Merhametin çok büyük Jess." "Uçuşumu
mahvetti!"

Jess'e bakıyorum, yüzünü ölçüyorum ve Eamon'la birbirleriyle nasıl konuştuklarını hatırlıyorum.

"Verdi mi?" diyorum sessizce, kelimelerimi özenle seçerek. "Sana kokain *dışında* bir şey verdi mi?"

Gülümsüyor ama cevap vermiyor.

Bu çok garip.

Jess'in son birkaç yıldır kokain kullandığını biliyorum. Her ne kadar bu fikre pek sıcak bakmasam da, çoğunlukla çocuk sahibi olması nedeniyle, her zaman en fazla bu kadar ileri gidebileceği konusunda ısrar etti. Her ne kadar garip görünse de bunu kabul edebilirim çünkü çocuklarının önünde asla yapmaz ve tanıdığımız neredeyse herkes arada sırada bir şişlik yaşıyor, bu yüzden bizim için o kadar da nadir değil.

Ancak dün gece Eamon'a karşı davranışları şüpheliydi, tıpkı şu anda bana cevap vermeyi reddetmesi gibi.

Jess ve ben birbirimizden hiçbir zaman sır saklamadık ve ikimizin arasında çok fazla sır var. En gülünç karşılaşmalarından bazılarının fotoğraflarıyla dolu *şantaj kutusunu* bilen tek kişi benim. Kutunun arkasındaki fikir, eğer biri onun için sorun çıkarmaya çalışırsa ya da bir iyiliğe ihtiyacı olursa, kullanabileceği bir joker kartı olmasıydı.

Son zamanlarda içimden bir ses onun başka şeyler denediğini söylüyor ve Jess şu anda Eamon'un ona verdiği ya da onunla özel olarak yaptığı şeyleri bana anlatmak istemiyor gibi görünüyor.

Ama ben nedenini araştıramadan, bebek diğer odada tekrar tekmeliyor.

"Onu yakaladım," diye iç geçirdim,

ayağa kalkarak. "Emin misin?"

"Evet, zaten işlemem gerekiyor."

Bebek Ivy'ye ayrılan küçük yatak odasında, yedi aylık ağlamaklı bebeği beşiğinde ağlarken buluyorum. Ona uzandığım anda yüzü aydınlanıyor ve onu kollarıma aldığımda çığlık atmayı bırakmış oluyor.

Altını değiştiriyorum, giydiriyorum ve onu banyoya götürmeden önce bol bol öpüyorum. Tuvaletimi yapıp yüzümü yıkadıktan sonra, miyavlayan bebeği oturma odasına götürüp annesine teslim ediyorum.

Neyse ki Mandy kısa süre sonra dükkândan hem formül hem de gerçek öğütülmüş kahve ile döner. Kahveyi annesinin önüne bırakır ve genç kızın en sevdiği profesyonel hokey oyuncusu James Matthews'a ithafen kişisel tapınağı olarak kullandığı posterlerle kaplı yatak odasına geri çekilir.

Başım ağrısa da kendi kendime gülümsüyorum.

Küçük dairemiz sıkışık ve her zaman gürültülü olabilir ama burası evimiz. Dış dünyaya karşı kendi küçük güvenli sığınağımız ve dördümüz birlikte bir aileyiz.

Sahip olduğum tek gerçek aile.

"Bay Defeo ile konuşmadan önce posta kutusunu kontrol edin!" Jessica kapıdan sesleniyor. "Jeff nafakasını postaladıysa, belki onu Bay Defeo'ya ödeme yapmak için kullanabiliriz!"

"Tamam."

"Beyaz ve-"

"Mavi bir etiket," diye bitiriyorum göz kırparak. "Onları senin için genelde ben biriktirim, hatırladın mı?"

Jessica gülüyor.

"Bu doğru. Ama madem onunla tatlı tatlı konuşacaksın, bari kızları çıkar," diyerek gülüyor Jessica ve göğsümü işaret ediyor. "Göğüslerin yüzünden senden daha çok hoşlanıyor."

"Belki ısındığımda onları çıkarırım," diye gülüyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum ve kazağımı üzerime sarıyorum. "Ama daha önce değil, yoksa donabilirler."

Kasıtlı olarak seksi dekolte bir üst giymiş olsam da, kötü ısıtılan binamızın koridoru kutup dairesi gibi hissettiriyor. Asansör bozuk olduğu için, ev sahibimizin dairesine gitmek için posta kutularının bulunduğu birinci kata çıkan beş soğuk merdivenin tamamını yürümek zorundayım.

Oraya gittiğimde ilk yaptığım şey Jessica'nın dediği gibi postaları kontrol etmek oluyor. Ama ne yazık ki, posta kutumuzu açtığımda sadece çeşitli faturalar ve birkaç parça önemsiz posta var. Adliyeden gelen mavi çizgili çek yok.

Kahretsin. Sanırım göğüslerimi kullanmam gerekecek.

Kapısını çalmadan önce sütyenimi yukarı çekiyorum.

Neredeyse hemen cevap verdi.

"Bay Defeo, merhaba. Sadece uğrayıp-"

"Ahh, Bayan Rachel!" Diyor, coşkuyla. "En sevdiğim kiracım! Ödemeniz için teşekkür ederiz."

"Aslında ben de bu yüzden buradayım," diye yalvarırcasına gülümsüyorum. "Bak, kirayı birkaç hafta geciktirdiğimizi ve geçen ay için sana hâlâ biraz borcumuz olduğunu biliyorum, ama söz veriyorum çok yakında ödeyeceğiz ve-"

"Hayır, hayır, her şey ayarlandı!" "Ne?"

"Kibar beyefendi bu sabah geldi ve sizin için ödeme yaptı. Ben de zaten bu sabah gidip bankaya yatırdım."

"Um...ne?" Tekrar ediyorum.

"Takım elbiseli uzun boylu beyefendi." *Neden bahsediyor?*

"Daha açık konuşabilir misiniz?"

"Uh," diyor parmağını kaldırarak. "Bir dakika bekle. Fatura hâlâ bende sanırım."

Kapıyı kapatıyor ve ben tamamen kafam karışmış bir şekilde ayakta duruyorum.

Bu bir çeşit hata olmalı?

Birden kapı açılır ve Bay Defeo elinde küçük bir kâğıt parçasıyla görünür.

"İşte, işte!" diyor ve bana depozito makbuzunu uzatıyor. İşte o zaman iki şeyi fark ettim:

Üzerinde *Jaxon Pace'in* aile arması olan 20.000 dolarlık bir çek.

Bay Defeo heyecanla, "Bu adam geldi ve tüm yıl için bakiyenizi ödedi," diyor. "Geçen aydan kalanlar da dahil. Yani, görüyorsunuz, her şeyiniz hazır!"

"Bu..." Sesim kesik kesik çıkmaya başladı.

"Başka bir şey var mıydı?"

"Um...hayır?"

"Tamam, o zaman ben gösterilerime geri döneyim. Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin, tamam mı? Leo Defeo'nun hizmetinizde olduğunu unutmayın!"

"Heh, heh, kulağa...hoş geliyor," diyorum yavaşça, arkamı dönerek.

Vedalaşıp kapıyı kapattığında dinlemeyi bırakmıştım. Koridorda bir zombi gibi dolaşıyorum, dönen düşüncelerimin içinde tamamen kaybolmuş durumdayım.

Jaxon Pace buraya geldi ve kiramı ödedi. Nerede yaşadığımı nereden biliyordu ki?

Aptalca bir soru, lanet şehri ailesi yönetiyor.

Ama... neden? Bunu neden yapsın ki?

Elimdeki diğer zarflardan birinde de Pace Ailesi arması olduğunu fark ettiğimde neredeyse üçüncü kata varmıştım.

Bu da ne...?

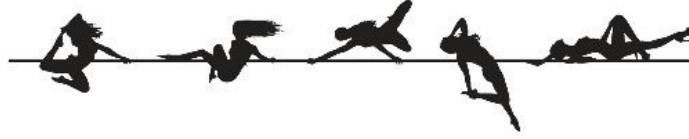
Yırtıp açtım ve içinde küçük bir not buldum.

**İşler kontrolden çıktığı için üzgünüm.
O dans için sana hiç ödeme yapmadım.
-J**

Vay anasını.

İşte o zaman anladım:

Jaxon Pace az önce 20,000 dolarlık kucak dansı satın aldı.

Otobüsten inerken Jess heyecanla, "Bekle, bekle, bekle, tekrar söyle," diyor. "Yani kiramız ödendi mi? Hepsi mi? Yılın geri kalanı için mi?"

Başımı salladım.

"Haha!" Kolumu sıkıyor ve şehir merkezindeki cadde boyunca adımlarını sektiriyor. "Bu harika, özellikle de onunla hiçbir şey *yapmadığını* düşünürsek, değil mi? Sadece konuştuğunuzu söylemiştin?"

"Yaptığımız tek şey buydu."

"Vay canına," diye homurdanıyor. "Biraz sohbet etmiş olmalıyız."

Hiçbir fikrin yok.

Gerçi bu durum aklıma hemen Jaxon'la Eamon'un verandasında yaptığımız o rahatsız edici konuşmayı getirdi. Kardeşimin aylardır beni aradığı ve *eve dönmemi* istediğiyle ilgili olan.

Home.

Kelimenin kendisi bile beni ürpertiyor ve paltomu vücuduma sıkıca sarıyorum.

Gerçek şu ki, Valentine Malikanesi artık benim evim değil. Ve bunun çok iyi bir sebebi var. O ürkütücü eski evin yakınında olmak gibi bir niyetim yok ve kardeşimin yardımını kabul etmek gibi bir niyetim de yok.

Sonunda kendim için iyi şeyler yapıyorum.

Kira ödemekte zorlandığımızı ve son zamanlarda evimizde yiyecek kıtlığı olduğunu düşünürsek, belki *de iyi* değil. Ama Jess ve ben her zaman öyle ya da böyle bir yolunu bulduk. Kimsenin acımasına ihtiyacım yok. Ya da yardımına.

Jaxon bana bu konuda pek seçenek bırakmadı.

Jesti çok tatlı olsa da, benim için bir çırpıda binlerce dolar ödemesine nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum. Beni *tanımıyor* bile.

Bunu neden yaptığını merak ediyorum.

Neyse ki tamamen donmadan önce kulübün kapısına ulaşıyoruz.

"Brrrr!" Titriyorum, karanlık dans pistine adım atıyorum, hemen sıcaklık için minnettar oluyorum.

"En azından burası her zaman bizim dairemizden daha sıcak." Jess iç geçiriyor, biz arkaya doğru ilerlerken spor çantasını düzeltiyor.

"Evet, çünkü mekânı o kadar alçak tutuyorsun ki, neredeyse tavandan et sarkıtabiliriz," diye homurdanıyorum.

"Kışın burada ısınma pahalı oluyor," diye şakacı bir şekilde koluma vuruyor. "Hah, belki de Jaxon Pace'i telefona çağırıp ısınma faturamızı da ödeyip ödemeyeceğini sormalısın!"

"Kapa çeneni Jess," diye gözlerimi deviriyorum.

Kapılardan geçip büyük soyunma odasına giriyoruz. Şu anda kızların yarısı bile burada değil ama oda şimdiden hareketlilik ve gürültüyle dolup taşıyor. Yarı çıplak şov kızları odanın her tarafına dağılmış, sohbet ediyor, geriniyor, giyiniyor ve ağda yapıyor.

Saç spreyi, oje ve çiçekli vücut losyonunun tanıdık kokusu odayı dolduruyor ve derin derin içime çekiyorum.

Burası benim gerçek evim.

Kulağa ne kadar tuhaf gelse de, burası kendimi gerçekten güvende ve rahat hissettiğim ilk yerdi. Ve her ne kadar bazı kızlarla diğerlerinden daha yakın olsam da, bunlar benim insanlarım. Benim ailem.

Ve onlar benim *seçtiğim* aile.

Kızların çoğunun sevgiyle "Anne" ya da kısaca "Del" diye hitap ettiği evin annesi Delavine, "Ah, hanımlar," diye iç geçiriyor. "Sonunda bize katılmanız çok hoş."

Jess, "Sakin ol Del, geç kalmamız gerekmiyor," diyor.

"Sen de pek *erken* sayılmazsın," diye cevap veriyor Del, ona onaylamayan bir bakış atarak. "Diğer herkes en az yirmi dakikadır burada."

"Çünkü diğer herkes bizim kadar uzağa gelmek zorunda değil," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyor Jess. "Ve otobüs tarifesini biz yapmıyoruz. Bunu Belediye Meclisi'ne götürün."

"Ya da belki daha erken bir otobüse binersin?" Del homurdanarak karşılık veriyor. "Ness ya da Crissy'den haber aldınız mı?"

Jess bana bir bakış attı ve sonra omuz silkti.

"Ness'in hastanede olduğunu duydum. Aşırı dozdan sanırım," diyor ve dönüp dolabına doğru ilerliyor. "Crissy'den emin değilim, gerçi hep birlikteler."

"Lanet olsun..." Del cebinden bir kağıt ve bir rulo bant çıkarırken iç çeker.

"Şimdiden kızlar, dinleyin. Pazartesi gününden bu yana özel masalar için rezervasyonlar doldu, bu yüzden bu gece evimiz tıklım tıklım olacak. Bu akşamın kadrosu bu," diyor yüksek sesle. Sarah, Ria, Becca ve Shaniya, yarım saat arayla 10-12 arası ana sahnedesiniz. Ve ne zaman net bir program yapsam hepiniz sızlanıp durduğunuz ya da programı değiştirdiğiniz için bu sefer bir program yapmadım, böylece kimin hangi zaman aralığını alacağına kendi aranızda karar verebilirsiniz."

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyor ve devam etmeden önce sigarasını küllüyor.

"İkizler nerede?" diye soruyor, odanın etrafına bakarak.

"Buradayım anne!" İki muhteşem kıvılcıklı kızdan biri olan Maggie, genellikle Mags olarak da anılır, öne doğru bir adım atarak cevap verir ve hemen ardından tek yumurta ikizi kız kardeşi May onu takip eder.

"Güzel. Siz ikiniz, Talia ve Vivi ile birlikte 10-12 arasındaki sağ elit sahneyi alacaksınız. Mikayla ve Dolly, Olive ve Nila siz solda olacaksınız. Aynı şey sizin için de geçerli - yarım saatlik artışlar, kimin ne zaman gideceğini bulmak için kendi aranızda kavga edebilirsiniz, ancak herhangi bir boşluk veya gecikme istemiyorum, anladınız mı?"

Kızlar başını sallar.

"Gece 1'den sabah 3'e kadar rotasyonu tekrarlayın."

Sonra Jess ve bana sevgiyle kızgın bir bakış fırlattı.

"Siz ikiniz VIP'desiniz," diye göz kırpmıyor. "Jess, sen 12-12:30 arası, Rachel da 12:30-1 arası VIP'desiniz. Sonrasında dilediğiniz gibi değiştirin, DJ'in şarkı listenizi aldığından emin olun. Oh, ve Jess?"

"Evet, anne?" Jess göz kırparak alay eder.

"Sevgili ol ve diğer kızlardan birkaç istek al," diyor gözlerini devirerek. "Çalma listesini VIP'nin belirlemesine izin verme konusunda iyi olduğumu biliyorsun, ama tamamen bencil olma."

"Müzik zevklerinin berbat olması benim suçum değil," diye iç geçiriyor Jess yanımda, ama hemen omzuna vuruyorum.

"Tamamdır anne," diye karşılık veriyorum, kazağımı çıkarırken. Del başını sallıyor ve sonra diğer kızlara dönüyor.

"Bu gece yoğun bir gecemiz var hanımlar, o yüzden hazır olduğunuzdan emin olun. Eğer kafamı kaldırırsam, memelerinizi ve bacaklarınızı görsem iyi olur, anladınız mı?"

Kızlar kıkırdar ve başlarını sallayarak onaylarlar, Del'in 'memeler ve bitler' hakkındaki imza cümlesini her zaman hafifçe eğlenceli bulmuşlardır.

"Sanırım bu kadar yeterli," diye bitiriyor Del, programı dolaplara yapıştırırken. "Barla konuşmaya gitmeden önce sorusu olan var mı?"

Ohio'dan yeni nakledilen Talia elini kaldırarak "Evet," diye soruyor. "*Geri kalanımız ne zaman VIP'ye girme şansı yakalayacak?*"

"*Bizim kazandığımız parayı siz kazandığınızda,*" diye karşılık veriyor Jess ona sırtarak.

Talia kollarını kavuşturup Jess'e ters ters bakarak, "İşte ben de bunu diyorum," diye alay ediyor. "Eğer burada hiç fırsat bulamazsak, o zaman bu kadar parayı nasıl kazanacağız?"

Jess, Talia'ya ters ters bakarak, "*Benim de demek istediğim* bu," diye karşılık verir. "Burada kimse *senden* bunu beklemiyor."

"Jess," diye iç geçiriyor Del, gözlerini ovuşturarak. "Ama," diye homurdanır Talia. "Bu hiç adil değil!"

"Öyle olmaması gerekiyordu," diye gülümsüyorum, nezaket gösterisinde bulunarak.

"Bak tatlım," diye gülümsüyor Jessica, saçlarını kulağının arkasına atarak. "Bir çiftlik kasabasının striptiz kulübünde göğüslerini göstermekte yarı iyi olman, *gerçek* dans becerilerine sahip olduğun anlamına gelmez."

"Oooh!" Sessiz odadaki kızlar arasında alçak bir mırıltı yükseliyor. Birkaçı elleriyle ağızlarını kapatarak umutsuzca kahkahalarını bastırmaya çalışıyor.

"Kulübümdeki *tek* dansçı ben değilim! Ben-"

"*Baş dansçı,*" diye *bağırıyor* diğer kızlar hep bir ağızdan, gözlerini devirerek. "*Bla, bla, bla!*"

Talia'nın son beş haftadır durmaksızın böbürlenmesinden herkes bıkmış olduğundan, odada yüksek sesle kıkırdamalar duyulmaya başlar. Görünüşe göre,

Hayalperest budala, son kulübünde çok değerli bir kış parçası olduğu için burada da aynı kıdeme sahip olması gerektiğini düşünüyor gibi görünüyor.

Ama bu işler böyle yürümüyor.

Jess ve ben bundan emin olduk.

"Burası inek ülkesi değil, tatlım." Kirpiklerimi kırıştırarak ve başımı Jess'in omzuna yaslayarak tatlı tatlı söylüyorum. "Ve şehirdeki diğer kulüplerin aksine müşterilerimiz fabrikada çalışan çocuklar ya da gündelik işçiler değil."

"Yani?!" Talia öfkeyle tersler.

"Yani," diye hırladı Jess hınzırca. "Üst düzey şehirli müşterilerimiz birinci sınıf pırzola beklerler, senin kışı kırık hamburger butlarını değil."

"Hey! Ne oluyor lan!"

Kıkırdamalar anında uluyan kahkahalara dönüşürken Talia kırmızının parlak bir tonuna bürünür.

"Jess," diye tersliyor Del, ellerini birbirine vurarak. "Bir kez olsun uslu duramaz mısın?"

"Hayır anne," diye homurdanarak dolabımı açıyorum. "Gerçekten yapamaz."

Talia omuz silkerek Del'e bakıyor ve sessizce Del'in Jessica ve beni bir şekilde cezalandırmasını talep ediyor.

Ama bunun gerçekleşme ihtimali kesinlikle yok.

Jess ve ben en çok talep edilen dansçılarız ve Del ortalıkta yokken mekânı çoğunlukla biz yönetiyoruz. Son birkaç yıldır, en kalabalık gecelerde VIP bölümüne sahip olma hakkını kazandık ve hatta bazı müdavimlerimiz bunu bekliyor.

Del ellerini havaya kaldırır ve başını sallayarak odadan çıkar. Öfkeli bir Talia onun peşinden fırlar ve odanın geri kalanı normal sohbetine geri döner.

"Tanrım, onu kızdırmayı neden bu kadar çok seviyorum?" Jess gülüyor, saçlarını topuz yapıyor ve duş malzemelerimizi alıyor.

"Çünkü içten içe Jess," diye kıkırdıyorum, çantamdan havlularımızı çıkarırken. "Sen sadece bir sürtüksün."

"Gerçekler."

Jess ve benim evimizde sıcak su var ama Nyx'teki su basıncına sahip değil. Bir zamanlar özel bir egzotik dans kulübüne dönüştürülmüş eski bir özel spor salonu olan The Nyx'te, duşlar ve dev soyunma odaları gibi pek çok küçük kolaylık dansçıların işine yarıyor; hazırlanmak için daha fazla alana sahip oluyorlar.

Müşterilerimiz şehrin en zengin erkeklerinden bazıları olduğu için Del'in tüm dansçılarının geceye nasıl hazırlandıkları konusunda katı kuralları var.

Gerinir, duş alır, cilalar, astarlar, boyar ve parlatırız. Her şey her zaman taze ve mükemmel olmalı. Kendi kıyafetlerimizi seçmemize izin veriliyor, ancak ayakkabılarımızın bile iyi durumda olduğundan emin olmak için onları onaylaması gerekiyor.

Cuma ve Cumartesi günleri en büyük gecelerimiz ve Jess ve ben neredeyse her zaman bu iki geceden birinde VIP bölümünde çalışıyoruz. Para ne kadar iyi olursa olsun, asla ikisinde birden çalışmayız, çünkü müdavimlerimiz bizi her iki gecede de görebileceklerini bilselerdi, sadece birine gelirlerdi... ve biz onların bizi görmek için umutsuz olmalarını istiyoruz.

VIP'nin dolmasını beklerken, Jess ve ben bardaki içkilerin taşınmasına yardım ediyoruz. Flört ediyoruz, sataşıyoruz, gülümsüyoruz, daha sahneye çıkmadan birkaç iyi bahşiş kazanabileceğimizi umuyoruz.

Jess bana setine hazırlanmak için kulise gideceğini işaret ettiğinde saat on bir buçuktu.

Barmene "Bu son içkim," diyorum ve ondan iki içki alıyorum. "Nereye gidiyorlar?"

"VIP," diye göz kırptıyor bana. "Daha yeni geldiler. Bu gece kabadayılar."

Kalabalık kulübün içinden geçip VIP bölümüne doğru ilerliyorum.

Birden biri bana çarptı ve neredeyse iki içkiyi de etrafa saçıyordum.

"Hey, pislik! Nereye gittiğine dikkat et."

Ama gözleri gözlerimi bulduğu anda kelimelerim boğazımda düğümleniyor... çünkü Jaxon Pace karşımda duruyor.

"Rachel?"

Ona bakıyorum, gözlerinin tüm vücudumu taradığının farkındayım ve aslında cevap olarak hiçbir şey söylemediğimin de farkındayım. Ama onun buyurgan varlığı sağlıklı düşünmemi imkânsız hale getirdi.

"Merhaba," diye ciyaklamayı başarıyorum sonunda.

"Sen ne..." diyor başını yana eğip kaşlarını çatarak. "*Burada...* ne yapıyorsun?"

"Hey! Garson!" Arkamdaki VIP bölümünden biri sesleniyor. "Gösteri başlamadan önce gerçekten içkilerimizi alacak mıyız yoksa buzlar erirken bütün gece burada dikilip konuşacak mısınız?"

"Kapa çeneni Vic," diye tersliyor Jaxon, bana dönmeden önce ona bir bakış fırlatıyor.

Ama şimdi inanılmaz garip hissediyorum.

"Evet, üzgünüm," diyorum, yanından geçip bölüme girmeden önce bir an Jaxon'a bakıyorum.

"Vay, vay, çok güzelsin," diyor takım elbiseli, yakışıklı, sarışın bir genç adam, ben içkileri bırakırken. "Söylesene tatlım, özel danslar yapıyor musun?"

Eli kalçamda geziniyor ve buna alışık olmama rağmen kendimi tutamayıp ürperiyorum.

Jaxon izliyor diye mi?

"John," diye aniden çıkışıyor Jaxon, adamın elini bacağımdan çekerek. "Siktir git."

John adındaki adam ellerini havaya kaldırarak, "Vay canına," diye karşılık veriyor. "Onu çoktan sahiplendiğini bilmiyordum."

Jaxon kolumdan tutup beni bölümün dışına çekiyor. "Ne halt ediyorsun sen?" diye soruyor zorla.

"Pardon?" Ben de karşılık verdim. "Ne yaptığımı sanıyorsun?"

"Neden buradasın? Böyle bir yerde?"

"Çünkü ben burada çalışıyorum, aptal! Ben bir dansçıyım!"

Jaxon az önce ona söylediklerimi anlayamamış gibi başını sallıyor. "Özür dilerim, ne dedin?"

"Ben. Çalışıyorum. Burada." Kollarımı vücudumda kavuşturarak ona her şeyi heceleyerek söylüyorum. "İşim bu mu?"

"Burada olmamalısın," diye

homurdanıyor. "Neden olmasın ki?!"

"Çünkü bu...." diyor sinirli bir şekilde. "Sana yakışmıyor."

Çenem düştü.

"Ciddi misin sen?!"

Bana ters ters bakarak aslında ciddi olduğunu söylüyor.

"Oh, bu çok zengin," diyorum yanından geçerken. "Senin de burada olduğunu düşünürsek, değil mi? Bu *senin* hakkında ne söylüyor?"

"Rachel," dediğini duyuyorum ve bana uzandığını hissediyorum.

Ondan kaçıyorum, elini itiyorum ve ona ters ters bakmak için başımı geri çeviriyorum.

"Son baktığımda, zamanımı ve hayatımı istediğim gibi kullanmak için Jaxon Pace'in onayına ihtiyacım yoktu," diyorum sertçe göğsümü işaret ederek. "Nefesini ve hayat tavsiyeni gerçekten umursayan birine sakla."

"Sadece diyorum ki, senin gibi... *boylu* poslu biri, bu tür bir böyle bir yerde." Eliyle odayı işaret ederek alay ediyor.

Ona gülümsüyorum.

Oh, bu ukala piç.

"Gösterinin tadını çıkarın Bay Pace," diyorum kirpiklerimi ona doğru kırpıştırarak.

Ve hemen topuklarımın ü z e r i n d e dönüp soyunma odasına geri dönüyorum.

Hayır, yürümedim. *Koştum*. Jessica'nın kıyafetinin üstünü iliklemeyle meşgul olduğu küçük makyaj alanına kadar.

"Jess, bir iyiliğe ihtiyacım var!" Dedim, nefes nefese.

"Tanrım, kimi öldürüyoruz biz?" Jess öfkeyle başını kaldırır. "Talia mı? Yemin ederim, eğer o orospuyu döversem-"

"Hayır, hayır," diye devam ediyorum, hemen dolabımdan iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. "Seninle dans değiştirmem gerekiyor."

"Ha?"

"Jaxon Pace burada ve o-"

"Ne?!" Jess heyecanla söylüyor. "Aman Tanrım, *seni* görmeye mi geldi? Eminim gelmiştir! Vay anasını, Rach!"

"Dinle!" Soyunmaya başladım. "Az önce bana "böyle bir yerde" bulunmamam gerektiğine dair kendini beğenmiş bir konuşma yaptı ve beni fena halde kızdırdı."

"Um, evet. Kaba." Jess yüzünü buruşturarak homurdanıyor. "Şey, o VIP'de..."

"Ah, kızım," diye hınzırca sırtıyor, sözlerim gözlerinde canlanırken. "Seni yakaladım."

Hemen ayağa kalkıyor ve siyah ipek cübbesini vücuduna sarıyor.

"Işıklı topuklu ayakkabılarını giyebilir miyim?" Makyaj çantamı makyaj masasının üzerine atarak soruyorum.

"Tabii ki!"

Eğitilmiş bir profesyonel gibi, parlak kırmızı dudak boyamı hızlıca sürdükten sonra kalemimle köşeleri düzeltiyorum.

"Hayır, hayır, hayır, bunu Jaxon için giyemezsin," diyor ve yanımdaki kancadan menekşe rengi ayakkabımı alıp açık dolabıma geri atıyor. "*Bunu giy.*"

Kendi dolabına uzanarak şaşırtıcı derecede muhteşem siyah dantel açık kuplu kafesli bir bralet ve G-string seti çıkarır.

"Hayır, Jess, bunu giyemem," diyerek elbiseyi ona geri itiyorum. "Bu senin, maaşının neredeyse yarısını buna harcadın."

"Ve denediğimizde ikimiz de sana daha çok yakıştığı konusunda hemfikirдик," diyor ve elbiseyi bana geri itiyor. "Bu gece bunu giyiyorsun. Bu senin."

"Ama... bu yepyeni!"

"Daha da iyi, sürtük," diyor, etiketleri sökerek. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, *aslında* satın almadım. Ben aşırıdım."

Kıkırdıyorum.

"Yaramaz kız."

"Jartiyeri ve file çorapları da var. Ve bak! Bralette'in ortasında küçük bir yapay elmas kalp bile var," diyerek bana göz kırpmıyor. "Sanki senin için yapılmış gibi, *Valentine*."

"Jess..."

"Konuşmayı bırak da giyinmeye başla!" diye çıkışıyor, topuklarını tekmeleyip yalınayak kapıya doğru koşuyor. "Sadece on dakikan var! Donnie'ye şarkıları değiştireceğimizi söyleyeceğim ve hazırlanmana yardım etmek için hemen döneceğim! Saç çubuğumu ısıt!"

Elimdeki muhteşem minik kumaş parçasına bakıp gülümsüyorum ve onu sıkıca kavıyorum.

Sana göstereceğim, Jaxon Pace.

"Beyler, şimdi size bu gecenin ana olayını sunuyorum. O kalplerin hırsız, akılların büyücüsü, şehvetli ve baştan çıkarıcı... *Salomé*."

Nyx DJ'i Donnie, dans pisti aydınlanırken ve duman kapı girişini doldururken mikrofona adımı haykırıyor.

Pat Benatar'dan Heartbreaker çalmaya başladığında, rutinime başlıyorum. Ön sıradakilerin inlemeye ve bana doğru el kol hareketleri yapmaya başlamasını izliyorum. Direği tutuyorum, bacağımı sallıyorum ve kendimi etrafıma çekiyorum.

Işıklar yanıp sönüyor ve Jaxon'ı hâlâ VIP bölümünde buluyorum. Kesinlikle öfkeli görünüyordu.

Bu da ateşimi daha da körüklüyor.

Direği bırakıyorum ve VIP'lerden birinin, daha önce kalçama dokunan aynı sarışın adamın önünde dizlerimin üzerine çöküyorum. Boynundaki kravata uzanıp G-stringimin içine yüz dolarlık banknotlar doldururken bana aç bir şekilde sırtıyor.

Cüzdanının tamamını sahneye boşaltan yanındaki adama doğru ilerlemeden önce kasıtlı olarak Jaxon'a göz kırpıyorum. Parmağımı yaşlı adamın çenesinde gezdiriyorum ve onu öpeceğimi düşünerek hevesle eğilmesini izliyorum.

Ama bunun yerine geri çekiliyorum, direğime dönüyorum ve tekrar kendi etrafımda dönüyorum.

Jaxon'ı en son gördüğüm yöne doğru bir bakış attım ama onu hiçbir yerde bulamadım.

Her neyse.

Demek istediğim anlaşıldı. Ben buraya, bu sahneye aitim. Bu güçlü, nüfuzlu ve son derece varlıklı adamların benim bir gram ilgim için kendilerini parçalamalarını izliyorum.

İşte benim gücüm *burada*.

Çılgık atan kalabalığın vahşileşmesini dinleyerek ve önümdeki sahneye akan tüm parayı fark ederek imzam haline gelen taklayı atmak için hazırlanıyorum.

Ama sonra aniden müzik duruyor ve binadaki tüm ışıklar sönüyor.

Ne oluyor lan?!

"Herkes sakın olsun," diye sesleniyor Donnie zorla. "Bu sadece bir elektrik kesintisi!" Ama içimden bir ses bunun sadece bir elektrik kesintisi olmadığını söylüyor.

Hayır, biliyorum, bir şekilde Jaxon'ın bu uygun elektrik kesintisiyle bir ilgisi var.

Neyse ki, sahne böyle bir durumda yanan ışıklarla kaplı ve Jessica'nın ışıklı topuklu ayakkabılarıyla birlikte şunları görebiliyorum

sahne arkasında yolumu buldum. Jess ve diğer birkaç dansçı neler olup bittiğini görmek için toplanmıştı.

"Bu kötü bir şaka mı?" Jessica Donnie'ye ters ters bakıyor, şimdi karanlıkta sadece küçük bir kalem feneriyle etrafta dolaşıyor.

"Elektrikler ne zaman gelecek?" Bir başkası sızlanıyor. "Saçım daha kıvrılmadı!"

"Hanımlar, lütfen," diye iç geçiriyor Donnie. "Sadece bir dakika verin. Eminim yakında halledeceğiz. Üzerinde çalışıyoruz."

"Bu nasıl olur? Bu tür şeyler için bir jeneratörümüz yok mu?" Talia alay eder.

Jess gözlerini devirerek, "Kapa çeneni Talia," diye tersliyor.

"Hâlâ üzerinde çalışıyoruz. Ne olduğunu bilmiyoruz."

Eminim öyledir.

Bornozumu duvardan çekiyorum, telefonumu cebimden çıkarıyorum ve el feneri uygulamasını açıyorum.

"Rach, nereye gidiyorsun?" Jess'in arkamdan seslendiğini duyuyorum.

Ama ben çoktan koridorda hışımla ilerlemeye başladım bile; Jessica'nın topuklu ayakkabılarının karartılmış duvarlara gönderdiği parlak ışıltılar yolumu aydınlatıyor. Arkamda giderek sinirlenen, homurdanan ve onaylamadıklarını bağırان müşterilerin seslerini duyabiliyorum.

Elektrik odasına doğru ilerliyorum, beklediğim gibi Del ve kulübün sahibi Victor Black'i koridorda siyahlar giymiş bir grup iri yarı adamla birlikte buluyorum.

Jaxon Pace ile birlikte.

"Jackie," diye yalvarıyor Victor, "Bu en büyük gecelerimizden biri! Bütün kulübü kapatmayı göze alamayacağımı biliyorsun! Ödemem gereken elemanlarım var."

"Lütfen Bay Pace," diye yalvarıyor Delvina. "Burada performans sergilemesi gereken kızlarımız var. Bu onların geçim kaynağı."

Jaxon elini kırıcıdan çekmeyi reddederek, "Sana paranı ödeyeceğim," diyor.

"Sen!" Şak diye söyledim.

"Rachel, canım," diye iç geçirdi Delvina. "Dansın için üzgünüm, üzerinde çalışıyoruz ve-"

"Bunu bilerek yaptın!" Ona doğru gürleyerek tükürdüm.

Ama yumruk atmak için yüzüne ulaşmadan, dev adamlardan biri önüme geçerek yolumu kapatıyor.

"Rachel!" Del bağıırır.

Jaxon sırtıyor.

"Biliyor musun Vic," diyor bana bakıp gözlerini kısarak. "Sanırım fikrimi değıştirdim."

Şalteri geri çeviriyor ve aniden binaya ışık geliyor. Uzaktan sevinçli müşterilerin tezahüratlarını ve dansçılının koridorda yankılanan çığlıklarını duyabiliyorum.

"Ne oluyor be?" Victor benimle Jaxon'ın arasına bakarak şöyle dedi.

"Bak ne diyeceğim, eğer Bayan *Salomé'nin* bana ait olduğunu garanti edersen ellerimi *şalter* kutundan uzak tutarım," dedi beni göstererek. "Akşam boyunca."

Küçük tuhaf çemberimizdeki herkes sessizliğe bürünüyor ve tüm gözler aniden bana dönüyor.

"Ne?" Del, Victor ve ben aynı anda mırıldandık. Jaxon sırtıyor, bu da beni çileden çıkarıyor.

"Kesinlikle olmaz!" Ellerimi kalçalarımına atarak homurdanıyorum. Jaxon omuz silkerek, "Peki, nasıl istersen öyle olsun," diyor.

Tekrar şaltere uzanır ve hemen şalteri kapatarak kulübü tekrar tam bir kaosa sürükler.

Victor ellerini aramızda birleştirerek, "Bir dakika bekleyin," diye çılgınca yalvarıyor. "Bak Jackie, eminim burada bir tür anlaşmaya varabiliriz. Değil mi?"

Jaxon şalteri tekrar açıyor.

Kollarını kavuşturuyor ve bana küstahça gülümsüyor. "Sanırım bu ona bağılı."

Çenem düştü.

"Ama... bekle... ne?"

Jaxon *tekrar* kırıcıya uzanır, Del ve Victor onu durdurmak için çabalarken *yine* Jaxon'ın devasa korumaları tarafından durdurulurlar.

"Dur!" Bağırdım ve beni şaşırtarak durdu.

Orada duruyorum, nefes nefese, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Eğer Jaxon'ın taleplerini kabul etmezsem, kulüpteki herkes zarar görecek. Bu iş çözülmezse zengin müşterilerimiz yakında ayrılmaya başlayacak ve benim *ailem* olan kızlar da geçinmek için ihtiyaç duyduğumuz parayı kazanamayacak.

Ellerimi yumruk yapmış, yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi tokatlamak için yanıp tutuşurken sonunda vazgeçiyorum.

"Tamam," diye tısladı dişlerini sıkarak. "Yapacağım."

"Tanrı'ya şükür!" Victor elini terden kelleşmiş kafasında gezdirerek nefes alıyor.

"Ama özel saat ücretinin iki katını istiyorum," diye gülümsüyorum. "Kapanışa kadar her saat için. *Bahşişiyle* birlikte."

"Tamamdır," diye gülümsüyor Jaxon ve şalter kutusunu kapatıyor.

Elini cebine attı ve bir tomar yüz dolarlık banknot çıkardı, yarısını alıp bana uzattı. "Bahşiş dahil."

Hâlâ ona ters ters bakarken, parayı ondan kaptığım gibi cebime atıyorum.

Lanet olası pislik.

"Tanrım, Jackie," diye iç geçiriyor Victor, başını iki yana sallayarak. "Eğer sadece o kızı isteseydin-"

Jaxon aniden, "Hepsi Black olacak," diye tersliyor, buz gibi ses tonu hepimizi sıratıyor. "Gidin gösterinin tadını çıkarın."

Delvina bana çok şaşkın bir bakış fırlatıyor ve ben de başımı hafifçe sallayarak ona sessizce benim de neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim olmadığını söylüyorum.

İkisi koridorda ilerliyor ve gecenin geri kalanında işleri nasıl yoluna koyacakları hakkında sessizce mırıldanıyorlar.

"Beyler," diyor Jaxon adamlarına başıyla selam vererek.

Başka bir şey söylemeden tüm korumaları dönüp Del ve Victor'un peşinden koridorda yürüyorlar, ta ki onlar da gözden kaybolana kadar. Şimdi Jaxon Pace ile koridorda tek başıma duruyorum.

"Şimdi dikkatini çekebildim mi?" diye sırtıyor, gözlerini bana diyor ve ellerini ceplerine sokuyor. "Küçük *kalp kırıcı*?"

İçimde bir şeyler kopuyor. Öne çıkıyorum, ellerimi Jaxon'ın omuzlarına koyarken yüzümde baştan çıkarıcı bir gülümseme var.

...ve kasıklarına sertçe diz at.

"Bu ne cüret!" Acıyla yüzünü buruşturup, kendini sabitlemek için elini duvara doğru atarken ben de patlıyorum.

"Dansıma karışmaya kesinlikle hakkın yok!" Ona bağırdım.

Ona bakarken, soğukkanlılığını yeniden kazanıp bana dik dik bakmasını izliyorum. Hiçbir uyarıda bulunmadan kolumdan tutup beni koridordan aşağıya, özel odalardan birine çekiyor, beni büyük şezlonga itiyor ve kapıyı çarpıyor.

Bir an için korku beynimde yanıp sönüyor, bana ne yapmayı planladığını merak ediyorum.

"Hiç anlamıyor gibisin, değil mi?" Beni tersledi. "Ben sadece seni korumaya çalışıyorum! Tanrı aşkına, orada neredeyse çıplak dolaşıyorsun! İnsanlar konuşacak Rachel. Zaten konuşuyorlar!"

"Ve bunun benim lanet işim için iyi olduğunu anlamıyor gibisin Jaxon!"

"Bunu kastetmiyorsun."

"Ve sen beni neyi kast edip neyi kast etmediğimi bilecek kadar iyi tanıyorsun!" Ona tükürdüm. "İnsanların bana bakmasını seviyorum!"

"Öyle mi? Peki ya *kardeşin* bu gece seyirciler arasında olsaydı? Hani şu aktif olarak uzak durmaya çalıştığın kardeşin? Sence nasıl olurdu, ha?"

Nefesim kesiliyor, kalbim mideme iniyor.

"Daha dün gece bana onun radarından uzak durmaya çalıştığını söylemiyor muydun? Sahnede Chicago'nun yarısına göğüslerini gösterirken bunu nasıl yapabilirsin?!" Kulübe doğru eliyle işaret ederek kükrüyor. "Tanrım, Rachel, lanet beynini kullan ve bu kadar inatçı olmayı bırak!"

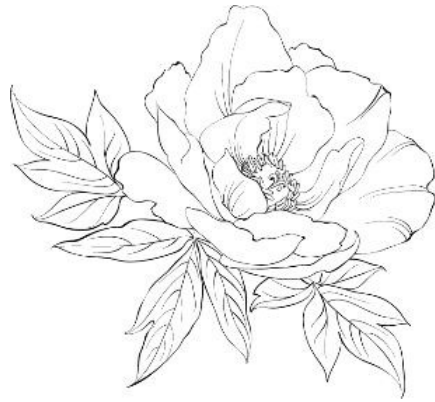
"Siktir git!" Ayağa fırlayarak ona bağıriyorum. "Sana ya da bir başkasına hesap vermeyeceğimi bilmeni isterim, bu yüzden korumanı ve züppe yargılarını alıp kışına sokabilirsin!"

Birden beni duvara doğru itiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor. Beynimi boşaltan her düşünceyi donduruyorum.

En azından bir *süreliğine*.

"Jaxon," diye fısıldıyorum, kalbim hızla çarpıyor ve başım dönüyor. "Ne yapıyorsun?"

"Rachel'ı bilirsin," diye nefes alıyor. "Hiçbir fikrim yok."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Onuncu Bölüm

Adem

"Ve?" Rachel hikâyesini bitirirken soruyorum. "Ve ne?" diye cevap veriyor, kafası karışmış bir şekilde.

"Peki, ne oldu?"

"Seviştik," diye iç geçiriyor. "Bunu sana ayrıntılı bir şekilde anlatmamı isteyeceğini düşünmemiştim."

"Hayır," diyorum alaycı bir şekilde. "Aslında bilmiyorum. Bana sadece genel detayları ver."

"Genel detaylar mı?" diye alaycı bir şekilde gülüyor, ben ayağa kalkıp pencereye doğru yürürken bir sigara daha yakıyor. "Bir dakikalığına iyiydi, sonra kavga etmeye başladık. Hem de çok. Ve inanın bana, birçoğu oldukça hararetti."

"Biliyor musun, Rach," diye homurdandım. "Nedense buna inanmak bana çok kolay geliyor. İkiniz de asabi ve inanılmaz derecede inatçısınız. Eminim bu harika bir ilişki için harika bir reçetedir."

Gülüyor.

"Evet, hayır, gerçekten değildi."

"Peki o zaman neden," diyorum boğazımı temizleyerek. "...Onunla *kaldın*?"

"Çünkü ilk kez biri bana cinsel olmayan bir ilgi gösteriyordu."

"Ama," diyorum yüzümü buruşturarak. "Cinsel bir *şey miydi*?"

"Şey, evet, ama sadece cinsel değil," diye omuz silkti. "İlk başlarda zorbalığı çok tatlıydı. Ama arkadaşlarıyla dışarı çıktığında ya da eğitimdeki mafya babaları ne iş yapıyorsa onu yapmaya gittiğinde ve benim onu beklememi beklediğinde, bu eskidi. Çabucak."

"Onu beklemenizi mi bekliyordu?"

"Dürüst olmak gerekirse, ne beklediğini bilmiyorum," diyor rahatsız bir şekilde kıpırdanarak. "Ama evimde ancak bu kadar uzun süre oturabilirdim. I

Kulüpte arkadaşlarımla geçirdiğim geceleri özledim. Sahnede nasıl hissettiğimi özledim." "Seni bırakmaya mı zorladı?"

"Şey, tekrar söylüyorum, şart değil," diye omuz silkiyor. "Beni bırakmaya zorlamadı ama bu konuda pek çok fikri vardı."

İzmariti perdedeki delikten dışarı atıyorum ve pencereyi arkamdan kapatıyorum.

"Dans etmeyi bırakmanı istedi," diyorum sessizce, gözlerim haliya kayıyor. "Çünkü seni korumak istiyordu."

"Şey... evet, aslında." Rachel aniden bana baktı.

"Dur tahmin edeyim," diye devam ediyorum, iç çekerek başparmağımı alt dudağıma sürüyorum. "Bunun için ona içerledin."

Başını sallıyor.

Oda bir an sessiz kalıyor ama Rachel'ın bakışları binlerce şey söylüyor.

"Onunla tanıştığımda karım egzotik bir dansçıydı," diyorum sessizce. "İlk başta umursamadım."

"Ama?" Rachel sorar.

"İlk başlarda onu görmeye gelmeyi seviyordum. Ancak duygusal olarak birbirimize daha çok bağlandıkça, aramızdaki şeyle onun müşterileri için sergilediği performansı birbirinden ayırmak benim için daha da zorlaştı."

Rachel dizlerini göğsüne doğru çekiyor.

"Ona durmasını söyledin mi?"

"Evet."

"Peki o yaptı mı?"

"Sonunda," diye iç geçirdim. "Ama ancak ilk çocuğumuza hamile kaldıktan sonra."

"Karın," diyor, zorlukla yutkunarak. "Öldü, değil mi?" Kendi kendime sırtıyorum.

Eninde sonunda buraya geleceğimizi biliyordum.

Rachel'la göz göze gelmeden önce başımı sallayarak, "Evet," diyorum.

"O yaptı." Kahverengi gözleri benimkileri tutuyor, hareket etmeyi reddediyor.

"Anlat bana." Sessizce fısıldıyor.

Hayır. Yapamam.

Başımı salladım.

"Hayır, yapmamayı tercih ederim."

"Çok yazık Adam," diye alay ediyor Rachel. "Burada oturup tüm boktan geçmişimi senin üzerine yıkmak istediğimi mi sanıyorsun? Hayır, tabii ki istemiyorum. Ama bu işin yürümesinin tek yolu bu."

Cesareti karşısında şaşkına dönmüş bir halde ona bakıyorum. Sadece saçlarını yana yatırmak için duraklıyor. İşte o zaman ayağı tekrar vurmaya başlıyor ve kollarını vücudunda kavuşturuyor.

Bana öyle geliyor ki, belki de bu hikayeyi zorlamasının nedeni sadece benimle acılarını değiş tokuş etmek istemesi değildir.

...Ama belki de bunun gerçekten işe yaramasını istediği içindir.

Her ne kadar bu ifşaat midemi biraz olsun bulandırsa da, henüz *bu* konuda konuşmaya hazır olmadığımı biliyorum.

Eşimle aramızda olanları çok az kişi biliyor. Ama hepsi aynı tepkiyi verdi. *Hiç* tepki yok. Belki de bunun nedeni, birinin size açık açık "ben seni seviyorum" demesine nasıl bir tepki verebileceğinizdir.

Oraya gitme, Adam.

Eşimin anısı ve çocuklarıma olanlar, evimde ziyaret etmeyi reddettiğim anılar odasıdır.

Federal ajan olarak çalıştığım süre boyunca en kötünün de kötüsüyle karşılaştım. Katiller, tecavüzcüler, pedofiller. Onları avladım, onlarla savaştım ve çoğunu parmaklıkların arkasına koydum... bazılarını da yerin dibine. Ama hiçbiri kabuslarıma girmedi.

En azından artık değil.

Gözlerim onunkileri buluyor ve etrafımdaki her şey durma noktasına geliyor.

Lanet olsun, çok güzel.

Bir parçam şu anda bunların hiçbirinin yaşanmamış olmasını diliyor. Keşke burada oturup tüm günahlarımızı, eski sevgililerimizi ve travmalarımızı yeniden konuşuyor olmasaydık. Çünkü şu anda tek istediğim onu öpmek.

İç çekiyor.

"Adam, bu iki yönlü bir yol," diyor, sesi aniden yumuşaklaşıyor. "Sana istediğini veriyorum, gerçeği, tüm çirkin, kanlı, detaylarıyla. Ama karşılığında sen de bana bir şey vermelisin, çünkü..."

Gözlerini aniden kucağına indirdiğinde sesi kayboluyor, görünüşe göre söyleyeceği şeyi yutuyor.

Korktu.

"Çünkü mü?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor.

"Hayır, ne söyleyecektin?"

Gözleri yine benimkileri buluyor ve bana sempatik bir şekilde bakıyor. "Sadece söyle."

"Çünkü bu haksızlık gibi geliyor."

Kahretsin. Bu mantıkla tartışamam. Bu haksızlık.

Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip bir elimi başımın üzerinde gezdirmeden önce ona bir süre daha bakıyorum.

"Bak Rachel, onun hakkında hiç konuşmayacağımı söylemiyorum," diyorum sessizce. "Bir noktada buna ihtiyacımız olacağını biliyorum."

Zor yutkunuyorum.

"Ama bu anıları bilmen gerekiyor... Sadece *henüz* onlar hakkında konuşmaya hazır değilim."

Bana bakıyor ve sonra pencereden dışarı bakıyor, hayal kırıklığı yüzünden okunuyor.

Ona *bir şey* vermek zorundayım.

"Bak ne diyeceğim," diyorum zeytin dalı uzatmaya çalışarak. "Benim hakkımda başka bir şey sorarsan, söz veriyorum sana anlatacağım."

Tekrar bana bakıyor, yüzü benimkini tarıyor.

"Tamam," diyor sessizce. "Seni Büro'ya katılmaya iten neydi?"

İşte bu güzel bir soru.

"Babam."

"O da bir ajan mıydı?" Yan yatıp başını yastığa dayayarak soruyor.

"Hayır," diye sırtıyorum kendi kendime. "O bir seri katildi." Rachel'ın çenesi düştü. Tam da beklediğim gibi.

Hemen yatağa geri oturuyor.

"Baban," diye fısıldıyor. "*Seri katil* miydi?" Başımı sallıyorum.

"Richard Maddox, Springfield Tetikçisi," diyorum, ayağa kalkıp buzdolabına doğru yürüyorum ve son iki şişe birayı alıyorum.

"O... Yani... Ne yaptı..." Rachel şişeyi benden alarak başını sallıyor.

"Üzgünüm, bekle, düşüncelerimi toparlamama izin ver."

Kıkırdıyorum.

"Sorun değil," diye sırtıyorum. "Kabullenmesi gereken çok şey var."

Onun karşısındaki yatağa oturup başımı yatak başlığına yaslıyorum.

"Pennsylvania'nın kırsal kesimindeki muhafazakâr bir çiftçi ailesinden geliyordu, on sekiz yaşında orduya katıldı ve keskin nişancı olarak terfi etti. Savaş bitip de eve döndüğünde evlendi ve iki çocuğu oldu; ben ve kardeşim."

"Yaşlı mısın, genç mi?"

"Daha yaşlı," diyorum şişeyi dudaklarıma bastırarak. "Babam hafta sonları *ava* gitmeye başladığında ben on, kardeşim yedi yaşındaydı. İlk başta annem bunu önemsemedi. Ama sonra bu gezilerden eve çeşitli mücevherler ya da gümüş yıldızlı ve püsküllü deri ceket gibi kadın kıyafetleriyle gelmeye başladı. Bunlar annemin giyebileceği şeyler değildi ama babam hediye olduğunu söyleyerek bunları anneme verdi. İşte o zaman şüphelenmeye başladı."

Dışarıda uğuldayan rüzgâr, küçük ısıtıcı kötü yalıtılmış otel odasını sıcak tutmak için mücadele ederken derme çatma pencereye çarpıyor.

"Sanırım kocasının bir ya da birkaç ilişkisi olduğunu düşünüyordu. Ve sonunda cesaretini toplayıp onunla yüzleştğinde, taciz de o zaman başladı. İlk başlarda sadece yüzüne eliyle vuruyor ya da onu duvara itiyordu ama sonra daha da kötüleşmeye başladı. Bir keresinde kardeşim masadan bir bardak süt döktü ve babam onu kemerle yirmi dokuz kez dövdü, günlerce süren yaralar bıraktı."

"Tanrım..." Rachel fısıldıyor.

"Babamın önünde yanlış nefes almak bile dayak yemeyi gerektirebilirdi, bu yüzden annem soru sormayı bıraktı ve biz de onun yolundan çekilmek için elimizden geleni yaptık ve hafta sonu av gezilerini dört gözle bekledik."

Boğazımı temizliyorum ve devam etmeden önce biramdan büyük bir yudum alıyorum. Alabileceğim tüm sıvı cesarete ihtiyacım var.

"İşte o zaman cesetleri bulmaya başladılar," diyorum sessizce. "İki, dört, yedi, on iki... kelimenin tam anlamıyla yığılmaya başladılar. Geçici genç kadınlar, tecavüze uğramış ve başlarının arkasından vurulmuş, yapraklar ve yosunlarla kaplı, otoyollara atılmış."

"Vay anasını," diyor Rachel, başparmağındaki tırnağı ısırarak.

"Neler olup bittiğini anlamak için çok küçüktüm ama televizyonda tahmini kaçırılma ve ölüm tarihlerini yayınlamaya başladıklarında, annemin her şeyi bir araya getirmeye başladığını varsayabilirim."

Rachel bana bakıyor, gözleri kocaman.

"Sadece varsayabilirsin..." Sessizce tekrarlıyor.

"...Ve sonra kayıp kızın fotoğraflarından birini gördü, babamın ona verdiği ceketin aynısını giyiyordu."

Rachel'in çenesi düştü ve ben de alt dudağımı ısırdım. "Lanet olsun..."

"Polis bir gün kapımıza geldi ve babamı görmek istedi. Onu sorguladılar ama nedense hiç tutuklamadılar. Ama annemin bu işle bir ilgisi olduğunu biliyordu."

Rachel bacak bacak üstüne atarak,
"Olamaz," diyor. Bir içki daha alıyorum.

"Ev bütün hafta sessizdi. Kimse konuşmadı. Sonra Cuma gecesi babam sabah *hep birlikte* kampa gideceğimizi söyledi," diyorum yavaşça. "Bunun tuhaf olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü en son ailece kampa gitmeyeli yıllar olmuştu."

Rachel bir yudum alıyor, gözleri bana yapışmış.

"Ertesi sabah Tolland Ulusal Ormanı'nın derinliklerine gittik, sonra indik ve daha da derine yürüdük. Bizim için mükemmel bir kamp alanı hazırladığını söyledi."

Rachel battaniyeyi yatağın üzerinden çekip vücuduna sarıyor ama yüzü duygusuz.

"Nihayet alana ulaştığımızda kamp kurduk. Çadırları kurduk, ateş yaktık ve kardeşimle ben gidip derede kurbağa yakaladık. Akşam yemeği sessizdi ama kavga yoktu. Hepimiz gece için yerleşmeden önce marshmallow kızarttık ve köz yaptık. Ve gecenin serin havasında uyku tulumuma girdiğimde, kısa bir an için bunun uzun zamandır yaşadığım en mutlu an olduğunu hissettim," diyorum, ellerimi bira şişesinin üzerine koyarak. "...Ve sonra her şey *cehenneme* döndü."

Karanlıkta uyandım.

Tek duyabildiğim böcek cıvıltıları ve küçük kardeşim Tuck'ın tanıdık horlama sesi.

Kafam karıştı, çünkü vücudum sanki bir şey beni ürkütmüş gibi gergin hissediyor, ama yine de her şey sakın görünüyor.

Neden uyandım?

"Richard... neden? Bunu neden yapıyorsun?!" Annemin fısıltılı hıçkırıkları ve ayak sürüme sesleri bu soruyu hemen yanıtlıyor. "Lütfen... bunu yapma!"

Oh hayır...

Savaş ya da kaç tepkilerim harekete geçiyor ve ona gitmek istiyorum.

Ancak en son babam ve annem kavga ederken aralarına girmeye çalıştığımda çok acı bir ders almıştım. O gün babam beni cam sehpaye çarptı ve otuz yedi dikiş atıldı.

...Ve annem iki hafta üst üste hastanede kaldı. "Çocukları uyandır, Jen."

Babamın hırçın sesi bu gece farklı geliyor.

"Richard... lütfen..." Annemin ağlamaklı yakarışları çok içten.

Adamın homurtularını duyuyorum, ardından annem acı içinde inliyor.

Uyku tulumumun altındaki toprak titriyor ve karanlıkta bile, ince çadır duvarının hemen diğer tarafında, yüzümden birkaç santim ötede yere düşen bedeninin soluk gölgesini belirgin bir şekilde görüyorum.

"Uyan. Çocuklar. Çocuklar."

Boğuk nefesleri ve iniltili çığlıkları, boğuk yalvarışlarına karışarak yavaşça çadırın fermuarına doğru ilerliyor.

Dehşet içinde gözlerimi kapatıyorum ve uyku tulumumu başıma geçiriyorum.

Belki de bu sadece bir kabustur.

Uyku tulumumun içinde daha da aşağı kayarken kalbim göğsümde çarpmaya başlıyor.

"Lütfen... onları rahat bırakın..." Annemin tekrar hıçkırdığını duyuyorum.

"Onlar... onlar sadece *çocuk*. Onlar masum Richard. Lütfen yapma!"

Ete çarpan etin mide bulandırıcı gümbürtüsünü duyuyorum.

Çadır duvarına ıslak bir şey sıcıyor.

"Uyandır onları, Jen," diye homurdanıyor

babam. "*Şimdi*." O kadar korkmuştum ki

neredeyse altımı ıslatacaktım.

Hayır! Yapamam! Geçen sefer bu konuda çok öfkeliydi!

Ama yine de çadırın fermuarı yavaşça açılıp annemin morarmış ve kanlı yüzü görüldüğünde neredeyse altıma işeyecektim.

Çoğu çocuk gibi ben de her zaman annemin dünyadaki en güzel kadın olduğunu düşünmüşümdür. Uzun koyu kahverengi saçları, ela gözleri ve burnunun üzerinde gülümsediğinde kırışan çilleri vardır.

Ama bu gece gülümsemiyor.

Kirpiklerimin arasından baktığımda karşımda gördüğüm kadının dudağı patlamış, gözü morarmış ve yüzü fiziksel olarak deforme olmuş gibi görünüyor. Soluk mavi gece elbisesi koyu kırmızı lekelerle kaplı, muhtemelen kırık, çarpık burnundan hala ıslak kan damlıyor. Neredeyse tanınmaz halde.

Çılgılık atmamak için kendimi zor tutuyorum, çünkü solgun ay ışığında, bu parçalanmış kadın kabuğu güzel, çilli anneme hiç benzemiyor ve daha çok filmlerdeki ölümsüz zombi canavarlardan birine benziyor.

Ama o bir canavar değil.

Hayır. Bizi canavardan *koruyan* tek şey annem.

Boynunun etrafındaki parmak izlerinden, kollarındaki ve bacaklarındaki çiziklerden, çürüklerden ve ısırık izlerinden, onu bizden uzaklaştırmak için elinden geldiğince savaştığı ama *kaybettiği* anlaşılıyor.

"Çocuklar..." diyor annem ağlamaklı bir sesle, titreyen elleri uyku tulumlarımıza hafifçe dokunurken gülümsüyormuş gibi yapıyor. "Uyanın. Babanızın bize söylemek istediği bir şey var."

Küçük kardeşim uykulu bir şekilde gözlerini siliyor, az önce tanık olduğum dehşeti fark etmiyor.

"Hadi çocuklar," diye fısıldıyor annem, gözyaşları kirli ve dağınık yüzünden aşağı süzülürken. "Çabuk olacak... ve sonra hepimiz uyumaya devam edebiliriz, tamam mı?"

Dehşete kapılmış olsam da, onun istediğini yapmam gerektiğini biliyorum. Çünkü eğer yapmazsam, dışarıda duran ve gece havasında hararetle nefes alıp veren canavarın ona daha fazla zarar vereceğini biliyorum.

Ve bunun olmasına izin veremem.

"Hadi Robbie," diyor, yüzüne bir gülümseme yerleştirerek bana doğru uzanıyor.

Annemin elini tutuyorum, bacaklarım altımda titriyor.

"Tuck," diyor küçük kardeşimin uyku tulumunu ikinci kez hafifçe sallayarak. "Kalkmanı istiyorum dostum, tamam mı?"

"Evet anne," diye esniyor Tuck, uyku tulumunun fermuarını açarken.

"Anne," diye soruyorum zorlukla yutkunarak. "Her şey... yolunda mı?"

"Evet, tatlım," diye fısıldıyor, beni kendine çekiyor ve öyle sıkıyor ki neredeyse ciğerlerimdeki tüm rüzgârı boğacak. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi Robbie?"

"Evet anne," diye fısıldıyorum, ona sıkıca sarılarak. "Ben de seni seviyorum." Bir şeyler farklı.

Ne olduğunu bilmiyorum ama etrafımızda bir sis gibi dolaşan enerjide bunu hissedebiliyorum.

"Jen... onları harekete geçir," diye homurdanıyor canavar, annemin saçının arkasından tutup başını şiddetle geriye çekiyor. "Sabırsızlanmaya başlıyorum."

"Geliyorlar Richard," diye soluk soluğa bağırıyor, acısını sessiz bir sesle maskeleyerek

ve beni göğsüne daha da sıkı bastırdı.

Adam kızın başını serbest bırakıyor ve kız neredeyse yere yığılıyor, nefesi titriyor. Küçük kardeşim şimdi ona doğru sürünüyor, hala durumun farkında değil.

"İkinizi de çok seviyorum," diye fısıldıyor, ikimizin de yüzünü kavıyor, yorgunluğu belli oluyor. "Ne olursa olsun, sizi sonsuza dek seviyorum."

Çok yanlış bir şeyler var.

Artık acısını gizleyemiyor, her gece ikimizi de yatağa yatırdığında bize söylediği aynı sözleri söylerken gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

"Seni sonsuza dek seviyorum," diye fısıldıyor kardeşim ve ben de onu sıkıca kucaklıyoruz.

"Jen!" Babam hepimizi yerinden zıplattı. "Şimdi!"

Kardeşim ve ben annemizi çadırdan çıkarken takip ediyoruz, çıplak ayaklarımız ve birbirinin aynısı canavar Buzz Lightyear pijamalarımızdan başka bir şey giymeden soğuk gece havasına adım atıyoruz.

Babam kalın kargo pantolonu ve annemin kanıyla lekelenmiş uzun kollu termal gömleğiyle ve elinde av tüfeğiyle dururken annem bizi arkasından itiyor.

"Bu gece bir oyun oynayacağız," diye homurdanıyor.

Başını arkaya atıp son bir yudum aldıktan sonra boş viski şişesini akşam yemeğinden kalma közleri hâlâ usulca parlayan derme çatma ateş çukurumuza fırlatıyor.

Camın kırılma sesi hepimizi zıplattı.

"Richard..." Annem yalvarıyor. "Lütfen... bunu yapmayın. Onun yerine beni al."

Babam hiçbir şey söylemiyor, onun yerine pasaklı yüzüne yayılan korkunç derecede hınzır bir sırıtışla ona bakıyor.

"Merak etme, sana ulaşacağım," diyor yüksek sesle. "Ama önce saklambaç oynayacağız."

"Richard! Lütfen!"

"Anne?" Küçük kardeşim elbisesini çekiştirerek söylüyor. "Ben... Ben korkuyorum."

"Otuza kadar sayacağım," diye alaycı bir şekilde devam ediyor babam, alkol konuşmasını bulanıklaştırıyor.

"Hayır!" Annem feryat ediyor, sesi çatlıyor.

"Ve sen de kaçıp saklanacaksın," diye gülüyor. "Anladın mı?"

"Oh Tanrım..." Annem feryat ediyor, tüm vücudu titriyor. "Hayır! Lütfen, bunu yapmayın!"

"Anne!" Küçük kardeşim ağlıyor, şimdi tamamen dehşete düşmüş durumda. "Sağdan başla..." diyor, arkasını dönerek. "*Şimdi!*" "Hayır! Lütfen!"

"Otuz... Yirmi Dokuz... Yirmi Sekiz... Yirmi Yedi..."

Babam geri sayıma başlıyor ve annem aniden omuzlarımdan tutup hızla yanımıza diz çöküyor.

"Robbie, Tuck," diye pantolonunu indirdi. "Şimdi beni dinle!" "Yirmi beş... yirmi dört... yirmi üç."

"Ormanın içinde koşabiliğin kadar uzağa koşuyorsun," diye hıçkırıyor, gözleri kocaman. "Ve koşmaya devam ediyorsun, beni duyuyor musun?!"

"Yirmi iki... yirmi bir..." "Anneciğim!

Hayır! Hayır! Seninle kalmak istiyorum!"

"Hayır, Tuck," diyor kararlılıkla, ıslak gözyaşları yanaklarını boyarken. "Olabildiğinince hızlı koşmalısın. Hemen şimdi!"

"On dokuz... On sekiz... On yedi..."

"Anne?!" Dehşete kapılmış sesim çatlayarak söylüyorum.

"Şimdi git, Robbie!" Bizi döndürüp ormana doğru iterek emrediyor. "Koşun ve koşmaya devam edin! Sakın durmayın! Hemen arkanızda olacağım!"

"Anne!"

"On altı... On beş..."

"Git! Hemen şimdi!"

Daha birkaç saat önce şekerleme kızartmak için kullandığımız ateş demirini eline alıyor ve birden etrafımızda zaman yavaşlıyor ve dünya kayboluyor.

Yaşadığım sürece, o gece annemin yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım. Çünkü o an, o ifadeyi son kez göreceğimi biliyordum.

Hüzünlü gözleri benimkilerle buluşuyor ve tek bir kelime bile etmeden, sanki doğrudan benimle konuştuğunu, kardeşimin elini tutmamı ve... *hayatım* için kaçmamı söylediğini duyabiliyorum.

Ben de öyle yaptım.

Yalınayak ve dehşet içinde Tuck'ı ormana çektim ve kamp alanımızdan, annemizden ve ondan olabildiğince hızlı koştuk.

Ve tek bir silah sesi soğuk orman havasında yüksek sesle yankılandığında, güzel, sevgi dolu ve kıyaslanamayacak kadar cesur annemin bize daha fazla zaman kazandırmak için yapabileceği en son şeyi yaptığını biliyorum: Kendini feda etti.

Çünkü orada, karanlığın içinde bir canavar bizi *avlıyordu*.

Rachel'a bakmadan önce düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyaç duyarak biramin sonuncusunu da yudumluyorum.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor. "Bu..."

"Biliyorum," diyorum, cümleyi bitirmesine gerek kalmadan. "İnanın bana, terapistim bunu çözmek için günlerce uğraştı."

"Yani baban bir seri katildi," diyor Rachel sessizce. "Ve sizi öldürmek için hepinizi ormana mı götürdü?"

Başımı salladım.

"Görünüşe göre onları götürmeyi sevdiği yer orasıymış," diyorum sessizce. "O ormanları avucunun içi gibi bilirdi. Otostopçuları ya da seks işçilerini kamyon duraklarından alırdı. Onları bağlar, ormanın ortasına götürür, onlara istediğini yapar ve sonra serbest bırakırdı-"

"...Böylece onları avlayabilecekti," diye fısıldıyor Rachel.

"Hayvanlar gibi," diyorum şifonyerin çekmecelerine bakarak. "Onun için heyecan verici olan buydu. Nihai büyük oyun."

"Vay canına," diyor sessizce. "Peki, sen nasıl..."

Sesi kesiliyor ve ben ona bakıyorum.

"Hayatta kalmak mı?" Elimdeki boş bira şişesini çevirerek homurdanıyorum. "Annem. Oldukça iyi bir mücadele verdi, ateş çubuğunu kullanarak adam ateş etmeden önce mümkün olduğunca çok vurdu ve bıçakladı. Ciddi bir hasar verdi. O kadar ki kardeşimle beni ormanda takip ederken kan kaybından ölüyordu."

"Kardeşin," diyor Rachel sessizce. "O da başardı mı?"

Gözlerimi kapatıyorum, hikayeyi burada bitirmeyi ve başka bir şeyden bahsetmeyi çok istiyorum.

Ama ona gerçeği söyleyeceğime söz verdim.

...Ve bilmesi gerekiyor.

"Babam kardeşimi vurdu," diye fısıldıyorum, midem bulanıyor. "Ben onun elini tutarken."

"Tanrım," diyor Rachel, eliyle yüzünü kapatarak.

"O yere düştü ve ben... şey, bıraktım ve kaçmaya devam ettim," diye başımı sallıyorum. "Lanet bir korkak gibi."

Göğsüm öfkeyle kabarıyor ve aniden boş şişeyi öfkeyle odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Duvara çarparak paramparça oluyor ve kehribar rengi cam parçaları sekerek etrafa saçılıyor. Ellerimi başımın üzerinde gezdirerek çenemi kapatıyorum.

Onun yerinde olsaydım, bu noktada ayrılırdım ve bu boktan motelden yangından kaçır gibi kaçmasını beklerdim.

Ama beni çok şaşırtacak şekilde bunu yapmadı. Onun yerine Rachel sessizce kalkıp iki otel yatağı arasındaki küçük boşluğu geçerek yanıma oturdu.

"Özür dilerim, Adam."

"Yapma," diye bağıyorum, umutsuzca safralarımı yutmaya çalışarak. "Senin merhametine ihtiyacım yok."

"Oh, kapa çeneni," diye tersliyor.

Az önce bana ne dedi?!

Ona dik dik bakıyorum, belki de tanıdığım en cesur kadındır diye düşünüyorum.

"Bana söylediğin gibi, bu acıma değil," diyor Rachel meydan okurcasına. "Bu sadece benim gerçeği kabul etmem."

Uzaklara bakarak derin bir nefes alıyorum, zihnim kendime asla açmayacağımı söylediğim duyguların çarpık bir karmaşası.

"Sen sadece bir çocuktun, Adam," diye fısıldıyor. "Korkak değildin, sana söylenen her şeyi ve yapabileceğin her şeyi yaptın. Kardeşini aldın ve kaçtın. Yapmaman gereken bir şeye ilk elden tanık oldun ve bunu nasıl karşılayacağını bilemedin."

Elimi tutarken nefesim titriyor. "Bu da tamamen anladığım bir şey."

Bunu yürek parçalayıcı bir şekilde söylemesi ve öğretmeniyle ilgili hikayesini hatırlamam öfkemi anında yatıştırıyor.

Travmamı çözmeye çalışan doktorlar ve terapistler gördüm, hepsi de başarısız oldu. Ve tabii ki bir de medya çılgınlığı ve *yaşadıklarım* için hem kişisel hem de özel olarak özür dileyen insanlar vardı.

Ancak, tüm çabalarına rağmen kimse beni gerçekten teselli edemedi. Çünkü ne söylerlerse söylesinler, sevdiğiniz birinin gözünüzün önünde öldüğünü görmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorlardı.

Ama Rachel *biliyor*.

Beni dinliyor olması ve bu korkunç anının ardında bıraktığı cesur kalıntıda benimle birlikte oturuyor olması beni çok etkiliyor.

Ve elimi tuttuğu anda, farkında bile olmadan beni bir şekilde uçurumun kenarından geri çekiyor.

Gözlerindeki anlayış beni sessizce devam etmeye teşvik ediyor ve duymak istediği hikâyeyi, yani Büro'ya katılma nedenimi bitirmek için kendimi bırakabiliyorum.

"Tuck vurulduğunda bir dere yatağının hemen yanındaydık," diyorum sessizce, boğazımı temizleyerek. "Sanırım kurtulmamın tek nedeni buydu. Nehre doğru koştum ve tabanı oyulmuş bir ağaç buldum. İçine girdim ve öylece bekledim."

"Seni buldu mu?"

"Neredeyse," diye iç geçirdim. "O sırada çok kan kaybediyordu ve ayak seslerinin dışarıda çıtırdadığını duyabiliyordum."

Gözlerimi kapatıyorum. Anı o kadar içgüdüsel ki, çürümüş ağacın kokusunu, boynumdaki örümcek ağlarının gıdıklanmasını ve yakındaki derenin sesini neredeyse hatırlayabiliyorum.

"Siktir git," diye fısıldadım.

"Affedersiniz?" Rachel elimi bırakarak soruyor.

"Söylediği son şey buydu," diye devam ediyorum. "Ve sonra silah sesini duydum."

"Oh..." Rachel fısıldıyor, bacaklarını yatağın üzerine çekip yüzünü bana dönüyor.

"Patladığını duyduğumda... öldüğümü *sandım*." "Ama kurşun sana isabet etmedi?"

Başımı sallıyorum. Yatak başlığına yaslanıp gözlerimi onunkilerden ayırıyorum ve cızırtılı yatak örtüsünün üzerindeki çirkin çiçek desenine bakıyorum.

"Kendini vurdu," diyorum sessizce. "Ağacımdan yaklaşık bir metre uzakta. Öleceğini anlamış ve hemen orada pes etmiş olmalı."

Rachel sadece başını sallar.

"Yine de güneş doğana kadar o ağaçta yattım. Dışarıda benimle uğraşıyor, beni de vurmak için dışarı çıkmamı bekliyor diye çok korktum."

"Ama sen tırmandın," diyor usulca. "Ormandan nasıl çıktın?"

"Gecenin bir noktasında, sadece yorgunluktan uykuya daldım," diye devam ettim. "Ertesi gün bazı yürüyüşçüler tesadüfen oradan geçerken uyandım."

Dilimi ağzımın içinde tıkırdatıyorum.

"Önce Tuck'ın cesedini buldular ve çığlık atmaya başladılar," diye alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Tahmin edersiniz ki, çürümüş eski bir ağaç gövdesinden sürünerek çıktığımda, kirli ve kardeşimin kanıyla kaplıydım, neredeyse altlarına işeyeceklerdi."

Rachel başını sallar.

"Her neyse, polisleri ve sağlık görevlilerini çağırdılar ve onlar ormanı tararken beni bir hastaneye götürdüler. Ama kadavra köpekleri o küçük ormanda ailemden daha fazlasını bulunca, işte o zaman ortalık karıştı. Tam bir medya çılgınlığı, bilirsiniz."

"Ben... Bunu hayal bile edemiyorum," diye iç geçirdi Rachel, başını sallayarak. "*Sana ne oldu?*"

"Büyükbabamla büyükbabamın evine gönderildim," diye yanıtlıyorum. "Ve biliyorum, muhtemelen burada perişan olduğumu söylememi bekliyorsunuz."

Yalnız kaldım ve dünyadan intikamımı almaya niyetli bu karanlık, işkence görmüş ruha dönüştüm."

"Ama?" Rachel gözlerini bana dikerek soruyor.

"Değildim işte," diye omuz silktim. "Pek bir şey değildim. İyi insanlardı. Çiftlik sessizdi. Ben de sessizdim. Yaşadıkları kasaba da küçüktü ve konuşacak pek bir şeyi olmayan sessiz kasaba çocuklarıyla doluydu. Ben de bu konuda konuşmadım."

Cebimden sigaramı çıkarıp bir tane yakıyorum ve uzun bir nefes çekiyorum. Elimi kalçama dayadığımda Rachel uzanıp sigarayı benden alıyor ve geri vermeden önce bir nefes çekiyor.

"Ne demek konuşmadım?"

"Bu çok garip. Sanki bazı açılardan, genç beynim bunu... bloke etti," diyorum başımı sallayarak. "Kendini öldürdüğü ve garajda bir ton kanıt bıraktığı için bana pek ihtiyaçları olmadı. FBI cesetlerin çoğunun kimliğini tespit edebildi ve dosyayı kapattı. Bu arada ben anneannem ve dedemle birlikteydim, onlar da gazetecilerin ya da herhangi birinin beni bulmasını engellemek için adımı kendi adlarıyla değiştirmişlerdi. O zamanlar internet yoktu ve çiftlikte kablolu yayın da yoktu, bu yüzden olan bitenin çoğunu haberlerde göremedim."

Sigaramdan bir nefes daha alıyorum.

"Hayatımın dönüm noktasındaydım, bilirsin işte, ergenlikten hemen önce falan," diyorum Rachel elimden alırken. "Yani hormonlar ve kızlar dikkatimi dağıtmıştı. Bir beyzbol takımına girdim ve kendimi okul ödevlerime verdim. En iyi okullardan bazılarında ödülleri ve burslar almaya başladım."

"Ama hâlâ bazı şeyleri hatırlıyorsun," diye nazikçe soruyor Rachel. "Annen, kardeşin ve..."

Başımı salladım.

"Gördüm ve zaman zaman TSSB'den kaynaklanan kâbuslar görüyordum. Sanırım buna gece terörü diyorlar," diyorum elimi başımın üzerinde gezdirerek. "Hâlâ bazen görüyorum."

O karabasanlardan bazılarının ne kadar sık ve ne kadar canlı olabileceğini hatırlayarak ürperiyorum.

Rachel izmariti boş bira şişesine atarken sessizce, "Ama internet o zaman ortaya çıkmaya başladı," diyorum. "Ve işte o zaman

Babamın yaptıkları hakkındaki gerçeği ve FBI'ın babamın bizimle birlikte yaşıadığı korkunç ifte hayatı nasıl ortaya çıkardığını öğrendim."

Rachel başını sallar.

"Bununla ilgili bir şey aklıma takıldı," diyorum sessizce. "İyi adamlardan biri olmak istedim, insanlara yardım etmek istedim."

Zor yutkunuyorum.

"Eminim kulağa son derece klişe geliyordur, özellikle de bir mafya prensibi için-" "O lanet kelimeyi söyleme, Adam," diye homurdanan Rachel, boynunu tutarak

şışenin. "Yoksa yemin ederim bunu kafanda kırarım." Bu beni güldürüyor.

"Tamam, tamam, katil," diyorum ellerimi savunmacı bir şekilde havaya kaldırarak. "Her neyse, bunu hedefim haline getirdim. Bu psikopatların izini süren ve onları adalete teslim eden insanlar için çalışmak."

Alt dudağımı ısırarak başımı yana eğiyorum.

"...Ya da umarım başka birini öldürmeden önce onları durdururuz."

"Yani," diyor Rachel, dikkatle bana bakarak. "Tamamen unuttuğunu mu söylüyorsun? Sanki tüm bu çileden geriye kalan hiçbir sorun yaşamamışsın gibi mi?"

Sırıtiyorum.

"Hayır," diye fısıldıyorum sessizce, başımı sallayarak. "Bir sürü sorunum vardı. Tüm ailenizin öldürüldüğünü görüp de bazı sorunlar edinmezsiniz. Ama bu başka bir hikâye. Bu sadece bunun sonu ve Büro'ya neden katıldığıma dair sorunuzun cevabı: babamın yanlışlarını düzeltmek için."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ve içgüdülerim bana şu anda itiraf etmeye hazır olduğum tek şeyin bu olmasından dolayı hayal kırıklığına uğradığıını söylüyor.

Ama bunu söylemiyor. Onun yerine bana teşekkür etti. "Ne için?" Homurdanıyorum.

"Biraz kafası karışık olan tek kişinin ben olmadığımı hissettirdiğin için."

Benim korkunç ailevi sabıka kaydımın ışığında onun saygısızlığı garip bir şekilde sakinleştirici.

Bana kısa bir süre bakıyor, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken yanaklarına yumuşak bir kızarıklık yerleşiyor. Kendi kendine sırtımdan önce elindeki şişeye bakıyor.

"Yani, sen, uh," diye göz kırptıyor. "Bunu da parçalamak ister misin?" Gülümsüyorum.

O kadar güzel ki, Tanrım.

"Hayır," diyorum sessizce. "Ama teşekkür ederim."

Ve sonra, tek kelime etmeden, Rachel yatakta öne doğru eğilip beni öpüyor. Ama bu yumuşak, rahatlatıcı bir öpücük değildi. Hayır, bu öpücük derin, tutkulu ve beni aynı şeyi yapmaktan alıkoyan her türlü kısıtlamayı anında yakıp kül ediyor.

Ama ellerim yumuşak kahverengi buklelerini sararken ve onu yatakta sırt üstü çevirip dilimi ağzına sokarken bile bir yanım ona *nedenini* sormak istiyor. Geçmişimin şok edici, korkunç ve dehşet verici hikâyesini duyduktan sonra neden beni becermek istesin ki?

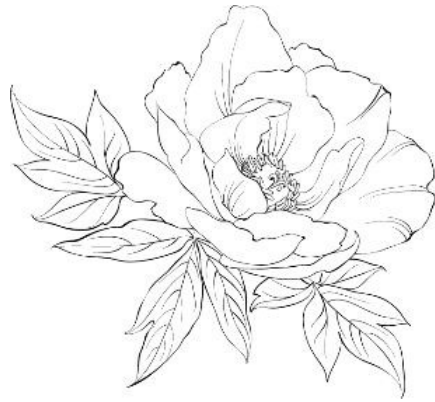
Ayıklamamız gereken çok şey var. Hâlâ dinlenecek çok hikâye ve kat edilecek çok yol var.

Ancak, daha önce pek çok kez olduğu gibi, Rachel'a olan arzum tüm mantığa meydan okuyor. Tereddütlerimi bastırıyor ve az önce göğsümde açtığım yaraya bir yara bandı koyup bu muhteşem kadını unutulana kadar sıklıkla karar veriyor.

Belki de bu onun başa çıkma mekanizmasıdır.

...*Ve belki de haklıdır.*

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Birinci Bölüm

Rachel

Adam ve ben sevişmeyi bitirdikten sonra yine çarşafların altına uzandık ve dışarıda uğuldayan rüzgârı duyduk.

"Ne kadar tuhaf olsa da," diye gülüyorum. "Sanırım çıplakken, sweatshirt ve pantolonla sarmalandığım zamankinden daha sıcak oluyorum."

"Bu garip değil, bu bilim," diye kıkırdıyor Adam.

"Yaşasın bilim," diye kıkırdıyorum, o başını sallarken.

"Ee," diyor usulca, parmaklarını kolumda gezdirerek. "Bir soru sorabilir miyim?"

"Umarım öyledir," diye kıkırdıyorum. "Beni çoktan yatağa attın bile."

"Jaxon'la aranızın çok uzun süre iyi olmadığını söylemiştin." "Bu bir soru değil," diye alay ediyorum.

"Benim sorum şu," diyor, biraz da şakacı bir şekilde kıcıma şaplak atarak. "Madem iyi değildi, neden kaldın?"

"Ahh, işte bu bir soru. Ama cevabını tam olarak bilmediğim bir soru." Ona bakacak şekilde dönüyorum. "Başlangıç bir kasırgaydı. İki haftanın büyük bir kısmını birlikte, bir adada sarhoş olarak geçirdik. Sanırım dansı bırakıp onunla dünya turuna çıkarsam hayatımın nasıl olabileceğini anlamamı sağlamaya çalışıyordu."

"Ve bu hayat size hiç çekici gelmedi mi?"

"Bir dakikalığına öyleydi. Bilmiyorum," diye iç geçiriyorum. "Sanki onunla birlikteyken her şey harikaydı ama sonra gerçekliğe geri döndük. Onun gerçekliğinde o çok meşgulken, benim gerçekliğimde ben evde oturmuş onun gelmesini bekliyordum. Sıkılmıştım. Sonra sinirlendim. Sonra kavga ederdik. Sonra barıştık."

Elimi Adam'ın göğsüne koydum.

"Jaxon makyaj konusunda her zaman iyiydi," diyorum. "Sadece iletişim ve sadakat kısımlarında zorlanırdı."

"Yani... ilişkinin geri *kalanı* gibi mi?

"Kesinlikle..."

"Seninle gurur duyuyorum kaltak!"

"Ne?" Gülüyorum, dolabımı açıyorum.

"Şey," diyor Jess, üzerindeki dantelli sütyeni çıkarıp tişörtünü bulmak için çantasını karıştırırken. "Haftalardır evde oturup üzülüyordun. Seni tekrar sahnede görmek çok güzel. Çok iyiydin!"

"Oh..." Alt dudağımı ısırarak ve kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden yukarı çekerek sessizce söylüyorum.

"Orada harikaydın Rachel," diyor yanıma eğilerek. "Tam bir baş belası gibi görünüyordun."

"Direk rutini için uygun bir terim mi bilmiyorum."

"Senin kadar iyi yapınca öyle oluyor," diye gülüyor Jessica, siyah tayıni çeikiştirerek. "Ama ciddiyyim, Rach. Bu gece, uzun zamandır ilk kez kendini seçtin ve seninle gurur duyuyorum."

Hemen küçük makyaj masamıza doğru yürüdü ve makyaj ve güzellik ürünlerimizi toplamaya başladı.

"Teşekkürler," diye kıkırdıyorum derin bir iç çekerek. "Ama tahmin etmem gerekirse, bahse girerim pek gurur duymazdı."

"Jaxon Pace'in ne düşündüğü kimin umurunda!" Jess saç spreyi şişesinin kapağını sertçe kapatarak yüksek sesle bağılıyor. "Haftalardır aramadı. Birlikteyken onun isteklerine saygı göstermeye çalışmana tamamen saygı duyuyorum ama artık değilsin ve..."

Birden cümlesinin ortasında durdu ve utanmış bir ifadeyle bana baktı.

"Kahretsin," diyor, gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Öyle demek istememiştim."

"Evet, yaptın," diyorum hayal kırıklığına uğramış bir gülümsemeyle. "Ama sorun değil.

Gerçek bu..."

Elindekileri bırakıyor, bana doğru yürüyor ve hemen kollarını boynuma dolayarak kocaman sarılıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor. "Bunu söylememeliydim." "Sorun değil."

"Hayır, iyi değil. Sen zor bir dönemden geçiyorsun, onu unutmaya çalışıyorsun ve ben aptal bir sürtük gibi aptalca konuştum."

Kıkırdıyorum, nefes almama izin vereceğini umarak sırtına vuruyorum. Ama o bırakmayı reddediyor.

"İyi olacaksın," diye fısıldıyor. "Her gün biraz daha kolaylaşacak."

Sertçe yutkunuyorum ve sonra geri çekiliyorum. Sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyorum ama göğsümde yükselen duygularla başa çıkmaya hazır değilim.

"Açıkçası ben iyiyim," diyorum yapabildiğim en inandırıcı gülümsemeyle. "Siktir et onu."

"İşte ruh bu," diye gülümsüyor Jessica ve omzuma vuruyor.

"Hadi ama, acele edersek Garaj'daki partiye yetişebiliriz." "Ne?"

"The Garage," diye sırtıyor Jess. "Şu yeni pis motorcu barı. Orada gece geç saatlere kadar süren bir parti var ve ben mekanik boğaya binmek istiyorum!"

Başımı sallıyorum.

"Jess, seni seviyorum ama haftalardır yerde geçirdiğim ilk geceyi yeni bitirdim. Motorcular, boğalar ve country müzik için enerjim yok."

Jess sırtıyor.

"Bunun için bir şeyim var, biliyorsun."

"Kola her zaman çözüm olamaz Jess," diye kıkırdıyorum, spor çantamı karıştırırken. "Ayrıca, normal sütyenimi evde bırakmışım gibi görünüyor."

"Daha da iyi!" Jess gülüyor. "Bütün gece tişörtünün altından ısıltılı memelerin görünecek!"

"Gerçekten," diye gözlerimi devirip gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. "Yorgunum, ağrım var ve tek istediğim sıcak bir duş alıp yatmak."

Jess gözlerini devirerek, "Büyükanne gibi davranma," diye sızlanıyor. "Ve beni tek başıma bırakma!"

"Neden gitmeye bu kadar kararlısın ki?"

"Çünkü Eamon gidiyor," diyor çantasının fermuarını çekerek. "Ve geçen gece için bana borçlu."

"Onu tekrar görmek mi istiyorsun? Cam kapısında kışının izini bıraktıktan sonra onunla nasıl yüzleşebilirsin?"

Gülüyor.

"O benim en iyi müşterim!"

"Yani, bu kadarı doğru. O sadece seni istiyor."

Jess sırtıyor ve dilini bana doğru uzatarak, "Ben de bundan hoşlanıyorum," diyor. "Ama herifin bana borcu var! Gidiyoruz!"

"Hayır, *sen* gidiyorsun," diyorum botlarımı dolabımdan çıkarırken.

"Yastığımla ve Celine Dion reklamlarıyla randevum var."

Jess'in yüzü birden sempatikleşir.

"Rach, eve gidip Jaxon Pace'i düşüneceksin," diyor bana doğru yaklaşarak. "Onu unutmalsın ve bunu yapmak için benimle içki içip parti yapmaktan daha iyi bir yol var mı?"

"Affedersiniz, birinin Jaxon Pace'den bahsettiğini mi duydum?" Arkamızdan bir ses geliyor.

İkizleri görmek için dönüyorum, Mags ve May, köşeden geliyorlar, yüzleri hevesli.

"Öyle olsa bile," diye tersliyor Jess. "Bu konuşmanın tartışmaya açık olduğunu hatırlamıyorum."

"Sana hayalet gibi davrandığını mı söyledin?" Mags gülümseyerek soruyor. "Asla öyle bir şey demedim."

"Öyle bir şey işte," diye omuz silkiyor. "Bilmelisin tatlım, onun tarzı bu."

"Affedersiniz?"

May kollarını kavuşturarak, "Bunu herkese yapıyor," diye ekliyor. "Buradaki kızların neredeyse yarısıyla yattı. Hatta birkaç ay önce Mags ve benimle birlikteydi. Aynı anda."

"Yine de harika bir geceydi," diyor Mags kız kardeşine.

"Gerçekten öyleydi," diye kızarıyor May. "O inanılmaz bir aşık." "Tanrım evet, şimdiye kadar yaşadığım en iyi oral."

Mags fışkırıyor. "Ve onun horozu...." May titreyerek söylüyor. "Mmm."

Mags omuz silkerek, "Sonrasında hayalet gibi dolaşıyor," diyor. "Çok iyi sevişiyor, sadece ilişki için uygun değil."

"Ben olsam kişisel olarak algılamazdım, tatlım," diye fısıldıyor May, gözleri kısılmış.

Yanaklarını kızarıyor ve kanım kaynıyor ama ben daha tepki bile vermeden Jessica beni geçip May'i boğazından yakalıyor ve onu sertçe dolapların içine itiyor.

"Ow!" May yüksek sesle bağıırır. "Ne oluyor lan?!" "Jess!"

"Neyi kişisel olarak almayacağımı biliyorsun, tatlım," diye alay ediyor Jessica. "Kimse sana fikrini sormadı, o yüzden ben seni dövmeden önce neden sen ve züppe ikizin siktirip gitmiyorsunuz?"

May'i serbest bırakıyor ve kız geri çekilerek Jessica'ya bakıyor. Bir an için kavga çıkacağından korkuyorum. Ama buradaki kızların çoğu Jessica'ya meydan okumaya cesaret edemez, çünkü Jessica kulüpteki en kavgacı kız ve ellerini savurmaktan çekinmiyor.

"Gidin," diye hırılıyor Jess ölümcül bir şekilde. İki kız hemen oradan uzaklaşır.

"Sürtükler," diye nefes alıyor Jess, başını sallayarak. "Muhtemelen burada birinin kışını gerçekten dövmemin zamanı geldi. Çok cüretkâr olmaya başladılar."

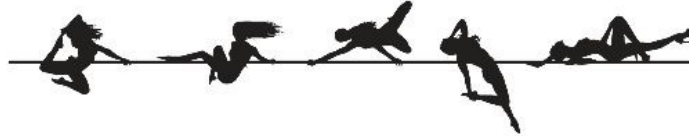
Kalbim küt küt atıyor.

Hangisi beni daha çok sinirlendiriyor bilmiyorum, bu iki kızın gelip bana bu saçmalıkları söylemeyi kendilerine görev edinmeleri mi, yoksa söyledikleri şeylerin doğru olduğunu bilmem mi? Jaxon'ın taksiye biner gibi kukuya binip inmek konusunda şehirde bir ünü var.

...Sadece farklı olduğumu düşünmüştüm.

Ünlü son sözler, Rach.

"Ee," diyorum derin bir nefes alarak. "Şu parti hakkında..."

Garaj, şehirdeki en eşsiz barlardan biriydi, çünkü aslında eskiden bir garajdı.

Bir yangının orijinal oto tamirhanesini yok etmesinin ardından yeniden modellenen bina, yabancı yatırımcıları tarafından tekno havası ve çok sayıda motorcu müşterisi olan garip bir country western bar melezine dönüştürülmüştür.

Jess şehir merkezindeki otobüs yolculuğumuz sırasında bana biraz tarih anlatmıştı ama burayı bizzat görmek başlı başına bir deneyim. Fedai hem bir müşteri hem de Jess'in yarı zamanlı kokain satıcısı olduğu için, oraya vardığımızda sırayı atlayıp doğrudan içeri girebiliyoruz.

Üst katta VIP çatı katı, devasa bir dans pisti ve mekanik bir boğa çukuru bulunan mekân oldukça büyük. Adına sadık kalan işletme sahipleri, arabaların yağ değişimi ya da tamirat için girdiği sekiz orijinal büyük garaj kapısından dördünü bırakmaya karar vermiş ve bunların hepsi ateş çukurları ve şezlongların bulunduğu ısıtmalı bir veranda alanına açılıyor.

Etrafı saran barın içi şeffaf reçineden yapılmış ve dört duvarının üçünü kaplıyor. Barın on beş muhteşem kadın barmeni karanlıkta parlayan bikini üstleri, kot şortlar ve kovboy çizmeleri giymiş.

"Tuhaf değil mi?" Jess parmağını sallayarak homurdanıyor.

"Sanki burası bir kimlik krizi yaşıyor." Hâlâ bu tuhaf atmosferi ve kendimi anlamaya çalışarak söylüyorum.

Gülüyor.

"Sanırım birinin sahibinin Almanya'da bir sanat galerisi işlettiğini söylediğini duydum, ya da belki de Rusya'ydı," diye omuz silkiyor. "Belki de bu yüzden bu kadar... *tuhaf*."

"Burayı tanımlamanın en doğru yolu kesinlikle ilginçlik."

"Ama havalı bir şekilde," diye övünüyor Jess. "Modern ve havalı ama aynı zamanda cesur ve-"

"...Ve *country*," diye araya giriyorum, sahnedeki gruptan deri yelekleri ve kovboy çizmeleriyle tekno ve bluegrass karışımı bir müzikle dans eden bir grup adama bakıyorum. "Ve eğer bütün gece bu korkunç müziği dinlemek zorunda kalacaksam, elime bir içki versen iyi edersin. Aslında birkaç tane."

"Tamamdır hanımefendi," diye tersliyor Jess. "Ama önce tuvalete gidip bir şeyler içmeye ne dersin?"

Ona kaşlarını kaldırıp başımı sallıyorum, tuvalete gitmesinin kolasından bir yudum daha alabilmek için olduğunu çok iyi biliyorum.

Ancak tuvalet kuyruğunun neredeyse binanın etrafını sardığını gördükten sonra, Jess fedai arkadaşından bir iyilik daha istiyor ve üst kattaki VIP tuvaletleri kullanabilmemiz için altın ipi geçmemize izin veriyor.

"İnsanları tanımak işe yarıyor," diye homurdanıyor Jess, dili dışarıda. "...Ya da insanlara *sakso çekmek*," diye gülüyorum ve o da bana katılıyor.

Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz ve fark edilmeden VIP tuvaletlerine giriyoruz. Jess hemen kola dolu küçük göz farı kabını çıkarıyor. O kendine bir çizgi hazırlarken, ben de parlak kırmızı rujumu yeniden sürüyorum.

"İster misin?" diye soruyor, bana rulo yapılmış 100 dolarlık banknotu uzatarak. Ama ben başımı sallıyorum.

"Sen bilirsin," diye omuz silkiyor.

Kalan küçük parçayı da bitirip burnunu kapatıyor.

"Yine de ortaya çıktığın için seninle gurur duyuyorum," diyor başını arkaya atıp burnunu çekerek. "Kabul et bebeğim, iyi hissettiriyor olmalı."

Her ne kadar kabul etmek istemesem de, öyle.

"Bana söz verdiğin içkiyi getirdiğinde daha iyi hissedeceğim," diye göz kırptıyorum ona.

Tuvaletten çıkarken ikimiz de kıkırdıyoruz ve ben yanlışlıkla yanımdan geçen bir adama çarpıyorum.

"Bu da ne-" Söylemeye başladım ama sonra adamın ne kadar yakışıklı olduğunu görünce afalladım.

Adam uzun boylu ve zayıf, mükemmel bir şekilde dikilmiş açık gri bir takım elbise ve karın kaslarına sıkıca yapışan dar siyah bir tişört giymiş. Yumuşak yeşil gözleri beni bir aşağı bir yukarı tarıyor, doğal parlak sarı saçları hızla gülümsemeye dönüşen iyi kesilmiş sakalına doğru iniyor.

"Merhaba güzelim," diyor kalın bir Rus aksanıyla. "Nereye gidiyorsun?"

"Merhaba," diye sırtıyorum, yüzümün kızardığını hissediyorum. "Biz de tam aşağı iniyorduk-"

"*Seni* görmek için," diye araya giriyor Jessica, bana bilmiş bir bakış atarak. "Yalnız görünüyordun, tatlım."

"Aslına bakarsanız," diyor ve VIP alanında hevesle bize doğru bakan bir grup erkeği işaret ediyor. "Biraz yalnızlık çekiyorduk ve biraz da sıkılmıştık. Patronumuzu bekliyorduk."

"O zaman bu kaderdi," diye sırtıyorum, gözlerinin tekrar bedenimi taradığını fark ediyorum. "Biz sıkıcı olmaktan çok uzağız."

"Öyle mi?" Göz kırptıyor. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Sıkıcı Olmayan.

Benim adım

Yuri."

Kıkırdıyorum.

Çok tatlı.

"Merhaba Yuri, ben Rachel," diye gülümsüyorum ona, kirpiklerimi kırpıştırarak. "Bu da arkadaşım Jessica."

Birkaç içki ve en az üç şişe Grey Goose'dan sonra Jessica ve ben Yuri ve arkadaşının Rusya'da geçirdiği zamanın hikayeleriyle eğleniyoruz.

Görünüşe göre, barın sahibi için güvenlik görevlisi olarak çalışıyorlar ve işverenlerinin ne tür bir iş yaptığı hakkında fazla ayrıntıya girmeseler de, adamların dördü de son birkaç yıldır onun için çalışıyor.

Müzik kesildiğinde dördüncü votka şişemizi açmak üzereydik.

"Pekâlâ millet," diye sesleniyor komik derecede kalın güneyli aksanına sahip bir adam hoparlör sisteminden. "Haftalık "Buck Off" yarışmamızın zamanı geldi! Ol' Billy the Bull'u ısıtıyoruz ve tüm cesur genç binicileri buraya gelip yeteneklerini test etmeye davet ediyoruz!"

Dans pistinden kahkahalar yükseliyor, birkaç alkışla birlikte.

"Ve her zaman *olduğu* gibi, üzerinde en uzun süre kalabilen kovboy veya kovboy kız, Harper's Haberdashery'den bu güzel, otantik deri kovboy şapkasının kazananı olacak!"

"Aman Tanrım," diye gülüyor Yuri. "Bu benim en sevdiğim kısım." "Ne?" İçkimden bir yudum alarak soruyorum.

"Her Cuma gecesi, bu sarhoş Amerikalılar sahte boğaya binebileceklerini iddia ediyorlar."

Aksanı ve belki de alkol, yorumunu daha da komik hale getiriyor.

"Eğer bu yarışmaya katılmak istiyorsanız, sadece aşağı gelin ve elebaşımız James sizi kayıt ettirsin!" DJ devam ediyor.

Yuri'nin siyah saçlı arkadaşlarından Boris, "Çok komik," diye gülüyor.

"Hepsi düşmeden önce sadece birkaç saniye dayanıyorlar."

"Evet! Bana bakın! Ben güçlü bir kovboyum!" Igor gülüyor.

Çocuklar her hafta VIP'deki tünelerinden izledikleri komik başarısızlıkları canlandırmaya devam ediyor ve Jess ile beni inanılmaz derecede güldürüyorlar.

"Eminim," diyor Jessica içkisinden bir yudum alarak. "Bahse girerim bir kadın bu adamların hepsinden daha iyisini yapabilir."

"Hah, sen delisin," diye gülüyor

Yuri. "Neden deliymişim?"

"Çünkü," diye güler Boris, onu başından savarak. "Eğer güçlü bir erkek tutunamadıysa, küçük bir kadının tutunabileceğini nereden çıkarıyorsun?"

"Doğru!" Boris de aynı fikirde.

"Bence doğru kadınla tanışmadın," diyor Jess, sandalyeye yaslanmış, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Ayrıca, biz ata binmeye alışkınız!"

"Evet, *horoz* belki, ama boğa değil!" Igor gülüyor, diğer adamlar da ona katılıyor.
içinde.

Belki de v o t k a d a n d ır , ama yorumu içimde bir şeyleri harekete geçirdi, ve aniden onun yanıldığını kanıtlama arzusuyla dolup taşım.

"Biliyor musun," diyorum masadaki adamları işaret ederek. "Sanırım oraya gideceğim ve kazanacağım."

"Hahaha!" Boris güler. "Hayatta olmaz!"

İçkimin kalanını yudumluyorum ve bardağımı sertçe masaya çarpıyorum. "İzle beni."

Yuri bana bakıyor, yüzünde şakacı bir sırıtma var.

"Kesinlikle sıkıcı değil," diye göz kırpmıyor. "Pekâlâ, küçük kız. Bakalım sende neler varmış."

Rusça bir şeyler mırıldanıyor ve dört adam da ayağa kalkıyor, Jess ve ben de onlara katılıyoruz.

Ama biraz tökezlediğimde ve küçük bir baş dönmesi dalgası beni vurduğunda, kararlılığım sarsılıyor. Jessica yanıma gelip koluma giriyor ve dengemi korumama yardım ediyor.

"Jess," diye fısıldadım. "Bu aptalca bir fikir mi?"

"Muhtemelen," diye omuz silkiyor ve merdivenlerden dikkatlice inmeye başladığımızda kolumu tutuyor. "Ama bunlar en iyi fikirler değil mi?"

"Her zaman değil," diye kıkırdıyorum. "Bazen ciddi yaralanmalarla sonuçlanabilecek şeyler yapmama neden oluyorlar!"

"O zaman bu şekilde bitmesine izin verme," diyor, bir kez daha müzik ve line-dansçılarla dolu dans pistine doğru ilerlerken.

Boğa güreşi alanına vardığımızda midemde bir düğüm vardı.

Kahretsin. Belki de kendi iyiliğim için biraz fazla cesur davrandım.

Yuri ve iri yarı arkadaşları, diğer bir avuç potansiyel sürücüyü geçerek ön tarafa doğru ilerliyor. Ekose gömlekli, Levi Jeans pantolonlu, kovboy şapkalı, üzerinde "James" yazan parlayan bir isim etiketi bulunan bir adam elinde bir pano ile durmaktadır.

"Güzel kız sahte boğaya binmek istiyor," diyor Boris, beni öne doğru işaret ederek. "Onu sen bindireceksin."

"Sıraya girebilir," diyor frat-boy görünümlü bir herif arkamızdan sinirli bir şekilde.

Ancak Sears Kulesi gibi inşa edilmiş Boris arkasını dönüp ona baktığı anda, Boris'in tek kelime etmesine gerek kalmadan ellerini kaldırıp özür diliyor.

James bana gülümseyerek, "Onun kimliğine ihtiyacım olacak," diyor.

Bir an için korkup vazgeçmeyi düşündüm ama sonra Jess'in kolumu sıkıldığını hissettim.

"Hadi Rach, yapabilirsin," diyor.

Dudağımı ısırıyorum ve boğa çukurunun etrafında duran küçük insan kalabalığının arasından ilerliyorum. James elini uzatıyor, ben de cüzdanımdan hızlıca kimliğimi çıkarıp ona uzatıyorum. Bakıyor ve bana geri vermeden önce panosuna bir şeyler yazıyor.

Adamın kulağına fısıldamak için eğilmeden önce Yuri ve Jess'in ikisinin de duyamayacağından emin oluyorum.

"Eğer sorun olmazsa," diye çekingen bir şekilde gülümsedim. "Benden önce giden birkaç kişiyi izlemek isterim."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

"Arkadaşlarımla bunu yapabileceğime dair aptalca bir iddiaya girdim ve şimdi geri çekilmekten çok korkuyorum. O Rus adam korkutucu."

Kendi kendine kıkırdıyor.

"Merak etme küçük hanım," diye sırtıyor ve bana göz kırptıyor. "Seni sonuna yakın bir yere koyacağım, böylece birkaç kez dönmesini izleyebilirsin."

"Teşekkür ederim!" Nefes alıyorum.

Yuri ve grubun olduğu yere geri döndüğümde Jess elinde bir şişe suyla bardan döndü.

"Al," diyor, açıyor ve bana uzatıyor. "Böylece biraz ayılabilirsin."

Minnetle ondan suyu alıyorum ve birkaç yudum içiyorum.

"Pekâlâ, bayanlar ve baylar," diye sesleniyor James arkamdan. "Başlama vakti geldi. İlk sırada Kyle Conners var! Atla bakalım Kyle!"

Kalabalığın arasından, pembe polo tişörtlü, kısa boylu, erkek öğrenci görünümlü bir adam belirir. Belli ki sarhoş, yüzü pancar kırmızısı ve zemini kaplayan koruyucu paspasların yumuşak yüzeyinde biraz tökezliyor.

"Bastır Kyle!" Kenar çizgisinde duran arkadaşlarından biri kadehini titreyerek havaya kaldırdı ve üzerine döktü.

Kyle mekanik boğanın tepesine tırmanmaya çalışırken yalpalıyor, etrafta duran kalabalığı da eğlendiriyor. Sonunda arkadaşlarından biri ona yardım eder ve James'e bir başparmak işareti yapar.

Boğa aniden diğer yöne dönmeden önce dönmeye başlar... Kyle'ı mindere düşürür.

"Kötü şans, Kyle!" Spiker gülüyor. "Neyse ki diğer yarışçılar için 2.8 saniye geçilmesi kolay bir süre!"

"Ha Ha! Aptal!" Boris yüksek sesle güler ve Kyle'ı işaret eder.

"Bu hiç adil değil! Benim... benim elim kaydı!" Kyle mızımızlanıyor, saha görevlileri onu ringin dışına iterken durumunu savunmaya çalışıyor.

"Oh iyi! Sıradaki, Christopher Polk! Atla Christopher!"

Christopher'ın boğada şansını denemesini ve minderlere çakılmadan önce yedi saniye kadar kalmayı başarmasını izliyoruz. Bir avuç başka binici de şansını deniyor ama hiçbiri çok uzun süre kalmayı başaramıyor. Ta ki kovboy şapkalı bir adam bir şekilde sekiz saniye boyunca boğanın üzerinde kalana kadar.

"Görünüşe göre Matthew, Christopher'dan biraz daha uzun ve zavallı Kyle'dan çok daha uzun süre kalmayı başardı, bu da ne yazık ki sizin dışarıda olduğunuz anlamına geliyor çocuklar."

"Sana zaten söyledim!" Kyle yüksek sesle sızlanıyor, yüzü bir şekilde daha da kızarıyor. "Elim kaydı!"

"Evet, hepsi böyle söylüyor dostum," diye şaka yapan James tüm kalabalığı güldürür.

Kyle hariç herkes.

"Ama buralarda ne derler bilirsin," diye gülümseyerek devam ediyor James. "Eğer boğayla uğraşırsan..."

Mikrofonu kalabalığa uzatıyor.

"*Kornalar!*" Seyirciler coşku ve kahkahalarla alkışlıyor.

"Bu doğru! Tebrikler Matthew! Geçilmesi gereken yeni zaman sensin!

8.4 saniye!"

Sertçe yutkunuyorum, kalp atışlarımı kulaklarımda hissediyorum, sıranın bende olduğunu biliyorum. "Evet beyler, görünüşe göre bir *bayan* yarışmacımız var!"

"Woohoo! İşte bu!" Sarhoş dernek çocuklarından biri yüksek sesle bağırır, sarhoş ve kederli Kyle Conners'a vurmadan önce, hala yaralı gururunu tedavi ediyor gibi görünmektedir.

"Güzeller güzeli Bayan Rachel Vaaaaalentine'e kocaman bir Garaj *yeehaw*'ı vermeme yardım edin!" James yüksek sesle bağırır.

"Yeeehawwww!" Kalabalık alkışlıyor.

Gergin bir şekilde ve alkolün düşünmemi engellemesine izin verdiğim için kendimi tekmeleyerek, boğayı çevreleyen siyah spor minderlerinde ilerliyorum ve dik durmak için elimden geleni yapıyorum.

James, Kovboy Matt'in bana yardım etmek için el salladığını görünce, "Baksana, iyi bir centilmen bile," diye takılıyor. "Gördünüz mü çocuklar, işte biz buna *şövalyelik* diyoruz."

"Oturabildiğin kadar yükseğe otur," diye fısıldıyor ve ayağımı üzengiye yönlendirmeme yardım ediyor.

"Ne dedin sen?" Ben de fısıldadım.

"Oturabildiğin kadar yükseğe otur ve kalçalarınla tutabildiğin kadar sıkı tut," diyor nefesinin altından, yüzümdeki endişeyi açıkça hissederek. "Güçlü elinle ipi tut ama diğer elini serbest bırak. Dengeni sağlamak için onu kullan."

"Teşekkür ederim," diye kibarca gülümsüyorum.

"Tamamdır, tatlım," diye göz kırptıyor, sonra da uzaklaşıyor.

Jessica'yı kalabalığın içinde bulmayı umarak başımı kaldırıyorum ama artık Yuri'nin yanında değil. Tam o sırada Eamon'un geldiğini ve ikisinin barın yanında konuştuklarını görüyorum.

Ama beni terk ettiği için biraz hayal kırıklığına uğramadan önce, altımda canlanan boğanın vızıltısını duyuyorum.

Hızla bir tarafa dönüp neredeyse beni minderlerin üzerine atmadan önce ilk atışı hissediyorum. Ama Kovboy Matt'in az önce bana fısıldadığı tavsiyeyi hatırlayarak hızla kalçalarımı sıkıyor ve denge için elimi havaya kaldırıyorum.

Ama tam da bunu yaparken iki şeyin aynı anda gerçekleştiğini hissediyorum:

Önce mavi düğmeli gömleğimin düğmeleri açılıyor ve ışıltılı şampanya rengi bikini üstüm ortaya çıkıyor.

İkincisi, kalabalık çılgına döner.

"Evet, Rachel!" Jess'in geri dönmüş gibi bağırdığını duyuyorum. "Yapabilirsin bebeğim!"

"Başardı!" Spikerin söylediğini duydum. "9.6 saniye ve devam ediyor, Rachel Valentine yeni rekortmenimiz!"

Kalabalığın uğultusundan başka bir şey duyamasam da, yırtık gömleğimin utancının dağıldığını, adrenalin ve coşkunun beni ele geçirdiğini hissediyorum.

Bir an için kendimi tamamen özgür hissediyorum. Ve sonra her şey boka sarıyor.

BANG! BANG!

Silah sesleri duyuluyor, ardından çığlıklar ve tepedeki ampullerin patlamasıyla kırılan camların sesi geliyor. Bakmak için dönüyorum ama o sırada dengemi kaybediyorum ve boğadan fırlayıp siyah minderlere sertçe çarpıyorum. "Ow!" Elim büyük bir cam parçasının üzerine sertçe inerken

"Ah!" diyorum,

dilimleyerek açtım.

"Kapat şu lanet şeyi yoksa seni burada vururum!" Bir adam James'e bağırır.

Bakmak için dönüyorum ve birden kanım donuyor.

Oh lanet olsun. Kim olduğunu biliyorum.

"Kapat şu lanet şeyi dedim!"

"Tamam! Tamam! Tamam!" Odanın içinde daha fazla panik çığlığı yükselirken James endişeyle kekeliyor. "Kapatıyorum, tamam mı?"

Etrafımızdaki konuşmalar gibi boğa da durdu ve ben daha ne olduğunu anlayamadan adam minderlerin üzerinden bana doğru koşmaya başladı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen... *kardeşim*?!"

Michael Valentine, kardeşim, aniden saçımdan tuttu ve beni ringin diğer ucuna doğru çekmeye başladı.

"Ah! Bırak beni!" Bağırıyorum, ona karşı savaşmaya çalışıyorum.

Ama beni ringin kenarına çarptığında, ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı.

"Bu lanet şehrin her yerinde seni arıyordum," diye öfkeyle tükürdü bana. "Ve seni burada mı buldum?!"

Hiçbir uyarıda bulunmadan, yüzümün sağ tarafına sertçe vurdu.

"Sence bu uygun bir davranış mı?" Dedi ve sol yanağıma sertçe vurdu. "Bir fahişe gibi göğüslerin dışarıda boğalara biniyorsun!"

İçgüdüsel olarak kendimi korumak için ellerimi havaya kaldırıyorum ve tokatları yumruklara dö n ü ş e r e k ön koluma sertçe çarpıyor.

"Hey! Pislik!" Jessica'nın sesi iplerin diğer tarafında çınlıyor. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?!"

"Michael, dur!" Bağırıyorum, top gibi kıvrılıyorum. Ama yapmıyor. Sadece daha sert vuruyor.

Birden içime bir şey doğuyor ve hiç düşünmeden aklıma gelen tek şeye, bacaklarına doğru hamle yapıyorum. Minderin üzerine çöküyor ve aniden üzerine çıkıp tüm gücümle suratına yumruk atıyorum. Ama üstünlük anım uzun sürmüyor. Beni sırt üstü çeviriyor ve aniden elleri boğazıma yapıyor.

Ellerini tırmalıyorum, hissediyorum

Ciğerlerimdeki hava boğuluyor.

Beni öldürecek!

"Çekil üstünden, göt herif!"

Matthew, boğaya binmeme yardım eden kibar adam, omzunu Michael'a çarparak onu yeterince uzun süre üzerimden düşürdü.

"Bir bayana el kaldırılmayacağını bilmiyor musun?"

Kardeşimi on yıldır görmüyorum ama yine de tepkisini daha gerçekleşmeden tahmin edebiliyorum. Dönüp Matthew'un boğazına yumruk atıyor, sonra da çenesine sert bir darbe indiriyor. Michael'ın saldırısına tamamen hazırlıksız olan zavallı adam yere yığılıyor.

"Kal. Kal. Siktir. Dışarı. Of. Benim. İşimden." Michael her kelimesinde adamın karnına sert bir tekme atarak tersliyor.

Michael sonunda durup silahını kılıfından çıkararak bana döndüğünde Matthew inliyor.

İnsanlar dehşet içinde ringden ve çıkıştan kaçarken daha fazla çığlık atılıyor.

"Sen... bir *sürtüksün*," diye tıslıyor ve bana doğru geri yürüyor. Kendimi dirseklerimin üzerine itiyorum.

Bir emniyet sesi duyuyorum... ama bu Michael'ın silahı *değil*.

Soluma baktığımda Yuri, Boris ve Jessica'yla birlikte içtiğimiz diğer adamların ringe atladıklarını ve şu anda tam arkamda durduklarını görüyorum.

"Binanın içinde silah yok," diyor Yuri sırtarak. "Ya da kavga etmek. Siz Amerikalılar aptal olduğunuz ve bazı şeylerin size açıklanması gerektiği için bunu tabelaya yazdık."

Michael elini terli saçlarında gezdiriyor ve Yuri'ye ters ters bakıyor. "Bela aramıyordum," diye tıslıyor ona.

"Bulacaksın," diye sırtıyor Yuri, hiç şaşırmadan. "Eğer şimdi gitmezsen."

Gömleğimi açıkta kalan göğsümün etrafından çekiyorum, dişimin dudağımı kestiği yerden ağzıma kan tadı geliyor, hızla ringin kenarına doğru koşuyorum.

"Bu özel bir aile meselesi," diye tersliyor Michael, Yuri'nin suratına doğru kalkarak. "O yüzden kendi işine bak ve siktir git!"

Ama Yuri sadece gülümsüyor, Michael'ın öfkesinden etkilenmiyor.

"Kulübümüze gelip sorun çıkardığınızda bunu bizim işimiz haline getiriyorsunuz." Yuri takım elbisesinin önünü açıp silahını göstererek şöyle diyor. "Patronumun kim olduğunu biliyor musun?"

Michael kendi kendine kıkırdar.

"Evet, sik kafalı, patronunun kim olduğunu biliyorum," diye alay eder Michael. "Ama hatta bana kendi kız kardeşimle ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemez."

"Hayır, ama *benim* var."

Arkamdan gürleyen ve benim de anında tanıdığım bir başka ses midemin yere inmesine neden oluyor.

Jaxon'ın Michael'a kafasını vücudundan ayırmak istercesine baktığını görmek için hafifçe dönüyorum. Michael'la tekrar göz göze gelmeden önce kısa bir süre bana bakıyor.

"Ve ona bir daha dokunmayacağını söylüyorum."

Onun burada ne işi var?

"Rach," dediğini duyuyorum Jess'in arkamdan sessizce, gömleğimi çekiştirerek. Ringin iplerinin arkasından sıyrılıyorum ve Jessica beni kucaklıyor.

"İyi misin?" diye fısıldıyor, taktığı atkıyı kanayan elimin etrafına sarıyor.

Başımı sallayarak önümdeki gülünç sahneye geri dönüyorum.

"Burada ne haltlar dönüyor?" Kalın Rus aksanlı bir başka adam Jaxon'ın yanına yaklaşır.

"Bay Antonov, şu adam," diyor spiker James gergin bir şekilde kalabalığın arasından çıkıp Michael'ı göstererek. "Geldi ve ateş etti"

ışık ve-"

"*Seninle* konuşmuyordum lan," diye tersledi uzun boylu esmer yabancı, Yuri'ye dönmeden önce James'e ters ters baktı. "Bütün bu insanlar etrafta dikilerek ne yapıyor, ha?"

Yuri'nin tavrı anında değişir. Bu noktaya kadar çok ukala ve kendinden emin görünüyordu, hatta elinde bir silahla Michael'a karşı koymaya bile istekliydi. Ama her nasılsa bu adamın, Bay Antonov'un huzurunda artık küçük görünmektedir. Ve korkmuş.

"Siz iki aptala ne diye para ödüyorum ben?!" Boris ve Igor başlarını sallayıp benimle Michael'ın arasını işaret etmeye başlarken o da hızla Rusça konuşmaya başladı.

Her kimse, Yuri'nin patronu olmalı.

Adamın boynundaki bir damar zonkluyor, Yuri'ye ve çukurdan çıkan adamlara Rusça bağırmaya devam ediyor. Bay Antonov elini öfkeyle etrafımızda büyüyen kalabalığa doğru sallayarak onu azarlamaya devam ederken Yuri, ses tonundan sadece özür dilediğini tahmin ettiğim sözlerine devam ediyor.

Bay Antonov, Boris'i sahneye doğru iterek, "Şu lanet müziği tekrar aç," diye homurdanıyor. "Ve sonra bir fahişe gibi yap ve gözümün önünden defol git."

Yuri bana doğru bir adım attı ama Bay Antonov onu yakaladı.

"Sikini kendi zamanında ıslat!" Suratına sert bir tokat atarak tersliyor.

Yuri bana bir kez daha bakmadan kalabalığın içinde kayboldu. "Kaldırın onu," dedi Bay Antonov, zavallı Kovboy Matt'i işaret ederek. kaburgalar. "Bu iş için iyi değil."

"Michael," diye tersliyor Jaxon öfkeyle. "Siktir git evine.

Şimdi." Michael önce Jaxon'a, sonra da bana ters ters bakıyor.

"Ablamla konuşmak istiyorum-"

"Ne istediğin umurumda bile değil," diye zehirli bir şekilde tıslayan Jaxon onun sözünü kesti. "Bu gece yeterince soruna neden oldunuz ve siz ikiniz küçük aile toplantınızı kendi zamanınızda yapabilirsiniz. Ama önümüzdeki on saniye içinde o kapıdan çıkıp gitmezsen, bir daha asla yürüyemezsin, anladın mı beni?"

Vay be.

Michael öfkeli görünüyor, ama bulunduğum yerden bile, en azından Jaxon'ın ciddi olduğundan korkan bir yanı olduğunu söyleyebilirim. Tartışmıyor ve

Onun yerine iplerin altından geçip kapıya doğru fırladı.

Jaxon adamlarından birine, uzun boylu, yakışıklı ve yırtık pırtık kızıl bir adama, "Onun gitmesini istiyorum," diyor. "Bu posta kodu içinde herhangi bir yerde yüzünü görürsem alnına bir kurşun sıkarım, anlaşıldı mı?"

Kızıl adam Michael'ı otoparka kadar takip etmeden önce bir kez başını sallıyor.

Grup tekrar müziklerini çalmaya başlıyor ve saniyeler içinde kulüpteki atmosfer normale dönüyor, sanki az önce olan her şey hiç olmamış gibi.

"Bay Pace," diyor uzun boylu Rus adam, Jaxon'a doğru yürürken. "Rahatsızlık için özür dilerim."

"Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim Roman," diyor Jaxon başını sallayarak. "Beni bağışlayın ama komutanım bu akşam yerini unutmuş gibi görünüyor."

Komutanı mı?! Michael Jaxon için mi çalışıyor?!

"Tavanınızdaki hasarı ödeyeceğim." Roman adındaki adam el sallayarak onu kovar.

"Hayır, hayır, inan bana daha kötülerini de gördüm," diyor hafif bir kıkırdamayla. "İşin içine meme, penis ve içki girdiğinde böyle şeyler olduğunu öğrendim."

Yuri gruba geri dönüyor, yüzünün yan tarafında Roman'ın devasa halkalarının yanağına değdiği yerde oluşan kesiğe bakıyor. Roman'ın yanındaki yerini almadan ve gözlerini yere indirmeden önce bana kısa bir süre bakıyor.

"Erkekler... basittir." Roman, Yuri'ye onaylamayan bir bakış atarak şöyle diyor.

Jaxon çenesini ovuşturarak homurdanıyor.

"Umarım benim davranışlarım teklifimize karşı düşüncelerinizi bozmamıştır?"

Roman Antonov, korkunç siyah saçlı Rus adam gülümsüyor.

"Aksine, bu sadece ilgimi arttırdı. Ama belki bir dahaki sefere çocukları evde bırakırız."

"Sana söz veriyorum, icabına bakılacak," diye homurdanıyor Jaxon sessizce. "Ne yazık ki, bu ilk kez olmuyor ve babam görevlerinden uzaklaşan asabi kişilere müsamaha göstermez. Ben de öyle."

"Şey," diyor Roman, gözleri bana kayıyor. "Benimkilerin de dikkati dağılmış gibi görünüyor."

Jaxon önce bana, sonra da Yuri'ye bakıyor.

Hay sikeyim. Bu kadar açık mı? Yoksa Yuri bu Romalı adama mı söyledi?

"Yukarı çıkıp işimize devam edelim mi?"

Jaxon iç çekerek, "Her ne kadar istesem de geç oldu ve *ilgilenmem* gereken başka bir işim var gibi görünüyor," dedi ve bana doğru baktı. "Belki başka bir zaman ayarlayabiliriz?"

Roman kibarca gülümseyerek başını sallar.

"Elbette," diyor elini uzatarak. "Sabah adamlarımın sizinkilerle temasa geçmesini sağlayacağım."

Jaxon bana dönmeden önce hızlıca sallıyor. Ancak yüzündeki hayal kırıklığına uğramış ifade hemen kalbimin çarpmaya başlamasına neden oluyor.

Kahretsin. Mutlu değil.

İri yarı korumalarından birine bir şeyler fısıldıyor ve adam koşarak uzaklaşıyor. Jaxon bana doğru yürüyor, ceketinin düğmelerini açıyor ve omuzlarıma sarıyor.

"İşte," diyor, sesi sakın ama tonu soğuk. "Ceketini kontrol ettin mi?"

"Hayır, ben-"

"Tabii ki yapmadın," diye mırıldanıyor, kulağına dokunmadan önce nefesinin altında. "Arabayı geri çek."

Kolunu bana doluyor ve beni hemen kapıya doğru çekmeye başlıyor.

"Nereye gidiyoruz?"

"Gidiyoruz."

"Ama, ben-"

"Rachel," diye fısıldıyor Jaxon zorla. "Seninle lanet arabada konuşacağım. Ama şu anda bu insanlar dinlerken hiçbir şey söyleme."

Gerçekten çok kızgın.

"Bekle, hayır," diyorum, sertçe

durarak. "Rachel," diye hırlıyor

Jaxon.

"Buraya Jess'le geldim Jaxon," diyorum ondan ayrılarak. "Öylece çekip gidemem-"

"Bak," diye tersliyor Jaxon, beni çevirip Eamon'un yanında duran Jess'i işaret ederek. "O iyi. Ya Eamon onu eve götürecek ya da

Adamlarım onu götüreceklerinden emin olacaklar. Şimdi Tanrı aşkına, başıma daha fazla bela açmadan gidelim."

Bana sarılmaya devam ediyor ve beni çıkışa doğru çekiyor ama bu sefer itiraz etmiyorum. Binadan çıkarken bizi bekleyen bir araba var ve Jaxon kapıyı benim için kabaca açarken gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissedebiliyorum.

Üzgün olduğunu biliyorum ve onu suçlayamam. Az önce içeride olan her şey tam bir kabustu.

Jaxon arabaya binip kapıyı arkasından çarparken şoförüne "Çantayı bana ver," diye emretti. "Bizi onun dairesine götür."

Jaxon'ın şoförü araçtan iner ve Ness'in aşırı doz aldığı gece taşıdığı siyah çantanın aynısını ona uzatır.

Çantadan bandaj ve merhem çıkarırken, "Bana elini ver," diyor.

İsteksizce itaat ediyorum ve o da elimdeki kesiği inceledikten sonra merhem sürüyor ve kabaca sarıyor.

"Sür," diye emrediyor.

Ama araba uzaklaşırken birden sinirlendiğimi hissediyorum.

"Elbette, Jaxon," diyorum alaycı bir şekilde. "Bu gece gelebilirsin. Bana uyar."

"Oh, gelmiyorum," diye öfkeyle karşılık verince yerimden sıçradım. "Seni bırakıp gidiyorum."

"Neden gidip başka bir fahişeni beceresin diye mi?!" Bağıríyorum, öfkem artıyor. "Şehrin her yerinde düzinelerce fahişen olduğunu varsayıyorum!"

"Ne?!" Öfkeyle tersledi. "Ne orospusu?"

"Aletini hangi kıça soktuysan artık!"

"Benim hiç fahişem yok! Ama sahip olduğum şey, en başta beni dinlemiş olsaydın önleyebileceğin devasa bir sen sorunu!" Öfkeyle bağıríyor. "Sana haftalar önce kardeşinin seni aradığını ve para için vücudunu sergilerken seni bulmasının yaratacağı dramı anlatmıştım!"

"Vücudumu sergilemiyordum!"

"Buna ne diyorsun sen?!" Öfkeyle ceketinin kapağını açıyor ve yırtık gömleğimi ortaya çıkarıyor.

"O bir kazaydı!" Ceketini çekiştirerek ona karşılık verdim. "Arkadaşımla bir şeyler içiyorduk ve mekanik boğaya binmeye karar verdim.

."

"Biliyorsun Rach," diye alaycı bir şekilde tersliyor. "Senin bahanelerin gerçekten umurumda değil."

"Bu bir bahane değil! Eğleniyordum ve boğaya binerken tişörtüm açıldı! Hepsi bu! Bunu bilerek yapmadım!"

"Doğru," diye homurdanır Jaxon. "Tabii ki. Yine de, kardeşin seni göğüslerin dışarıda çırpınırken görmemiş olsaydı-"

"Siktir git, Jaxon!" Ben de bağıryorum. "Onun bu gece orada olacağını tahmin etmemiştim, senin de orada olacağını ve fahişelerinden biriyle dışarıda olmayacağını tahmin ettiğimden daha fazla!"

"Neden bunu söyleyip duruyorsun?!"

"Çünkü haftalardır beni aramıyorsun!"

"Yani, aramadığım için otomatik olarak başka birini becerdiğim anlamına mı geliyor?!" Gürlüyor. "Seyahat etmemi gerektiren bir işim vardı ve ne zamanım ne de enerjim vardı!"

"Hâlâ telefon yapıyorlar, Jaxon!" Elindekine bir şaplak atıp yere yuvarlanmasına neden olarak söylüyorum. "Arayabilirdin ve-"

"Bazen bazı şeyler önceliklidir!" Gürlüyor. "Evet, diğer *fahişeler* gibi."

"Orospu falan yok!" Sesi o kadar yüksek ki camları sarsıyor. "İster inan ister inanma, aklımda amdan daha önemli şeyler var! Yıllardır yapım aşamasında olan şeyler, sen ve senin kadar aptal, asabi kardeşin arasında yaşanan dramdan çok daha önemli şeyler!"

"Kardeşimden bahsetmişken," diyorum yüzümü ona dönerek.

"Ah, işte başlıyoruz," diyerek kendi kendine alaycı bir şekilde kıkırdıyor ve çenesini ovuşturuyor. "Beni onun hakkında uyardığını söyleyip duruyorsun."

"Ben yaptım!"

"Hayır, yapmadın!" Ciğerlerimin izin verdiği kadar yüksek sesle bağıryorum. "Bana yaşam tarzım ve kariyer seçimim hakkındaki *fikirlerini* söyledin ve bunun Michael'ın radarından uzak durmak için elverişsiz olduğunu söyledin-"

"...Kesinlikle!"

"Ama bana onun sizin için *çalıştığını* söylemeyi ihmal ettiniz!"

Sözlerim artık bir mezar kadar sessiz olan küçük arabada çınlıyor. Jaxon nefes nefese bana bakıyor ama hiçbir şey söylemiyor.

Tek ses, sessiz şoförün sokağımdan aşağı dönerken direksiyonu kavrayan deri eldivenlerinin sesi ve aniden bu iki adamın çok gürültülü tartışmamıza tanık oldukları için kendimi kötü hissediyorum.

"Ben... seni uyarmaya çalıştım," diyor Jaxon, sesi artık ürkütücü derecede sessiz. "Kardeşin hakkında. Ve onun nasıl biri olduğu hakkında."

"Nasıl?" Yumuşakça alay ediyorum.

Jaxon bana bakıyor, görünüşe göre cevap veremiyor.

"Yani, beni aradığını söylemiştin," diye devam ediyorum. "Ama bu gece o Romalı adama onun asabi biri olduğunu ve ilk kez çileden çıkmadığını söyledin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, Jaxon, bana söylediğin tek şey striptiz yapmamın kötü bir fikir olduğunu düşündüğündü. Ama bana Michael'ın bu kadar... *vahşi* olduğunu hiç söylemedin."

Sesim kesiliyor ve ağzımda hâlâ Michael'ın tokadının dudağımı kestiği yerdeki kanın tadını alabiliyorum.

Michael'ın gözlerindeki öfke, ses tonundaki tiksinti, hepsi o kadar korkutucuydu ki beni öldüreceğini düşünmüştüm... Beni yıllarca görmedikten sonra.

Kardeşim her zaman farklıydı. Hiçbir zaman nezaket, cömertlik ya da şefkatli biri olmadı. Ve kesinlikle affedici de değildi. Ama hiç bu kadar kötü olmamıştı.

Jaxon ve ben arabayı saran sessizlikte otururken kalbim hala çarpıyor, ta ki apartmanımın önünde durana kadar.

Jaxon sessizce boğazını temizler.

"Haklısın," diyor sessizce. "Sana gerçeği söylemeden seni gerçeklerden korumaya çalışıyordum. Sana onun gerçekte ne *olduğunu* söylemeliydim."

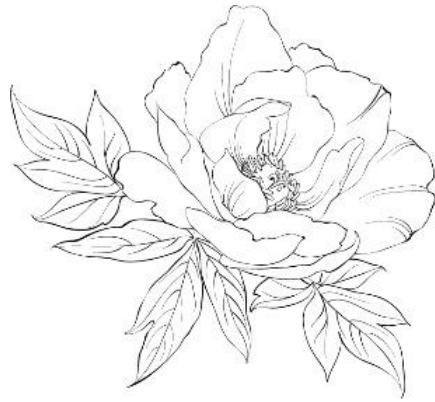
Derin bir iç çekerek saçlarımı kulağımın arkasına topladım ve karanlık binama baktım, geç saatlerde dayanılmaz derecede soğuk ve boş görünüyordu. Sabah saatlerinde.

Kardeşimle yaşadıklarımı düşününce, bu kadar az merhamet gösterdiği için Jaxon'a hâlâ çok kızgıyım. Ama en azından verdiği tepki için biraz pişmanlık duyduğunu söyleyebilirim.

...Ve bu gece gerçekten yalnız kalmak istemiyorum.

"Zamanım var," diyorum zorlukla yutkunarak. "Yukarı gelmek ister misin?"

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On İkinci Bölüm

Adem

"Ve dur tahmin edeyim" diye iç geçirdim. "Onu becerdin." Bakışlarını indirdi.

"Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Bir tartışmayı çözmek umuduyla seksi kullanmak-"

"Akıllıca," diyor Rachel, sözümü keserek.

"Hayır Rachel," diye başımı sallıyorum, gözlerimi ovuşturarak. "Öyle değil."

"Evet, *Adam*," diyor alaycı bir şekilde, kollarını kavuşturarak. "Öyle. Çünkü en azından durumu farklılaştırıyor."

"Ne?"

"Bir düşünün, en az ne zaman kızgınsınız?" Elini sallayarak söylüyor.

"Orgazmdan hemen sonra, değil mi? Koku alma dönemi."

Başımı yana eğerek ona bakıyorum.

"*Dirençli* mi demek istiyorsun?"

"Evet, tabii," diye iç geçiriyor ve ellerini sallıyor. "Adına ne dersiniz deyin."

Kıkırdamadan edemiyorum.

"Bu biraz büyük bir ayrım," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Refrakter dönem orgazmdan sonraki çöküştür, *koku* alma ise *koku* alma duyunuzla ilgilidir."

Bana bakıyor, dudakları büzülmüş.

Ve sonra, birdenbire, onun küçük fiyaskosuyla ilgili bir şey beni güldürdü. *Gerçekten* güldürdü. Hazır olduğumdan daha sert.

Belki de söyleyiş tarzından ya da masum bir hata olmasından kaynaklanıyor, ama bunu geçiştirme biçiminde safça sevimli bir şey var. Ben gülmeye başlayınca Rachel'ın da kıkırdamaya başlaması beni şaşırttı.

"Aferin sana," diye kıkırdıyor, alaycı bir şekilde "Liseden mezun olamamış zavallı zengin kızla dalga geçmek."

"Rachel," diye yalvardım hafif kahkahalarım arasında. "Yaptığım şey bu değildi..."

Ama bu masum dil sürçmesi en azından aramızdaki havayı dağıttı. Şu anda bu ağır konuşmanın ortasında bize yabancı gelen çok basit ve gönülsüz bir şey.

"Her neyse, kabaca alay edilmeden önce söylemeye çalıştığım şey," diyor şakacı bir şekilde elini sallayarak. "Biriyle sevişmenin faydaları var. Sadece tüm gereksiz *duyguları* denklemden çıkarıyor."

"Sana tamamen katılmıyor değilim, ama... sevişmeniz bittikten sonra bile bu hala bir tartışma."

"Doğru, ama şimdi idare edilebilir." "Bu da ne demek oluyor?"

"Anlaması bu kadar zor olan ne?! Sevişirsiniz, sonra ikiniz de mutlu olursunuz ve..."

"...*Refrakter* dönem?"

"Evet ve sonra tüm o aşırı heyecanlı duygular yok olur. Geriye çözmeniz gereken sadece tartışmanın özü kalıyor."

"Aslında bu şekilde işlememesi dışında. Bu sadece tüm bu duyguların temel nedeni olan daha büyük bir soruna yara b a n d ı yapıştırmaktır."

"Duygular gereksizdir."

"Hayır, Rachel, onlar çok gerekli." Alay ediyor.

"Öyleler," diyorum kararlılıkla. "Bu senin kim olduğunun bir parçası. Ve zaten duygusal olarak tehlikedeyken seks yapmanın sorunu, bunun ruhunuz için kötü olmasıdır."

"Aman Tanrım," diye homurdanıyor, gözlerini deviriyor. "İnsanlar makyaj seksi yapıyor, Adam!"

"Doğru, ama makyaj seksi farklıdır," diye savunuyorum. "Makyaj seksi çözmüşsünüzdür. Uzlaştıktan ya da özür diledikten sonra."

"Hâlâ anlamıyorum," diye iç geçiriyor ve ellerini saçlarına atıyor. "Sanki aynı şeyi söylüyormuşuz gibi hissediyorum."

Sesindeki ton ve kapalı vücut dili bana sinirli olduğunu söylüyor. Birden aklıma bunun gerçekten anlamadığı bir kavram olabileceği geldi.

Bunu açıklamak için daha iyi bir yol bulmalıyım.

Yatakta doğrulup yüzümü ona dönüyorum.

"Eğer biriyle tartışıyorsanız, bunun nedeni öyle ya da böyle sizi hayal kırıklığına uğratmış olmasıdır. Söyledikleri veya yaptıkları her ne ise sizi inciten bir şeydi, değil mi?"

"Tamam, evet," diye omuz silkiyor.

"Yani bir şekilde *canın yanıyor*, değil mi?"

Yavaşça başını sallamadan önce bir an duraksıyor. "Tamam..."

"Ve eğer acı çekiyorsan, teknik olarak en savunmasız olduğun andır," diyorum yavaşça. "Yani, kavga ederken sevişmek, aslında sadece kalbini seni inciten kişiye açmaktır... o hala seni incitirken."

Bana bakıyor ve sanki sözlerim ona ulaştığı anı görebiliyorum.

Yatakta kayarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Rachel farkında olmayabilir ama ara sıra hazır olmadığı duygusal bir sinire dokunduğumda bunu en iyi bu şekilde belli ediyor.

"Şey," diyor, elleriyle yatağa yaslanıp ayağını zıplatarak. "Bu küçük açıklama çok hoştu ama ben sevişmiyorum Adam. Sevişirim."

"Yani, bence burada söylediğim şeyi kaçırıyorsun-" "Hayır, kaçırmadım," diyor savunmacı bir şekilde.

"Tabii, tamam, ama dönüp dolaşıp, daha önce de sevişmiştiniz," diyorum, bir ifadeden çok bir soru olarak.

Başını sallıyor.

"Hayır, yapmadım," diye tekrar omuz silkiyor. "Ve dürüst olmak gerekirse, sorun değil. Çekiciliğini hiçbir zaman anlamadım ve kesinlikle ilgimi çekmiyor."

Sözleri beni hayrete düşürdü.

Ama ben tepki veremediğim saate bakıyor ve birden yüzü bembeyaz oluyor.

"Kahretsın," diyor ve ayağa fırlayıp pencereye doğru koşuyor. "Ne oldu?"

Ne oldu?" diye soruyorum.

"Saat beşi çeyrek geçiyor," diye inliyor, elini saçlarında gezdirirken.

"Kahretsın! Sabah 7'ye kadar olan son otobüsü kaçırdım, bu da çok geç olacak."

Hemen ayağa kalktım.

Bekle, o... gidiyor mu? Biz de tam bir yere varıyorduk.

"Ne demek son otobüs?" Çılgınca adımlarken ona yaklaşıp soruyorum.

"Kahretsin! Boku yedim!" diye öfkeyle bağırır.

"Vay canına," diyorum, ellerimi savunmacı bir şekilde havaya kaldırarak, ses tonundan ve ani sinirli davranışından endişelenerek. "Sakin ol prenses ve kelimelerini kullan."

"Adam," diyor sinirli bir şekilde. "Ev hapsindeyim, unuttun mu?"

"Evet, Jaxon yüzünden," diye homurdanıyorum, bir anda içimi dolduran safrayı bastırarak. "Ama belli ki sen buradasın, yani...?"

"Çünkü *gizlice* kaçtım!" Bütün eşyalarını çılgınca toplamaya başlayarak söylüyor. "Uzun ve karmaşık bir hikaye ama aslında ev hapsinde tutulmayı ben istedim."

"Ne?" Şimdi tamamen kafam karışmış bir şekilde söylüyorum. "Sen neden bahsediyorsun? Ev hapsinde tutulmayı mı istedin?"

Derin bir iç çekti ve çantasına bir şeyler tıkıştırırmayı bırakıp bana baktı.

"Bak, uzun versiyon için vaktimiz yok, ama kısa versiyon şu, Ethan'ı kurtarıpken aldığım yaralardan iyileşirken Pace Malikânesi'nde tutsaktım." Gözleri kısa bir süreliğine benimkileri buldu. "...Ve *sen*."

Birden anılar gözümün önüne gelmeye başladı. Uyuşturulduğum, kelepçelendiğim, dövüldüğüm ve bir depoda bir kafese atıldığım anılar. Bir silah sesi, bir sürü bağırışma ve bir yangın vardı.

Sonra alevlerin arasından çekilip bir cipin arkasına itildiğimi hatırlıyorum.

"*Bekle, Adam?!"*

Beni arabaya bindirdiklerinde Rachel'ın sesini duyduğumu çok net hatırlıyorum.

"O gece *orada mıydın?*"

"Evet, Ethan'ı geri almak için bir kurtarma girişimiydi," diyor Rachel kısaca ve cüzdanını çıkarıyor.

Tamamen kaybolmuş bir şekilde ona bakıyorum.

"Tamam, bakın, Michael Ethan'ı kaçırdı ve onu öldürecekti. Gidip Natalie'ye söyledim, o da Jaxon'a söyledi. Jaxon'a Ethan'ı depodan büyük bir fiyasko olmadan nasıl kurtaracağına dair mükemmel bir plan verdim ama her zamanki gibi beni dinlemedi ve planıma uymadı. Söylediğim zaman gelmeyince Michael'ın Ethan'ı öldüreceğinden endişelendim ve onu kendim çıkardım ve Ethan'ı Michael'ın hücreğine bir gece barda bana sarkıntılık eden bir pislikle değiştirdim."

"Ne?" Söyleyebildiğim tek şey bu.

"Ama sonra her şey boka sardı. Seni yakaladılar ve depoya getirdiler. Ethan'ı kurtardım ama sonra Jaxon yakalandı. Ve hepimiz ölmek üzereydik ki Jaxon'ın küçük fangirl Alpha Squad kardeşleri ortaya çıktı ve günü kurtardı."

Rachel boğazını temizliyor.

"Yani, sanırım, evet," diyor beceriksizce. "Seni kurtardıklarında ben de oradaydım."

Tek yapabildiğim ona bakmak.

Bir yandan, o geceyle ilgili bazı boşlukları doldurduğu kesin ama kardeşinin beni kaçırdığı gece orada olduğu gerçeği ve bana anlattığı hikaye o kadar saçma ki ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Tüm bunlar hala ev hapsinde tutulmak istediğinizi söylemenizi açıklamıyor."

"Oh, evet!" Diyor, kendi kendine kıkırdarak. "Her neyse, Jaxon bir pislikti ve o gece beni kaçırdı."

"Ne demek 'bir nevi kaçırıldım'?" diyorum gözlerimi kısarak, hâlâ kafam karışık. "Ya kaçırılmışsındır ya da kaçırılmamışsındır."

"Tatlım, Mafya'da birini kaçırmanın birkaç farklı yolu vardır. Bazen güzel bir kaçırma, bazen kötü niyetli bir kaçırma ya da sadece seni korkutmak için olabilir."

Gözlerimi ovuşturuyorum.

Bu insanlar kafayı yemiş.

"Peki *bu* kaçırma olayı neydi?"

"Daha iyi türden," diye omuz silkiyor. "Bana güvenmedi, bu yüzden beni bir süre sığınağına kilitledi. Sonra kolumdaki bir enfeksiyon yüzünden gerçekten hastalandığımda beni üst kata taşıdı ve sonra sen onu opera binasında tutukladığında-"

"Onu tutuklamadım," diye düzeltiyorum kollarımı göğsümde kavuşturarak. "Onu sorguladım."

Bana boş boş bakıyor.

"FBI'da," diyorum şakacı bir sırıtışla. "Birini *sorgulamak* için bir sürü farklı yolumuz var."

Gülümsüyor.

"Onu depoda tutup sorguya çektiğinizde Charlie, Ethan ve Natalie bana geldiler, durumu anlattılar ve onu nereye götürdüğünüzü bilip bilmediğimi sordular. Onları o depoya götürdüm ve orada..."

Sesi kesiliyor ve kızarak saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum ama neyi ima ettiğini çok iyi biliyorum. Orası onu getirdiğim depoydu, böylece gerçekten kirli seks yapabilecektik. Ve çok iyi vakit geçirdik.

"Her neyse," diyor sessizce, "sorgulamadan sonra Jaxon bana artık onun tutsağı olmadığımı ve gitmekte özgür olduğumu söyledi. Ama Michael delirip operayı havaya uçurduğundan ve yokluğumda Jaxon'la çalıştığımın şüphelenmiş olabileceğinden, tek başıma... güvende hissetmedim."

Derin bir nefes alıp parmağımı odadaki şifonyere vuruyorum.

"Yani," diyorum yavaşça, "*benimle* gelebilirdin."

Başımı kaldırıp baktığımda alt dudağını ısırıldığını ve kollarını vücudunda sıkıca kavuşturduğunu görüyorum.

"Evet, şey," diyor zorlukla yutkunarak. "O gece ikimiz de birbirimize yalan söylediğimizi öğrendik. Ve sen de o anda bana karşı pek istekli görünmüyordun."

Ona bakıyorum.

Onun bilmediği ve benim de şu anda bilmesine *izin veremeyeceğim* şey, hiçbir şeyin gerçekten daha uzak olamayacağıdır.

O gece, en kötüsünden korktuktan sonra hâlâ hayatta olduğunu öğrendiğim geceydi. Onu Jaxon'ın adamlarıyla birlikte görmek beni fena halde kızdırmıştı. Onunla yattığını düşünmüyordum ama bir parçam beni becerip onun emirleri doğrultusunda kullanıp kullanmadığından endişe ediyordu.

Ve o orospu çocuğundan gerçekten nefret ediyorum.

Onlarla gittiğinde, bu beni bir sarmala soktu. Gerçekten, gerçekten, viskiyle dolu bir spiral, aramızdaki her şeyin tamamen yalan olduğunu düşündüğüm bir yere. Ve sahip olduğumuz hiçbir şeyin gerçek olmadığını.

Dürüst olmak gerekirse, hala emin değilim.

Hâlâ en azından Jaxon ya da Michael için çalışıyor olma ihtimali var ve ben tamamen oyuna geliyorum.

Ama... Rachel'in bazı davranışları ve söylediği ya da yanlışlıkla söylediği bazı şeyler beni en azından... *duraksattı*.

Boğazını temizliyor.

"Neyse, işte o zaman Jaxon ve Natalie beni ailemin malikanesine yerleştirme fikrini ortaya attılar, ama teknik olarak hala ev hapsindeyim."

"*Jaxon'ın kararı nasıldı?*"

"Çünkü orası ona ait," diyor Rachel kesin bir ifadeyle.

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama tekrar saate bakıyor ve sonra anında tekrar paniğe kapılıyor.

"Ve oraya geri dönmek zorundayım."

"Ne?" diye soruyorum, kalp atışlarım aniden hızlanıyor. "Neden? Eğer bir mahkûmsan ve şimdi özgürsen, neden tekrar mahkûm olmayı seçtin?"

"Çünkü orada güvendedim Adam," diyor dudağını ısırarak. "Özgür olmak istiyor muyum? Evet, tabii ki istiyorum. Ama Michael'ın beni aradığını ve beni bulursa öldüreceğini garanti ederim."

Yüzünün solması ve gözlerinde beliren korku midemi bulandırıyor.

Ondan gerçekten korkuyor.

"Bir hapishane olsa da, en azından orada Michael'dan korunuyorum," diye fısıldıyor, gözleri yere düşüyor. "Jaxon'ın adamları beni binanın içinde tutmak için 7/24 nöbet tutuyor."

Elimi saçlarımda gezdirirken, "Ve belli ki harika bir iş çıkarıyorlar," diye mırıldanıyorum içimden.

Sırıtarak omuz silkiyor.

Ona bakamadığım için gözlerimi yere indiriyorum.

"O ev hakkında Jaxon Pace'in bile bilmediği şeyler biliyorum. Görünmeden nasıl girip çıkacağımı biliyorum. Riskli ama ben..."

Sesi kesiliyor ve başımı kaldırıp bana baktığını görüyorum.

"Seni görmem gerekiyordu," diye fısıldıyor, sesi o kadar kısık ki fırının sesinden zar zor duyabiliyorum.

Beni görmesi gerekiyordu.

Şu anda, kaydettiğimiz onca ilerlemeden sonra, onun gitme düşüncesi damarlarıma asit dökülmesi gibi geliyor. Gitmesini istemiyorum. Hem de hiç.

Onu daha yeni geri aldım.

Ve bir de tekrar ayrıldığı anda başlayacak olan sarmalın tedirgin edici bilgisi var.

Dudağımı ısırıyorum, boğazımı temizliyorum.

"Kalabilirsin," diyorum sessizce, kalbimin kulaklarımda attığını duyarak.
"Burada, yani benimle. Seni koruyabilirim."

Kahverengi gözleri, yere düşmeden önce söylenmemiş bir şeyi anlamamı istercesine benimkilere dalıyor.

"İstiyorum," diyor sessizce. "Gerçekten istiyorum."

"Ama?" Fısıldıyorum, tanıdık acı tekrar içeri sızıyor.

"Yapamam," diyor özür dileyerek.

"Elbette," diyorum içimdeki zehri yutmaya çalışarak.

Yapması gerekeni yapmak zorunda. Bunu anlamak zorundayım.

Ama vücuduma dolan hayal kırıklığı yaratan duygu kombinasyonunu inkar edemem.

Ona bir şey olacağına dair panik dolu korku, tüm *duygularının* rol olduğuna dair karanlık güvensizlik ve o kapıdan çıkıp gittiği anda, onun sinir bozucu varlığına bir kez daha hasret kalacağımı ironik bir şekilde kabullenmek.

Ama Rachel'in bana ihtiyacı yok. Kimseye ihtiyacı yok.

Görünüşe göre Jaxon Pace'in işe yaramaz korumaları hariç.

"Ama," diyor sessizce, sesi beni viskiyle beslenen başka bir kâbusun eşiğinden geri çekiyor. "Benimle gelebilirsin."

Gözlerim anında onunkileri buldu. "Ne?"

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor, çıplak ayağını yavaşça sağ ayağının arkasına sürüklüyor.

"Benimle gel," diye tekrarlıyor, bana bakarak. "Eğer sana söylediklerimi aynen yaparsan, ikimizi de gizlice malikâneye sokabilirim ve her ne yapıyorsak... devam edebiliriz."

Şaka yapıyor, değil mi? Yoksa bu bir tuzağa davetiye mi?

Tüm davranışlarını gözlemleyerek ona bakıyorum, çünkü ne de olsa bunun için eğitildim.

Bana bakışı ve sonra endişeyle gözlerini kaçırışı.

Eşofmanımın ipiyle oynaması.

Söz dinlemeyen buklelerini kulağının arkasına sıkıştırıp durması.

Hayır, bu bir şaka değil. Onunla gelmemi istiyor.

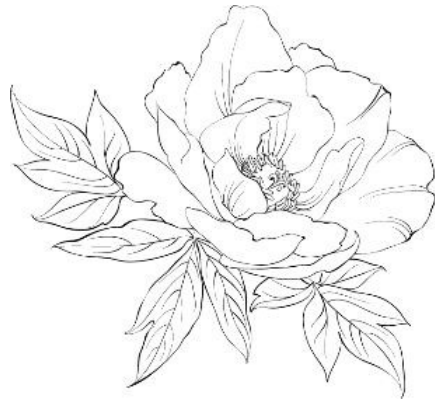
Ve bu bir tuzak olsa bile, beni onun yanında tutarsa, en azından onun güvende olduğunu bileceğim, çünkü onunla *birlikte* olacağım.

İçimdeki her şey bana Rachel Valentine'a güvenmenin bir risk olduğunu söylüyor. O da benim gibi kırık ve kusurlu. O tehlikeli, her an kontrolden çıkabilecek bir ateş gibi.

...Ve ben de onun coşkuyla alevlerin içine koşan kundakçısıyım.

"Önce birkaç eşyayı toplamam gerek."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Üçüncü Bölüm

Rachel

O da benimle gelecek.

Ne kadar utanç verici olsa da kalbim yerinden çıkacak gibi.

"Sen toparlanırken," diyorum nazikçe, yatağın kenarına oturarak. "Sanırım sana hikâyemin devamını anlatabilirim. Artık önemli kısma geldik sayılır."

Kendi kendine
kıkırdıyor. "Kulağım
sende..."

"Peki, söyleyin bana, evimizde yiyecek bile yokken neden şehrin öbür ucundaki bir başkası için yiyecek taşıyoruz?"

"Güven bana," diye gülümsüyor Jess.

"Hı hı," diye iç geçiriyorum, Mandy sızlanıyor. "Neden arabayı alamıyoruz?"

"Çünkü arabalar benzin alır ve benzin de para demektir," diye tersliyor Jessica. "Ve bizim hiç paramız yok, unuttun mu?"

"Bence bir depo benzin alabilirdik," diye homurdandım. "Özellikle de son kazandığımız parayı düşünürsek-"

Ama Jessica'nın eliyle bana sessizce konuşmayı kesmemi söyleyen bir hareket yaptığını gördüğümde duruyorum, tam da nihayet bir konağın merdivenlerine ulaştığımızda.

"Beş parasızız ve evde hiç yiyeceğimiz kalmadı," diyor Jessica, göğsünde uyuyan bebeği düzelterek. "Hatırladın mı?"

Mandy'nin omzunu tutuyor ve ona dik dik bakarak zorla fısıldıyor.

"Cep telefonunu da görmesem iyi olur küçük hanım. Dediğim gibi evde mi bıraktınız?"

"Evet, anne, Tanrım. Onu evde bıraktım," diye öfkeyle karşılık verir Mandy ve annesinden uzaklaşır.

"Peki ya sana baban hakkında bir şey sorarsa?"

"Ona ondan hâlâ haber alamadığımızı ve hiç para göndermeyen bir beleşçi olduğunu söyledim."

Jess parasını daha dün aldı. Kafası mı güzel?

Jessica kızının koluna tekrar uzanır, ancak kız hızla kaçır.

o.

"Mandy, ben ciddiylim!"

"Jess, **h a d i** ama," diye iç geçirdim, ona neden bu kadar sert davrandığını anlamamıştım.

Kızım. "Sanırım çocuk anladı."

"Ve yap değil söyle herhangi bir şey hakkında Annenin arkadaşlar ziyaret etmek daire."

"Bu kolay olmalı," diye homurdanıyorum, Jess'in neden bu kadar tuhaf davrandığına hâlâ şaşırılmış durumdayım. "Senin hiç arkadaşın yok, hoe."

Mandy'ye göz kırpıyorum, o da bir an gülümsüyor ama sonra birden gözleri parlayarak bana bakıyor.

"Hey GiGi!"

"Benim Dandy Mandy'm!" Yaşlı bir kadın, evin ön merdivenlerindeki parkasının içinden sesleniyor. "Seni görmeyeli çok uzun zaman oldu! Tanrım, ne kadar da büyümüşsün!"

Mandy merdivenleri hızla çıkıyor, elindeki poşetleri bırakıyor ve hemen ona sarılıyor. Jess ve ben arkasından takip ediyoruz.

Jess kızına hitap ederken gülümsüyormuş gibi yaparak, "Tatlım," diye mırıldandı. "Lütfen büyükannenin portakalları avluya saçılmadan önce bunları topla."

"Kadın gülümseyerek Mandy'nin yüzünü bir kez daha okşar ve onu bir kez daha kucaklamak için kendine çeker. "Muhtemelen buraya gelmeden önce domuz boku içinde yuvarlanıyorlardı! İşte bu yüzden meyvelerinizi her zaman yıkamalısınız."

Mandy gülümsüyor ama annesinin dediğini yapıyor ve portakalları alıp plastik poşetlere doldurduktan sonra açık kapıdan içeri giriyor. "Merhaba büyükanne," diyor Jess ve kadına sarılıyor. "Beni hatırlarsın Sana arkadaşım Rachel'dan bahsetmişim, değil mi?"

"Neden, evet!" Kadın gülümsüyor. "Çocuklarınız nasıl?"

"Benim *neyim*?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Siz öğretmensiniz, değil mi?" Yaşlı kadın diyor ki.

"Um," diyorum Jess'e bakarak, o da başını sallayarak bana bakıyor, gözleri kocaman. "Evet!"

Bu benim, tamam. Öğretmen."

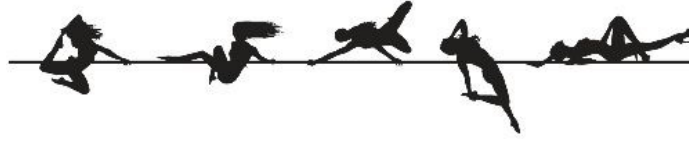
"Ben de bir zamanlar öğretmendim," diye gülümsüyor kadın. "Gerçi lise çocuklarına öğretmenlik yaptım ama bu anaokulu öğretmenliğinden çok daha farklı. Eminim benden çok daha fazla eğleniyorsunuzdur."

Kıkırdıyorum, gergin bir şekilde başımı sallıyorum ve bana hediye ettiği hayali kariyerden bahsetmeyi unuttuğu için Jess'i tekmelemek istiyorum.

"Ben Doreen," diyor kadın elini uzatarak. "Ya da bana Grams ya da GiGi diyebilirsiniz, hangisi doğru geliyorsa! Lütfen içeri gelin."

Bizi içeri buyur ediyor ve hemen Jessica'ya dönmeden önce kapıyı kapatıyor.

"Mandy'nin en sevdiği yemek olduğu ve doğum günü geçen hafta olduğu için lazanya yaptım. Birazdan bitecek," diyor ve bebek Ivy'ye uzanıyor. "Şimdi, patlamadan önce bana büyük torunumu versen iyi edersin!"

Jessica'nın büyükannesi muhtemelen şimdiye kadar tanıdığım en iyi kadın. Bana biraz Bayan Chen'i hatırlatıyor, ailemin evinden ayrılıp kendi başıma yaşamak için şehre geldiğimde yanında çalıştığım yaşlı Çinli kadını.

Uyuşturucu ticareti hariç.

"Jess, biraz daha ister misin?" Diye soruyor. "Bugünlerde çok zayıf görünüyorsun."

"Hayır, böyle iyiyim, teşekkürler büyükanne," diyor Jess. "Merak etme, bir garson olarak bu geceki vardiyamda bedava yemek yiyeceğim."

"Seninle gurur duyuyorum. Tek başına bir ebeveyn olmak, çalışmak ve bir de üstüne üniversitede gece derslerine girmek zor, biliyorum." Doreen başını sallayarak iç geçirdi. "Bunu nasıl yapıyorsun bilmiyorum."

"Ben de," diyorum, şarabımdan bir yudum alırken masanın karşısındaki Jess ile göz göze geliyorum.

Mandy'nin önünde *baba* kelimesini kullanmamaya karar vermiş gibi görünerek, "Senin... şey, *bilirsin* işte, hiç yardımının olmaması çok üzücü," diyor. "Bu çok yanlış."

Jess dudaklarını büzüyor ve kirpiklerini masumca kırıpıştırarak başıyla onaylıyor.

Yüzümü asmamak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Jess'in büyükannesine *striptizci* olduğunu söylememesini anlayabilsem de, büyükannesine anlattığı bu inanılmaz uzun hikayelere aşırı bağlılığı neredeyse midemi bulandırıyor.

Aslında, midemi bulandırıyor.

Birdenbire yüzümün çok ısındığını ve dişlerimin yapış yapış olduğunu hissediyorum, kusmadan hemen önce hissettiğiniz gibi.

Lanet olsun.

"Affedersiniz," diyorum sessizce, "tuvaleti kullanmam gerekiyor."

Hızla yukarıya, yemek masasından uzakta, ikinci kattaki Doreen'in banyosuna çıkıyorum ve bir mucize eseri tam zamanında tuvalete ulaşıyorum.

Sonraki on dakika boyunca Doreen'in lezzetli lazanyasının tamamını kusmak ve her şeyi baştan yapmak zorunda kalmadan önce sifonu çekmek gibi sefil bir dansın içinde kilitli kaldım.

Sonunda, midemde hiçbir şey kalmadığında. Kapının çalındığını duydum.

"Hey Rach, iyi misin?" Jess soruyor. "İçeri geliyorum."

"Hayır, yapmazdım-" demeye başlıyorum ama faydası yok, Jess yine de içeri giriyor ve anında burnunu kapatıyor.

"Kahretsin, sürtük," diye öğürüyor. "Kusmuk ve oda spreyi gibi kokuyor!"

"Çünkü kusmuk ve oda spreyi kokuyor," diyorum, arkama yaslanıp küvet. "Bana ne oldu bilmiyorum ama bir şeyler bana uymadı. Belki de şaraptandır."

"Siktir bebeğim," diyor Jess. "Bana bir saniye ver, sana temizlenecek bir şey bulayım."

Odadan çıkıyor ve elinde bir bezle geri geliyor.

"İşte," diyor soğuk suyun altına tuttuktan sonra. "Bunu alnına ve boynuna koy. Yardımcı olacaktır."

Aynen dediği gibi yapıyorum ve gerçekten de biraz yardımcı oluyor.

"Bakalım büyükannemde bunun için bir şey var mı?" diyor Jess ecza dolabını açıp büyük beyaz bir şişe alırken. "Ah, evet! İşte burada."

Küçük plastik bir bardak alıyor, suyla doldurup bana uzatıyor. "Senin için Tylenol," diyor ve elime bir tablet tutuşturuyor.

Hemen geri atıyorum, umarım beş dakikadan fazla tutabilirim.

"...Ve benim için bir Percocet," diye gülüyor Jess, dolaptan turuncu bir reçete şişesi çıkararak. "Yemin ederim, yaşlı insanlar iyi şeyler alır."

"Bekle, ne?" diye sordum. "Jess, neden büyükannenin ilaçlarını alıyorsun?"

"Oh, bu kadar sinirlenme. Onları her zaman almadığını biliyorum," diyor küçümseyerek. "Ben sadece birkaç tane alıyorum, ayrıca daha fazlasını alamayacak değil ya. Doktorlar bunları yaşlı insanlara şeker gibi veriyor."

Kapağını yerine takıp dolaba geri koymadan önce eline birkaç hap sıkıştırıyor.

"Kızım, senin için endişelenmeme gerek var mı?" Başımı küvete yaslayarak soruyorum.

Jess homurdanıyor.

"Bunu az önce büyükannemin sıfırdan yaptığı bütün bir yemeği kusan kız söylüyor," diye bana göz kırpmıyor.

Midem gurulduyor.

"Yemek hakkında konuşmayalım," diyorum el bezini başıma koyarak.

"Belki bir daha asla."

Jess gülüyor.

"Tamam, kendini daha iyi hissetmene ihtiyacım var, hem de hemen. Çünkü büyükannem çocuklara birkaç gün bakmayı teklif etti ve ben de dışarıda bir gece geçirmek için can atıyorum! "Evet," diyorum, başka bir mide bulantısı

nöbeti geldiğinde tuvalete uzanıyorum

üzerimde. "Bu konuda sana geri döneyim."

Ne yazık ki durumumda bir iyileşme olmadı.

Jess'in büyükannesi bizi eve bırakacak kadar nazikti, böylece her on dakikada bir kusmak zorunda kaldığım bir şehir otobüsüne cesaret etmek zorunda kalmadık.

Eve vardığımızda kanepeye uzandım ve yattım, banyoya yakın olduğu için ihtiyacım olursa zamanında oraya ulaşabileceğimi umuyordum.

Neyse ki, hastalık beni biraz rahatlattı, ancak ertesi sabah migrenle uyandım ve kendimi kesinlikle iğrenç hissediyordum.

Biraz çay ve tostı mideye indirmeyi başardıktan sonra, "Kalk bakalım sıcak şey," diyor. "Duş alıyorsun."

"Jess, ben-"

Ama o kararlı, kelimenin tam anlamıyla beni kanepeden çekip banyoya doğru itiyor.

Koridorda ilerlerken telefonumun çaldığını duyuyorum.

Belirli bir kişiye adanmış *özel* bir çan.

Jaxon Pace.

Arkamı dönüyorum ama Jess çoktan telefonumu almış ve ekrana bakıyor. Bana bakıyor ve kaşlarını kaldırıyor.

Kahretsin. Ona mesaj atmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum.

"Bu kadar mesafeli olduğum için üzgünüm, kendini iyi hissetmediğin için de üzgünüm, senin için yapabileceğim bir şey var mı?" Mesajını yüksek sesle okuyarak soruyor.

Ona doğru yürüyorum ve telefonu elinden alıyorum, yanaklarım kızarıyor. Aylardır yattığım adama mesaj attığım için neden suçlu hissettiğimi bilmiyorum ama aniden hissediyorum.

"Ondan haber almadığını sanıyordum?" Jess soruyor.

"Görmedim," diyorum utanarak. "Birkaç haftadır yok. Belki bir 'hastayım' acıma mesajının bir yanıt gerektirebileceğini düşündüm."

"Görünüşe göre öyle," diyor Jess koridorda beni takip ederken. "Peki, şimdi ne olacak? Senden dansı bırakmanı istemesini unutacak ve sırf haftalarca ortadan kaybolup kim bilir neler yapabilsin diye hayatını yine onun için askıya mı alacaksın?"

"Jess," diye çıkışıyorum, dolaptan bir havlu çıkarıyorum. "Yapma, tamam mı? Hiç havamda değilim."

Alt dudağını ısırtıyor ve kollarını kavuşturuyor.

Gözlerimi deviriyorum ve mesajlarıma bakmasının daha hızlı olacağını bilerek telefonu ona uzatıyorum.

"Ah..." diyor sessizce, Jaxon'dan gelen düzensiz ve şifreli mesajlar arasında gezinirken.

Görünüşe göre bazı yabancı yatırımcılarla bir anlaşma üzerinde çalıştığına ve hazırlandığı büyük bir *sınava* dair mesajlar. Ama bizim için ya da ilişkimiz için gerçek bir değeri olan hiçbir şey yoktu, ki açıkçası biraz yalnız hissetmeye başlamıştım.

"Evet," diye homurdanarak banyoya dönüyorum. "Yani, dersini kurtarabilirsin."

Sıcak suyu sonuna kadar açıyorum ve ellerimi lavabonun üzerine koyarak aynadaki bitkin görüntüme bakıyorum.

Soğuk oda sıcak buharla dolarken yavaş yavaş aynada tic-tac- toe tahtasının silik çizgileri belirmeye başlar.

Mandy küçükken ona öğrettiğim bir oyun. O X'ler, ben de O'larım. Ne zaman birimiz düş almaya gitse, sırayla sabunlu suyla ıslatılmış bir boya fırçası kullanarak aynanın üzerindeki tahtada bir sonraki hamlemizin ana hatlarını çiziyoruz. Bir sonraki kişi düş aldığı anda, odanın buharla dolmasına izin verir, tahtaya bakar ve hamlesini yapar.

Bu oyun neredeyse on yıldır devam ediyor ve bu yüzden boktan ruh halime rağmen hala boya fırçasını elime alıp aynada O'mu işaretliyorum.

"Hâlâ onunla o aptal oyunu mu oynuyorsun?" Jessica banyoya girerken sessizce konuşuyor. "Ne zaman bitecek bu?"

"Ne zaman oynamak istemeyi bırakırsa, o zaman sanırım," diye omuz silkiyorum. "Çocuklar büyür ve tüm küçük aptalca şeyler yeniliklerini kaybeder. Bir noktada seninle oynamak istemeyi bırakıyorlar, bu yüzden elimdeyken sahip olduğum zamanın kıymetini biliyorum."

Jessica başını sallar.

"Çok şirin," diyor aynadaki panoya bakarak. "Biliyor musun, bir gün gerçekten iyi bir anne olacaksın."

Homurd

anıyoru

m.

"Ne?"

"Aklıma gelmişken," diyor ve arkasından parlak pembe bir kutu çıkarıyor. "Duş almadan önce, bunlardan birini almanı istiyorum."

Çenem düştü.

"*Hamilelik testi mi?!*" Alay ettim. "Ne oluyor be? Neden?!"

"Çünkü 'planlanmamış' oyun partnerinizin ve bonus çocuğunuzun annesi olarak," diyor ve kutuyu açıp plastik çubuğu elime tutuşturuyor.

"İşaretleri biliyorum. Güven bana." "Ne işareti?!"

Jess parmaklarıyla sayarak, "Birincisi gizemli mide bulantın," diyor. "Dün son bir hafta içinde ilk kez kusmuyordun Rach."

"Çünkü Çin yemeği yedik ve benimle aynı fikirde değildi!" Gülüyorum.

"Uh huh, seninle aynı şeyi yaşadığımı ve hastalanmadığımı düşünürsek biraz şüpheli," diyor bir parmağını daha göstererek. "Ayrıca son zamanlarda çok yorgunsun."

"Dans etmediğimden beri barın arkasında çift vardiya çalışıyorum. Bunu biliyorsun!"

"...Ve göğüslerin daha büyük," diyor kaşlarını kaldırarak. "Cuma gecesi en sevdiğin bluzundan resmen taşıyordun, hatta bana bundan bahsetmiştin."

"Buna inanamıyorum!" Bıkkınlıkla söylüyorum.

"...Ve," diyor Jess agresif bir şekilde. "Döngün benimkiyle senkronize ve geç *kaldınız*. İki haftadan fazla."

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama söyleyemiyorum.

O...haklı.

Adet dönemim gecikti.

Şimdi düşündüğümde, o zamanlar geç olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum, ancak kısa bir süre sonra Jaxon ile büyük bir kavgaya tutuştum ve o da özür dilemek için beni bir haftalığına Teksas'taki evine götürdü. Ve ben unuttum.

Küvetin kenarına oturarak, artık titremeye başlamış olan elimdeki teste bakıyorum.

Vay canına. Kahretsin.

"Sadece al," diyor Jess yumuşak bir sesle. "Muhtemelen olumsuz olacaktır ama tecrübelerime dayanarak söylüyorum, en azından *bilmen* gerekir."

"Jess..." Dehşet içinde fısıldıyorum.

Önümde diz çöküyor ve ellerimi ellerinin arasına alıyor.

"Lanet çubuğa işe," diyor yavaşça, sesi nazık ama sert. "Yanılıyor da olabilirim, geç de kalmış olabilirsin. Ama içinin rahat olması daha iyi, değil mi?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

Paketi benim için açıyor ve ben de söyleneni yapıyorum. "Şimdi duşa gir," diye emrediyor.

"Ne? Hayır, beklemem gerek-" demeye başlıyorum ama beni döndürüyor ve küvete doğru itiyor.

"Çıktığında *negatif* sonucunla birlikte burada bekliyor olacak," diyor Jess cesaretlendirici bir şekilde. "Ama şu anda bütün sıcak suyu boşa harcıyorsun. Bildiğin gibi burası çok değerli bir kaynak. Ayrıca, kesinlikle kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak."

"Finneee," diye iç geçiriyorum, hızla tişörtümü ve külotumu çıkarıp küvete giriyorum.

Buharlı sıcak su tenime değdiği anda vücudumun rahatladığını hissediyorum. "Ee," diyor Jess merakla, "Nerede kaldınız?"

"Dans etmek yerine barmenlik yapmayı kabul etmemle birlikte," diyorum ellerimi saçlarımda gezdirerek.

"En azından neden sürekli ortadan kaybolduğuna dair bir açıklaması var mı? Çünkü bunu *çok* yapıyor gibi görünüyor."

"Bazen mi?" Şampuan şişemi raftan çekerek söylüyorum. "Yani beni sinirlendiren şey bu! Birlikte olduğumuzda harika, ama olmadığımızda çok sessiz. Babasının onu Yüce Don'un başına geçmesi için eğittiğini anlıyorum ama o çok belirsiz ve ketum. Bu onun varsayılan ayarı gibi."

"...Bir de buna kulüpteki kızların yarısıyla yattığı gerçeğini eklemek pek de gurur verici değil," diyor Jess. "Yani, adam tam bir erkek düşkünü."

"Çok yardımcı oldun Jess," diye homurdandım. "Bunun için teşekkür ederim."

Jess savunmaya geçerek, "Seni üzmeye çalışmıyorum," dedi. "Sen bir dansçısın Rachel. Doğuştan yeteneklisin. Muhtemelen şimdiye kadar gördüklerimin en iyisisin. Kulüpte hepimizden daha iyi olduğunu ve en çok o lanet sahnede mutlu olduğunu bildiğim halde seni içki doldururken ya da garsonluk yaparken izlemek çok üzücü."

Duş başlığına doğru dönerek kendimi duvara yaslıyorum, suyun ve onun sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum.

Yine, Jess haklı.

Jaxon'la birlikte olmanın avantajları olabilir, inanılmaz bir aşık olabilir ve yanında olmak çok eğlenceli olabilir.

Ancak onunla birlikte olmak, varoluşumdaki neşeyi tüketen bir parçamı feda etmeme neden oldu. Ve bir seviyede, bunun için ona kızıyorum.

"Bak Rachel," diye iç geçirdi Jess. "Seni mutlu eden her şeyi destekliyorum. Ve başlangıçta, evet, o seni mutlu etti. Ama şimdi neredeyse bir hayalet gibisin, bir döngüde sıkışıp kalmışsın, bir günden diğerine süzülüp duruyorsun. Senin mutluluğun tamamen onun mutluluğuna ya da aniden hayatına geri dönmeye karar verip vermemesine bağlı."

"Ben... Biliyorum," diye mırıldandım sessizce.

"Ondan hoşlandığını biliyorum ama bence onun dünyasının bir parçası olmak için çok fazla fedakârlık yapıyorsun."

Başımı arkaya atıyorum ve eski tavandan sıyrılan boyanın üzerindeki yoğunlaşma damlacıklarına bakıyorum.

"Yani, o kötü bir adam falan değil-"

"Şey," diye kıkırdıyorum. "Öyle sayılır. Mafyanın içinde. Ve eninde sonunda Yüce Don olacak."

"Doğru, sence Yüce Don karısının soyunmasını ister miydi?"

"Hayır," diye homurdandım. "Ama ben onun karısı *değilim*."

"Henüz değil," diyor Jess. "Ama bunu iyice düşünmelisin. Eğer ikiniz birlikte kalırsanız, bir daha asla dans edemezsiniz. Şu anda hissettiğin yalnızlık ve boşluk duygusu asla geçmeyecek. Sürekli onun sana yaşama izni vermesini bekleyeceksin. Ve dürüst olmak gerekirse, bu kulağa çok üzücü geliyor."

Sözleri sert, haftalardır üzerinde düşündüğüm ve kaçındığım talihsiz gerçekleri kemiklerime kadar kesiyor.

Akan suyun altında dururken, "Ayrılmam gerek," diye fısıldıyorum.

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama gerçekten öyle olduğunu düşünüyorum Babe," diye onaylıyor Jess. "Ama onun için bahaneler üretmeye devam edersen asla yapamayacaksın-"

"Onun için bahane uydurmuyorum!" Anında sinirleniyorum, ancak bunun kulağa ne kadar ironik geldiğini fark ediyorum. "Bunu bağırmadan söylediğimi farz edelim."

"Elbette," diye alaycı bir şekilde homurdanıyor Jess. "Onu tekrar ne zaman göreceğini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye iç geçirdim. "Son konuştuğumuzda bana Ruslarla yaptığı anlaşmayla meşgul olacağını söylemişti."

"Ruslar mı?"

"Garaj'da tanıştığımız o iki adamın patronu olan adamla aynı kişi olduğuna eminim. Biliyorsun, Yuri ve Boris?"

"Şu korkutucu ama aynı zamanda yakışıklı adamı mı diyorsun?"

"Evet, o," diye gülüyorum. "Adı Roman Antonov, sanırım New York'u yöneten Rus mafya babası."

"Jaxon'ın rakibi bu mu?"

"Hayır, bence daha çok potansiyel bir iş ortağı gibi."

Suyu kapatırken Jess sessizce "Oh," diye mırıldandı. "Şey, bu...
ilginç."

Suyu kapattım, askıdan havlumu aldım.

"Biliyorsun," diyorum, kendimi kurularken hayal kırıklığım artıyor. "Haklısın. Kesinlikle haklısın. İnkâr içindeydim ve kaçınılmaz olanı erteliyordum. Jaxon Pace ve ben uyumlu değiliz. Evde oturup ona itaat edecek güzel, küçük bir prensese ihtiyacı var ve bu ben değilim. Ve başkasının rahatı için mutluluğumu feda etmekten bıktım. Yani, siktir et onu, ahbap. Benden bu kadar!"

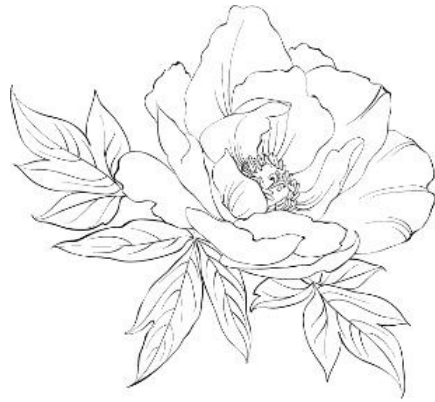
Duş perdesini geri çektiğimde öfkeliydim ve anlaşılması zor, şifreli gelecekteki Don Supreme'i aramaya ve onu bir daha asla görmek istemediğimi söylemeye hazırdım.

Ama sonra Jess'in yüzünü ve elindeki hamilelik testindeki iki küçük pembe çizgiyi görüyorum ve aynı anda iki şeyi fark ediyorum:

Ben hamileyim.

Ve Jaxon Pace *kalmak* için buradaydı.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm On Dört

Adam

Virginia'nın soğuk olduğunu düşünüyorsam, Chicago'nun yanında hiç kalır.

Rachel ve ben otelden ayrıldığımızda göl etkisi yapan yoğun kar yağışı nihayet durmuş olsa da, sert rüzgâr hâlâ binaların arasından öyle bir şiddetle esiyor ki yolcu kapısını açmakta zorlanıyoruz.

Rachel buzda kaymamaya çalışarak yavaşça bana doğru yürürken, "Kahretsin, Ajan Westwood," diyor. "Kapıyı mı tutuyorsun? Bir centilmen hala doğa koşullarına karşı mı?"

"Evet, sadece önümüzdeki otuz saniye için bir centilmenim," diyorum ceketimi kapalı tutarak. "Çünkü ellerimdeki hisleri kaybediyorum. Hadi prenses, acele et."

"Geliyorum, geliyorum," diyor ve arabaya atlıyor. "Ve bana princ demeyi kes-"

Kapıyı çarparak kapattım, onun sözünü kestim ve kendi kendime kıkırdayarak hızla sürücü tarafına doğru ilerledim, spor çantamı arka koltuğa attım ve içine tırmandım.

Rachel'in dişlerinin takırtısını kendi dişlerimden duyabiliyorum ve hızla arabayı çalıştırıyorum.

Arabayı çalıştırmayı denedim ama motor üçüncü seferde de dönmeyince biraz gerildim.

"Tanrım," diye gülüyor Rachel. "Ben de bu havada araba sürmeye çalışırken ölebileceğimizi düşünüyordum, meğer senin arabanda donarak ölebilmişiz."

"Yaşlı kıza bir saniye ver," diyorum, anahtarı tekrar çeviriyorum ve bu sefer çalışıyor. "Aha! Gördün mü!"

Elimle gösterge paneline birkaç kez vuruyorum. "Beni henüz hayal kırıklığına uğratmadı."

Rachel kapüşonuma doğru kıkırdıyor.

Ancak silecekleri çalıştırmaya gittiğimde, görünüşe göre ön cama yapışmış oldukları için hareket bile etmiyorlar.

"Siktir," diye mırıldanıyorum kendi kendime.

"Dur tahmin edeyim, senin bir kazıyıcın yok, değil mi?" "Şey, var," diye iç geçirdim. "...Virginia'daki evimde."

"Onu saklamak için mükemmel bir yer, Ajan Westwood," diye homurdanıyor.

"Sorun değil. Birkaç dakika beklersek eriyecektir." Omuz silkiyorum, haklı olmasına sinirleniyorum.

"Evet, ama birkaç dakikamız *yok*."

Çantasına uzanan Rachel bir şey alır ve hemen arabadan iner.

"Sen ne..." Onunla birlikte dışarı çıkarak sormaya başladım. Ama ön camdaki buzları kazımak için kredi kartını kullanmaya başladığını görüyorum.

Bu aslında çok zekice.

"Vay anasını," diyorum kart buzu kolaylıkla çıkarırken başımı sallayarak. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Biz Ortabatılıların oldukça becerikli olduğunu göreceksin," diyerek yanıma geldi ve kartı bana uzattı. "Ama yine bir centilmen ol ve kendi tarafını tut."

Ben ön camın yarısını elimden geldiğince hızlı bir şekilde sıyırırken o tekrar içeri tırmanıyor, ısırın soğuk ellerimin derisini acıtıyor.

İçeri girmek için kapıyı açtığımda, elimdeki karta bakıyorum.

"Buyurun," diyorum ve ona geri veriyorum. "*Jessica Eriksson*."

Ona bakıyorum.

"Hayal kırıklığına uğramış görünüyorsun," diye sırtıyor ve kartı çantasına geri koyuyor. "Merak etme, başka bir takma ad değil."

"Yani Jessica'nın kredi kartını geçici bir buz kırıcı olarak kullandığını *bilmediğini* varsayabilir miyim?"

"O değil."

"Muhtemelen size kredi kartı hırsızlığını hatırlatmamın tam zamanı-"

"...Eğer kişi *ölmüşse* pek sorun olmaz," diye araya giren Rachel, aşağı uzanıp ısıtıcıyı patlattı.

"Oh," diyorum sessizce. "Bilmiyordum."

"Hayır, sadece varsaydınız."

Vay anasını. Buna ben girdim.

Biraz rahatlamış hissettiren an aniden ağırlaşıyor, soğuk küçük arabanın içinde kalıyor.

"Rachel, özür dilerim-" Söylemeye başladım ama beni başından savdı.

"Sorun değil, Adam," diye omuz silkti Rachel, görünüşe göre rahatsız olmamıştı. "İnsanların hakkımda en kötüsünü düşünmesine alışkınım."

Ve şimdi kendimi daha da pislik gibi hissediyorum. "Demek istediğim de bu-"

"Tanrım," diye mırıldanıyor gözlerini devirerek. "Sakinleşmeli ve bu kadar kibirli olmayı bırakmalısın. Bilgin olsun, çalındı ama senin düşündüğün şekilde değil."

Ona bakıyorum, bu cümleyi kafamda oturtmaya çalışıyorum.

"Yine de gitmeliyiz, içeri girme umudumuz varsa hala karanlıkken malikaneye gitmeliyiz ve iyi havalarda buradan arabayla en az otuz dakika sürer. Bu çamurda daha da uzun sürecek, bu yüzden ne istersen varsay, kendini daha iyi hissettirecekse özür dile, ama Tanrı aşkına lütfen sürmeye başla," diyor kararlı bir şekilde. "Eyaletler arası batı yolunu kullanmak yan yolları kullanmaktan muhtemelen daha güvenli olacaktır, çünkü önce oralar sürülüp tuzlanıyor."

Ne diyeceğimi bilemeden eski arabayı vitesle takıyorum ve yavaşça otoparktan çıkıyoruz.

Rachel Valentine tanıdığım hiç kimseye benzemiyor.

Her zaman tam olarak ne düşündüğünü söylüyor ve bu biraz kaba ya da açık sözlü olsa da, bir şekilde neredeyse ferahlatıcı. Çünkü en azından tahmin etmek zorunda kalmıyorum.

Şey...bazen yapıyorum.

Yolculuğumuzun ilk kısmı yavaş ve sessiz, tek ses güvenilir ama hantal eski arabamın çoğunlukla boş olan yollarda ilerlerken çıkardığı ses.

"Benimle gelmek istediğin için minnettarım," diyor Rachel sessizce. "En azından benden hoşlandığını hissetmemi sağladı. En azından biraz."

Nedenini açıklayamıyorum ama bu ifadede b i r şey beni rahatsız ediyor.

Bütün bunlar onun için bir şaka mı?

Yani açıkça ortaya çıkıp aslında ne yaptığını söylemiyor. bundan kurtulmak *istiyor*. Ondan sadece ufak tefek gerçek bilgiler aldım,

En azından duyguları söz konusu olduğunda.

"Bana ne düşündüğünü söyle." Dedi. "Çünkü sessizliğin çok gürültülü."

"Bilmek istemezsin."

"O kadar kötü, ha?" Alaycı bir şekilde kıkırdıyor.

Hayır. Ne var biliyor musun? Bu oyunu oynamayacağız.

Onu bu konuşmanın dışında bırakmayacağım.

"Gerçekten ne düşündüğümü bilmek istiyor musun? Burada oturmuş ne istediğini merak ediyorum Rachel," diye iç geçirip başımı sallıyorum. "Yani, bana söylemedin."

"Bilmediğimi hiç düşündün mü?"

"Hayır, bence biliyorsun ve sadece söylemek istemiyorsun," diyorum biraz sertçe. "Bu yüzden ne istediğin ya da seni nasıl mutlu edeceğim konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ama mesele de bu ya, beni mutlu etmeni istemiyorum," diyor gülerek ellerini havaya kaldırarak. "Tanrım, nedir bu mutluluk takıntısı?"

"Ne?"

"Yani neden herkes, her zaman, sürekli mutlu olma ihtiyacı hissediyor?"

"Belki de mutsuz olmak mutsuzluk olduğu içindir?" Öfkeyle homurdanıyorum. "Elbette insanlar mutlu olmayı tercih eder, Rachel."

Sinyal lambasını yakıyorum ve arabayı yavaşça köşeden döndürüyorum. "...En azından normal insanlar, her neyse."

Bana ters ters bakıyor.

"O zaman ben normal değilim." "Az bile söylemişsin."

Kollarını vücuduna sıkıca sarıyor ve başını yana eğiyor.

"İyi ama o zaman ne var biliyor musunuz Ajan Westwood? Siz de öyle."

Sözleri acıtıyor ama yanlış oldukları için değil.

"Yine yetersizlik." "Sürekli mutluluk gerçek değildir."

"Sana katılmıyorum," diyorum başımı sallayarak. "Ben sadece çoğu insanın mutsuz olmak yerine mutlu olmayı tercih ettiğini söylüyorum."

"Evet, çünkü çoğu insan çok zayıf," diyor pencereden dışarı bakarak. "Zorluklarla başa çıkamazlar."

"Ve sen yapabilir misin?"

"Bu gerçek bir soru mu?" Gülerek soruyor.

"Hayır," diyorum sessizce. "Sanırım değil."

"Hayatımı sürekli bir sıkıntı içinde yaşadım," diyor iç çekerek. "Jaxon bir süre önce bana güvenilir olmadığım ile ilgili bir yorum yaptı."

Bir şey demiyorum. Jaxon Pace'le herhangi bir konuda aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama Rachel'a güvenmekte zorlandığımı itiraf etmeliyim. Özellikle de son birkaç aydır bana hiç çekinmeden söylediği detaylı yalanları düşününce.

Ama ben de öyle. Ve bunu hatırlamam gerekiyor.

"...Ve bunu neden söylediğini anlıyorum," diye devam ediyor. "Ve neden senin de aynı şekilde hissettiğini."

Sikeyim.

"Sadece kendimi düşündüğümü ve gerekirse herkesi asıp keseceğimi söyledi."

Sertçe yutkunuyorum, yanıt olarak kalacak bir şeyim olmasını diliyor ama içten içe kendi düşüncelerimle savaşıyorum.

"Ama sırtımın duvara dayandığı ve başka seçeneğimin olmadığı münferit olaylara bakıyor. Evet, belki de diğer insanları mahveden bazı zor kararlar vermek zorunda kaldım. Ama şimdiye kadar beni kollayan tek kişi bendim. Arkamı kollayacak ya da beni savunmaya koşacak insanlarım yok. O halde beni hayatta kalmak için savaşmam gereken durumlara *sokması* ve sonra da nasıl hayatta kaldığım konusunda beni yargılaması ne kadar adil?"

"Değil," diyorum başımı sallayarak.

Ve ona gerçekten katılıyorum. Çoğu kişiden daha zor bir hayatı olduğu ve ne yazık ki içinde bulunduğu durumlardan tırnaklarıyla kazıyarak çıkmak zorunda kaldığı açık.

"Ve biliyorsun, güvenebileceğimi düşündüğüm insanlar beni bir saniye bile düşünmeden becerdiler."

Tanıdık bir ürperti iliklerime kadar işliyor ve sonunda tekrar yanmasını umarak ısıtıcıyla bir kez daha oynuyorum.

"Ama," diyor usulca, kollarını ovuşturarak. "Gerçek şu ki, ben aslında çok güvenilir biriyim. Karşılığında o kişiye güvendiğim zaman."

Bunu söylediğini duymak kalbimi sızlatıyor. Söyleme şeklinden mi bilmiyorum ama ona çok yabancı geliyor. Sanki güven ondan kaçan bir kavrammış gibi.

"Hepimizin güveni daha önce kırıldı Rachel," diyorum usulca. "Asla iyi hissettirmez. Ve asla kolaylaşmaz."

"Sana asla yalan söylemek *istemedim*, Adam," diyor usulca, alt dudaklarını ısırarak. "Kötü niyetli olmadığımı söylerken bunu kastetmiştim. Tanıştığımızda benim... diğer hayatım hakkında hiçbir şey bilmeyen iyi bir adama benziyordun. Ben de seni bundan korumaya çalışıyordum. Çünkü gördüğün gibi, oldukça acımasız."

Bir köşeyi daha dönüyorum, kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"...Ve sonra aramızdaki şeyler gelişti. Sana hakkımdaki *gerçek* şeyleri anlatmaya çalıştım ama psikopat bir mafya babasının kız kardeşi olmayan birinin takma adını kullanarak. Bir şekilde, bunun senin için daha kolay olabileceğini düşündüm."

"Biliyorum," diye fısıldıyorum sessizce, başka bir şey söyleyemiyorum.

"Gerçeği bilmeni istiyorum. Her şeyi. Ne bilmek istiyorsan."

Nedense bunu ondan duymak, şüphelerimin yükünü biraz olsun hafifletiyor.

"Ama daha ileri gitmeden önce bilmeni isterim ki ben *mutlu* bir insan değilim, Adam. Genelde değilimdir. Sadece beni başarısız bir şekilde mutlu etmeye çalışmadan için. Ben bir karmaşayım. Karmaşık ve zor biriyim ve bazen sadece kötü olmak istiyorum."

Gözlerimi yoldan ayırmadan sırtışıma gizlemek için elimden geleni yapıyorum.

Kahretsin, bu beni neden bu kadar heyecanlandırıyor?

"Bunun sizin için zor bir kavram olabileceğini anlıyorum," diyor koltuğunda kayarak. "Bilirsiniz, bir FBI ajanı olarak falan."

"Ne kadar kötü olmak istediğine bağlı," diye cevap veriyorum sessizce. "Bilmiyorum."

Bu sefer gülümsüyorum.

"Evet, biliyorsun. Sadece *bana* ne söyleyebileceğini bilmiyorsun." Bir dakika boyunca sessiz kaldı.

Kahretsin. Onu köşeye sıkıştırmış olabilirim.

"Bana yaptığın bir şeyi anlat," diyorum, mümkün olduğunca cesaretlendirici görünmeye çalışarak.

"Hepsini yaptım," diye fısıldıyor kendi kendine.

Başımı sallayarak, "Eminim yapmamışsındır," diyorum.

"Beni tanı mıyorsun, Adam," diyor, sesinde biraz ısı rık var. "Bana kı barca hatırlatıp durdu ğun gibi."

Hay sikeyim. Bunu ona s  yledi ğim i  in neden űimdiden pi űmanım?

Ona yapt  ım yorumun duygular  nı ger  ekten incitti ğini anlamak i  in FBI profileme becerilerimi kullanmama gerek yok.

"Seni yeterince tan  yorum."

G l yor ve kollar  nı v cudunda sık  ca kavu űturuyor.

"Bak, yorumum seni kırd  ysa  z r dilerim," diyorum sessizce, ba űımı yoldan kald  rmadan. "Seni tanı mamakla ilgili. O-"

"Do ğru," diyor Rachel sessizce, pencereden d   űarı bakarak.

"Ama burada ikimiz de yalan s  yledik," diye devam ediyorum, zorlukla yutkunarak. "Yani burada benim de biraz su  um var."

"İ űte bu yetersiz bir ifade," diye mırıldan  yor sessizce.

"Ve bana hayat  nla ilgili anlatt  klar  ndan bazılar  nı bilerek-"

" o ğunu," diyor Rachel, d n p bana bakarak. " o ğunu biliyorsun. Yalan s  yledi ğim tek űey ger  ek adım ve nereli oldu ğumdu. Geri kalan her űey do ğruyd u."

Pencereye geri d ner.

"Ba űkalarına s  ylediklerim i  in s  yleyebilece ğimden  ok daha fazlas  ."

"Tamam," diye ba űımı sallad  m. "Benim i  in de aynı űey ge  erli. Sadece ayrıntılar biraz bulan  kt  ."

Rachel homurdan  yor ama bir űey s  ylemiyor.

"Ama sana yapt  ım yorum haksızlıkt   ve  z r dilerim.   nk  en azından senin karde űin olmad   ğ  nı biliyorum," diyorum sessizce. "Aksi takdirde ona kar űı de ğil, onunla birlikte  alı űıyor olurdun."

Alt duda ğ  nı  sır  yor.

" yle olmad   ğ  m   nereden biliyorsun?"

Sert  e yutkunuyorum, s zleri ona kar űı duydu ğum b y k bir korkuya tak  lıyor.

"  nk ," diye fısıldad  m. "Jaxon'   kurtard  n. Ve sadece onu de ğil, t m ekibini kurtard  n."

Bo ğaz  m  

temizliyorum.

"...Ve, űey, *ben*."

Pencereden d   űarı bakmadan  nce tek kelime etmeden bana bak  yor.

"İşte bu yüzden," diye iç geçiriyorum. "Sen güvenilir birisin. Ve her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de, adamdan nefret ettiğim için, Jaxon'ın bile benim gibi hissettiğini varsayıyorum. Aksi takdirde sana koca bir ev vermezdi."

"Şey, onu görmediniz. Ve bana *hapishane* olarak verdi."

"Güven bana Rachel," diyorum alaycı bir tavırla. "Geniş ve lüks bir malikaneden çok daha kötü hapishaneler olduğunu bilmek için orayı görmeme gerek yok."

Omuz silkiyor ama bir şey söylemiyor.

"Demek istediğim," diye devam ediyorum. "Bana Jaxon'ın istediğini yaptığını söylemiştin, değil mi? Eğer senin de kardeşin kadar tehlikeli olduğunu düşünseydi, bunu yapmakta tereddüt etmezdi..."

Sesim kesiliyor, bu düşünce beni göğsümde boğuyor.

"Şimdi bakmayın, Ajan Westwood," diye kendi kendine alay ediyor. "Ama ona saygı duymaya başlayabilirsiniz."

Yüksek sesle gülüyorum.

"Evet, bu asla olmayacak," diye homurdanarak şerit değiştiriyorum. "Ama Jaxon Pace'e olan nefretim başka bir zamanın konusu. Şimdi bana neden kötü olmak istediğini söyle."

"Sanki eczaneden ruj çalmaktan heyecan duyuyormuşum gibi konuşuyorsun," diye gülüyor.

"Öyle mi?"

"Evet, ama kim yapmadı ki?"

"Yani," diye kıkırdıyorum. "*Benim* ergenlik dönemimdeki küçük hırsızlık eşyam ruj değildi, ama tamam, haklısın."

"Ama aslında bahsettiğim bu değildi," diyor eşofmanımın ipliyle oynarken.

"O zaman beni aydınlat."

"Zaten söyledim sayılır, Adam. Ben iyi bir kız değilim."

"Evet, suyu nasıl kaynatacağını bilmediğin ve brunch'ı sevmediğin hakkında nutuk atarken bunu söylemiştin," diyorum sırtarak. "Ki bence bu seni kötü bir insan yapmaz Rachel."

"Ama ben bir eskortum."

"Bu da sizi kötü bir insan yapmaz."

"Hayır, *öyle* demiyorum," diye iç geçiriyor, sinirli bir şekilde. "Sadece anlamıyorsun

o."

"Eğer istediğin şeyi giydirmeye çalışmayı bırakırsan belki yaparım. duymak istediğimi düşündüğün şekilde söyleyebilir misin?" Şimdi biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde tersliyorum.

"Peki tamam, benim eskort senin *polis* olmana ne dersin? Buna ne dersin Ajan Pislik? Bu senin için yeterince açık mı?" Birden sinirlendi. "Yaptığım işi seviyorum ve bundan utanmıyorum. *Seninle* birlikte olmakla ilgili bir *sorunum* yok, ama bana neyin yasadışı olduğunu hatırlatmakta zorlandığına göre, bununla ilgili bir sorunun olduğunu varsayabilirim."

"Ben bilmiyorum, tamam mı? O yüzden yanılıyorsun!" Karşılık veriyorum, öfkem onunkiyle birlikte yükseliyor. "Bunu unutabilirsin."

"Hayır, yapamam!" O da bana bağıyor. "Çünkü bunu bana daha önce birkaç kişi söyledi."

"Ne dedi?"

"Beni olduğum gibi kabul ettiklerini, yaşam tarzımın ya da işimin onları rahatsız etmediğini söylediler," diyor öfkeyle. "Ama sonra her fırsatta beni olmadığım bir şeye dönüştürmeye çalıştılar ve ben bundan bıktım!"

"Ben Jaxon değilim ve seni değiştirmeye çalışmıyorum!" Ben de ona bağıyorum. "Sadece gerçek seni tanımaya çalışıyorum!"

"Al bakalım! İşte ben buyum!"

"Rachel, biz küçük bir arabada sohbet eden iki yetişkiniz," diye homurdandım. "Ve seni uyarıyorum, bana bağıp çağırmandan bıktım usandım artık."

"Güzel!" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Çünkü ben iyi bir kız değilim derken bunu kastediyordum! Bazen sadece kötü olmak istiyorum. Kredi kartı çalmak, otel odanıza girmek, tüm düğmelerinize basmak ya da avazım çıktığı kadar bağırma istiyorum çünkü içimden öyle geliyor!"

O iç geçirip koltuğa yaslanırken ben de gözlerimi önümdeki yola odaklamak için elimden geleni yapıyorum, ellerim yırtık deri direksiyonu kavıyor.

"Tüm bu duyguları benimle birlikte *hissedecek* birini istiyorum," diye iç geçiriyor, sesi soluğu kesiliyor. "Ama beni çok geriyorsun."

"*Seni* sinirlendiriyor muyum?!" Gülüyorum, bıkkınlıkla.

"Evet, öyle. Çünkü sen resmen bir azizesin." "Rachel, sana söz veriyorum," diye öfkeyle homurdandım. "Değilim."

"Benim dünyamda öylesin."

Dışlerimi sıkarak başımı sallıyorum.

"Ama ne var biliyor musun?" Dudağını ısırarak kendi kendine sessizce alay ediyor. "Sanırım bir bakıma mantıklı."

"Mantıklı olan ne?"

"Benim tercih ettiğim mazoşizm biçimi, uyumlu olmadığımı bildiğim erkeklere gitmektir," diyerek kendi kendine gülüyor. "Ve senin kadar iyi birinin benim kadar berbat birini isteyeceğini düşünmek gülünç. Çünkü sen kendin gibi iyi birini hak ediyorsun."

Göz ucuyla bacaklarını göğsüne doğru çektiğini ve başparmağını alt dudağında gezdirdiğini görüyorum.

"...Kendine ait bir *prenses*," diye fısıldıyor sessizce.

Ve tam orada, soğuk, boktan arabamın içinde, Rachel Valentine's yapbozunun bir parçası daha yerine oturdu.

Ve sonunda anladım. "İşte orada," diyorum sessizce. "Ne?"

"Söylemek istediğin ama söyleyemediğin şey," diyorum sessizce. "Bana karşı savunmasız olmaktan korkuyorsun."

"Şimdi bir dakika bekle-"

"...Ve sana nasıl zarar verebileceğini," diyerek sözünü kestim. "Ve biliyorsun Rachel, nasıl hissettiğini çok iyi biliyorum."

"Kimse nasıl hissettiğimi asla bilemez," diyor sessizce, koltuğunda kayarak. Yola bakarken kendi kendime gülümsüyorum.

"Güvendiğiniz insanlar tarafından incitilmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Sevdığınız insanları kaybetmekten korkmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Ve her şeyi o kadar derinden hissetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ki seni boğuyormuş gibi hissediyorsun ve hiçbir şey hissetmemeyi diliyorsun. Ve her ne kadar öyle olduğunu düşünmemi istesenez de, az önce yaptığınız tüm bu tirat sadece düşmanlık ya da savunmacılık değil. Önleyici bir *kendini sabote etme*. Çünkü derinlerde bir yerde, aslında seilmeye layık olmadığını düşünüyorsun. Ama sadece benim tarafımdan değil, herhangi biri tarafından."

Rachel hiçbir şey söylemiyor. Arabanın üzerine mutlak bir sessizlik çöküyor ve ona bir bakış atmam bile birkaç dakikamı alıyor.

Ön camdan dışarı bakıyor, eşofmanımın ipiyle oynuyor. "Bir sonraki çıkışta inmek isteyeceksin," diyor sonunda sessizce. "Ve evet, haklısın. Korkuyorum."

Derin bir nefes alıyorum.

"Ben de öyle," diye fısıldıyorum.

"Gerçekten kötü şeyler yaptım, Adam," diyor sessizce.

"Ben de öyle." Sessizce söyledim. "İnan bana Rachel, benim de kendime ait birkaç hikâyem ve dolabımda birkaç iskeletten fazlası var."

Kelimenin tam anlamıyla.

Rahatsızca yer değiştiriyorum, karımın yüzü aklıma geliyor.

Hayır. Henüz değil.

"Evet, korkarım kim olduğumun ya da ne yaptığımın bir kısmını paylaşacağım ve bu senin için çok fazla olacak. Çünkü bazen, bu *benim için* en iyisi oluyor."

Evet, ben de nasıl hissettirdiğini biliyorum.

Direksiyonu sıkıca kavriyorum, koltuğumda tekrar kayıyorum.

"Hepimiz pişman olduğumuz şeyler yaptık," diyorum nazıkçe. "Ve hepimiz bu sonuçların ağırlığıyla yaşamak zorundayız. Ama ben şunu fark ettim ki bazen önemli olan hesap defterinizi nasıl dengelediğinizdir."

"Ne?"

Başımı sallıyorum.

"Sana başka zaman anlatırım," diyorum otoyoldan çıkarken.

"Hayır," diyor Rachel savunmaya geçerek. "Açıkla."

Bunu ona söyleyip söylememeyi tartışırken, içimden ellerimi kaldırıyorum ve neden söylemeyeceğime karar veriyorum.

"Bu dengeyle ilgili," diye iç geçirdim. "Anlamıyorum."

"İşim gereği, dediğiniz gibi, pek çok *kötü şey* yapıyorum," diyorum, başımı kaldırıp kısaca ona bakarak. "İnsanları öldürmek zorunda kaldım. Kötü insanlardı ama yine de insandılar. Ve bu sizi asla gerçekten terk etmiyor."

"Suçluluk

duygusu

mu?"

Başımı

salladım.

"Bir süre için tamamen güçten düşürücüydü," diyorum sessizce, sadece bir anlığına karanlığı ve yatakta izole olarak geçirdiğim sayısız günü hatırlayarak, görev sırasında işlediğim ilk cinayetin etkisiyle. "İlaçları, terapiyi denedim ama bunların hiçbirisi hissettiğim felç edici suçluluk duygusuna pek iyi gelmedi. Biraz yardımcı olan tek şey, insanlara *yardım* ettiğimde hissettiğim duyguydu. Birini kurtardığımda ya da hayatında bir fark yarattığımda. Özverili iyilik ve fedakarlık eylemleri."

"Yolun sonunda sağa dön," diyor Rachel. "Ama devam edin."

"Hayatımı bu *kurala* göre yaşamaya başladım. Görev sırasında bir can aldıysam, birine zarar verdiysem ya da beni olumsuz etkileyecek bir şey yaptıysam

bir şeyler yaparak vicdan azabımı hafifletmeye çalışırdım.
iyi."

"Teraziyi dengeledin," diyor yüzüme doğru kayarak.

"Kesinlikle," diye başımı sallıyorum. "Ve bu sayede geceleri uyuyabiliyorum."

Koltuğa yaslanıyor, sessizlik arabayı sarıyor.

"Ya gerçekten çok kötü bir şey yaptıysan?" diye soruyor sessizce. "Ya da belki başka birinin kötü bir şey yapmasına yardım ettiysen. Affedilemez bir şey?"

"Hiçbir şey affedilemez değildir. Sadece bunun için gerçekten çalışman ve telafi etmek için çok şey yapman gerekebilir," diye omuz silkiyorum.

"Ama ya bunu yaptığın kişi," diye fısıldıyor ellerine bakarak. "Bunun için seni affetmeyi reddederse?"

Ona bakıyorum, pencereden dışarı bakan acılı yüzünü görüyorum.

Birden aklıma Jaxon'ın bana Michael'ın karısı Natalie'yi kaçırmasıyla ilgili anlattıkları geldi.

Acaba bundan mı bahsediyor?

İçgüdüsel olarak onun gergin vücut dilini, dudağını çiğnemesini ve iple oynamasını fark ediyorum. Tedirgin ve rahatsız, bana düşündüğü her neyse, açıkça onu rahatsız ettiğini söylüyor. Derinden.

Jaxon Pace denen o pisliği ve Rachel'in onun hakkında konuşuyor olabileceği fikrini düşününce vücudum geriliyor. Bir şey söylemekten kaçınıyorum çünkü o herifi sikeyim.

Ve yine de...

Sanırım burada oturup kefareten, affetmekten ve 'doğru olanı yapmaktan' bahsederken zengin bir serserinin beni bencilce davranmaya itmesine ve *benden* daha iyi olmasına izin vermem önemli ölçüde ikiyüzlülük olurdu.

Lanet olsun.

"Tekrar söylüyorum, yapabileceğin tek şey doğru olanı yaparak durumu düzeltmeye çalışmaktır," diyorum Bay Pace hakkındaki kötü düşüncelerimi yutkunarak. "Yapabileceğin her şeyi yaptığın sürece ve bunu bildiğin sürece, o zaman barış gelecektir."

Yavaşça başını sallayıp tekrar pencereden dışarı bakmadan önce bana bakıyor.

Boğazımı temizliyorum.

"Deneyimlerime göre, pişmanlık ve üzüntü söz konusu olduğunda, eylemlerimiz kim olduğunuzu ve sahip olacağınız huzuru ya da yükünüzü belirler.

taşı," diye yumuşak bir şekilde devam ediyorum. "Eğer içtenlikle özür dilediysen ve yapabileceğin her şeyi yaptıysan ve eğer seni affetmeyi reddederse, o zaman yapabileceğin her şeyi yapmış olursun. O zaman bu *onun* sorumluluğundadır ve taşıması gereken kendi yüküdür. Affedilmeyi reddettiği gerçeğiyle yaşamak zorunda kalacaktır."

Hemen dönüp bana baktı.

"O mu?" diye soruyor, gözleri kocaman. "Kim o?"

"Hiç kimse," diyorum gülümseyerek. "Sadece lafın gelişi."

"Işıklardan sola dönmek isteyeceksin," diyor. "Neredeyse geldik."

"Güzel," diyorum ve arabayı aniden caddenin kenarına çekiyorum. "Ne...

Ne yapıyorsun?" Kafası karışmış bir halde doğrulup soruyor.

Arabayı park ettim ama çalışır vaziyette bıraktım. Yüzümü ona dönerek elimi koltuğunun arkasına koydum.

"Rachel," diyorum sessizce, kalbim göğsümde çarparken sakın görünmek için elimden geleni yapıyorum. "Bana bundan ne istediğini söylemeni istiyorum. Gerçekten."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerini kocaman açarak soruyor.

"Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun," diyorum, ses tonum sert. "Bunu ne kadar ileri götürüyoruz ve neden?"

"Adam," diye sinirli sinirli gülüyor. "Ne yaptığını bilmiyorum-"

"Hayır Rachel," diyerek sözünü kestim. "Çekingen davranma. Bu sefer olmaz. Şu anda olmaz. Daha ileri gitmeden önce, *benden* gerçekten ne istediğini söylemeni istiyorum. Ve bil ki bana yalan söylersen, bunu öğrenirim."

Gülümsüyor ve bir şey söylemek için ağzını açıyor ama gözlerimdeki ciddi bakışı görünce vazgeçiyor. Derin bir nefes almadan önce bir dakika boyunca bana bakıyor.

"Benimle gelmeni istiyorum," diyor yavaşça.

"Neden?"

"Çünkü bu konuşmaya devam etmek istiyorum."

"Ama *neden*, Rachel?"

"Çünkü gerçeği istiyorum," diye karşılık veriyor, yüzü artık ciddi. "Anladığım kadarıyla benden istediğin de tam olarak bu, değil mi? Bu her neyse... gerçek olup olmadığını bilmek?"

Soğukkanlılığımı korumak için elimden gelen her şeyi yapıyorum çünkü onun bunu yüksek sesle söylediğini duymak, bencilce söylemesini umduğum her şeydi.

Bacağının nasıl zıpladığını ve ellerini nasıl gergin bir şekilde sıkıldığını fark ediyorum.

Dürüst davranıyor.

"Eee?" Cevap vermediğimi hatırlatarak soruyor. Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum.

"Evet Rachel," diyorum sessizce. "Gerçeği istiyorum. Hepsini." Gözlerim bir an için onunkilerden ayrılıyor ve derin bir iç çekiyorum.

"Çünkü bu iş yürümese ya da sana istediğini veremesem bile, en azından tüm dürüstlüğümün sende olduğunu bileceksin. Ve umarım bu yeterli olur."

Nazıkçe gülümsüyor ve bir an için soğukkanlılığım bozuluyor. Birden kendimi Rachel Valentine'ın güzelliğinde kaybolmuş buluyorum.

Burada bile, büyük boy pantolonum ve kazağımla, bir tanrıça gibi görünüyor. Hala hafif dağınık olan uzun siyah saçları ve otelde saç kurutma makinem olmamasının bir sonucu olan doğal bukleleri yüzünü mükemmel bir şekilde çerçevesiyor. Kusursuz porselen teni sadece dudağının altındaki küçük güzellik izi ve yanaklarında en ufak bir gülümsemede beliren yumuşak çukurlarla noktalıyor.

Ama onun *gözleri* her zaman benim zayıf noktam olmuştur. Altın ve kehribar parçacıklarıyla koyu kahverengi, beni her seferinde büyüsü altına çekiyor ve soğukkanlılığımı yeniden kazanmak için tüm öz kontrolümü kullanmam gerekiyor.

Bu yüzden uzanıp elini benimkinin üzerine koyduğunda, bu beni neredeyse tamamen uçurumun kenarına itiyor.

"Bak Adam," diyor usulca. "Şu anda bana hiçbir şey için söz vermene ihtiyacım yok. Senden gerçekten istediğim tek şey insan gibi hissetme lütfunu göstermen. Bazen dağınık ve kaotik olmasına izin verilen biri."

Gözleri bir an için kapanıyor ve başını sallayarak iç çekiyor.

"Ben de kendi başıma pek çok şeyin üstesinden gelmeye çalışıyorum ve varlığımın kıyısında dolaşan boş bir hayaletmişim gibi hissetmekten bıktım. Hissetmek istiyorum. Ve her şeyi hissetmek istiyorum."

Sözleri beni şaşkına çevirdi ve bir an için nutkum tutuldu.

Rachel belki de ilk kez bana karşı sadece dürüst olmakla kalmıyor, aynı zamanda savunmasız da davranıyor.

...ve bu konuda bağırıyor.

"Işıklarda sola mı döndüm demiştin?"

"Şu garaj yoluna çek," diyor Rachel, işaret ederek.

"Bekle ne?" Ayağımı mola yerine koyup ona bakarak soruyorum. "Buraya *gizlice* girmemiz gerektiğini söylediğini sanıyordum. Şimdi de bana garaj yoluna çekmemi mi söylüyorsun?"

"Öyleyiz ama benim evimde değil," diye sırtıyor. "Araziye yan taraftan girmek daha kolay, çünkü sadece büyük bir ağaç hattı var. Ayrıca bu soğukta yoldan garaj yoluna gizlice girmek isteyeceğinden şüpheliyim, bir milin sekizde biri kadar uzun olduğunu düşünürsek."

"Oh..."

"Ayrıca, arabanız kesinlikle çekilir." "Neden?!"

"Çünkü artık *Snobsville*'desin Adam," diye homurdandı. "Ve üzgünüm ama araban göze batıyor. Mahalle bekçisi bile tereddüt etmez."

"Bazı insanlar motorlu taşıtlardaki iyi zevki takdir edemiyor," diye şaka yapıyorum. Hafifçe kıkırdıyor.

"Bunun için planınız nedir?" Yolu kapatan sekiz metrelik demir kapıyı işaret ederek söylüyorum.

Ama ben daha Rachel'a bakamadan, o arabadan atladı ve tuş takımına rakamları girmeye başladı.

"Tamam, bu etkileyici," diye başımı sallıyorum o arabaya geri atlayıp soğuk ellerini birbirine sürterken. "Ama saatin sabahın beşini geçtiğini düşünürsek, bu zengin moruklar garaj yoluna çıkan insanları fark etmeyecek mi?"

"Sakin ol," diyor Rachel gözlerini devirerek. "Sekiz yıldır burada kimse yaşamıyor."

"Konut piyasası kötü mü?" Devasa, karanlık eve yaklaşırken soruyorum. "Kimse eski, harap bir malikane satın almak istemiyor mu?"

"Daha çok burada altı kişinin öldürüldüğü gerçeğine benziyor." "Ne?"

"İrlandalı mafya ailesi. Kartelin babamı öldürmesine yardım eden ailenin torunları." Rachel omuz silkerek garajı işaret etti. "Çekin

Arabayı şu kapıya kadar getir, şimdilik oraya park edebilirsin. Orasının boş olduğunu biliyorum ve orada Pace Devriyesini izleyebileceğimiz bir pencere var."

"Ben... Yani..." Arabayı park ediyorum ve bunu bu kadar küstahça söyleyebildiğı için biraz şok olmuş hissediyorum. "Ne ailesi? Ne cinayeti?"

"*Cinayetler*. Çoğul olarak. Ve muhtemelen kapıyı kaldırmanız gerekecek," diyor. "Benim için çok ağır. Yine de çok fazla gürültü yapmamaya çalışın, mülk sınırı Valentine Malikanesi'nden çok uzakta değil ve Jaxon'un adamları bu eski evin boş olduğunu bildikleri için rastgele bir şeyler vurmaya başlarsanız şüpheleneceklerdir."

Bir an için ona bakıyorum, az önce ağzından kaçırıldığı tüm bilgileri anlayamıyorum.

Bunun yerine dışarı çıktım ve mümkün olduğunca az ses çıkarmaya çalışarak garaj kapısını açtım. Karşıımızdaki arka duvardaki bir pencereden süzülen ay ışığı dışında içerisi karanlık.

"Pekâlâ, şimdi ne olacak?" Arabaya geri binerek soruyorum.

"Pekâlâ, yakında nöbet değişimi olacağına göre, onlar işlerini bitirene kadar burada, sıcakta biraz takılabiliriz diye düşündüm. Sonra da onlar dikkatlerini dağıtırken ağaçların arasından içeri sızarsınız."

Rachel koltuğa yerleşerek şöyle diyor.

"Ve biz beklerken, bana burada öldürölen İrlandalı aileden bahsedecek misin?"

"Hayır."

"Ne? Neden olmasın?"

"Çünkü *sıkıcı*," diyor Rachel gözlerini devirerek. "Onlar kötü insanlardı. Başlarına geleni çektiler. Bla bla bla. Kimsenin umurunda değil. Son."

Gölmekten kendimi alamıyorum,

"Bağışlayın ama bir mafya prensesinin *kötü insanları* tanımlamasını biraz ironik buluyorum."

"Ben bir mafya prensesi değilim!" Beni tersledi. "Temel olarak mafyaya girmek istediler, Pace'ler onlara hayır dedi. Onlar da karteğe katıldılar. Bu evi satın aldılar, aptal alkolik babamla arkadaş oldular ve hiç beklemediğı bir anda kartelin mülke girmesine izin verdiler."

"Tanrım," diye nefes alıyorum. "Yani onlar neyden sorumluydu-"

"Michael'ın başına geldi. Evet," diyor Rachel gözlerini devirerek. "Ama Pace Ailesi bunu öğrendiğinde hepsini katletti. Acımasızca. Son."

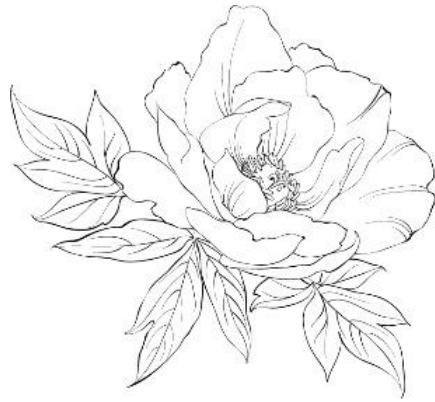
Şimdi mutlu musun?"

"Şey, *mutlu* yanlış kelime..."

"Her neyse," diye iç geçiriyor ve kollarını göğsünde kavuşturuyor. "*Benim* hikâyemi önemseydiğini sanıyordum, yan komşumuz olan bok çuvalı bir ailenin hikâyesini değil?"

Bunun kesinlikle yumuşak bir nokta olduğunu hissederek ellerimi savunmacı bir şekilde havaya kaldırıyorum. "Haklısınız Bayan Valentine," diyorum özür dileyerek. "Elbette, devam et..."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Beşinci Bölüm

Rachel

Hamile olduğumu öğrendikten sonraki öğleden sonrayı pek hatırlamıyorum.

Çok fazla çığlık atıldığını biliyorum. Bir sürü panik. Ve bir sürü gözyaşı. En azından hiperventilasyonu durduracak kadar sakinleştiğimde, Jessica beni bir battaniyeye sardı, bana biraz daha çay verdi ve seçeneklerimi nazıkçe tartıştı.

Ama tartışacak pek bir şey yoktu.

O iki pembe çizgi, bir mafya babasının *varisini* taşıdığım anlamına geliyordu. Ve *herhangi bir* Don değil. Geleceğin Yüce Don'unun varisi... Tüm sendikamızın gelecekteki başkanı.

Ve annem sağ olsun, çoğu kişiden daha iyi biliyordum ki tek bir yolu vardı.

Bu bebeği *doğuruyordum*.

Beynimin arkasında küçük bir parçamın, kulüpteki kızların bahsettiği *kliniğe* gitmeyi en azından düşünmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Belki bu bazılarına kalpsiz görünebilir ama o anda daha çok karmaşık bir durumu karmaşıklıktan kurtarmakla ilgileniyordum. Jess'in anlattığı iç karartıcı senaryoya göre, hayatım kalıcı olarak Jaxon Pace'in yörüngesine bağlanacaktı.

Dolayısıyla, basit bir randevunun sonunda *hamile* olmama fikri bir düzeyde cazipti.

Ama sonunda yapamadım.

Ve şaşırtıcı bir şekilde Jaxon yüzünden değildi. Dindar ya da aziz olduğum için de değildi. Suçlu hissetmedim, çünkü tüm o sinir bozucu duyguları kapatmayı uzun zaman önce öğrenmiştim. Kendimden sorumluydum ve

ve ihtiyaçlarıma her zaman her Şeyden ve herkesten daha fazla öncelik vermek zorundaydım. Çünkü başka kimse bunu yapmazdı.

Bebeğimi *doğurmaya* karar verdim, çünkü... *istedim*.

Artık ncelik vermem gereken biri vardı. Sorumlu *olduğum* biri. Ve onlarla henüz tanışmamıŐ olsam da bunun bir önemi yoktu. Hâlâ nemsiyordum, hem de hemen ve tahmin ettiğimden çok daha fazla.

Kararımı verdikten sonra Jess'le bir kez daha ağladık ve gerçek bir dost gibi bana elinden geldiğince yardım edeceğine söz verdi. Daha sonra gelecekteki Don Supreme'e bebeğini taşıdığımı nasıl *söylemem* gerektiğine karar vermeye koyulduk.

Ama ona yüz yüze söylemem gerektiğini biliyordum.

Jess, birkaç kısa mesaj ve Eamon'un ortak bir arkadaŐıyla yaptığı telefon görüşmesinin ardından Jaxon Pace'in o gece The Garage'da olacağını öğrendi.

Biz de oraya gittik.

Ve artık hamile bir Mafya bebeği annesi olsam da, elimden geleni yaptım. En sevdiğim metalik payetli elbisemi ve baldırlarıma kadar uzanan topuklu ayakkabılarımı aldım. Jaxon Pace'in bebeğini doğuracağımı bilmesini istiyordum ama benim ruhumu alıp maliknesindeki bir kupaya koymayacaktı.

O gün bir köpekten bile daha hasta olmama rağmen, o kapıdan içeri adım attığımız anda kendimi bir milyon dolar gibi hissediyordum.

Bara doğru ilerlerken Jess "Hadi bir içki alalım" diyor. "Odayı Şöyle bir tarayıp herkesin nerede olduğunu görebiliriz. Ben bir cin tonik alayım, sen ne istersin?"

"Unutuyorsun," diye gülüyorum, karnımı göstererek. "Hamileydim, unuttun mu?" "Ah evet, kahretsin," diyor Jess alnını Őapırdatarak. "Benim için cin tonik ve onun için kızılıcık suyu."

VIP atı katına bakıyorum, dev koruma görünümlü adamlarla ağzına kadar dolu olduğunu görüyorum.

"Burada olduğunu mu söylemiştin?" Jess'e soruyorum, dev adamların tepelerinden masaları ya da Őezlongları göremiyorum.

Jess kalabalığı tarayarak, "Tyler hepsinin burada olacağını söylemişti," diyor.

"Bekle Jess," diyorum gergin bir Şekilde, kolunu tutarak. "Ya Tyler Eamon ya da Jaxon'a bir Şey söylediye. Mesela onları uyardıysa ve onlar da başka bir yere gitmeye karar verdilerse?"

Jess hınzırca sırtıyor.

"Ona *şantaj kutusu* hakkında gizlilik yemini ettirdim," diyerek bana göz kırptı ve bara yaslanıp odaya bir kez daha gizlice baktı. "Yani, kafası güzelken ve her yere boşalırken çektiğim fotoğrafların dünyaya sızmasını istemiyorsa, kimseye bir şey söylemezdi."

Birdenbire hızla geri döner.

"Kahretsin," diye fısıldıyor ve bardan içkisini alıyor. "Az önce Eamon'u gördüm ve sanırım buraya geliyor."

Beni şakacı bir şekilde dürtüyor ve kulağıma fısıldamak için eğiliyor. "Bana gerçekten komik bir şey söylüyormuş gibi yap."

"Ne?"

"Ha ha ha!" Jess gülüyor, omzumu tutuyor ve içkisinden bir yudum alıyor. "Bu çok komik, Rach!"

"Tanrım," diye gözlerimi deviriyorum ve hayal kırıklığı yaratan kran-suyumdan bir yudum alıyorum.

"Jess? Sen misin o?" Eamon'un derin sesi arkamızdan geliyor ve ikimiz de dönüp ona bakıyoruz. "Vay anasını! Bu o!"

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Jess, "Eamon, burada ne yapıyorsun?"

"Ty ve ben buraya Jaxon'la birlikte geldik," diyor Eamon, onun yanağını öperek. "Ama o yukarıda o Rus adamla poker oynamaya gitti ve Ty da banyoda eğleniyor, ne demek istediğimi anlarsın."

Gözleri yavaşça Jess'in vücudunu aşağı yukarı tarıyor. "Vay canına, harika görünüyorsun bebeğim." Gözleri benimkileri buluyor ve vücudumu aynı şekilde tarıyor. "İkiniz de harika görünüyorsunuz."

Ew. Hayır, teşekkür ederim.

Yaltaklanmamı gizlemeye çalışarak kibarca gülümsüyorum ve tekrar çatı katına bakmak için dönüyorum. Ama en küçük kumaş parçalarını giymiş altı genç kızdan oluşan bir grubun VIP asansörüne alındığını görünce midem bulanıyor.

Davet edilmiş olmalılar.

"Bu gece dışarı çıkacağını bana söylemeliydin, belki birlikte gelebilirdik," diye sırtıyor Jess, kulağına eğilmeden önce elini göğsünde gezdiriyor. "Belki hâlâ gelebiliriz."

Tanrım, neden yine hemen midem bulanıyor?

Eamon gergin bir şekilde gülüyor.

"Heh, özür dilerim bebeğim," diyor elini yağlı kafasında gezdirerek. "Bu gece boş olacağını bilmiyordum, yoksa yapmazdım-"

"İşte buradasın!" Birden yanımızda başka bir kadın sesi beliriyor ve Eamon'a sarılıyor. "Tuvaletten döndüm ve seni bulamadım-"

Ama sonra durdu ve yüzü bembeyaz oldu.

"Maggie?" Jess'in sesi anında soğuklaşıyor. "Burada ne işin var?"

Önce Eamon'a, sonra da Maggie'ye bakıyor, dördümüz de bu sorunun cevabını zaten biliyoruz.

Maggie sertçe yutkunur ve rahatsız bir şekilde kayarak Eamon'un biraz arkasına geçer.

Göz ucuyla çatı katına çıkan asansörün kapısının açıldığını ve kıkırdayan kızların VIP alanına alındığını görüyorum.

"Eamon," diyorum, bu akşamın muhtemelen hızla dağılacağını hissederek ve Jaxon'a buraya özellikle söylemek için geldiğim şeyi söylemeden gitmek istemeyerek. "Jaxon'ın yukarıda olduğunu mu söylemiştin?"

Öfkeli Jessica ve çok rahatsız görünen Maggie arasında gergin bir şekilde bakarak başını sallar.

"Jess, sen-"

"Git Jaxon'la konuş bebeğim," diyor Jess tatlı tatlı, bir yandan da Maggie'ye ters ters bakarak. "Muhtemelen bunu görmek istemeyeceksin zaten."

İkinci kez söylenmesine gerek kalmadan içkimi bırakıp çantamı alıyorum. Dans pistini geçerken asansör kapısının dışında konuşlanmış iki dev fedaiyi görüyorum. Geçen seferki gibi Jessica'nın *içerideki bağlantısına* sahip olmadığımı fark edince, yukarı çıkmanın bir yolunu kendim bulmam gerekiyor.

Ama erkeklere istediğimi yaptırma konusunda her zaman iyi olmuşumdur.

Hızla elbisemi biraz yukarı kaldırıyorum ve telefonumu çıkarıp kendime bir mesaj gönderirken yüzüme en masum gülümsememi yerleştiriyorum. Mesaj geldiğinde kendimi telefona gömmüş gibi yapıp doğruca asansöre yöneliyorum.

Devasa bir fedai pazusu yolumu kestiğinde duruyorum.

...Ama ben bunu bekliyordum.

"Dur bakalım tatlı şey," diyor adam sertçe. "Biraz dikkatinin dağınık olduğunu biliyorum ama bu asansör sadece VIP için."

"Merhaba şekerim," diye kıkırdıyorum. "Biliyorum, burada bazı arkadaşlarımla buluşacaktım ama sanırım onlar bensiz çoktan yukarı çıktılar." Panosunu kaldırıyor.

"Altındaki isim neydi?" Yine kıkırdıyorum.

"Şey, aslında bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?" Bana şüpheyile bakarak soruyor. "Onların arkadaşın olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Teknik olarak onlar benim *iş arkadaşlarım*," diyorum ona göz kırparak. "Onlarla daha önce hiç tanışmadım. *Ajansımız* bizi buraya gönderdi. Bay Roman Antonov'un isteği üzerine."

Telefonumu kaldırıp az önce kendime gönderdiğim, adres ve ne giyeceğime dair talimatları içeren mesajı gösteriyorum.

"Anlıyorum, demek şu eskortlardan biri için çalışıyorsun-"

"*Yoldaşlık* işleri, Şeker," diyorum kirpiklerimi kırıştırarak ve dev koluna hafifçe dokunarak. "Artık diğer kelimeyi kullanmıyoruz."

Parmağımı dudaklarıma bastırıyorum ve ona göz kırpiyorum.

"Tabii ya," diye kıkırdıyor ve asansörün düğmesine basıyor. "Yukarı çıkın, bayan."

"Çok teşekkür ederim."

Ve saniyeler içinde VIP asansöründe tek başımayım ve kendimden oldukça emin bir şekilde yukarı çıkıyorum.

Piste adımımı attığımda, hepsi de etrafta gelişigüzel duran bir düzine korkutucu adamla karşılaşıyorum. Onları görmezden gelerek yanlarından geçerken fısıltıyla yaptıkları küçük iltifatları ve kaba yorumları duyuyorum.

Burada bir sürü erkek var gibi görünüyor.

Ve köşeyi döndüğümde nedenini görebiliyorum.

VIP alanının arka bölümünde, yükseltilmiş bir poker masasının bulunduğu daha da özel bir bölüm var. Aralarında Bay Roman Antonov ve bebeğimin babası Jaxon Pace'in de bulunduğu bir avuç iyi giyimli adam oturuyor. Görmeye geldiğim adam.

Ama onu gördüğüm an kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Çünkü tam arkasında duran, elini göğsünde gezdiren, siyah daracık bir elbise giymiş ve parlak kırmızı ruj sürmüş muhteşem bir sarışındır.

Bu kulübe girerken ya da asansörden inerken hissettiğim güç saniyeler içinde buharlaşıyor.

Kollarını onun boynuna doladığını, kulağına bir şeyler fısıldadığını ve onu gülümsettiğini gördüğümde, karnıma beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissediyorum.

O burada... bir kızla birlikte.

Ne kadar süre orada durup ona baktığımı bilmiyorum ama masada oturan diğer adamlardan biri ellerini öfkeyle yeşil keçeye vurduğunda nihayet transımdan sıyrıldım.

Buradan çıkmam gerek. Derhal.

Hızla topuklarımın üzerinde dönüyorum ve doğruca neyse ki boş olan VIP tuvaletlerine gidiyorum. Kabinlerden birine giriyorum ve kalbim göğsümde çarpmaya başladığında kendimi duvara yaslamak zorunda kalıyorum.

Korkum doğruydı. Herkes haklıydı.

Jaxon başka biriyle görüşüyor.

Jessica'ya mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum ama titreyen ellerim mesajı göndermeye gittiğinde kesinlikle çekmediğini fark ediyorum.

Siktir!

Duvara yaslanıp gözlerimi kapatıyorum ama bu güzel kadının elleri Jaxon'ın üzerindeyken çekilmiş görüntüleri gözlerimin önünde canlanıyor. Ağlamak istiyorum. Ya da çığlık atmak. Ya da her ikisini de.

Ama bunu burada yapamam.

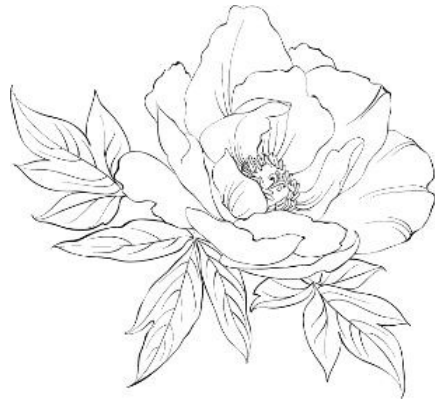
Hayır, ağlamama izin vermeden önce bu kulüpten olabildiğince uzakta olmam gerekiyor. Cesaretimi toplayarak banyodan çıktım ve doğruca asansöre bindim.

Kahretsin, ya fedai beni sorgularsa?!

Önemli bir telefon görüşmesi numarası yapmak niyetiyle telefonumu çıkarıyorum. Ama asansör kapıları açıldığında, hiç fedai bulamadım. Aslında, kimseyi bulamadım.

Bunun yerine, barın orada bir tür kargaşa yaşanıyor ve daha yakından incelediğimde bu kargaşanın Jessica olduğunu fark ediyorum... Maggie ile kavga ediyor!

Ne oluyor lan burada?!

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Altıncı Bölüm

Adam

Valentine Malikanesi'ne gizlice girmek aslında düşündüğümünden daha kolaydı.

Nöbetçi değişimini bekledikten sonra, Rachel ve ben iki mülkü birbirinden ayıran nispeten sık ağaçlar boyunca ilerliyoruz. Ağaçların arkasında, en sağ köşede, küçük bir yansıma havuzunu ve ailenin asırlık anıt mezarını çevreleyen uzun, kalın çitlerden oluşan küçük bir oyuk yer alıyor.

Çitlerle gizlenmiş çok ince bir kapı, mermer binanın arka tarafına geçmemizi sağlıyor.

Anıt mezar onlarca yıl boyunca titizlikle korunmuş gibi görünse de, son zamanlarda bakımsız bir duruma düşmüş gibi görünüyor. Düzinelerce tozlu mumun fitilleri neredeyse dağılmış durumda ve ayaklarımızın altında çtırdayan yaprakların ve ölü böceklerin sesi soğuk odada yüksek sesle yankılanıyor.

"Buranın iyi bir temizliğe ihtiyacı var gibi görünüyor," diyorum ve spor çantamı yere bırakıp kapıyı arkamdan sessizce kapatıyorum.

"Neden?" Rachel, güve yeniği kadife sunak örtüsünün altından bir el feneri çıkararak alaycı bir şekilde soruyor. "Sanki ölülerin umurunda da değil. Çoğu hayattayken eşekti, şimdi ölünce hepsi kül oldu."

"Eskiler böyle derdi, değil mi?" Dev bir örümcek ağını yolumdan çekerek söylüyorum. "*Kıçlar küllere.*"

"Şşş, bunu duyuyor musun?" Aniden elini kulağına götürerek dinlemeye çalıştığını söylüyor.

"Neyi duymak?"

İçgüdüsel olarak silahımı çekiyorum, hızla taş mezardaki küçük pencereye doğru ilerliyorum ve herhangi bir hareket olup olmadığını tarıyorum.

"Bu benim tüm ölü atalarımın sesi," diye göz kırptıyor Rachel bana. "Gülmüyorum."

Vay be... Tam üstüne bastın, Adam. Salak.

Rachel dilini şaklatarak, "Anladım," diyor.

Gözlerimi deviriyorum, o kendi kendine sessizce kıkırdayıp el fenerini yakarken dudaklarımı büzüyorum.

"İyiymiş," diyorum alaycı bir şekilde. "Eminim akrabaların mezarlarında ters dönmüşlerdir."

"Tüm ölülerimizi yaktığımızı düşünürsek bu büyük bir başarı olurdu," diyor ve elini duvardaki taş kazınmış isimlerden birine vuruyor.

"Yakma, ha? Sizin kafa kesme yöntemini seçeceğinizi düşünmüştüm," diyorum ve zeminin ortasına dikilmiş, gerçek hayattan çok daha büyük Aziz Valentine heykelini gösteriyorum. "Bilirsiniz, koruyucu azizinizin şerefine. Kafanın olmaması en azından tabutların daha küçük olmasını sağlar."

Rachel sırtarak, "O piçleri kızarttığında ne kadar küçüldüklerini görmelisin," diyor. "Çok daha az yer kaplıyorlar."

"Ailenizin evine laf etmiyorum ama," diyorum etrafa bakarak. "Jaxon'ın seni buraya koyacak kadar sadist olduğundan şüpheliyim. Bu yüzden bir şeyleri kaçırıyormuşum gibi hissediyorum."

Rachel dev heykele doğru yürürken bana göz kırparak, "Sorun değil, erkeklerin çoğu genellikle oldukça *bilgisizdir*," dedi. "Ayaklarınıza dikkat edin

Ajan Westwood." Heykelin halkalarından birinin üzerindeki bir taşı itiyor ve

hayretle üzerinde durduğum büyük mermer karo yere doğru alçalmaya başlıyor. Yüzeyin birkaç santim altına düşüp kaymaya başlayınca hemen atlıyorum

Yanımdaki döşemenin altından bir merdiven çıkıyor.

...ve bir *tünelin* girişi.

"Tamam, işte bu çok havalı," diyorum ellerimi savunmacı bir şekilde havaya kaldırarak. "Buna söyleyecek komik bir şey bile bulamıyorum."

Rachel merdivenlerden inmeye başlamadan önce sırtıyor.

"Alkol bağımlılığına yakalanmadan önce babam Dimitris ve Ismena Pace'in iyi bir arkadaşıydı. Bir gün Dimitris ona nadir bulunan bir hediye verdi: Pace Malikanesi'ndeki yeraltı tünel sisteminde bir tur. "

"Pace, Jaxon Pace gibi mi?"

"Tek ve biricik," diye başını sallıyor Rachel.

Evet, tek ve biricik sık kafalı.

"Babam gördüklerinden çok etkilendi ve hızlı bir çıkışa ihtiyaç duyduğunda gizli bir tünelin ne kadar kullanışlı olacağını düşündükten sonra kendi tüneline ihtiyacı olduğuna karar verdi," diyor Rachel, ben de onunla birlikte tünele inerken.

"Anladığım kadarıyla babanız Mafya'da olmasına rağmen Mafya tarafından öldürölme konusunda hala paranoyaktı?"

"Tatlım, Mafya'da her zaman Mafya tarafından öldürölmekten endişe edersin," diye bana göz kırptıyor. "Ama hayır, o daha çok *federaller* için endişeleniyordu." "Eminim bir tanesinin gizli tüneline girmesi *hoşuna* giderdi." Ama pantolonumdaki kirin tozunu alırken Rachel'in homurdandığını ve kıkırdamaya başladığını duydum.

İşte o zaman az önce ne dediğimi anladım.

"Tüh," diye kıkırdıyorum. "Öyle demek istemedim..."

"İşte *bu* komikti," diye gülüyor ve ben de ona katılıyorum.

Duvardaki bir düğmeye basıldığında karo yavaşça ve sessizce yerine kayıyor. Anında karanlığa gömölüyoruz.

Rachel el fenerini açar ve duvardaki elektrik düğmesini bulmak için kullanır. Düğmeye bastığında yumuşak bir vızıltı sesi duyulur ama hiçbir şey olmaz.

"Yani, gizli kaçış tüneline eleştirmiyorum ama bu biraz tasarım hatası gibi görünüyor."

"Bir saniye bekle," diye fısıldıyor Rachel karanlıkta.

Birkaç saniye sonra üstümüzde donuk bir floresan ampul yandı, ardından yaklaşık on metre önümüzde bir tane daha yandı, onun önünde de bir tane daha yandı ve uzaklara doğru uzanan uzun beton tüneli aydınlattı.

"Işıklar sadece tünel girişi tamamen kapalı ve içeriden kilitliyse çalışacaktır. Bu şekilde içeride saklanıyorsanız, çatlaklardan sızan ışığın konumunuzu ele vermesinden endişe etmenize gerek kalmaz. Ayrıca diğer girişin zaten açık olup olmadığını diğer taraftan anlayabilmeniz için."

"Neden?"

"Birinin sizi beklemesi ihtimaline karşı," diye cevaplıyor Rachel. "Tünelin sonunda ışık ya da el feneri görebileceğin ya da karanlıkta hareket eden birinin sesini duyabileceğin şekilde ayarlandı. Kimsenin sizi şaşırtmaması için."

Akıllıca aslında.

Uzun beton tünelin diğer tarafına doğru sessizce ilerliyoruz. Sonuna ulaştığımızda, ışıkları kapatma, kilidi açma ve el fenerini açma işlemini tekrarlıyor. Işığı kullanarak büyük ahşap bir kapının kolunu buluyor ve yavaşça iterek açıyor.

Kapı açıldığında, bunun *sadece* bir kapı değil, menteşeler üzerinde duran büyük bir tablo olduğunu fark ediyorum. Tavandan tabana kitaplıklar, köşede duran büyük bir masa ve bebek kuyruklu piyanosuyla küçük bir kütüphane ya da çalışma odası gibi görünen bir yere adım atıyoruz.

Rachel resim kapısını arkamızdan kapatırken, "Bu etkileyici," diyorum. "Bu gerçek değil."

"Ne?"

"Resim," diyor Rachel, çerçeveyi göstererek. "Belli ki orijinal değil. Çok büyük."

"Ben aslında gizli tünelden bahsediyordum," diyorum resmi göstererek. "Ama resim de güzelmiş."

"Sen öyle diyorsan," diye omuz silkiyor Rachel. "Büyükbabam bunu Floransa'da empresyonist bir sanatçıya yaptırmıştı. Görünüşe göre, bir kopyası-"

"Vazoda On İki Ayçiçeği," diyorum, onun için bitiriyorum. "Vincent Van Gogh'un eseri."

Bana baktığını görmek için başımı kaldırdım.

"Annem bir keresinde beni başkente gelen bir sergiye götürmüştü. Van Gogh'u çok severdi."

Rachel hiçbir şey söylemiyor ama bana bakıyor.

Yüzünü aniden kaplayan üzgün ifadeyi fark ettiğimde ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Ancak, içgüdülerimle bile nedenini belirlemek zor.

Belki de annemin başına gelenleri bildiği için benim adıma üzülyordur. Ama belki de annesi o küçükken terk ettiği ve babası da boktan biri olduğu için hiç böyle bir deneyim yaşamamıştır. O korkunç adamın kızına böyle bir şey yaptığından şüpheliyim.

Ve şimdi aniden *onun* için kötü hissediyorum. Derin bir iç çekiyor.

"Gezmek ister misin?" diyor bana bakarak. "Yoksa sabaha kadar bekleyebilir mi? Seni bilmem ama ben yorgunum."

Sırıyorum.

Tabii ki bunu söyleyecekti.

Rachel için yarım düzine silahlı korumayı atlatıp gizli bir tünelden gizlice Valentine Malikânesi'ne girmek sıradan bir Salı gününden başka bir şey değil. Bu arada benim adrenalinim hâlâ damarlarımda dolaşıyor ve kalbim hâlâ çarpıyor.

"Tur bekleyebilir," diyorum çalışma odasındaki kanepeyi göstererek. "Nerede uyuyacağız? Çünkü şuradaki kanepe sadece birimize uyacak gibi görünüyor ve ayrıca oldukça rahatsız görünüyor."

Rachel saçını kulağının arkasına atmadan önce alt dudağını ısırıyor.

"Yani, istersen burada uyuyabilirsin. Gerçi tozlu olabilir."

Benden uzağa bakıyor ve o zaman anlıyorum:

Rachel onunla yatmamı istiyor ama bunu söylemek istemiyor.

Sanırım benden bir şey *isterse*, hayır dersem kendini savunmasız hissedecek. Ve Rachel Valentine'ın dünyadaki her şeyden daha çok nefret ettiği tek şeyin savunmasızlık olduğunu çabucak öğreniyorum.

Kendi kendime sırtıyorum.

Aklından geçenleri söylemekten çekinmeyen ve tipik insani duygular söz konusu olduğunda bu kadar sert ve haklarından mahrummuş gibi davranan bir kız için, gerçekten bir şey istediğinde kendini bu kadar rahatsız hissetmesi biraz ironik.

Yine de çok şirin.

Yine de cesaretini topladı ve bu gece onunla gelmemi *istedi*. Ayrıca ona karşı sabırlı olmamı istedi. Ki ben de bunu yapmaya çalışıyorum.

Çantamı yere bıraktım ve başka bir şey söylemeden ona doğru yürüdüm ve yüzünü nazikçe avucumun içine aldım.

Büyük kahverengi gözleriyle bana baktığında neredeyse beni mahvediyor. Eğilip onu yavaşça öperken başparmağım yanağını okşuyor, her zamanki gibi dilimi boğazına sokmak yerine nazik ve şefkatli olmaya özen gösteriyorum.

"Dedim ya," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Nerede uyuyacağız?"

Hemen gözlerinin parladığını görüyorum ve boynunu hafifçe okşayan parmak uçlarımda kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissediyorum.

"Üst katta," diyor sessizce, sesi titreyerek. Başımı sallıyorum, ona usulca göz kırpıyorum.

"Yolu gösterin Bayan Valentine," diyorum ve onu tekrar öpüyorum.

Yavaşça geri çekiliyorum ve yanaklarına yerleşen yumuşak kızarıklığı görebiliyorum. Boğazını temizliyor ve kapıya doğru dönüyor. Çantamı yerden aldım.

onu takip et.

"Kilitlememiz ya da başka bir şey yapmamız gerekiyor mu?" Büyük mermer fuayeye adım atarken sordum.

Rachel omuz silkerek, "Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa sanırım yapabilirsin," dedi ve merdivenleri çıkmaya başladı.

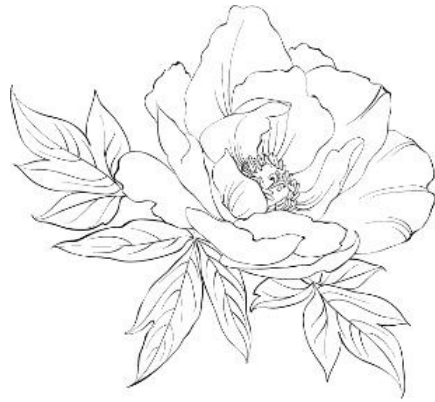
"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

"Silahınız yanınızda, değil mi Ajan Westwood?" Kısa bir süreliğine durup elini tırabzana dayayarak söylüyor.

"Um... evet?"

"Jaxon'ın adamlarının kendi anahtarları var," diye iç geçirerek başını yana eğdi. "Ayrıca evin anahtarı da onlarda. Ev hapsinde olmanın tek faydası kimsenin gerçekten içeri girmek istememesi, sadece *dışarı çıkmak* istiyorlar."

İfadesindeki basit gerçek beni şaşırtıyor ama peşinden gitmeye devam ediyorum. Rachel Valentine için açtığım her gizemin, keşfedilecek yüz tane daha gizemi olduğuna ikna oldum.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Yedinci Bölüm

Rachel

Başım çatlıyor ve telefonum çalıyor.

Ancak güneş pencereden doğrudan gözlerime vuruyor, bu yüzden ekrana bakmak için yüzümü kapatmak zorunda kalıyorum.

Rastgele bir 312 alan kodu mu? Ne oluyor be?

Genelde tanımadığım telefonlara cevap vermem ve sesli mesaja yönlendiririm. Ancak içimden bir ses bu aramayı cevaplamamı söylüyor.

Ve bunu yapmam iyi bir şey.

"Lanet olsun, Rach," diyor Jess telaşla hattın diğer ucundan. "Tanrı'ya şükür! Cevap vermeyeceksin diye endişelenmiştim!"

"Jess?" Uykulu bir şekilde soruyorum. "Neden beni bilinmeyen bir numaradan arıyorsun? Neredesin?"

"Şehir merkezindeyim," diyor sesi titreyerek. "State Street Merkez Hapishanesi'nde."

"Hapiste misin?!" Yatakta doğrulup sordum. "Kim hapiste?"

Yanımda derin bir adam sesi aniden duyuldu ve çılgılık attım, neredeyse yataktan düşüyordum ki Yuri'nin yanımda yattığını gördüm.

Jess biraz sinirli bir şekilde "Ah," diyor. "Kulak zarımı kırdığın için teşekkürler.

Ama, evet, bunu bildiğini
sanıyordum?"

Yuri'nin burada ne işi var?!

Yanımda gözlerini ovuşturan son derece uykulu ve son derece çıplak Rus adama bakarken çenem açık kalıyor.

"Yani, tüm kulüp beni yenerken gördü..." diye duraksıyor. "Şey, diyelim ki biraz gösterişliydi. Sanırım senin de gördüğünü düşündüm."

Gösteri doğru kelime!

"Hayır, yapmadım," diye saçmaladım, Yuri'ye bakarak.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Yataktan fırladığımda benim de tamamen çıplak olduğumu fark ettim.

Tanrım... Bu kesinlikle sıçtıık demek.

"Sen... Sen iyi misin?" Jess'e sordum.

"Hayır, Rach," diye tersliyor Jess. "Ben lanet olası bir hapishanedeyim. Ve burada biraz zor durumdayım, tamam mı? Sadece tek bir çağrı alabiliyorum ve o da sensin, bu yüzden uyanman ve bana gerçekten yardım etmen gerekiyor!"

Kahretsin. O haklı.

Şu anda hayatımdaki her şey karşısında yaşadığım büyük şoka rağmen, bir şekilde kendime Jess'in şu anda benden çok daha kötü bir durumda olduğunu ve bana ihtiyacı olduğunu hatırlatıyorum. Yuri ve diğer her şey bekleyebilir. Beklemek zorunda.

"Buradayım, buradayım." Hiç kaldırmadığım temiz kıyafet yığınınından bornozumu çekip omuzlarıma atıyorum. "Ne yapabilirim? Neye ihtiyacın var?"

Jess iç çekerek, "En erken Pazartesi sabahına kadar mahkemeye çıkacakmışım gibi görünmüyor," diyor. "Ama mahkemeye çıktığımda kefalet parasına ihtiyacım olacak."

"Büyükanneni arayayım mı-"

"Kesinlikle hayır," diyor Jess kararlı bir şekilde. "Aslında, bana çocuklarla biraz zaman kazandırmana ihtiyacım var. O yüzden yarın öğleden sonra onu ara ve mide rahatsızlığı geçirdiğimi söyle ve çocuklara birkaç gün daha bakıp bakamayacağını sor. Pazartesi görüşemezsem diye. Ama bu konuda ona hiçbir şey söylemeyeceğine dair bana söz vermeni istiyorum. Söz ver bana, Rach."

"Söz veriyorum!" Mutfğa doğru yürüyorum. "Ve sonra Eamon'u aramanı istiyorum."

"Ne?!" Nefes nefese kaldım. "Şaka yapıyorsun değil mi? En başta orada olmanın sebebi o değil mi?"

"İşte tam da bu yüzden bana yardım etmek için motive olmalı," diyor Jess kendinden emin bir şekilde. "Ve ne de olsa bana hâlâ borçlu."

"Bunu bilmiyorum-"

"Rachel!" Jess tersledi. "Fazla zamanım yok. Numarası yatak odamda, Kutuda olmalı."

Şantaj kutusunu kastediyor.

"Eğer bu işe yaramazsa o zaman belki-" Jess aniden sözünü kesti.

"Jess? Jess?" Diye soruyorum ama yüksek çevir sesi bana Jess'in tek telefon görüşmesinin bittiğini söylüyor.

Vay canına. Lanet olsun. Cehennem.

Boş oturma odamızdaki kanepeye oturdum ve sabah dokuzdan önce yüzüme çarpılan tüm saçma bilgileri işlemeye başlamak için kendimi zorladım.

Dün gece bir mafya babasına bebeğine hamile olduğumu söylemek için kulübe gittim ama onu başka bir kadınla görünce vazgeçtim.

En iyi arkadaşım dangalak bir adamla kavga ettiği için hapse girdi ve bu sabah beni arayıp o dangalak adamı kefalet parasını ödemesi için suçlamamı istedi.

Tüm bunlar olurken, dün gece takıldığım çıplak bir Rus erkek yatak odamdan yüksek sesle horluyor.

Jess ve ben resmen dünyanın en boktan gösterisiyiz.

Ama bunun üzerinde duramam çünkü Jess'in bana ihtiyacı var. Çıplak Rus'un hâlâ uyuduğunu iki kez kontrol ettikten sonra koridoru geçip Jess'in odasına gidiyorum.

Sessizce yatağını geri çekerek, altında meşhur Şantaj Kutusu'nu sakladığı gevşek döşeme tahtasını bulabiliyorum. Çıkartıyorum ve içindekileri yatağın üzerine boşaltıyorum.

Jess'in bir noktada işine yarayabilecek her şeyin deposu ortaya dökülüyor. Her biri bir isim, numara, adres ve tarihle etiketlenmiş ve her biri bir diğerinden daha grafik olan resimler, mektuplar, makbuzlar ve polaroidler.

Sonunda Eamon'un adını, iletişim bilgilerini ve Jaxon'la birlikte kokain çekerken çekilmiş birkaç fotoğrafını buluyorum.

Onu gördüğümde kalbim duracak.

Son birkaç aydır birlikte olduğum adam, aynı zamanda karnımdaki doğmamış çocuğun babası. Ve birdenbire kendimi inanılmaz gergin hissettim.

Gerçekten bebek sahibi olmak istediğim adam bu mu?

Hak sahibi, şımarık, bencil zengin çocukları söz konusu olduğunda, Jaxon Pace kesinlikle en kötüsü değil. Eamon West kadar cinsiyetçi ya da genel olarak berbat da değil. Ama aynı zamanda, büyüüp baba olacak kadar kendini toparlayabilir mi? Ve dahası, tüm bu olgunlaşmayı *dokuz ay* içinde yapabilir mi?

Bunu tek başıma yapmaktan çok korkuyorum ama belki de düşünmem gereken bir seçenektir. Çünkü bir de çocuğumuzun cinsiyetinin

benim için işleri daha da karmaşıklştırıyor.

Eğer Jaxon'la bu bebeği doğurursam ve kız olursa, ona değer verilecek, tapılacak ve şımartılacak.

Ancak, eğer erkek olursa, her şey farklı olacaktır.

Yüce Don'un oğlu, *veliaht* olacaktı. İlk adımlarını attığı andan itibaren dövüş eğitimi almaya başlayacak ve bir gün Pace Ailesi Mafyasının başına geçmek için babasının izinden gitmesi beklenecektir.

Tatlı, masum bebeğime bir şey olacağı düşüncesi tüm bedenimi geriyor ve karanlık bir düşünce içeri girerken kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başlıyor.

Belki de dün gece ona söylememeye karar vermek bir lütuftu.

Çünkü ona söylemezsem, küçük oğlumu ya da kızımı iyi bir insan olarak yetiştirmek dışında hiçbir şey için endişelenmem gerekmeyecek ve mafya hayatımızın rehberliğinde başlarına ne gibi dehşetlerin gelebileceği hakkında değil.

Ancak şu anda bunların hiçbirisi benim önceliğim değil.

Jess benim önceliğim.

Telefonumu elime alıyorum ve fotoğrafın üzerindeki yapışkan notun arkasındaki Eamon'un numarasını çeviriyorum.

"Alo?" Sersemlemiş bir şekilde cevap veriyor. "Kimsiniz? Ve ne istiyorsun?"

"Merhaba Eamon," diyorum zorlukla yutkunarak. "Ben Rachel, Jess'in en iyi arkadaşı ve oda arkadaşı?"

"Evet, tekrar ediyorum, ne istiyorsun?"

Tamam, kabalık.

"Arıyorum çünkü dün gece Jess'in başı biraz belaya girdi. Bunu biliyor musunuz bilmiyorum ama dün gece Maggie ile yaptığı kavga yüzünden tutuklandı."

Hattın diğer ucunda sessizlik var.

Skeeze topu bu işe karıştığını kabul etmek istemiyor.

"Her neyse, bu sabah beni aradı ve Pazartesi gününe kadar mahkemeye çıkmayacağını söyledi ve senin, bilirsin işte... yardım edebileceğini umuyordu."

Hafif bir kıkırdama duyduğuma yemin edebilirim.

"Peki bunu nasıl yapacağımı sanıyorsun?"

"Kefalet parasına ihtiyacı var," diye devam ediyorum. "Ve senin ona borçlu olduğunu söyledi."

Hafif kıkırdama soğuk ve acımasız bir kahkahaya dönüşür.

"*Ona* borçlu olduğumu mu söylüyor?" Eamon homurdanıyor. "O zaman kafasına çok sert b i r darbe almış olmalı, çünkü eğer bir şey varsa *bana* borçludur."

"Ne?"

"Üst üste ikinci kez gecemi mahvetti," diyor Eamon küstahça. "Maggie'nin ve onun içkilerinin parasını çoktan ödemiştim. Sonra Jess gidip sinir krizi geçirdi ve kaltağı ambulansa bindirdi. Yani evet, boşa harcadığım tüm para ve kokain için Jess'in bana borcu var."

Bu pislik ciddi mi?!

"Ancak," sesi aniden çekingenleşti. "Belki benimle *özel olarak* bir şeyler yapmak istersen, arkadaşına yardım etmek için harekete geçebilirim."

"Sen neden bahsediyorsun?" Şak diye söyledim.

"Dün gece o elbisenin içinde oldukça iyi görünüyordun ve bu kesinlikle Jaxon'ı kızdırdı, bu da benim için tüm deneyimi artırır," diye kıkırdıyor telefonda. "Ama şu ses tonundan kurtulman gerekecek. Hem de hızlıca."

"Git kendini becer, Eamon!"

"Hayır bebeğim, ihtiyacım yok," diye alay ediyor. "Ama kibarca sorarsan, sana bu fırsatı veririm."

"Bok ye ve öl!" Telefonu kapatıp yatağa çarpmadan önce telefona bağıriyorum.

"Siktiğimin domuzu!" Homurdanıyorum.

Jess'in kefalet parası konusunda ne yapacağım konusunda hayal kırıklığına uğramış, yenilmiş ve son derece endişeli bir şekilde ellerimi saçlarımda gezdiriyorum.

Ne pislik herif!

Hemen Jaxon'ı arayıp *en iyi arkadaşlarından* birinin az önce bana söylediklerini söylememek için kendimi zor tutuyorum. Ama muhtemelen dün gece birlikte olduğu o değersiz sarışın sürtükle aynı yatakta yattığını düşününce fikrimi değiştiriyorum.

Ama mesajlarımı açtığımda, dün gece ona gönderdiğim mesajı fark ettim.

Ben

3:37: Umarım buna değmiştir. Siktir git.

Ve bana cevap olarak gönderdiği mesajı... İlk kez şimdi görüyorum.

Jaxon

4:02: Konuşmamız gerektiğini varsayıyorum.

Nedense verdiği cevap beni çileden çıkarıyor. "Rachel?"

Yuri'nin sesi koridorda çınlıyor.

Kahretsin... Onu unutmuşum.

Tüm eşyaları Jess'in Şantaj Kutusu'na geri tıktırıp, döşeme tahtasının altına geri koydum ve yatağı geri çektim.

Ama tam yatağı yerine oturttuğum sırada, yatağın altından yere bir şey düşmüş gibi bir gümbürtü duyuyorum. Diz çöküp yorganı kaldırıyorum ve yerde, yatak çerçevesinden düşmüş gibi görünen küçük pembe bir kalem kutusu olduğunu görüyorum.

Bu garip mi?

Elime alıp fermuarını açtım ve işte o zaman kalbim durdu. Bir iğne, bir kaşık ve bir çakmak.

Vay anasını. Bu lanet bir meth kiti.

Jess kızını doğurmadan önce kısa bir süre bu işlerle ilgilenmişti. Ama Mandy doğduğunda hepsini bıraktığına yemin etti. Bununla birlikte, bu korkunç küçük kitin yanında asla küçük beyaz bir pudra torbası yok, bu da bana Jess'in bunu kullandığını söylüyor. Hem de son zamanlarda.

Öfkeyle seti aldım, kapıyı kapattım ve koridordan oturma odasına doğru yürüdüm.

Yine kullanıyor. Kullanmayacağına söz vermesine rağmen. Geçen gün onunla ilgili bir şeyler olduğunu biliyordum. Ne derse desin ya da nasıl geçiştirmeye çalışırsa çalışsın, biliyordum işte.

Ne var biliyor musunuz? Belki de kıcı birkaç gün hapiste kalmalı.

"Rachel?"

Yuri adımı ikinci kez söyleyerek bana aptal varlığını bir kez daha hatırlatıyor ve aynı zamanda tesadüfen bana kendi kötü kararlarımı hatırlatarak beni etkili bir şekilde yüksek atımdan birkaç basamak aşağı indiriyor.

Derin bir nefes alarak koridora geri dönüyorum ve onu yatağımda otururken buluyorum, sırtıyor, parlak sarı saçları darmadağın. Durdum

Dolabımda Jess'in ilaç setini eski bir spor çantasının yan cebine sıkıştırmayı başardım, bir sonraki çöp koşusunda onu atmaya ve Jess'e onu bulduğumu asla söylememeye karar verdim.

"Günaydın güzel kız," diyor Yuri kalın Rus aksanıyla. "İyi uyudun mu?"

"Günaydın," diyorum sessizce, kollarımı vücudumda sıkıca kavuşturarak.

Kendimi iğrenç ve suçlu hissediyorum ama daha çok iğrenç ve suçlu hissettiğim için sinirleniyorum. Özellikle de Jaxon dün gece başka bir kadınla birlikte olmuşken, Yuri'yle yattığım için kendimi kötü hissetmem için hiçbir neden yok. Jaxon'a sadakat borcum yok, çünkü görünüşe göre onun da bana borcu yok.

Yuri duvara yaslanmadan önce bir süre bana bakıyor. "Dün gece yaptıklarımızdan pişman olduğumu söyleyeceğin kısım burası."

Pişmanım. Gerçekten, gerçekten pişmanım.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Şart değil."

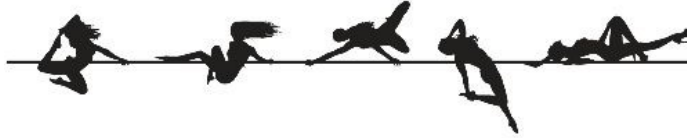
Daha çok dün gece neler olduğunu ve buraya nasıl geldiğimizi pek *hatırlamıyorum.*

İçki içmedim. *Eğlence amaçlı* bir şey de yapmadım.

Yuri bana bir şey mi verdi?

Ne içgüdülerim ne de onun davranışları bana bunun böyle olduğunu düşündürüyor. Ama bilmemek beni deli ediyor.

"Ama her şeyden önce sorularım var Yuri," diyorum yatağa oturarak. "Ve onları cevaplamanı istiyorum."

Yuri sonraki bir saati benim akşamdan kaçırdığım boşlukları doldurarak geçirdi.

Görünüşe göre VIP asansörüyle aşağıya indiğimde Jess sonunda soğukkanlılığını kaybetmiş ve Maggie'ye saldırmıştı. Doğal olarak ona yardım etmeye gittim, ancak ona ulaşmadan iri yarı bir motorcu tarafından kazara çarpıldım ve yere yığıldım.

...kafamı çarptığım yer.

Neyse ki Yuri neler olup bittiğini görmek için gönderilmişti ama beni baygın halde gördü. Beni kucağına aldı ve kalabalıktan çıkarıp depoya götürdü. Kendime geldiğimde Jess çoktan polis tarafından götürülmüş, Maggie ise ambulansla hastaneye götürülüyordu.

Yuri'nin bana anlattığına göre, Jess aslında Maggie'yi boynundan bıçaklamıştı.

O bana hikâyeyi anlatırken, hikâyenin bazı parçaları aklıma geliyor. Beni dairemize kadar geçirdiğini ve benimle kalmaya gönüllü olduğunu hatırlıyorum. Bir noktada yıkılıp ona hamile olduğumu ve bebeğin babasını o gece kulüpte başka bir adamla gördüğümü söylediğimi de hatırlıyorum.

...Görünüşe göre bu da eski moda bir intikam sikişine yol açmış.

Olanlarla ilgili gerçeği duymanın beni daha iyi hissettireceğini ummuştum ama öyle olmadı. Aksine daha da kötü hissetmeme neden oldu. Şu anki durumum kaotik ve ürkütücü geliyor ve belli ki bunun sonucunda çok kötü seçimler yapıyorum.

Bütün gece kötü bir kabus gibi geliyor. Ama öyle değil.

Jaxon gerçekten de kulüpte başka bir kızla birlikteydi, Maggie gerçekten de hastanedeydi ve Jess gerçekten de Pazartesi gününe kadar hapisane hücresinde oturacaktı.

Ve hala kefaletini halledemedim. Yine de *Del'i* aradım.

Yuri duş alırken ben de onu aradım ve tüm durumu anlattım. İşleri daha da kötüleştirmek istemediğim için başta gergindim, ancak Del'in aranmama ve gelmeme konusunda sıfır tolerans politikası olduğunu ve Jess'in bu gece çalışacağını biliyordum.

Ki bu kesinlikle olmayacak.

İyi ki de yapmışım çünkü Maggie'nin ikizi May de aynısını yapmış ve Del'e hikâyenin kendi tarafını anlatmıştı ki bu Jess'in Nyx'teki işine tamamen mal olabilirdi.

Yuri duştan çıkıp giyindiğinde Jess'in hâlâ bir işi vardı ama gözetim altında tutuluyordu.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diyor Yuri onu kapıya kadar geçirirken. "Dün gece eğlenceliydi. Bir ara kesinlikle tekrar yaparım."

Evet, kesinlikle olmayacak.

"Evet, eğlenceliydi," diye yalan söyledim. "Eminim seni buralarda göreceğim. Ama lütfen, dün gece yaptıklarımızı sır olarak saklaman konusunda söylediklerimi unutma."

Jaxon'ın bunu duymasına gerçekten ihtiyacım yok.

"Merak etme," diye gülümseyerek kapıyı açtı. "Dudaklarım mühürlü. Kimseye söylemeyeceğim."

"Teşekkür ederim-" diye söze başlıyorum ama anında donup kalıyorum.

Çünkü orada, kapıda duran benim kardeşim.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

"Oh," diye sırtıyor Yuri, Michael'a küstahça bakarak. "Seni tekrar görmek güzel, dostum."

Kalbim hemen göğsümde çarpmaya başlıyor. Bir yanım Yuri'nin gitmesini istemiyor ama bir yanım da gitmezse ortalığın kan gölüne döneceğini biliyor.

"Michael," diyorum endişeyle. "Ne... ne yapıyorsun burada? Geleceğini bilmiyordum."

"Sadece uğramıştım," diyor bana, buz gibi bakışlarını yanımda duran Rus adamdan ayırmadan.

Yuri bana başıyla veda ediyor ve onun yanından geçip merdivenlerden aşağı iniyor.

Bir an için rahat bir nefes alıyorum ama bu nefes, daha birkaç hafta önce bana alenen ve şiddetle saldıran Michael Valentine'ın yanında olduğumu fark ettiğimde hızla buharlaşıyor. Ve yalnızım.

Bana zarar vermek için mi burada?

Bu düşünce ellerimi titretiyor ve ona kibarca gülümsüyorum.

Hayır. Yapamaz. Jaxon yüzünden.

Teknik olarak hala Jaxon'a rapor veriyor ve bir erkek fahişesi olduğu için ona kızgın olsam bile, Michael'ın bana dokunamayacağını bildiğini biliyorum.

...En azından ben öyle düşünüyorum.

"İstiyor musun?" diyorum, zorlukla yutkunarak. "İçeri gelmek ister misin?"

Michael'a içeri gelmesini işaret ederek geri çekiliyorum. Bir süre bana bakıyor ve sonra sessizce dairenin içine kadar beni takip ediyor.

"Bana bir saniye ver," diyorum, gülümsüyormuş gibi yaparak. "Gidip giyineyim." Michael hiçbir şey söylemiyor, ifadesiz yüzüyle bana bakıyor. Kendimi vahşi bir kaplanla kafese kapatılmış gibi hissediyorum.

"Affedersiniz," diyorum hızlı adımlarla yatak odama girerken.

Kapıyı kapattıktan sonra birkaç derin nefes **a l ı p** kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum ve şifonyerden bir kıyafet alıyorum.

Sonra aklıma bir fikir geldi. Harika bir fikir değildi ve kesinlikle aklımdaki şey de değildi. Ama işe yarayabilir.

Kot pantolonumun fermuarını çekiyorum, hemen yataktan telefonumu alıyorum ve aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Ben:

3:37: Umarım buna değmiştir. Siktir git.

Jaxon

4:02: Konuşmamız gerektiğini varsayıyorum.

Ben:

10:02: Evet, var. Çünkü hamileyim. Senindir.

Bunu gerçekten yapıyor muyum? Bir kere yaparsam, geri dönüşü yok.

Gönder tuşuna basıyorum ama elim öyle bir titriyor ki telefonu düşürüyorum. Yakalamaya çalışıyorum ama onun yerine gürültüyle yere yuvarlanıyor.

Kahretsin!

Onu kaptığım gibi ayağa kalkıyorum ve Michael'ın hâlâ mutfakta, onu bıraktığım yerde olduğuna dair işaretleri dinliyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" Aniden kapının diğer tarafından gelen sesi beni sıçrattı.

"Heh, evet," diyorum gergin bir şekilde, kıyafetimi düzelterek. "Her şey yolunda, hemen geliyorum!"

Mesaj dizisine bakıyorum ve gönderildiğini fark ediyorum.

...ve oku.

Pekala...bu kadar o zaman. Bitti. Jaxon biliyor.

Endişeli bir iç çekiyorum, telefonu cebime atıyorum ve kapıyı açıp Michael'ı koridorda beni beklerken buluyorum.

Küçük koridorun ne kadar dar olduğunu hemen fark ediyorum.

"Aç mısın?" Onu geçip oturma odasına doğru yürürken soruyorum.

"O adamın burada ne işi vardı?" Karanlık bir şekilde sorar.

Ona bakıyorum ve beni mekanik boğadan çektiği gece olduğu kadar korkutucu ve göz korkutucu görüldüğünü fark ediyorum.

Sonra mutfakta bir silah olduğunu hatırladım.

Dolu değil ve o şey için mermim bile yok, ama yine de blöf hiç yoktan iyidir.

"Oh, sadece eve bırakılmam gerekiyordu," diyorum mutfğa girerken.
"İçecek bir şey istemediğine emin misin?"

"Rachel," diye homurdanıyor, ayak sesleri bana yaklaşıırken.

Çekmecelerden birini çekip açarak, "T a m anlamıyla hepsi buydu,
Michael," diyorum. "Ve aslında bu seni hiç ilgilendirmmez."

Tanrıya şükür, hala orada.

"Bana yalan söyleme," diye kapı aralığında
belirdi. "Yalan söylemiyorum."

Bir elimle üstümdeki dolaba uzanıyorum, çekmeceyi açık bırakıyorum...
her ihtimale karşı bana doğru bir hamle yaparsa diye.

Michael mutfğa girerek, "Senin evindeydi," dedi. "Sabahın ilk saatinde bu
biraz şüpheli görünüyor-"

Silahı çekmecedan çıkardım ve ona doğrulttum.

"Beni eve bıraktı," diye tısladım öfkeyle. "Jess ve ben kulübe gittik, o bir
kavgaya karıştı ve kendini tutuklattı. Beni eve bırakacak birine ihtiyacım vardı
ve Yuri gönüllü oldu. Hikayenin sonu."

Michael bana doğru bir adım daha atıyor ama ben silahın emniyetini
kapatıyorum.

"Sana yalan söylemiyorum ama bir şeyi de açıklığa kavuşturalım," diye
homurdandım. "Sana hesap vermiyorum ve sana hiçbir şey borçlu değilim.
Burada kendi hayatımı kendim kurdum ve sen ortaya çıkıp nasıl yaşadığım
hakkında fikir yürütemezsin. Kardeşim, arkadaşım ya da Noel Baba olman
umurumda değil. Bir dizi genetiği paylaşmamızın bu tetiği çekmemi
engelleyeceğini düşünüyorsan, o zaman kaba bir uyanış içindesin. Anladın mı
kardeşim?"

Ona ters ters bakıyorum, bunun yeterli olacağını umuyorum ama aslında
bu silahla *yapabileceğim* hiçbir şey olmadığını da biliyorum. Silahı ne kadar
çabuk fırlatıp merdivene ulaşabileceğimi sessizce tartışıyorum.

Ama sonra ellerini indiriyor ve sırtıyor.

"Şimdi benim dilimden konuşuyorsun," diye başını sallıyor, rahatlıyor ve
tezgâha yaslanıyor. "Biran var mı?"

Silahı yavaşça indirmeden önce ona bakıyorum.

Vay anasını. İşe yaradı.

Blöf yapmadığından emin olmak için gözlerimi ondan ayırmadan buzdolabından bir bira çıkarıp ona fırlatıyorum.

"Neden buradasın?" Hâlâ silahı tutarak soruyorum.

"Senin hakkında bir iki dedikodu duymuştum," diyor ve kutuyu açıyor. "Ama kendim görmem gerekiyordu."

"Neyi görmek zorundaydım?"

"Hep havlayıp hiç ısırmasaydın," diyor bir içki alarak. "Mutfakta silah mı? İşte bu harika bir şey."

"Soruma hâlâ cevap vermedin," diyorum telefonumun cebimde titrediğini hissederek. "O yüzden bunu şimdi yapmanı istiyorum."

"Doğrudan işimize dönelim," diyor ve sırtarak başını öne eğiyor.

"Evet, bu küçük aile buluşması ne kadar eğlenceli olsa da, aslında bugün yapmam gereken işler var."

Kıkırdıyor.

"İşte aile tam da bu yüzden buradayım," diyor ve dönüp oturma odasına doğru yürüyor.

Gözlerimi devirerek alt dudağımı ısırıyorum. Telefonum tekrar titriyor ama duymazdan geliyorum. Boş silahı elimde tutuyorum ama onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Onu kanepenin koltuğunda oturmuş, Jess'le geçen yaz çektiğimiz bir fotoğrafa bakarken buluyorum.

"Peki ya aile?"

"Orospu annemiz hayatta," diyor bana bakmadan. "Dikkat çekmemeye çalışıyordu ama Victor Black onun izini buldu."

"Oh..." Yumuşak bir şekilde söyledim.

Ne oluyor lan? Umurumda bile değil.

"Söylediğine göre Wisconsin'de bir rehabilitasyon merkezindeymiş," diyor başka bir resim çerçevesini eline alarak. "Komik, çünkü anladığım kadarıyla ayrılmak istiyordu ama her şeyi geride bırakması gerekiyordu. Ama görünüşe göre, ona bir miktar nafaka bağlanmış."

"Tamam, ve?" Alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "Bağışla beni Michael, ama neden umurumda olsun ki-"

"Çünkü bizim paramız onda!" Aniden bağırıyor, kafasını kaldırıp bana bakıyor, gözleri siyah ve dehşet verici. "Bütün paramız. Valentine Malikanesi'nin tamamı, tüm hesaplar, hakkımız olması gereken tüm miras onun adına, biz açlıktan ölürken, zar zor geçinirken!"

Göğsüne şiddetle vuruyor ve göğsünde, düğmesiz gömleğinin altından görülebilen kırmızı izler bırakıyor.

"Yani evet, umursamalısınız, çünkü o lanet olası amcık her şeyi kurutacak ve bize hiçbir şey bırakmayacak!"

Ne haltlar dönüyor burada?

Michael'ı yıllardır görmedim. Akraba olabiliriz ama yakın değiliz ve hiç olmadık.

Adım benim için hiçbir zaman gurur kaynağı olmadı. Sadece acı ve sefalet.

Kartel aileme suikast düzenlediğinde ben çoktan evden kaçmıştım. Ancak kardeşim, babam, onun sürtük karısı Penny ve başka bir kadından olan üvey kardeşim Cameron evdeydi. O karşılaşmadan sağ kurtulan tek kişi Michael'dı. Çektiği acıları duysaydı, ölümün kendisi daha az korkunç olurdu.

Olaydan sonra kasabadaki herkes Valentine Malikanesi'ndeki *trajediyi* konuşuyordu. Kardeşim Pace'ler tarafından kurtarıldı ve terapi girişimleri başarısız olunca ağır travma mağdurları için bir tesise gönderildi.

Ve hatta sadece kaçak bir genç olarak. Çenemi kapalı tutmam gerektiğini biliyordum. Unutulup gitmek için elimden geleni yaptım ve bir süre işe yaradı. Zamanla dünya Malcolm Valentine'ın bir kızı olduğunu unutmuş gibiydi.

Kendimi hiç Valentine gibi *hissetmedim*, hâlâ da hissetmiyorum.

Peki neden şimdi başlayayım ki? Özellikle de onun için.

Ne de olsa Michael beni ilk gördüğünde, yaklaşık on yıl sonra bana fiziksel olarak saldırmıştı. Şimdi, sadece birkaç hafta sonra kapıma gelip benimle aile mirasımız ve mülkümüz hakkında konuşmaya mı çalışıyor?

Neden?

Telefonum yine cebimde titriyor ve ben yine duymazdan geliyorum. "Michael," diye iç geçiriyorum, "Benden ne istiyorsun?"

Gülümsüyor, eylemin kendisi yüzündeki kaslara isyan ediyor gibi görünüyor ve onu çarpık gösteriyor.

"Annem öldüğünde, Pace'ler muhtemelen sessiz kalmasını sağlamak için onun adına bir yıllık gelir anlaşması yaptılar. Babam nalları dikiğinde, mirasın sana ve bana geçmesi gerekiyordu. Ama sen gitmiştin ve ben de akıl hastanesine gönderildim."

"Ben hala-"

"Bırak da bitireyim!" Öfkeyle bağırıyor.

"Tamam, tamam!" Ellerimi savunurcasına havaya kaldırıyorum. Bir elini saçlarında gezdiriyor.

"Her neyse," diye tıslayarak bana baktı. "Tüm bunlar olduğunda, mirası devredecek varisleri olup olmayacağını bilmiyorlardı, bu yüzden Pace'ler tüm mirası annemin üzerine yaptılar. Ve şimdi o fahişe her şeye sahip."

Telefonumun cebimde titrediğini hissederek başımı sallıyorum.

"Yani," diyorum yavaşça, kelimelerimi dikkatle seçmeye çalışarak. "Bu korkunç, ama bu konuda ne yapabiliriz? Bunu ondan geri almanın bir yolu var mı?"

"Biz değil, küçük kardeşim," diye sırtıyor

Michael. "Sen." "Ben mi?"

Başını sallıyor.

"Benim... geçmişim yüzünden," diye duraksıyor. "Mülkten sorumlu olmak için uygun değilim. Ama sen olabilirsin. O yüzden gidip o kaltağı ziyaret etmeli ve vasiyeti değiştirmesini sağlamalısın."

Çenem resmen düştü.

"Şaka yapıyorsun," diye fısıldadım. "Ciddi olamazsın." "Ciddiyim," diyor karanlık bir sesle.

"Tek yolu bu." "Michael, ben... ben yapamam," diye homurdanarak ayağa kalkıyorum. "Yapmak zorundasın Rachel. Tek yolu bu."

"Size yardım etmek istemediğimden değil, ama bu kadını beş yaşımdan beri görmedim ya da onunla konuşmadım."

"Bunun ne önemi var ki?" İnatla soruyor. "Ben sana evrakları vereceğim, sen de onu ziyaret edip imzalatacaksın. Basit ve kolay."

"Asla o kadar kolay değil, Michael!" Gülüyorum, yerde volta atarak pencereye doğru gidiyorum. "Ve şu anda başımda neler olduğunu bir bilsen. Şu anda tabağımda bundan daha fazla dikkatimi gerektiren başka şeyler var ve-"

Ama bir anda eli boğazıma yapıştı ve beni boğdu.

"Mich..." Beni sertçe duvara çarparken elini tırmalayarak çığlık atmaya çalışıyorum.

"Kibarca sormayı denedim," diye homurdanıyor, nefes borumu sıkarken yüzü kıpkırmızı oluyor.

Nefes nefese kaldım, ciğerlerim yanıyordu.

"Bu lanet olası bir rica değil küçük kardeşim," diye tıslıyor görüşüm bulanıklaşmaya başlarken. "Siz pis orospuların beni hakkım olan şeyden mahrum etmenize izin vermeyeceğim ve eğer-"

BANG!

Tam bilincim kaybolurken, ön kapının aniden kırılarak açıldığını duyuyorum ve saniyeler sonra Michael odanın öbür ucuna, parçalara ayrılan sehpanın üzerine fırlatılırken boğazımı serbest bırakmak zorunda kalıyor.

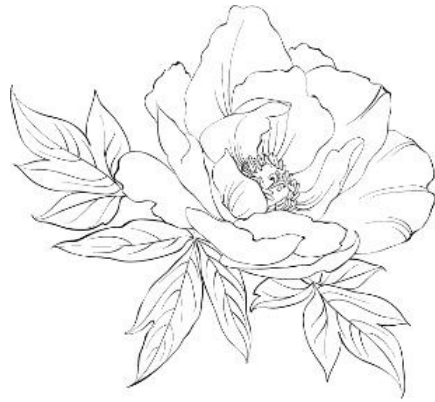
Bağrıışmalar ve daha fazla mobilya kırılma sesi duyuyorum.

Michael iri yarı korumalar tarafından odadan çıkarılırken bilincim yerine geliyor.

Jaxon Pace'in korumaları.

Geldi. Tam da umduğum gibi.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Onsekiz Adam

Valentine Malikanesi'ndeki iyi aydınlatılmış yatak odası yakın zamanda modernize edilmiş gibi görünüyor ve öyle hissettiriyor. Duvarlarda hâlâ taze boya kokusu var, yatak ve mobilyalar da belli ki yeni.

Rachel çantasını dev yatağın üzerine atar ve büyük siyah ahşap şifonyere doğru yürüyüp çekmecelerden birini karıştırmaya başlar.

"Sana bir tavsiye, pencerelerden uzak dur," diyor Rachel ben kapıda dururken. "Jaxon'ın adamları akılsız ama aptal değiller. İçlerinden biri evde bir adam görürse en kötüsünü düşünür ve muhtemelen kan banyosu yaparız."

"Not edildi," diye başımı salladım.

"Tanrıya şükür *normal* kıyafetler de var," diyor kendi kendine. "Yatarken giyecek tek şey ipek pijamalar olsaydı, bir aşk romanında falan sıkışıp kaldığımı düşünürdüm."

Çekmecelerden birinde özenle katlanmış bir yığın tişörtü karıştırıyor.

"Bu çok güzel," diyorum boğazımı temizleyerek. "Bunu... *Jaxon* mı yaptı?" Homurdanıyor.

"Lütfen, Jaxon Adam'a bir şey *yapmaz*. Böyle şeyleri Ethan'a bırakır, çünkü o daha klas biridir. Ya da en azından bu tür şeyler için midesi var."

"Ama yine de Jaxon'ı kastediyorum," diyorum kıskançlığımı bastırmaya çalışarak. "Yani, sana tüm bu eşyaları o aldı."

Yüzünü bana döndü.

"Bu seni rahatsız ediyor mu?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bu nasıl bir soru böyle?

Tabii ki beni rahatsız ediyor.

Bir gömlek seçmeden ve çekmecedan bir çift siyah pijama pantolon almadan önce kendi kendine sırtıyor.

"Evet, bütün bunları Jaxon aldı. Ama merak etmeyin, benim için değiller," diye gülümsüyor. "Sadece şimdilik onun vicdanını rahatlatmak için. Ya da belki Natalie'nin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Sanırım beni evinde ya da başka bir yerde rehin tutmak zorunda kalsaydı, başka bir yeri seçeceğini söylemek yanlış olmaz," diyor Rachel gömleğini başına çekerek. "Yani, dürüst olmak gerekirse, evli bir adam için karısıyla eski kız arkadaşının aynı çatı altında olması biraz garip olurdu."

Sertçe yutkunuyorum, nefret ettiğim adamın değer verdiğim kadını şımarttığı düşüncesi beni biraz rahatsız ediyor.

"Yani, sorunuza cevap vermek gerekirse, hayır, asla benim için değildi. Sadece beni *koyacakları* bir yerdi," diye devam ediyor Rachel. "Ve hayır, kıyafetlerin Jaxon'ın fikri olduğunu sanmıyorum. Natalie'nin olduğuna eminim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü onlar çok... doğru." "Ne için doğru?"

"Ben," diye sırtıyor kendi kendine. "Daha önce hepsini gözden geçirdim. Tişörtler, kotlar, terlikler, kazaklar var. Bilirsiniz, onun şişirilmiş stilistlerinden birinin granola ve matcha latte ile ilgilenmediği zamanlarda benim için seçtiği saçmalıkların aksine *gerçekten* giyebileceğim türden kıyafetler."

"Natalie, ha?" Kibar olmaya çalışarak içimi çektim. "Şey, bu kesinlikle onun düşüncesiydi."

"Evet," diyor Rachel gözlerini devirerek. "Böyle biraz sinir bozucu biri."

Sırtıyorum, kapı çerçevesine yaslanıyorum.

"Yine de garip," diyor sessizce, düşünceli bir şekilde odanın etrafına bakarak.

"Neymiş o?"

"Ben bu evde doğdum. Aslında tam da bu odada doğduğuma eminim. Burası ailemin evi olsa da, hepsi ölmüş olsa da, buranın her santimi tozlanmış, temizlenmiş ve yeniden düzenlenmiş olsa da, kendimi *hala* bir yabancı gibi hissediyorum."

Haksız değil.

Rachel'ın çantası devasa yatakta yanında duruyor ve bu devasa odada çok küçük görüldüğünü hissetmekten kendimi alamıyorum. Çok yersiz.

"Tüm bunlar bir yana, Jaxon evi yenilediği için minnettarım," diyor kendi kendine. "En azından artık babamın puroları gibi kokmuyor. Hâlâ o yaşlı huysuz piç gibi hissediyor ve kokuyor olsaydı asla burada olamazdım."

Tekrar bana bakmadan önce bir süre daha odaya göz gezdiriyor.

"İçeri girecek misiniz, Ajan Westwood?" Diye soruyor. "Yoksa güneş doğana kadar orada durmayı mı planlıyorsunuz?"

Başımı salladım ve odaya girdim. Kanepeye doğru yürüyüp oturuyorum ve çantamı yanıma koyuyorum. Ayakkabılarımı çözmeye başlamak için uzandığımda, göz ucuyla üstsüz Rachel'ın eğilip eşofman altımı çıkardığını görüyorum.

Vay anasını.

Ağzım anında kuruyor ve sikim pantolonumun içinde kabarıyor. İnkâr etmek mümkün değil, Rachel şimdiye kadar çıplak gördüğüm en seksi kadın.

Ve onlardan payıma düşenden fazlasını çıplak gördüm.

Lanet olsun, yine de onu istiyorum. Onu fena halde istiyorum.

Derin kahverengi gözleri benimkileri yakalıyor ve ben hızla ayakkabılarıma dönüyorum, yıpranmış beynim basit bir düğümü nasıl çözeceğimi hatırlamakta zorlanıyor.

"Yani," diyorum, az önce ne hakkında konuştuğumuzu hatırlamaya çalışarak. "Seni buraya yerleştirdi ama tüm eve erişim izni verdi. Bu araziyi de kapsıyor mu?"

"Hayır," diye kıkırdadı Rachel. "Ön kapıdan dışarı adımımı atarsam adamlarına beni vurmalarını söylemekle ilgili bir şeyler söylediğine eminim. Sanırım benim kaçma riski taşıdığımı falan düşünüyor."

"Nedenini merak ediyorum," diye kıkırdıyorum. "Ama merak ediyorum, Jaxon nasıl oldu da bu mülke sahip oldu?"

Sanki bilerek yapmış gibi, Rachel odanın öbür ucundaki banyoya doğru rahatça yürüyor, tişörtünü taşıyor ama üzerinde külotundan başka bir şey yok.

Artık benimle dalga geçtiğini biliyorum.

"İşte bu iyi bir hikâye. Babamın annemle ilgili olarak Pace'lerle yaptığı anlaşmayla bağlantılı gibi," diye sesleniyor banyodan. "Pace'ler daha çok Valerie'yi mutlu ve sessiz tutmakla ilgileniyorlardı. Ve bunu yapmanın en iyi yolunu biliyorsun."

"Para," diye başımı sallıyorum, parlayan şömineye bakıyorum.

"Bingo. Düzenlemelerden onlar sorumlu tutuldu ve böylece Michael'ın cezai olarak deli olduğu ilan edildiğinde ve ben kayıp olduğumda ve öldüğüm varsayıldığında, miras Jaxon Pace'e geri döndü."

"Bir adamın ne kadar paraya ihtiyacı olur ki?" Başımı sallayarak homurdanıyorum.

"Hesapları kapattı ama ev onda kaldı. Jessica için," diyor Rachel dişlerini fırçalarken. "Teknik olarak *onun* mirasının bir parçası. Ama sanırım neredeyse bir asırlık olduğu için, muhtemelen sadece bu bok çukurunu yeniden düzenlemeye yatırım yaptı, böylece sattıklarında daha iyi bir kâr elde edecekler."

Esniyorum.

Kahretsin, belki de beklediğimden daha yorgunum.

Neredeyse otuz altı saattir ayakta olduğum gerçeğini göz önünde bulundurursak, bu koltukta oturmak gözlerimin binlerce kilo ağırlığında hissetmesine neden oluyor.

Ama Rachel banyo kapısında belirttiği anda, şimdi üzerinde sadece bir tişört ve külot var, hemen uyanıyorum.

İşte o zaman bu gece ilk kez yüzünde ince ama eğlenceli bir gülümseme fark ediyorum.

Ve ben bittim.

Bu gece konuştuklarımızın çoğu *ağırdı*.

Ama şu anda, burada, onu hiç görmediğim kadar rahat görünüyor. Ve bu kesinlikle nefes kesici.

"Üzerimde mi uyuyakaldın, Ajan?" Diye soruyor. "Cinayetler, ihanetler ve emlak işlemleriyle ilgili hikayeler anlatarak sizi sıktım mı?"

Başımı yavaşça sallıyorum.

Kahretsin, o muhteşem.

Uzun siyah saçlarını bir yana savurarak bana doğru yürüyor ve üstüme çıkıyor. İçgüdüsel olarak ellerim onun pürüzsüz kalçalarında geziniyor.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldıyor. "Ne için?"

"Benimle geldiğin için," diyor alnını benimkine bastırarak. "I..."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra duruyor, kibarca gülümsüyor, gözleri benimkilerden ayrılıyor.

"Ne oldu?" Ben soruyorum.

Ama Rachel sadece başını sallıyor.

Yavaşça işaret parmağımın arkasını tutup çenesini kaldırıyorum ve bana bakmaya zorluyorum.

"Artık sır saklamayacağımız konusunda anlaşmıştık," diyorum usulca. "Bu işin yürümesinin tek yolu aklından geçenleri bana söylemen."

Alt dudakımı ısırıyor.

"Benimle geldiğine inanamıyorum," diyor, gözleri bir kez daha benden ayrılıyor.

"Tabii ki istedim," diyorum, neredeyse hiç düşünmeden. "Sen istedin."

Bu da nereden çıktı kovboy?

Duygularımı daha net ve özlü düşünceler haline getirmeye çalışıyorum, ama bana tekrar baktığında, büyüleyici gözleri ruhumun derinliklerine işliyor, göğsümün içinde patlıyorlar.

"Ben, uh," diyorum boğazımı temizleyerek. "Bir şeyler istemek yapmaktan hoşlandığın bir şey değil, değil mi?"

Başımı sallıyor.

"Çünkü benim tecrübelerime göre, Adam, *istemek* sadece istemekle sonuçlanır," diye fısıldıyor Rachel. "Ve istemek benim için her zaman hayal kırıklığıyla sonuçlandı."

Eğer bir kalbim olsaydı, Valentine Malikanesi'nin bu eski katlarında paramparça olurdu.

Sersemlemiş durumdayım.

Dışarıdan bakıldığında Rachel Valentine soğuk ve güçlü görünüyor. Ancak artık bu niteliklerin, hırpalanmış bir kalbin çok yumuşak ve çok kırılgan bir merkezi koruyan, kabaca şekillendirilmiş varsayılan savunma mekanizmaları olduğunu anlıyorum.

"Özür dilerim," diyor sessizce. "Bu ilişki meselesinde pek iyi olmadığımı biliyorum."

Vay anasını... Az önce buna ilişki dedi.

Ancak bunu kabul edersem ya da ona gerçekten ne hissettiğimi söylersem paniğe kapılabileceğini biliyorum. Ve o zaman bu noktaya kadar yaptığımız her şey boşa gidebilir.

"Neden bu işte iyi olmadığını düşünüyorsun?"

"Çünkü etrafımda güvенеbileceğim birinin olmasına alışık değilim. Anlamalısın Adam, o kadar uzun zamandır tek başımayım ki güvendiğim tek kişi kendimim," diyerek omuz silkiyor. "İnsanlar bana söz verdiğinde inanmakta zorlanıyorum, çünkü o kadar çok sözümü tutmadım ki."

Boğazını usulca temizliyor.

"Bu benim için yeni bir şey. Ve umarım sana istediğini verebilirim." Gülümsüyorum, elimle yüzünü kavıyorum.

"Rachel," diyorum usulca, başparmağımı yanağında gezdirerek. "Bunun ikimiz için de yeni olduğunu biliyorum. Ama benden bir şeyler istemekten asla çekinmeni istemiyorum. Söz veriyorum, isteklerini asla göz ardı etmeyeceğim ve ne olursa olsun sana vermek için her zaman elimden geleni yapacağım."

"Biliyorum Adam, sadece-" diye söze başladı ama ben eğilip bir öpücükle sözünü kestim.

"Hayır, lütfen," diyorum sessizce. "Sadece şunu söylemem gerekiyor. Buraya gelmeden önce arabada bana niyetinin ne olduğunu söylemeni istediğimin farkındayım, ama aslında sana *kendiminkini* söylemedim."

Yavaşça başını sallıyor.

Derin bir nefes aldım ve hemen iskeleden atlamaya karar verdim.

"Keşke size tüm bunları nasıl çözeceğimizi ya da düzeltmek için ne yapmamız gerektiğini kesin olarak söyleyebilseydim. Ama bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, kimsenin bildiğini de sanmıyorum." Ona göz kırpyorum. "Tek bildiğim burada olmak istediğim. Çünkü *burası senin* olduğun yer."

Rachel kızarıyor ve söz dinlemeyen saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırıyor. "Ben de biliyorum," diye yumuşakça devam ediyorum.

"Geçmişin ve yaşadığın travma yüzünden sana bunları söylediğimde muhtemelen bana inanmıyorsun. Ve neden yapasınız ki? Sonuçta, insanların sana karanlıkta yalanlar söylemesine alışkınsın ve Sonra da sevginiz artık onların ihtiyaçlarını karşılamadığında sizi sırtınızdan bıçaklıyorlar." Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve alt dudaklarını ısırtıyor.

"Ama ben *onlar* değilim Rachel."

Yavaşça bana bakıyor ve ben bir an durup gözlerinde kaybolurken hissettiğim manyetik çekimin tadını çıkarıyorum.

"Ben karmaşık bir adam değilim. Kendimi bir kurala bağlı tutuyorum ve hayatımı basit tutmaya çalışıyorum. Ayrıca ciddi olmadığım şeylere harcayacak ne zamanım ne de enerjim var. Bu yüzden, inan bana, bu konuda ciddi olmasaydım burada olmazdım, kar fırtınasında araba kullanmazdım, kendini bilmez korumalardan zarar görme riskini göze almazdım ve genel olarak hayatımı aşırı derecede karmaşık hale getirmezdim. *Senin* hakkında."

Yumuşak bir şekilde kıkırdıyor, o sevimli yumuşak gülümseme tekrar yüzüne dönüyor ve beni tamamen raydan çıkarmakla tehdit ediyor.

Odaklan, Adam.

"Seninle birlikte olmaya çalışan erkeklerden en azından marjinal olarak daha iyi bir adam olduğumdan oldukça emin olsam da, burada oturup sana güneşi, ayı ve yıldızları vaat etmeyeceğim. Bunları hak etmediğini düşündüğüm için değil, gerçekçi olmak gerekirse bunları sana asla veremeyeceğim için."

Tekrar kucağıma oturuyor ve ellerim bir kez daha kalçalarında geziniyor.

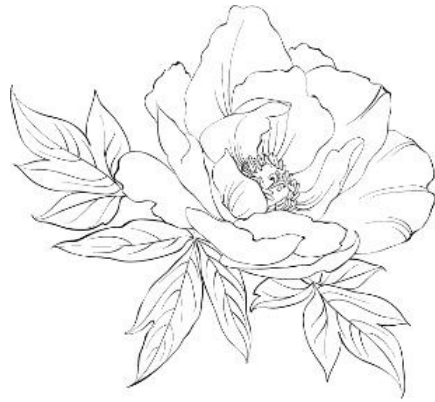
"Ama sana bir şeyler vaat etmek istediğim için burada değilim," diyorum, gözlerinin içine bakarak. "Buradayım çünkü sana bir şeyler *kanıtlamak* istiyorum."

Nefesi titriyor ve sözlerim ona ulaştığında dudaklarının nasıl aralandığını görüyorum.

"Sana bir ilişkinin güvenli olabileceğini kanıtlamak istiyorum. Bana ihtiyacın olduğunda yanında olacağıma güvenebileceğini kanıtlamak istiyorum. Kötü kız günlerinden korkmadığımı ve vahşi, çılgın, kaotik küçük kalbinde ne varsa onunla başa çıkabileceğimi sana kanıtlamak istiyorum." Elimle yüzünü hafifçe kavradığımı söylüyorum. "Senden ne istiyorum? Tek *istediğim* her gün böyle gülümsemenin sebebi olmak. Ve umarım bu yeterlidir."

Gözlerinin benimkileri taramasını ve dudaklarının titremesini izliyorum. Eğiliyor ve beni derinden öpüyor.

"Bu kadar yeter Adam," diyor Rachel usulca. "Yeterden de fazlası."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

On Dokuzuncu Bölüm

Rachel

Onu öpüyorum ve o da hemen dilini boğazıma sokuyor.

Yorgunluğu siktir et. Onu istiyorum. Hemen şimdi.

Göğüslerimi ona bastırarak, ellerim sırtımda yılan gibi kıvrılırken bacaklarımı ona doluyorum. İnce külotuma karşı zonklayan ereksiyonunu hissedebiliyorum.

O da beni istiyor.

"Rachel," diye inliyor ben kendimi ona yaslarken. "Uyumaya gideceğimizi sanıyordum."

"Seviştikten sonra uyuyabiliriz," diye fısıldıyorum dudaklarına karşı ısrarla. "Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var."

Bu kadar yeter.

Daha fazla tereddüt etmiyor ve kollarını sırtıma dolayarak beni kaldırıyor ve büyük yatağa taşıyor. Beni yere yatırıyor ve ben de hemen tişörtünü çekerek vücudundan çıkarıyorum.

Tanrım, o kadar muhteşem ki.

Jaxon'dan daha zayıf ama kesinlikle sıksa değil. Vücudunun her santimi saf kaslardan oluşuyor çünkü bu adam hayatının büyük bir bölümünü vücudunu bir sanat eserine dönüştürmek için harcamış biri. Elimi yontulmuş karın kaslarında, pelvik kaslarının derin "V" sine kadar gezdiriyorum. Beni yatağa sabitleyen güçlü kolları, şöminenin yumuşak ışığında parlak bir şekilde belirginleşiyor.

Eli bacaklarımın arasına girip külotumun üzerinden klitorisimi okşarken nefesim kesiliyor ama derin bir öpücükle beni susturuyor.

"Bana ne yaptığını bilmiyorum kadın," diye fısıldıyor, boynumdan aşağı öpücükler bırakarak. "Sen bir uyuşturucudan daha tehlikelisin. Belki de bir uyuşturucusun."

"Öyleyim," diye sırtıyorum, göğüslerimi kavrayıp meme uçlarımı sertçe emerken sırtımı kamburlaştırıyorum. "Hadi, bir vuruş daha yap bebeğim."

"Evet, Hanımefendi," diye homurdanıyor.

Adam külotumu vücudumdan aşağı çekiyor ve yüzünü amıma gömmeden önce kalçalarımı karnıma doğru bastırıyor.

"Aman Tanrım!" İnliyorum.

"Tadın çok güzel," diyor diliyle klitorisimi okşayarak.

Bir koluyla iki bacağımı da açık tutuyor ve serbest elinin parmaklarını içime sokuyor.

"Adam," diye inliyorum, uzun parmakları içimin derinliklerine bastırıyor ve g noktamı ovuyor.

"Tanrım, vücudunun bana verdiği tepkiye bayılıyorum," diyor dilini klitorisimin üzerinde döndürerek. "Benim için o kadar ıslanıyorsun ki, neredeyse çarşafları ıslatıyorsun."

"Oh lanet olsun!" İnledim.

İçimde daha derine bastırıyor ve ben kızarıyorum, amımdan döllерimin damladığını hissediyorum ama durduramıyorum. Klitorisime yönelik amansız saldırısı devam ederken bacaklarım titremeye başlıyor ve doruk noktama doğru ilerliyor.

"BEN... BEN..." İnliyorum, herhangi bir bilişsel düşünce oluşturamıyorum.

Tüm vücudum zorlayıcı bir şekilde seğiriyor, dilinin her hareketi ya da parmaklarının amımın içindeki her hareketi kemiklerimde elektrik gibi hissediyorum.

"İşte bu, Bayan Valentine," diye hırlıyor derinden. "Bana teslim ol ve seni tatmama izin ver."

Hay sikeyim.

Klitorisimi emiyor ve parmaklarını içimde daha sert gezdiriyor ve aniden gerçekleştiğini hissediyorum. Adam beni kendinden geçmeye zorluyor ve orgazmım bir yük treni gibi içime çarpıyor.

"Aman Tanrım!" Başımı arkaya atarak bağıriyorum.

"İyi kız," diye mırıldanıyor, parmaklarını daha da sertleştirirken ve klitorisimi sertçe emerken gülümsemesi sesinde belirginleşiyor. "Hepsini bana ver."

Titreyerek yatağa gömülüyorum ve zevk dalgalarının üzerime çöktüğünü hissediyorum.

"Bu... inanılmazdı."

Elini benden çekip boynumu öperken ve kulak mememi dişlerken derin bir nefes alıyorum.

Ve hiçbir uyarı olmadan sikini içime bastırıldığını hissediyorum.
"Shiiiiit..." İnliyorum, tüm uzunluğunun içime doğru itildiğini hissediyorum.
"Ah bebeğim," diye sırtıyor Adam, "umarım uyumayı planlamamışsındır, çünkü daha yeni başlıyoruz."

Saatın kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok ama ikimiz nihayet yorganın altına girdiğimizde güneşin perdelerin arasından yeni yeni görünmeye başladığını biliyorum.

"Sana her şeyi sorabileceğimi söylemiştin," diyorum usulca, başımı göğsüne yaslayarak. "Öyle değil mi?"

Başını salladığını ve alnımdan öptüğünü hissediyorum.

"Bizimle ilgili herhangi bir... çekinceniz var mı?"

Cevap vermiyor ama kalp atışlarının göğsünde daha hızlı atmaya başladığını hissediyorum.

Ya da belki de benimdir.

Gerçek şu ki, bu soruyu sormak için can atıyordum ve sanki beni canlı canlı yiyormuş gibi hissediyorum.

"Yani, herhangi bir korkun var mı? Benim hakkımda ya da bizim hakkımızda... bilirsin *işte, bu konuda.*"

"Evet, tabii ki biliyorum." "Nedir onlar?"

Parmaklarını saçlarımda hissediyorum.

"Öncelikle, *bunun* ne olduğunu söylemekte zorlanıyorsunuz." "Hayır, söylemiyorum!"

Savunmaya geçerek doğrulmaya çalışıyorum.

"Öyle," diye yanıtlıyor beni sıkıca tutarak. "Ama bunun sadece üzerinde çok düşündüğün zaman olduğunu fark ettim."

"Ne?"

"Bunu sana *söylemekten* nefret ediyorum ama sen zaten bunu fazla düşünmediğin bir zamanda ilişki olarak adlandırdın."

Bekle... Bende mi var?!

"Ve muhtemelen kazara olduğunu kabul ediyorum, ama demek istediğim de bu. Bana karşı gerçekçi olduğun zaman bunu anlayabiliyorum. Çünkü o duvarları bir saniyeliğine de olsa yıktığın an *seni* görebildiğim andır."

Dudağımı ısırıyorum, bir açıdan haklı olduğunu fark ediyorum. Elimi göğsüne koyuyorum ve vücudundan yayılan sıcaklığı hissediyorum.

"Duvarlarım olmadan kim olduğumu bilmiyorum, Adam," diyorum usulca. "Evden kaçtığım günden beri benim korumam olarak hizmet ettiler. Hayatımda kimsenin gerçekte kim olduğumu bilmesine izin veremediğim bir dönem vardı ve zamanla insanların ihtiyaç duyduğu ya da benden beklediği kişi olmakta çok başarılı oldum."

Saçlarımı okşuyor ve alnıma yumuşak bir öpücük daha konduruyor.

"Ne yaptığımı bilmiyorum," diyorum usulca. "Yanlış yapacağımdan korkuyorum."

Adam kıkırdar.

"Hiçbirimiz başka biriyle ilişkiye girdiğimizde ne yaptığımızı bilmiyoruz, Rach," diyor yastığın üzerinde kendini düzelterek. "Yani bir düşünsene, ilişkiler birbirlerinden etkilenen iki insanın bireysel hayatlarını birleştirmeye çalışmasıdır. Elbette yolda tümsekler, fikir ayrılıkları ya da sonuca duygusal olarak yatırım yaptığınızda ortaya çıkan o dağınık kaotik deneme yanılma olacaktır. Ancak insanlar tüm bu saçmalıklara katlanmayı seçerler çünkü o kişiyle birlikte olmanın yalnız olmaktan daha iyi olduğuna inanırlar."

Kolonyasının kokusu ve sesindeki sakinlik tuhaf bir şekilde rahatlatıcı.

"İşin özü de bu," diyor elini kolumda gezdirerek. "O kişiyle birlikte olmanın senin hayatını da daha iyi hale getireceğine inanmalısın."

Bu cümlede kalbimi sızlatan bir şey var. Ama burada, karanlıkta, onun kollarının sıcaklığıyla sarmaş dolaş yatarken, endişemin çirkin başını kaldırdığını hissediyorum.

Çünkü Adam'ın yanında güvende olduğumu bilsem de.

Benimle birlikte eve geri dönmek için tehlikeye göğüs germeye hazır *olduğuna* dokunduğumda, adanmışlığı beni rahatlatmıyor. Hayır, aksine beni daha da korkutuyor.

Çünkü *silahsızlandırıyor*.

Bilmediği ve ona söylemeye cesaret edemediğim şey, duvarlarımı tuğla tuğla yıkıp her şeyimi görmesine izin vermek *istememe* neden olduğu.

Ya gördükleri hoşuna gitmezse?

Dolaplarımda saklanan o kadar çok iskelet var ki, hepsinin sayısını unuttum.

Sanırım çoğu insan hayatında yaptığı bir şeyden pişmanlık duyuyordur, ama benim *tek bir* pişmanlığım yok. Şeytanın bile yüzünü kızartacak bir günah tomarına sahibim.

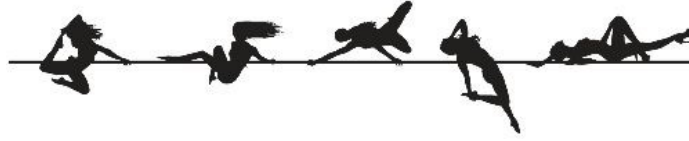
Yaptığım onca şeyi bilse ne derdi?

"Düşündüğünü duyabiliyorum," diyor usulca. "Neden sadece benimle konuşmuyorsun?"

Ama yapamıyorum. Korkum kelimenin tam anlamıyla ciğerlerimdeki havayı boğuyor ve şu anda tüm bunları onun için açmamın hiçbir yolu yok.

"Sabaha kadar bekleyebilir," diyorum, içimdeki paniği maskeleyerek için elimden geleni yaparak onu sıkıca kavıyorum.

Esneme sesini duyuyorum, kalp atışının yavaşladığını hissettiğimde nefes alış veriş derinleşiyor ve sonunda Ajan Adam Westwood uykuya dalıyor.

Koridordan gelen elektrik süpürgesi sesi beni uyandırıyor.

"Ne... Gerçek... Siktir?" Uykulu bir şekilde tıslıyorum.

"Bir saattir buradalar," diye fısıldıyor Adam yanımda, gözlerini açmadan. "Sanırım üç kişiler."

"Biliyor musun, kılık değiştirmiş bir FBI Ajanı için, kesinlikle bulunmaman gereken bir yerde keşfedilmekten oldukça rahatsız görünüyorsun." Ben de fısıldadım.

"Merak etme bebeğim," diyor kollarını bana dolamaya çalışarak. "Kapıyı kilitledim."

"Oh, harika. Sorun çözüldü," diyorum alaycı bir tavırla ve yataktan çıkarken onu üzerimden itiyorum.

Dün gece giymeye fırsat bulamadığım siyah pijama pantolonumu kaptığım gibi üzerime geçiriyor ve kapıya yöneliyorum.

"Git getir onları, katil," diye homurdanıyor Adam, yorganı başına çekerek. "Ve eğer mutfığa gideceksen, bilmelisin ki yumurtalarımı az pişmiş severim."

Gözlerimi devirerek yastığımı kaptım ve onunla ona vurdum. "Ow!"

Kapıya yöneliyorum, yatak odamda saklanan adamı belli etmeden dışarı çıkmaya dikkat ediyorum.

Koridorda, yatak odamın birkaç kapı aşağısında elektrik süpürgesiyle çalışan yaşlı bir kadın var. Tek kelime etmeden, elektrik kablosunu duvardan çekerek ona doğru fırladım.

"Oh!" Sıçradı ve bana doğru döndü. "Bayan Valentine. Sizi rahatsız mı ettim? Özür dilerim."

Ama cümlesini bitirmesine bile izin vermedim.

Onun yerine dev süpürgeyi elinden alıp doğrudan balkona doğru yürüyorum.

"Aman Tanrım!" diye soluk soluğa bağılıyor, dile getirmediğim niyetimi hemen anlıyor. "Bekleyin! Bayan Valentine! Hayır!!"

Ama hiç tereddüt etmeden o lanet şeyi tırabzanın üzerine kaldırıp bırakıyorum ve aşağıdaki fuaye döşemesine çarpmasına neden oluyorum. Anında yüzlerce parçaya ayrılıyor, çarpışma duvarlarda yüksek sesle yankılanıyor.

"Defol git evimden!" Ona bağııyorum.

Kadına ikinci kez söylenmesine gerek yoktur ve hemen merdivenlere doğru kaçır.

Ama gerçekten gittiğinden *emin* olmalıyım, bu yüzden peşinden gidip onu fuayeye kadar takip ediyorum.

"Ahhh!" Dehşet içinde çığlık atıyor. "Margie! Heather! Gidelim, bu kadın deli!"

Çılgınlık mı? Tatlım... Sana çılgınlık verebilirim.

En yakındaki küçük nesneyi, en yakın sehpanın üzerindeki rastgele çirkin bir porselen heykelciği alıp duvara fırlatıyorum ve paramparça ediyorum.

"Çok haklısın! Ben lanet olası bir deliyim!" Masanın ü z e r i n d e k i vazoyu kaparak bağııyorum. "Hepiniz, defolun gidin! Hemen!"

Dehşete kapılan kadın çığlık atarak mutfığa koşar ve hemen ardından çalışma odasından ve balo salonundan iki temizlikçi daha belirir.

Kolumu kullanarak, yakındaki başka bir rafın üstündeki her şeyi kaydırıyorum ve hepsini yere düşürüyorum.

Mutfak kapısını açtığımda, üç temizlikçinin yanı sıra şef ceketi giymiş dördüncü bir kadını da kovalarını, sepetlerini ve eşyalarını mutfak masasından çılgınca toplarken buluyorum.

"Sağır mısın sen?! Şimdi dedim!" Kükreyerek dolaptan dev bir kasap bıçağı kaptım. "Otuz saniye içinde evimden çıkmazsanız hepinizi öldüreceğim!"

Ancak, kapıdan dışarı fırlamaları ve Valentine Malikanesi'nin bağırsaklarının boşaltılması için sadece on kişi yeterlidir.

Adam ve ben bir kez daha yalnız kaldık. Kendi kendime gülümsüyorum.

Tanrım, bu çok eğlenceliydi.

Cesur oyalayıcılar olmadığını teyit etmek için alt katı hızlıca taradıktan sonra, muhtemelen evin kapılarını kilitlemem gerektiğine karar verdim.

Çünkü Jaxon'ın adamlarında anahtar olsa bile, Yüce Don'dan başka kimsenin elinde kasap bıçağı olan vakumlu deli bir kadının bulunduğu bir eve adım atmaya cesaret edeceğini sanmıyorum.

Kırık porselen ve çömleklerin yanından geçip ön kapının sürgüsünü takarken kendi kendime kıkırdıyorum.

Ama merdivene döndüğümde, balkonun tepesinde dirseklerini tırabzana dayamış, gömleksiz bir Adam Westwood buluyorum.

Tanrım, çok iyi görünüyor.

"Sanırım görev tamamlandı, seni kötü küçük kız?" Yaramaz bir sırıtişla söylüyor.

Ona gülümsüyorum.

"Yumurta mı demiştiniz?"

"Su kaynatmayı bilmediğini iddia eden bir kıza göre çok iyi çırpılmış yumurta yapıyorsun." Adam mutfak masasına oturmuş, tostundan bir ısırık alıyor.

"Bu, fakir olduğunuzda geliştirdiğiniz bir mutfak becerisi," diye omuz silkiyorum. "Çünkü yumurta ucuzdur. En azından eskiden öyleydi."

"Ne becerisi?"

"Eğer onları batırırsanız, hepsini karıştırın, üzerine peynir serpiştirin ve buna çırpma deyin."

Kıkırdıyor.

"Evet, geriye dönüp baktığımda, büyürken kesinlikle çok yumurta yemiştiz" diyor gülümseyerek. "Annem aslında ne tür zorluklarla karşı karşıya olduğumuzu bilmemize asla izin vermedi."

Bir an için pencereden dışarı bakıyor, sanki zihni aniden başka bir yere taşınmış gibi.

"Annen seni dünyanın gerçekte ne kadar çirkin olduğundan korumak için elinden geleni yapmış gibi görünüyor," diyorum usulca.

O da bana bakıyor.

"Neredeyse

kıskanıyorum."

Gözleri benimkilerden ayrılıyor ve kahve fincanını kapıyor.

"Seni koruyacak kimse olmadığı için üzgün olduğumu söylemek istiyorum," diyor iç çekerek ve başını yana eğiyor. "Ama bunu yaparsam muhtemelen bu tabağı kafamda kıracağından şüpheleniyorum. Sonra da o leziz yumurta karışımınız yerlere saçılacak."

Kıkırdıyorum.

"Haklısınız efendim," diyorum kahve fincanımı elime alarak. "Ama dürüst olmak gerekirse, şu anda her yer bok içinde."

"Ve tüm hizmetçileri korkutup kaçırdınız, bu yüzden Valentine Malikanesi'nin bir yerlerde altın kaplama süpürgesi ve elmas kaplı farası olup olmadığını öğrenmemiz gerektiğini varsayıyorum."

Bu beni güldürüyor, Adam'ı da. Ama sonra yavaş yavaş masaya tekrar sessizlik çöküyor.

"Ee," diyor sonunda sessizliği bozarak. "Dün gece bana söylemek istediğin şey neydi?"

Sikeyim beni... hatırladı.

Hemen ağzımı açıp ona hatırlamadığımı söylemeye hazırlanıyorum ama ben söyleyemeden elini kaldırıp beni durduruyor.

"Ve," diyor kararlı bir şekilde, gözleri beni dikkatle tarıyor. "Yalan yok diye anlaştığımızı hatırlatmak isterim."

Midem yere iniyor.

Aslında, hatırlıyorum. Canlı bir şekilde. Dün gece yatağında yatarken Adam'a kendim ve geçmişim hakkında henüz söylemediğim korkunç şeyleri düşündüm. Muhtemelen onun hazmedemeyeceği ya da kabullenemeyeceği şeyler.

Adam masaya doğru eğilir.

"Rachel," diyor usulca, "bu sadece benimle *konusursan* işe yarar."

"Ama mesele de bu," diyorum usulca. "Bunun işe yaramayacağından korkuyorum ve bunu sana nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Yüzündeki ifadenin beklentiden hayal kırıklığına geçişini izliyorum. Oda bir an için sessizleşiyor ama sonra yavaşça boğazını temizliyor.

"Şey," diyor sessizce. "Sanırım az önce yaptın."

Sandalyesinde rahatsız bir şekilde kayıyor, parmaklarını kupasına vuruyor ve dilini yanağına tıklıyor.

Kahretsin, bunu yanlış anladı ve kendisiyle ilgili olduğunu düşünüyor.

"Peki," diye bağıriyorum, sonunda yüzeyimin hemen altında yatan patlayıcı zulasına teslim oluyorum. "Evet, korkuyorum."

"Pekâlâ," diye yumuşakça nefes alıyor.

"Ve hayır, senin söylediğin ya da yaptığın bir şey yüzünden değil, *benim yaptığım* şey yüzünden," diyorum sertçe, kalbim hızla çarpmaya başlarken elimi göğsüme vuruyorum. "Bilmek istediğin bu mu? Şimdi mutlu musun?"

"Bu bir başlangıç," diyor sakince. "Neden korkuyorsun?"

"Her şey," diye fısıldıyorum, elimi saçlarımin arasında gezdirirken titrediğimi hissediyorum. "Şu ana kadar sana birkaç korkunç hikâyeye anlattım ama dün de söylediğim gibi, bunlar sadece başlangıç ve bundan sonra daha da kötüleşecek."

"Benim için sorun yok," diyor. "Ben buna hazırım ve senin hikayeni dinlemek istiyorum."

"Ama bu sadece benim hikâyem değil, Adam!" İnliyorum, göğsüm kabarıyor. "Bu... bu... ben. Bunların hepsi benim bir parçam."

"Bunu biliyorum Rachel," dedi sakince. "Ben de bunu istiyorum."

"Peki ya fikrini değiştirirsen?!" Elimini masaya vurarak aniden sinirleniyorum. "Senin için duvarlarımı yıkmamı ve savunmasız olmamı istiyorsun, bu senin için harika, ama bu benim *tek* korumam!"

Sinirli bir şekilde gülüyorum, alt dudağıımı yalıyorum.

"Kırılkanlık sana bir şeye mal olmadığında harikadır, Adam! Ve sen benden günahlarımı ortaya dökmemi isterken, ben seninle yatakta yatıyorum, sadece

boynuma inecek baltayı bekliyorum. Sonunda hangi hikayenin seni kaçmaya iteceğini bilmeden!"

"Rachel-"

"Ve kaçmayacağını söylemeden önce, lütfen hepsinin kaçtığını bil, Adam. Kimse yeterince uzun süre burada kalmaya zahmet edemez, lanet olası ailem bile!"

Kahveme uzanıyorum ama elimin titrediğini fark ediyorum.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum kendi kendime, diğer elimi saklamaya çalışmak için üzerine koyuyorum.

İşte şimdi yaptın. Kendini sabote etme patlaması tamamlandı.

Kaçmak istiyorum. Doğruca mutfaktan, ön kapıdan çıkıp bu evden ve tüm bu saçma anılardan olabildiğince uzağa gitmek istiyorum. Jaxon'ın hapishane gardiyanları tarafından öldürülmek, mazoşistçe Adam'ın reddini beklemekten daha cazip görünüyor.

Ama ben kıpırdayamadan Adam öne uzanıyor ve elini benimkinin üzerine koyup hafifçe sıkıyor. İkimiz sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bu şekilde, sessizce oturuyoruz.

"Bana inanmayacaksın," diyor sonunda sessizce. "Ama bilmelisin ki ben de aynı şeyden korkuyorum."

"Haklısın," diye alay ederek başımı salladım. "Buna inanmıyorum. Çünkü sen iyi adamsın, kardeşim ise kötü adam ve hayatının benimle daha iyi olabileceğinden emin değilim."

İşte. Söyledim işte. Gerçekten söyledim.

Elimi tutup dudaklarına götürmeden önce bana bakıyor ve usulca öpüyor. Sonra bana doğru kayıyor ve iki elimi de avuçlarının içine alıyor.

"Sorun değil, çünkü daha iyi olabileceğinden eminim," diyor usulca. "Ve eğer ikimiz için de inanmam gerekiyorsa, sen de inanana kadar, o zaman yapacağım şey bu."

Aman Tanrım.

Çenem neredeyse kucağıma düşüyor ve tek duyabildiğim kulaklarımda çarpan kalbimin sesi oluyor.

"Ve biliyor musun Rachel," diyor usulca. "Haklısın." "Ben... Ben mi?"

Adam başını sallar.

"Sana bir özür borçluyum."

"Bekle... Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Bana ne için özür borçlusun?"

"Çünkü her şeyi yanlış yaptım."

"Anlamıyorum, ne yap-"

"Otelime ilk geldiğinde," diyor öne doğru eğilip elini başının üzerinde gezdirerek. "Seni gördüğüm için heyecanlıydım ama kızgındım da. Pek çok nedenden dolayı. Ama en çok da oyuna getirilmiş gibi hissettiğim için. İhanete uğramış gibi."

Alt dudakımı ısırıyorum.

"...Ve senin de aynı şeyi hissettiğini biliyorum."

Haksız değil, ama bununla nereye varmak istediğini bilmiyorum.

"Ve herhangi bir ihanet, ne kadar küçük ya da ne kadar haklı olursa olsun, yine de altınızdan halının çekilip alındığını hissetmenize neden olur. Kendinizi savunmasız ve savunmasız hissedersiniz ve bu duygudan benim de nefret ettiğimi bilmek sizi şaşırtabilir. Çünkü benim işimde ifşa olmak ölüme eşittir. Sade ve basit."

"Yani, bu çok karanlık," diyorum sessizce. "Ama mantıklı."

"Ortaya çıktığın gece hissettiğim kaosu bastırmak için düşünebildiğim tek çare hikayeni açıklamandı. Ama öfkemden senden anlatmanı *istemedim*, anlatmanı *talep ettim*."

Kalbimin göğsümde güm güm attığını hissederek ona bakıyorum. Bana bakıyor, yüzünde acı dolu bir ifade var.

"Yani, evet, sana bir özür borçluyum Rachel," dedi. "Çünkü senden kırılman talep etmeye hakkım yoktu, özellikle de güvenini aynı şekilde ihlal ettiğimi düşünürsek."

"Sorun yok, Adam, ben-"

"Hayır, değil," diyor kararlılıkla. "Çünkü hem seni korumak istediğimi söyleyip hem de seni dehşete düşüremem. Bu adil değil."

Vay anasını.

Sözleri beni derinden etkiliyor ve titremesini önlemek için dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum.

"Ve beni yanlış anlama, hikayen, korkuların, endişelerin ve korunmaya ihtiyaç duyan tüm kırık parçaların konusunda bana güvenmeni istiyorum," diyor Adam, gözlerini gözlerime dikerek. "Ama bunu zorlayamam, senden gelmeli. Aksi takdirde sana hiçbir şey vermem, sadece alırım. Ve bu şekilde güven inşa edemezsin."

Şaşırmış durumdayım, bu adamın burada oturup bana bunları söylediğine inanamıyorum.

"O yüzden bunu düzeltmek istiyorum," diyor, gözleri benimkilerden uzaklaşarak. "Şu andan itibaren bana söyleyeceğin her şeyin ve her şeyin sadece bana söylemek *istediğin* şeyler olmasını istiyorum, anlıyor musun?"

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ve benim de aynı şekilde yatırım yaptığımı kanıtlamak için sizinle birlikte siperlere gireceğim."

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes alır.

"Sana hikâyemi anlatacağım," diyor usulca. "*Sana* anlatmaktan korktuğum kısımları."

"Neden?" diye sordum. "Neden korkuyorsun?"

Masaya bakar ve derin bir nefes alır.

"Çünkü benim hakkımda sahip olduğun imajı mahvedeceklerinden endişeleniyorum," diyor, sesi neredeyse bir fısıltı. "Ve eski sevgilinin sana milyon dolarlık evler verebilen ve tüm gardırobunu satın alabilen güçlü bir milyarder mafya babası olduğunu düşünürsek, kendini biraz... yetersiz hissetmek gerçekten çok kolay. Bu yüzden bencilce küçük zaferlere tutunmaya çalışıyorum."

"Yetersiz değilsin Adam," diyorum kararlılıkla. "Özellikle de Jaxon Pace'e kıyasla. Sen iyi bir adamsın. Ondan çok daha iyisin, bunu sana söyleyebilirim."

Kendi kendine gülümsüyor, gözlerini kapatıyor ve alt dudağını yalıyor. "Düşündüğün kadar iyi değilim Rachel," diye fısıldıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben de hatalar yaptım," diyor ciddiyetle. "Ve burada ya da orada küçük hatalardan bahsetmiyorum. Büyük hatalardan bahsediyorum. İnsanları inciten hatalardan. Ve insanların incinmesine neden olanlardan."

Adam'ın bunu bilmesine imkân yok ama sözleri beni iliklerime kadar ürpertiyor, onun korkuları bir şekilde benimkilerle örtüşüyor.

"Gurur verici değil ve kesinlikle seninki kadar ilginç değil, ama bu benim kim olduğumun bir parçası," diyor başparmağını elimin arkasına sürterek. "Ama benim de dolabımda birkaç iskelet var."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Savunmasızlığın kolay olmadığını biliyorum. Özellikle de senin için. Ve bilmeni ve inanmanı istiyorum ki ben de günahlarımı seninle paylaşmaya ve savunmasız olmaya hazırım."

Bana bakıyor ve o zaman anlıyorum ki bu hikayeyi duymak isteyip istemediğime karar vermemi bekliyor.

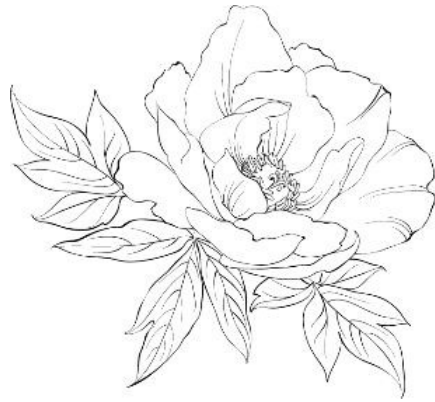
"Tamam, Adam," diyorum sandalyemden kalkarak. "Hadi gidelim." "Ne?" diye soruyor, açıkça kafası karışmış. "Nereye gidiyoruz?"

"Eğer gerçekten rahatsız edici kısımlara geliyorsak, muhtemelen oturma odasına taşınmalıyız," diyorum iç çekerek. "Çünkü bu mutfak sandalyeleri zaten yeterince rahatsız ve ben iki katına çıkmayacağım."

"Tamam mı?" Dedi, ayağa kalkarak. "Ama sanırım başka bir yere taşınacaksak, belki bir tur atabilirsiniz?"

"Neden olmasın," diye omuz silkiyorum. "Zaten o elmas kaplı eski farası bulmam gerekiyor."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Yirminci Bölüm

Adam

Bana 15.000 metrekarelik bir malikanede yapılabilecek en hızlı yürüyüş turu yaptırıldı.

En azından ailesinden olduğu kadar mirasından da hiç etkilenmeyen, hoşnutsuz bir Mafya prensesinin kayıtsız yorumlarıyla kutsandığım için eğlenceyle birlikte geldi.

Geniş arazide yaptığımız değerlendirme sırasında aşağıdaki gibi mücevherlerle karşılaştım:

"Burası balo salonu, burada bir balo düzenleyebilirdik. Biliyorsun, eğer babam gümüşleri çalmayacağına güvendiği birkaç arkadaşı olan paranoyak bir pislik olmasaydı."

"Bunlar bütün yatak odaları. Bir sürü var. Envanter çıkaracak kadar umurumda değil ama eminim her odada çirkin insanların resimleri ya da en azından ailemden bir pisliğin sahip olduğu işe yaramaz antika biblolar vardır. Garaj satışı yapmalıyım. Eminim mahalle bekçileri buna bayılır."

"Burası havuz. Bu bir havuz."

Yine de, Rachel Valentine hiçbir zaman kelimelerden hoşlanmazdı. Ya da duygusallık.

Hayatına dair bana verilen küçük bir bakışa göre, bu insanlar akraba olabilirler ama onun ailesi değillerdi ve hepsi de onu fena halde sikip atmıştı.

Ve hala onları affetmemişti. Hiçbirini.

"...Ve işte bu yüzden lanet olası türbeyi temizlemiyorum," diyor gülümseyerek, taze kahve fincanlarıyla çalışma odasındaki koltuklara yerleşirken.

"Götler küle dönecek," diye homurdandım.

"Mantıklı aslında." "Pekâlâ, dökül bakalım," diyor.

Kahretsin... Hemen buraya atlıyor.

Bir bacağımı diğerinin üzerine atarak kendi kendime kıkırdıyorum. "Sanırım hemen atlamamı istiyorsun, ha?"

"Oyalanmayı bırakmanı istiyorum," diyor gözlerini devirerek. "Seni besledim, becerdim ve gezdirdim. Şimdi bana söz verdiğin kirli çamaşırları dökme sırası sende."

Kendi kendime kıkırdıyorum.

"Pekala, defterimle başlamaya ne dersiniz?"

"Neyiniz?" Rachel burnunu kıvrarak soruyor.

"Defterim," diye tekrarlıyorum. "Dün gece arabada bana suçluluk duygusuyla nasıl başa çıktığımı sormuştun, sana bunu açıklayacağım. Ama bu uzun ve karmaşık bir hikâye."

"Nankör gibi görünme riskini göze alarak," diyor Rachel alaycı bir tavırla. "Bu sadece işinle ilgili sıkıcı bir hikâye mi olacak?"

"Sana söylememi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Biliyorum ama bunun bana iş dramını anlatmak olmadığından emin olmak istiyorum. Gerçek bir pislik istiyorum, bir şey değil-"

"Karımı aldattım," diyerek sözünü kestim. "Buna ne dersin? Bu mu Senin için yeterince *kirli* mi?"

Rachel tamamen sessizleşiyor, yüzündeki şok belli oluyor. Az önce söylediklerimden anında pişmanlık duydum.

Lanet olsun. Korktuğum şey tam olarak buydu.

"Sana söyledim," diyorum sessizce, ellerimi sıkıca kavrayarak. "Sandığın kadar iyi değilim."

Gözleri benimkilerden elindeki kahve fincanına kayıyor.

"Jaxon'la aranızda geçenlerin tamamını bilmiyorum," diyorum usulca. "Ama hikâyede bıraktığın yerden, bunun yumuşak bir noktaya denk gelebileceği izlenimini edindim."

Oda sessizliğe gömülür, ses neredeyse kulakları sağır eder.

"İşte bu yüzden," diyorum zorlukla yutkunarak. "İşte bu yüzden sana söylemekten çekiniyordum. Dediğim gibi, pek gurur verici değil."

"İyi ki çirkinliğe aşınayım," diyor yumuşak bir sesle ve sonunda bana bakıyor. "Devam edin Ajan Westwood, söz sizde."

Derin bir nefes alarak koltuğa yaslanıyorum.

"Karım hakkında biriyle konuşmayalı uzun zaman oldu," diyorum usulca. "Büyükanne mi ziyaret etmek için yukarı çıkmıştım. Büyükbabam öldükten sonra New York'taki kız kardeşinin yanına taşınmıştı ve ona FBI'daki mülakat sürecimi tamamladığımı anlatmak istedim. Eleme süreci ve eğitim kampı oldukça zorlu geçmişti ama ben başarıyla geçmiştim."

"Eminim büyükannen gurur duyuyordur," diyor Rachel.

"Kendimden geçmiştim. Ancak şehirden ayrılmadan önce liseden bir arkadaşım Bronx'ta yaşıyordu ve beni kutlamaya davet etti. Kendimizi oldukça iyi hissediyorduk, ikimiz biraz bar bar gezdikten sonra bu boktan küçük batakhaneye girdik."

"En iyisi," diye homurdanıyor Rachel, fincanına kadeh kaldırırken.

"Boktan bir yerdi," diye gülüyorum, "Ama Candace Bell sahneye çıktığında sanki zaman durmuştu. Çarpıcı uzun kıvılcı saçları, pembe yanakları ve parlak yeşil gözleriyle, gözleri benimkilerle buluştuğu anda tamamen vurulmuşum. Onunla konuşma fırsatı bulabilmek umuduyla arkadaşımı kapanışa kadar burada kalmaya zorladım."

"Peki ya sen?"

"Yaptım," diye sırttım. "Ama amaçsızca flört ediyordum ve sonunda kapanışı bir saat geçmişti ve eve gitmek istiyordu, bu yüzden ona numarasını istediğimi söyledi."

Rachel kıkırdıyor.

"Bu da yapmanın bir yolu. İşe yaradı mı peki?"

"Kesinlikle işe yaradı. Büroya kabul ediliğime dair telefon gelmeden önce birlikte çok tutkulu birkaç hafta geçirdik. O telefon her şeyi değiştirdi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Öncelikle, geleceğimiz ve ne yaptığımızla ilgili ilk *gerçek* kavgamıza neden oldu."

"Dans etmeyi bırakmasını istediğini söylemiştin," diyor Rachel iç çekerek ve karşımdaki kanepeye yaslanıyor.

Başımı salladım.

"İlişkimiz geliştikçe onun dansıyla ilgili çekincelerim de arttı. İlk başlarda onun performansını ve odadaki diğer tüm erkeklerin onunla birlikte olmak istemesini izlemeyi seviyordum. Çünkü o benimdi," diyorum dizlerimin üzerinde öne doğru eğilerek. "Ama Candace'le yakınlaştıkça onun dans etmesinden nefret etmeye başladım, *çünkü* o benimdi."

Rachel kahvesinden bir yudum aldıktan sonra bardağı kucağına koyuyor ve parmaklarıyla kenarlarıyla oynuyor.

"Başka erkeklere sürtünmesi ve dans etmesi ya da paralarını külotuna sokması düşüncesi..." Sesim kesiliyor, midemde hala aynı öfke duyguları dolaşıyor. "Bu beni hem çileden çıkardı hem de iğrendirdi. Ondan vazgeçmesini ve benimle yuva kurmasını istedim. Onunla bir aile kurmak istiyordum, her şeyi. Ve onun neden bu kadar tereddütlü olduğunu anlamıyordum."

Rachel başını kaldırıp bana bakmadan, "Bazen," diye fısıldıyor. "O kadar kolay değil."

Alt dudağımı ısıırıyorum, söyleyecek bir şey bulamıyorum.

"Karnızın nasıl hissettiğini bilmiyorum," diye devam ediyor. "Ama benim için güç sahibi olduğumu hissettiğim, hatta hayatım üzerinde en ufak bir kontrole sahip olduğumu hissettiğim tek yer sahneydi. Ve Jaxon'ın benden bundan vazgeçmemi istemesi-"

"Boğucu," diye bitiriyorum onun yerine.

Başını sallıyor, gözleri benimkileri buluyor.

"Candace de öyle dedi," diyorum sessizce, kolumu sandalyemin arkasına koyarak. "Genç ve aptal bir inatçı olarak ona ultimatom vermek gibi bir hata yaptım: Ya ben ya da dans."

"Dur tahmin edeyim," diyor Rachel, bilmiş bir gülümseme yanaklarına usulca yerleşirken. "Dansı seçti."

Elimi çenemde gezdiriyorum.

"Biliyor musun, eğer bebek olmasaydı, beni bir daha arar mıydı bilmiyorum," diyorum sessizce. "Tam bir pislik gibi davrandım. Sırf kızgın olduğum için istemediğim şeyler söyledim. Nasıl olduğunu bilirsin."

"Evet, aslında biliyorum," diye fısıldıyor Rachel.

"Her neyse," diyorum boğazımı temizleyerek. "Gelip ona sürpriz yapmanın bir yolunu bulmaya çalışıyordum, deneyebileceğimizi ve işleri halledebileceğimizi umuyordum. Ama işime başlayalı sadece birkaç hafta olmuştu ve beni zaten çok yoruyorlardı. Aramasını beklemiyordum ve bana *hamile* olduğunu söylemesini de kesinlikle beklemiyordum."

Derin bir nefes alıyorum.

"Biz sadece *çocuk* olan çocuklardık," diye fısıldadım usulca. "Ne yaptığımızı bilmiyorduk."

"Hiçbirimiz bilmiyoruz," diye sessizce başını sallayan Rachel, kucağındaki yastığın saçaklarıyla oynuyor. "Sen ne yaptın?"

"Önce özür diledim, sonra evlenme teklif ettim ve bir ay içinde evlendik ve birlikte ilk evimize taşındık."

Rachel dizlerini kanepeye çekerek, "Hayallerini yıkmak istemem, Ajan Westwood," dedi. "Ama tüm bunlar kulağa oldukça vanilya gibi geliyor. Ve oldukça mutlu."

Kahvemden bir yudum alarak kıkırdıyorum.

"Dürüst olmak gerekirse, birkaç yıl boyunca oldukça gösterişsiz ve mutluyduk," diyorum masaya geri koyarken. "Ama işler kötüye gittiğinde, hızla yokuş aşağı gitti."

"Dört gözle bekliyorum," diyor Rachel bana göz kırparak.

Onun saygısızlığı ve duygularıma karşı bariz ilgisizliği karşısında başımı sallayarak homurdanıyorum.

Ama gerçekten, başka ne bekliyordum ki?

"Her neyse, Büro beni iki haftada bir farklı bir göreve gönderiyordu. Bazı aylar ailemle evde toplam beş gün geçirebilirim şanslıydım. Çok kavga etmeye başladık. Neden üzgün olduğumu anlayamıyordum. Sonuçta, büyük paralar kazanmıyor olabilirdim, ama kesinlikle bizi geçindirmeye yetiyordu. Yeni kıyafetler, yeni mobilyalar ve hatta ona daha önce hiç sahip olmadığı bir araba bile alabildim." "...Siz erkeklerin biz kadınların istediğini varsaydığı tüm o beyaz çitli şeyler,"

Rachel gözlerini devirerek homurdanıyor. "Gerçekler gözünün içine bakarken." Ona bakıyorum, sözleri tuhaf bir şekilde yerinde.

"Evet," diyorum tekrar boğazımı temizleyerek. "Bunu özlemişim."

"Bir FBI Profilcisi olarak bile," diyor Rachel başımı sallayarak. "Evet, erkekler bilgisiz derken bunu kastetmiştim."

Boğazımı temizliyorum, içimde yükselen eski tanıdık hayal kırıklığını hissediyorum, ironiyi kendim de fark etmiştim.

"Evet, ne kadar yalnız olduğumu anlamıyordum. Ve bunu bana hiç söylemedi. Bu yüzden bir koca ve baba olarak yapmam gereken her şeyi yaptığımı sanıyordum," diyorum dilimi yanağımın içinde şaklatarak. "Onu sevdim, ihtiyaçlarını karşıladım ve ona sadık kaldım."

Rachel bana şaşkın şaşkın bakıyor. "Az önce-" dediğini sanıyordum.

"...Bir süreliğine," diyorum sözünü keserek. "Unutma, bu uzun bir hikâye olacak. Ama söz veriyorum o kısma geleceğiz."

"Yeterince adil."

"Her neyse, işte o zaman daha zor davaları almaya başladım." "Ne demek istiyorsun?"

"Seri katiller," diye devam ediyorum. "Amirim bana çok belirgin olmayan vakaları çözme konusunda yetenekli olduğumu söyledi. Aslında bilinen ya da tipik bir profile uymayanları."

"...Baban yüzünden," diyor Rachel usulca.

Çenemi ovuşturarak yavaşça başımı sallıyorum.

"Doğru muydu yoksa sadece doğru olduğuna inanmamı mı istediler bilmiyorum ama bu davalarda önemli başarılar elde ettim."

Kahvemden bir yudum alıyorum.

"Ama gerçekten çok iyiydim..."

"Beni mi görmek istediniz, efendim?" Patronumun ofisinin kapısını çalarak sordum.

"Westwood," diye homurdanarak beni içeri buyur etti. "İçeri gel, kapıyı kapat ve otur."

"Evet, efendim."

Söyleneni yapıyorum ve Özel Ajan Roger Weatherstone'un ofisindeki eskimiş deri koltuklardan birine oturuyorum; oda sigara, sade kahve ve ucuz bir oda spreyi kokuyor.

Roger masanın üzerinden bir dosya

fırlatır. "Bu nedir, efendim?"

"Tam bir baş belası," diye iç geçiriyor ve elini saçsız kafasında gezdiriyor. "Gelişmiş ekibim bu davaya atandı, ancak bu aptallar hiçbir yere varamadı ve şimdi iki kurbanım ve başka bir baş ağrım daha var. "

Dosyayı açtığımda, ormanın ortasında iki ağacın arasına çivilenmiş, kolları ve bacakları uzanmış, çıplak, çürümeye yüz tutmuş bir erkek cesediyle karşılaşıyorum.

Arkasında başka bir fotoğraf, dizlerinin üzerinde oturan ve avuç içleri dik duran ölü bir kadının fotoğrafı.

"Alfabe Katili," diyorum usulca, sayfaları çevirerek. Roger hiçbir şey söylemiyor, dağınık masasının üzerinden bana bakıyor. "Ama anlamıyorum efendim, bunu *bana* neden veriyorsunuz?"

"Çünkü başka kimsem yok ve çıkmaz sokağa girdim," diyor kesin bir dille. "Belki sen bir göz atabilirsin diye düşündüm. Bu iş için iyi bir beynin var gibi görünüyor."

"Bunun için iyi bir beyin..." Doğru. Bu yüzden beni de dahil ediyorsun.

Başımı sallıyorum, sayfayı çevirip başka bir ceset fotoğrafı görüyorum, bu seferki bir kadına ait. O da çıplak ve ormanda elleri ve dizleri üzerinde duruyordu.

Roger homurdanıyor ve strator bardağındaki siyah çamurdan bir yudum alıyor: "Toksikoloji çok sayıda uyuşturucu bulunduğunu ve boynunda bağ izleri olduğunu söylüyor." "Hâlâ adli tıp raporunu bekliyoruz."

"Cesetlerin etrafına tel sardığını duydum."

"Bunu nereden duydun?" Roger kaşlarını kaldırarak bana sordu.

"İleri seviye takımınız minderlerde çok fazla konuşuyor," diye sırtıyorum.

"Ve spor salonundaki duvarlar akustik açıdan çok cömert."

"Bu bir gerçek mi..." diyor gözlerini devirerek. "Bu konuda onlarla konuşmam gerekecek."

"Gerçi onları öldürmek için teli kullanmıyor," diyorum başka bir fotoğrafa bakarak.

Roger sessizce, "Hayır, öyle değil," diyor.

"...Onları *konumlandırmak* için kullanıyor," diyorum, başka bir fotoğrafa bakarak, bu başka bir adamın fotoğrafı, sırt üstü yatmış, bacakları havada ve açık. "Bilirsiniz, ölüm katılığı oluşana kadar."

"Yok artık," diye fısıldıyor.

"Cinsel aktivite olup olmadığını biliyor muyuz?"

"Ne yazık ki evet," diye iç geçiriyor Roger. "Ama sadece bir DNA seti mevcut. Yani, yalnız çalışan ama iki yöne de sallanan bir seri tecavüzcü ve katil. Ve bizimle uğraşmaktan hoşlanıyor."

Başımı salladım.

"Yanılıyorsun."

"Affedersiniz?" Roger dikkatini toplayarak bana doğru bir bakış fırlattı.

"Yanıldığımı söyledim," diye tekrarlıyorum. "Seninle taşak geçmiyor."

"Evet, öyle!" Roger yüksek sesle söylüyor. "Yoksa bu sapık neden cesetleri o berbat pozisyonlarda bıraksın ki?!"

Tanrım, birileri bugün çok huysuz.

"Şuna cevap ver," diyorum, maktulün dört fotoğrafını dosyadan çıkarıp masanın üzerinden ona doğru kaydırırken onu görmezden gelerek. "Ona Alfabe Katili diyorsunuz, neden?"

"Çünkü cesetleri alfabedeki harfler şeklinde konumlandırıyor. Bir mesaj verdiğini düşünüyoruz." Roger sigarasını çıkararak huysuzca konuştu. "Sanırım *bu* kısmı spor salonundaki mat seanslarından öğrenmediniz?"

Kesinlikle huysuz. En son ne zaman uyudu acaba?

"Hey, bana kızma," diyorum sırtarak. "Gevşek dudaklı olan *senin* takımın."

"Şimdi bir dakika bekle-"

"Ama," diye devam ediyorum. "Bu da doğru değil. Bunun alfabeyle hiçbir ilgisi yok ve bu bir mesaj da değil."

Roger'ın yüzü kırmızının parlak bir tonuna dönüşür. "Evlat, ben-"

"Bu bir *sanat*."

Kızarıklık anında kaybolur ve onun yerine tam bir şok ifadesi belirir.

"Ne?" diye fısıldıyor.

"Efendim," diyorum derin bir nefes alarak. "Seri katillerin olası motivasyonlarının kapsamı çok geniş ve bunları saptamak neredeyse imkânsız. Ancak büyük çoğunluğunun üç şeye odaklandığını biliyoruz: ulaşılabilirlik, savunmasızlık ve arzulanabilirlik. Bunu sınıfınıza girdiğim ilk gün de söylemişsiniz efendim."

Bana bakmaya devam ediyor.

"Ve evet, bazıları dünyaya bir mesaj iletilmesini istiyor. Hikayelerinin anlatılmasını istiyorlar."

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama ben devam ediyorum.

"Ama kurbanlarının vücutlarını her seferinde alfabenin bir harfini size verecek şekilde konumlandırmak için zaman ayıracağı fikri, bu önemli bir zaman kaybı olurdu. Ve birincil hedefi olan

-*Şöhret*. Bu da bir katilin sahip olacağını garanti edemeyeceği bir zaman alır. Ve eğer yakalanırsa, herhangi bir noktada, hikayesini anlatamama riskiyle karşı karşıya kalabilir."

Roger sandalyesine geri oturur. "Devam et," der sessizce.

"Bu alfabe değil efendim," diyorum masanın üzerine eğilerek. "Bu sanat. Bunlar BDSM pozları."

İki ağaç arasında X şeklinde çivilenmiş adamın fotoğrafını aldım.

"Şahin pozu," diyorum dizlerinin üzerinde oturan kadının fotoğrafını elime alarak. "A olduğunu düşündüğün fotoğraf mı? Bu *Nadu*."

Diğer fotoğraflardan bir avuç aldım.

"Peki ya Y olduğunu düşündüğün? Bu *Mütevazı* pozisyonu. N *Masa*, I ise *Dikkat*" diyerek fotoğrafları masaya geri koyarken onları sıralıyorum.

Tüm resimlere bakıyor ve sonra sandalyesine yaslanıp bana bakıyor, çenesi hafifçe aralanıyor.

"Dahası da var efendim," diyorum X şeklindeki adamı kaldırarak. "Buradaki adam mı? Bu Alvin Marion. Central Park'ın başlıca emlak geliştiricisinin oğlu. Ve buradaki kadın, *Nadu*'daki, Desiree North, önde gelen bir Wall Street yatırımcısının kızı."

"Hadi ama!" Gülüyor ve beni başından savıyor. "Sen bunu nereden biliyorsun?!"

"Çünkü efendim, şu anda beni kayıp vakalarında çalıştırıyorsunuz ve bu aileler, vakalarını çözene kadar her gün bizi arayıp taciz etmeleri için saldırgan insanlar tutuyorlar. Bu yüzden onların telefonlarına bakmaya alışkınım. Özellikle de bu iki aileden."

"Aman Tanrım."

"Sanırım BDSM topluluğuyla ve aristokrasiyle bağlantılı bir katil arıyorsunuz," diyorum sayfaları çevirerek. "Bahse girerim ki, parası bitmiş bir vakıf bebeği. Bu yüzden şimdi, etrafında büyüdüğü yaşam tarzına zıt olan önemsiz, angarya bir işte çalışmak zorunda. Bu yüzden belki de daha seyrek sanat galerilerine ya da üniversite profesörlerinin çağdaş sanat rezidanslarına bir göz atın."

"Kurbanlardan ikisinin eşyaları arasında sahte New York kimlikleri vardı," diyor Roger çenesini ovuşturarak. "Ve Alvin Marion'un kaldığı otelin kapıcısı onun bu isimle giriş yaptığını söyledi," diyor kaşlarını kaldırarak. "Bu yüzden bu ismi bilmenize şaşırdım. Biz sadece onun gerçek

Bu sabah kimliğini tespit ettim. Bu bağlantıyı daha önce kuramadığımıza şaşırdım."

"Kendinizi kötü hissetmeyin efendim," diyorum başımı sallayarak. "Bunlar belirli fetişlerden hoşlanan ve itibarlarını riske atmadan bu belirli fetişlerin tadını çıkarmak için büyük çaba sarf eden varlıklı insanlar. Keşfedilmek istemezler. Ama bu, kurbanlardan en az ikisinin birbirini tanıdığını doğruluyor."

"Peki sen bu konuda nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Rahatsızca yer değiştiriyorum.

"Ben," diyorum boğazımı temizleyerek. "Bir dönem ben de o toplulukla biraz içli dışlıydım."

"Yani," diyor Roger çenesini ovuşturarak. "Bu işin başında olan biriyle temasa geçmemi z gerektiriyor... ne diyordunuz? Kink olayı."

"Tüm saygımla efendim," diyorum ihtiyatla. "Böyle bir şey olmayacak."

"Neden olmasın ki?"

"Bu size basit bir brifingle açıklayabileceğim bir şey değil efendim. Ancak size söyleyebileceğim şey, gizlilik ve anonimliğin son derece önemli olduğudur. Ve doğrudan seçkinlere hitap eden bir grupta daha da fazla olacaktır."

"Sen neden bahsediyorsun?" Roger inanamayarak söylüyor. "Bu insanlar burada neyin peşinde?"

Çekimin içinde dilimi şaklatarak homurdanıyorum.

"Dediğim gibi, efendim, bu o kadar basit değil. Bazıları anonim, gündelik seks içeren çok sayıda grup ve alt fraksiyon var. Diğerleri ise aşağılama, rol yapma, küçük düşürme, cezalandırma, esaret ya da Shibari içerebilir ki bunların hepsi ne yaptığını bilen birinin elinde daha güvenlidir. Ve bence failimiz kendini bu şekilde pazarlıyor, bir profesyonel olarak."

"Onun bir fahişe olduğunu mu söylüyorsun?" Roger kollarını kavuşturarak şöyle der.

"Hayır efendim, söylediğim şey bu değil" diyorum, ona dik dik bakarak. "BDSM eşittir fahişelik değildir."

İç çekiyorum, öne doğru eğilip gözlerimi ovuşturuyorum.

Weatherstone gibi bir kareye BDSM'yi nasıl açıklayabilirim?

"Bunu bir kulüp gibi düşünün efendim," diyorum dikkatlice. "Rızası olan yetişkinler tarafından cinsel fetişlerin eğlence amaçlı kullanımı için. Ve bazen,

Fetişle bağılı olarak, eğitilmiş bir profesyonel aramak, yaralanmadan zevk almanın en güvenli yoludur."

"Yani, bu garip ama tamam," diye homurdanıyor Weatherstone.

"Tam orada," diyorum, onu işaret ederek. "Virginia'da yaşayan, Tanrı'dan korkan bir adam olarak senin için, bazı insanların bu tür eğlence faaliyetlerinden *hoşlanıyor* olması tek kelimeyle tuhaf ve acayip. Düşmanca bir damgayla birlikte gelebilir ve *fuhuşun* hemen varsayımınız olduğu gerçeğı, seks işçiliğinin kıta ABD'sinin çoğunda yasadışı olduğu gerçeğıyle birleştğinde, bu alt gruplardan bazılarının büyük ölçüde anonim olarak faaliyet göstermesinin nedeni tam olarak budur. İnsanlar cinsel tercihlerini, her ne olursa olsun, itibarları ve güvenlikleri için gizli tutmak isterler."

"Doğru, ama eğer güvenli değilse-"

"*Burası* güvenli," diyorum kararlılıkla. "Topluluğun, avcılarının gelişmesini ve bu tür şeyleri elde etmesini önleyen kendi güvenlik önlemleri ve gözetleme kuleleri var ve sizi temin ederim ki, bu yalnız muhalif bütün adına konuşmuyor."

"Peki o zaman," diye soruyor Roger. "Bundan nasıl kurtuluyor?" "Çünkü *tek başına* çalışmıyor."

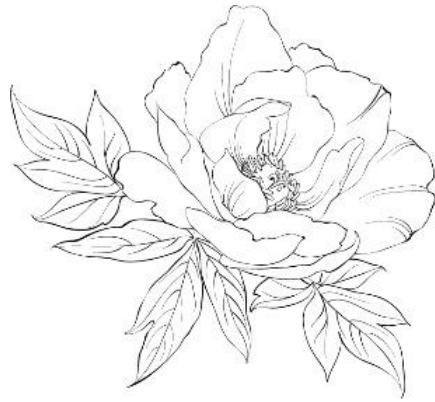
Roger neredeyse kahvesini düşürüyordu.

"Bir suç ortağı var," diyorum başımı sallayarak, gözlerimi kısarak. "Bunu garanti ederim. Ve muhtemelen bir kadın olduğuna da eminim. Ve ikisi de kendilerini korumak için toplumun mahremiyete verdiği önceliğe güveniyor."

Roger başını sallayarak, "Eğer kimseyi bizimle konuşmaya ikna edemezsek," diyor. "Bu onları koruyacak ama diğer pek çok insanı savunmasız bırakacak."

Gülümsüyorum.

"Sizinle konuşacak kimseyi bulamadığınızı söyledim, efendim," diye sııttım. "*Kendim* hakkında hiçbir şey söylemedim."

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir Rachel

Adam'ın hikâyesine kendimi tamamen kaptırmıştım ki birden ön kapının çalındığını duydum ve hemen ayağa fırladım.

Pencereye doğru gizlice yaklaşıp perdelerin arasından bir göz atıyorum.

"Kahretsin! Ethan ve birkaç Jaxon'ın Beta Takımı fedaisi!" Fısıldayarak eğildim.

"Hepsini korkutup kaçırdığını söylediğini sanıyordum." Adam kanepenin arkasına çömelerek şöyle der.

"Yaptım!" Zorla fısıldıyorum.

"Ayrıca sadece Yüce Don'un buraya gelmeye cesaret edebileceğini söylediğinizi de hatırlıyorum!"

"Evet, şey," diye tersliyorum, sessizce ofisin kapısını kapatıyorum.

"Sanırım bu

Teknik olarak Ethan için de geçerli."

"Ne?!"

"Bir bakıma bu onun için de geçerli. Dediğim gibi, durum biraz karışık!" "Yine mi?" diye tersledi Adam sinirli bir şekilde. "Az bile söyledin!"

Kapı bir kez daha çaldı.

"Lanet olsun!" Ellerimi endişeyle saçlarımda gezdirerek söylüyorum. "Ne yapacağız?"

"Onları görmezden gelemeyiz miyiz?" O soruyor.

"Pek sayılmaz. Onlara ev hapsindeyken evde *olmadığımı* söyleyemem Adam."

"Kahretsin, iyi noktaya değindin," diyor.

Kapıya bu kez ilkinden daha yüksek sesle vuruluyor. Tünelin girişini gizleyen tablonun önünde durur ve pencereden daha iyi bir görüntü elde etmek için zorlanır.

İşte bu kadar! Tünel!

Ona doğru koşarak, resim çerçevesinin üzerindeki gizli kolu çekiyorum.

"Atla."

"Ne?"

"Bakın, onları görmezden gelemem çünkü hâlâ anahtarları var. Bu da eve girmelerini engelleyecek hiçbir şey olmadığı anlamına geliyor," diyorum resimli kapı açılırken.

"Gidiyor muyuz yani?"

"Biz değil, sadece sen."

"Bekle, ne?!" Adam gözlerini kocaman açarak, "Gitmemi mi istiyorsun?" dedi. "Gitmemi mi istiyorsun?"

Sensiz mi?"

"Hayır! Sadece ben onları gönderene kadar saklanmanı istiyorum!" Duvardaki karanlık deliğe bakıyor.

"Yani... tünelde mi?"

"Hayır, Adam benim sihirli portal cihazımda!" Kapı çalınmaya devam ederken alaycı bir şekilde fısıldıyorum. "Evet, lanet tünelde!"

"Ne istiyorlar?"

"Son baktığımda zihin okuyamıyordum, bu yüzden emin olamıyorum, ama sadece hizmetçinin süpürgesini balkondan aşağı atmamla ilgili olduğunu varsayabilirim!"

"Ya o değilse?"

"O zaman başka bir şey bulurum," diyorum ve onu agresif bir şekilde tünele doğru yönlendiriyorum. "Ama ne seni ne de tüneli biliyorlar, bu yüzden seni saklamak için en güvenli yer burası."

"Hayır, ben seninle kalıyorum," diyor Adam kararlı bir şekilde, başını sallayarak. "Onlara güvenmiyorum. Özellikle de Ethan'a."

Gözlerimi deviriyorum.

"Bak, oğlunu eşek sudan gelinceye kadar dövdüğün için seni tehdit ettiğini anlıyorum ama o iyi bir adam. Jaxon'ın aksine Ethan mantıklı biri," diyorum sertçe. "Ama burada olduğunu bilirse, onun ya da yanındaki adamların seni öldürme ihtimali çok yüksek."

"Evet, bu kulağa gerçekten *mantıklı* geliyor Rachel!" Adam tıslıyor. "Oh, ne demek istediğimi biliyorsun!" Ben de fısıldayarak karşılık veriyorum. evin içinde. "Ve üzgünüm ama hayatını riske atmak istemiyorum!"

"O piçlerin denediğini görmek isterdim," diye homurdanan Adam silahına uzanır. Kapı zili iki kez çalar.

"Tanrı aşkına!" Adam'ı tünele doğru iterek bağırdım. "Cesaretini takdir ediyorum ama söz veriyorum, başka zaman da cesur olabilirsin. Burası mafya, her zaman bir sürü fırsat vardır!"

Sonunda Adam pes eder ve tünele adım atar.

"Ama ben... Yani, burada ne yapmam gerekiyor?"

"Ne?" Kızgın bir şekilde soruyorum. "Bilmiyorum, hayatı düşünmek mi? Ya da hayaletmişsin gibi davran, umurumda değil. Sadece sessizce yap!"

"Hayır, Rachel," diye tersliyor Adam, şimdi de gözlerini bana dikmiş. "Lanet ışıkları açmak için ne yapmam gerektiğini kastetmiştim."

"Oh..."

Oops.

Bir an için utandım, ancak kapı zili tekrar çaldı ve şimdiki zamana geri döndüm.

"Kapının üzerinde onu kilitleyen bir çubuk var," diye hızlıca geveledim, kapıya daha fazla vurulduğunu duydum. "Kapattıktan sonra, çubuğu fırlat, sonra da ışık düğmesine bas. Bir dakika sürer ama kapı kilitlendiğinde yanacaktır. Ortalık sakinleşince açacağım!"

"Peki ya sana bir şey olursa?!" Adam sorar. "O zaman ne olacak? Sonsuza kadar tünelde mi kalacağım?"

"Eğer bana bir şey olursa, diğer tarafa giden yolu yürü, yer değiştir. Işıkları kapatın ve tuş takımından 0752'yi girin. Giriş açılacaktır."

"Açılmalı mı?!" Adam sorar, ses tonunda hafif bir gerginlik vardır.

Ama kapı zili tekrar çalmaya başlayınca onu zorla tünele itip kapıyı kapatıyorum. Diğer taraftaki kodla ilgili bir şeyler mırıldandığını duyuyorum ve ardından çarpma sesi geliyor.

"Ow! Siktir!" diye bağıyor. "Burada lanet olası merdivenler olduğunu söyleyebilirdin, Rachel!"

Kahretsin! Bunu ona söylemeyi unuttum.

Ama gürültü yapmasına da izin veremem, yoksa tünel girişini ele verir.

"Bu senin hatan! Aynı merdivenlerden çıktın!" Resme tıslayarak söylüyorum. "Ama sadece orada kal! Sen bir hayaletsin, unuttun mu?"

Sonra başka bir şey söylemeden dönüp çalışma odasının kapısına doğru fırlıyorum ve kapıları açıp fuayeye adım atıyorum. Görünüşe göre tam zamanında,

ön kapının kilidine sokulan bir anahtarın sesini duyuyorum. "Bir saniye!"

Antrede bağıyorum. "Geliyorum!"

Lanet olsun! Neden bir şey unutuyormuşum gibi hissediyorum?!

Etrafa çılınca bakıyorum.

Ama Adam'ın gerçekten tek sırrım olduğunu ve şu anda tünelde kilitli olduğunu, umarım merdivenlerden düştükten sonra hala hayatta olduğunu bilerek, eğilip saçlarımı kuvvetlice kabartmaya başlıyorum.

Tembel bir sürtük gibi görünmek, sinsi bir sürtük gibi görünmekten iyidir.

Sonra kapıyı açtım.

"Aman Tanrım!" Esniyormuş gibi yaparak talep ediyorum. "Bir kız burada uyuyamaz mı? Yoksa siz beni delirtmeye kararlı mısınız?"

Ethan kibarca, "Günaydın Bayan Valentine," dedi. "Ya da öğleden sonra mı demeliydim? İçeri girebilir miyim?"

"Um, yapmamayı tercih ederim," diye homurdanıyorum, kollarımı vücudumda çaprazlayarak. "Ama sanırım bu gerçekten bir *soru* değil, değil mi?"

Ethan gülümsüyor.

"Bu doğru Bayan Valentine," diyor sessizce. "Temizlikçi hanımların şikâyetini ve Bay Pace'in sizin için *özel olarak* tuttuğu şefi düşününce, kendisi gelmek istedi ama ben onun yerine benim gelmemin daha iyi olacağını söyledim."

Çifte lanet.

"İçeri gelebilir miyim?"

"Peki," diyorum gözlerimi devirerek. "Ama şu Miss Valentine saçmalığını kesersen olur. Bundan ne kadar nefret ettiğimi biliyorsun Ethan."

Yoldan çekilerek kapıyı tamamen açıyorum ve benimle birlikte içeri girmesine izin veriyorum ama o yanındaki adamlara dönüyor.

"Hemen geliyorum," diyor gülümseyerek ve elini kaldırıyor. "Lütfen beni burada bekleyin beyler."

"Ama efendim," diyor uzun siyah saçlı olan, endişeyle bana bakarak. "Bay Pace sizi asla terk etmememiz gerektiğini söyledi-"

"Bay Pace'e bana eşlik *ettiğini* söyleyeceğim, Alexei," diyor Ethan, gözleri artık soğuk ve sesi sert. "Ama burada bekleyeceksin, anlıyor musun?"

Adamlar verandaya geri adım atmadan önce önce bana, sonra da Ethan'a bakıyorlar.

"Emredersiniz efendim," diyor Alexei adlı kişi başını sallayarak. "Biz burada bekleyeceğiz."

"İyi çocuk," diye gülümsüyor Ethan.

İçeri giriyor ve ben de kapıyı arkasından kapatıyorum.

"Ee," diyorum kalbim hemen çarpmaya başlarken. "Senin için ne yapabilirim?"

Ethan sessizce zeminin ortasındaki kırık fayansa doğru yürür ve ayağıyla parçalara dokunur.

"Biliyor musun, baban bir keresinde bana bu karoların hepsinin ithal İtalyan mermeri olduğunu söylemişti," diyor parçalardan birini eline alarak. "Genellikle hepsi aynı taştan kesilir ve bu yüzden değiştirilmeleri inanılmaz zordur."

Bana bakıyor.

"...Ve kırılması inanılmaz derecede zor."

Aferin bana.

"Süpürge gerçekten çok ağırdı," diye gülümsüyorum, şirret bir göz kırpmayla. "Ayrıca babamı sık ve onun süslü fayanslarını sık."

Ethan kıkırdar.

"Evet, neden böyle hissettiğini anlayabiliyorum."

Nedenini açıklayamıyorum ama Ethan'ın bunu söyleme şeklindeki bir şey beni hafifçe silahsızlandırıyor.

Ethan'a kızgındım ama ona kızmak için gerçekten geçerli bir *nedenim* var mıydı bilmiyorum. Belki de Ethan'ın her zaman Jaxon'ın bir hatasından sonra beni sakinleştiren ya da onun pisliğini temizleyen kişi olmasıydı. Belki de bu yüzden Jaxon'ın davranışlarının suç ortağı olduğunu düşündüm.

Ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyorum.

Ancak gerçek olan şu ki, Teksas'a taşındığımda benimle iletişim halinde olan Ethan'dı. Kızımla ilgili güncel bilgilere ihtiyaç duyduğumda çaresizce aradığım kişi oydu.

Jaxon'a bir daha eve dönmeyeceğimi bildiren mektubu yazmaya gönüllü olan da oydu.

Ethan'ın geçmişini biraz daha bilmek, dünyayı nasıl gördüğünü daha iyi açıklıyor. Ethan'ın bir zamanlar Stephanos Pace'in en büyük oğlu Mikanos Pace olduğu gerçeği. Varis ve gelecekteki Yüce Don'du.

Ancak Don olmayı ve Pace servetinin varisi olmayı seçmedi ve bunun yerine mütevazı bir askerlik hayatını tercih etti. Ancak koşullar onu yeni hayatı ile ailesi arasında bir seçim yapmaya zorladığında Ethan a i l e s i n i seçti. Ve ağabeyi Dimitris

Ethan, Pace ailesinin soyunun devam etmesini sağlamak için donör olarak gönüllü oldu.

Oğlu Jaxon Pace aracılığıyla.

Yani Ethan'ın Jaxon adına özür dileyip ortalığı temizlemesi ya da kızıyla ilgili gelişmeleri bana aktarması, bir baba ve büyükbabanın sevdiği ailesini korumak ve refaha kavuşturmak için elinden geleni yapmasından başka bir şey değildi.

Belki de bunu hiç *anlayamamamın* nedeni sevgi dolu bir ailem olmamasıydı. Pahalı İtalyan mermerlerini benim için önemli olan her şeyden daha çok önemseyen pislik bir babam vardı.

"Biliyorsun," diyor Ethan yumuşak bir sesle. "Personel rahatsız etmeye çalışmıyordu ya da sizi rahatsız ediyor. Onlar senin hayatını kolaylaştırmak için buradaydılar." Sertçe yutkundum.

Ethan'a Adam'dan bahsedebilir miydim? Ona güvenebilir miyim?

Hayır. Bu çok büyük bir risk.

Jaxon ve Adam'ın son etkileşimi, Adam'ın Jaxon'ı kaçırması ve eski, terk edilmiş bir depoda şok tabancasıyla sorgulamasını içeriyordu. Ve Jaxon, düşmanca bir pislik olarak, bir şekilde Adam'ı o kadar ileri itti ki Adam neredeyse onu öldürüyordu.

Hala Jaxon'ın Adam'ı bu kadar üzecek ne söylediğini merak ediyorum.

"Biliyorum," diyorum alt dudağımı yalayarak ve çalışma odasına bakarak. "Sadece biraz zaman istedim. *Yalnız.*"

Ethan bir dakika bana bakıyor ve sonra başını sallayarak iç geçiriyor. Ama sonra, beni dehşete düşürerek, açık çalışma odasının kapısına doğru yürüyor.

Lanet olsun. Lanet olsun. Lanet olsun.

Adam'ın tünelde sessiz kalması için Tanrı'ya dua ederek hızla peşinden gidiyorum.

"Biliyorsun," diyor odaya girip duvarlardaki tüm ünlü sanat eserlerini inceleyerek. "Jaxon övgüyü seven biri değildir. Ya da özür dilemeyi."

"Aslında bunu biliyorum," diyorum alaycı bir şekilde. "...Ama sen olmasaydın o hayatta olmazdı." Ethan yüzünü bana dönüyor.

"O gece bir seçeneğin vardı," diyor, ağır bakışları şimdi beni değerlendiriyor. "Charlie ve ekibin Jaxon'ı bulmasına yardım etmemeyi seçebilirdin.

Ama sen yaptın. Ve *nedenini* merak ediyorum?"

Alt dudağımı ısıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum.

"Neden?" Derin bir nefes alarak soruyorum. "Çünkü Jaxon'ın Jessica için en iyi güvenlik umudu olduğunu biliyorum. Ve siz benim boktan bir anne olduğumu düşünseniz bile-"

"Öyle düşünmüyorum, Rachel," diyor Ethan kararlı bir şekilde, sözümü keserek ve bir anlığına düşüncelerimin yönünü kaybetmeme neden olarak.

"Peki, böyle düşünen insanlara," diyorum sessizce. "Ben sadece onun için en iyisini istiyorum. Ve ne yazık ki Jaxon'ın bu olduğunu biliyorum."

"Peki buna gerçekten inanıyor musun?" Diye soruyor.

Sorduğu sorudaki otorite beni hemen cevap vermeye zorluyor ve bana bu adamın bir zamanlar gerçekten de erkeklerin lideri olmak için yetiştirildiğini ve eğitildiğini hatırlatıyor. Ayrıca kusursuz içgüdüleri ve saçmalıklara karşı sıfır toleransı var.

...ya da yalanlar.

"Evet," diyorum boğazımı temizleyerek. "Jaxon onu benim koruyamayacağım şekilde koruyabilir. Ve kardeşim serbestken hepimizin korunmaya ihtiyacı var. Aksi takdirde burada olmazdım. Bir mahkûm olarak."

Ethan bana bakıyor ve sonra iç geçiriyor.

Bana doğru bir adım atıyor ve elini cebine sokuyor.

"Bunun ideal olmadığını biliyorum," diyor sessizce. "Ama Jaxon..." Sesi kesiliyor ve çenesini ovuşturuyor.

"Eskisi kadar inatçı değil," diyor bana bakmadan önce. "Sığınakta değil de burada olman bunun için yeterli bir kanıt olmalı."

"Sevinçten havalara uçmazsam kusuruma bakmayın," diyorum başımı yana eğerek. "Bana hâlâ oldukça inatçı görünüyor."

Ethan kıkırdar.

"Ona biraz zaman ver," diyor usulca. "Onun hayatını birden fazla kez kurtardın. *Benimkini* de."

Ethan'ın parlak mavi gözlerine bakarken tüm bedenimin titrediğini hissederek hiçbir şey söylemiyorum.

"Ona asla geri ödeyemeyeceği bir hediye verdin Rachel. Aslında birkaç tane. Bunu görmek için sadece zamana ihtiyacı var."

Rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum, gözlerimi yere indirirken bir ürperti beni titretiyor.

"Ben de ondan *aldım*," diye fısıldıyorum, sesimi Adam'ın kapıdan duyamayacağı kadar *alçak* tutmaya çalışarak. "Ve Yüce Don'un ne kadar acımasız olabileceğini biliyoruz."

Bunu söylerken Ethan'a bakamıyorum bile. Natalie'yi karnından vuran ve doğmamış çocuklarını öldüren kurşunun yarattığı suçluluk duygusu beni neredeyse olduğum yerde boğuyor.

Ethan'a her şeyin sadece bir *kaza* olduğunu söylemek istiyorum. Çok hızlı gerçekleşen korkunç bir hata.

Silahı geri almak için Jaxon'la itişip kakışırken tetiğe bastığımı bile hissetmediğimi ve ona vurduğumu bile bilmediğimi umutsuzca açıklamak istiyorum.

Ama yapamam.

Burada öylece durup çalışma odasının koyu meşe parke zeminine bakıyorum.

Hiçbir şey söylemiyorsun.

Birden Ethan'ın elinin omzuma hafifçe dokunduğunu hissediyorum.

"Dediğim gibi," diyor yumuşak bir sesle. "Sadece ona zaman ver."

Yavaşça başımı kaldırıp ona bakıyorum, yüzünü empatik ve nazik buluyorum.

"Sonunda ailesiyle ilgili gerçeği öğrendiğinde, beni asla affetmeyeceğini düşünmüştüm," diyor. "Ama Jaxon beni şaşırttı."

Başını sallayarak gülümsüyor.

"Sizi de şaşırtabilir."

Keşke buna inanabilseydim.

Ethan'ın iyi niyetli olduğunu biliyorum. Jaxon ve Natalie ile ilişkimin düzeleceğine dair bana umut vermek istediğini de biliyorum. Ama nasıl düzeleceğini göremiyorum.

"Söyle bana," diyor Ethan, gözleri çalışma odasındaki masaya kayıyor. "Kahveyi genellikle *iki* fincandan mı içersin?"

Hay sikeyim. Ben de bunu unutuyordum.

Ethan masanın iki yanında duran fincanlara doğru ilerlerken midem anında yere çakılıyor.

"BEN... BEN..." Çılgınca bir açıklama bulmaya çalışırken kalbimin hızla çarptığını söylüyorum. "İlk yaptığım fincanı beğenmedim."

"Uh huh," diyor, daha yakına eğilerek. "Peki neden sadece birinde ruj var?"

Adam'ın oturduğu kanepeye doğru ilerler.

"Ve Jaxon'un sizi rahatsız etmemek için kasıtlı olarak tüm personeli kadınlardan seçtiğini düşünürsek," diyor yüksek sesle koklayarak. "İçlerinden birinin erkek parfümü sürmesi garip görünüyor."

"Şey," diyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek. "Bugünlerde asla bilemezsin." "Mmhmm," diyor, yüzünü bana dönerek.

Meraklı bakışlarını bana çeviriyor ve panikliyorum.

"Bak, düşündüğün gibi değil," diyorum sessizce, kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Söz veriyorum."

"Peki ben ne düşünüyorum?" Bana doğru bir adım atarak soruyor.

Kahretsin. O biliyor. Tabii ki biliyor.

"O Michael değil," diyorum sessizce.

"Ben de öyle tahmin etmiştim," diyor kollarını kavuşturarak. "Çünkü az önce de söylediğin gibi, Jaxon'u buraya davet etmeyi planlıyorsan, onu korumak için gönüllü olman için hiçbir neden yok."

Ethan ve ben göz göze geliyoruz ve sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca sessizce birbirimize bakıyoruz.

"Nerede o?" Sonunda açıkça Adam'ı kastederek sorar.

"Saklanıyorum," diye cevap veriyorum, nefesimin nasıl titrediğini gizlemeye çalışarak. Zihnim yarışıyor.

Adam bir hafta önce Jaxon'ın canına okudu. Adam'dan nefret etmek için sebebi olan biri varsa, o da Ethan'dır.

Beni cezalandıracak mı? Korumamı elimden alacak mı? Sonunda Adam'ı bulana kadar bu evi baştan aşağı arayacak ve sonra...

"Ona güveniyor musun?"

Ethan'ın fısıltıyı zor geçen sorusu beni şaşırtıyor.

"Ben... Ben biliyorum," diyorum usulca. "Bu yüzden burada. Konuşmamız gereken şeyler vardı.

İşler yoluna girecek."

"Sadece hayal edebiliyorum," diyor Ethan, gözleri hâlâ sert bir şekilde benimkileri tararken. "Ama bir şeylerin yolunda *gitmemesi* büyük bir risk."

Gözlerim onunkilerden ayrılıyor, sözleri Adam'la herhangi bir ilişkiye dair derinlerde yatan endişelerimi yansıtıyor.

"Sanırım bu sabah personeli temizlemek konusunda neden bu kadar hevesli olduğunuzu açıklıyor."

Alt dudağımı ısırıyorum.

Gözlerimi kapatarak derin bir nefes alıyorum ve çok geç olmadan sormam gereken soruyu soruyorum.

"Jaxon'a bu konuda hiçbir şey söylememe şansınız var mı?"

Ethan isteğimi düşünerek bana bakıyor. Sonra tek kelime etmeden dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

"Ethan," diyorum, peşinden gidip kolunu nazikçe tutarak. "Lütfen. Senden büyük bir iyilik istediğimi biliyorum ama zamana ihtiyacım var, tamam mı? Sadece bazı şeyleri çözmek için. En azından bunu bana verebilir misin?"

İç çekiyor.

"Jaxon'a yalan söylemeyeceğim Rachel." Sessizce söylüyor. "Bunu zaten yeterince yaptım."

Sikeyim.

Gözlerimi kapatıyorum ve midemin bulandığını hissediyorum, kaydettiğimiz anlık ilerlemenin ve Adam'ın burada olmasıyla sahip olduğum huzurun küçük bir kısmının benden alınmak üzere olduğunu fark ediyorum.

"Ama," diyor usulca. "Ben de *emekliyim...*" "Ne?"

"Artık Jaxon için çalışmıyorum," diye sırtıyor Ethan. "Yani teknik olarak ona hiçbir şey söylemek zorunda değilim."

"Oh..."

"Ancak," diye uyarıyor. "Dediğim gibi, ben de ona *yalan* söylemeyeceğim. Gizli misafirinizi buraya getirmeyi nasıl başardınız bilmiyorum ama onu sır olarak saklamanızı öneririm. Çünkü fazladan kahve fincanı görmemiş gibi davranabilirim ama aynı şeyi personel için söyleyemem."

Aman Tanrım.

Hiç düşünmeden kollarımı ona doluyor ve sıkıca sarılıyorum. "Teşekkür ederim Ethan," diye fısıldıyorum ve onun da beni nazikçe sıktığını hissediyorum.

"Teşekkür ederim."

"Neyi kastettiğini bilmediğime eminim," diyor usulca. "Ama beni buna pişman etme. Bir ömür boyu yetecek kadar pişmanlığım var."

Başımı sallayıp onu serbest bırakıyorum.

"Eğer kendiniz için yemek yapmaktan memnunsanız, kapıya bir market siparişı bırakılmasını ayarlayacağım. Temizlikçileri de gelecek Cuma'ya erteleyeceğim. Eğer *arkadaşın* hâlâ buradaysa, onu iyi sakladığından emin ol."

"İşe yarıyor," diyorum, hâlâ şoktayım.

Kapı koluna uzanıyor ama durup bana dönüyor.

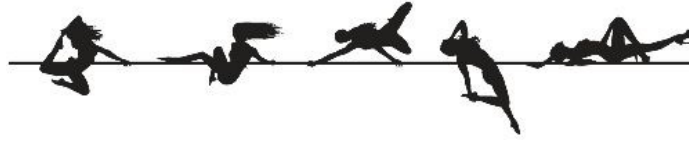
"Ve eğer bir şeyler ters giderse..." diyor sessizce. "Kendini güvenli bir yere atacağına ve beni arayacağına söz ver. *Önce.*"

Vay canına.

Bu basit ifadenin göğsümde uyandırdığı duygular beni neredeyse ikiye bölüyor ve tek yapabildiğim başımı sallamak oluyor.

Bunu yapmak zorunda değildi. Beni ya da Adam'ı kolayca öldürebilir ya da ikimizi de sokağa atabilirdi. Ama yapmadı.

Ethan kibar bir gülümsemeyle, "Bir dahaki sefere Bayan Valentine," der ve başka bir şey söylemeden ön kapıyı açıp dışarı çıkar.

Adam yavaşça, "Yani diyorsun ki," dedi. "Ethan bizi... biliyor."

Başımı salladım.

"Ve sen ona bir şey söylememesi için güveniyor musun? Jaxon'a?"

"Seviyorum," diyorum saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Nedenini açıklayamam ama seviyorum."

Adam kollarını vücudunda kavuşturmuş, çenesini ovuşturarak duruyor.

"Sanırım bu güvenin yersiz olmadığını ummak zorundayız," diyor usulca.

"Görünüşe göre son zamanlarda etrafta çok fazla var," diyorum nazikçe.

"Artık hepimizin bu oyunda bir payı var."

Bir süre bana baktıktan sonra derin bir iç çekti ve görünüşe göre değerlendirmemi kabul etti.

"Ama bu aynı zamanda akşam yemeğinde tek başımıza olduğumuz anlamına da geliyor," diyorum mutfığa doğru bakarak. "Ve benim mutfak uzmanlığım çırpılmış yumurtayla sınırlı."

Adam homurdanıyor, tünelden çıktığından beri ilk kez yüzünde bir gülümseme belirliyor.

"Neyse ki senin için biraz daha var," diyor mutfığa doğru başını sallayarak. "Bakalım neyimiz varmış."

Ve saatlerdir ilk kez, sonunda biraz rahatladım. O kilere yönelirken ben de buzdolabını açtım.

"Yumurta ve pastırma var mı?" diye sesleniyor.

"Um, evet?" Kaşımı kaldırarak soruyorum. "Ama daha fazla çırpılmış yumurta yapmayacağımızı sanıyordum?"

"Değiliz," diyor, elinde bir kalıp peynir ve bir paket spagetti ile çıkageliyor. "Sana carbonara yapıyorum."

"O da ne?"

"Yemek. Lezzetli ve kolay yiyecekler," diyor Adam. "Böylece konuşmaya devam edebilirsin."

"Ben mi?" diye homurdanıyorum. "Yani teknik olarak, sözümüz kesildiğinde hikaye güvertesinde olan sendin."

"Doğru," diye omuz silkiyor ve dolaptan bir tencere alıp içine su dolduruyor. "Ama şimdi yemek yapıyorum. Yani şimdilik benim hikâyem beklemede, sen de bana Jaxon'ın dairene gelip kardeşini dövmesinden sonra neler olduğunu anlatacaksın."

"Yani, işin özü buydu," diye omuz silktim. "Hamileliğimi Jaxon'ın dikkatini çekmek için kullanmaktan ne kadar nefret etsem de, bunun olacağını biliyordum. Her ne ya da *her kim* yapıyorsa bırakıp hemen evime geleceğini biliyordum. Sadece bu süreçte benim hayatımı kurtaracağını beklemiyordum."

"Kardeşine ne yaptı?"

Tezgâhın üzerindeki kâseden bir tutam mor üzüm kopararak, "Ah, onun adamları Michael'ı bir yerlere götürdüler," diyorum. "Bir mafya bebeği ile yüklendiğim an, şehirdeki en güvenli kadın haline geldiğim andı. Kimse bana dokunamazdı."

Adam küçük bir dilim pastırmayı parçalara ayırmaya başlarken kaşlarını kaldırıyor.

"Kesinlikle öyle de denebilir," diyor, doğrama işi biraz agresifleşiyor. "Onu birlikte gördüğünüz kadın hakkında... onunla yüzleştiniz mi?"

Başımı salladım.

"Her şeyi itiraf etti," diyorum sessizce. "Kadının adı Polina'ydı ve iş yapmaya çalıştığı Roman Antonov'un kız kardeşiydi. Görünüşe göre, kadın ona karşı çok agresif davranmış ve Jaxon da babasının iş teklifi uğruna buna uymak zorunda hissetmiş kendini."

Adam bana bakıyor, "şaka mı yapıyorsun?" bakışları muhtemelen benimkini taklit ediyor.

"Evet..." Ben de diyorum ki.

Ocağa bir tava koyarken, "İş için oğluna fahişelik yapıyorsun," diyor. "Mafya için kulağa çok hoş geliyor."

"Jaxon onun çok sarhoş olduğunu ve çok agresif davrandığını, biraz şakalaştıklarını ama sonunda bayıldığını söyledi..."

Kalan üzümle kaseye geri atarken sesim kesiliyor, bu konuşmayı hatırlayınca iştahım aniden kesiliyor.

"Ve sen ona inandın mı?" Adam pastırmayı tavaya dökerken sessizce soruyor.

"Hayır, pek sayılmaz," diye omuz silktim. "Erkek fahişesi olarak ün salmıştı ve *herkesin* yanılıyor olamayacağını biliyordum. Yine de bunu görmezden gelebilirdim çünkü teknik olarak Yuri'yi sadece birkaç saat önce yatağıma almıştım."

"Jaxon'a Yuri'den bahsettin mi?"

"Hayır," diyorum gözlerimi granit tezgâha indirerek.

"Sanırım Jaxon'ın onu öldüreceğinden endişelendiğiniz için."

"Hayır," diyorum kesin bir ifadeyle. "Bu kulağa daha asilce geliyor. Ama ona söylemedim çünkü sanırım onun sürünmesini izlemek hoşuma gitti."

"Oh," diye başını sallıyor Adam, arkasını dönmeden. "Anlıyorum."

"Evet, biliyorum, kulağa korkunç geliyor," diye gözlerimi deviriyorum. "Ama kızgındım, tamam mı? Hamile olduğumu öğrendiğim gece Jess'in bana söylediği her şey doğrudu. Aylardır Jaxon için tüm hayatımı askıya almıştım ve bunun için ona biraz içerliyordum. Doğru ya da yanlış olduğuna bakmaksızın, Yuri'yle yatmamın tek nedeninin Jaxon'ı o gece o Rus sürtükle birlikte görmem olduğunu biliyordum. Bu bir misillemeydi."

"Anlıyorum," diye başını sallıyor Adam, makarnayı kaynayan suya atarken. "Ama eminim sana bunun sonunun asla iyi bitmeyeceğini söylememe gerek yoktur."

"Hayır, yok," diyorum sıkıntımı gizlemeye çalışarak.

Taburenin üzerinde rahatsız bir şekilde kayıyorum.

"Peki, devam et," diye teşvik eder Adam. "Devam et."

"Her neyse, hamilelik onu çok şaşırttı," diyorum saçlarımı kulağımın arkasına atarak. "Ama sonra bana bu konuda ne yapmak istediğimi de sordu, bu da... şaşırtıcıydı."

"Sizi de şaşırtabilir."

Ethan'ın daha önceki sözleri kulaklarımda çınlıyor ve ironik bir şekilde Jaxon'ın büyüme kapasitesine dair kendi örneğimi buluyorum.

"Neden şaşırtıcıydı?"

"Çünkü bu bir mafya babası için tipik bir davranış değil."

"Ama Jaxon henüz bir mafya babası değildi, değil mi?"

Adam soruyor.

"Doğru ama müstakbel mafya babaları bile mirasa takıntılıdır. Ve varislere. Bu yüzden en başından beri varsayımım, bu konuda başka seçeneğim olmadığı yönündeydi."

"Ama," diyor Adam, ellerini tezgâhın üstüne bastırıp derin bir iç çekerek. "Jaxon sana bir tane verdi."

Başımı salladım.

"Bu ona vereceğim bir kredi," diye iç geçirdim. "Beni zorlamadı ve zorlanmadığımı bilmemi istedi."

Adam hiçbir şey söylemiyor, Jaxon'a duyduğu açık küçümseme, onun hakkında herhangi bir şekilde iyi bir şey söyleme yeteneğini bastırıyor.

Aslında çok şirin.

"Her neyse," diye devam ediyorum. "Ona bebeği doğurmaya kararlı olduğumu söylediğimde heyecanlandı. Gergindi ama yine de heyecanlıydı. Hemen ailesini aradı ve onlara söylemesi gereken önemli bir haber olduğunu ve bunun bekleyemeyeceğini söyledi. Sonra da onlara akşam yemeğine bir misafir getireceğini söyledi..."

"Sen... hamile misin?" Jaxon'ın annesi Ismena nefes nefese kalıyor. "Öyleyim," diye başımı sallıyorum, dudakımı ısırarak.

"Dışarı!" Dimitris, Jaxon'un babası, şarap kadehini dolduran hizmetçiye aniden gürliyor. "Şimdi!"

"Dışarı çıkmamı ister misiniz, efendim?" Ethan köşedeki her zamanki yerinden sordu. "Mahremiyetiniz için mi?"

Dimitris başını sallayarak, "Hayır, hayır," der. "Kalabilirsin Ethan. Sanırım bunu sen de duymak isteyeceksin."

Bu çok garip. Ethan'ın neden kalmaya davet edildiğinden emin değilim.

"Ne zaman... Yani ne zamandır biliyorsun?" Ismena ellerini önümüzde duran devasa masif meşe masanın üzerinde birleştirerek nazıkçe soruyor.

"Dün akşam sınava girdim."

"Ve siz ikiniz bize söylemek için bu *kadar* beklediniz?" Dimitris sert bir şekilde Jaxon'a bakarak sorar.

Bu kadar uzun mu? Sadece 24 saat oldu, dostum.

"Şey... Ben-" Söylemeye başladım ama Jaxon sözümü kesti.

"Rachel dün gece bana mesaj atmaya çalıştı," diye yalan söylüyor Jaxon, titremeye başlayan elini benimkinin üzerine koyarak. "Ama ben görmedim."

"Senin adamların bunun için var," diye azarlıyor babası. "Onlar seni bir arada tutmak için varlar. Seni haberdar etmek. Eğer bunu yapamıyorlarsa, o zaman belki de-"

"Öyle," diye karşılık verir Jaxon. "Adamlarım güvenilirdir."

"Belli ki öyle değil," diye homurdanıyor Dimitris. "Özellikle de potansiyel bir varisiniz yirmi dört saat boyunca korunmasız bir şekilde dışarıdaysa. İşte bu -"

"Dimitris," diye araya giriyor Ismena aniden. Sesi sessiz ama sert, tıpkı kocasına attığı ve tek bir kelimeyle onlarca şey anlatıyormuş gibi görünen bakışları gibi.

Başını sallamadan önce sessizce ona bakar.

"Babanızın söylemek istediği şey," diyor Ismena, gözleri Dimitris'in üzerindeyken Jaxon ve bana sıcak bir şekilde gülümseyerek. "Tebrikler, tatlım. İkiniz için de çok mutluyuz."

"Teşekkür ederim anne," diyor Jaxon sevgiyle, elimi nazikçe sıkarak.

"Eminim ikiniz de biraz şok oldunuz ve biraz korktunuz, ama söz veriyorum ebeveynlik sizin kadar kötü değil-"

Aniden öksürüyor ve ağzını bez peçetesiyle kapatıyor. Önce hafifçe başlıyor ama sonra hızla çok daha derin ve endişe verici bir şeye dönüşüyor.

Jaxon annesinin son zamanlarda hasta olduğundan bahsetti.

"Anne?" Jaxon sandalyesini geriye iterek soruyor.

Ancak Dimitris çoktan ayağa kalkmış, karısına doğru ilerliyor ve ona bir bardak su dolduruyor.

"Αγαπημένη," diye şefkatle fısıldıyor Dimitris, kürek kemiklerinin arasından sırtını hafifçe ovarken Yunanca bir soru soruyor. Ancak Ismena gülümser ve başını sallar. Onun endişeli bakışlarını tutarak

Kocasına kendi ana dilinde bir şeyler fısıldıyor. Dimitris iç çeker, sandalyesini onunkine yaklaştırmadan önce alnından öper.

"Bağışlayın beni," dedi bize dönerek, sesi fark edilir derecede yumuşaktı. "Ama karım bana bunu biraz eşek gibi idare ettiğimi söyledi. Açıkçası bu biraz şok edici bir durum ve kendi açımızdan bazı şeyleri... ayarlamamız gerekecek, ama dönebiliriz."

"Şeyler mi?" Jaxon kafası karışmış bir şekilde sorar. "Ne şeyleri?"

"Bunları daha sonra konuşabiliriz," diyor Dimitris onu uğurlarken. "Asıl önemli olan ikinizsiniz. Şimdi, düğün için planlarınızı konuştuğunuzu varsayıyorum?"

"Ne?" Sesim boğazımdan gıcırdayarak çıkıyor.

"Düğün mü?" Benimle Jaxon'ın arasına bakarak tekrarlıyor. "Oğlumun bu tür durumlar için bir protokol olduğunu size zaten açıkladığımı varsayıyorum."

"Hayır," diye alay ederek Jaxon'a bakıyorum. "Ne düğünü?"

"Biz," diyor Jaxon boğazını temizleyerek. "Henüz o kadar ileri gitmemiştik."

"Sorun değil," diyor Dimitris gülümseyerek. "İhtiyacınız olan her türlü düzenlemede size yardımcı olabilecek çalışanlarımız var. Ayrıca Güney kanadını alabilir ve daireleri uygun gördüğünüz şekilde dekore edebilirsiniz. Tabii ki taşınmak istemiyorsanız-"

"Bekle, bekle, bekle," diyorum, Jaxon ve ailesi arasında çılginca bakışarak. "Henüz evlenmek *isteyip istemediğimize* karar vermedik."

Ismena gözlerini kapatarak, "Aman Tanrım," diye nefes nefese kalıyor.

"Bu işler böyle yürümüyor Rachel," diyor Jaxon. "Bunu daha sonra konuşabiliriz."

"Evet, öyle," diye dişlerimi sıkarak ona ters ters bakıyorum. "Nasıl *çalışırsa* çalışsın
İşe yaradığını söyle, Jaxon."

"Hayır, tatlım," diyor Ismena nazikçe. "Kurallar var. Protokol. Evlenmek zorundasın. Herkesin iyiliği için."

"Üzgünüm ama hayır biz... şey... *ben* bilmiyorum." Başımı sallayarak söyledim.

Dimitris soğuk bir tavırla, "Evet öyle," der. "Bu pazarlığa açık bir konu değil." "Pardon?!"

"Rachel," diye uyardı Jaxon. "Konuşmayı kes. Bunu daha sonra tartışabiliriz." "Hayır, Jaxon," diye çıkıştım ona. "Bebeği doğurmak istediğimi söyledim ama asla evlenmek istediğimi söyledim."

"O kadar basit değil," diye tıslıyor Jaxon.

"Ve bu tartışmaya açık bir konu değil," diyor Dimitris kararlı bir şekilde.

"Benim oğlum bir Pace.

Ve o geleceğin Don Supreme'i."

"Lanet olası İngiltere Kralı olması umurumda değil!" Sandalyemi masadan geriye itip ayağa kalkarken adeta bağırıyorum. "Zorbalığa uğramıyorum ya da evliliğe zorlanmıyorum!"

"Tatlım, kimse-"

Ismena söylemeye başlıyor ama cümlesini tamamlayamadan tekrar öksürmeye başlıyor.

Ben burada titreyerek durup nefes almaya çalışırken Dimitris'in dikkati benden uzaklaşıp karısına yöneliyor. Ethan'a öne gelmesini işaret ediyor ve üçü kısa, fısıltılı bir konuşma yapıyor.

"Bu konuda endişelenme aşkım," diyor yalvarırcasına. "Ben halledeceğim. Lütfen, git dinlen. Ben seni sonra bulurum. Ethan, lütfen ona odamıza kadar yardım eder misin?"

Dimitris karısının elini öpmek için eğilirken Ethan başını sallar.

İşte o zaman, Ethan sandalyeyi yavaşça kaldırıp odadan çıkarırken, onun bunca zamandır oturduğu sandalyenin aslında bir *tekerlekli sandalye* olduğunu anlıyorum. Ama tekerlekli sandalyeyle götürülürken, elinde tuttuğu bez peçete yere düşüyor.

...ve parlak kırmızı kanla kaplı.

Vay anasını. Jaxon'ın annesi çok hasta.

Süslü bir şekilde dekore edilmiş yemek odası mezar gibi sessizleşir, sadece Dimitris'in peçeteye doğru yürürken attığı yavaş ve kasıtlı adımlar fark edilir.

Onu eline alıp bir süre baktıktan sonra kanla ıslanmış kumaşı avucunun içine alıp sıkıca kavırıyor.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim," diye homurdanan Dimitris, Jaxon'a ters ters bakarak

I. "Benim senden ve senin çocukça saçmalıklarından çok daha önemli meselelerim var."

"Ben ř-" diye söze başladım.

"O zaman öyle davranmayı bırak!" Yüksek sesle gürleyerek beni zıplattı. "Biliyor musun, bir hanımefendi için çirkin olduğunu düşündüğüm için kız arkadaşını bu konuşmadan uzak tutacaktım, ama onun nezakete hiç saygısı olmadığına göre, neden yapayım? Belki de bunu duymaya ihtiyacı vardır."

İkimize doğru bir adım atıyor ve ben içgüdüsel olarak Jaxon'ın arkasına çekiliyorum, kalbim kulaklarımda duyabileceğim kadar yüksek sesle çarpıyor.

"Bugün Roman Antonov'un babasından bir telefon aldım," diyor Dimitris, dikkatini Jaxon'a çevirerek. "Seninle kızı Polina arasındaki evlilik hakkında ne düşündüğümü öğrenmek istedi. Görünüşe göre, dün gece onu becerdiğini söylediğini *düşünürsek*, bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Ne?" Fısıldıyorum, ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor.

"Öyle bir şey olmadı," diye homurdanıyor Jaxon. "Biz birlikte uyumadık. Üzerime geldi ve Roman'ı gücendirmek istemedim, ben de-"

"Ne yaptığın ya da yapmadığın umurumda değil!" Dimitris elindeki şarap bardağını yere fırlatıp paramparça olmasına yol açarak bağırır. "Ben bu aileyi önemsiyorum, senin de önemsemen gerektiği gibi!"

"Bu lanet aileyi önemsiyorum!" Jaxon bağırarak karşılık verir.

"Sana bir şey söyleyeyim genç adam, eğer bir gün bu ailenin Don Supreme'si olarak liderlik yapacağını düşünüyorsan-"

Jaxon babasına ters ters bakarak, "Bu aileye ben liderlik edeceğim," diye sertçe karşılık verdi.

"O zaman sırf sikini ıslatmak için itibarımızı, güvenliğimizi ve iş ilişkilerimizi riske atmayı bırakmanı öneririm!"

"Burada olan şey bu değil!" Jaxon gürlüyor.

"Öyle mi?! Peki ya o?" Bana el sallayarak bağırıyor. "Bana bu kızı hamile bırakmadığını mı söyleyeceksin?"

Jaxon dişlerini sıkıyor ama cevap veremeyerek gözlerini indiriyor.

"Uyan, oğlum! Artık bir baba olacaksın ve bir çocuğun olacak! Ama yine de burada bir baba gibi davranıyorsun! Kafanı kışından çıkar ve önceliklerini sıraya koy!"

Jaxon yumruğunu sıkıyor ve babasının yanına gider.

Aman Tanrım, onunla dövüşecek mi?!

Ama tam kavga çıkacakken Ethan odaya girer.

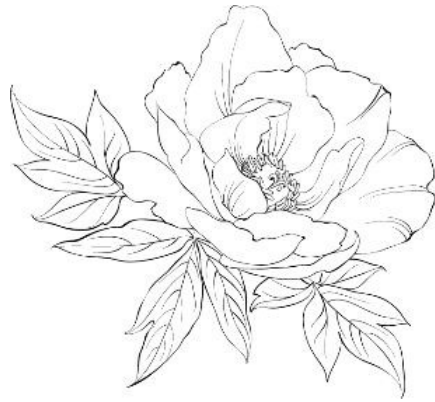
"Beyler, Bayan Pace sizi soruyor. Bence benimle gelmelisiniz," diyor, içine girdiği durumu dikkatle değerlendirerek. "İkiniz de."

Dimitris başka bir şey söylemeden arkasını döner ve Jaxon'un peşinden hızla odadan çıkar.

Söyleyecek sözüm yok. Sadece sandalyeme çöküyorum, gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissediyorum ve Jaxon'a bulaştığım için pişmanlık duyuyorum.

Tüm Pace ailesine.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi İki

Adam

Rachel çatalını carbonara'sının içinde döndürüyor.

Tek söyleyebildiğim "Vay canına," oldu.

"Evet," diye fısıldıyor. "Bok-u-asyonom o zaman benim için oldukça açıktı." "O *hoş* sohbetten sonra ne oldu?"

"Bütün gece Ismena'nın kötüleşen sağlığı yüzünden raydan çıktı.

Bir doktor çağırdılar ve geceyi orada geçirdik." "Öldü mü?"

"O gece değil. Ama herkes tetikteydi ve bu yüzden hiçbirimiz gözümüze uyku girmedi," diyor bir ısırik daha alarak. "İşte orada benim hakkımda konuştuklarına kulak misafiri oldum."

"Ne?"

Homurdanıyor.

"Evet. Dediğim gibi, hiçbirimiz uyuyamadık," diyor çatalının ucuyla bir parça pastırmayla oynarken. "Pace Malikanesi'nde büyük bir kütüphane olduğunu duymuştum, bu yüzden yürüyüşe çıktım ve onu bulmaya çalıştım. Ama bulduğumda onları duydum."

"Kim *onlar*?"

"Jaxon, Dimitris, Ethan," diye iç geçirerek şarap bardağını eline aldı. "Önce Ismena'dan sonra da benden ve ailemden bahsediyorlardı. Hiçbiri pek de gurur verici değildi."

"Jaxon da mı?"

"Hakkını yemeyelim, beni savunmak için elinden geleni yapıyordu," diyor, sandalyeye yaslanırken elindeki kadehin içindeki şarabı döndürerek. "Ama eminim annen bir mafya babasını yere seren striptizci olarak tanındığında neler söylenebileceğini tahmin *edebiliyorsundur*."

"Tanrım," diyorum ve dikkatimi tekrar yemeğime veriyorum.

"İnsanların saçma sapan konuştuğunu ilk kez duymuyordum," diye iç geçiriyor. "Ama bu bir şekilde daha sertti. Sanki Jaxon için yeterince iyi olmadığını benim için daha da doğruladı. Antonov'ların yapmaya çalıştığı anlaşma düşünüldüğünde, Jaxon'ın beni hamile bırakması iş görüşmelerinde büyük bir sorun yaratmıştı."

"Ama Jaxon o kızla evlenmek istemiş gibi görünmüyor."

Başını sallar.

"Jaxon'ın ne istediği önemli değildi. Beni hamile bırakmasaydı, eminim o kaltakla evlenirdi. Anlamalısınız, Jaxon özünde her zaman bir aile babası olmuştur. Don Supreme rolü için doğmuş ve yetiştirilmişti ve her zaman kendisinden ne istenirse yapardı. Eğer ailesi ona o kızla evlenmesini söyleseydi, bunu yapardı."

"Ama yapmadılar mı?"

"Hayır," diyor usulca. "Karnımdaki varis çok daha önemliydi." "Roman Antonov üzgün müydü? Kırıldı mı?"

"Meh," diye omuz silkiyor. "Ruslar tuhaftı. Böyle şeylere alınmazlardı. En azından Roman alınmadı. Teknik olarak kontrol babasında olsa da, tıpkı Jaxon gibi, Roman da sürücü koltuğuna daha fazla oturmaya başlamıştı. Dimitris'in Jaxon'a yaptığı gibi."

"Ne kadar şirin," diye homurdanıyorum.

"Ve sanırım kız kardeşi bu maç için herkesten daha fazla bastırıyordu ve sanırım Roman, Jaxon'ın bu maçla pek ilgilenmediğini biliyordu. Bu yüzden ben devreye girdiğimde, hayır demesi için yeterince iyi bir bahane sunmuş oldum. Kız kardeşinin dışarıda piç bir varisi olan bir adamla evlenmesine izin veremezdi."

"Ee," diyorum, yüzümü gizlemek için şarabımı elime alarak. "Sanırım tüm bunlara rağmen Jaxon'la evlenmeyi kabul etmedin."

Başını sallıyor.

"Hayır, yapmadım," diye fısıldıyor. "Ancak Jessica'yı hapisten çıkarmak için onunla pazarlık yaptım."

"Ne?"

"Evet," diye gülümsüyor. "Bununla biraz gurur duydum. Ona evlenme teklifini değerlendirebileceğimi söyledim ama sadece Jessica'nın kefaletini ödemesine yardım ederse. Sonunda bir telefon görüşmesi yaptı ve saldırı suçlamalarının tamamen düşmesini sağladı."

"Peki ya-"

"Uyuşturucu mu?" Rachel sözümü keserek, "Uyuşturucu mu?" dedi. "Onları unutmuşum. Bu yüzden çantamda saklı kaldılar. Jess bilse de bilmese de sormadı, ben de unuttum sayılır."

"Peki ya suçlamaları? Kızın hastanelik olduğunu söylediğini sanıyordum. Yani bu en azından ağır bir suçu gerektiriyor olmalı."

Omuz silkiyor.

"Bütün bunları bilmiyorum. Tek bildiğim, bir telefon görüşmesi yaptığı ve onu alması için bir araba gönderdiği. Ertesi gün eve döndüğümde dairemdeydi."

Başımı sallıyorum.

"Vay canına. Sanki siz başka bir gerçeklikte yaşıyorsunuz," diyorum kendime bir kadeh şarap daha doldururken. "Ne yani, bunu düşüneceğini söyledin ve bu Jaxon'ın babası için yeterli miydi?"

"Hayır, pek sayılmaz."

"Yani babasına karşı mı geldi?"

"Hayır, bunu da yapmadı. Evlilik konusunu tamamen kapattı. Bunu daha sonra konuşabileceğimizi söyledi ama sonra bir sürü şey daha oldu."

Bir ısırik daha alıyor ve kibar bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Bu arada bu gerçekten çok güzel."

"Beğendiğine sevindim."

"Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Şey," diye sırtıtıyorum. "Son birkaç yıldır geceleri uyumakta zorlanıyorum. Kaçınılmaz olarak kendimi Sebastian *Cook* adında eski bir ünlü şefin *Aptallar için Yemek Yapmak* adlı gece yarısı yemek pişirme reklam programını izlerken buluyordum."

"Biliyor musun," diyor Rachel, çatalını bana doğrultarak. "Sanırım o programı duymuştum! On ya da daha az malzemeye nasıl kolay yemek yapılacağını öğreten adam-"

"Bir yandan da kendi tencere serisinin reklamını yapıyor." Bitiriyorum. "Evet, o tencere takımlarından hiçbirine sahip değilim ama kesinlikle birkaç bölümünü kaydettim. Peynirli makarna dışında bir şeyler yapmayı bilmem gerektiğini düşündüm."

"Sadece pastırma, biber ve yumurtayla yap," diye göz kırpmıyor Rachel bana. "Ve sonra ona *carbonara* diyebilirsin."

Yemek tabağına bakıyorum.

"Yok artık..." Homurdanıyorum. "Hiç böyle düşünmemiştim." Şarap kadehine doğru kıkırdıyor.

"Yani, kabul etmelisiniz ki, birçok malzeme aynı."

"Bir Doğu Yakası İtalyanının bunu söylediğini duymasına izin verme," diyorum parmağımı ona doğru sallayarak, o da sırıtışını eliyle gizliyor. "Ben seni mutfak uzmanlığım ile etkilediğimi sanıyordum, sen kalkmış buna süslü peynirli makarna diyorsun."

Ve sadece bir saniyeliğine, ikimiz kahkahalar atarken sohbetimizin ciddi doğası kesintiye uğradı.

"Ne olursa olsun," diyor, şarap kadehini benimkine hafifçe vururken hâlâ hafifçe kıkırdıyor. "Adına ne dersiniz deyin, çok lezzetliydi."

"Biliyorsun," diye kıkırdıyorum, bir içki alıyorum. "Bazen sen biraz *velet*."

"Hizmetinizdeyim," diyerek beni selamlıyor.

"Şimdi değil," diyorum ona göz kırparak. "Ama belki sonra."

Saklamaya çalışmadan önce yüzünde sinsî bir sırıtış belirliyor.

Çok seksi.

Koyu kahverengi gözlerine bakıyorum, masadaki tüm bulaşıkları döktüğüm ve sikimi onun derinliklerine soktuğum hayaller aklımdan geçiyor.

Ancak, onu *sadece* becermek istemiyorum.

Bir yanım hâlâ Rachel'in onunla sevişmeme izin vermesini istiyor. Belki de bir parçam, ciddi olduğumuzu bilmek için onunla sevişmeme *izin* vereceğini bilmeye ihtiyaç duyuyor.

"Ama," diye sözümü kesti. "Sıra sende."

"Ne?"

"Hikaye için mi?" Şarap şişesinin geri kalanını bardağına boşaltarak söylüyor. "Sıra sende."

"Sanırım bunun için bir şişeye daha ihtiyacımız olacak," diyorum bardağımın geri kalanını yudumlarken.

Tabağımı alırken "İyi ki kiler iyi stoklanmış" diyor. "Bak ne diyeceğim? Sen biraz daha şarap getirirken ben de bulaşıkları yıkayayım."

"Bulaşıkları sen mi yıkayacaksın?"

"Şaşırmış gibisin."

"Kendimi savunmam gerekirse, suyu nasıl kaynatacağımı bilmediğim konusunda bana büyük bir konuşma yapmıştın."

"Süslü ev sizi yanıltmasın Bay Westwood," diyor lavaboya doğru yürürken. "Bir süredir tek başımayım. Yemek yapmasanız da olur, ama yıkamazsanız bulaşıklarınız biter."

"Yeterince adil" diye kıkırdıyorum.

Ama şarap mahzenine girmek için dönmeden hemen önce, taytının içindeki kıvrımlı poposuna bir göz atıyorum ve aniden başka hiçbir şeyin önemi kalmıyor.

Onunla daha sonra sevişebilirim. Şu anda onu becereceğim.

Musluğu açıyor ama tam ilk tabağı suyun altına tutarken kollarımı beline doluyorum.

"Adam," diye soluk soluğa kalıyor. "Ne... ne yapıyorsun?"

"Arkanı dönme," diye fısıldıyorum boynuna doğru karanlık bir şekilde. "Sen iyi bir kızmış gibi davranmaya devam et ve bulaşıkları yıka."

"Pardon?!" Demeye başladı ama o arkasını dönmeden ben elimi boynuna doladım.

"Dedim ki," diye homurdanıyorum, boğazını sıkıp boynunu usulca ısıyorum. "Yıka.

Şu. Lanet olası.

Bulaşıklar."

Titrediğini

hissediyorum.

Bir elim kalçalarındayken, diğer elimi yavaşça göğsünden aşağı kaydırıyorum, karnına doğru devam etmeden önce sıkmak için zaman ayırıyorum. Parmaklarımı pantolonunun ön paçasının içine sokuyorum ve külotunun ince kumaşını amına sürttüğümü hissederek titriyor.

"Ohhh, kahretsin," diye nefes nefese kalıyor ve neredeyse elindeki tabağı düşürüyor.

"Şimdi, şimdi, dikkatinizi dağıtmayın, Bayan Valentine," diyorum yumuşakça, kulak memesini emerken, giyinik amına daha sert bastırıyorum, parmağımı yarığı boyunca ileri geri kaydırıyorum. "Odaklanabilir misin?"

"Evet... evet..." diye inliyor parmaklarımı tozluklarına geçirip onları aşağı çekmeye başladığımda.

"Ovalama falan görmüyorum," diyorum durduğumda, vücudunu kasıtlı olarak zonklayan ereksiyonuma doğru çekerek.

Gergin olduğunu hissediyorum.

"Hey şimdi," diye sinirli bir şekilde tersliyor. "Sen-"

Ama hemen tekrar boğazını tuttum ve başını omzuma yasladım

"Evet, öyle, Prenses," diye hınzırca homurdanıyorum, dilimi boğazında gezdiriyorum. "Çünkü dediğim gibi, siz bir *veletsiniz* Bayan Valentine. Ve tecrübelerime dayanarak bilmelisiniz ki ben veletlerle pazarlık yapmam. Değil

mi?"

"Hayır..." diye ağır ağır nefes alıyor.

"Yani, eğer devam etmemi istiyorsan, bulaşıkları yıkamaya devam edeceksin ve istediğim gibi vücudunla oynamama izin vereceksin. Anladın mı?"

Başını sallıyor.

"Aferin kızıma," diyorum ve yanağını nazikçe öpüyorum. "Şimdi işinin başına dön."

Nabzının parmaklarımın altında hızla attığını hissedebiliyorum, ne kadar tahrik olduğunu bilmek sikimin ağrımasına neden oluyor. Titreyen elleriyle tabağı alıyor ve yavaşça suyun altında durulamaya başlıyor.

Ellerimi bir kez daha vücudunda gezdiriyorum, bu kez her iki göğsünü de kavıyorum ve iniltisini duyana kadar meme uçlarını sıkıyorum.

"Dediğim gibi," diyorum, tozluklarını tekrar tutarak. "Ne yaptığım konusunda endişelenme."

Yavaşça aşağı çekiyorum, kalçalarını öpmek için eğiliyorum, titreyen bacaklarında oluşan tüyleri fark ediyorum. Külotunu aşağı çekip elimi sıkılmış bacaklarının arasından geçiriyorum.

"Aç," diye emrediyorum, onları iterek ayırıyorum ve tekrar ayağa kalkıyorum. "Shiiiiit!" İnliyor, başını sol omzuna doğru eğiyor ve ben parmağımı içine soktum.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyorum, boynundaki açıkta kalan güzel tenini öperek. "Çok ıslaksın. Vücudunu alıp bu şekilde kullanmamdan gizliden gizliye hoşlandığın için mi?"

"Evet," diye nefes alıyor.

"O zaman durmamamızı öneririm. Yoksa ben de dururum. Ve hiçbir şey elde edemezsin." Tabağı suyun altına tutmadan önce elindeki sabunu mümkün olduğunca hızlı bir şekilde tabağın her tarafına sürmeye başladı. Onu sert ve hızlı bir şekilde parmaklıyorum, parmaklarımı acımasızca içine sokup çıkarıyorum, ta ki

neredeyse elimi ıslatıyordu.

Bir kolumla beline sarılıp titreyen bedenini tutarken, diğer kolumu vücuduna doluyor ve klitorisini tıngırdatmaya başlıyorum.

"Adam...." Son temiz tabağı beceriksizce lavabonun yanındaki tezgâha koyarken fısıldıyor.

"Evet, bebeğim?" Sikimi kotumdan kurtararak soruyorum.

"Lütfen... sadece... sadece..."

"İhtiyacın olan bu mu?" Sikimi ona sürterek söylüyorum.

"Evet!"

"Güzel," diyorum, kendimi onun içine sokarken boynunu ısıyorum.
"Çünkü benim de buna ihtiyacım var."

"Kahretsin," diyor Rachel, çalışma odasına geri döndüğümüzde derin bir iç çekerek. "Bu farklıydı. Benimle böyle konuşmana izin verdiğime inanamıyorum."

Kendi kendime sırtarak ikimize de birer kadeh şarap dolduruyorum.

"Bardağımın üstünden ona bakıyorum: "Aldırmıyor gibiydin.

"Oh, yapmadım," diye sırtıyor, alt dudağını ısıyor. "Genelde çoğu insanın benimle böyle konuşmasına izin vermem."

"Umarım ben çoğu insan gibi değilimdir."

Boğazımı temizliyorum, bana gülümserken yanaklarına yerleşen en hafif kızarıklığı memnuniyetle izliyorum. Öne doğru uzanarak sehpadan bardağını alıyor ve koltuğuna geri oturuyor.

"Hayır," diye fısıldıyor. "Değilsin."

Nedenini açıklayamıyorum ama bunu söyleme şeklindeki bir şey kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Rachel saçlarını geriye atıyor, bir yastık kapıp kanepenin köşesine yerleşiyor ve bacaklarını uzatıyor.

Olmaya çalışmadığı zamanlarda bile çok güzel.

Özellikle de denemediği zaman.

"Yani," diyor. "Yemeği ve sevişmeyi bitirdik. Şimdi seri katiller için hazırım."

"Akşam yemeği ve sevişme," diye tekrarlıyorum, neredeyse şarabımı burnuma çekerek. "Kelimelerle aranız çok iyi Bayan Valentine."

"Evet, evet, evet," diyor bana el sallayarak. "Daha az iltifat, daha çok itiraf, lütfen ve teşekkür ederim."

Gülüyorum.

"Pekâlâ, pekâlâ," diyorum bacak bacak üstüne atarak. "Failleri bulana kadar yaklaşık iki ay araştırma ve izleme yaptık. Onlar

Roger için hazırladığım profile ürkütücü derecede benzeyen, yüksek sosyetenin alt tabakasından bir çift vardı." Rachel terliklerini çıkarırken ben de öyle dedim.

"Kırk yaşında bir mimarlık profesörü olan Martin Naveau ve sanat galerisi sahibi karısı Stella, Manhattan'daki en prestijli ve ultra özel kink kulüplerinden birine girmişlerdi."

"Neredeyse *tam olarak* tarif ettiğiniz gibi," diyor Rachel.

"İstihbarat ekibimiz Naveau'nun internet geçmişine girdikten sonra Stella'nın *sanat eserlerinin* karanlık ağda satıldığını gördü. Çoğunlukla ormanda bulduğumuz cesetlerin grafiksel olarak müstehcen pozisyonlarda yağlı boyayla tuval üzerinde korkunç bir şekilde yeniden yaratılmasından oluşan sanat eserleri en az altı haneli rakamlara satılıyordu."

"Vay anasını." Rachel usulca nefes alıyor.

"Ve bu, onun gerçek boyutlu kil heykellerinin fiyatının sadece bir kısmıydı," diye devam ediyorum. "Martin ve Stella'nın doğrudan "hayatın sanatı taklit etmesi" ile ilgili eski atasözünden yola çıkmış olmaları gerektiği sonucuna vardık, ancak bir modele uzun süre poz vermesi için para ödemek yerine, mola vermeye ya da oksijene ihtiyaç duymayan modeller bulmaya karar verdiler."

"Sinir bozucu bir rahatsızlık," diye göz kırptıyor Rachel bana.

"Arkadaşlarından Martin ve Stella'nın gırtlaklarına kadar borca batmış olduklarını ve vakıf fonlarıyla beslenen sosyal çevrelerinin en yoksul çifti olarak görüldüklerini öğrendik. Bu durumun, Manhattan'ın elit tabakasının giderek artan yüksek sofralarına karşı şiddetli bir küçümseme beslemelerine yol açtığını varsayabiliriz."

"Ve karşılık vermenin bir yolunu bulacağız," diye başını sallıyor.

"Aynen öyle. Bağlantılı kolaylaştırıcılarla yaptığım birkaç konuşmadan ve muhbirimim kimliğinin gizli kalacağına dair makul bir güvence aldıktan sonra, çiftin *Kat&Mouse* olarak anıldığını öğrendim, grup sahneleriyle ve varlıklı oyun arkadaşlarını seksi resim ve fotoğraf seansları için stüdyolarına davet etmeleriyle tanınan bir femdom çifti."

"Dur tahmin edeyim," diyor Rachel şarabından bir yudum alarak. "Bu seanslar katılımcıların hapsedilmesini, kirletilmesini ve en kötü şekillerde istismar edilmesini içeriyordu... ve kesinlikle tuval yüklü ölüm fabrikasından çıkmalarına asla izin verilmiyordu."

"Doğru," diye başımı sallayarak onaylıyorum.

"Ama Stella'nın galerisinde bir çeşit kanıt olmalı." Rachel gözlerini kocaman açarak şöyle dedi. "Yani bir damlacık, bir saç kökü ya da-"

Aniden kendini durduruyor ve iki parmağını dudaklarına bastırıyor.

"Üzgünüm, bana ne oldu bilmiyorum." Ama aptal gibi sırtıyorum.

Gerçekten içine girmeye başlamıştı.

"Hayır, hayır," diyorum ve gülümseyerek onu başından savıyorum. "Hoşuna gitmesi çok hoş. Genelde bu hikâyeleri anlatmam çünkü çoğu insan için fazla karanlıktırlar."

"Hikâyelerini seviyorum." Kızardı. "Ve umarım ben de çoğu insan gibi *değilimdir*."

Rachel'a duyduğum arzuyu kontrol altında tutmaya çalışarak, "Kesinlikle değilsin," diye fısıldıyorum. "Ama bu hoşuma gidiyor."

"Ama hikayeni böldüm," diyor utangaç bir şekilde.

Gülüyorum.

"Haklıdınız. Orada en azından bir kanıt olduğunu düşündük. Bunun üzerine bahse girecektik ve haftalarca hazırlık yaptık, her bir çifti günün her saatinde takip eden ayrı ekipler oluşturduk. Ben, Scarlett ve BDSM'ye aşına olan bir başka ajan kulüpte gizli görevdeydik ve içimizden birinin Naveau'larla bir ilişki kurup kuramayacağını araştırıyorduk."

"Peki ya sen?"

"Evet," diye başımı salladım. "Haftalarca kulüp içindeki faaliyetlerini izledikten sonra, Stella sonunda Scarlett'e yaklaştı."

"İtaatkâr olarak mı?"

Sırtıyorum.

"Hayır, bir *Domme* olarak."

"Oooh," diyor Rachel çenesini ovuşturarak.

"Kurbanlarının çoğunun erkek olduğunu bildiğimiz için, Scarlett Stella'yı *benim* onun kölesi olduğuma ve talep üzerine dışarıdaki Dommes ile oynamaya hazır olduğuma ikna etmeyi başardı. Stella'nın stüdyosunda bir akşam erotik modellik yapmam için beni Naveau'lara ödünç vermeyi kabul etti."

"O fotoğrafları görmek için neler vermezdim." Rachel şakacı bir şekilde dudaklarını ısırarak şöyle der

"Hiçbir zaman fotoğraf olmayacaktı," diyorum kaşlarımı kaldırarak. "Toplantı gecesi Martin tarafından plakasız bir minibüsle otelimden alındım ve gözlerim bağlandı. Galeriye kadar sessiz bir yolculuk yaptık, ekibim de tüm bu süre boyunca bizi takip etti."

Şarabımdan bir yudum almak için durdum.

"Her şey plana göre gidiyordu... ta ki bisikletli çocuğa kadar." "Bisikletli çocuk mu?" Rachel sordu.

"Bisikletli bir teslimatçı, bir siparişi bırakırken minibüsümüzü fark etti ve basına haber verdi. On dakika içinde medya mekâna akın etti ve birden galeride kaos patlak verdi," diyorum parmağımı camın dışına vurarak. "Stella silah çekti. Ben de öyle..."

"Ama sen hâlâ buradasın," diyor Rachel sessizce, gözleri benimkilere yapışmış bir halde. "Yani sanırım..."

Başımı sallıyorum.

"O alışverişten çekip gitmedi," diyorum karanlık bir sesle. "Ama lanet olası kocası gitti."

"Ne?!" Rachel'ın nefesi kesildi.

"Psikotik küçük ilham perisini bir saniye bile düşünmeden terk etti ve sanki hiç orada değilmiş gibi basın denizine doğru gizlice kaçtı."

"Yani onu kaybettin mi?" Rachel soruyor.

İşte başlıyoruz.

"Uzun sürmedi," diyorum boğazımı temizleyerek. "Dört ay daha sürdü ama izini Danbury, Connecticut'ta bulduk. Bana sadece bir saat uzaklıktaydı."

"En azından bu uygun olmuş olmalı." "Hayır," diye fısıldadım. "*Kasıtlıydı.*"

"Ne?" Rachel sessizce söylüyor.

"O soruşturmada pek çok hata yaptım," diyerek kanepede kaykıldım ve dizlerimin üzerinde öne doğru eğildim. "En büyüğü Martin'in karısını önemsemediğini varsaymamdı. O önemsiyordu. Ve onu ben öldürdüm."

Rachel'ın gözleri kocaman oldu.

"Evet," diyorum gözlerindeki farkındalığı görerek. "Bir sonraki hedefi ben oldum.

Ve ben çok yavaşım."

"Roger?" Gecenin bir yarısı çalan cep telefonumu açarak soruyorum. "Onu yakaladık mı?"

Saate bakıyorum.

3:27

"Adam, Tanrı'ya şükür!" Roger çılgınca bir sesle. "Beni dinlemek zorundasın, evde misin?"

"Evet, evdeyim," diye homurdanıyorum, gözlerimi ovuşturarak. "Size yıldönümüm olduğunu on kere söyledim zaten."

İçgüdüsel olarak dönüp Candace'a uzanıyorum ama elim onun yerine sadece bu gece için ona hediye olarak aldığım yeni ipek çarşafların yumuşaklığını buluyor.

"Adam beni dinle," diyor Roger, sesi gergin. "Sen haklıydın, tamam mı? Her konuda."

"Teşekkürler Rog," diyorum alaycı bir şekilde. "Ama bunu söylemek için beni bu saatte aramana gerek yoktu-"

"Hedefi hariç," diye araya giriyor Roger. "Adam, bana inanmayacağını biliyorum ama o *sensin*."

Yatakta doğruldum, aniden uyandım.

"Az önce ne dedin sen?" Gözlerim karanlık odayı tararken soruyorum.

Karım nerede?

"Hedef sensin dedim Adam," diye tekrarlıyor Roger. "Sen ve Candace'in şehri terk edip gitmeniz gerekiyor, hem de en kısa zamanda!"

Komodinin üzerindeki ışığın düğmesine basmaya çalışıyorum ama açılmıyor.

üz

eri *Lanet olsun. Ucuz ampul.*

nd "Candace?" Sesimi yeterince yumuşak tutmaya çalışarak yüksek sesle e. fısıldıyorum.

Çocukları uyandırmamak için.

"Saklandığı yeri ve bulacağımızı söylediğin her şeyi bulduk." Ben yanımdaki çekmecedan silahımı alırken Roger hızlıca söylüyor.

"Candace?" Elimi ahizenin üzerinde tutarken tekrar, bu sefer biraz daha yüksek sesle fısıldıyorum. "Hey, Cici! Neredesin?"

Candace'le yemekten sonra soyunmaya başladığımızda yerde bıraktığım ayakkabılarıma takılarak kapıya doğru sendeliyorum.

Kesinlikle eğlenceli bir akşamdı.

Ayak parmağımı şifonyere çarpmak değil ama. "Allah kahretsin!" Homurdanıyorum.

"...Ama Adam, onu en az bir aydır izlediğimizi *biliyor*," diye devam ediyor Roger.

"Evet, sana Ghost rider ve Maverick'in onun bilgisayarını uzaktan hacklemeye çalışmasının bir hata olduğunu söylemeye çalıştım," diyorum eşofmanlarımı çekiştirerek. "O bunun için fazla zeki."

Duvardaki düğmeyi çevirmeye çalışıyorum ama o da açılmıyor. Dışarı bakıyorum, yağmur hafifçe pencereye sıcıyor.

"Siktir!" Yüksek sesle iç çektim.

"Ne var? Ne oldu?!" Roger endişeyle sorar.

"Yok bir şey, sanırım fırtına elektrik hattını falan devirmiş olmalı, çünkü elektriğim yok," diyorum. "Neyse, devam et, neden onun hedefi olduğumu düşünüyorsun?"

"Elektriğiniz kesik de ne demek?"

"Bunun tek bir anlamı var," diyorum. "Fırtına, sanırım."

Ama tam bunu yaparken kafamı kaldırıyorum ve sokağın karşısındaki komşumun evinin ışıklarının yandığını görüyorum.

"Bu çok tuhaf," diyorum sessizce.

"Hı hı," diyor Roger beceriksizce. "Karın... *buralarda* mı?"

"Aslında hayır mı?" Kapının arkasındaki kancadan eşofmanımı alarak homurdanıyorum. "Banyoda olduğunu ya da çocuğu rahatlattığını falan varsayıyorum. Neden? Sorun nedir?"

"Çünkü... Kahretsin," diye iç geçirdi. "Sanırım, şey... Sanırım bunu söylemenin kolay bir yolu yok."

"O zaman sadece söyle?"

"Bu adamın elinde gazete kupürleri ve her yerde senin resimlerin var," diye devam ediyor Roger. "...Ve *Candace*'in de."

Donup kaldım.

"Az önce *ne* dedin sen?" Kafamı karanlık koridora uzatırken sesim fısıltıyı ancak aşıyor.

"Dedim ya," diyor Roger sessizce. "Bu duvarda karının resimleri var."

"Candace?" Bağırıyorum, bu sefer oğlum ağlamaya başlayınca çocukları uyandıracak kadar yüksek sesle.

"Roger, gitmene izin vermek zorundayım," diye bağırıyorum telefona.

"Adam, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum, gönderiyorum-"

Ama o bir şey söyleyemeden telefonu kapatıp cebime sokuyorum. İçimden bir ses, sesi karanlık evde yankılanan oğlumdan bile daha yüksek sesle bağıyor. Koridordaki elektrik düğmesine basıyorum ama tıpkı diğer denediklerim gibi hiçbir şey olmuyor.

"Cici, bebek ağlıyor," diye bağıyorum, oğlumun odasına yaklaşırken koridordaki gıcırdayan döşemenin sesini bastırmak için sesimi kullanıyorum.

Hiç yanıt vermemiş olması çok endişe verici. Oğlumun odasına girdiğimde bunun nedenini hemen anlıyorum.

Martin Naveau karımın arkasında durup siyah bir bıçağı boynuna dayarken, "Benim zeki olduğumu düşünmeniz gururumu okşadı, Bay Westwood," diyor. "Ve görünüşe göre, şu anda senden bile daha zekiyim."

Karım çocuk odasındaki sallanan sandalyede oturuyor, titriyor, gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor.

"Görünüşe göre," diye fısıldadım sessizce. "Ama silahlı çatışmaya bıçak getirmişsin."

Elimi kaldırıp ona doğrultuyorum. "Ve gerçekten iyi nişan alırım."

"Adam, hayır!" Candace hıçkırarak beni durdurmak için ellerini havaya kaldırdı.

"Yerinde olsam Cici'yi dinlerdim," diyor Martin. "Çünkü az önce karına da açıkladığım gibi, bu bıçak obsidyen. Özel yapım. *Tecrübelerime* dayanarak, çok az bir basınçla derisinin katmanlarını tereyağı gibi kesebileceğimi biliyorum. Eminim siz de biliyorsunuzdur, çünkü karımın bazı işlerini gördünüz. Yani, *rahmetli* eşimin işlerini."

Duraksıyorum, boynundaki hafif kesiğin şimdiden kan damlattığını fark ediyorum. "Tamam, tamam!" Şak diye söyledim.

"Şimdi silahını yere at."

İtaat ediyorum, silahımı yere indiriyorum ve ayağımla tekmeliyorum. O da ayağıyla yakalıyor.

"Aferin oğluma," diye alay ediyor. Oğlum beşiğinde feryat ediyor.

"Her şey yolunda dostum," diyerek oğlumu teselli etmeye çalıştım.

"Sorun yok," diyor Martin. "Sanırım ufaklık odasında büyük ve kötü bir canavar olduğunu biliyor."

"Şimdi de *kendini* övüyorsun," diyorum, ellerim hâlâ havada, odada silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye çılgınca taramaya çalışıyorum.

"Sik kafalı yok," diye tısladı Martin bana. "Ben *seni kastediyordum*."

"Ben mi?" diye homurdanıyorum. "Sanırım beni karıştırdın. Ben iyi adamlar için savaşıyorum, unuttun mu?"

"Hayır," diye fısıldıyor karanlık bir sesle. "Sen benim karımı öldürdün."

"Bir düzineden fazla insanı öldürdün," diye ters ters bakıyorum ona. "Ve onu terk ettin-"

"Sen benim lanet karımı öldürdün!" Karanlık odada kükrüyor "Şimdi de ben seninkini öldürürken izleyeceksin!"

Candace'ın saçlarından tutarak boynunu ortaya çıkarır ve bıçağı boynuna dayar, Candace sessizce hıçkırırken boğazı titrer.

Ona durması için yalvarmak istiyorum.

Hayır... yapamayacağım şey tam olarak bu.

Bu adam bir *psikopat* ve bir psikopata yalvarmak ona orgazm yaşatmakla eşdeğerdir. Bu ona tam olarak istediğini vermek olur.

Söyleyecek bir şey bulamayınca gülmeye başlıyorum. Kendi kendime kıkırdıyorum, gürültülü bir kahkaha patlatmadan önce alt dudağımı yalıyorum.

"Kes şunu," diyor Martin, solgun yüzündeki gülümseme anında kayboluyor. Ama ben gülmeye devam ediyorum.

"Kes şunu," diye tekrarlıyor ama ben sadece gülmeye devam ediyorum.

"Kes şunu dedim!" "Özür dilerim, özür dilerim," diyorum gözlerimi siliyormuş gibi yaparak. "Bu sadece çok Bunun benim için bir *tehdit* olduğunu düşünmen çok komik." "Ne?"

"Karımı öldürmenin bana zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" Homurdanıyorum. "Yani, bana bir *iyilik* yaptığın için sana teşekkür etmeliyim."

"Ne...ne?" diyor.

"Bu işi yapmak istediğimi mi sanıyorsun? Ya da bu fahişeyle evlenmeyi? Tanrı aşkına, o bir striptizciydi! Lastik kullanmayacak kadar aptaldım ve bunun nasıl bittiğini hepimiz biliyoruz. Üç yıldır evliyiz ve size söyleyeyim, bu kaltak dırdır ediyor. Cidden, hiç susmuyor."

Martin'in yüzü tamamen boş, şaşkın ifadesi sadece ay ışığının parıltısıyla vurgulanıyor.

Nasıl cevap vereceğini bilmiyor... ki ben de bunu istiyorum.

"Adam, neden senden istediğim gibi çöpu dışarı çıkarmadın, falan filan," diyorum tiz bir sesle. "Neden bebeğin altını hiç değiştirmiyorsun, hep benim yapmam için bırakıyorsun..."

Yine gülüyorum.

"Peki ya bebek? Şey, diyelim ki onun amcığı sadece yarı düzgündü bebekten *önce*. Sonrasında tamamen yok oldu." "Ne?" Martin tekrarlıyor.

Masanın üzerinde, sadece birkaç adım ötede, büyük ve kalın bir çocuk hikâyeleri kitabı olduğunu görüyorum ve en iyi seçeneğimin bu olduğuna karar veriyorum.

Candace'i uzaklaştıracak kadar dikkatini dağıtabilirsem.

"Lütfen, yap şunu," diyorum, ellerimi dua eder gibi birbirine bastırarak. "Sana yalvarıyorum, dostum. Yap şunu. Tekrar sahalara dönmek için can atıyorum. Kadınlar bekar babaları *sever*. Sağdan, soldan ve ortadan kadınları çekerim! Hatta belki bunu birlikte bile yapabiliriz."

Martin yavaşça bıçağını indirmeye başlar, yüzündeki derin çizgilerde hâlâ şaşkınlık vardır.

Yakaladım onu.

"Adam?!"

Ortağım Scarlett'in sesi aniden karanlık evde yankılanıyor ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kitabı kaptığım gibi Martin'e doğru fırlatıyorum.

İçgüdüsel olarak eğildi ve ben Candace'i tutup uzaklaştırdım.

Ama Martin bana saldırıp bıçağı koluma ve göğüs kafesime saplamadan önce sahip olduğum tek zaman bu.

Ellerimi kaldırıp onu durdurmaya çalışıyorum ama o bana sürekli yumruk atıyor. Onu kitaplığa doğru sertçe tekmeledim.

"Adam!" Candace feryat ediyor.

"Andrew'u al ve buradan git!" Öfkeli Martin bize doğru uçarak gelirken bağıriyorum.

Ben onunla savaşmak için elimden geleni yaparken, çılgılık atan bebeği kucaklıyor, birkaç iyi yumruk atıyor ama hançerinin beni kesmeye devam ettiğini hissediyorum. Beni yakalıyor ama yerde biriken kan yüzünden ayağını kaybediyor ve ikimiz de yere yuvarlanıyoruz.

Tüm gücümle elindeki jilet gibi keskin bıçağı sabit tutmak için mücadele ediyorum ama kan ve bilinç kaybediyorum. Islak bıçağı benden uzaklaştırmak için üzerimde döndüğünü hissediyorum, ama tam boynuma indirecekken iki el silah sesi duyuyorum ve kafası üzerimde patlıyor.

Scarlett ona iki kurşun daha sıkarken, neredeyse kafası olmayan Martin geriye, duvara doğru yığılır.

Tıpkı ona öğrettiğim gibi.

"Adam mı?! Aman Tanrım, Adam!" Oda bulanıklaşırken onun dediğini duyuyorum.

Karımın hıçkırıklarını ve oğlumun feryatlarını duyuyorum... ve sonra her şey kararıyor.

"Kutsal. Lanet olsun. Kahretsin."

Rachel'ın yüzü solgun, nefesinin altında fısıldıyor. Başını sallıyor.

"Ben... Özür dilerim," diyor neredeyse nefesi kesilerek. "Başka ne diyeceğimi bilmiyorum."

Kıkırdıyorum.

"Çoğu insana bu hikayeyi anlattığımda başardıklarından daha fazlası," diye omuz silkiyorum. "Yine de çoğu insana bu hikayeyi anlatmıyorum. Biraz... tedirgin edici olabiliyor."

"Nedenini anlayabiliyorum," diyor sessizce, koltukta kayarak. "Ama burada oturuyorsun, yani..."

"Hayatta kaldım," diye başımı salladım. "Ama zar zor. Yaklaşık iki ay komada kaldım. On yedi bıçak yarası aldım, çok sayıda kan nakli, ameliyat ve yüzlerce dikiş gerekti."

"Yüce Tanrım," diyor usulca.

"Evet, bir de rahip vardı." "Ne?"

"Neredeyse hiç kimse kurtulacağımı düşünmüyordu, doktorlarım bile, bu yüzden sanırım son ayın için bir rahip falan çağırdılar," diye alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Bu bana komik geliyor, çünkü ben Lüteryan olarak yetiştirildim, yani..."

"Bana hiç komik gelmiyor," diyor Rachel, gözleri benimkilerden uzaklaşarak. "Kulağa korkunç geliyor, Adam."

Derin bir nefes alarak şarap kadehimi elime alıyorum ve burnuma dolan topraksı narenciye kokusunun tadını çıkararak içime çekiyorum.

"Evet, o da korkunçtu," diyorum sessizce bardağa doğru. "Ve bu en kötü kısmı bile değildi."

"Ne?"

Gözlerimi kapatıyorum, sadece bu hikayeye başlamakla bile beni şimdiden dibe çekmekle tehdit eden acı dolu anılar denizine adım attığımı biliyorum.

"Karım," diyorum usulca. "Travmatik bir deneyimdi."

Rachel elindeki bardağa bakarken hiçbir şey söylemiyor. "Açıkça görülüyor ki, bir adam tarafından haneye tecavüze uğramak yeterince korkunç.

Seni öldürmekle tehdit eden ve neredeyse kocanı öldürecek olan psikopat." Şaraptan büyük bir yudum alıyorum. "Ama aynı zamanda o gece psikopatın *dikkatini dağıtmak* için söylediğim şeyler de oldukça korkunçtu."

Rachel derin bir nefes alıyor ve koltuğun arkasından bir battaniye çekmeden önce kollarını ovuşturuyor.

"Evet, sanırım onun da iyileşmesi zaman aldı."

"Ama" diyorum yavaşça. "Öyle olmadı. Bu bizim için sonun başlangıcıydı. Sürekli kavga etmeye başladık. Birlikte uyumayı bıraktık ve sonra aynı yatakta uyumayı da bıraktık. Terapiyi denedik. Doktorları denedik. Hiçbiri işe yaramadı. İşte o zaman daha ağır uyuşturuculara yönelmeye başladı."

Şarabımın kalanını geri atıyorum.

"Vay canına," diyor Rachel sessizce. "Aşırı doz mu almış?" Uzun bir süre ona bakıyorum.

"Onun gibi bir şey," diye fısıldıyorum, dilimi ağzımın içinde tıkırdatarak.

"Öyle *bir şey*," diye tekrarlıyor sessizce, alt dudağını ısırırken.

"Evet," diyorum. "Gerçekten bir şey."

"Yanılıyorsam düzeltin, ama pek de kurnaz olmadığınızı düşünürsek, bunun bana bu akşam paylaşmak istediklerinizin sonuna geldiğimizi söyleme şekliniz olduğunu söyleyebilirim," diyor dizlerinin üzerinde öne doğru eğilerek. "Haksız mıyım?"

Hiçbir şey söylemiyorum, cevap veremiyorum.

Derin bir nefes alıyor ve ellerini birbirine kenetleyerek başını sallıyor.

Ayağa kalkarken, "Sanırım bu benim uyandığım anlamına geliyor," diyor. "Ama bunun Jaxon Pace'in parasıyla olduğunu düşünürsek, biraz daha şarap içmenin tam zamanı olduğunu söyleyebilirim."

Masadan boş şişeyi alır ve çalışma odasının kapısına yönelir.

"Biliyorsunuz, Ajan Westwood," diyor Rachel yumuşak bir sesle, şarap şişesinin üzerindeki etiketle oynayarak. "Her şeyi kavrama konusunda her zaman en hızlısı ben değilimdir."

bir şeylere. Ama aptal da değilim."

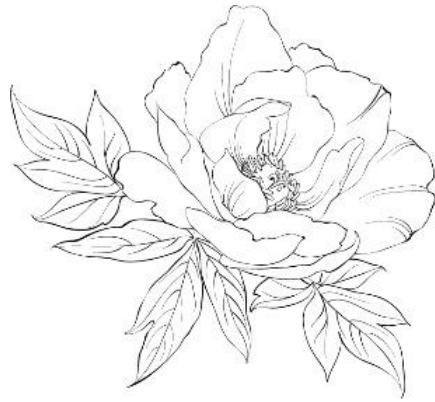
"Öyle olduğunu hiç söylemedim."

"Güzel. İnsanların söylemek istediklerini iyi ve hazır olduklarında söyleyeceklerini öğrendim," diye devam ediyor. "Bu yüzden, bana söyledikleriniz için minnettarım ve devam etmeniz için size baskı yapmayacağım."

Bana bakıyor, kahverengi gözleri ruhumun derinliklerine işliyor.

"Ama bunun asla sadece *bir şey* olmadığını da öğrendim," diyor yumuşak *bir sesle*. "Ya hiçbir şeydir... ya da *her şeydir*."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi Üç Rachel

Jaxon'ın ailesine hamileliği söyledikten sonra ortalık biraz sakinleşti. En azından bir dakikalığına.

Yuri aramaya devam etti, ama ben onu görmezden geldim.

Jess kulüpteki işine devam edebildi, ancak başka bir dansçıya karşı yaptığı eylemler nedeniyle gözetim altına alındı. Del barda çalışmasına, garsonluk yapmasına ve özel danslara katılmasına izin verdi ancak ana sahneye çıkmasına izin verilmedi.

Ben de öyle. Ama Del yüzünden değil.

Jaxon yüzünden.

Teknik olarak, beni kulübün yakınında istemiyordu. Açıkçası benim ve rahmimdeki varisin korunması için, ama aynı zamanda, sanırım *gururu* için.

Dürüst olmak gerekirse onun için kolay olmamıştır. Onun çocuğuna hamileydim, ama aynı zamanda kulüpte biraz kötü şöhretim vardı. Düzenli müşterilerim vardı ve bunların birçoğu Pace Ailesi Mafyası'nın adamlarıydı. Jaxon daha önceki eğitilmiş patronlara kıyasla ne kadar ilerici ya da genel olarak makul olursa olsun, benim işimin onu rahatsız ettiği gerçeği değişmedi. Ve ailesini de *çok* rahatsız ediyordu.

Daha da kötüsü, teklifini reddetmişim. Aslında *reddetmekle* kalmamış, ertelemek zorunda olduğumu söylemişim. Jaxon'ın benimle evlenmeye istekli olduğu doğru olsa da, ailemin zorla evlendirilmeleri sonucu yaşadıkları sefaleti görmek beni imzayı atma konusunda tereddütte bırakmıştı.

Jess bana bunu hemen kabul etmediğim için deli olduğumu söyledi.

Jaxon'la evlenmenin hayatımı çok daha rahat hale getireceği doğrudur. Bu, artık mücadele etmeyeceğim ya da bir daha hiçbir şey istemeyeceğim anlamına geliyordu. Çalışmak zorunda kalmayacaktım, para için endişelenmeyecektim,

Kaç gece yatağa aç ve bitkin girdiğim düşünöldüğünde, bu inanılmaz derecede cazipti.

Ama aynı zamanda bir daha asla özgür olamayacaktım.

Mafya babalarının eşlerine kraliyet ailesi gibi davranılırdı. Ama kraliyetin bile kısıtlamaları vardır. Monarşiyeye benzer şekilde, bizim sendikamızda da bir mafya babasının karısından üç şey yapması beklenirdi: güzel görünmesi, sessiz kalması ve varisler üretmesi. Ailenin mirasını korumak için birden fazla varis.

Kimsenin mirası umurumda değildi. Mafyanın bebek yapma makinesine dönüşen bir başka hoşnutsuz genç kız olmaya da hiç niyetim yoktu.

...Çünkü o mirasçılara *ne* olacağını biliyorum.

Bir *oğlum* olursa, veliaht o olacaktı. Jaxon ve babası gibi oğlumuz da çok küçük yaşlardan itibaren dünyamızın vahşi ve tehlikeli yöntemleri konusunda eğitilecekti. Bu eğitim, Don'un Üstünlüğü'nü sağlamlaştıran dayanılmaz, ölümcül testler olan *Denemeler*'i başarıyla tamamlaması için bir hazırlıktı.

Bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Bu yüzden bir *kız* olmasını umdum.

Ama belki de Jaxon'ın evlenme teklifini askıya almamın en büyük nedeni, onun aşktan değil görevden dolayı evlenme teklif ettiğini bilmemdi. Onu sevmeme, inanılmaz tutkulu seks yapmamıza ve birbirimizin arkadaşlığından genel olarak keyif almamıza rağmen... Jaxon'ın beni gerçekten sevdiğinden hiçbir zaman emin olamadım.

Doğuştan gelen görev bilinci ve protokol anlayışı, çocuğumuzun yanında olacağını ve ihtiyacımız olan her konuda bize destek olacağını garanti ediyordu. Ve şimdilik bu yeterliydi. Bana göre, eğer birbirimize aşık olmamız ve birlikte olmamız gerekiyorsa, bunu bebek doğduktan sonra çözebilirdik. Ama onun sadece istekli olmasını istemiyordum.

Jaxon'ın benimle evlenmek *istemesini* istedim.

Görevi, mirası ya da şişirilmiş gururu için değil... Beni sevdiği için. Ve bundan emin olana kadar, kalbimin bu kısmını müzakere masasının dışında bıraktım.

Ailesi kan testi yapılmasını talep etti ve ertesi gün biz daha malikaneden ayrılmadan özel doktorları gelip kan testi yaptı ve hamileliğimi doğruladı. Jaxon'ın babası da babalık testi istedi ama Jaxon şiddetle reddetti ve bebeğin kendisinden olduğunu bildiğini ve bunun kendisi için yeterli olduğunu söyledi.

Dimitris mutlu değildi ama Jaxon'ın annesi rütbesini geri çekip bu konuyu kapatmasını söyledi ve o da kapattı.

Garip bir şekilde, Jaxon'ın ebeveynlerinin ilişkisi bana Jaxon ve benim de böyle bir ilişkiye sahip olabileceğimiz umudunu verdi. Eşitlik ve saygıdan doğan bir aşk, sadece çarşafklar arasındaki çekim ve kimya değil.

Basını mümkün olduğunca uzun süre olayın dışında tutmak amacıyla bebeği olabildiğince gizli tutmak için elimizden gelen her şeyi yapmamız konusunda ısrar ettiler. Eyaletteki en iyi kadın doğum uzmanını bulduktan sonra, randevularım şehir dışında olacaktı.

Jaxon ve ben bazı konularda uzlaşmak zorunda kaldık.

İkimiz de gizlilik konusunda kararlı olsak da, Jaxon yine de haberin yayılmasından endişe ediyordu. Korunmam için bana bir koruma tahsis etmek istedi ama ben reddettim. Biri bana bakıcılık yapıyormuş gibi hissetmek istemiyordum ama aynı zamanda kalan az zamanımda kendime ait bir parça mahremiyetim olsun istiyordum. Bebek doğduğunda her şeyin değişeceğini biliyordum ve geride bıraktığım hayatın yasını tutmak için zamana ihtiyacım vardı. Neyse ki razı oldu.

Ancak, hiçbir konuda yumuşamadı. Egzotik dans günlerimi geride bırakmam konusunda kararlıydı çünkü bu bana, ailesine ve tabii ki çocuğumuza utanç getirebilirdi. Bebeğin ondan olduğunu biliyordu ama dedikoduların gerçeklerden daha hızlı yayıldığını da biliyordu. Ve insanlar iyi bir söylentiye bayılır.

Ama bu konuda daha önce yaşadığımız tartışmaların aksine, bu sefer kabul ettim. Ona Yuri'den bahsetmemiştim ve bir yanım hâlâ bu konuda suçluluk hissediyordu. Eğer Jaxon gerçeği öğrenirse, iki şeyden emindim: Birincisi, Yuri'yi kesinlikle öldürecekti. İkincisi, bana çok kızacaktı. Babasıyla birlikte babalık testine karşı çıkmış ve karakterime kefil olmuştu, eğer Jaxon sadık olmadığını öğrenirse...

Bunu düşünmeye dayanamıyordum.

Sahip olduğum tek aile olarak kulüpte kızlarımla kurduğum topluluğa ihtiyacım olduğunu söyledikten sonra barda çalışmama izin verdi. Bu bir nevi lütuftu çünkü ilk iki hafta boyunca sabah bulantılarımdan dolayı midem bulanıyordu. Ve bir direğin etrafında dönmek zaten benim için iyi bir fikir olmazdı.

Haftada birkaç gece Jaxon vardiyamın sonunda uğrayıp beni eve bırakıyordu ve her şey bir süreliğine *normalleşiyordu*.
...Ve sonra her şey yerle bir oldu.

Pembe kısa küt saçlı güzel barmen Raegan tepsime iki içki koyarken, "Üçünden ikisi burada, gerisi için bir saniyeye ihtiyacım var," diyor. "VIP'ye gidiyorlar."

"*Appletini* mi? Gerçekten mi?" Homurdanıyorum, dönüp bölüme tıktırılmış bir grup erkeği değerlendiriyorum. "Kim sipariş etti lan bunu?"

Jess elinde tepsisiyle yanımda belirip gülerek, "Doğum Günü Çocuğu olmalı," diyor. "Bu gece yirmi bir yaşına girdi ve arkadaşları onu buraya getirdi. İçlerinden biri onun bir *kiraz* olduğunu söyledi."

"Tanrım, bakirelere bayılıyorum!" Raegan soluk soluğa bara yaslanıp başını bir an için yumruğuna dayıyor. "Kirazlar her zaman çok tatlı ve minnettar olurlar. Hangisi o?"

"Bir tahminde bulunacağım ve muhtemelen üç çenesi kıllı, aleti kalkmış ve gözleri kafatasından fırlamış olanın o olduğunu söyleyeceğim," diye homurdanıyor Jess. "Onu bir mil öteden tanıyabilirsin."

Hemen ilk sırada oturan genç, esmer, soluk yüzlü çocuğu buluyorum, Crissy direk gösterisini yaparken çenesi bir karış açık. Etrafında, kendisinden çok daha büyük bir grup çocuk bağırıyor ve onu kızın külotuna dolar koymaya teşvik ediyor.

"Ah, çok sevimli," diye kıkırdıyor Raegan, iki küçük su şişesini bizim için barın üzerine koyarken. "Git ona benim için biraz sevgi ver, olur mu Rach?"

"Evet, tabii zavallı çocuk Crissy'nin performansını izledikten sonra konuşabilirse," diyorum, şaşkınlık içindeki çocuğa doğru başımı sallayarak. "Eğer ağzı sürekli açık kalırsa küçük çocuğun ağzı kuruyacak."

"Tanrım, güldürme beni," diye homurdanıyor Jess. "O Jersey'li dangalağın senin yanında hiçbir şeyi yok. Sen tanıdığım en iyi direk yağlayıcısıydın ve sonsuza dek öyle kalacaksın."

"Vay canına," diye gülüyorum, su şişesini alarak. "Bu daha önce duymadığım bir terim."

"Beğendin mi?" Jess burnunu kıvrarak sırtıyor.

"Hayır, pek sayılmaz," diye gülüyorum.

"Çok kötü," diye gülüyor Jess de, son suyunu da yuttuktan sonra şişeyi doğrudan barın karşısındaki çöp kutusuna atıyor.

"Teşekkür ederim," diye gülümsüyorum. "Ama o günler geride kaldı."

"Evet, biliyorum." Jess kollarını kavuşturdu ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Güvensiz bir patates mafyası çocuğu yüzünden."

"Maggie'nin sana karşı açtığı davanın düşmesine de sebep olan kişi," diyorum parmağımı ona doğru kaldırarak. "O yüzden belki de bebeğimin babasının üzerine fazla gitmemelisin."

"Finnne," diye omuz silkiyor Jess. "Ama seni her zaman dans etmeye teşvik edeceğim. Bunu biliyorsun. Yani, hayatımda kışkırdığım tek kız sendin. Bilirsin, sahnede yani."

"Oh durppp," diye gözlerimi deviriyorum ve onu hafifçe itiyorum.

"Ben ciddiym!" Jess omuz silkiyor, gözlerini şakacı bir şekilde bana diyor. "Seninle sadece tüm sırlarını öğrenebilmek için birlikte oldum."

"Sırlar mı?" Rae son içkileri de tepsiye koyarken, "Kimin sırları var?" diyor. "Kimin sırları var?"

"Görünüşe göre ben," diye gülerek tepsiyi kaldırıyorum.

Barda ilerlerken, normal masalardaki erkekler ıslık çalıp laf atıyorlardı, görünüşe göre sıcak pantolonumu ve kolları kıvrılmış beyaz düğmeli bluzumu en az sahne kıyafetlerimi sevdikleri kadar sevmişlerdi.

Bir *yanım* bunu özlüyor. Çünkü Jess'e itiraf etmek istemesem de aslında ne kadar iyi olduğuma dair bir fikrim var. İlk başladığım zamanlarda, becerilerimi ve rutinlerimi mükemmelleştirmek için çok çalıştığımı hatırlıyorum. Bu benim sanatımdı ve bana çok fazla serotonin veriyordu.

Bunu bir daha asla yapamayacağımı düşünmek çılgınca. Ve biraz da üzücü.

Crissy'nin seti, ben doğum günü çocuğunun masasına içkileri koyarken sona eriyor.

"Vay canına," diyor ana sahneden geri dönerken, arkadaşı omzuna vuruyor. "Bu inanılmazdı! Hiç görmemiştim-"

Gözleri beni bulduğu anda yemek tabağı büyüklüğüne ulaşıyor.

"Kutsal Guacamole," diyor, çenesi açık kalmış. "Gerçekten çok güzelsin."
Kıkırdıyorum.

Kirazlar. Onları sevmek lazım.

"Merhaba Şeker," diyorum ona göz kırparak. "Birisi bana doğum günün olduğunu söyledi. Doğru mu bu?"

Başını sallıyor, hâlâ biraz sarhoş ve sayıklayarak bana bakıyor. "Adın ne senin? Ne iş yapıyorsun?"

"Ash... Ashton," diye gülümsüyor bana, yüzünde kocaman şapşal bir sırıtış. "Ben de mafyadayım. Daha yeni başladım. Tanrım, bunu söylemek biraz garip."

Kıkırdıyorum, onun masumiyetinin biraz yetişkin flörtünü gerektirdiğine karar veriyorum.

Ne de *olsa* çocuğun doğum günü.

"Şey, bu buralarda o kadar da alışılmadık bir şey değil. Gelip güzel şeylere bakmayı seven bir sürü mafya adamımız var," diyorum, hafifçe yanağına dokunup fısıldamak için eğilmeden önce, kasıtlı olarak gömleğimin altını görmesini sağlıyorum. "Ama küçük bir tavsiye, ben olsam etrafta dolaşıp insanlara bunu söylemezdim."

"Oops!" Sarhoş bir şekilde gülüyor. "İyi bir noktaya değindin. Kimseye söylemeyeceksin, değil mi?"

"Merak etme Şekerim, dudaklarım mühürlü," diye göz kırpyorum, elimi onunkinin üzerine koyup iyice sıkıyorum.

Elime bakarken o kadar yüksek sesle yutkunuyor ki bunu kulüpte bangır bangır çalan müzikten bile duyabiliyorum.

Hah! Görev tamamlandı.

"Doğum günün kutlu olsun sevgilim," diyorum boş bardakları tepsime koyarken. "Ama işe dönmem gerek."

Dönüp VIP'den çıkmadan önce ona son bir kez göz kırpyorum ve arkamdan yalvardığını duyduğumda kendi kendime gülümsüyorum.

Bir an için kendimi kötü hissettim. Muhtemelen genç bir çocukla flört ederek biraz aşırıya kaçtım. Erkek arkadaşım ve bebeğimin babası muhtemelen bana öyle baktığı için onu boğarlardı.

Ama onu böyle salyalarını akıtırken izlemek çok iyi hissettirdi. Her zaman olduğu gibi. Başımı döndürdü ve son zamanlarda çok darbe almış olan özgüvenimi biraz artırdı.

Ve bu gerçekten bir şey *ifade* etmiyordu. Benim için flört etmek bir spordu. Erkeklerin dikkatini çekmek ve nelerden hoşlandıklarını öğrenmek bir sanattı.

Uzun zaman önce kendimi eğlendirmek için mükemmelleştirdiğim bir formdu. Dans etmek gibi, kendimi güçlü ve arzulanır hissetmemi sağlıyordu.

Çocuğa adımı falan da vermedim, yani masum bir eğlence için başının belaya girmesine imkan yoktu.

Ayrıca, Jaxon'ın bilmediği bir şey ona zarar veremez, değil mi?

Birkaç yüksek masadan birkaç boş bardak daha topladıktan sonra bara dönüyorum. Del ve Raegan'ı VIP'deki adamlardan biriyle konuşurken buluyorum.

Daha çok adamla *tartışmak* gibi. "Ne demek müsait değil?"

"Bunun neresinin açıklanmaya ihtiyacı var bilmiyorum, efendim," diyor Del, sesinde alaycı bir gülümsemeyle. "Size zaten dört kez özel danslar için uygun olmadığını söyledim."

"Ne yani, sen onun annesi falan mısın?" Adam öfkeyle tersliyor. "Bu çocuğun ilk seferi ve bu gece burada olmak için iyi para ödüyoruz. Ve onu istiyor."

"Ne istediği umurumda değil, kız müsait değil."

Ben yaklaşırken Raegan bana bakıyor ve hızla başını sallayarak konuşmadan kaçınmamı işaret ediyor.

Ama artık çok geç, çünkü adam elini bara vuruyor ve arkasını dönüp doğrudan bana bakıyor.

"Ah! İşte orada!" Heyecanla söylüyor.

"Efendim!" Del bağılıyor, parmağını kaldırıyor ve hızla barın etrafından dolaşmaya başlıyor.

"Selam güzelim," diyor adam bana doğru yürürken. "Nasılsın tatlım?"

"İyi mi?"

"Küçük kardeşim, hani şu seni görür görmez altını ıslatan? Evet, senin buradaki en ateşli kız olduğunu düşünüyor ve doğum gününde ona kucak dansı yapmanı istiyor."

"Affedersiniz, efendim!" Del yanımda belirdi, şimdi gözle görülür bir şekilde kızgındı. "Size zaten müsait olmadığını söylemiştim."

"Bana öyle geliyor ki o müsait," diye omuz silkiyor.

"Şey, ben-" diye söze başlıyorum.

"Bu ona bağlı değil," diye sertçe çıkışıyor Del. "Yönetim aksini söyledi. Performans gösteremiyor."

Bekle... Ne?!

"Ne?" Jessica konuşmaya katılarak benim sessiz duygularımı dile getirdi. "Yönetim performans sergileyemeyeceğini söyledi de ne demek?"

"Jessica," diye homurdanıyor Del, ona ters ters bakarak. "Bunun seninle bir ilgisi yok, o yüzden neden işinin başına dönmüyorsun? Zaten çok zor durumdasın genç bayan."

Jessica beni göstererek, "Evet ben olabilirim ama *o* değil," diye alay ediyor. "Buradaki en iyi dansçı o ve bence çocuk için dans etmek istiyorsa, buna izin verilmeli!"

Del, Jessica'ya ters ters bakıyor.

"İkimiz de bu işlerin böyle yürümediğini biliyoruz," diyor dişlerini sıkarak. "Bu... *yönetimden* geldi."

Ancak, kelimeyi söyleme şekli bana yönetimin bununla hiçbir ilgisi olmadığını söylüyor. Beni sahneden men etme talimatı Jaxon Pace'den geldi.

"Bu çok saçma!" Adam gülüyor. "Yani, buranın bir striptiz kulübü olduğunu sanıyordum."

Del sinirli ama kibar bir gülümsemeyle, "Öyle ve buradaki diğer dansçılardan istediğinizi seçebilirsiniz," diyor. "Ama *yönetimden* bu genç hanımın sahneye çıkmasına izin verilmediğine dair açık talimat aldım."

"İnanılmaz," diye gülüyor Jessica kollarını kavuşturarak.

Del, Jessica'yı işaret ederek, "İstersen bir istisna yapıp bunu almana bile izin verebilirim," diyor.

Adam başını sallar ama sonra Jessica'ya yukarı aşağı bakarak onu düşünür.

"Şey, sanırım," diyor Jessica'ya gülümseyerek. "O da biraz seksi."

Ama içimden bir şey kopuyor.

Görünüşe göre, Jaxon'a olan saygımdan dolayı sahneye çıkmamayı seçmem yeterli olmamıştı. Pislik herif beni aşip iş yerime ulaşmış ve evdeki anneme sahneye çıkmama izin verilmediğini söylemiş.

Lanet olsun. İşte bu.

"Biliyor musun, hayır," diyorum yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirerek. "Kardeşin için dans etmekten mutluluk duyarım."

"Gerçekten mi?! Bu harika olur!" Adam elime bir tomar yüz dolarlık banknot sıkıştırıyor. "Ne zaman hazır olursan, tabii ki. Çok heyecanlanacak."

Adam VIP'ye doğru koşarken Del, "Rachel," diye uyarıyor. "Kimin aradığını biliyorsun ve-"

"Evet, biliyorum Del," diye karşılık veriyorum. "Jaxon Pace'in benim hayatımla ilgili ne yapacağına kendisinin karar vereceğini düşündüğünü biliyorum ama öyle değil."

"Peki ya..." Del karnıma bakarak şöyle diyor. "Ben iyiyim," diye omuz silkiyorum. "Söz veriyorum."

"Bilmiyorum Rach," diyor Del başını sallayarak. "Yani Jaxon beni doğrudan aradı. Seni sadece barda görmek için bana söz verdirdi. Eğer öğrenirse..."

Jess heyecanla, "Yapmayacak," diyerek onun sözünü kesiyor ve tepsiyi elimden kapıyor. "Hadi ama, sadece bir dans Del."

"Ve bugün çocuğun doğum günü," diyorum saçlarımı at kuyruğu yaparak. "Tehlikeli bir şey yaptığım yok, o bir kiraz, Tanrı aşkına!"

"Bu gerçekten iyi bir fikir değil," diye başını sallıyor Del.

"Dinle," diyor Jess onun koluna hafifçe dokunarak. "Durumu zaten biliyorsun. Ne kadar sefil ve hasta olduğunu biliyorsun ve bu bebek doğduğunda tüm hayatının değişeceğini de biliyorsun. Bırak da kız bu gece biraz eğlensin. Lütfen?"

Del önce ona sonra bana bakıyor, riski tartarken yüzündeki çelişki açıkça belli oluyor. Ancak bu kadın her zaman bana göz kulak oldu, kulüpte çalışmaya başladığımdan beri anneme en yakın kişi oldu. Jess dışında durumumdan ve bebek doğar doğmaz kimliğimi kaybetme korkumdan bahsettiğim tek kişi o.

Belki de sonunda bu yüzden razı oldu.

"Peki!" diye yüksek sesle iç geçiriyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Bir dans, Rach. Ve sadece bu seferlik. Jaxon Pace'in emrine karşı geldiğim için beni pişman etme."

"Merak etme Del," diye hınzırca sırıtıyorum. "Ben bunu her zaman yaparım." "Ben ciddiylim!"

"Ben de öyle," diye gülüyorum ve kollarımı ona dolayıp sarılıyorum. "Ama evet, bunu sadece bir kez yapacağım ve eğer Jaxon'a bir şey ulaşırsa, beni durdurmaya çalıştığını bilmesini sağlayacağım."

"Evet, evet, evet," diye gözlerini deviriyor ve başını sallıyor. "Acele et, çabuk ol, tamam mı?"

"Biz hallederiz!" Jess bana dönerek şöyle diyor. "Hangi şarkıda dans etmek istersin?"

Ama gözlerimiz kilitlendiği anda o zaten biliyor.

"Anladım," diye sırtarak cebine uzandı ve en sevdiği kırmızı rujunu çıkardı. "Git bunu sür, ben de Donnie'ye Isla'nın setinden sonra senin şarkını çalmasını söyleyeyim."

Elinden kaptım ve giymek için sahne arkasına koştum. Jaxon Pace'e karşı gelme düşüncesiyle kalbimin göğsümde çarptığını hissediyorum. Ama o çizgiyi aşmıştı. Bu saygı değil, kontroldü.

Ve ona hayatımın bu kadar kontrolünü vermeyi reddediyorum.

Hızlı bir tazelemenin ardından, kadife ipi geçerek VIP'ye gitmek üzere tekrar zemine çıkıyorum.

Donnie'ye başımı sallayarak beyaz düğmeli ceketimin ön düğmelerini açıyorum ve doğum günü çocuğunun omzuna dokunuyorum. Tam arkasını dönüyor ki hoparlörlerden Warrant'ın *Cherry Pie* şarkısı çalmaya başlıyor.

"Vay anasını!" diye bağırıyor çocuk, ben üzerine çıkarken, kardeşi ve etrafındaki adamlar heyecanla birbirlerini tokatlıyorlar.

Kalçalarımı onunkilere doğru yuvarlayıp göğüslerimi yüzüne doğru iterken ellerini yavaşça belime koyuyor.

Ellerimi saçlarında gezdirerek ona sürtünürken ısıklar, alkışlar ve çığlıklar odanın içinde patlak veriyor. Çocuk kulaktan kulağa gülümseyerek titriyor. Kendi kendime gülerek ellerimi boynuna doluyorum ve başımı yavaş bir daire çizerek geriye atıyorum, göğüslerim gömleğime çarpıyor.

İşte o zaman yüzünün değiştiğini gördüm.

Hayatının en güzel anlarını yaşayan altımdaki adamın beti benzi attı, yüzünde mutlak bir dehşet ifadesi belirdi.

Bu çok garip.

"İyi misin, Şeker?" Kulağına mırıldanıyorum.

"Rachel!" Jessica fısıldıyor, aniden yanımda beliriyor. "Dur."

Arkamda bir şeye bakıyor, aynı şaşkınlık ve korku ifadesi gözlerine yansıyor.

Bakmak için döndüm ve aniden anladım.

Girişin hemen içinde duran Jaxon Pace ve tüm maiyeti, kardeşim ve Jaxon'ın *babası* da dahil olmak üzere.

Vay canına. Kahretsin.

Öfkeli bir Jaxon VIP alanına girip Ashton'ı boğazından yakaladıktan sonra yanımızdaki masaya fırlatırken ben de Ashton'ın üzerinden kayıyorum.

Ve eğer bu yeterince korkunç değilse, şimdi Roman Antonov'un da tüm güvenlik ekibi ve sürtük suratlı kız kardeşiyle birlikte burada olduğunu fark ediyorum. Jaxon'la evlenmek isteyen aynı muhteşem kız kardeş.

Boku yedim.

Jaxon önüme geçiyor, vücudu öfkeyle kabarıyor.

"Rachel," diye fısıldıyor zehirli bir şekilde. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Ama cevap veremiyorum. Bir cevabım yok ve tüm kelimelerimi unuttum.

Ellerini kalçalarına koyar ve kendi kendine kıkırdar.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Dudağını ısıırıyor, bana bakamıyor. "Git üstüne bir şeyler giy."

Bir şey söylemek için ağzımı açtım.

"Şimdi!" Kükreyerek beni zıplattı.

Ondan yayılan öfkeyi hissedebiliyorum, vücudundan yayılan dalgalar gibi.

"Hey, pislik!" Jess ters ters Jaxon'a bakarak beni ondan uzaklaştırıyor.

"Onunla bu şekilde konuşamazsın!"

"Onunla nasıl istersem öyle konuşurum," diye homurdanıyor

Jaxon. "Jess-"

Jess, Jaxon'ın yüzüne bakarak, "Eminim bakacaksın," diye hırlıyor.

Aman Tanrım, durmasını istiyorum.

Jess'in beni savunduğunu biliyorum ama bu durumu daha iyi hale getirmiyor.

Bir, çünkü biz konuşurken, Pace-Antonov çevresinin geri kalanı VIP'ye adım attı ve kalan sivil müşterileri her yöne koşuşturmaya gönderdi.

İki, çünkü Antonov'larla önerilen anlaşma ya da babalık testi hakkında hiçbir şey bilmiyor ve bu nedenle Jaxon'ın şu anda *neden* bu kadar öfkeli olduğunu anlamıyor.

Ama ben biliyorum.

"Bu da senin devredilemez haklarından biri, değil mi?" Jessica homurdanıyor. "İstediğim kişiyle istediğim gibi konuşabilirim çünkü ben büyük Jaxon Pace'im!"

Jaxon'ın korumaları etrafımızı sarıyor, aralarında dudağı seğirerek bana dik dik bakan kardeşim de var.

"Evet, aynen böyle oluyor," diye tıslıyor Jaxon Jessica'ya, gözlerini kısarak. "Şansına, burada durmanın ve hala lanet bir hapisane hücrelerinde oturmamanın nedeni de aynı, bu yüzden sana oturmanı ve iyi bir küçük kız gibi çeneni kapatmanı öneririm."

Kahretsin. Jess bunu kesinlikle iyi karşılamayacak.

Jessica'nın Jaxon'a fiziksel olarak saldırmasını engelleyemedi, Jaxon'ın adamlarından biri onu yakalıyor ve darbesini durduruyor.

"Siktir git, Jaxon Pace!" Jaxon'a bağıyor, iri yarı kıvılcık adamın etrafında sallanmaya çalışıyor. "Seni kendini beğenmiş pislik!"

Roman Antonov etrafındaki adamlara "Tanrım," diye kıkırdıyor ve çenesini eğlenerek ovuşturuyor. "Ben de sadece Rus kadınlarının çılgın sürtükler olduğunu sanırdım."

"Evet, ben çılgın bir kaltağım! Ama sen? Sen bir bok parçasısın, Jaxon! Bunu biliyor musun?!" Hala mücadele ettiğini söylüyor. "Bırak beni!"

"Jess! Kes şunu!"

"Hanımefendi, Bay Pace'ten uzak durun," diyor koruma sert bir şekilde.

"Tabii ki! Geleceğin değerli Yüce Don'una bir şey olmasını istemeyiz!"

"Jess! Dur artık!"

"Hayır, Rachel!" Jess yüksek sesle tersledi. "Çünkü bu sık kafalı, onun için işini, arkadaşlarını, mutluluğunu ve hayatını feda eden kişinin sen olduğunu anlamıyor!"

"Çıkarın onu buradan!" Koruma Jessica'yı sahne arkasına zorlarken Jaxon kükrer.

"*Rachel?*" Roman adamlarından birine dönerek sorar. "Bekle bir dakika, *bu* Kadın mı?"

"Dur bakalım... Benim yerime seçtiğin sürtük *bu mu?*" Roman'ın yanındaki şirret sarışın kadın alay ediyor, çenesi düşüyor. "*Hamile* olan mı?"

Siktir.

"Hamile mi?!" Michael yüksek sesle araya girer. "Hamile misin lan?!"

Siktir. Siktir. Siktir.

Jaxon'ın yüzü kesinlikle dehşet vericiydi. Çenesi geriliyor ve gözleri kapanıyor, yumruğu sıkılıyor.

"Seni lanet olası piç!" Michael kükrer ve aniden Yuri'nin üzerine atılır.

Ancak Yuri, Roman'ın hemen yanında durduğu için Michael'ın vücudu Rus mafya babasına çarparak Roman'ın tüm adamlarının silahlarını çekmesine neden olur.

"Ne oluyor lan?!" Roman tersler.

Pace Mafyasının adamları da silahlarını çeker ve herkes çıkışa doğru koşarken aniden tüm kulüpten çığlıklar yükselir, personel de kapıya yönelir ya da soyunma odasına geri çekilmeyi tercih eder.

"Whoa whoa whoa!" Dimitris gürliyor. "Ateşi kesin! Ateşi kesin!"

"Ateş etmeyin!" Roman, kafası karışmış ve çok korkutucu görünen Ruslar Yuri ve Michael'ın birbirlerini yumruklayıp pençelemelerini ve masalara çarpmalarını izlerken bağırır.

"Charlie, Rachel'ı buradan çıkar!" Jaxon bağırıyor. "Michael! Yeter!" Dimitris kükrer.

"Kız kardeşimi hamile bıraktın!"

Ancak kelimeler Michael'ın dudaklarından çıktığı anda, Yuri belinden silahını çıkarmayı başarır ve Michael'ın boğazına doğru sertçe iter.

"Hayır, yapmadım!"

"Seni onun lanet dairesinden çıkarken gördüm!"

"O zaten hamileydi, seni amcık!" Yuri, Michael'ı üzerinden itmeden önce acı acı sırtarak karşılık veriyor. "Ama, bilirsin, sanırım yükümü kaltağın içine boşaltmak ve bunun için endişelenmek zorunda olmamak hoşuma gitti."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Michael'ın eli silahına gider ama Ethan daha hızlı davranarak silahını çeker ve Michael'a doğrultur.

"Eğer o silaha dokunmayı düşünürsen, evlat," diye homurdanıyor. "Seni kendim vururum."

Kulübün boşaltılması ve müziğin kapatılmasıyla birlikte tüm kulüp sessizliğe bürünür.

Jaxon dönüp bana bakıyor, yüzü bomboş.

Korkunç derecede boş.

"Ne... ne dedin sen az önce?" Dimitris sessizce Yuri'ye doğru yürür.

Sesinin sessizliği, Jaxon'ın yüzündeki soğuk ve karmaşık inançsızlık ifadesiyle birleşince tüm vücudum titriyor. Dimitris Pace adamların ortasına doğru adım atarken odadaki adamlar silahlarını indiriyor. "Ne?" Yuri yutkunuyor, Dimitris Pace'in korkutucu yapısı ve varlığı Chicago Don Supreme onun sinirlerini kaybetmesine neden oldu.

"Az önce ne dedin sen?" Dimitris tekrarlar. "Kelimesi kelimesine." Ölmek istiyorum. Buhar olup uçmak istiyorum. Çünkü Dimitris de dahil olmak üzere herkes Yuri'nin az önce ne söylediğini biliyor.

"Ben... Ben... Ben," diye kekeliyor Yuri endişeyle.

"Rachel'la mı yattın?" Dimitris sorar.

Yuri'nin gözleri irileşiyor ve hiçbir şey söylemiyor, önce bana sonra da heykelsi Jaxon'a bakıyor.

Jaxon dönüp Yuri'ye bakmıyor, gözünü bile kırpmıyor, bana dik dik bakmaya devam ediyor.

Roman Rusça bir komut vererek Yuri'nin sıçramasına neden olur ve muhtemelen Yuri'nin Dimitris'in sorusuna cevap vermesini talep eder.

"Evet... ama o... zaten hamileydi," diyor Yuri sessizce. "Ne oluyor lan?!" şirret sarışın kadın araya girer.

"Polina, bırak gitsin," diye hırlıyor Roman. Ancak Polina onu duymazdan gelerek bize doğru hışımla ilerliyor.

Polina bana dik dik bakarak, "Bu kaltağı hamile bıraktığı için evlenemeyeceğimizi söylemiştin," diye çıkışıyor. "Sen de öyle dedin Roman!"

Roman Rus'a bir şeyler homurdanıyor, el kol hareketleri yapıyor ve gözlerini deviriyor, açıkça sinirli.

"Senin bebeğin olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun Jaxon?"

Dimitris bana ters ters bakarak, "Tam da bilmek istediğim şey," diyor.

Jaxon'ın gözlerinin arkasındaki çarklar o kadar belirgin bir şekilde dönüyor ki düşüncelerini yüksek sesle duyabiliyorum.

Bebeğin kendisinden olduğunu biliyor ama aynı zamanda babasının anlaşmasının mahvolduğunu, Rus patronun kız kardeşinin çok kızgın olduğunu ve herkesin önünde küçük düşürüldüğünü de biliyor.

Bu bebeğin onun olduğunu biliyor ama benden de *nefret ediyor*.

Ama Jaxon beni burada ihbar ederse, korumamı kaldırırsa, bu adamlardan birine, bu ailelerden birine beni öldürme emri verilecektir. Ve beni öldürecekler.

"O benim bebeğim," diyor Jaxon sessizce.

Odadaki erkekler hem İngilizce hem de Rusça mırıldanmaya başladılar, ardından oda tekrar sessizliğe gömüldü. Çok sessiz.

"Tamam o zaman..." Roman gözlerini alaycı bir şekilde devirerek boğazını temizliyor. "Şey, sanırım, tebrikler... *Sanırım?*"

Tüm oda benim hakkımda sessiz bir konuşma yapıyor gibi görünüyor, herkes ya benden nefret ediyor ya da beni yargılıyor. Dimitris bana bakmayı reddederek ikimize doğru yürüyor.

"Jaxon," diye fısıldar, adı neredeyse oğlunun ifadesini geri alması için bir yalvarış gibidir. "Emin misin?"

"O benim bebeğim," diye tekrarlıyor Jaxon. "Bebeğinin babası benim." "Ama... ama nasıl *emin* olabiliyorsun?!"

Polina alay eder.

"Yeter Polina," diye uyarıyor Roman.

"Ne?!" Polina tersledi. "Yani, ben sadece hepimizin düşündüğü şeyi söylüyorum."

"Polina! Kapa şu lanet çeneni!" Roman gözlerini devirerek bize doğru bir adım attı. "Bu bizim işimiz değil."

"Ama... Ama... Bu *adil değilrrr!*" Sızlanıyor, "Bu kaltak her şeyi mahvetti! Jaxon ve ben evlenecektik! Baba çoktan kabul etti!"

"Bunu sadece seni susturmak için söyledi! Çünkü sen sinir bozucu, rahatsız edici, amansız bir kulak kurdusun!" Eliyle konuşma hareketi yaparak ona bağırıyor. "Yap, yap, yap, yap!"

"Siktir git, Roman! Kızgınım ve birinin bunun bedelini ödemesini istiyorum!" Bana bakarak ona bağırıyor.

Jaxon tüm bu süre boyunca hiçbir şey söylemedi. Gözleri bir saniye bile benden ayrılmadı. Sanki bu korkunç, iğrenç, berbat hissin içinde oturmamı ve ne kadar zarar verdiğimi tam olarak anlamamı istiyormuş gibi.

"Ben ciddiylim!" Polina uluyor. "Birisi bu fahişenin günahlarının bedelini ödemeli!"

Roman iç geçiriyor, bir elini kalçasına koyuyor ve diğer eliyle gözlerini ovuşturarak nefesinin altında küfrediyor.

"Birinin ödemesini istiyorsun, ha?" diyor başını sallayarak. "Pekâlâ, tamam Polina.

Birisi bu orospunun parasını ödeyecek!"

Kimse tepki vermeyi düşünemedi Roman silahını kılıfından çıkar ve bir el ateş eder.

...Yuri'ye.

Polina ve ben sığıyoruz, silah sesi Jaxon'u da sonunda trans halinden çıkarıyor. Odadaki neredeyse tüm silahlar bir kez daha çekilirken o dönüp önüme geçiyor. Ama Yuri masanın üzerine yığılıp vücudu yere çarptığı anda Polina hemen kan dondurucu bir feryat koparıyor.

"Aman Tanrım!" Yuri'nin yanına koşarak çığlık atar. "Roman! Ne yaptın lan sen?!"

Polina, Yuri'nin yüzünü tutuyor ve ağzından fışkıran kanla boğulurken ana dilinde hıçkırarak ağlıyor.

Aman Tanrım.

"Birinin ödeme yapmasını istediniz ve şimdi biri ödeme yaptı!" Roman acımasızca hırlıyor. "Sana lanet bir fahişe olmayı ve işime engel olmayı bırakmanı söylemiştim."

"Eeeeeeeeeek!" Polina avazı çıktığı kadar bağıyor ve Yuri'nin kanıyla kaplanmış titreyen ellerine bakıyor. "Aman Tanrım! Hayır!"

"Küçük ilişkinizi bilmediğimi mi sanıyorsun? Arkamın dönük olduğunu düşündüğün her seferinde bu *mudakla* seviştiğini, ha?" Adamlarına bir Rus komutuyla çıkışıyor. "Biliyorum Pol. *Her şeyi* biliyorum ve her şeyi görüyorum. Sana söyledim, ben lanet olası bir *Tanrıyım*."

"Hayır, sen bir canavarsın!" Roman'ın adamları onu yerden kaldırırken feryat ediyor. "Baba'ya söyleyeceğim!"

Roman acımasızca gülerek şöyle der. "Tatlım, Baba senin kasabanın bisikletinden daha fazla sürüldüğünü biliyor! *Fahişe* olan biri varsa, o da sensin, Rahibe."

"Yuri!" Roman'ın adamları onu yanımdan sürüklerken feryat ediyor. "Oh, Tanrım!

Hayır! Yurrrri!"

Yüce Tanrım! Onu seviyordun.

Roman'ın adamları onu uzaklaştırıyor, ama Jaxon ve benim yanımdan geçerken, Polina'nın gözyaşı lekeli yüzü aniden bana bakıyor, gözleri benimkileri buluyor.

"Seni aptal sürtüğ! Bunların hepsi *senin* suçun!" Çığlık atarak bana doğru hamle yaptı, Roman'ın korumaları tarafından engellendi.

Jaxon beni arkasına doğru iterek ikisinin arasına girdi.
Biz.

"Bunun bedelini ödeyeceksin! Beni duyuyor musun, seni lanet fahişe?!
Yemin ederim

Tanrım, bunun bedelini ödeyeceksin!"

"Yap, yap, yap, yap," diye alaycı bir şekilde havlıyor Roman, gözlerini devirerek. "Biri onu lanet arabaya koysun. Sessiz kalamıyorsa bagajı kullanın."

Polina ıglıklar atarak, ağlayarak ve Roman ile bana iki dilde küfürler ederek kulüpten dışarıya kadar sürüklendi. Sonra kardeşı parmaklarını şıklatarak Yuri'nin cesedini işaret etti.

"Onu da buradan çıkarın. Kokmaya başlamadan önce. Ölülerin kokusundan nefret ediyorum."

"Bay Antonov," diyor Dimitris boğazını temizleyerek ve Yuri'nin cesedi kaldırılıp adamların arkasından taşınırken bakarak. "Tüm bunlar için özür dilerim. Ama sizi temin ederim, buna gerek yoktu. Bela istemiyoruz."

"Pfft! Sorun değil," diyor Roman kendi kendine kıkırdayarak ve Dimitris'e el sallayarak. "Büyükbabam '*olması gerekenden kaçamazsın*' derdi. O da bizim gibi hayatı uçlarda yaşardı, yani bilirsiniz... meh,"

Omuz silkiyor.

"Bu durumda, o pis heriften zaten hiç hoşlanmamıştım. Ve bilirsiniz, bazen sürüyü itlaf etmek iyidir."

"Peki ya kız kardeşin? Onu kırmak istememiştik-"

"Şımarıktır, bu yüzden hayatın *kendisi* onu rahatsız eder," diyerek omuz silkiyor Roman ve arkasındaki adamlara bakarak içten bir kıkırdamaya katılıyor. "Babam onu bu yolculuğa benimle birlikte gönderdi çünkü sürekli kulağının dibinde dırdır etmesinden bıktı. Polina her zaman burnunu ait olmadığı yerlere sokma becerisine sahip olmuştur. Ve her zaman bir sürtük olmuştur. Bu yüzden, iyi niyetle, bu eşleşmeyi asla gerçekten desteklemezdim."

Jaxon ile göz göze geliyor.

"Sürtük kız kardeşimden daha iyisini hak ediyorsun."

Ancak Jaxon hiçbir şey söylemiyor, bunun yerine sadece başını sallıyor ve Roman'a kıbarca gülümsemeye zorluyor.

Nefes almayı ne zaman bıraktığımı bilmiyorum ama vücudumun titrediğini hissedebiliyorum.

Bu gerçekten oldu. Hepsi ortaya çıktı. Ve bir adam öldü.

...Hepsi benim yüzümden.

"Peki o zaman!" Roman ellerini yüksek sesle birbirine vurarak boş ve sessiz kulübe bakıyor. "Görünüşe göre artık tüm mekân bize ait. Tüm kulüp VIP! Ancak, görünüşe göre havayı da bozduk. Sanırım bir içkiye ihtiyacımız var."

"Samuel," diyor Dimitris, özel güvenlik görevlilerinden birini çağırarak. "Bay Antonov'a barın arkasındaki en iyi votka şişesini getir. Sonra da gidip Del'i bul ve barmenleri geri getirmesini söyle. Derhal."

"Evet efendim," diye başını sallıyor.

Roman arkasına dönmeden önce kendi kendine gülümsüyor, gözleri hala kanlar içinde, elleri başının arkasında, Ethan'ın tabancasını sırtına dayamış olan Michael'a takılıyor.

"Belki de son *asabi* tipleri de ortadan kaldırabilirsek, birkaç kız ve votka alıp işimize geri dönebiliriz, değil mi?"

Dimitris Ethan ve Jaxon'a dönmeden önce kıbarca gülümseyerek, "Elbette," dedi, "bize *işimizi* halletmemiz için bir dakika verin."

Beni kastediyor.

Ethan, Michael'ı kapıya doğru iterek, "Pekâlâ, yürü bakalım," diye çıkışır. "Görevden alındın. Süresiz olarak."

Şimdi kendimi sessiz ama öfkeli bir Jaxon Pace ile baş başa buldum. "Jaxon..." Söylemeye çalışıyorum ama kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Birden kolumdan tutup beni odadan dışarı çıkardı. "Bekle..."

Ne yapıyorsun? Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Ama Jaxon hiçbir şey yapmadı, bunun yerine beni koridordan aşağı çekti ve doğruca ara sokağa açılan kapıdan dışarı çıkardı.

Chicago'nun soğuk havası tenime çarptığında nefesim kesiliyor ve gömleğimin düğmelerinin hâlâ açık olduğunu fark ediyorum.

Lanet olsun. Yüce Tanrım.

Jaxon benden uzaklaşıp çenesini ovuştururken utanarak hızla yeniden düğmelemeye başlıyorum.

"Jaxon," diye fısıldadım. "Ben... Ben çok üzgünüm."

"Biliyor musun, bu çok komik," diye kıkırdıyor Jaxon ve benden uzaklaşıyor. Ellerini saçlarında gezdirirken kahkahası daha da yükseliyor ve biraz daha dengesizleşiyor. "Özür dilerim. Evet, bu çok komik."

Ne düşündüğünü hayal bile edemiyorum.

"Öyleyim," diyorum yalvarırcasına. "Şu anda ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum."

"Ne diyeceğini bilmiyor musun? Neden hamile olduğunu ve hala burada bu saçmalığı yaptığını açıklamaya ne dersin?! Huh?!" Alaycı bir şekilde gülüyor. "Ya da ailemle birlikte bir riske girmemi tartışsak ve sen dönüp beni utandırsan nasıl olur? Hem de *senin* istediğin bir uzlaşmaya vardıktan hemen sonra! Buna ne dersin?"

"Bir şey değildi, Jaxon, yemin ederim!"

"Hayır, kesinlikle bir şey var!" diye çıkışarak bana doğru hışımla ilerledi ve beni sokak duvarının soğuk betonuna yasladı. "Babam bunu gördü, Rachel! Bunu ona nasıl açıklayacağım, ha? Az önce *çocuğumun* annesinin ve torununun, kızışmış bir orospu gibi erkeklerimin üzerine atladığına şahit olan adama?!"

Varlığı beni sarıyor, devasa gövdesi üzerimde yükseliyor ve sokaktaki tüm ışığı engelliyor.

"Lanet olası *adamlarımın* üzerine!" Yüzüme doğru kükrüyor, yumruğunu tuğlaya sertçe vuruyor ve duvardan aşağı toz serpiyor. "Bunun beni nasıl gösterdiğini sanıyorsun?!"

Jaxon'ın bana asla vurmayacağını bilmeme rağmen, yüzündeki öfke ve boynundaki damarın atışı beni zıplatıyor. Tüm kavgalarımızda onu hiç ama hiç bu kadar öfkeli görmemiştim.

Çekilmeden önce bana ters ters baktı.

"Siktir!" Eğilerek bağılıyor, sesi taş duvarlarda yankılanıyor. "Allah kahretsин!"

"Sadece bir danstı Jaxon," diye yalvararak ona doğru yürüdüm ve kolunu tuttum. "Yerini dolduracak birine ihtiyaçları vardı ve-"

Kolunu benden ayırdı.

"Çek ellerini üzerimden." O kadar ölümcül hırlıyor ki, tüylerim diken diken oluyor.

"Lütfen, inan bana, hiçbir şey değildi!"

"Ya Yuri?" Tersledi. "Yuri neydi, Rachel? Çünkü az önce bunun lanet bir danstan çok daha fazlası olduğunu itiraf etmiş gibi görünüyor! Hem de herkesin önünde!"

Sikeyim.

"Yine ne dedi?" Tükürüyor, gözlerini bana diyor ve çenesini ovuşturuyor. "O küçük, sevimli bilgiyi nasıl verdi?"

Elini bacağına vurur ve parmağını şıklatır.

"Oh, bekle, şimdi hatırladım, bu doğru!" Dilini tıkırdatıyor. "Senin içine boşalmaktan zevk aldığını, çünkü ona hamile olduğunu söylemiştin!"

Gözlerini kapatır ve başını sallar.

"...senin *içinde*," diye fısıldıyor kendi kendine, kıkırdamadan önce. "İnanılmaz."

Yüzündeki ifade kesinlikle yürek parçalayıcı. Gözlerimi kapatıyorum, sıcak gözyaşlarının yanaklarımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum.

"Bak, Jaxon, sadece yalnızdım!" Ona yalvararak söylüyorum. "Geri döneceğini düşünmemiştim. Cevap vermedin ya da aramadın ve herkes senin böyle hayalet gibi olduğunu söylüyordu-".

"Tam anlamıyla lanet olası *Duruşmaların* ortasındaydım, Rachel!" Gülüyor, sesi ara sokaktaki duvarlarda yankılanıyor. "Denemeler! Onların ne olduğunu bildiğini biliyorum! Her gün hayatımı riske atıyor, hayal bile edemeyeceğin şekillerde sınanıyor ve işkence görüyordum. O gece medeniyete döndüğüm ilk gündü ve orada olmak bile istemiyordum. Hem de hiç."

"Bunu şimdi biliyorum, ama ben-"

"Beni bundan daha iyi tanıdığını sanıyordum," diyor elini göğsüne bastırarak. "Senin için yaptığım her şey *sana* yardım etmek, hayatını daha iyi hale getirmek içindi. Ve attığım her adımda benimle savaştın."

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor, kalbim göğsümün içinde boğuluyormuş gibi hissediyorum.

"Ve şimdi," diyor yüksek sesle homurdanarak ve eliyle sokağın aşağısını işaret ederek. "Sadece bekleyemediğini değil, aynı zamanda lanet olası Ruslarla yattığını da mı öğreniyorum?!"

"Çılgına dönmüştüm Jaxon, ne yaptığımı bilmiyordum!"

"Saçmalık!"

"O gece," diyorum tüm cesaretimi toplamaya çalışarak. "Sana bebekten bahsetmek için bara geldim ve sen Polina'yla birlikteydin. Seni onunla gördüm!"

"Ben asla Polina *ile birlikte* olmadım!" Bana bağıyor. "O boş kaltakla sadece Roman'ın kız kardeşi olduğu için eğleniyordum. Evet, sarhoş olduk ve takıldık ama hepsi bu. Ve evet, bu bir hataydı. Ama ne yaptım biliyor musun? Sana *anlattım* Rachel. Sana söyledim amına koyayım! Çünkü bunu hak ettiğini düşündüm! Bu arada, kardeşinden Yuri'yi *becerdiğini* öğrenmem mi gerekiyor?! Aynı gece! Senin söylemeyi unuttuğun bir gerçek!"

"Haklısın, sana söylemeliydim, sadece bir hataydı, Jaxon," diye yalvarıyorum. "Aptalca bir hataydı."

"Evet, *bu* da öyle."

Benden uzaklaşıp yürümeye başlamadan önce mutlak bir tiksintiyle bana bakıyor.

"Hayır! Jaxon!" Arkasından koşarak ağlıyorum. "Bekle, lütfen!"

"Beklemek mi? *Beklemek* mi?! Söyle bana, neyi beklemeliyim Rachel?" Dilini şaklatarak tersledi. "Olmadığın bir şey olmanı mı? Ya da uyanmanı ve benim sadece seni desteklemeye ve hayatını daha iyi hale getirmeye çalıştığımı fark etmeni mi?"

"Biliyorum, aptalın tekiydim," diye feryat ediyorum. Ellerini kalçalarına atarak gülüyor.

"Biliyor musun," diyor alt dudağını ısırarak. "Senin küçük şirret arkadaşın, hani şu hapishaneden uzak tutmak için yüzlerce torpil yaptığım? Evet, bir şekilde bencilce ve kasıtlı olarak kendi hazzım için senin mutsuz olmanı talep ettiğimi ima etmesi sadece pastanın üzerindeki krema gibiydi."

"Jaxon, Jess benim adıma konuşmadı!"

"Hayır, ama sen öyle *düşünüyorsun*," diyor parmağını bana doğru sallayarak. "Ve görüyorsun ya, sorunumuzun özü de burada yatıyor, Rachel."

Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırır.

"Seni sefil ve mutsuz görmek gibi sapkın bir sadist arzum olduğu için dansı bırakmanı istemedim. Seni bastırmaya ya da boğmaya çalışmıyorum."

"Biliyorum!"

"Dansı bırakmanı istedim çünkü korumam gereken bir ailem ve itibarım var! Artık doğmamış çocuğumuzun da dahil olduğu ve bu konuda söz hakkı olmayan bir aile. Onların itibarını korumaya çalışıyordum, bir baba olarak bunu yapmam *gerektiğini* düşünüyordum. İkimizin de yapması gerekenin bu olduğunu sanıyordum!"

"Öyle ve sen yaptın," diyorum gözyaşları içinde, kelimelerim boğazımda düğümleniyor. "Bak, ben sadece bir hata yaptım, Jaxon. Hepsi bu."

Bana bakıyor; acı, hayal kırıklığı ve hayal kırıklığı yüzünde içgüdüsel olarak resmedilmiş. Alt dudağını yalıyor ve başını sallamadan önce kendi kendine kıkırdıyor.

"Biliyor musun, senin farklı olduğunu düşünmüştüm. Tanrım, gerçekten düşünmüştüm," diye fısıldıyor kendi kendine, çenesini ovuşturarak. "Bizim dünyamızda büyümek için zor zamanlar geçirdiğini biliyorum ve buna saygı duyuyorum ama benimle olmanın ne demek olduğunu anladığını sanıyordum. Üzerimde ne tür baskılar olduğunu ve her zaman olacağını. Hayatına senin adına karar verilmesinin nasıl bir şey olduğunu herkesten çok senin anlayacağını düşünmüştüm."

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Pişmanlığımı ona nasıl anlatacağımı bilemiyorum.

"Ne kadar aptalım," diye fısıldıyor acı içinde, ağzını siliyor. "Jaxon, ben-"

"Biliyor musun," diye sessizce alay ediyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Hayır. Benden bu kadar."

"Hayır! Jaxon! Lütfen!" Başını sallayarak benden uzaklaşmaya başladığında yalvarıyorum. "Bunu düzeltebiliriz! Yapabileceğimizi biliyorum!"

"Hayır, yapamayız," diyor, yüzü soğuk, sanki aniden bir yabancıymışım, daha önce hiç tanışmadığı biriymişim gibi. "Çünkü başını nasıl bir belaya soktuğun ya da aileme nasıl bir utanç getirdiğin konusunda endişelenemem. Zaten endişelenecek yeterince şeyim var."

"Lütfen!" Feryat ediyorum. "Jaxon, sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacımız var!"

Gözlerini kapatıyor, sanki doğmamış çocuğumuzdan bahsetmek neredeyse kabul edilemeyecek kadar acı vericiymiş gibi.

"Bak, sana ve bebeğe destek olacağım, çünkü bu benim işim, ama oynadığın bu küçük manipülatif oyunların bir parçası olmaktan bıktım. Oynayacak başka birini bul."

"Bu bir oyun değil," diye hıçkırıyorum, göğsümün kabardığını hissediyorum. "Jaxon, lütfen. İnan bana."

"Sadece bu kadar," diye omuz silkiyor ve başını sallıyor. "Yapamam. Kavga etmekten yoruldum."

Sözleri beni bir kurşun gibi delip geçiyor.

"Her zaman seninle olamam, her zaman. Ve yatağında sıcak bir bedeninin olmasının tek ihtiyacın olduğu açık. Kendine saygısızlık etmek istiyor olabilirsin Rachel, ama bu bana son saygısızlığın olacak."

Hayır, hayır, hayır. Bu şu anda gerçekleşiyor olamaz!

Uzaklaşmak için dönüyor ve ben ona doğru uzanıp kolunu tutuyorum, ancak geri çekildiğini hissediyorum.

"Sana saygı duyuyorum, Jaxon!" Ona pençe atarak bağıriyorum. "Bana bir şans daha ver, lütfen! Daha iyisini yapabilirim, söz veriyorum!"

"Hayır," diye fısıldıyor. "Yapamazsın, Rachel."

Ara sokakta yürümeye devam ediyor, ama peşinden giderken topuğum kalitesiz kaldırımdaki bir deliğe takılıyor ve bileğimi burkuyorum.

"Ah! Kahretsin!" Yüzümü buruşturdum, yere yığıldım.

Ama Jaxon durmuyor. O kadar kızgın ve bıkkın ki yürümeye devam ediyor.

İşte bu kadar. Onu kaybedeceğim. Hemen şimdi.

Bileğimdeki bıçak gibi ağrıya rağmen ayağa kalktım ve peşinden topallayarak yürümeye başladım.

"Lütfen bekler misin?" Acıdan neredeyse bağırarak ağlıyorum. "Sadece benimle konuşur musun?"

"Konuşmaktan bıktım," diyor. "Ve beklemekten de bıktım."

"Jaxon," diye yalvarıyorum, ara sokaktaki taş duvara yaslanıyorum, peşinden koşmaya devam edemiyorum. "Lütfen bunu yapma... Seni seviyorum!"

"Hayır. Sen. Lanet olası. Yapma!" Birden kükrüyor, arkasını dönüp bana bakıyor, gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir öfke var. "Nereden bildiğimi biliyor musun? Çünkü bunu ilk kez söylüyorsun. Tam burada, şu anda. Ve ne var biliyor musun? Sorun değil. Çünkü ben de seni sevmiyorum. Artık sevmiyorum. Bu iş bitti. Sen ve ben? Biz *bittik*."

Tüm kelimelerim ağzımdan kaçıyor ve çaresizce Jaxon Pace'in ara sokaktan aşağıya, gözden kayboluşunu izliyorum.

...ve hayatımdan çık.

Bir topun içine yığılıyorum, duvardan aşağı kirli kaldırıma doğru kayıyorum, hıçkırığa hıçkırığa ağlıyorum. Bir anda dünyam paramparça oldu ve hepsi benim suçumdu.

Ben hatalıydım. O haklıydı. Her konuda.

Jaxon beni sevmiştii ve ben bunu kabullenememiştii. Beni korumaya çalışmıştı ve ben ona karşı savaşmıştım. Ve şimdi burada oturmuş, günahlarımın içinde debeleniyor, hiçbirini geri alamıyordum. Jaxon ve ben bitmiştik. Gerçekten bitmiştik.

Orada oturmuş, dizlerimi vücuduma yaslamış, sonsuza dek sürecekmii gibi gelen bir hıçkırıkla ağlıyorum; tek ses caddeden ara sıra geçen arabalar ve benim ara sıra hıçkırıklarım.

Ama sonra birden sokağın diğer ucundan gelen bir araba sesi duyuyorum.

"Yo, yo, bak!" Bir adamın dediğini duydum. "Burada neyimiz varmış?" "Dostum, bu daha önceki kız! Ağlıyor!"

"Hey, tatlım, iyi misin?"

Küçük ıstırap topumun içinde, beni yalnız bırakacaklarını umarak onları görmezden geliyorum.

Şu anda buna gerçekten ihtiyacım yok.

"Hey Kedicik," diyor nazikçe. "İyi misin? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Görünüşe göre öyle değil.

"Ben iyiyim," diye yalan söyledim. "Lütfen beni yalnız bırakın."

Kafamı kaldırdığımda, küçük kardeşi için kucak dansı parasını ödeyen adam olduğunu görüyorum.

"Hayır, değilsin," diyor başka bir adamın sesi ve arkamı döndüğümde Jaxon tarafından boğulup odanın öbür ucuna fırlatılan çocuk kardeşin onun arkasında durduğunu görüyorum.

En azından o iyi. Gerçi muhtemelen benden nefret ediyordur.

"Bak, özür dilerim," diyorum yüzümdeki rimeli silerek. "Sana yaptıkları için. Benim onunla hiçbir ilgim yok-"

"Şşşt," diyor çocuk yanıma eğilerek. "Sorun yok, tamam mı? Birkaç sıyrık ve çürük var ama üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil. Patronun kızı olduğunu bilmiyordum."

"Artık değil," diyorum hıçkırıklarımı bastırarak.

"Kahretsin," diyor başını sallayarak. "Çok özür dilerim. Ama cidden, buna değdi. Bayıldım."

"Sevindim," diyerek gülümsemeye çalıştı. "Ama dinle, sadece kötü bir gece geçiriyorum, tamam mı? O yüzden lütfen beni görmemiş gibi davran."

"Hayır, lütfen," diyor sempatik bir şekilde. "Sana yardım etmemize izin ver." "Sorun değil," diyorum, ayağa kalkarak.

Ancak ayak bileğim kaldırırma çarptığı anda yakıcı acı geri dönüyor.

"Ow!" İrkildim.

"Tatlım, yaralanmışsın," diyor çocuk.

"Sadece bileğimi burktum," diyorum umursamazca. "Önemli bir şey değil."

Jaxon'la birlikte çıktığımız ve dışarıdan açmak için bir kolu olmayan kapıya dönüp baktığımda, kulübe geri dönmek için bu sokağın sonuna kadar yürümem gerektiğini fark ediyorum.

Ama Jaxon kulübe geri dönecek.

Adamları, babası ve tüm Ruslarla birlikte. Şimdi hepsi bana sıradan bir sokak süprüntüsüyümüşüm gibi bakıyor.

Siktir, belki de öyleyimdir.

"Bak," diyor ağabeyim, bana doğru yürürken. "Artık Jaxon Pace ile birlikte olmadığını söylemiştin, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"O zaman ne yaptığınız umurunda olmaz. Burada bir arabamız var. Neden binmiyorsun, seni eve götürebiliriz?"

Evde. Kulağa hoş geliyor. Burası dışında herhangi bir yer. Çocuk bana gülümsüyor ve elini uzatıyor.

"Tamam," diyorum sonunda.

Kiraz Çocuk arabaya binmeme yardım ediyor, ağabeyi de arka kapıyı açıyor.

"Josh, kenara kay, bayana yer aç," diyor ve ben de arka koltuğun ortasına kayıyorum.

Yanımda kayıyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar gözlerimi silerek. "Sokağın sonundan sola dönerseniz, caddenin hemen aşağısında."

Araba hareket etmeye başladı, ancak sokağın sonunda talimat verdiğim gibi sola dönmedi.

"Merhaba," diyorum, ileri uzanıp şoförün omzuna dokunarak. "Kusura bakmayın ama sanırım beni eve götürmek için sola dönmeniz gerekiyordu."

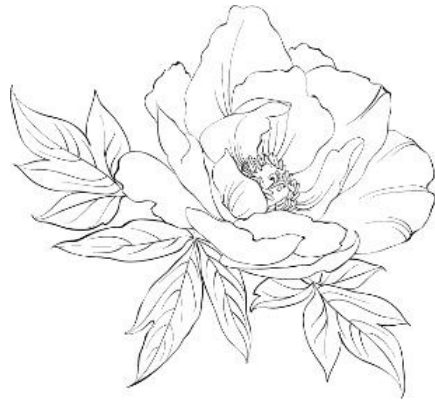
Ama yanımdaki adam elimi tutup tekrar kucağıma koyduktan sonra eğilip kulağıma fısıldıyor.

"Seni eve götüreceğimizi söylemiştik," sıcak viski nefesi burun deliklerimi dolduruyor. "Ama asla *senin evin* olacağını söylemedik, değil mi Kedicik?"

Ve birden kederli beynim anladı.

Korkunç bir hata yaptım.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi Dört Adam

"Bekle," diyorum, midemin bulandığını hissederek. "Diyorsun ki onlar..."
"Bana tecavüz ettiler," diyor Rachel, gözleri benimkilerle kilitleniyor.
Bana söylediği hiçbir şeyi anlayamadan ona bakıyorum. "Ama," diyorum,
kelimelerim göğsümde boğuluyor. "Bu bakire bir çocuktu,
Değil mi? İyi biri olduğunu söylemiştin
hani?!" Kendi kendine sessizce
kıkırdıyor.

"Evet, görünüşe göre patronun kızına dokunduğun için masaya atılmak
seni değiştiriyor," diyor dilini şaklatarak. "Bana çok kızdılar ve intikam almak
için küçük kardeşlerinin benimle uğraşmasına izin vermeye karar verdiler. Ve
sadece eğlence için."

"Hayır," diyorum başımı sallayarak.

"Üç gün boyunca." Şarabından bir yudum daha alarak devam ediyor. "Bir
masaya bağlandım ve saldırıya uğradım. Aklınıza gelebilecek neredeyse her
şekilde. Ama sanırım bir FBI ajanı olarak çok şey hayal edebileceğinizi
varsayabilirim."

Kalbim göğsümde çarpıyor.

"İlk başta karşı koymaya çalıştım," diyor usulca. "Ama bu her şeyi daha da
kötüleştirdi."

Dizlerinin üzerinde öne doğru eğilir ve elindeki kadehin içindeki şarabı
döndürür.

"Tanrım," diye fısıldıyorum, zorlukla yutkunarak. "Ben bile..." sesim
kesiliyor ama onun neler yaşadığını anlamaya başlamamın mümkün
olmadığını fark ediyorum.

Başımı sallıyorum.

"Bundan kurtulmak için gereken gücü hayal bile
edemiyorum." Sessizce homurdanıyor.

"Yanlış anladın, Adam. *Hayatta* kalmaya çalışmıyordum," diyor yüzünde hüznü bir gülümsemeyle. "O noktada savaşmayı bırakmıştım. Sadece sonun gelmesini bekliyordum."

Sözleri damarlarımda asit gibi hissediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, o üç gün boyunca katlanmış olması gereken akıl almaz dehşeti gözümün önüne getirmemeye çalışıyorum. Şu anda benimle bir şişe şarap eşliğinde rahatça tartıştığı dehşetleri.

"Gerçekçi olmak gerekirse, yeniliğin etkisinin geçmesinin an meselesi olduğunu ve o zaman beni öldüreceklerini biliyordum. Yapmak zorunda kalacaklardı," diye fısıldıyor, her kelimesi küçük çalışma odasında hissediliyor. "Bu yüzden pes ettim."

Hareket edemiyorum. Zar zor düşünebiliyorum.

"Yine de içinde özgürleştirici bir şey vardı."

"Özgürleştirici mi?"

İç çekiyor.

"Bir şey, bilmiyorum, güçlü, sanırım?" Rachel devam ediyor. "Dibe vurduğunuz an -*gerçek* dibe vurmaktan bahsediyorum, sadece aşırı şişirilmiş bir üzüntü platosu değil, neredeyse bir teselli. Çünkü en azından daha fazla *düşemeyeceğinizi* fark ediyorsunuz. O anda başka bir şey kaybedemeyeceğinizi bilirsiniz, çünkü zaten her şeyi ve değer verdiğiniz herkesi kaybetmişsinizdir. Ve bir çıkış yolu görmediğiniz için, bir kabullenme gerçekleşir. Bu aslında bir sondur ve kimse sizi kurtarmaya gelmeyecektir."

"Peki o zaman," diye soruyorum temkinli bir şekilde. "Ne oldu?" "Biri beni kurtarmaya geldi."

"Jaxon," diye fısıldıyorum, adının anılmasından duyduğum öfkeyi gizlemeye çalışarak.

Başını sallıyor.

"Meğer Jessica ben eve gelmeyince ertesi gün onunla temasa geçmiş. Dışarıda beni arayan adamları varmış."

"Ne kadar da cömert," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

"Görünüşe göre adamlardan biri ağzını açmayı seviyormuş ve Jaxon Pace'i aramaya giden birine söylemiş."

Şarabımın kalanını içiyorum.

"Bir dakika önce bir masaya bağlı yatıyordum, bir dakika sonra kapı kırıldı ve Jaxon ile Alfa Ekibi odaya daldı.

Sağlık görevlilerini çağırdı ve beni hastaneye götürdüler, orada birkaç gün geçirdim."

"O hıyar en azından iyileşme sürecinde seninle kaldı mı?" Elimi içgüdüsel olarak yumruk yaparak soruyorum.

"Evet," diye yavaşça başını sallıyor. "İkimiz de özür diledik ve-"

"Bekle, ne demek *ikiniz* de özür dilediniz?" Öfkemi daha fazla kontrol etmeye çalışarak bağırdım.

"Evet, ikimiz de özür diledik," diyor yüzünü kaplayan şaşkınlıkla. "Bu olayda masum değildim, Adam."

"Evet, Rachel," diye homurdandım. "Öyleydin amına koyayım. Kesinlikle masumdun. Kaçırıldın ve tecavüze uğradın."

"Ama onu aldattım."

"Adamlarının her birini o hıyarın önünde sikmiş olman umurumda değil! Bu yine de tecavüze uğramayı hak ettiğin anlamına gelmez Rachel!"

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye karşılık veriyor. "Ama Jaxon bana tecavüz etmedi, Adam."

Ve belli ki bu konuda çok kötü

hissetmiş." "Hissetmesi gerektiği gibi!"

"Sadece o gece o sokakta onu aldatmamla ilgili o konuşmayı yapmamış olsaydım kaçırılıp tecavüze uğrayacak bir konumda olmayacağımı söylüyorum."

"Yanlış! Jaxon *olmasaydı* o gece o sokakta olmayacaktın!" Şimdi bağıríyorum. "Seni oradan çıkardı, en azından seni içeri geri çekebilirdi. Sana ne kadar kızgın olursa olsun, ne kadar haklı olursa olsun ya da öyle olduğunu düşünürse düşünsün, yine de seni şehrin ortasında lanet bir ara sokakta asla yalnız bırakmamalıydı."

Başımı sallıyorum.

"Demek istediğim, burada sana çocuğunun annesi olmanın ahlakı hakkında ders veriyor ve yine de seni lanet olası bir sokak köşesinde terk etti. Ne olacağını sanıyordu ki?"

"Şey, onun savunmasında-"

"Şu anda onu savunma Rachel," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Savunmayacağım!"

"Öylesin. Hangisi daha sinir bozucu bilmiyorum: Seni orada bırakmış olması mı, yoksa senin onun başarısızlığını paylaşmaya çalışarak haklı çıkarıyor olman mı?"

suçla."

Derin bir iç çekti.

"Onun hataları olduğunu kabul etmek senin için neden bu kadar zor?"

"İnan bana onun hataları olduğunu biliyorum. Adam!" diye bağıyor bana.

"Onun hatalarının çok iyi farkındayım. Ve onun için bahaneler üretmiyorum."

"Saçmalık."

"Tamam, geçmişte yaptım," diye itiraf ediyor gözlerini devirerek, "Ama bu farklıydı. Onu o pozisyona ben sokmasaydım, *ben* soktum-"

"Hayır," dedim sertçe. "Tamam, evet, onu aldattın ve bu yanlıştı. Ve belki de, evet, onu adamlarının ve iş ortaklarının önünde utandırdın - ki bu da yanlıştı. Ama *senin yaptıkların onun* yaptıklarını haklı çıkarmaz. Göze göz, tüm dünyayı kör eder ve Jaxon'un incinmiş olması, karşılığında onun da sizi incitmesi gerektiği anlamına gelmez."

"Ama o bana zarar vermedi, Adam," diyor. "O adamlar yaptı. Her şeyin siyah ve beyaz olmasını sevdiğini biliyorum ama bu o şeylerden biri değil. Karmaşık bir durum."

"Gerçekten de öyle değil..." Homurdanıyorum.

"Jaxon ve ben birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz, ilişkimizdeki boktan durumun pek çok katmanı var."

"Az bile söylemişsin," diye homurdanıyorum.

"...Ve eminim ki böyle bir durumda olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmeden dışarıda oturup bizim küçük dağınık hayatlarımızı yargılamak çok kolaydır."

"Hayır, bilmiyorum," diye kesin bir dille cevap veriyorum. "Ama bunu sana yapmayacağımı biliyorum. Ne kadar kızgın olursam olayım."

"Bunu bilmiyorsun," diyor, gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Bunu bilemezsin."

"Seni lanet bir sokakta asla yalnız bırakmayacağımı biliyorum Rachel!" Kanım kaynayarak bağırdım. "Asla! Sana kızgın olabilirdim ama bu senin güvenliğinin için duyduğum endişeyi ortadan kaldırmazdı."

Gözlerini yere indirmeden önce uzun bir süre bana bakıyor. "Sen bunu yaşamadın, Adam," diye fısıldıyor sonunda, o kadar sessiz ki Onu zar zor duydum. "Yani böyle sözler veremezsin."

Yanlış.

Çenemi ovuşturarak kendi kendime alaycı bir şekilde kıkırdıyorum.

"Biliyorsun, haneye tecavüz olayından sonra Candace ile aramız bozuldu ve beni aldatmaya başlaması çok uzun sürmedi. Bu konuda dikkatli bile değildi."

Rachel yüzünde şaşkın bir ifadeyle bana bakıyor.

"Ben göreve gider gitmez çocukları ailesine bırakır ve bara giderdi. Sonunda fark ettim ve araştırmaya karar verdim. Ve bir gece onu Poughkeepsie'nin dışındaki boktan bir barda ağzı bir pisliğin sikinde yakaladım."

"Kahretsin," diye fısıldıyor Rachel.

"Evet, onun kıcını tekmeledim ve evet, ona karşı çok öfkeliydim ve evet, bir parçam onu görmekten nefret ediyordu. Ama ne yapmadım biliyor musun Rachel?" Gözlerimi ona dikerek söylüyorum. "Onu o boktan barda kendi başının çaresine bakması için *bırakmadım*, tek başına ve eve *bırakmadan*. Sarhoş, sadakatsiz kıcını arabaya koydum, onu eve bıraktım ve kendimi birkaç gün boyunca komaya girene kadar içtiğim bir otele götürdüm."

Elimle göğsüme vuruyorum.

"Çünkü lanet bir *erkek* böyle yapar! Bir erkek doğru olanı yapar! İstemese bile, yapmak zorunda olmasa bile, hak etmeseler bile ve çok zor olsa bile doğru olanı yapar!"

Dudağımı ısıırıyorum, hâlâ başımı sallıyor ve derin derin iç çekiyorum. "...*Özellikle de* çok sert olduğunda," diye fısıldıyorum.

Dizlerimin üzerinde öne doğru eğilerek iki elimi başımın üzerinde gezdiriyor, hayal kırıklığımı dizginlemeye çalışıyorum. Bir hafta önceki küçük depo sorgumuz sırasında Jaxon Pace'i ne kadar kötü dövdüğüm için biraz pişmanlık duyduysam da şimdi tamamen buharlaşmıştı.

Ona daha sert vurmalıyım.

Siktir et, onu öldürmeliydim.

"Bak, sana acıdığımı düşündüğün için senden özür dilememi istemediğini biliyorum," diye iç geçirdim, hâlâ başımı tutuyordum. "Ama gerçek şu ki, bazı açılardan sana acıyorum Rachel. Çünkü Jaxon sana karşı daha iyi bir adam olsaydı bunlar olmazdı."

Kafamı kaldırdığımda onu bana bakarken buluyorum. Yüzündeki acılı, ben ifadesi, gözlerine yansıyan rahatsız edici farkındalıkla birleşince, göğsümün içindeki paramparça kalbimi paramparça ediyor.

Hiçbir kadın bu şekilde sömürülmeyi hak etmez, hele ki Rachel, tek suçu ailesinden bir parça merhamet beklemektir.

onu önemseydiğini iddia eden adam.

O daha iyisini hak ediyordu.

Jaxon'dan, ailesinden ve hayatındaki herkesten. Ve yine de bir şekilde, her biri onu sistematik olarak hayal kırıklığına uğrattı. Ama belki de onu en derinden yaralayan şey, Rachel'in daha iyisini hak ettiğini gerçekten *bilmediğini* şimdi anlamış olmam.

...Çünkü daha iyisini hiç bilmiyordu.

Hayatı ve yaşadıkları hakkında bildiklerimi göz önünde bulundurduğumda, bu kadar uzun süre hayatta kalmış olmasını gerçekten dikkate değer buluyorum.

Dudağı titrer ve gözlerini kaçırır. Ayağa kalkarak şarap bardağını masaya bırakıyor.

Kahretsin. Ne yaptım ben?

"Rachel, öyle demek istemedim..." Derin bir iç çekerek mırıldandım. "Şey, demek istediğim... Denemiyordum-"

"Sorun değil," diyor hemen ve yüzünde bir gülümsemeyle bana dönüyor. "Biliyor musun, sanırım sadece yorgunum. Geç oldu."

"Hayır, ben-" diye söze başlıyorum ama artık çok geç.

Başka bir şey söylemeden şarap şişesini alır, kadehini masaya bırakır ve odadan çıkar.

İyi iş, Adam. Seni merhametsiz pislik.

Rachel'in merdivenlerdeki ayak seslerini duyabiliyorum ve dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip başımı ellerimin arasına alıyorum ve Jaxon Pace'ten duyduğum nefretin empatimin önüne geçmesine izin verdiğim için kendimi tekmeliyorum.

Sırf kızgın olduğum için onu asla bir Chicago sokağında bırakmayacağım doğru olsa da, belki de o haklıdır. Belki de onların dünyasında büyümediğim ya da onların yaşadığı deneyimleri yaşamadığım için, onun nereden geldiğini tam olarak anlayamadım.

Belki de duygularımın konuyu gölgelemesine izin verdim.

Jaxon Pace onu terk etmiş olabilir ama tecavüz için onu suçlamak biraz haksızlık *olur*. O herif hakkında kişisel olarak ne hissediyor olursam olayım, böyle bir suçun sorumluları hakkında herhangi bir yaptırım uygulanmadan geçiştirilmesine izin vereceğini düşünemiyorum. Kadının canını yakan pislik o olabilirdi ama çocuğunun annesine de biraz saygı göstermişti. En azından ara sıra.

İşte karşımdaydı, bana inanılmaz derecede korkunç bir deneyimini anlatıyordu, ki anladığım kadarıyla bunu yapmak onun için kolay değil... ve ben de çileden çıktım.

Gidip bunu düzeltmeliyim. Derhal.

Ayağa fırlayarak peşinden merdivenleri hızla çıktım. Bir yanım beni çoktan odaya kilitletiğini düşünüyordu ama kapıyı aralık buldum. Yavaşça üç kez vurdum.

"Kapıyı neden çaldığınızı bilmiyorum," diyor şömineyi açarken. "Açık bir kapıda bunu yapmak biraz gereksiz görünüyor."

"Şey, alanınızı işgal etmek istemedim," diyorum nazikçe. "İçeri girebilir miyim?"

"Evet, tabii ki?" Başını sallayarak homurdanıyor. "Biraz aptalca bir soru."

Sorum zararsız görünebilir ama sormamın ardında daha derin bir neden var. Rachel az önce rızasının iptal edildiğine dair yürek parçalayıcı bir hikaye anlattı ve tek yapmak istediğim ona benimleyken hala rızası olduğunu hatırlatmak.

Odaya giriyorum.

"Rachel, beni affet ama bu konuşmanın bitiş şekli hoşuma gitmedi." Sessizce söyledim. "Bunu düzeltmek istiyorum."

"Düzeltecek bir şey yok. Sorun yok," diyor yatağa oturarak. "Uzun bir gün oldu ve sadece yorgunum. Sanırım uykuya ihtiyacım var."

Benimle gerçekte nasıl hissettiği hakkında konuşmasını istiyorum ama aynı zamanda baskı yapmak da istemiyorum. Şimdi olmaz. Ondan sonra olmaz.

"Sen, uh," diyorum boğazımı temizleyerek. "Yalnız kalmak ister misin?" Yorganın üzerinde bir şeyle oynuyor.

"Ben... Bilmiyorum," diyor, uzaklara bakıyor, dudaklarını ısırtıyor. "Belki mi? Ben... Ben..."

Hayır. Öyle değil.

Dikkatli bir şekilde odanın içinde ona doğru ilerliyorum, yavaşça ve bilinçli bir şekilde. Yatağın karşısındaki sandalyeye oturuyorum.

"Bak, az önce anlattığın hikâyenin travmatik olduğunu biliyorum," diyorum nazikçe. "Ve ben-"

Gözlerini deviriyor.

"Tanrı aşkına Adam," diye çıkışıyor ve birden ellerini havaya kaldırıyor. "Bunu daha kaç kere konuşmamız gerekiyor? Senin lanet acımanı istemiyorum!"

"Bu acıma değil, Rachel. Empati."

"Ben de bunu istemiyorum!" Bağırıyor, sesi çatlayarak ayağa fırlıyor ve hışımla yanımdan geçip banyoya doğru ilerliyor. "Ben üzgün değilim!"

"Tamam, sorun değil. Sadece diyorum ki, eğer yleysen, ben buradayım. Ve bu tamamen normal."

"Biliyor musun? Belki ben normal değilim, tamam mı? Ve belki de hoşuma gidiyordur!" Bana doğru tepinerek tersledi. "Ve bilgin olsun diye ylyorum, ben senin inceleyeceğin bir örnek değilim, tamam mı? Bunların hepsi çok uzun zaman önce oldu. Geçmişte kaldı, artık beni rahatsız etmiyor. Aştıım artık!"

Ancak, gözlerindeki yaşlar ve dudağındaki titreme bana tam tersini ylyor ve saniyeler içinde onun yanında ayağa kalkıyorum.

"Bir şey geçmişte kalmış olabilir ve sen onu aşmış olabilirsin," diye fısıldıyorum usulca. "Ve hala canını yakabilir."

"Biliyor musun," diye tersliyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor. "Senin aptal merhametine, empatine ya da... hiçbir şeyine ihtiyacım yok! Senin psikopat samalıklarının hiçbirini istemiyorum. Anladın mı? Ben... Ben iyiyim! Ben... bunu aştıım!"

Elini saçlarında gezdiriyor, sesi atallaşıyor. Hiç düşünmeden aradaki mesafeyi kapatıp onu kendime çektim. Seni bana değdiği anda kollarımın arasında parçalanıyor, göğsüme yaslanıp hıçkırarak hıçkırarak ağlıyor.

"Ben zayıf değilim," diye mırıldanıyor göğsüme karşı.

"Değilim." "Biliyorum Rachel," diye fısıldıyorum kulağına.

Hiçbir şey ylemiyor, sadece omzuma doğru hıçkırarak ağlıyor.

Acısını dindirebilmeyi her şeyden çok isterdim. Ama yapamam. Ona yapılanları geri almak için yapabileceğim hiçbir şey yok. Ve bunu nasıl dzelteceğimi bilmiyorum.

Ama ona sarılabileceğimi ve güvende olduğunu bilmesini sağlayabileceğimi biliyorum.

"Buradayım," diyorum usulca, başının üstünü öperek. "Tamam mı? Ben buradayım. Ve sen varsın."

İlk kez benimleyken duvarlarını gerçekten yıkıyor ve bunu isteyerek yaptığından şüpheliyim. Hıkırıkları nihayet sustuğunda ve nefes alış verişi yavaşladığında, sırtını nazikçe ovuyorum ve dudaklarımı başının tepesine bastırıyorum.

"Yatağa gir," diyorum sessizce. "Uyumaya ihtiyacın var."

"Hayır, yapma... gitme," diye fısıldıyor göğsüme doğru, beni sıkıca kavrayarak. "Lütfen."

Kendi kendime gülümsüyorum.

"Hiçbir yere gitmiyorum," diyorum usulca. "Yatağa gir ve sana sarılmama izin ver."

"Kıyafetlerimi almamı ister misin-"

"Hayır," diyerek sözünü kesiyorum, ses tonum nazik ama kararlı. "Bu gece bunun için uygun bir gece değil."

"Ah," diyor, gözlerinde yankılanan bir şaşkınlıkla.

Ama şimdi bu bile bana mantıklı geliyor. Erkeklerle neredeyse tüm etkileşimleri ya travmatik ya da işlemsel olmuş.

Karşılığında bir şey beklemeden sadece onunla birlikte olmak ve onunla vakit geçirmek isteyen biri oldu mu, onu bile bilmiyorum.

"Rachel, bu gece seninle seks yapmayacağım," diyorum saçlarını yüzünden çekerek. "Ama seninle kalacağım ve bütün gece sana sarılacağım, çünkü seninle yapmak istediğim şey bu. Ama sadece sen *istersen*."

Gözlerindeki ışık geri gelir ve nazıkçe başını sallar.

"Tamam," diye fısıldıyorum yatağa doğru başımı sallayarak. "Devam et o zaman."

Sonunda benden sıyrıldı ve ben çantama doğru yürüyüp diğer eşofman altımı çıkarırken o da pijamalarını aldı. Yatağa girmeden önce ikimiz de sessizce soyunduk.

Gerçek kırılğanlığını, savunmasızlığa karşı her zamanki düşmanca tepkisinin aksine, tek kelime etmeden kollarıma kapandığında anlıyorum.

Saatler sonra karanlıkta uyanıyorum, vücudum sarsılıyor ve kalbim anında hızlanıyor. Sanki yüksek bir ses beni ürkütmüş gibi ve şimdi sadece birkaç saniye gerideyim.

İçgüdüsel olarak, gözlerim karanlık odayı tarıyor, odanın etrafına unutulmaz gölgeler düşüren soluk ay ışığına yavaşça alışıyor. Ama hiçbir şey bulamıyorum.

Hiçbir şey değildi. Sadece bir kabustu.

Gözlerimi kapatıyorum, kalbim hâlâ göğsümde çarparken halsizce topraklama tekniklerime başlıyorum. İlk partnerim Scarlett, TSSB'm rastgele bir gece terörü şeklinde korkunç başını gösterdiğinde endişemi yatıştırmak için bana bazı hileler öğretti.

Benim adım ne?

Adam.

Kaç yaşındayım ben?

Otuz yedi.

Neredeyim ben?

Valentine Malikanesi. *Onunla* birlikte.

Rachel Valentine, uyuyan esmer, omzumun tam ortasında yatıyor. Nefesleri derin, yavaş ve rahat, bir saat önce titreyip seğirirken olduğundan çok daha farklı.

Yer değiştirip elini çıplak göğsüme koyarken ona bakıyorum. Saçları bu sabah duşta kullandığım, benimkini otelde bıraktığım vanilyalı-tutku meyveli şampuan kokuyor. Uzun koyu bukleleri yüzünün etrafında dağınık bir şekilde uzanıyor. Yavaşça uzanıp saçlarını kulağının arkasına doğru okşuyorum ve başının üst kısmını öpüyorum. Emin olamıyorum ama gülümsediğini gördüğüme yemin edebilirim.

Tanrım, o kadar güzel ki.

Sadece ona bakarak bile kalp atışlarım yavaş yavaş durulmaya başlıyor.

Onu.

Kadın için kullanılan tekil kelime, kim olduğuma dair her bir temeli tamamen kökünden söktü, bozdu ve meydan okudu.

...Ve olmadığım her şey.

Ondan önce kim olduğumu bildiğimi sanıyordum.

Hayatım boyunca birkaç farklı insan için birkaç farklı şey oldum. Popüler değildim ama sevilmeyen biri de değildim. Kalabalığa kolayca karıştım, arka plan renginden başka bir şey değildim. Bu da açıkçası FBI'daki işimi daha da kolaylaştırdı, çünkü onlar göz önünde görünmeyen ajanları severlerdi. Ve bu iş sayesinde biraz seyahat edebildim ve başka türlü yaşayamayacağım deneyimler edindim.

Eskiden işimin bana bir hayat verdiğini söyledim. Çünkü genç bir adam olarak, büyük kötü FBI rozetimi göstermek için çok heyecanlıydım ve inanılmaz bir hayatın tüm zaman boyunca önümde olduğunu göremeyecek kadar aptaldım. Sevdiğim bir karım ve iki güzel oğlum vardı, ama işimin şöhretiyle bu kadar meşgul olduğum için çok şey kaçırmıştım.

O iş bana her şeye mal olana kadar.

Ve artık çok geçti. Bu, en zor yollardan öğrendiğim bir dersti ve artık bununla yaşamak zorundaydım.

Ancak ailem için yas tuttuktan ve kendimi ortaya koymaya hazır olduktan sonra bile, dünyayı ilk seferden daha soğuk ve randevuları daha da yorucu buldum. Her zaman aynı hamster-

tekerlek. Aynı sorular, aynı flörtöz konuşmalar, aynı hayal kırıklıkları, aynı tartışmalar ve aynı nihai ayrılık.

Ben de denemeyi bıraktım.

Kendimle mutlu olacak kadar yalnız zaman geçiriyordum. İyi görünümlü bir adamdım, bu yüzden bir kadının arkadaşlığını gerçekten arzuladığımda, bir gece ya da hafta sonu için bir tane bulmakta sorun yaşamadım ya da ruh halim çarptığında arzu ettiğim ara sıra cezalandırma ya da tahakküm için bir profesyonel.

Ama en başından beri Rachel farklıydı.

Onda bir kenar vardı. Keskin ve tehlikeli bir şey. Ve yine de, hala tahmin edilemez ve heyecan verici.

O asla benim alışık olduğum eski durulama-tekrar döngüsü değildi çünkü hiçbir şeyin aynı versiyonu olmaya çalışmadığı açıktı. Onun için her gün bir maceraydı ve kalbinin daha hızlı atmasını sağlayan, onu özgür hissettiren her şeyin heyecanını özlüyordu.

Yine de, onun sadece özgür bir ruh olmadığı, kader ya da şans eseri hayatın içinde amaçsızca sürüklenmediği benim için açık. Hayır, bu tesadüfi varoluş onun çok altında ve çok basit olurdu. Ve Rachel Valentine *asla* o kadar basit olamaz.

Onda inanılmaz derecede benzersiz bir sadakat var. Bir kız için etiketlenmiş güvenilirmez, itimat edilmez ve umursamaz olsa da çok önemseydiği kesindi. Bu da bana onun içinde hala çok gerçek ve çok kırılgan bir kalbin gürlediğini söylüyordu. Birçok kez, kendisi için aynı şeyi yapmayacak ya da ona açıkça ihanet edecek insanlar için hayatını tehlikeye atmıştı... Jaxon Pace gibi.

Ancak Rachel özgür hissetmek istese de aynı zamanda ait olmak da istiyor. Derinlerde bir yerde, hapsedilmeden tutulmak istiyor. Ve boğulmadan sevilmek. Herhangi biri tarafından değil, onu gerçekten sevdiği için fırtınasında durmaya istekli biri tarafından.

Rachel'in çelişkileri bana mantıklı geliyor. Bunlar, hiç hissetmediği tam sevginin ve hiç sahip olmadığı *daha iyisinin* artçı sarsıntıları.

Hiç aşkı tattı mı? Gerçek, dürüst aşkı? Bilmiyorum.

Onu daha önce doğru düzgün seven oldu mu bilmiyorum.

...Ama sonunda bunu *yapan* kişi ben olmak istiyorum.

Çünkü burada, karanlıkta fark ettiğim şey, onu gerçekten sevdiğim.
Tamamen. Gerçekten. Ve dürüstçe.

Ona söylemeye hazır olmasam ve o da bunu duymaya kesinlikle hazır olmasa bile. Bu ne kadar çılgınca ya da ne kadar korkutucu olursa olsun ve hatta kendi göze batan tüm hatalarıma ve yetersizliklerime rağmen,

Ben mükemmel bir adam değilim. Pek çok hata yaptım. Kendi pişmanlıklarım ve kâbuslarıma giren şeytanlarım var. Ama belki de yaşadığım tüm travmalar ve öğrendiğim tüm dersler beni tam da bu ana hazırladı. *Onunla* birlikte.

Belki de tüm kırık parçalarım, çatlakları doldurmak için tam olarak ihtiyaç duyduğu fedakârlıktır, böylece çılgın bayrağını dalgalandıracak kadar vahşi, ancak parçalanacak kadar güvende hissedebilir.

İşte bu yüzden burada, karanlıkta, Rachel kollarıma sarılmışken ona bu basit sessiz yemini ediyorum:

Onun için sabırlı olacağım.

Onun için anlayışlı olacağım.

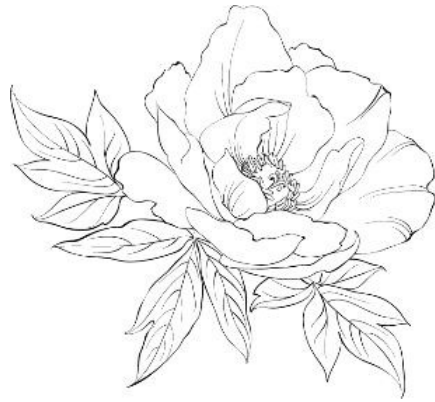
Onun için şefkatli olacağım.

Onun için bağışlayıcı olacağım.

Onun için daha iyi olacağım.

Ve belki, sadece belki, bunun için daha iyi olurdum.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi Beş Rachel

Ertesi sabah Adam'dan önce uyandım.

Güçlü göğsüne doğru kıvrıldığımda elimin altında yavaş ve sabit nefes alışını hissediyorum. Onu uyandırmamaya dikkat ederek, ona bakabilmek için hafifçe kayıyorum.

O çok güzel.

Hâlâ burada, benimle olduğuna inanamıyorum. Ve tüm korkunç hikayelerime rağmen kalmasına daha çok şaşıyorum.

Yatağa girdikten sonra, sözüne sadık kaldı; sadece bana sarıldı. Bütün gece. Bir dakika bile bırakmadı. Bir noktada sanırım ona neden benimle oraya geldiğini ve bundan gerçekten ne istediğini ve ne elde etmeyi umduğunu sordum.

"Sadece seni istiyorum

Rachel." Cevabı buydu.

Doğrudan, özlü ve biraz da sevimsiz.

Ama dürüst olmak gerekirse, sanırım sevimsiz Adam için oldukça standart.

Saatlerce konuştuk ve sonunda ben onun göğsünde uyuyakaldım. Ve sabaha kadar burada, bu güzel adamla sarmaş dolaş yatmaya devam ettim. Bu da başlı başına bir başarı.

Hiçbir zaman sarılmayı seven biri olmadım. Belki de tek başıma çok fazla zaman geçirdiğim içindir, ama işin içinde seks yoksa birinin ellerine ihtiyaç duymanın ya da ellerini vücudumun her yerinde istemenin amacını hiçbir zaman anlayamadım. Doruk noktası olmadan aşırı dokunuş beni her zaman boğulmuş ve bunalmış hissettirdi. İş bittikten sonra nadiren uzun süre oyalanan Jaxon'la bile.

Altı ay önce biri benden cinsel olmayan bir yakınlık isteseydi, iki katını talep ederdim.

Ama *Adam'ın* dokunuşuna aldırmiyorum. Hiç aldırmadım.

Sadece bir müşteriymen, işlemlerimiz bittikten sonra birkaç geceyi onunla geçirdim. Ve dün gece beni kendine yakın tuttu, parmak uçlarıyla sırtımı okşadı. Kollarındaki yerimde çok doğal bir şey vardı ve bu çok rahatlatıcı ve güvenli hissettiriyordu.

Tanrım, şimdi de dandik olan ben oldum. Sikeyim böyle işi.

Benim için en tuhaf kısmı ise *ilişkimizin* düşündüğüm gibi patlamadığı gerçeğiyle kendimi uzlaştırmak zorunda olmam. En azından henüz değil.

Ama belki de bunun nedeni Adam'ın düşündüğüm kadar sıradan ya da masum olmamasıdır. Hâlâ bilmediğim çok şey var ama kesinlikle sıradan bir FBI ajanının yaşayacağını düşündüğümünden daha zor, daha karanlık bir hayat yaşamış.

Adam, Jaxon gibi bir şeytan değildi ama aynı zamanda bir aziz de değildi.

...Ve bu yönünü seviyorum.

Tekrar yer değiştirmeye çalışıyorum ama bu sefer Adam uyanıyor. "Günaydın," diyor gözlerini ovuşturarak.

"Kahveden sonra olacak," diye esniyorum, kolunun beni sarıp kendine çektiğini hissediyorum. "Kahveden sonra çok daha keyifli oluyorum."

"Sanırım aşçıdan biraz getirmesini isteyebilirsin," diye uzanarak bana göz kırptı. "Bekle, boş ver. Sanırım bu kahve yapma işinin size düştüğü anlamına geliyor, Bayan Valentine."

"Ve bunu sizin için yaptığımı düşünürsek, kimse sizi burada bulup öldürmesin diye, kahvenin *sizden* olduğunu söyleyebilirim, Ajan Westwood."

"Hmm, sanırım haklısın," diye kıkırdıyor, esniyor ve kaslı kollarını başının üzerine uzatıyor.

Tanrım, çok seksi.

"Yine de," diyorum çenemi göğsüne dayayıp elimi yavaşça yontulmuş çıplak göğsünde gezdirerek. "Uyanmamızın başka yolları da var."

Ama tam elim göbek deliğine ulaştığında, kendi eliyle beni nazıkçe durduruyor.

"Rachel," diye fısıldıyor boğazını temizleyerek. "Neden bunun için bir dakika beklemiyoruz, ha?"

"Ne?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Neden?"

Elimde değil, ama bir parçam onun reddetmesine, daha önce hiç seks için geri çevrilmediğim için vurulmuşum gibi tepki veriyor.

"Çünkü dün gece çok yoğundu, değil mi?" diyor derin bir iç çekerek. "Ve ben... şey, senden faydalaniyormuşum gibi hissetmek istemiyorum."

Oh. Evet, dediğim gibi: çok sevimsiz.

"Bu şimdiye kadar duyduğum en aptalca şey, Adam," diye homurdanıyorum, kendimi durduramıyorum.

"Ben ciddiym."

"Ben de öyleyim," diye alay ediyorum. "Dediğim gibi, ben iyiyim. Ağır bir anıydı, ama onu işledim ve geride bıraktım. Ve şimdi sevişmek istiyorum."

Bacağımı ona dolayarak kendimi onun üstüne çekiyorum, ereksiyonunun yatarken giydiğim ince külotuma baskı yaptığını hissediyorum.

"Rachel," diye itiraz etmeye çalışıyor ama onu duymazdan gelerek kendimi ona doğru itiyorum.

Yüzü geriliyor ve derin nefes aldığını duyuyorum, vücudu dokunuşumla titriyor. Ama tam pes edip bana izin vereceğini düşündüğüm anda beni sırtüstü çeviriyor ve altına hapsediyor.

"Üstte olmak istiyorsun, ha?" Sırıtiyorum, dudağımı ısırıyorum.

"Tamam o zaman." "Hayır," diyor sertçe. "*Beklememizi* istiyorum.

Sadece birazcık."

"Neden bekleyelim ki?" Baştan çıkarıcı bir şekilde, onu görmezden gelerek ve alttan kendimi ona sürtmeye devam ederek söylüyorum.

İç çekiyor ve sonra başını öne eğiyor.

"Hadi Adam, beni becermek istediğini biliyorsun," diye inliyorum, ona göz kırptıyorum ve sert ereksiyonunun bana baskı yaptığını hissediyorum.

"İstiyorum," diyor, "Ama seni *sadece* becermek istemiyorum Rachel. Aramızda seksten daha fazlası olduğunu bilmek istiyorum."

"Daha çok şey olabilir Adam, ama şu anda havayı bozuyorsun," diyorum gözlerimi devirerek. "Burada tüm duygularımı işlemeye çalışmıyorum, sadece hızlı, sıradan, sabah seksi ve-"

Birden çenemi tutuyor, eğiliyor ve beni sertçe öpüyor, ciğerlerimdeki tüm rüzgârı savuruyor.

"Ve bilmek istiyorum," diyor Adam, hırlayarak. "*Kız arkadaşım*la sevişebileceğimi."

Hemen hareket etmeyi bırakıyorum. Ve nefes almayı.

"İnan bana, seni sikmeyi seviyorum Rachel. Ve ben..." diyor boğazını temizleyerek. "Ayrıca sana değer veriyorum. Derinden."

"Ben de öyle, ama-" Söylemeye başlıyorum ama beni tekrar öpüyor ve bir kez daha susturuyor.

"Bak, dün gece bana ne istediğimi sordun. İkisine de sahip olabileceğimi bildiğim bir ilişki istiyorum. Ve bunu seninle istiyorum."

"Bunu yapacağız," diyorum savunmacı bir tavırla, ellerimi saçlarının arasına sokup onu usulca öperek. "Eminim yapacağız."

"Buna sahip olabileceğimi bilene kadar ve seninle sevişmeme izin vereceğini ve seni her zaman vahşi bir hayvan gibi becermeyeceğini bilene kadar
-"

"Mmm, işte şimdi konuşuyorsun," diye kıkırdıyorum, dudağımı ısırıyorum ve onu öpmek için hareket ediyorum.

Ama yine beni durduruyor, onun yerine alnını benimkine bastırıyor.

"İkisine de sahip olabileceğimizi bilene kadar, sanırım seni becermeyi erteleyeceğim."

"Ne? Neden?" Sızlanıyorum.

"Çünkü o zaman benimle bu konuda ciddi olduğunu anlayacağım."

"Tabii ki ciddiyim," diye homurdanarak sikini tutmaya çalışıyorum.

"Sadece bu d-'yi almak konusunda da ciddiyim."

Ancak, beni bir kez daha engelledi.

"Rachel, seninle seks yapmanın benim için bir anlamı var. Ve bunda iyi olduğumuzu biliyorum. Ama seninle sevişmeme izin vermen farklı bir şey, senin için de bir anlamı olduğunu bu şekilde anlayacağım." Eğilip beni tekrar öperek beynimin bulanıklaşmasına neden oldu. "Yani sekse tamamen hayır demiyorum, sadece seninle sevişmenin aynı fikirde olduğumuzu anlamamı sağlayacağını söylüyorum."

"Böyle aptalca bir şey yüzünden sikimin tutulduğuna inanamıyorum," diye suratımı asıyorum sinirli bir şekilde.

"Şey," diyor Adam kendini beğenmiş küçük bir sırıtışla. "Dün gece *birinin* güzelce söylediği gibi, asla sadece bir şey değildir. Ya hiçbir şeydir ya da her şeydir."

Bu orospu çocuğu az önce kendi sözlerimi bana karşı mı kullandı?!

Ve ben daha cevap verecek bir şey düşünmeden Adam üzerimden kalkıp yataktan aşağı kayıyor.

"Neden burada yatıp bana ne kadar kızgın olduğunu düşünmüyorsun?" diye küstahça kıkırdıyor kapıya doğru yürürken. "Merak etme Prenses, gidip kahve yapacağım."

Kapıyı açıp koridora adımını atıyor, tam o sırada yastığımı doğrudan kafasına fırlatıyorum.

Adam beni becermemesini yatakta kahvaltı getirerek telafi etti, ben de surat asmaya devam ettim.

Ancak, bir fincan kahve ve lezzetli sosis ve mantarlı tabakasından birkaç ısırdıktan sonra, daha az azgın olmasam bile biraz daha affedici hissettim.

Ama bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Ve eğer beni becermeye direnmeye çalışacaksa, direnmeyi elimden geldiğince zorlaştıracaktım.

Bu, duшта ona katılmak ve kazara ona sürtünmek anlamına geliyordu. Ve sonra vücudumun her bir santimini çok ama çok yavaş yıkamak için bilerek zaman ayırmak. Ya da duştan sonra sadece külotumla yatak odasında dolaşıp ne giyeceğime "karar vermeye" çalışmak, sonra da tüm lezzetli kıvrımlarımı sergilemek için kasıtlı olarak vücuda oturan ve dekoltesi bir şey seçmek.

Adam ne yaptığımdan şüphelenmiş olabilirdi ama beni durduracak gücü yoktu. Ayrıca, sonunda özür dileyip gitmeye karar vermeden önce pantolonundaki şişkinliği neredeyse bir düzine kez *ayarlamak* zorunda kalmıştı

Daha fazla kahve yap.

Rachel: 1 Adam: 0

İntikamımdan tatmin olmuş ve yeni bir fincanla donanmış olarak, koltuklara geri yerleşirken oturma odasındaki gazlı şömineyi açıyorum. Hemen ağır konulara dalmak yerine, biraz kolay şeylerden konuşarak vakit geçirdik.

Adam beyzbolda oldukça iyiydi. Aslında gerçekten iyiydi ve hatta oldukça prestijli birkaç okuldan spor bursu teklifi bile almıştı. Başka bir hayatta olsa, Büro'ya katılıp hayatını suçlularla savaşmaya adanmıştı muhtemelen profesyonel olurdu.

Yarı normal bir çocukluk geçirmediğim için, onun sahip olduğu uzun hobiler listesine sahip değildim. Ama sevdiğim bazı müzik sanatçıları, birkaç yazar ve hoşuma giden bir avuç eski film vardı.

Bana dünyanın herhangi bir yerinde yaşayabilecek olsaydım nereye gideceğimi sordu, ben de ona hayatımın büyük bir bölümünü bir eve kapanarak geçirdikten sonra

Aşırı kalabalık şehirlerdeki pis apartman dairelerinde, dağlarda bir yerde, herkesten uzakta bir at çiftliğinde yaşamayı çok isterdim.

Bu güzel bir rahatlamaydı, ama sonunda bana ne olduğu hakkındaki konuşmaya geri döndük.

Adam elbette paylaşmak istemediğim hiçbir şeyi ona söylemek zorunda olmadığımı yineledi. Ama bir parçam bunu istiyordu. Çünkü içten içe, geçen gece arabada söylediklerimde ciddiydim ve onun beni tanımasını istiyordum. Tamamen.

Hikâyeyi sevmesem de içimi dökmem gerektiğini biliyordum.

Ben de ona her şeyi anlattım. Olaydan sonra Jaxon'ın beni kendisiyle yaşamam için Malikâneye nasıl taşıdığını. Bana başka bir seçenek bırakmadı ama ben de itiraz etmedim. Ama bu *kimsenin* istediği bir şey değildi.

Jaxon evlenmek istiyordu. Ben sadece nefes almak istedim. Ve ailesi gitmemi istedi.

Bana zar zor bakabiliyorlardı. Belki de oğullarına *uygun* bir eş bulma planlarını mahvettiğim için ya da sadece benim dağınık varlığım ve beraberinde getirdiğim kaos ailelerini utandırdığı içindi.

En azından bana öyle geldi.

Jaxon elbette inkar ediyordu ama her yan bakışlarında, kütüphanedeki fısıltılı konuşmalarında ya da bir aile yemeğine katılmaya cesaret ettiğimde ara sıra nefeslerinin altında mırıldandıkları pasif yorumlarda onların tiksintisini hissedebiliyordum.

İstediği kadar inkâr etsin, ben gerçeği biliyordum. Pace Malikânesi'nin duvarları arasındaki her fısıltı zaten bildiğim şeyi yankılıyordu: Ismena ve Dimitris'in oğulları için istedikleri ben değildim. Ve *kimsenin* gelecekteki Don Supreme için istediği şey de ben değildim.

Ve dürüst olmak gerekirse, onları suçlayamam.

Ne de olsa, Jaxon'un piç çocuğuna hamile kalmış ve sonra da şehrin en gözde bekârıyla evlenmeyi reddetmiş bir striptizci ve ara sıra eskortluk yapan biriydim. Ama eğer bu bir reality şova rakip olacak kadar dramatik değilse, aynı zamanda kaçırılmış ve tecavüze uğramıştım ve şimdiye kadar tüm sendikamız başıma gelenlerin tüm kanlı ayrıntılarını biliyordu.

...Ve Jaxon sayesinde biliyorlardı.

Jaxon'ın saldırıma verdiği karşılık, adının gizli gizli karabasan gibi fısıldanmasının ve tüm Chicago şehrinin bugüne kadar ondan korkmasının nedenidir.

Termonükleer oldu.

Ve uçarı bir kişiliğe sahip olduğu için, bu inanılmaz derecede içgüdüsel. Ethan da dahil olmak üzere hiç kimse onu ikna edemedi ve Chicago'nun tüm yeraltı dünyasını evlerinden çıkmaya korkar hale getirecek kadar vahşi bir dizi intikam cinayeti işledi.

Nathan Myers, ilk kayıptı. Jaxon Pace'in Alfa Ekibi'nden birine benim nerede olduğuma dair bilgi veren muhbirdi. Dakari Nam için çalışan düşük seviyeli bir kaçakçıydı. Ayrıca bana tecavüz eden kardeşlerin en büyüğü olan Aaron'un da arkadaşıydı. Kaçırılmamın ikinci gününde Aaron, Nathan'la içki içmek için bir barda buluştu. Bir noktada Aaron ona "eğlenceli bir şeyler görmek" isteyip istemediğini sordu ve onu beni tuttukları eve davet etti.

Nathan geldiğinde ve *benim* o şey olduğumu gördüğünde dehşete kapıldı ve Aaron'un teklifine rağmen Nathan bana dokunmayı reddetti. Bununla birlikte, beni esir alanlardan daha genç, daha küçük ve çok daha az hırçındı ve anlaşılabilir bir şekilde dehşete düşmüştü, benimle "eğlenmelerini" engellemeye çalışırsa onu öldürebileceklerinden korkuyordu.

Kendi yöntemiyle, dikkatlerini dağıtmak için elinden geleni yaptı, onları o kadar çok alkole boğdu ki uykuya daldılar ve artık bana tecavüz edemediler ya da işkence edemediler. Ama boynumdaki asma kilidin anahtarlarının kendisinde olmadığını ve sarhoş Aaron'u uyandırmadan onları oradan çıkarmasının mümkün olmadığını bildiğinden, oradan ayrılacağına ve bana yardım getireceğine söz verdi.

Ve yaptı da. Nathan gizlice kaçtı ve doğruca Pace Mafyasına gitti, o sırada zaten beni arıyorlardı. Nihayetinde, Jaxon ve adamlarının beni bulup kurtarabilmelerinin nedeni Nathan Myers'ti.

Ancak, Jaxon bu şekilde görmüyordu. Hem de hiç.

Jaxon Nathan'ı bir *korkak* olarak görüyordu, beni zincirlenmiş ve istismar edilmiş olarak gördüğü anda müdahale edememesi işkencemin uzamasına neden olmuştu. Ve bunun için onu cezalandırdı. Nathan'ın gözlerini oydu ve kulaklarını kesti, sonra da sakatlanmış adamı seks bölgesinde serbest bıraktı. Zavallı Nathan güçsüzce tökezledi ve sonunda bir belediye otobüsünün önündeki kaldırıma çıkarak sefaletine son verdi.

Bir yanım Nathan'a olanlar için biraz kötü hissediyordu, çünkü kardeşlerin bana saldırmak için geri çağırdığı tek kişi o değildi. Geri kalan seyircilerin ya da ara sıra katılanların hiçbiri

Yardım edecek bir şey. Ama Nathan yaptı. O tek kişiydi. Ve bu yüzden sadece onun için en ufak bir pişmanlık hissettim.

Ancak Jaxon ve Alfa Ekibi tarafından izleri sürülen ve hepsi de çok benzer kaderlerle karşılaşan diğerlerinin hiçbirisi için aynı şey geçerli değildir.

Biliyorum, çünkü bazı durumlarda Jaxon benden şüpheli bir saldırganı tanıyıp tanımadığımı teyit etmemi istedi. Ama dürüst olmak gerekirse, hepsine "evet" dedim. O üç gün içinde dövülmüş, aç bırakılmış ve o kadar çok susuz kalmıştım ki, bu deneyimin çoğu cehennem gibi bir bulanıklıktı ve suçlu ya da masum olmaları umurumda değildi. Hepsinin acı çekmesini istiyordum.

Jaxon da öyle. Sadece katılımcılarla yetinmeyen biri.

Benim adımları *anan* herkesi öldürürdü.

Antonio Luca'nın en iyi infazcılarında biri olan Sebastian Macron'un benimle dalga geçtiğini duyunca Jaxon adamın evine gitti ve Sebastian'ı dehşete düşmüş karısı ve çocuklarının önünde bir kül tablasıyla acımasızca öldüresiye dövdü.

Ama Jaxon en kötüsünü bana tecavüz eden adamlara saklamıştı.

Aaron, Josh ve Ashton Sutton, Pace Ailesi'nin şehir dışındaki çiftlik evi görünümüne işkence evi *Dolor Domas*'a götürüldü.

Jaxon daha sonra onlara, bana ve dolayısıyla ailesine karşı *işledikleri* suçları nedeniyle, Mafya sendikamızın Sutton ailesine karşı uyguladığı cezaların en barbarca ve acımasız olanını uygulayacağını bildirdi: *Sanguis Purgatio*, sendikamızda "kan temizleme" olarak bilinirdi. Bu, Jaxon'ın tüm aile soyunu bir kerede ve sonsuza *dek* yok etmeyi amaçladığı anlamına geliyordu.

Üç kardeş günlerce işkence görürken, o ve adamları soylarının yaşayan her bir üyesini bulup toplamış ve tecavüzcümün altı göz kapağını da çıkardıktan sonra, adamlar Jaxon'un her birini infaz etmesini izlemek zorunda bırakılmıştı.

Jaxon küçük bir merhamet gösterisiyle, belki baba adayı olarak, belki de Ethan'ın ısrarıyla, Sutton ailesinin kardeşlerin kuzeni olan iki çocuğunu bağışlamayı seçti. Masum olan bu çocuklar toplandı ve yeni isimler ve takma adlar altında saygın üst sınıf ailelerin yanına yerleştirildi.

Ama bu sadece başlangıçtı.

Aile soylarının katledilmesini ve yok edilmesini acı içinde izledikten sonra, kardeşlerin her birinin uzuvlarına turnike yerleştirildi.

Sistematik olarak ve anestezi yapılmadan elleri, ayakları, gözleri ve dilleri çıkarılıp domuzlara atıldı. Son olarak cinsel organları da çıkarıldı ve kıyma makinesine atıldı, ardından Jaxon adamları kendi etlerini tüketmeye zorladı ve her bir parçayı bir sığır sopasıyla boğazlarından aşağı itti. Kardeşlerin parçalanmış bedenlerinden geriye kalanlar daha sonra *canlı canlı* yenmek üzere domuz ağılına atıldı.

Onlar için üzüldüm mü? Tabii ki hayır.

Hayır, tam tersine, *izledim*. Hepsini izledim.

Onların işkenceleri bana yapılanları geri alamazdı, ama bir şekilde, saatlerce korku ve acı içinde çılgılık attıklarını duymak ruhumun en küçük parçasını iyileştirdi. Ya da en azından geriye kalanları.

Jaxon sendikanın, adımı söylerken bile yakalanan herkesin boğazının kesileceğini anlamasını sağladı. Ve bir süreliğine işe yaradı.

Ancak bizim dünyamızda fısıltılar asla tam anlamıyla susturulamazdı ve bu yüzden kana susamış intikam arayışında, bana olanları yanlışlıkla tüm yeraltı dünyasına *yayınlamıştı*. Kapalı kapılar ardında herkes tecavüzüm hakkında konuşuyordu.

...ve bebeğimiz hakkında.

Pace Malikânesi'ne taşındıktan birkaç gün sonra, Celeste Donahue denen o paçavracı kaltak sayesinde Jaxon'ın nasıl "varoşlarda süründüğüne" dair düzinelerce müstehcen magazin haberinde yüzüm yer aldı. Bu, ailesinin etrafımdaki tüm gürültüyü susturma çabalarına rağmen, günün her saatinde malikanenin dışında adi paparazzilerin olduğu anlamına geliyordu. Bu da ilk birkaç ay istesem bile ayrılamayacağım anlamına geliyordu.

Ama o zaman bile gitmek için bir nedenim yoktu. Görecek kimsem yoktu. Kulüpteki kızlar sahip olduğum tek aileydi.

Ancak Del, Jaxon'un emirlerine açıkça karşı geldiği için Jaxon onu kovdu ve şehirden sürgün etti. Bu nedenle, oradaki kızların çoğu benimle konuşmayı reddetti. Bazıları korkudan, bazıları da öfkeden. Bu da kulüpteki o gecenin oraya son adım atışım olduğu anlamına geliyordu.

Jess elbette birkaç kez ziyaret etti, sadece duvarların dışındaki hayat hakkında bana bilgi vermek için, ama ziyaretleri genellikle seyrek ve kısaydı.

Cehennemdeydim ve Pace Malikânesi bu cehennemde herkesin benden nefret ettiği süslü bir hapishane hücrelerinden başka bir şey değildi. Ama Jaxon, zırhı hafif ezik şövalyem olarak beni ve onurumdan geriye kalanları cesurca savundu. Destekleyici ve sempatik olmaya çalıştı.

En azından öyle olduğunu düşünüyorum. Ama onu gittikçe daha az görmeye başladım.

Sonunda insanları kesmeyi bırakacak kadar sakinleşti, ama o zaman bile hala nasıl lanet bir Don olunacağını öğrenmekle meşguldü. Ayrıca paparazzi saldırısı, dedikodular ve çoğu Jaxon'un intikam saldırısında adamlarını kaybetmiş olan sendikadaki diğer Don'ların serpintileriyle de uğraşmak zorundaydı.

Keşke onun çabalarını bizim ve bebeğimiz adına takdir edebilseydim. Ama tek gördüğüm, onun geç saatlere kadar süren geceleri ve benim kapana kısılmış ve açıkça istenmediğim bir evde çıldırmış olmamdı.

Boğuluyordum ve bunun için onu suçluyordum.

Ve tam da etrafımdaki tüm sesler kesilmeye başlamışken Ismena öldü ve inanılmaz derecede soğuk olan Pace Malikânesi bir şekilde daha da *soğudu*.

Jaxon yıkılmıştı. Ama Dimitris teselli edilemezdi.

Çok fazla içmeye başladı ve giderek daha şiddetli ve öfkeli oldu. Çılgına dönüyor ve herhangi birini herhangi bir şey için infaz etmek için bahane arıyordu.

Kendimi bir mayın tarlasında yolumu bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum ve stres sağlığını etkilemeye başlamıştı. Kadın doğum uzmanı ile randevularımdan birinde doktor bana kan basıncımın tehlikeli seviyelere yaklaştığını ve endişelerimi hafifletmek için bir şeyler yapmazsak bunun bebek için tehlikeli olabileceğini söyledi.

İşte o zaman yeter dedim. Yarattığım karmaşayı kabullenebilsem de, kimsenin rahmimde büyüyen küçük hayatı tehlikeye atmasına izin veremezdim.

Jaxon'la yüzleşmeye karar verdiğim gece.

Kapıya bakan sandalyede oturuyorum, ayağımı dizime vurarak zıplıyorum ve saate bakarak pencerenin dışındaki ışıkların nihayet sönmesini bekliyorum.

4:34

Vay canına, bu yeni bir rekor. Senin için bile, Jaxon Pace.

Jaxon'un Roman Antonov'la yaptığı konuşmayı açık pencereden dinliyordum, ikisi üç saat önce malikâneye geri dönüp daha fazla içkiyle verandaya yerleştiklerinden beri.

Roman'ın New York'ta İrlandalılarla süregelen savaşını ve iki mafya klanının son elli yıldır bölge ve nakliye hakları konusunda nasıl çekiştiklerini duydum. Ayrıca Roman ve babası Nikolai'nin Pace'lere *katılma* nedenlerinin bizim sendikamıza *katılmak* değil, İrlandalıların bunu yapmasını *engellemek* olduğunu öğrendim.

İrlandalılar son on beş yıldır Chicago yeraltı dünyasında yer edinmek için mücadele ediyorlardı. Ancak, ne yapacakları kestirilemiyordu ve anlaşmazlığa düştükleri herkese ağır darbeler indiriyorlardı. Pace'lere göre bu dengesizlikleri onları yaptırım uygulayamayacakları bir sorumluluk haline getiriyordu ve bu yüzden nihayetinde taleplerini reddetmişlerdi.

Ama gelişmekte olan iş adamı Jaxon bunu bir adım daha ileri götürmüştü. Roman'ın çelik endüstrisindeki bağlantılarından yararlanmak için Antonov'un işlerinde Pace Ailesi'nin desteğini takas etmişti. Gemicilik imparatorluğunu büyütmenin yanı sıra, son zamanlarda biraz da emlak girişimcisi olmuştu. Özellikle de Lipetsk'ten gelen yüksek kaliteli ama düşük maliyetli çeliği taşımakla ilgileniyordu. Jaxon bu çelikle Chicago'nun tam göbeğinde lüks bir otel, devasa bir gökdelen inşa edecek ve bu otel zenginlik ve çöküşün zirvesi olacaktı.

Önümdeki kapı aniden patlayarak açıldı ve sıçramama neden oldu. Jaxon sarhoş bir şekilde kendi kendine şarkı söyleyerek tökezleyerek içeri girdi. Kıyafetleri darmadağınık ve adam votka havuzunda yüzmüş gibi kokuyor.

"Ah!" Hıçkırarak neredeyse yatağın üzerine düşecekti. "Hâlâ uyanık mısın?" En azından *denemeye çalışıyor*.

"Uyuyamadım," diyorum buz gibi bir sesle, doğrulup ayakkabılarını çıkarmak için acınası bir çaba göstermesini izlerken. "Bütün gün seninle mesajlaşıyordum ama bütün gece o gülünç Rus'la içki içeceğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diye homurdanıyor Jaxon, kendi kendine kıkırdayarak. "Ama  o k  lenceli biri."

"Bu çok hoş, ama seninle konuşmam gereken önemli bir konu var."

Gözlerini devirerek i çekti. "şimdi mi? Ben... Ben biraz sarhoşum."

"Evet, aslında o kadarını ben de kendim buldum," diye ısııyorum. sinirli bir şekilde geri döndü.

"Ugh," diye inliyor. "Bunu şu anda yapmasak olmaz mı Rachel? Dediğim gibi, şu an benim için pek uygun bir zaman değil."

"Hayır, aslına bakarsan öyle bir şey söylemedin," diye tersliyorum onu. "nk bana hiçbir şey söylemiyorsun. Nerede olduğun, ne yaptığın ya da ne zaman evde olacağın hakkında. Ve bu senin için hiçbir zaman iyi bir zaman değil, Jaxon. Çünkü her zaman o ya da bu kişiyle birliktesin ve burada benimle ve çocuğumuzla birlikte değilsin!"

"O zaman beni mazur görün," diye alaycı bir şekilde homurdanıyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, burada sadece kendimiz ve çocuğumuz için bir hayat kurmaya çalışıyorum!"

"Gerçekten mi?" Kollarımı vücudumda çaprazlayarak homurdanıyorum. "nk inşa ettiğini gördüğüm tek şey lanet olası bir akşamdan kalma! Ve benimle bu oyunu oynama, Jaxon Pace. Gerçekçi olalım, bunu sadece *kendin* için yapıyorsun."

Başını sallayarak yüksek sesle i çekiyor.

Derin bir nefes alıyorum ve tüm bu durum karşısında yaşadığım mutlak hayal kırıklığını yutmaya çalışıyorum.

"Bak," diyorum ellerimi savunurcasına havaya kaldırarak. "Bu her ne kadar lenceli olsa da, gerçekten kavga etmek istemiyorum."

"Beni kandırabilirdin," diye karşılık verdi.

"Ama beni dinlemene ihtiyaım var ve seninle tek kelime bile edemiyorum, çünkü hiç burada değilsin!"

"Pekâlâ Rach," diye homurdanıyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "Tanrı aşkına. Konuşmak mı istiyorsun? Hadi konuşalım. Sabahı bekleyemeyecek kadar söylemek istediğin şey nedir?"

"Artık *burada* kalamam Jaxon," diye yalvarıyorum, ayağa kalkarak. "Artık bunu yapamam. Her gün bu evin içinde sıkışıp kalıyorum. Havaya ihtiyaım var. Güneş ışığına ihtiyaım var."

"O zaman git dışarı ık?" Omuz silkerek alay ediyor.

"Hayır, bu bir metafor, seni lanet olası moron," diye alaycı bir şekilde homurdanıyorum. "Artık burada olmak istemiyorum. Buradan nefret ediyorum."

"Affedersiniz, devasa Pace Malikânesi sizin için yeterince iyi değil mi majesteleri?" Bana ters ters bakıyor, belli ki gücenmiş. "Jess'le birlikte boktan, hamam böceği dolu dairene geri dönmeyi mi tercih edeceğini söylüyorsun?"

"Eğer bu, kızgın ve sarhoş baban dışında arada sırada bir misafirim olacağı anlamına geliyorsa," diye tıslıyorum ona. "O zaman evet, sanırım yapardım!"

"Sakin," diye homurdanıyor, "babam hakkında tek kelime etme."

"Yoksa ne olur, Jaxon?" Kollarımı vücudumda kavuşturarak ona bağıyorum. "Devam et, söyle bana, eğer yaparsam ne olacak, ha? Beni hücrelere mi atacaksın? Hayır, tabii ki hayır, çünkü insanlar gelecekteki Yüce Don'un ilk doğan *varisinin* annesine böyle davranması hakkında ne düşünür? Ya da belki baban hakkında kötü konuşursam kendiliğinden alev alabilirim? Hayır, yine de bu çok büyük bir başarı olurdu."

Ona doğru bir adım atarken kanım kaynıyor ve yüzüne olabildiğince yüksek sesle bağıyorum.

"Bu yüzden, beni bağışlayın ama alkolik, deli babanız hakkında ne istersem söyleyeceğim, aklını kaçırdığı ve tamamen raydan çıktığı gerçeğinden başlayarak!"

"Bunu *bilmediğimi* mi sanıyorsun?!" Jaxon bağırarak karşılık verir, yüzü kıpkırmızıdır ve boynundaki damar atmaktadır.

"Eğer biliyorsan, bu konuda ne halt ediyorsun?!" Ben de ona bağıyorum. "Sana söyleyeyim: kesinlikle hiçbir şey!"

"Sana söyledim, bize bir hayat kuruyorum Rachel!"

"Ve sana lanet bir *miras* inşa ediyorum, Jaxon!" Karnımı göstererek ona bağıyorum. "Bir bebek. Senin varisin."

Sözlerim onu durdurmuş gibi görünüyor. Gözleri karnımdaki elime kayıyor.

Birdenbire yatağın kenarına oturdum.

"Doktorum bugün bana stresimin ve tansiyonumun tavan yaptığını söyledi," diye hıçkırıyorum. "Burada, bu evde seninle ve babanla birlikte olmanın çocuğumuza zarar verebileceğini söyledi! Ve gerçek şu ki, senin umurunda bile değil!"

Jaxon karşımdaki yatağın kenarına oturmadan önce bir süre hareketsiz duruyor. Elini saçlarında gezdirerek iç geçiriyor.

Odadaki sessizlik hissediliyor, aldığı her derin nefes benim hayal kırıklığımı yansıtıyor gibi görünüyor.

"Önemişiyorum," diyor usulca. "Elbette seni ve bebeğimizi önemişiyorum Rachel. Ben... Böyle düşünüşüne inanamişiyorum."

Sesindeki nezaket içimde bir şeyleri harekete geçiriyor, çünkü küçük bir şekilde ona acıyorum. Jaxon'ın yorgun olduğunu ve ne kadar çok çalıştığını biliyorum. Tüm hatalarına rağmen, görevi uğruna kendisinden önce herhangi bir Don'un yapabileceğinden çok daha fazlasını yaptı.

"Ne yaptığımı hakkında hiçbir fikrim yok," diyor sessizce. "Ya da ne yapmam gerektiğii hakkında. Sadece bizim için ve ailemiz için yeni bir şey inşa etmeye çalışıyorum. Ama bu bebeğın senin istediğın şey olmadığını da biliyorum ve bunu benim için yaptığını da biliyorum."

"Sadece senin için değil," diyorum dudağımı ısırarak, elim karnımı nazıkçe kucaklıyor. "Ben de onunla tanışmak istiyorum."

Beklentiyle yukarı bakıyor. "O mu?" Fısıldıyor.

Hassiktir! Ağzımdan kaçırmak istememiştim.

Ona söylemenin doğru yolunu bulamamıştım ama birden ayağa kalktı, yatağın etrafında dolaşmaya başladı ve kalbim göğsümde çarpmaya başladı.

Erkek olmaması hakkında ne düşünüşecek?

"Yani," diyor önümde durarak. "Bir kızımız mı olacak?"

"Evet," diye fısıldıyorum, bir an nefes alamayacakmışım gibi hissediyorum. "Bugün öğrendim. Doktor kız olduğunu söyledi."

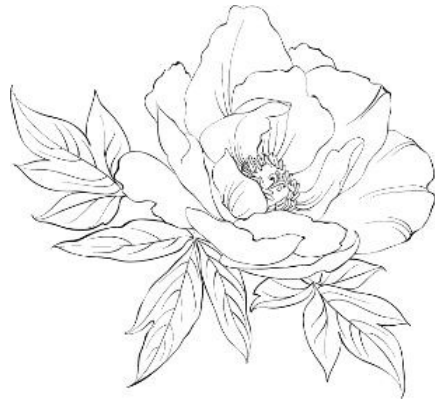
Bana bakıyor, parlak mavi gözleri gözlerimin içine gömölüyor. Sonra başka bir şey söylemeden dizlerinin üzerine çöküyor ve elini hafifçe karnıma bastırıyor.

"Bir kız," diyor usulca. "Tüm dünyada en çok sevilen küçük kız olacak."

Aman Tanrım. Gerçekten mutlu.

O farkında değil, sanki bir an için tüm dünya omuzlarımdan kalkmış gibi hissediyorum. Gözlerini kapatarak karnımı öpüyor ve gömleğimin ince kumaşına karşı Yunanca bir şeyler mırıldanıyor.

"Söz veriyorum küçüğüm," diye fısıldıyor. "Seni her zaman güvende tutacağım. Ve ben yaşadığım sürece, bu dünyanın dehşetini asla ama asla tatmayacaksın. Çünkü sen *benimsin* ve sonsuza dek *benim* olacaksın."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi Altı Adam

"Yani Jaxon üzgün değildi." Boğazımı temizleyerek söylüyorum. "Biliyorsun, kız olduğu için."

Rachel başını sallıyor.

"Hayır, tam tersine," diye yumuşakça gülümsüyor. "Çok heyecanlandı."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. Jaxon Pace'in Rachel'dan bebek sahibi olmak bir yana, ona dokunduğunu düşünmek bile içimi burkuyor.

Neden mi? Çünkü tecrübelerime dayanarak, biriyle bebek sahibi olmanın ne kadar samimi bir şey olduğunu biliyorum. Kalp atışını duymak. Bebeğin tekmelerini hissetmek. Bir isim seçmek. Çocuk odası kurmak. Tüm bunlar, her iki oğluma da hamileyken eşimle birlikte keyif aldığım büyük dönüm noktalarıydı.

Eşinizle ilişkiniz sarsıntılı veya zor olsa bile, bir hayat yaratma eylemi güzel ve güçlüdür. Ve o çocuğu sevmek konusunda *sadece* birlik olabilseniz bile, bu sizi yine de harekete geçirir ve hazır olmadığınız şekillerde değiştirir.

Ama aynı zamanda sizi o kişiye *bağlar*. Sonsuza kadar.

Şimdi burada oturmuş, Rachel ve ben bir mucize eseri bu işi yürütmenin bir yolunu bulsak bile, sevdiğim kadının onu affedilmez şekillerde inciten çekilmez bir pislikle sonsuza dek bir bağlantısı olacağını hatırlatıyorum.

Ve eğer onu gerçekten seviyorsam, onu da affetmem gerekecek. Bu düşünce beni iğrendiriyor.

Bunu nasıl yapmaya çalışabilirim ki?

Jaxon'dan nefret ediyorum. Onu sevdiği tüm yollar için ve onu hayal kırıklığına uğrattığı tüm yollar için. Ama benim nefretim onun çocuğunun babası olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Rachel'ın Jaxon'ı neden terk ettiğinin detaylarını bilmiyorum. Kızlarının tam velayetini alması konusunda işlerin nasıl gittiğini de bilmiyorum. Ne zaman sorsam ya soruyu geçiştiriyor ya da konuyu değiştiriyor. Bu da bana söylemeye *hazır* olmadığını gösteriyor. Ama şimdiye kadar, bu kararında neden haklı olduğuna dair en az düzinelerce geçerli neden duydum.

Hazır olduğunda bana söylemesini beklemekte bir sakınca görmüyorum çünkü bana kendi dünyasını göstermeye çalıştığını biliyorum.

Bu yüzden ne kadar gergin olursam olayım ya da onun duygularından ne kadar emin olmazsam olayım, bu onun bunu *deneyecek* kadar istediğinin en büyük kanıtı olmaya devam ediyor. Ve eğer o deneyebiliyorsa, ben de deneyebilirim. Bizim için. *Onun için.*

Onun için daha iyi olacağım.

"Jaxon çok heyecanlandı," diyorum kibarca gülümseyerek. "Peki ya babası?"

Rachel'ın anlık gülümsemesi düşer.

"Onun tarzında," diyor sessizce, yer değiştirerek. "Jaxon araya girdi ve onu ayıltmaya çalıştı, bu yüzden bir noktada bizi tebrik etti. Ama aynı zamanda tipik erkek çocuklarının aileden geldiğini ve muhtemelen onları takip edeceğini de araya sıkıştırmayı başardı."

"Ne göt herif," diye homurdandım.

"Açıkçası Dimitris'in ne düşündüğü umurumda değildi," diye omuz silkiyor. "Bu, Mafya'nın ataerkil politikalarının aslında kızımın yararına olduğu ve onu koruduğu garip bir durumdu. Normal bir hayatı olacaktı ya da bir Mafya prensesi olarak ne kadar normal bir hayat beklenebilirse o kadar normal bir hayatı olacaktı. Ama Denemeler için yetiştirilmeyecek ve eğitilmeyecekti. Bu da benim en büyük korkularımdan biriydi."

"Ne, ah," diyorum kahvemden bir yudum alarak. "Denemeler nedir? Jaxon'ın o işle uğraştığı için sessiz kaldığını söylemiştin ama ne olduklarını hiç açıklamadın mı?"

"Denemeler bir geçiş töreni," diyor Rachel iç geçirerek ve kolunu kanepenin arkasına yaslayarak. "Mafyanın ilk kurulduğu zamanlarda, Denemeler bir liderin Yüce Don'un başına geçme kapasitesini ve geçerliliğini belirlemek için yapılan bir dizi testti. Çok daha fazla prosedür var ama temelde her Mafya klanı kendilerini temsil etmesi için bir şampiyon seçer ve dört şampiyon yarışır."

"Yani güç otomatik olarak aktarılıyor mu?"

"Eskiden böyle değildi," diye devam ediyor. "Eskiden ne zaman bir Yüce Don ölse, her klan bu süreçten geçer, savaşır ve üstünlük için yarışır. Ama sonuçta bunun çok karmaşık ve *dağınık* olduğu ortaya çıktı."

Ölümcül demek istiyor.

"Bunun yerine, yaşlılar barış adına Üstünlük'ün mümkün olduğunca uzun süre bir ailenin yanında kalmasına karar verdi."

"Tanrım," diye kıkırdıyorum, başımı sallıyorum. "Tüm bu prosedürlere sahip olmanız benim için çok çılgınca."

Rachel homurdanıyor.

"Kaos sadece *organize* bir kaos olduğunda işe yarar bebeğim," diye omuz silkiyor. "Görünüşe göre," diyorum dilimi şaklatarak. "Her neyse, her şey için özür dilerim."

Bölüyorum. Lütfen devam edin."

"Veraset sırasının ilk olarak Yüce Don'un ilk doğan uygun erkek varisine geçmesi konusunda anlaşıldı. Üstünlük için yarışmak zorunda kalmayacak, sadece onu tamamlayacaktı. Bu aynı zamanda erkekler için de iyi oldu, biliyor musunuz? Yeni liderlerinin, hayatları pahasına korumaya yemin ettikleri adamın, liderlik etme yeterliliğini onaylayan testleri tamamladığını görmek. Ve böylece, on sekiz yaşının üzerinde olduğu ve Denemeleri başarıyla tamamladığı sürece, yeni Yüce Don'du ve hayat çok fazla karmaşa, kaos veya bozulma olmadan devam edebilirdi."

"Ve bir erkek varisin bu testler için yetiştirilip eğitileceğinden bahsetmişsiniz?"

Başını sallıyor.

"Yürüyebildiği andan itibaren," diyor kollarını vücudunda kavuşturarak. "Tıpkı Jaxon gibi."

Yüzümü soğukkanlı ve endişesiz tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Ama Rachel'ın bana anlattığı her şey akıllara durgunluk veriyor. Bu karmaşık yeraltı dünyasının var olduğu fikri yeterince şok edici, ancak bu kadar girift ve karmaşık olması kesinlikle akıllara durgunluk veriyor.

"Yüce Don'un bir oğlu olmaması durumunda ne olur?" diye sordum.

"Sonra da kendi saflarından bir şampiyon seçecekti. Ancak tüm büyük klanlardan diğer tüm Dons'ların da bir şampiyon çıkarmasına izin verilecek ve güç dengesi değişebilecek." Rachel diyor ki. "Eğer tüm testleri geçerlerse."

"Peki ya testler dediğinizde...?"

"Bunlardan dört tane var. Liderliğin farklı unsurlarını kapsıyorlar," diyor bacaklarını kanepeye doğru çekerek. "Eldiven fiziksel gücünüzü ve dayanıklılığınızı test ediyor. Kule, bir şampiyonun zekâsını ve akıllılığını test ediyor. Sıkıntı ise sizi acıya karşı duyarsızlaştırmak ve baskı altında kararlılığınızı sınamak için yapılan bir işkence. Yargı ise son testtir ve duygusal dengenizin ve *dürüstlüğünüzün* bireysel bir testidir."

Mucizevi bir şekilde, kendimi homurdanmaktan ya da "hırsızlar arasındaki onur" hakkında bir yorum yapmaktan alıkoymayı başarıyorum.

"Yani, evet," diye iç geçirdi Rachel, kahvesinden bir yudum daha alarak. "İşte bu yüzden erkek varisler gerekli. Ve bebeğimin asla o zulme, tehlikeye ve acıya maruz kalmayacağı için çok heyecanlıydım."

"Bunun son sorum olacağını söylemek istiyorum," diyorum gözlerimi ovuşturarak. "Çok fazla bilgi verdiğini ve Mafya hakkında anlattığın her şeyin bir öncekinden daha kafa karıştırıcı olduğunu düşünürsek, öyle olacak mı bilmiyorum ama birden fazla şampiyon tüm Denemeleri geçerse ne olur?"

"Her şeyden önce, genellikle mevcut yönetici ailenin lehine çarpıktır, çünkü doğal olarak tüm zamanlarını ve kaynaklarını o şampiyonu hazırlamak için ayırmışlardır. Ve dediğim gibi, bu testler ölümcüldür, küçük bir yanlış adım atarsanız ölebilirsiniz, bu yüzden hazırlıksız şampiyonların çoğunun başına gelen budur. Bu yüzden birden fazla şampiyonun hayatta kalması çok nadirdir. Ancak şampiyonlar bireysel olarak yarışır ve puanları Mafya klanlarının liderleri tarafından verilir." Rachel omuz silkiyor. "Ama tahmin edersiniz ki bir mafya babası sadece kendi adamını desteklemekle ilgilenir, bu yüzden sayılar genellikle birbirine çok yakın olur. Yani, bu durumda, ölümüne bir mücadele olacaktır."

"Vay be." Tek söyleyebileceğim bu.

"Sana karmaşık olduğunu söylemiştim," diye kıkırdıyor Rachel. "Ve biz dinsizlerin herhangi bir yasası olduğunu anlamanın senin için zor olduğunu tahmin ediyorum. Ya da *onur*."

"Onurlu olduğunu biliyorum," diyorum dudaklarım beni durduramadan.

Kahretsin. Bu çok aptalcaydı.

Ama Rachel usulca gülümseyerek gözlerini yere indiriyor.

"Şey," diyorum boğazımı beceriksizce temizleyerek. "Sonunda sana ne oldu? Malikanede ya da Jaxon'ın babasının yanında kendini mutlu ya da güvende hissetmemen?"

"Bana bir ev aldı." "Ne?"

Başını sallıyor.

"Teknik olarak bir şehir eviydi ve teknik olarak bebek doğana kadar geçici bir durumdu. O zaman varisiyle birlikte Pace Malikanesi'ne geri taşınmayı kabul ettim." Gülümsüyor. "Ama bu ona kederli babasıyla olanları çözmesi için zaman verdi. Ve bana da kendime ait bir alan sağladı. Dört yatak odası vardı, böylece bir çocuk odası bile kurabildim ve çok daha yakın olduğu için Jessica her zaman ziyarete geldi. Ayrıca bana bir şoför verdi, nereye gitmemiz gerekiyorsa bizi oraya götürecekti. Ve tabii ki bir de koruma görevlisi vardı."

"Ne kadar da cömert," diyorum dilimi şaklatarak.

Rachel dudaklarını büzüp kollarını kavuşturarak, "Evet, ben olsam *cömert* kelimesini kullanırdım," dedi. "Jess'in hamileliğim boyunca bana anlattığı tüm hikâyeleri düşününce. Duyduğu şeyler, Jaxon'ın şu kaltağı, bu kaltağı becerdiğine dair söylentiler. Yani evet, sanırım oldukça cömert davrandığını söyleyebilirim."

"Bekle, sen *hamileyken* seni aldattı mı?" Rachel gülüyor.

"Şaşırmış gibisin."

"Yani, senin için boynunu riske attı," diyorum başımı sallayarak. "Ve az önce bana senden bir bebek sahibi olacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu söyledin?"

"O da bir adamdı, Ajan Westwood," diye omuz silkti Rachel. "Dünyaya ve içindeki her şeye hakkı olduğunu düşünecek şekilde yetiştirilmiş zengin ve oldukça çekici bir adam. Biraz alkol ya da ara sıra parti uyuşturucusu da ekleyince, *cömertlik* için yeterli bir reçete ortaya çıkıyor."

Sesindeki acı, açık bir yaradan geriye kalan kalıcı bir yara izi gibi net.

"Ne zaman iyi bir yere gelsek, ya da iyi bir yerde olduğumuzu düşünsem, ya da en azından iyi bir yere doğru gittiğimizi düşünsem, başka bir... *çukur oluyordu*."

Gözlerini kapatıyor, yüzünde acı dolu alaycı bir gülümseme belirliyor.

"İşte onurumu koruyabilen, gökdelenler inşa edebilen, Sınavlar'ı geçebilen ve bana şehir evleri satın alabilen bu inanılmaz adamdı, ama görünüşe göre sadakat Jaxon'ın henüz ustalaşmadığı bir kavramdı," diye iç geçirdi, yüzü aniden hüzne büründü. "Ya da bilmiyorum, belki de sadece

Beni. En azından Natalie'yi sevdiği gibi sevmiyor. Ya da belki de beni o şekilde sevemezdi."

Bir yanım onun son derece zengin ve son derece güçlü eski erkek arkadaşı hakkında bu şekilde konuştuğunu duyunca rahatladı. Diğer bir yanım ise hissettiği ve hala hissetmekte olduğu acı için üzüyor. Ve yine *başka bir* parçam da çok suçlu hissediyor.

...Çünkü bu sefaleti birine verdim.

"Bazen aşkın bununla hiçbir ilgisi yoktur," diyorum usulca. "Kimsenin bunu duymak istemediğini biliyorum, çünkü çok güçlendirici değil, ama bazen seks sadece sekstir. Bu bir terapidir."

Rachel kaşlarını kaldırarak, "Yanılıyorsam düzeltin," dedi. "Ama bu cümlelerin şifreli olduğunu hissediyorum, özellikle de bana karısını aldattığını söyleyen ama sonra bunu bana hiç anlatmayan bir adam için."

"Biliyorum," diyorum sessizce.

"Ve bu sabah bana gerçek ilişkilerin seksten daha fazlası olması gerektiğine dair küstahça bir konuşma yapan sen değil miydin?"

"Hayır, benimkine ihtiyacım olduğunu söyledim," diyorum sırtarak, ince bir şımarıklık yapma fırsatını asla kaçırmama yeteneğinden her zaman etkilenmişimdir. "Ve inan bana bunu biliyorum çünkü bu dersi zor yoldan öğrendim."

"Ne dersi?" O soruyor.

"*Denge dersi...*"

Martin Naveau ile karşılaşmamızdan sonra, iyileşme sürecimdeki haftalar ve aylar sadece fiziksel olarak benim için değil, uzun ve acı vericiydi.

Candace ve ben bir seri katilden kurtulmuş olabilirdik ve Scarlett onu toprağa gömmüş olabilirdi ama Martin'in hayaleti hâlâ koridorlarımızda dolaşıyordu. Ve hayatlarımıza.

Scarlett'in Martin'in kafasını uçurduğu ve benim neredeyse kan kaybından ölmek üzere olduğum yerdeki büyük kan lekesini oğlumun kreşinin zemininden temizleyememişim,

evimizi satılığa çıkarmaya karar verdik. Taşındık. Hem çift olarak hem de bireysel olarak terapiye gittik. Bir noktada ikimize de antidepresan ve rahatlatıcı reçete edildi. Neredeyse her şey.

Ama hiçbir şey işe yaramadı.

Aslında tek yaptığı bizi birbirimizden daha da uzaklaştırmak oldu.

Bir psikopat tarafından yatağından sürüklenerek çıkarılan Candace geceleri uyuyamıyordu, özellikle de ben oradaysam. Bu durum ikimizin ayrı ayrı uyumasına yol açtı ve seks hayatımız paramparça oldu.

İlk başlarda işe geri dönmeyi bir lütuf, ev hayatım ve ilişkimdeki sefaletten uzaklaşmak için bir fırsat olarak görüyordum. Ancak yolda geçirdiğim uzun saatler ile onun benim güvenliğim konusundaki endişelerini uzlaştırmanın bir yolu olmadığından, ikimiz birbirimizden daha da uzaklaştık.

Travmamız iyileşmeyi reddeden enfekte bir yara gibiydi. Ne zaman zor bir şey olsa, yırtılıyor ve bakteriyel irinini iyileşmemizin geri kalanına sızdırıyordu. Zamanla ikimiz de acıya karşı hissizleştik.

Birbirimize karşı hissizleştik.

İşyerimin emrettiği terapi seansları bittikten sonra kendime geri dönmeme gerek olmadığını söyledim. Ama dönmeliydim. Çünkü evliliğim kötüleştikçe ben de kötüleştim. Ve bir dahaki sefere kendimi bir seri katilin izini sürerken bulduğumda, kendimi açık bir atış hattıyla buldum.

...Ama dayanamadım.

İzin verilmediğinden değil, bu katilin *ıskaladığım* takdirde beni de bulup bulamayacağına dair felç edici korkum yüzünden tetiği çekemedim. Katil kaçtı ve sonunda yakalanmadan önce üç kişiyi daha öldürmeye devam etti.

Ekibimdeki hiç kimse bunun için beni suçlamadı ama ben *kendimi* suçladım. Candace'i koruyamadığım için kendimi suçladım. Başarısız evliliğim için kendimi suçladım. Yaptığı korkunç şeyleri yapabilen benimki gibi bir babayla genlerimi paylaştığım için kalıcı olarak hasar görüp görmediğimi sorgulamaya başladım. Bir daha kendimi iyi hissedip hissedemeyeceğimi sorgulamaya başladım.

Yavaş yavaş kendimi kapatıyordum.

...Scarlett beni bir kez daha kurtarana kadar.

Scarlett elini uzatarak, "Silahını göreyim," dedi. "Tamam mı?" Elimi ona uzattım.

Başka biri silahımı isteseydi, onlara siktirip gitmelerini söyledim. Ama Scarlett benim ortağım ve bu dünyada herkesten çok güvendiğim tek kişi o.

Özellikle de karımı iki ay önce o adamın aletini emerken yakaladığımdan beri.

Sanayi bölgesindeki uzun bir depo koridorunda yürürken ellerimi kot pantolonuma vurarak, "Anlamıyorum, Scar," diyorum. "Neden buradayız? Bu depoda? Yani, katili çoktan yakaladık mı?"

Uzun bir koridorun sonundaki kapının kilidini açmak için cebinden bir anahtar çıkarıyor.

Scar kapıyı iterek açarken, "Bu katille ilgili değil," dedi. Bir düğmeye basarak tepemizdeki ışıkların vızıldayarak yanmasına neden oluyor. "Bu seninle ilgili. Ve terapinle."

"Benim *neyim*?"

Oda aydınlandığında çenem hemen düşüyor. Hiçliğin ortasındaki bu tozlu deponun içinde deriden, kırbaçlardan, zincirlerden ve ilk bakışta sayamayacağım kadar çok seks mobilyasından oluşan, titizlikle hazırlanmış bir mabet var.

Deponun kemikleri eski olabilir ama *bu* oda yenilenmiş. Arka planda devasa bir dört direkli yatak duruyor. Duvarlar kancalar, kelepçeler ve bağlarla kaplıyken, alanın büyük kısmı el oyması maun sandalyeler, banklar ve masalarla dolu. Her bir parça bir öncekinden daha süslü ve detaylı, deri ve çelik hayal edebileceğiniz her türlü içler acısı düzenekte bir araya geliyor.

Burası bir depo değil... Burası bir *zindan*.

"Neden *buradayız*? Bu da ne-"

Ancak cümlemini tamamlayamadan keskin bir çatlama sesi havada yankılanıyor ve bacaklarımın arkasındaki acı beni yere yığıyor.

"Ne oluyor lan?!" Ona bakmak için dönerek bağıyorum. "Ow!"

"Sana neden burada olduğumuzu söyledim!" Scar bana yüksek sesle bağıyor, sesi duvarlarda yankılanıyor. "O yüzden anlamsız sorular sormayı bırak ve dizlerinin üzerine çök."

"Pardon?!" Soluk soluğa kaldım, yakıcı acı vücudumda bir şimşek gibi çakıyordu. "Bu hiç komik değil, Scar! Bu gerçekten çok acıtıyor!"

"Güzel!" Scarlett acımasızca fısıldıyor. "Şimdi *diz çok*."

Sikerim böyle işi!

Scarlett belli ki aklını kaçırmış.

Ama tam ayağa kalkmaya çalışırken, kırbacın havada vınlayan sesini duyuyorum ve kalçamın arkasına tekrar vurduğunu hissediyorum.

"Ah! Ne oluyor lan!" Bağıyorum, acıdan neredeyse kör oluyordum. "Scar, bunu neden yapıyorsun?!"

"Bu bir terapi," diyor ve beni tekrar kırarak yere yuvarlanmama neden oluyor. "Ve senin buna çok ihtiyacın var."

Kırbacı sırtıma çarpıp ciğerlerimdeki rüzgârı savurmadan önce nefes alacak zamanım bile olmamıştı.

Scar sırtıarak, "Geçmişin hakkında her şeyi biliyorum, Adam," dedi ve bacaklarımın arkasına vurdu. "Oradaydım, hatırladın mı? Roger'a Naveau işi için neden doğru... *uygun* kişi olduğunu anlattığında tam yanında duruyordum."

"Scar, ben-" Tekrar ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bu sefer iki kez vuruyor, her seferinde bir öncekinden daha sert bir şekilde uyluklarımın arkasına vuruyor ve beni dizlerimin üzerinde tutuyor.

"Senin hakkında ne yapacağımdan emin değildim. Son zamanlarda çok fazla kayıyorsun. Bunu İK'ya bildirsem mi diye düşündüm ama sonra bana söylediklerini hatırladım," diyerek gülüyor ve etrafımda dönerek bu kez kıcıma sertçe vuruyor. "Ara sıra... *tercihlerin* hakkında. Ve kendini gerçekten kötü hissettiğinde, bu tercihlerin iyileşmene nasıl yardımcı olduğu hakkında. Gerçekte neye ihtiyacın olabileceğini, benim bunu sağlayabilecek nitelikte olduğumu anlamam bir dakika sürdü."

Ne oluyor be?!

"Bakın, son beş yıldır bu alanı inşa ediyorum," diye kıkırdıyor. "Doğru *oyun arkadaşlarıyla* biraz stres atmak için küçük bir tutku projem."

"Şimdi, sadece bekle-"

Ayağa kalkmadan ya da kırbacı ondan almaya çalışmadan bana tekrar vurdu.

"Ow! Siktir!"

"Kesinlikle," diyor, eğilip yüzümü tutarak. "İhtiyacın olan şey tam olarak bu. İyi bir sikiş. Ama senin şartlarınla değil, küçük evcil hayvan. *Benim şartlarımla.*"

"Scarlett," diye soluk soluğa kaldım, hâlâ nefes almaya çalışıyordum, bedenim acıdan sarsılıyordu. "Sevişmek istemiyorum."

Gülümsüyor ve etrafımda dönmeye devam ediyor, dizlerimden her kalkmaya çalıştığımda kırbacını şaklatıyor ve beni orada tutuyor.

"Dediğim gibi Adam," diyor, botlarının sesi soğuk sert zemine çarpıp duvarlarda yankılanıyor. "Bu senin ne *istediğinle* ilgili değil. Hatta benim ne istediğimle bile ilgili değil. Bu senin neye *ihtiyacın olduğuyla* ilgili. Bu bir terapi."

Ne oluyor lan?!

"Scarlett, bana sadece ne istediğini söyle?" Ondan uzaklaşmaya çalışarak soruyorum, ancak bir kez daha kırbacının ucuyla karşılaşıyorum.

"Kendini toparlamayı istiyorum, Adam! Seni tanıdığım adam gibi davranmanı istiyorum!" Bana öfkeyle çıkıştı. "Tanrı aşkına, sen lanet olası bir federal ajansın. Sen tanıdığım en iyi ve en cesur adamlardan birisin! Akıllı, güçlü, korkusuz, iyi bir koca ve harika bir baba olan bir adamsın!"

Önümde dolaşüyor, bir kez daha yüzümü tutuyor.

"Bu sen değilsin Adam! İhtiyacı olduğunda tetiği çekmekten korkan, zavallı, korkmuş, sümüklü bir kaltak değilsin!" Bana bağırıyor ve beni tekrar yere itiyor. "Üç kişi öldü, Adam! Hepsi de sen kendi bokunu temizleyemediğin için!"

O haklı. Haklı olmasından nefret ediyorum.

Kırbacı tekrar kalçalarımın arkasına çarpıyor ve inleyerek bir kez daha yere yığılmama neden oluyor.

Scarlet bana, "Sen benim ortağımsın," diye çıkıştı. "Arkamı kollaman için sana güvenmem gerek."

"Yapabilirsin!" Savunmaya geçer gibi söyledim. "Bana güvenebilirsiniz, Scarlett! Bunu biliyorsunuz!"

"Hayır, sana güvenemem! Nedenini bilmek ister misin? Çünkü kendine bile güvenmiyorsun, Adam!" Bana bağırıyor, beni

tekrar ekin.

"Arrrgh!"

"Sen bir başarısızlıksın!" Beni tekrar kırbaçlayarak tersledi. "Zayıfsın! Topu düşürüyorsun! En çok değer verdiğin insanları hayal kırıklığına uğratiyorsun! Ve ne var biliyor musun? Beceriksizliğin ve başarısızlığın çok tehlikeli! Ve artık buna tahammül edemeyeceğim!"

Her cümlede, sert kırbaç kıcıma ve kalçalarımın çarpıyor ve vücuduma acı veren zayıflatıcı şok dalgaları gönderiyor.

Ve sonunda durduğunda, kalkmaya bile çalışmıyorum.

Onun ekinleri ve sözleri gururumun kalan son parçalarını da paramparça etti ve artık itiraz edecek zihinsel güce sahip değilim. Ya da ayakta duracak.

Kelimenin tam anlamıyla dizlerimin üzerine çöktüm, burada oturuyorum, titriyorum, vücudum acıdan kıvranıyor.

Ve işte o zaman gözyaşlarım akmaya başladı. İçime attığım ve ruhumun en karanlık köşelerine sakladığım gözyaşları.

Scarlett tehditkâr bir şekilde etrafımda dolanırken, "Haklısın," diye hıçkırarak yere çöküyorum. "Onları hayal kırıklığına uğrattım. Hepsini hayal kırıklığına uğrattım. Bir eş olarak. Bir koca olarak. Bir baba olarak. Bir arkadaş olarak."

İçimde ortaya çıkan ve burada yere dökülen duygularla savaşacak enerjim yok. Sadece Scarlett'in önünde olmasına izin verdim.

Birden durdu, tam önümde.

...Ama ona bakamıyorum bile.

Çünkü son dört yıldır onun ortağı olmama rağmen, şu anda ona bakmaya hakkım yokmuş gibi hissediyorum. Tüm gururum, tüm kibrim yerle bir oldu.

Scarlett haklı. Değer verdiğim herkesi hayal kırıklığına uğrattım.

Hareketi duyunca hemen irkiliyorum, yine kırbaç bekliyorum ama bu sefer onun yerine öne uzanıyor ve nazikçe çenemi yukarı çekip ona bakmamı sağlıyor.

Sonunda gözlerimi açtığımda, yüzünün bana sıcak bir şekilde gülümsediğini görüyorum. "Bu doğru, Pet. Her şeyi berbat ettin. Hem de çok," diyor nazikçe. "Ama işte burada size yardımcı olabilirim." "Nasıl?"

Fısıldıyorum.

"Tüm o zayıflığı burada bırakmana yardım edebilirim," diyor usulca. "Hepsini. Tüm güvensizliklerini. Tüm korkularını. Tüm başarısızlıkların. Bu senin

Terapi. Bununla yüzleşmene, üstesinden gelmene yardımcı olabilirim ve sonra onu burada, bu odada bırakabilirsin."

Başparmağıyla usulca yanağımlı okşuyor.

"Ve belki de kendini tüm bu suçluluk duygusundan ve saçmalıklardan arındırdığında, olmak için doğduğun belalı orospu çocuğunu hatırlayacaksın." Mırıldanıyor, eğiliyor. "Ve tekrar onun gibi davranmaya başlarsın."

Dudaklarının dudaklarıma değdiğini bile hissetmiyorum. Hiçbir şey hissedemiyorum. Düşünemiyorum bile. Şu anda tüm duygu ve düşüncelerden arınmış durumdayım. Ben bir hiçim.

Ama bir şekilde, *tam da* olmam gereken şey bu.

"Ortağın... bir *Domme* miydi?" Rachel usulca soruyor. "Karını aldattığın kişi o muydu?"

Başımı sallıyorum, derin bir iç çekiyorum.

"Bak, bunun mantıklı gelmeyeceğini biliyorum," diyorum sessizce. "Ama beni yargılamadan önce, bunun aşk olmadığını bilmeni istiyorum. Gerçekten sadece terapiydi. Uzun süre boyunca hayatımın büyük bir kısmı tamamen kontrolüm dışındaymış gibi hissettim. Karımı koruyamadığım ya da onu tatmin edemediğim için çok fazla suçluluk duyuyordum. İşimi yapamıyordum. Hayatımın bu noktasında suçluluk duygusu ve korkuyla donup kalmıştım."

Rachel hiçbir şey söylemiyor, gözleri benimkilere yapışmış.

"Karımı *seviyordum*," diyorum, sesim neredeyse çatlayarak. "Ona ve hayatımıza söz vermiştim ve bu sözü tutmaya kararlıydım, bu içkiyi, uyuşturucuyu, hatta aldatmayı görmezden gelmem gerektiği anlamına gelse bile."

Başımı sallıyor.

"Ben Scarlett'i sevmedim. O da beni sevmiyordu," diye omuz silktim. "Bu sadece *stres atmaydı*. Aramızda romantizm ya da duygular yoktu, sadece seks ve terapiydi. Taşıdığım suçluluk duygusu ve yükün üstesinden gelmeme yardım etti, çünkü sonuçta bu onun yararınaydı."

"Ne?" Rachel nazikçe sorar. "Ne demek istiyorsun?"

"Kendimi kötü hissettiğimde ya da işler ağırlaştığında, altuzaya çekilmeme izin verebiliyordum," diyorum zorlukla yutkunarak. "Kontrolü bırakabilir ve onun benim yerime düşünmesine izin verebilirdim. İlk defa biri yüklerimi ve endişelerimi benden alıp bana sadece nefes alabileceğim bir alan vermişti. Ve bittiğinde, bir rahatlama, temiz bir kafa ve serotoninin faydasını gördüm."

"Neden?" diye sorar.

Elimle çenemi ovuşturuyor, bu garip dinamiği açıklamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Sanırım kontrolü bırakmanın verdiği rahatlamanın yanı sıra, gençlik yıllarımda zevk aldığım bir şey olan sadomazoşizmimi de tatmin ediyordu. Böylece güvensizliğimi yıkarken, seanslarımız sırasında uyguladığı saçma işkencelerden sağ çıkabilmenin gururunu yaşamama da yardımcı oldu."

Rachel'in sözlerini düşünmesini ve sonra başını sallamasını izliyorum. "Tamam, sanırım bu mantıklı," diyor usulca.

"O zamanlar terapide oturup korkularım, endişelerim ya da yetersizliklerim hakkında konuşacak türden bir adam değildim," diye iç geçirdim, ellerimi birbirine sürterek. "Benim geldiğim yerde bu işler böyle yapılmazdı. Erkekler ne yazık ki mücadelelerini tartışmazlardı. Sadece acınası bir sessizlik içinde onlarla uğraşırlardı. Ama Scarlett'le aramızdaki bu dinamik yine de bunu yapmama izin verdi. Sorunlarım hakkında konuşmak zorunda değildim. Sadece olabilirdim. Mantıklı gelmese de bu alt alanda huzur ve berraklık buldum."

Elimi başımın üzerinde gezdirerek derin bir nefes alıyorum.

"Dediğim gibi," diyorum usulca, "bunun mantıklı gelmeyebileceğini biliyorum, ama garip bir şekilde, aslında bana yardımcı oldu."

"Nasıl?" Rachel sorar.

"Kafamı boşalttı. Daha hazır olmamı sağladı." Başımı salladım. "Bunun için daha iyi bir koca oldum. Candace ile her etkileşimimi yaptığım her hatayı tekrarlayarak geçirmedi, çünkü zindanda zaten bununla başa çıkmıştım. Bu da beni daha düşünceli, daha sevgi dolu, daha mevcut ve daha nazik yaptı."

Alt dudağımı ısırıyorum.

"Evliliğimizi onarmak için ilerleme kaydetmeye başladık ve hatta yeniden yakınlaşmaya başladık," diyorum sessizce. "İşte o zaman ikinci oğluma hamile kaldı."

"Ve," dedi Rachel sessizce, koltukta kayarak. "Scarlett'le bütün bunlar nasıl oldu?"

"Scarlett ve ben kesinlikle iş yapıyorduk," diyorum koltuğa yaslanarak. "O ilk doğaçlama seanstan sonra, uygun protokolü izledik ve sınırlarımızı, sınırlarımızı ve güvenli sözcüklerimizi, bu tür şeyleri tartıştık."

"Onun da mı güvenli kelimeleri vardı?" Rachel soruyor. "Yani, sen daha çok onunla. Senin bazen *benimle* olduğun gibi mi?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Scarlett ile sadece itaatkârdım. Ancak ara sıra kontrolü ele almamı *talep ederdi*. Ama o zaman bile kararları o veriyordu."

"Anlıyorum," dedi Rachel dudağını ısırarak. "Yani alttan üste çıkarken sendeydi."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Ama dediğim gibi, bu hayatımda sadece bir andı. O zamanlar gerekliydi ama bir daha asla tam zamanlı olarak bu role geri dönemem," diyorum Rachel'la gözlerimi kilitleyerek. "Bildiğiniz gibi, ilk seanslarımızdan bazılarında, hakimiyetin bazı yönlerinden hoşlanıyorum, ancak daha çok bir değişim olduğumu söyleyebilirim. 95'e 5 oranında. Yani zaman zaman hükmedilmekten hoşlanıyorum ve hatta bundan fayda sağlıyorum ama artık başa çıkmanın ve bir şeylerle uğraşmanın başka yollarını bulduğum için kontrolü elinde tutan kişi olmayı tercih ediyorum."

"Evet, biliyorum," diye kızardı Rachel, dudaklarının kenarlarında küçük bir gülümseme belirdi. "Ve kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kontrollü olmakta iyisin. Ve bilirsiniz, *baskın* olmakta."

Bu konuşmaya başladığımızdan beri ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum, onun tepkisi bana bunu ona söylemenin büyük bir hata olmadığına dair en küçük bir umut kırıntısı veriyor.

"Nasıl yürüdüğünü merak ediyorum," diye soruyor, arkasını minderlere yaslayarak. "Mesela işinize ya da ortaklığınıza engel oldu mu? Garip miydi?"

Başımı tekrar sallıyorum.

"Hayır, aslında öyle değildi. Scarlett ve benim belirlediğimiz ilk parametrelerden bazıları, bunun kesinlikle profesyonel bir hakimiyet olduğu ve her zaman da öyle kalacağı yönündeydi. Bu nedenle, 'zindanda olan zindanda kalır' anlayışıyla hareket ettik. Depodayken özgürce konuşabiliyorduk ama kapıdan çıktığımız anda her şey bitiyordu."

"Vay canına," diye fısıldıyor Rachel, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken.

"Bence bu şekilde yürümesinin tek nedeni birey olarak kim olduğumuzdu. Benzerliklerimiz nedeniyle bir araya getirilmiştik ve her ikimiz de bunu derneğimizin sadece bir yönü olarak bölümlere ayırabildik. Bizim için bu sadece başka bir işti. Bunu ne mesajlaşırken ne de iş saatleri içinde, hatta özel olarak bile konuşmadık. Laf arasında bir yorum ya da şaka bile yapmadık," diyorum alt dudağımı yalayarak. "Ve bir şekilde işe yaradı, çünkü bu sınırlar bunun sadece bir terapi *olduğunu* hissettirdi. Bir ilişki değil."

"Ne kadar sürdü?"

"Yaklaşık yarım yıl, belki biraz daha fazla," diye iç geçirdim. "Ama ben daha iyi olmaya başlayınca, Candace'le aramız da daha iyi olmaya başladı ve işte o zaman Scarlett'le ilişkimizi tamamen kopardık."

"Kırılmadan mı?"

"Bildiğim kadarıyla," diyorum sandalyede arkama yaslanarak. "Hayır." "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Şey, sanırım tam olarak emin olamıyorum," diye omuz silkiyorum. "Ama onun tek itaatkârı ben değildim ve diğer oyun arkadaşlarından biri sonunda onun nişanlısı oldu. Ama o zamana kadar Scarlett ve ben ilişkimizi çoktan bitirmiştik ve o noktada sadece iş ortağıydık."

Rachel dudağını ısırarak, "Demek onunla görüşmeyi bıraktın," diyor.

Bunu duymanın onun için ne kadar zor olduğunu ve ona ne kadar kötü görüldüğümü bildiğim için göğsüm ağrıyor.

"Evet," diye başımı salladım. "Scarlett bana duygularımı ve dürtülerimi daha iyi kontrol etmeyi öğretti. Ve daha sonra incelemek için daha zor şeyleri nasıl daha iyi bölümlere ayıracağımı, bu da benim *defterim* oldu."

"Defter ne?"

"Defter, sana buraya gelirken arabada anlattığım şey," diyorum nazikçe. "BDSM'de öğrendiğim dengeyi aldım ve işime uyguladım. Aldığım her hayat için karşılığında bir hayat kurtaracağım. Suçluluk duygusunu uzak tutmak ve teraziye dengelemek için."

Rachel başını sallar, bacaklarını yukarı kaldırıp altına çekerek kanepeye geri oturur.

Yüzünü inceliyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Şu anda ne düşünüyor?

"Bak Rachel," diyorum boğazımı temizleyerek. "Bunun beni bencil ve muhtemelen... boktan gösterdiğinin farkındayım. Ve sanırım Jaxon'la yaşadığın sorunla kıyaslandığında, muhtemelen *gerçekten* çok boktan."

"Yani teknik olarak önce karın seni aldattı yani..." diyor. "Yani yaptığın şey o kadar da kötü bir şey değildi."

Omuz silkiyor, pencereye doğru bakıyor.

Sonra birden her şey anlam kazandı.

Belki de Jaxon'ın saçmalıklarına bu kadar uzun süre katlanmasının, kalmasının nedeni sadece kızlarının iyiliği için değildi. Çünkü Rachel bir noktada, onu ilk aldatan kendisi olduğu için bunu *hak ettiğini düşünüyordu*.

Sikeyim.

Jaxon Pace'den nefret ediyorum. O kendini beğenmiş pislige gerçekten katlanamıyorum. Ama ne yazık ki, bu konuda, itiraf etmek istediğimden daha çok benziyoruz. Jaxon ve ben *ikimiz* de sevdiğimiz kadınlara sözler verdik. Çocuklarımızı dünyaya getirmek için hayatlarını riske atan inanılmaz, özverili kadınlara.

Ve sonra *ikimiz* de son derece bencilce nedenlerle bu sözleri tutmadık.

Ama Rachel'ı Jaxon'dan daha çok seveceksem

Ondan daha iyi... ve *benden* de daha iyi.

Tek kelime etmeden kalkıp Rachel'ın koltuğuna geçiyorum, yanına oturuyorum ve ellerini ellerime alıyorum.

Derin bir nefes alarak, "Sana bir şey söylemem ve açık olmam gerekiyor," diyorum. "Candace'i aldatma nedenlerim her ne olursa olsun bunun konuyla ilgisi yok. Yine de yanıştı. Bu hikayeyi sana aptalca bir fetihle övünmek için anlatmıyorum, bunu yaptığım hatalar konusunda hesap verebilir ve dürüst olabilmek için paylaşıyorum. Bu süreçte fayda sağlamış ya da bir şeyler öğrenmiş olmam, karımı aldatmış olduğum gerçeğini hiçbir şekilde ortadan kaldırmıyor. Bunu yaptığım için nefret ediyorum ve inanın bana bunun bedelini ödedim. Hem de çok."

Rachel hiçbir şey söylemiyor ama yumuşak kahverengi gözlerinin benimkilere gömülüğü neredeyse içimi parçalıyor.

"Karım ihanetimi hak etmedi," diyorum usulca, kalbimin göğsümde zonkladığını hissederek. "*Sen de hak etmedin Rachel.*"

Göğsü kabarıyor ve dudakları titriyor.

"Ama ben... Ben sıçtım batırdım," diye fısıldıyor.

"Elbette hatalar yaptınız. Ama o da yaptı. Ben de yaptım. İnsanlık bu. Bazen sevdiğimiz insanları incitiriz. Kusurluyuz, aptalız ve berbat durumdayız.

küçük yaratıklar. Eğer şanslıysak, bu yolculukta birkaç ders öğreniriz. Ben şunu öğrendim: Birini sevdiğinizde, yani *gerçekten* sevdiğinizde, *hançerlerle* ticaret yapmazsınız. Sırf acı çektiğiniz için onları incitmek istemezsiniz."

Tekrar bana bakıyor ve tek bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor.

"Rachel, sana asla zarar vermeyeceğime söz veremem. Keşke yapabilseydim. Ama

Sana söz verebileceğim tek şey, seni asla ama asla *bu* şekilde incitmeyeceğim. Ben artık o adam değilim."

Yüzündeki yürek parçalayıcı ifade beni neredeyse paramparça ediyordu.

"Bana inanmadıysan seni suçlamam," diyorum sessizce. "Kahretsin, ben bile inanmakta güçlük çekiyorum. Ama ben-"

Rachel aniden öne eğilip beni öpüyor. Öpücüğü yumuşak ve nazik. Alnını benimkine bastırarak geri çekiliyor.

"Sana inanıyorum Adam," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Bu dünyada inandığım çok az şey arasında *sana* inanıyorum."

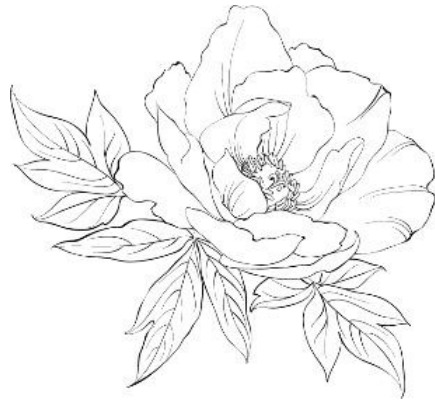
Sözleri beni mahvediyor.

Kırılmışlığımınla barışmıştım. Bunu yaşam biçimim olarak kabul etmiştim. Ama Rachel bunu söylerken, göğsümün derinliklerinde bir yerde, kalbimin unutulmuş kırık bir parçasının tekrar yerine oturduğunu hissediyorum.

Sanırım bir bakıma uygun.

Belki de gerçekten ihtiyacım olan huzur sadece varlığı kaos olan kızıdan gelebilir.

Ve belki de benimkini tekrar bir araya getirebilecek tek kalp, aynı şekilde kırılmış olan ve küllerinden tüm sefaletimizden güzel bir mozaik yapan kalptir.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi Yedi Rachel

Onu öpüyorum, kendimi durduramıyorum.

Eli yanağımdan yukarı kayıyor, dilini ağzıma sokuyor, beni kanepenin minderlerine yatırıp boynumdan aşağı öpüyor. Üstüme tırmanıyor, bacağına benimkinin arasına kaydırıyor ve dizini kasıtlı olarak giyinik amıma sürüyor.

İnliyorum, kendimi ona doğru sürüyorum, bir yandan da ellerimi gömleğinin içine sokup sırtını kasıtlı olarak kaşıyorum, tırnaklarımı derisine batırıyorum

"Arrgh!" Şok içinde başını geriye atarak yüzünü buruşturdu.

Kıkırdıyorum. Ancak verdiğim yanıt onu kızdırmış olacak ki hemen boğazımı sıkıyor ve sıkıca kavıyor.

"Siktir et kadını," diye homurdanıyor. "Beni öyle bir hale getiriyorsun ki..."

Boynumu öperken, tenimi ısırp emerken sesi kayboluyor.

"Ne?" Nefes alıyorum. "Sana ne hissettiriyorum,

Adam?" Sırıttırıyor, geri çekilmeden önce dudaklarını

dudaklarıma yapıştırıyor. "Çılgın," diye fısıldıyor.

Verdiği yanıt nefes nefese ve çiğ, bu da beni kıkırdatıyor.

"Oh, bunu komik buluyorsun, değil mi?" Kaşlarını kaldırarak bana soruyor. "Beni delirtmekten zevk mi alıyorsun?"

"Birazcık," diye sırtıyorum, alt dudağımı ısıyorum.

"Yerinde olsam dikkatli olurum," diye hırlıyor tenime karşı, elini kalçalarımın arasına kaydırıp parmaklarının arasında amımı sıkıyor.

"Ya da ne?" Kendimi beğenmiş bir şekilde sırtıyorum. "Sanırım bu sabah bana, ben sevişmeyi kabul edene kadar bekâr kalacağını söylediğini unutuyorsun. Yani gerçekten, bana ne yapabilirsin ki?"

Ama beni şaşırtarak usulca kıkırdıyor, dudaklarını yalıyor.

"Ah Bayan Valentine, unutmadım," diye homurdanıyor, bana bakıyor, gözlerinde ateş yanıyor. "Bu bir *nezaketti*."

Alt dudağımı ısıyor, sertçe emiyor ve elini saçlarıma doluyor. Aniden sıkıca çekerek nefesimi kesiyor ve başımı geriye iterek boynumu ortaya çıkarıyor.

"Kibarlığımı zayıflıkla karıştırma *prenses*," diye homurdanıyor, dudaklarını çene çizgimde ve köprücük kemiğimde gezdiriyor, çenesindeki kirli sakal beni gıdıklıyor. "En karanlık arzularıyla isteyerek yüzleşen bir adam, kesinlikle *seninkilerle* oynamaktan korkmaz."

Vay canına. Lanet olsun.

Beynimdeki diğer tüm düşünceler bir anda buharlaşıyor.

"Ayağa kalk," diye emrediyor.

İtaat edemeden, hatta kendime gelemeden ayağa kalkıyor, saçlarımı dibinden tutup beni de kendisiyle birlikte yukarı çekiyor. Diğer eliyle taytımı ve külotumu indiriyor, sonra beni kucağına çekip kollarımı altına sıkıştırıyor.

"Güvenli kelimeni hatırlıyor musun?"

"Ne?" Nefes alıyorum, kalbimin çarptığını hissediyorum. "Güvenli kelimen."

"Evet, bu *Mozart*," diye soluyorum, saçımı bırakıp onun yerine kolunu belime doladığında. "Ama Adam, sen ne-"

"Güzel." Dedi ve aniden eli kışıma sertçe indi. "Eek!" Ciyakladım.

"Kendini akıllı mı sanıyorsun? Küçük bir ukala?" Dizlerinden biri bacaklarımı açmaya zorlayacak, diğeri de beni yerimde sabitleyecek şekilde pozisyon alıyor. "Sana ukala küçük kızların ne olduğunu göstereyim."

Diğerini tokatlamadan önce sağ kık yanağıma bir kez daha sertçe vurdu.

"Ow!" Nefesim kesildi. "Kahretsin!"

Yine sert bir tokat attı, her iki yanıma ikişer kez.

"Ara sıra biraz boyun eğmenin faydasını görebilsem de," diyor çıplak kışımı tekrar tokatlayarak. "Bu aynı zamanda bir itaatkârın rolünü *yakından* anladığımı anlamına da geliyor."

"Siktir!" Diğer yanağıma bir acı darbe daha indirirken bağıriyorum. "Bu gerçekten acıtıyor!"

"Mesele de bu zaten," diyor bir eliyle acıyan popomu ovuşturarak. "Sana seninle sevişmek istediğimi söyledim ve sen büyük bir kız gibi davranıp duyguların hakkında konuşmak yerine, bundan kaçınmaya ve bir velet gibi davranıp öfke nöbeti geçirmeye karar verdin. Çünkü becerilmek için bu kadar çaresizsin."

"Hayır! Ben değilim! I-"

Ama bu cümleyi bitiremiyorum çünkü eli aniden amımı kavırıyor ve beni nefessiz bırakıyor.

"Hayır mı?" Fısıldıyor, çıplak klitorisimi eliyle ovuşturuyor, ben ürperirken vücudum neredeyse elinin içinde sıkışıyor. "Yani bu deliğin doldurulması için çaresiz *değil* misin?"

"BEN... BEN..." Ama başparmağıyla cinsel organımı okşayıp giriş yerimle alay ederken beynim lapaya dönüyor.

Birdenbire umutsuzluğa kapıldım. Her şey için. "Oh Tanrım..." İnledim.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diyor.

Çekiyor ve elini sertçe kıcıma vuruyor.

"Siktir!" Bağırıyorum, ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tuttuğu için bunu imkansız buluyorum.

Tekrar amımın dışını okşayıp beni kızdırmadan önce popomu hafifçe ovarak acıyı en aza indiriyor.

"Tanrım, çok ıslaksın. Ve çok güzel bir kığın var," diyor, elini kıcımda gezdiriyor ve beni geriyor. "Bu kadar kırmızı görmek utanç verici."

Ama bana vurmak yerine, parmaklarını yaladığını ve sonra onları içime soktuğunu duyuyorum. Parmaklarını içimde agresif bir şekilde hareket ettirirken, pozisyonumun savunmasızlığıyla birleşen saf hassasiyetle zıplıyorum.

"Aman Tanrım, Adam!" Bağırıyorum, bacaklarım titriyor.

"Şimdi," diye homurdanıyor. "Lütfen sözümü tutacağımı bil. Seninle sevişmeme izin vermeyi kabul edene kadar bu aleti alamayacaksın."

"Lütfen, hayır!" Yalvarıyorum, Adam hâlâ parmaklarını içime sokup çıkarıyor. "İhtiyacım var! Bunun için çaresizim! Ve ben-"

"Ama," diye yalvarışımı yarıda kesiyor, çekiliyor ve klitorisimi hızla ovuyor. "Boşalmana izin verebilirim, ama sadece ne kadar küçük bir velet olduğunu kabul edersen."

"Oh Tanrım..."

Parmaklarını tekrar içimden çıkarıyor, iki parmağını klitorisimin her iki yanında gezdiriyor ve beni titretiyor. Ancak, tam inanılmaz hislere alışmaya başlamışken duruyor ve hemen her iki yanağıma tekrar şaplak atıyor.

"Siktir! Ow!" İnliyorum. "Dur! Tamam, tamam! Ben bir veledim!"

Giderek acıyan kıcımlı eliyle sıkıyor, amıma vurmadan önce elini zonklayan pürüzsüz tenimde gezdiriyor ve beni zıplatıyor.

"Peki sen uslu duracak mısın?" Tekrar tokatlayarak söylüyor. "Böyle çaresiz küçük bir sürtük olmayı bırakıp sabırlı olacak mısın?"

"Evet! Evet!" Çılgınca bağıyorum.

İki orta parmağını tekrar içime sokuyor, aynı anda klitorisimi ovmak için başparmağını kullanıyor.

"Eeeeeek!" Bağıyorum, uzun parmaklarının içimdeki G-Noktasına dokunduğunu ve tüm vücuduma zevk dalgaları gönderdiğini hissediyorum.

"Nesiniz siz, Bayan Valentine?" Diyor, sonuna kadar çekip sonra tekrar bastırarak. "Söyle bana. Güzel ve yüksek sesle."

"Ben çaresiz küçük bir sürtüğüm!" İnliyorum.

"Daha yüksek sesle!" diyor, beni daha çok çalıştırarak.

"Ben çaresiz küçük bir sürtüğüm!" Bağıyorum, içime girip çıktığını hissettiğimde sözlerim eski evin duvarlarında yankılanıyor. "Ben *senin* çaresiz küçük sürtüğünüm!"

Sanki söylediğim şey beklediği şey değilmiş gibi donup kaldı.

Kıçım zonkluyor, amım damlıyor ve kalbim çarpıyor, bir sonraki adımın ne olacağından emin değilim. Yer değiştirdiğini hissediyorum ve kıcıma bir darbe daha indirmek için kendimi hazırlıyorum. Ama onun yerine eğilip dudaklarını boynumun arkasına bastırıyor.

"Tekrar söyler misin?"

"Ben *seninim*, Adam" diye nefes alıyorum. "Tamamen *seninim*."

"Evet öylesin," diye hırlıyor tenime karşı, beni usulca öpüyor ve parmaklarını tekrar içime sokup içimde gezdiriyor. "Sen benim küçük şımarık *prencesimsin*."

"Sikeyim evet!" Bağıyorum, doruk noktamın yaklaştığını hissediyorum.

"Bana ne istediğini söyle," diyor ve ben tam sınırı geçmeden önce aniden tekrar içimden çıkıyor. "Ve kibarca sorduğundan emin ol."

"Lütfen boşalmama izin ver," diye sızlanıyorum. "Lütfen! Ben... Ben... Buna ihtiyacım var!"

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor, parmaklarını tekrar içime sokarak. "Hadi o zaman, benim için boşal, Prenses."

Ve tereddüt etmeden itaat ediyorum.

"Vay canına," diye gülümsüyorum, derin nefes alıyorum. "Bu inanılmazdı." Adam'ın göğsüne yayılmıştım, ikimiz kanepede karşılıklı uzanıyorduk. Alnımdan öpüyor, elini gömleğimin arkasına götürüyor, usulca elini tenimde gezdiriyor.

"Belki de daha sık şımarıklık yapmalıyım," diye kıkırdıyorum.

Adam hiçbir şey söylemiyor, altımda kıkırdıyor ve artık giyinik olan popoma hafifçe vuruyor.

"Ah!" Gülüyorum. "Aslında hala acıyor, biliyorsun."

"Oh, biliyorum. Mesele de bu zaten." Hınzırca homurdanıyor, nazıkçe çenemi yukarı çekip ona bakmamı sağlıyor ve beni usulca öpüyor. "Sana ne kadar yaramaz olduğunu hatırlatıyor."

Bir an için gözlerinde kayboldum ve sadece ona baktığımı fark etmem bir anımı aldı.

Kes şunu Rachel. Aptal gibi sırtımayı bırak.

Dönerek başımı göğsüne yasladım ve göğsümde kabaran duyguları geri çevirmeye çalıştım.

Duygular tehlikelidir. Her zaman öyleydi. İşte bu yüzden, Jaxon'la yaşadığım onca acıdan sonra, onları hissetmeme izin vermekte çok tereddüt ediyorum.

Kalbimde Adam'ın harika ve iyi bir adam *olduğunu* biliyorum ama hâlâ aklımda pek çok soru var. Onun hakkında hala bilmediğim çok şey var.

Ve Adam'ın *benim hakkımda* bilmediği daha çok şey var.

Ona tecavüzü anlatmak zordu ve inanılmaz derecede tatlı olmasına rağmen, aklımın bir köşesinde hala ona anlatmam gereken *en korkunç* şeyin bu olmadığını biliyorum.

Dolabımda hâlâ ortaya çıkarmaya hazır olmadığım en az iki iskelet var. En azından henüz.

"Hey, iyi misin?" Parmaklarını saçlarımda gezdirerek nazikçe soruyor ve beni bir anlığına silahsızlandırıyor. "Sakın bana o şımarık tavrını çok fazla tokatladığımı söyleme."

Gözlerimi devirerek homurdanıyorum.

Ama bu anın yumuşaklığı beni tuhaf bir şekilde savunmasız hissettiriyor. Aslında çok savunmasız.

Mesafe. Biraz mesafeye ihtiyacım var.

"Bay Westwood, tavrım iliklerime işlemiş," diyorum, doğrulup kanepenin diğer ucuna yaslanıyorum, yüzüm ona dönük. "Seni kırmak istemem ama kıcıma domates gibi kızarana kadar şaplak atsan da yine de sana siktir git derim."

"Güzel," diye gülüyor, bir kolunu başının arkasına atıyor ve diğeriyle ayağımı tutuyor. "Meydan okumayı tercih ederim."

Lanet olası pislik. Neden bu kadar mükemmel olmak zorunda?!

Rahat duruşunda ve yüzündeki kendini beğenmiş ama samimi gülümsemede, kalan tüm direncimi kırmakla tehdit eden bir şey var. Beynim ve kalbim sanki birbirleriyle savaş halindeymiş gibi hissediyorum.

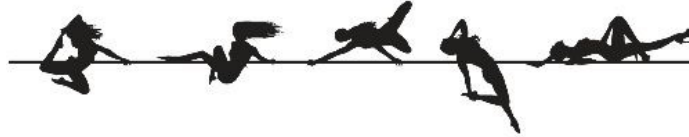
"Ee," diyor kollarını göğsünde kavuşturarak. "Nerede kalmıştık? Sanırım sıra sende, eğer kendini iyi hissediyorsan?"

Bir kutu solucan açıp, kızlara hüznü saatler mi yaşatacaksın? Evet.

"Sana hamile olduğumu ve Jaxon'ın ders dışı etkinlikleriyle ilgili dedikodular duyduğumu anlattığımdan oldukça eminim," diyorum sahte bir gülümsemeyle. "Yine de, benim doğum deneyimim olan korkunç hikayeye geçmeden önce, senin için *daha kötü bir* hikayem var."

"Öyle mi?" diye kıkırdar. "Peki neymiş o?"

"Annem."

Valerie Valentine ile tanışmaya hiç niyetim yoktu.

Bizi terk ettiği günden beri benim için ölüydü.

Ta ki Michael ortaya çıkıp onun nerede yaşadığını bildiğini iddia edene kadar. Bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım. Ama yapamadım.

Michael'ın belli ki kendi gündemi vardı ve bunu bana defalarca kabul ettirmeye çalıştı. Bana Jaxon'ın sadakatsizliklerinden bahsetmek için her fırsatı değerlendirdi ve beni ona güvenemeyeceğime, benimle ilgilenemeyeceğine ve kendi mirasım ile ilgilenmem gerektiğine ikna etmeye çalıştı.

Ona aptal mirasımızın umurunda olmadığını, zaten bu kadar uzun süre onsuz yaşadığımı söyledim.

Ama sonunda fikrimi değiştirdim ve adresi aldım. Onu görecektim. Onun gündemi için değil, *kendi* gündemim için.

Belki de üçüncü trimester hormonlarımdan kaynaklanıyordu ama sorularım vardı ve ne yazık ki bunları yanıtlayabilecek tek kişinin o olduğunu biliyordum.

Tesadüfen, tam zamanında fikrimi değiştirdim çünkü Valerie Valentine'i Milwaukee'de bir bakımevi olan *Peaceful Passage*'da dördüncü evre akciğer kanserinden ölmek üzereyken buldum.

Dürüst olmak gerekirse, beni tanıyıp tanımayacağından bile emin değildim. Ama o sabah odasına adımımı attığım ve bulmacasından başını kaldırdığı andan itibaren beni tanıdı.

"Lanet olsun," diyerek omuz silkiyor ve gazeteyi yere atıyor. "Sanırım bugünün geleceğini tahmin etmeliydim."

"Pardon?"

"Tatlım, aptalı oynama. Bir aynaya bakıyor gibisin," diyor kollarını kavuşturarak. "Eğer o ayna aynı zamanda zamanda zamanda otuz yıl geriye giden bir portal olsaydı. Fırında çöreğin bile var."

"Kim olduğumu biliyor musun?" Paltomu sandalyeye bırakarak söylüyorum. "Güzel.

O zaman sanırım bu bizi garip bir konuşmadan kurtarır." Gülüyor.

"Patlamak üzere gibi görüldüğünü düşünürsek," diyor karnımı işaret ederek. "Ve alyans takmıyorsun, sanırım yine de garip bir konuşma olacak."

Bu lanet sürtük... Ondan şimdiden nefret ediyorum.

"Yüzüğümü takamam," diye yalan söylüyorum, şirret annemin üstünlük sağlamasına izin vermek istemiyorum. "Hamilelik yüzünden parmaklarım çok şişti."

Omuz silkip gazetesini geri almadan önce bir süre bana bakıyor.

"Peki kimin çocuğu?" Bana bakmadan soruyor. "Umarım işsiz bir pislik değildir."

"Aslında Jaxon *Pace*'in çocuğu," diye gülümsüyorum, gözlerinin kocaman açıldığını ve neredeyse kalemini düşürdüğünü izliyorum. "Yani, hayır, işsiz bir pislik değil. Ya da babam gibi alkolik bir mafya babası."

"Peki o zaman," diyor ve bir dakika boyunca bana garip bir şekilde bakıyor. "Senin için iyi sanırım. Sanırım cinsiyeti biliyorsun?"

"Bir *oğlan*," diye yalan söyledim.

Siktir et onu.

Valerie Valentine'in mutluluğumu parçalamak için her yolu denediğini biliyorum ve ona hiçbir şey vermeyi reddediyorum.

"Son tarih ne zaman?"

"Otuz sekiz haftalık hamileyim," diyorum karnımı ovuşturarak. "Yani her an olabilir." "Tam dönem mi? Hmm," diye cevap veriyor ve tekrar bulmacasına bakıyor. "Pace'in bu kadar uzaktayken şehirden ayrılmana izin vermesine şaşırdım.

birlikte."

"Otuz yılda çok şey değişti," diyorum burnumu ona dikerek. "İstediğim yere, istediğim zaman gidiyorum."

Teknik olarak bu da bir yalandı. Teknik olarak iki taneydi.

Bana tahsis edilmiş bir şoförüm ve korumam olmasına rağmen, kesinlikle istediğim zaman istediğim yere gidemiyordum. Tüm hareketlerim yakından izleniyordu.

Ayrıca, doktorum bugün şehirden ayrılmamamı tembihlemişti ama Jaxon bunu duymak için orada değildi. Çocuğumun babası, sürekli sarhoş olan Rus adamla otel inşaatını gezmekle meşguldü ve görünüşe göre son doktor randevumuzu unutmuştu.

Ancak şoförüm ve korumamın odaya girmesine *izin verilmediği* için doktorun bu ilginç bilgiyi benden başka kimse duymadı. Haftalardır Valerie'yi görmeyi beklediğimden ve Michael'ın beni kendisinin götürmesi için defalarca yaptığı teklifleri reddettiğimden, herkesi bir kerede kızdırmaya ve o sürtüğü kendim görmeye karar verdim. Kendi şartlarımla.

Ama Valerie'nin, özellikle beni daha iyi hissettirmek için tasarladığı sivri sorularıyla kafamın içine girmesine izin vermemek için elimden geleni yapsam da

boktan hissediyorum, bebeğin erkek olduğu yalanını söylediğim için biraz kötü hissediyorum.

Çoğunlukla bebeğimin kız olmasından heyecan duyduğum ve bundan kesinlikle utanmadığım için. Öyle olsa bile.

Ama Valerie'nin bilgi edinme *hakkı* yok. Benim dürüstlüğüme de hakkı yok. Sadece ona söylemek istediğim şeyleri bilmeye ihtiyacı var. O da benim mutlu, sağlıklı ve onun bencil, çocuksu, narsist kışının asla sahip olamadığı her şeye sahip olduğum.

Beni kıskanmasını istiyorum. Canının yanmasını istiyorum. Ve öyle görünüyor.

Küçük, zayıf, hasta bedeni tekerlekli sandalyesinde çürüyor, burnundaki tüp oksijen tüpüne bağlı. Yaşlı görünüyor.

Bir parçam varlığımın her zerresiyle ondan nefret ediyor. Kendi canını kurtarmak için beni ve kardeşimi o canavar adamla terk etti. Ve eğer Michael'ın bana söylediği doğruysa, babamla yaptığı ve hiçbir şey almadığı ilk anlaşmanın aksine, son yirmi yıldır her ay nafaka alıyordu.

Bu da Valerie'nin hâlâ ödüllendirildiği anlamına geliyordu.

...Bizi *terk ettiğin* için.

Acaba herhangi bir parçası bunun için kötü hissediyor mu?

"Sanırım aradığınız cevap," diyor bana bakmadan. "*Evet.*"

"Affedersiniz?" Şaşırmış bir şekilde sordum.

"Kendinize sorup durduğunuz ve muhtemelen bulmak için buraya kadar geldiğiniz cevap," diye devam ediyor, öfkeyle bir şeyler karalayarak. "Ama şimdi gerçekten soramayacak kadar korkaksın."

Umm... ne?

"Peki bu ne sorusu?" Ben soruyorum.

"Eğer gidersem sana ve kardeşine ne olacağını bilip bilmediğim hakkında," diyor iç çekerek ve katlanmış gazeteyi kucağına koyuyor. "Seni babanla yalnız bıraktıktan sonra. Ve cevabım *evet.*"

Az önce söylediklerini bir araya getirmem bir dakika sürüyor ama bir araya getirdiğimde kanım anında kaynıyor.

"Yani," diyorum sessizce, dudağım seğiriyor. "Babamın bizi istismar edeceğini bildiğini mi söylüyorsun?"

"Lütfen," diye homurdanarak beni başından savdı. "*Taciz* mi!? Arada bir biraz dayak yemeye böyle mi diyorsun? Hah! Benim neslimde tatlım

Buna sadece *çocukluk* deniyordu! Siz çocuklar her zaman pireyi deve yapmak istiyorsunuz. Hepiniz korkunç ve trajik bir çocukluğun kurbanı olduğunuzu iddia etmek istiyorsunuz."

"Sadece dayak yemekten çok daha fazlasıydı," diye tısladım ona zehirli bir şekilde. "Ve bu arada bir kereden çok daha fazlasıydı!"

"Ve yine de," diyor omuz silkerek. "Hayatta kaldın, değil mi?"

Hayır, yapmadı.

"Bu ne cüret!" diye homurdanıyorum, yumruğumu sıkıyorum.

"Affedersiniz?" diye alay ediyor, solgun benekli elini göğsüne bastırarak. "Bu ne cüret? Ne cüretle?! Haklısın, buna cüret ettim! İkinizi koruyarak, onun öfkesine maruz kalmadığım bir hayat yaşamaya cüret ettim!"

"Yani bunun yerine o taciz ve öfke mantosunu bize devretmeye mi karar verdin?!" Ona tısladım. "Lanet *olası çocukların* mı? Burada oturup hiç pişmanlık duymadığını söyleyecek kadar cesur musun?!"

"Hey, tatlım, ben de acı çektim!"

"Ve ben senin yüzünden acı çektim!" Ona bağıyorum.

Öfkem karşısında şoka girerek sıçradı ve öksürmeye başladı.

"Doğmak gibi bir seçeneğim yoktu! Ve kesinlikle *sana* doğmak gibi bir seçeneğim yoktu ve talihsiz genetiğim yüzünden her geçen gün *sana* daha çok benziyordum! Yani evet, bu görevi bana sen verdin ve bunun yükünü senden çok daha uzun süre ben çektim. Bunda benim de bir seçim şansım yoktu!" Ona ters ters bakarak öfkeleniyorum. "Ama beni *terk etmek* ve beni anlamadığım karanlık bir dünyada lanet bir canavarla kapana kısılmış halde bırakmak konusunda kesinlikle bir seçeneğin vardı!"

"Biliyor musun," diyor daha yüksek sesle öksürerek. "Sanırım bu konuşma bitmiştir."

"Gerçekten değil," diye homurdanıyorum. "Seninle işim çoktan bitti."

"Son baktığımda elinde hiçbir koz yoktu. Bu da bana istemediğim hiçbir şeyi yaptıramayacağın anlamına geliyor." Gülüyor, hâlâ öksürüyor. "Sanırım gitme vakti geldi."

"Ne düşündüğün umurumda bile değil," diye homurdanıyorum.

"Hemşire? Hemşire!" Beni görmezden gelerek sesleniyor. "Biri şu kadını çıkarabilir mi lütfen? Tankımı değiştirmem lazım! Hemen!"

"Dışarıda değil," diyorum soğuk bir şekilde. "Bu konuşma sırasında etrafta kimsenin olmayacağından emin oldum."

"Hemşire!" Tankının düğmesiyle öfkeyle uğraşırken bu kez daha sessiz sesleniyor.

Gülümsüyorum, kapıya doğru yürüyüp ardına kadar açıyorum ve boş koridora bakıyorum.

"Hemşire!" Valerie nefes nefese, bu kez sessizce önündeki masaya vuruyor. Ama kimse gelmiyor.

Bu konuda yalan söylememiştim.

Valerie bir an için çırpınıyor, boğuluyor, öksürüyor ve masaya vuruyor, tüm bunlar olurken ben gülümseyerek kapıyı açık tutuyorum ve kaçınılmaz olarak geleceğini bildiğim şeyi bekliyorum.

Sonunda bana bakıyor ve odanın köşesindeki dolu oksijen tankını işaret ediyor.

"Pekala, tamam! Konuşacağım ama yardıma ihtiyacım var! Lütfen!" Yüzü kızarak mırıldanıyor.

Yakaladım seni, kaltak.

Kapıyı kapatıyorum ve dikkati dağılmışken koridorun sonundaki hemşire odasından aşırđığım anahtarla kilitliyorum. Odanın öbür ucuna yürüyüp hayat kurtaran oksijenin dolu kutusunu aldım ve ona doğru yürüdüm.

Elimi eski tankının üzerine koyduğumda birden donup kaldım.

"Lütfen!" Nefes almak için çırpınırken boynunu tırmalıyor. "Ben... Ben öleceğim."

"Biliyorum ve ne var biliyor musun Valerie?" Yaklaşarak fısıldıyorum. "Buna *kaldıraç* denir."

"Ziyaretiniz iyi geçti mi Bayan Valentine?" Şoför Max, dönüşü yapıp otoyolun girişindeki rampaya yanaştığımızda soruyor.

"Ne?" Birdenbire transa geçerek sordum. "Teyzenle mi?"

Doğru ya, ben de ona öyle demiştim.

"Sanırım... ilginçti," diye omuz silkerek kendimi toparladım. "Ve yine de bir şekilde şaşırtıcı değildi."

Gülümsüyor.

"Sizi sağ salım eve götüreceğim hanımefendi," diyor kibarca. "Dürüst olmak gerekirse, patronun Milwaukee'ye kadar gelmemiz konusunda ne düşüneceğinden emin değilim. Umarım bunun için bana kızmaz."

"Alkolik Antonov'la geçirdiği öğleden sonra muhtemelen on votka tonik içtiğini düşünürsek, pek bir şey hissetmediğini tahmin ediyorum," diyorum acı bir şekilde. "Yani bence güvendesin."

Max karşılık vermiyor ama dikiz aynasından gözlerini yakalıyorum. Ve bir gülümsemenin ipucunu.

Nedense, Jaxon'un adamları arasında Max'in etrafta olması en kolay kişi olduğunu düşünüyorum. Bir sorun olduğunda beni cesurca koruyacağından şüphem olmasa da, söylendiği gibi, genç ve nispeten sessiz.

Omuzlarımı araba koltuğunun arkasına yaslayıp rahat etmeye çalışıyorum ve gerçekten de oldukça ilginç olan son bir saatteki olayları tekrar ediyorum.

İşte o zaman *patlamayı* hissediyorum.

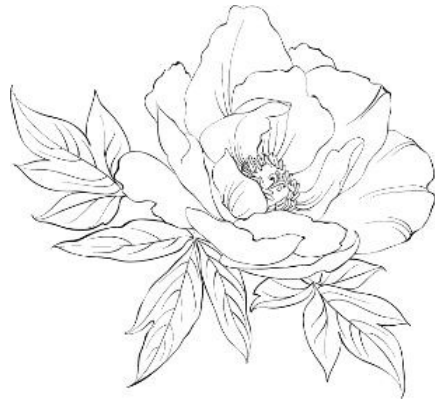
Garip bir his, kopan bir lastik bant hissi gibi, bir eklem patlaması hissiyle karışık, ama derinlerde... içimde. Ama bunun ne olduğunu anlamaya bile vakit bulamadan, aniden sızıntı yaptığımı fark ediyorum. *Her yerden.*

Vay canına. Lanet olsun. Kahretsin.

"Uh... Max?" Sesim titreyerek soruyorum. "En yakın hastaneye ne kadar yakınız?"

"Pek emin değilim hanımefendi," diyor Max, kafası karışmış bir halde. "Sanırım birkaç mil uzakta."

"Beni oraya götürmelisin. Hem de hemen. Ve birinin Jaxon Pace'i bulmasını sağla," diye nefes alıyorum, kalbim çarpmaya başlıyor. "Çünkü bu bebeği doğuracağım. *Bugün.*"

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi Sekiz Adam

"Hassiktir!" Nefes nefese kaldım. "Doğuma mı girdin?!"

"Evet," diye kıkırdıyor Rachel usulca. "Hamile kadınlar için nihai hedef bu sayılır."

"Hayır," diyorum gözlerimi devirerek. "Yani, o gün, in-"

"Milwaukee. Evet, biliyorum. İnanın ben de çok hevesli değildim," diye iç geçiriyor ve ellerini havaya kaldırıyor. "O kadar yer, o kadar gün varken Chicago'dan saatler uzakta olmak zorundaydım. Ve Jaxon'dan."

"O ne yaptı?" Ben sordum.

"Şey, onun bir yerlerde Roman Antonov'la birlikte olduğu konusunda haklıydım," diyor dilini şaklatarak. "Jaxon tahmin edilebilir biri değil."

"Doğum için zamanında yetişti mi?" Ben sordum.

"Hayır," diye başını sallıyor. "Aslında kimse bilmiyordu. İnsanlar Dimitris'i oldukça hızlı bir şekilde bilgilendirdi ama sorun Jaxon ve Roman'dı.

Görünüşe göre bu iki salak güvenlik ekiplerini sallayıp sarhoş bir şekilde şehirdeki barları gezmeye karar vermişler. Böylece birkaç saat boyunca kimse onları bulamamış. Ta ki sarhoş gençler gibi bir dükkanın vitrinini kırdıktan sonra sarhoşluk ve düzensiz davranıştan tutuklanana kadar." "Jaxon'ın ekibinin her zaman onunla birlikte olduğunu söylediğini sanıyordum." Soruyorum, hafifçe

Kafam karıştı. "Sanki onu hiç terk etmemeleri gerekiyormuş gibi?"

Rachel başını sallayarak, "Öyle değillerdi ve inanın bana Dimitris çok öfkeliydi," dedi. "Ama o gün kelimenin tam anlamıyla herkese öfkeliydi. Beni şehrin dışına bu kadar uzağa götürdüğü için Max'e kızgındı. Aptalca davrandığı için Jaxon'a. Jaxon'ın Alfa Ekibi'ne. Roman Antonov'a. Jaxon ve Roman'ı tutuklayan tüm polislere. Dürüst olmak gerekirse, adamın kızdığı herkesin izini kaybettiğini düşünüyorum. Ve eğer ben ilk doğan mirasçımın doğum sancısı çekmiyor olsaydım.

Pace ailesi, dürüst olmak gerekirse Dimitris'in Jaxon ve Roman'ın hapiste oturup ayılmalarına izin vereceğini düşünüyorum. Ama şanslılar ki öyle yapmadı ve ikisinin de kefaletini ödedi."

"Peki ne oldu?"

"Onları bulmaları birkaç saat sürdü ve sonra serbest bırakılmaları için birkaç saat ve bir düzine telefon görüşmesi gerekti. Sonra da trafikle mücadele etmek zorunda kaldık çünkü o gün hava helikopterle gidilemeyecek kadar rüzgarlıydı."

Tabii ki lanet bir helikopterleri vardı. Neden olmasın ki?

"Size ulaşmaları ne kadar sürdü?"

"Tam olarak emin değilim," diye omuz silkiyor. "Sadece Max yanımdayken yaklaşık üç saat boyunca doğum yaptığımı biliyorum. Sanırım komplikasyonlar oldu ve sonunda acil sezaryen olmam gerekti."

Alt dudaklarını ısırarak koluna bakıyor.

"Tek bildiğim oraya varmalarının çok uzun sürdüğü," diyor sessizce. "Ama dürüst olmak gerekirse, suyum geldikten sonra bütün gün biraz bulanık geçti."

"Genellikle öyledirler," diye nazikçe gülümsüyorum. "Özellikle de ilk seferinde." "Seninkiler en azından kolay mıydı?" Tekrar bana bakarak soruyor.

"Benim için öyleydi ama içimden bir bebek çıkaran ben değildim," diye homurdanarak çenemi ovuşturuyorum. "Yani muhtemelen buna cevap vermek için biraz niteliksizim."

Rachel gülümsüyor, batan güneş güzel yüzüne sıcak bir parıltı yayıyor.

"Yine de bir deneyimdi," diyorum kendi kendime gülümseyerek. "En çok inanılmaz bir deneyim yaşadım."

"Doğum için orada mıydın?"

"İkisinde de," diye başımı salladım. "İlk seferinde şanslıydım. Çoğu zaman görevde olmadığım için günlük işlerin çoğunu kaçırmıştım ama neyse ki bir Cumartesi sabahı, ben evdeyken doğum yaptı. İkinci hamileliğinde ise hiçbir şeyi kaçırmayı reddettim."

"Bunu yapabilir misin?" Diye soruyor.

"Pek sayılmaz," diyorum omuz silkerek. "Ama beni ve ailemi öldürmeye çalışan dengesiz bir seri katilden kurtulduğumu düşünürsek, departman bana özel bir izin verme konusunda fazlasıyla cömert davrandı diyebiliriz."

"Ahhh," diye başını sallıyor.

"İlk seferinde yapamadığım pek çok şeyi deneyimledim. Yani, her doktor randevusunda ve her Lamaze dersinde onunla birlikte olduğuma inansanız iyi olur. Hepsi için oradaydım."

Rachel kızarıyor, gözleri benimkilerden ayrılıyor.

Oops.

Kendi kızının doğumunda bir eşinin olmadığını itiraf ettikten sonra, belki de bir hediye eşi olmakla övünmemem gerektiği aklıma geliyor.

"Her neyse," diyorum boğazımı temizleyerek. "Evet, harikaydı. Yani, iğrençti ama evet, yine de harikaydı."

Neyse ki bu onu güldürüyor.

"Özür dilerim," diye kıkırdıyorum onunla birlikte. "Bu muhtemelen kabalıktı." "Sadece birazcık," diyor, hâlâ kıkırdıyor.

"Çok *dağın*ıktı," diyorum ellerimi sağa sola sallayarak.

Rachel hiçbir şey söylemiyor ama kaşlarını kaldırıp bana bakıyor.

"Oh, kahretsin!" Duygusuz sözlerimi geri almaya çalışarak söylüyorum. "Bayan olarak bunların senin suçun olduğunu falan söylemiyorum."

"Çok rahatladım..."

"Sadece onu demek istedim," diyorum endişeyle. "Sadece çok fazla kan ve farklı türde... sıvılar vardı. Dürüst olmak gerekirse, bazen midem zayıf oluyor ve ilk seferinde biraz midem bulandı ve başım döndü. Ve, şey... neredeyse bayılıyordum."

"Bekle, bekle," diye daha sert gülüyor. "Bütün gününü kanlı suç mahalleriyle uğraşarak geçiren sert bir FBI ajanının oğlunun dünyaya gelişini izlerken bayıldığını mı söylüyorsun?!"

"Hey şimdi, *neredeyse* bayılacağımı söyledim," diyorum savunmacı bir şekilde. "Ve bir suç mahalline gittiğimde, ne beklemem gerektiğini bilirim. Burada ne bekleyeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu! Ve sanki her dakika daha şok edici bir şey oluyor gibiydi!"

"Bahse girerim bez değiştirmek senin için kaba bir uyanış olmuştur," diye gülerek gözlerini siliyor. "Ve zayıf miden."

"Aman Tanrım," diyorum gözlerimi kapatarak. "Onlara hiç girmeyeyim bile. Yemin ederim, bazı şeyler neredeyse radyoaktifti! Yani, artık guacamole'ye bile bakamıyorum!"

Rachel kendini kaybediyor, kıkırdaması o kadar bulaşıcı hale geliyor ki sonunda ben de kendimi tutamayıp ona katılıyorum.

"Sindirilmiş ezilmiş bezelye kokusundan sonsuza kadar nefret edeceğimden eminim," diye gülüyorum.

"Tamam," diyor, sonunda kendini kontrol ediyor ve eğlence gözyaşlarını siliyor. "Buna ihtiyacım vardı."

İkimiz de kendimizi toparladıktan sonra, "Özür dilerim," diyorum. "Hikâyenı bölmek istememiştim. Sezaryenle doğum yaptığınızı ve sonra kızınızın doğduğunu söylemiştiniz?"

"Evet efendim," diye gülümsüyor. "Ve o mükemmeldi. Kesinlikle mükemmel ve kesinlikle güzeldi."

"Peki Jaxon sonunda hastaneye ulaştığında ne oldu?"

Ama bu soruyu sorduğum an, anında pişman oluyorum. Yüzündeki gülümseme kayboluyor. Ve kanepede rahatsız bir şekilde kayıyor.

"İyi bir şey yok," diyor sessizce.

Oda sessizliğe gömülür.

"Özür dilerim, bana biraz izin verir misiniz?" Rachel ayağa kalkarak şöyle der.

"Elbette," diyorum ama daha sözümü bitirmeden o odadan çıkıp üst kata çıkmıştı bile.

Beş dakika geçiyor ve merdivenlerde gıcırdayan ayak seslerini duymak için endişeyle beklemeye devam etsem de, kendime bunun bir şey olmadığını söylüyorum.

Ancak bu beş dakika on dakikaya dönüştüğünde, profilci beynim içgüdüsel olarak devreye giriyor.

Nasıl sessizleştiğini ve dudaklarını nasıl ısırıldığını hatırlıyorum.

Jaxon'un ortaya çıkmasıyla ilgili sorum elbette mantıklıydı, ama belki de gözden kaçırdığım daha ciddi bir şey vardır?

Hemen ayağa kalkıp yukarı çıkıyorum, herhangi bir hareket var mı diye kulak kabartıyorum ama ikinci katı sessiz buluyorum.

"Rach?" Hafif aralık duran yatak odasının kapısını çalarak sesleniyorum. "İyi misin?"

Cevap gelmiyor ve bir an için acaba bu katta bir yerde başka bir odaya mı gitti diye düşünüyorum.

Ama sonra akan suyun sesine benzer bir ses duyuyorum.

Kafamı yatak odasından içeri uzatıyorum, boş buluyorum ama ebeveyn banyosunun ışığının yandığını görüyorum. Odaya adım attığımda, Rachel'ın giydiği her giysinin gelişigüzel dağıldığını ve kapalı banyo kapısına doğru bir iz bıraktığını görüyorum.

Ne oluyor be?

"Rachel?" Kapıyı çalarak sordum. "Her şey yolunda mı?" "İçeri girebilirsin," diye sesleniyor içeriden.

Kapıyı açtığımda Rachel'ı büyük bir küvetin içinde oturmuş, banyo yaparken buldum.

"Ne oldu?" Masumca soruyor.

"Um," diyorum, ona şaşkın şaşkın bakarak. "Beni affet ama bu gerçekten uzun *bir andı*. Senin için biraz endişelenmeye başlamıştım."

"Hayır, ben iyiyim," diye omuz silkiyor. "Sadece üşüdüğümü hissettim ve bir banyonun muhtemelen kemiklerimi ısıtacağına karar verdim."

"Oh, tamam," diyorum kendi kendime sırıtarak. "Peki, seni rahatsız etmeyeceğim. Bırakayım da banyonun keyfini çıkar."

"Bekle, yani," diyor ben gitmek için dönerken, kafası karışmış bir sesle. "Bu kadar mı?" "Neymiş o?" diye soruyorum.

"Buraya gelmem ve banyo yapmaya karar vermem senin için sorun değil mi?" Şaşkınlıkla soruyor. "Yani, sana söylemeden mi?"

"Teslimatının biraz tuhaf olduğunu kabul ediyorum," diye omuz silktim.

"Ama hayır, eğer sorduğun buysa sana kızgın değilim."

Sanki aniden tuhaf davranan benmişim gibi bana bakıyor. "Neden olmasın?" diye soruyor.

Kendi kendime kıkırdıyorum, banyoya geri dönüyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"Rachel," diyorum nazikçe, mermer tezgaha yaslanarak, "üzülmemi mi istiyorsun?"

"Hayır, bilmiyorum," diyor hemen. "Ben sadece senin de öyle olacağını düşünmüştüm." Bu sefer hiçbir şey söylemiyorum, onun yerine kaşlarını kaldırıyorum.

"Sadece... konuşma ağırdı ve kendime bir dakika ayırmam gerektiğini hissettim. Sadece bazı şeyleri düşünmek için ve sonra ben," diyor dudağını ısırarak. "Buraya geldim, küveti gördüm ve banyo yapmanın rahatlatıcı olacağını düşündüm..."

"Pekâlâ," diyorum sakince. "Bunların hepsi mantıklı sanırım. Ancak bana hala mantıklı gelmeyen tek şey, konuşmamıza aniden ara vermek istediğin için neden sana *kızacağımı* düşündüğün?"

Gözleri benimkileri buluyor ve ben de kibarca gülümsüyorum.

"Çünkü buna hakkın var, biliyorsun," diyorum. "Bu bir sorgulama değil. Bu bir sohbet. Yani eğer konu çok fazlaysa ya da

Sohbet çok ağırlaşırsa ya da artık sohbet etmek istemiyorsanız, sorun değil. Geri çekilebilir ve hayır diyebilirsiniz. Benim iznime ihtiyacın yok."

İç geçiriyor, alnındaki endişeli çizgiler biraz dağılıyor. "Hayır, öyle değil," diyor başını sallayarak. "Sadece..."

Gözlerini suya indirmeden önce uzun bir süre bana bakıyor.

"Sadece sana *yalan söylemek* istemedim," diyor yumuşak bir sesle. "Yalan yok demiştik ve ben kendi adıma buna uyma konusunda gerçekten iyi bir iş çıkardım. Çünkü hayatımda ilk kez birine karşı dürüst olmak istiyorum ve sen de bunu hak ediyorsun Adam. Ama orada, bilmiyorum, kendimi sana yalan söyleme dürtüsüyle savaşıırken hissettim. Bu yüzden buraya gelip banyo yapmaya karar verdim. Sadece kafamı boşaltmak için."

Vay canına.

Rachel'ın bana verebileceği tüm cevaplar arasında en az beklediğim cevap buydu.

"Dürüstlüğüne takdir ediyorum," diyorum, dizlerimin üzerinde öne doğru eğilip çenemi okşayarak. "Bana yalan söylemek istemene neyin sebep olduğu hakkında konuşmak ister misin?"

Derin bir nefes alarak başını sallıyor.

"Doğumdu," diyor dizlerini göğsüne doğru çekip kollarını göğsüne dolayarak. "Neden bilmiyorum ama sen kendi deneyiminin ne kadar harika olduğundan bahsediyordun ve ben benimkinin... Şey, harika olmaktan çok uzak olduğunu fark ettim."

"Anlıyorum," diye sessizce başımı salladım. "Özür dilerim. Kendini mahcup hissetmene neden olmak istememiştim."

"Hayır, bunu biliyorum. Sanırım senin doğum deneyiminin ne kadar *normal*, benimkinin ise ne kadar anormal olduğunu fark ettiğim bir an yaşadım ve kendimi gerçekten güvensiz hissettim," diyor kollarını ovuşturarak. "O kadar ki, sırf sen bana bir ucubeymişim gibi bakmayasın diye bu deneyimle ilgili her şey yolundaymış gibi davranmayı düşündüm."

Sözleri beni derinden sarstı.

Rachel'ın şimdiye kadar bana anlattığı onca korkunç hikâye arasında onu rahatsız eden şeyin bir şekilde *bu olduğu* aklıma geliyor. Ve sadece rahatsız değil, bana yalan söylemeyi düşünecek kadar rahatsız.

Dünyaya bir çocuk getirmenin fiziksel eylemi yeterince tehlikeli ve korkutucudur, ancak Rachel hakkında bildiklerim bana bunun bundan daha fazlası olduğunu söylüyor. Yaşadığı travma ne olursa olsun, bu deneyimin onu hayatta kaldığı her şeyden daha fazla etkilediği çok açık.

...Ve yine de bana yalan söylememeyi seçti.

Rachel sevgisini ya da onayını açıkça gösteren biri değil ve onunla birlikte bazen satır aralarını biraz okumam gerektiğini öğrendim. Ve bu bana, korkusu yerine beni *seçtiğini* söylüyor.

Bu beni derinden etkiliyor ama söyleyecek bir şey bulmaya çalıştığım da hiçbir şey bulamıyorum.

bana geliyor. Ben de aklıma gelen tek şeyi yapıyorum.

Hemen gömleğimi başımın üzerine çekiyorum, sonra kemerimi çözüyorum ve kot pantolonumla çoraplarımı çıkarıyorum.

"Bekle... Ne yapıyorsun?" Yüzünde bir şok ifadesiyle bana soruyor.

Arkasından dolaşıyorum ve büyük küvetin kenarına çıkıyorum.

"Tanrım, kadın!" Aşırı sıcak su çarptığı anda nefesim kesildi.

Derimi. "Nasıl oldu da deriniz eriyip kemiklerinizden ayrılmadı?!"

Kıkırdıyor.

"Bilmiyorum, sanırım sadece sıcak suda olmaya alışkınım."

"Çok komik," diye usulca nefes alıyorum arkasına yerleşirken.

Suyun cehennem sıcaklığına alıştıktan sonra kollarımı ona doluyor ve onu göğsüme doğru çekiyorum.

Hiçbir şey söylemiyor ama saçlarını yana tarıyor ve başını omzuma yaslıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, omzunu öperek. "Bana yalan söylememeyi seçtiğin için."

"Adam, ben... ben," diye usulca duraksıyor. "Benim hakkımda çok fazla iyi şey yok. Hatta sana anlatacak iyi hikâyelerim bile yok. Ama sahip olduğum her iyi şeyi sana vermek istiyorum. Hepsine sahip olmanı istiyorum."

"Seninle ilgili pek çok iyi şey var, sevgilim" diyor nazikçe, elimi kolunda aşağı yukarı gezdirip kulağını öperek. "Sadece olumsuzluklara odaklanarak çok fazla zaman harcadın. Bunun üzerinde çalışmak için çaba sarf etmeliyiz."

Elini benimkinin üzerine koyuyor ve bana bakabilmek için başını geriye çeviriyor.

"İstiyorum," diye fısıldıyor usulca. "Ama bu anlatıyı değiştirebilir miyim bilmiyorum. Ya da olayları görme biçimimi. Ya da insanları."

Yanağına bir öpücük konduruyorum, düşüncelerimi düzene sokmak için bir dakika ayırıyorum ve vücudunun bana karşı verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"Bakın, sizin dünyanızdan gelmediğimi biliyorum, bu yüzden bazı kısımlarını her zaman anlayamayabilirim," diyorum sessizce. "Ama *karanlığı* anlıyorum. Ve onunla yaşamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ya da kendi zihninizin gölgelerinde bir mahkûm olarak."

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor usulca.

"Bazen bir travma yaşadığımızda bu bizde iz bırakır. Dünyaya ve hatta insanlara bakış açımızı bozabilir. Sanki pembe gözlükler çıkmış ve artık her duruma görünmez yara izleriyle girmek zorunda kalıyoruz; karşılaştığımız herkesin huzurumuz için ne kadar tehdit oluşturabileceğini bilinçaltımızda ölçüyoruz."

"Evet," diye fısıldıyor Rachel, ben çıplak omzunu nazikçe öperken elini benimkine doluyor.

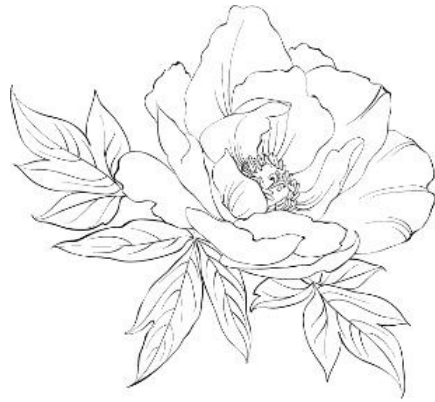
"Kırıldığını ya da lekелendiğini düşündüğünü biliyorum," diyorum usulca. "Ve seni başka türlü ikna edemeyeceğime göre, şimdilik sadece bu duyguda yalnız olmadığını bilmeni istiyorum. Hepimiz öyle ya da böyle kırılmış hissediyoruz. Ve iyileşmek için belirlenmiş bir zaman çizelgesi yoktur. Kendi hızınızda ilerleyebilirsiniz."

Titrediğini hissediyorum ve onu daha sıkı sıkıyorum.

"Bu acı dolu anıları senden almanın ya da sana yapılanları geri almanın bir yolu olsaydı, yapardım. Hem de gözümü kırpmadan," diye fısıldıyorum kulağına. "Ama kötü anıları senden alamayacağıma göre, yapmak istediğim şey sana *yeni* anılar vermek. Kabusları yok edecek, sana neşe ve huzur getirecek anılar. Ve eğer bunu yaparsam, kısa bir an için bile olsa, o zaman bu dünyadaki zamanım boşa gitmemiş olacak."

Rachel hiçbir şey söylemiyor ama nefes alışının derinleşmesini, zayıf omuzlarının kalbinin artan ritmiyle birlikte yükselip alçalmasını izliyorum. Elimi tutup dudaklarına götürmeden önce gözlerini siliyor.

"Söz veriyorum Adam," diye fısıldıyor usulca. "Zaten söz *veriyorsun*."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Yirmi Dokuz Rachel

"Tebrikler, Bayan Valentine," diyor hemşire.

"Teşekkür ederim," diyorum yeni doğan kızımı kollarımda nazıkçe sallayarak. "Sanırım uykuya dalmış olabilir. Ama artık emmiyor."

"Ope! Şuna bakın," diye kıkırdıyor hemşire tatlı tatlı. "Bu yeni doğanlarda oldukça yaygındır. Hemen uyuyakalırlar. Onu şuradaki beşiğe yatırmamı ister misiniz? Böylece biraz dinlenebilirsiniz?"

"Sorun değil," diyorum, önlüğü göğsümü örtecek şekilde ayarlayarak. "Onu tutmayı henüz bitirdiğimi sanmıyorum."

Hemşire gülümseyerek, "Anlaşılır bir şekilde," dedi, "şu anda onun için yapabileceğiniz en iyi şey ten tene temas, bu yüzden eğer sizin için de uygunsa, kesinlikle bunu teşvik ediyorum."

"Ben çok iyiyim," diyorum başımı kaldırmadan. "Aslında, onun gitmesine izin verebilecek miyim bilmiyorum."

"Karım da aynı şeyi söyledi," diyor Ethan'ın sesi perdenin diğer tarafından usulca ve sıçramama neden oluyor.

"Merhaba Ethan," diyorum önlüğümün tamamen kapalı olup olmadığını iki kez kontrol ederek. "Henüz burada olduğunu bilmiyordum."

"Özür dilerim, Bayan Valentine." Kıbarca söylüyor. "İçeri girebilir miyim? Hediyelerle geldim."

"Evet, tabii ki."

Elinde, içinde parlak pembe güller olan bir vazo ve muhtemelen aşağıdaki hediyelik eşya dükkânından alınmış, dantel elbiseli minik bir oyuncak ayı ile köşeyi dönüyor.

Çiçekleri yanımdaki masaya bırakırken, "Bunlar çok güzel," diyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Ayrıca hastane çantalarını da Malikâne'den getirdim. Bunları isteyebileceğini düşündüm" dedi ve haftalardır hazırladığım bebek bezi çantamı ve küçük valizimi çıkardı. "Araba koltuğu da çoktan arabaya yerleştirildi."

"Aman Tanrım," diye nefes nefese kaldım. "Tüm bunları düşündüğün için çok teşekkür ederim. Her şey o kadar çabuk oldu ki kimseye mesaj gönderecek vaktim olmadı. Jaxon da telefonuna cevap vermiyordu, o yüzden..."

Sesim kesiliyor ve dudagımı ısıyorum.

"Sözü açılmışken," diyorum sessizce. "Sanırım *sen* sonunda buradaysan, o da çok geride olamaz?"

"Pace'in iki adamı da birazdan gelecek," dedi, gözleri benimkileri bularak. "Sadece birkaç kelime konuşmak istediler."

"Ne?"

"Hararetli bir tartışmaya girmişlerdi," diyor Ethan, sesinde alışılmadık bir hayal kırıklığı var. "Ve görünüşe göre iki saatlik bir araba yolculuğu söz konusu tartışmayı bitirmek için yeterli zaman değildi."

"Oh..."

Tartışıyorlar mıydı?

"Ama ben de bir baba olarak ne kadar yorgun olduğunuzu biliyorum," diyor sıcak bir gülümsemeyle. "Ve buraya gelip huzurunuzu bozmalarını uygun bulmadım, *bu* yüzden nazikçe yukarı gelmeden önce aşağıda halletmelerini önerdim."

Vay canına.

Katılmadığımdan değil. Bir kere, doğum katının bu tarafında her şey sakin ve huzurlu. Ayrıca Jaxon'a çocuğunun doğumu yerine işine öncelik verdiği ve ben doğuma girdiğimde telefonlarıma cevap vermediği için biraz kızgınım.

Ethan'a Jaxon'ın nerede olduğunu ve ne yaptığını sormak üzereydim ki onun kollarındaki küçük, güzel pembe bebeğe baktığını fark ettim. Yüzündeki gülümseme kalbimi eritiyor ve bana dünyadaki diğer her şeyi unutturuyor.

"Merhaba demek ister misin?" Onu Ethan'a teklif ediyorum.

Ethan tekrar boğazını temizleyerek, "Hayır, araya girmek istemem," diyor. "Bu sizin bağ kurma ve birlikte olma zamanınız."

Ama bebeğe hâlâ gülümsüyor olması bana bunun daha çok bir formalite olduğunu ve gerçek olmadığını söylüyor.

"Bak ne diyeceğim," diyorum yatağında doğrulup. "Birkaç dakikalık yakınlaşmayı ıslak bir bez ve bavulun ön cebindeki tuvalet çantamla takas edeceğim. Böylece kendini suçlu hissetmezsin çünkü teknik olarak bana bir iyilik yapmış ve Pace'in adamları olan kasırğa gelmeden önce tazelenmem için bana bir şans vermiş olursun."

"Yeterince makul," diye kıkırdar Ethan.

Bavulun fermuarını açıyor, içinden bir bez ve küçük siyah bir kese çıkarıyor. Odadaki ebeveyn banyosuna girip bezi ıslatıp çalkaladıktan sonra bana uzatıyor ve çantayı yanımdaki tepsiye koyuyor.

Eğiliyorum ve Ethan bebeği kollarımdan nazikçe alıyor.

"Şey, merhaba," diyor ona gülümseyerek. "Neden bu kadar güzel değilsin?"

Ben hızla yüzümü yıkayıp, saçımı tarayıp, deodorantımı yeniden sürerken o onu nazikçe sallıyor ve uyuyan küçük kızla usulca konuşuyor. Tam kızı bana geri verip yastıklarımı yeniden ayarlamıştı ki Jaxon'ın koridorda yankılanan sert sesini duydum.

"Rachel Valentine?" Sabırsızca sorduğunu duyuyorum.

"237 numaralı oda, Bay Pace," diyor zavallı hemşire endişeyle. "İkinci yatakta."

"Yatak iki mi?!" Tersledi. "Yani çocuğumun annesi aynı odayı mı *paylaşıyor*?! Neden özel bir odada değil?"

"Şey... teknik olarak şu anda öyle. O odada başka kimse yok efendim," diye kekeliyor hemşire. "Yemin ederim orada sadece o var."

"Ve öyle de kalacak!" Jaxon öfkeyle homurdanıyor. "Eğer herhangi biriniz lanet olası işinizi korumak istiyorsanız tabii."

Yüce İsa. Bazen çok züppe oluyor.

"Kasırğa uyarısı," diye mırıldanıyor Ethan alaycı bir sesle, köşeye geri çekilerek.

Ve saniyeler içinde Jaxon Pace kapıyı patlatarak odaya daldı.

"Aman Tanrım, Rachel," dedi heyecanla, rahatlamış görünüyordu. "Geç kaldığım için çok özür dilerim. Sen nasılsın? Kendini iyi hissediyor musun? Zor oldu mu? Ağrın var mı? Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Boş beşiğe bakıyor, yüzünde bir panik ifadesi beliriyor.

"Bekle," diyor endişeyle. "O burada değil mi? Nerede o? Neden burada değil? Onu götürdüler mi? Bir sorun mu var?"

"Jaxon," diyor Ethan usulca. "Az önce kıza on saniyeden kısa bir sürede on soru sordun. Bir nefes al ve *bak*."

Jaxon yutkunuyor ve bana dönüyor, gözleri sonunda kollarıma sarılmış bohçaya takılıyor.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, yüzündeki ifade bir anda endişeden sevince dönüşüyor. "Bu... bu *o mu*?"

"Hayır, bu sadece yalnız biri," diye sessizce homurdanıyorum ve şakamı tamamen anlamasının bir saniye sürmesini izliyorum.

"Onu... tutabilir miyim?" Nazikçe sorar.

"Elbette yapabilirsin," diyorum ve onu ona uzatıyorum. "Ne de olsa o senin kızın. Sadece kafasına dikkat et."

Uzanır ve şefkatle onu kollarının arasına alır.

"Buna inanamıyorum," diyor usulca. "Gerçekten buradasın."

Ethan sessizce, "Dimitris'i oyalayacağım ve sizi biraz yalnız bırakacağım," diyerek kapıya yöneldi. "Tebrikler."

Koridora çıkmadan önce Ethan'a teşekkürlerimi sunuyorum.

"Merhaba ufaklık," diye fısıldıyor Jaxon, sanki cennetten inmiş bir melekmiş gibi kızıma bakarak.

Ona hala kızgın olsam da, geçici olarak hayal kırıklıklarımı unutuyorum, bu adamın yansıttığı saygı ve nezaketle eriyorum.

"Sen," diyor usulca. "Seni ne kadar sevdiğimi ve şimdiden küçük parmağına nasıl sarıldığımı bilemezsin. Söz veriyorum, bu dünyada hiçbir şey istemeyeceksin."

Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Teşekkür ederim," diyor içtenlikle. "Bunun için. Onun için. O kesinlikle mükemmel, Rachel."

"Oldukça mükemmel biri," diyorum yanaklarımın ısındığını hissederek.

"Şimdi sadece bir isim bulmamız gerekiyor," diyor onu ileri geri sallayarak.

Lanet olsun.

"Şey," diyorum zorlukla yutkunarak. "Teknik olarak, ona zaten bir tane verdim sayılır."

Kafası karışmış bir şekilde bana bakıyor.

"Sen burada değildin ve bana adının ne olduğunu sordular, ben de aklıma gelen ilk ismi söyledim sanırım," diyorum gergin bir şekilde.

"Ne seçtin?"

"Jessica," diye ciyaklıyorum sessizce. Jaxon hiçbir şey söylemiyor, bana bakıyor.

"Özür dilerim, istersen değiştirebiliriz," diye savunmaya geçiyorum. "Ama Jessica bana gerçekten ailem gibi davranan tek kişi ve senin adın Jaxon olduğu ve ikisi de J ile başladığı için bir araya geldiklerini düşündüm ve-"

"Rachel," diye kıkırdıyor. "Sakin ol. Her şey yolunda." "Yani," diyorum endişeyle.

"Kızgın değil misin?"

"Neden kızayım ki?" diyor Jessica'ya gülümseyerek. "Bana bir kız çocuğu verdin. Sağlıklı, güzel bir kız."

"Öyle yaptım," diye fısıldadım.

"Sen onun *annesisin*, ona ne dersen de, umurumda değil. Tek umurumda olan onun burada olması."

Vay canına. Kahretsin.

"Yine de bir göbek adına ihtiyacı var," diyorum ona gülümseyerek. "Annen bana Eliza ya da Elizabeth ismini sevdiğini söylemişti, ben de düşünüyordum, belki bunlardan birini seçebiliriz?"

Bana gülümsüyor ve kucağında uyuyan bebeğe bakmadan önce başını sallıyor. Eğilip alnından öpüyor ve gözlerini kapatıyor.

"Jessica Elizabeth Pace," diyor gülümseyerek ve ona bakmak için geri çekilerek. "İçimden bir ses bir gün tüm dünyanın senin adını öğreneceğini söylüyor."

Dimitris isim seçimimizde bizim kadar istekli değildi, bunun yerine Pace ailesine ait daha geleneksel bir isim seçmemizi önerdi. Ama Jaxon hemen ona karşı çıktı.

Ethan'ın bana hastaneye giderken yol boyunca nasıl kavga ettiklerini anlatmasından sonra, Dimitris'in sonunda buna izin vermesine minnettardım.

ve doğum katında ikinci raunda geçmedi.

Bununla birlikte, o ve Jaxon kızımızın ismi konusunda hemfikir olmasalar da, zavallı hastane personeline akıllarını kaçıran kadar işkence etme konusunda hemfikir görünüyorlardı.

Dayanılmazdılar, sürekli olarak hemşirelerin yaptığı her şeyi inceliyor ve doktorun bize söylediği her şeyi sorguluyorlardı. Ayrıca Jessica ve benim, geldikleri ilk saat içinde özel müşteri doğum odalarından birine taşınmamız konusunda ısrar ettiler ve hiç pişmanlık duymadan odayı planlanmış doğumların sirkülasyonundan etkili bir şekilde çıkardılar. Ve eğer bu yeterince sinir bozucu değilse, hemşireler ve doktorlar kendilerini sadece huysuz Pace adamlarıyla uğraşmak zorunda değil, aynı zamanda süitin dışına yerleştirdikleri bir düzine kadar çemberli korumanın etrafında çalışmak zorunda buldular.

Gün sona ermek üzereyken Dimitris'in aniden Chicago'ya dönmeye karar vermesi ve Jaxon ile beni odada *yalnız başımıza* uyumak zorunda bırakması karşısında minnettar olduğumu söylememe gerek yok.

Tam vedalaşmayı bitiriyordu ki gece vardiyasındaki Doktor kendini tanıtmak için içeri girdi.

"Evet, Bayan Valentine," diyor Dr. Milburn. "Her şey iyi görünüyor, kan tahlilleriniz normal ve hemşire ağrınızı kontrol altında tutabildiklerini söyledi?"

"Evet, öyle, teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum.

Jaxon'a dönerek, "Güzel, o zaman sizi yatırması için hemşireyi göndereyim de gidip biraz uyuyun," dedi. "Bir dakikanız varsa Bay Pace, sizinle bir saniye konuşabilir miyim?"

"Hangisi?" Dimitris homurdanır. "Burada ikimiz varız, biliyorsun."

"Baba," diyor Dr. Milburn, son bir saattir platin matarasından yudum yudum içen hafif sarhoş Dimitris Pace'e karşı duyduğu hayal kırıklığını gizleyerek.

"O benim," diyor Jaxon biraz sinirlenerek. "Ama babam da zaten gitmek üzereydi."

Jaxon ve babasının emirleri yüzünden bugün gözyaşlarına boğulmayan tek hemşire olan Gemma odaya girerken üç adam koridora adım atıyor. Yastıklarını ayarlıyor ve su bardağını almadan önce beni rahat ettiriyor.

"Gidip sana biraz daha buzlu su getireceğim, aşkım," diyor. "Seni susuz bırakmamalıyız."

"Sen dönene kadar uyuyakalırsam şaşırma," diye esneyerek yastıklara yaslanıyorum.

Ama görünüşe göre Gemma kapıyı kapatmayı unutuyor ve aniden koridordaki tüm sesler yüksek sesle odama doluyor.

Ugh. Ciddi misin?

Gemma'nın dönmesini bekleyebileceksen, o kadar beklememeye ve kalkıp kapıyı kendim kapatmaya karar veriyorum. Dikkatlice yataktan kalkıp kapıya doğru yürüdüktan sonra, tam kapıyı kapatmak üzereydim ki dışarıdaki konuşmalara kulak misafiri oldum.

"Bekle, bekle, bekle," diye tersliyor Jaxon sinirli bir şekilde. "Babası olduğum *onaylandı* da ne demek? Tabii ki babasıyım seni moron, lanet olası doğum belgesinde adım var."

Dr. Milburn, "Hayır efendim, ben sadece yaptığımız hızlı babalık testinin sonuçlarını yeni aldığımızı ve baba olduğunuzun doğrulandığını size bildiriyordum" diyor, sesi biraz endişeli.

Ne?!

"Ne babalık testi?!" Jaxon düşüncelerimi yankılayarak yüksek sesle bağıyor. "Ben hiç babalık testi istemedim seni pislik!"

Dimitris boğazını temizleyerek, "*Sen yapmadın*," diyor. "Ama ben yaptım." Kapıdaki aralıktan Jaxon'un Dimitris'le yüzleşmek için dönmesini izliyorum. İki adamın arasında duran Ethan iç geçiriyor ve başını öne eğiyor.

"Affedersiniz?" Jaxon ölümcül bir şekilde tıslıyor. "*Ne yaptın?*"

"Teşekkür ederim, Dr. Milburn," diyor Ethan uyararak. "Şimdi *diğer* hastalarınızı kontrol etmek için iyi bir zaman olabilir."

Doktor başını sallar, hızla dışarı çıkar ve koridorda koşturmaya başlar.

Jaxon, Dimitris'e yaklaşıp, "Bakalım doğru anlamış mıyım?" diye homurdanıyor. "Sana açıkça ihtiyacım olmadığını söylememe rağmen kızım için babalık testi yaptırdığını mı söylüyorsun?!"

"Jaxon," diye uyardı Ethan. "Kızgın olduğunu anlıyorum ama sesini alçaltmanı şiddetle tavsiye ederim."

"Dinle evlat," diyor Dimitris, alkolün etkisiyle kelimeleri hafifçe bulanıklaştırırken savunmacı bir tavırla omuz silkiyor. "Rachel'ı sevdiğini biliyorum ama gerçekçi olalım. Kızın ününü hepimiz biliyoruz. Arabanı komşunun atına bağlamadığından emin olman gerekiyordu, ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Jaxon *tersler*.

Babasını gömleğinden tutarak geri çeker ve duvara çarparak bir resmi devirip yere düşürür. Koridorun sonunda bir hemşire bağırarak hemşire odasının arkasına saklanır.

Her iki Alfa Takımı da araya girerek iki adamı birbirinden ayırmaya çalışıyor ancak Jaxon babasının gömleğini bırakmayı reddediyor.

"Jaxon!" Ethan sesini alçak tutmaya çalışarak zorla fısıldar. "Bu katta kadınlar ve çocuklar var. Burası bu tür davranışlar için uygun bir yer değil!"

"Aileme karışma hakkını nereden buluyorsun?!"

Jaxon babasını serbest bırakır ve onu kendisinden uzaklaştırır.

"Ben Yüce Don'um," diyor Dimitris nefes nefese. "Ve eğer unuttuysanız, bu benim de ailem!"

"Buna hakkın yoktu!" Jaxon onu tersler. "Siktir git gözümün önünden, seni sarhoş pislik!"

"Pardon?!" Dimitris şok olmuş bir halde nefes alır. "Benimle bu şekilde konuşamazsın, genç adam."

"Sanırım az önce yaptım," diye karşılık veriyor Jaxon. "Senin zehrinden bıktım. Sen ve ben mi? İşimiz bitti!"

Jaxon döner ve odaya doğru yürümeye başlar.

"Gel buraya!" Dimitris öfkeyle tersleyerek Jaxon'a doğru bir adım atar ve Jaxon'un arkasını dönmesine neden olur.

Ancak Ethan aniden aralarına girerek Dimitris'e hitap eder.

"Evine git, *Αδελφός*," diyor karanlık bir sesle. "Chicago'ya dönmek için uzun bir yolun var. Bu gece o gece değil."

Dimitris ona dik dik bakar, ağır ağır nefes alır. Sonunda döner ve hışımla koridordan aşağı iner.

O gözden kaybolunca Ethan bir an için koridorun ortasında öfkeli bir şekilde durup babasının ardından bakan Jaxon'a döner.

"Bunu yaptığina inanamıyorum," diye homurdanıyor Jaxon.

"Üzgün olduğunuzu biliyorum," diyor kararlılıkla. "Ama yepyeni bir kızın ve onu dünyaya getiren bir kadının var. Şu anda sana ihtiyaçları var. Git onlarla ol."

Kalbim göğsümde çarparken, yatağıma geri dönüp içine giriyorum, gözlerimi kapatıp başımı kapıdan çeviriyorum.

Kapının gıcırdayarak açıldığını ve Jaxon'ın odaya girdiğini duyduğumda ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim ama alnımdan öptüğünde uyuyormuş gibi yaptığımı biliyorum. Ve o huzursuzca yanımdaki kanepeye uzandığında, gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağı süzülüğünü ve yastığı boyadığını hissedebiliyorum.

"Vay anasını," diyor Adam ikimiz birlikte yatakta uzanırken. "Yani Jaxon'ın babası sana güvenmediği için babalık testi mi istedi?"

Başımı salladım.

"Jaxon'a kulak misafiri olduğunu söyledin mi?"

"Sonunda," diye iç geçirdim. "Açıkçası, daha önce kararlaştırdığımız gibi onunla ve bebeğimizle birlikte Malikâne'ye dönmekle ilgilenmiyordum ve bunun nedenini ona söylemem gerekiyordu."

"Bunu pek iyi karşılamadığını tahmin ediyorum," diye homurdanıyor Adam.

"Düşündüğümde daha iyi karşıladı," diye omuz silkiyorum. "Ama bunun nedeni o noktada aileden ayrılmayı ciddi ciddi düşünüyor olmasıydı."

"Ne?"

"Gerçekten çok üzgündü, o kadar ki benimle apartman dairesinde kaldı ve haftalarca babasıyla konuşmadı." Yorganın üzerindeki ellerime bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, aslında en mutlu olduğumuz zamandı. En azından benim için öyleydi. Yeni doğan kızımızla vakit geçiren normal küçük bir aileydik. Kendini tamamen otel işine adanmıştı ve o hayatı geride bıraktığını defalarca söylemişti."

Adam yatakta dönüyor, yan yatıyor ve bana bakıyor. Gözlerimi onunkilerden ayırmadan önce ona kibarca gülümsüyorum.

"Belki, sadece belki, çalışabileceğimizi düşündüğüm tek zamandı, biliyor musun?" Sessizce söyledim. "Eğer tüm bu saçmalıkları arkasında bırakırsa."

"Ama?"

"Mafyadan asla öylece *ayrılmazsın*," diye dudağımı ısıırıyorum. "Öyle ya da böyle, gitmene asla izin vermezler."

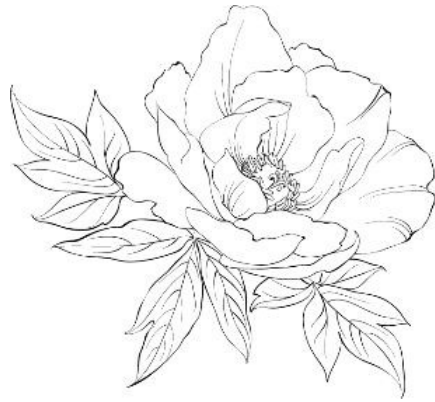
"Yani Dimitris onu geri dönmeye mi zorladı?"

"Bir bakıma, sanırım."

"Ne demek istiyorsun?" Adam soruyor. "Dimitris, Jaxon'ın geri dönüp yönetimi devralmasını nasıl sağladı?"

"Şey," diye iç geçirdim. "O *öldü*."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuzuncu Bölüm

Adem

Valentine Malikanesi'ndeki sonraki iki gün nispeten olaysız geçer.

Jaxon'ın Mafya'yı nasıl ele geçirdiğinin tüm arka planını, yeni keşfedilen tüm bilgilerle birlikte öğreniyorum.

Hem Dimitris'in hem de nihayetinde Jaxon Pace'in sağ kolu olan Ethan White'in arkasındaki tüm hikâyeyi ve aslında *kendisinin* de nasıl bir Pace olduğunu öğreniyorum. Ethan'ın doğumdaki adı Mikanos Pace idi ve Don Supreme Stefanos Pace'in en büyük oğlu ve varisiydi... Mafyayı bırakıp orduya katılmaya karar vermeden önce.

Stefanos çok öfkeliydi. Oğluna mirasının bir kısmını ve yeni kimliği olan "Ethan White "ı verdi ve ona "Ethan "ın artık ailelerinin bir parçası olmadığını ve bir daha asla geri dönmemesini söyledi. Ardından küçük oğlu Dimitris'in yeni Yüce Don olarak başa geçeceğini ilan etti.

Stefanos'un bunu bilmesine imkân yoktu ama o gün yaptığı hareket Pace Mafyasını ve Pace ailesinin kendisini sonsuza dek değiştirecekti.

Ülkesine hizmet ettiği birkaç yıldan sonra Ethan'ın ailesini yok etmeye yönelik bir komployu nasıl öğrendiğini ve araları açık olmasına rağmen kardeşini bulup onunla uzlaşmayı seçtiğini öğrendim. Birlikte savaşmışlar ve Dimitris ağır yaralanmış ama sonunda kazanmışlar. Ve küçük kardeşinin artık Don Supreme olmasıyla Ethan mafyaya yeniden katılmayı seçti ve hayatını ailesini korumaya adanmıştı.

Sendika Dimitris'in liderliğinde gelişti.

Ancak, yaralarının ciddiyeti nedeniyle Dimitris, İsmena'ya bir çocuk veremedi. Bu da varisleri olmayacağı anlamına geliyordu. Çift her yolu denedikten sonra akıllarına gelen tek şeyi yaptı... Ethan'a gittiler.

Ethan'ın zaten birkaç çocuğu vardı ve teknik olarak aynı soydan geliyordu, bu nedenle Ismena ve Dimitris için sperm donörü olmak için ideal bir adaydı. Böylece in-vitro fertilizasyon yoluyla Pace mirası devam etti ve Jaxon Pace doğdu.

Jaxon sevildi ve el üstünde tutuldu, ancak anne ve babası olarak sadece Dimitris ve İsmena'yı tanınması gerekiyordu. Ethan etrafındaydı ama daha çok dikkatli bir koruyucuydu. Zamanını Jaxon'a akıl hocalığı yaparak ve ona bugün olduğu adam olmayı öğreterek geçirdi, onunla gerçek ilişkisini asla açıklamadı.

Ancak Jaxon babasıyla kavga edip Mafya'dan ayrılmaya karar verdiğinde her şey darmadağın oldu.

Ve çabucak dağıldı.

Dimitris, Jaxon ile uzlaşmayı başarsa da, onu gelişmekte olan otel imparatorluğundan vazgeçmeye ve bir sonraki Yüce Don olmaya kendini adamaya ikna edemedi. Bu durum ne yazık ki Pace Ailesi'ni onlarca yıldır ellerinde tuttukları gücü kaybetme riskiyle karşı karşıya bıraktı. Öylece çekilmek istemeyen Dimitris, Denemeler'de diğer ailelerin şampiyonlarına karşı yarışmak üzere kendi saflarından başka bir şampiyon seçmek için çabaladı.

Ve hiç beklenmedik bir hamleyle Dimitris kimsenin beklemediği bir aday seçti: Michael Valentine.

Babasının ölümünden sonra travma geçiren ergen Michael Valentine birkaç yılını terapi programlarına girip çıkarak geçirdi. Bu terapi programları yaşadığı dehşetle başa çıkmasına yardımcı olmakta başarısız olunca, Dimitris ve İsmena devreye girerek genç adamı kanatları altına aldılar.

On altı yaşındaki Michael aile tarihindeki en genç acemi askerdı. Belki de Pace'ler zorlu eğitimin çocuğun eksikliğini hissettiği disiplin ve yapıyı sağlayacağını düşünmüşlerdi.

Ve ara sıra yaşanan şiddet patlamaları dışında, haklıydılar. Çoğunlukla, Michael en azından birkaç yıl boyunca Mafya hayatının yapısı içinde başarılı oldu. Tehlike karşısındaki korkusuzluğu onu diğerlerinden ayırıyordu ve rütbelerinde hızla ilerledi. Jaxon'ın isteksizliğine rağmen, Michael varisin koruma ekibine bile seçilmişti.

Belki de Dimitris, Michael'ın yeteneklerinin yanı sıra acımasızlığının da Üstünlük için yarışırken işe yarayacağını düşünmüştür. Ve ilk başta iyi bir seçim yapmış gibi görünüyordu.

üç testi de Jaxon gibi kusursuz bir şekilde geçti. Ama sonra sıra dördüncü teste geldi,

Karar.

Rachel'a göre Yargı, bir şampiyonun duygusal bütünlüğünü ve ahlak anlayışını sınamak için tasarlanmış bir testti. Şampiyona en yakın olanlar tarafından seçilen bir ikilem sunulurdu. Şampiyon daha sonra merhamet ya da ceza arasında karar vermek zorunda kalırdı; ceza genellikle ölümle eşdeğerdi.

Michael bu testi geçemedi.

Yanlış karar verdiği için değil, aksine tanıklığı dinlemek, gerçekleri gözden geçirmek, ihtiyarlara danışmak ve hatta ölüm kararını verirken düşünmek için çok az zaman ayırdığı ya da hiç zaman ayırmadığı için.

Bu Dimitris için büyük bir hayal kırıklığıydı. Ve bununla iyi başa çıkamadı.

Michael Pace Mafyası'ndan sürgün edilirken Dimitris Pace Malikanesi'ne geri döndü ve akla hayale gelmeyecek bir şey yapmayı planladı: tek oğlu Jaxon Pace'e suikast düzenlemek.

Neden mi? Çünkü eskiden olduğu gibi adil ve asil bir Don Supreme olmaktan uzak, perişan ve muhtemelen sarhoş Dimitris'e göre, güç kaybı katlanamayacağı bir utançtı ve "itaatsiz bir oğul yerine ölü bir oğul sahibi olmak daha iyiydi."

Michael'ın Denemeler'de ölmesi ya da başarısız olması ve Jaxon'ın Yüce Don olarak görevi devralmayı kesin bir dille reddetmesi karşısında bir yedek plan olarak Dimitris, oğlunun Pace Ailesi'nin mirasını sürdürmeyi reddetmesi karşısında kendisini herhangi bir utanç ya da mahcubiyetten arındırmak istemişti. Hatta Jaxon'un *zamansız* ölümü üzerine Jaxon'un mal varlığının tasfiyesi için belgeler hazırlayacak kadar ileri gitmişti. Ve böylece Dimitris o gece malikâneye döndüğünde oğlunu öldürmeyi planladı.

Ama Ethan onu durdurdu.

Mucizevi bir şekilde Ethan, kardeşi Denemeler'i denetlerken Dimitris'in iğrenç planını keşfetmiş ve Pace Malikânesi'nin bahçesinde onunla yüzleşmişti. Kardeşine Jaxon'ı öldürmesine izin vermeyeceğini söyledi. Ancak Dimitris merhamet etmeyince Ethan, kardeşi ve Jaxon arasında imkânsız bir seçim yapmak zorunda kaldı. O da Jaxon'ı seçti.

O gece, Ethan herkes için tarihin akışını değiştirdi.

Zamanla gerçek ortaya çıkacak olsa da, Ethan başlangıçta Jaxon'ın sağ kolu olarak kaldı ve gerçek kimliğini saklamayı tercih etti.

kimliğini ve Jaxon ile ilişkisini bir sır olarak saklıyor.

Jaxon, kısa bir süre babasının yasını tuttuktan sonra, onun reddettiği görevi üstlenerek yeni Yüce Don oldu.

Rachel'a göre Jaxon bu rolü, adamlarını ve ailesini kanlı bir iç savaştan koruyarak onlara daha iyi destek olmak amacıyla kabul etmişti. Ancak bu, hem Jaxon'ın hem de kızlarının hayatındaki rolünün artık daha önemli bir hale geldiği anlamına geliyordu.

Ayrıca, anne ve babasının ölümünün ardından Jaxon'ın hem kendi güvenliği hem de kızlarının güvenliği için Rachel'dan Pace Malikânesi'ne taşınmasını istediğini öğreniyorum. Ancak atalarının evinde huzurlu ve sakin bir aile hayatı yaşama umutları sürekli baltalanıyordu. Ya Michael tarafından, Jaxon ile yeraltı dünyasında *söze dökülmeyen* barışı korumak için Jaxon'a güvenen şehir yetkilileri arasında sürtüşme yaratmanın bir yolu olarak şehirde kaosa ve gereksiz kan dökülmesine neden oldu.

...Ya da aşırı çalışan ve bitkin yeni Yüce Don'un yeni hızlı sorumluluklarının stresine ayak uydurmak için uyuşturucu ve eğlence amaçlı seks kullandığına dair söylentilerden.

Sürekli kavga ettiler.

Rachel şehirdeki dairesini, Jaxon'ın yanında olmaya dayanamadığı zamanlarda inzivaya çekilebileceği bir yer olarak tutuyordu. Hem Jessica ve çocuklarına daha iyi bir ev ortamı sağlamak, hem de arkadaşlık etmek için arkadaşı Jessica'yı eve taşıdı. Kendisini her hafta kalp kırıklığı ve özür hediyelerinin hastalıklı atıklarınca yolculuğunda kapana kısılmış bulsa da, Jaxon'ın sonunda bu aşamadan çıkacağına ve narsist bir dangalak gibi davranmayı bırakacağına dair umudunu koruyordu.

Ama bu *anladığım* bir şey.

Beni inciten birini sevmenin nasıl bir şey olduğunu herkesten daha iyi biliyordum.

Ve böylece önümüzdeki iki gün boyunca Rachel geçmişinin normal bir insana korkunç ve mantıksız gelebilecek yönlerini ifşa ederken, ben de Candace ile birlikte kendi kırbaçlanmış gerçekliğimi yavaş yavaş inceliyorum.

Gariptir ki, paralelliklerimiz korkunç derecede benzer.

Rachel'a Scarlett'le *terapi* ilişkimini bitirdikten sonra karımla aramızın bir süre için şaşırtıcı derecede iyi olduğunu anlattım.

Ama sonra işim giderek daha fazla zamanımı talep etmeye başladı ve küçük çocuklarla evde geçirdiği yalnız saatler ona katlanabileceğinden daha fazla geldi.

Rachel'a Candace'in sadakatsizliğini hak ettiğimi düşündüğümü anlattım, hem yaşadığı travma hem de hiç bilmediği ilişkisi için.

Her şeyi meşrulaştırdım.

Candace'in telefonunu çeşitli barlara ve otel odalarına kadar takip ederek, başıboş dolaşan karıma ulaşmaya çalıştım. Evin etrafındaki son kullanma tarihi geçmiş ilaç şişelerine gizlenmiş çeşitli haplar bulmamı haklı gösterdim. Hatta bir marketin tuvaletinde aşırı doz aldıktan sonra hastaneden gelen telefonları bile haklı buldum.

Ve evet, bazen ayrılmayı düşünürdüm. Boşanmayı, çocukların velayetini almayı. Ama tıpkı Rachel'ın Jaxon'ın sadece bir dönemden geçtiğine inanması gibi, ben de karımın eninde sonunda kendine çeki düzen vereceğine inanıyordum.

Her şey yoluna girecekti. Sadece *sabırlı* olmalıydım.

Ne tesadüftür ki sabır Rachel'la birlikte benim de öğrendiğim bir şey.

Eşimle yaşadığım deneyimlerden sonra, Rachel'ın yapbozunun parçalarını bir araya getirmenin, daha önce yaşadığımız tümseklere rağmen, kolay olacağını düşünmüştüm.

Ama yanılmışım.

Rachel'ın kişiliği şimdiye kadar birlikte olduğum tüm kadınlardan çok daha karmaşık ve duygusal olarak değişken ve kesinlikle daha öngörülemez.

Ama belki de beni ona çeken tam da bu kişiliğidir. Ve belki de bana onun ruhunun dalgalı sularında gezinme sabrını veren ve onun limanına kaymama izin veren şey tam da önceki deneyimlerimdir.

...Hala onun fiziksel "limanına" girmemek için elimden geleni yapıyor olsam bile. Bu da düşündüğümünden daha zor oluyor.

Ama çekimser kalma nedenlerimi biliyorum.

Rachel'ın karmaşık, değişken ve öngörülemez olması tesadüf değil, varsayılan bir durumdur. Ailesi ya da Jaxon tarafından her türlü ilişkisel istikrardan mahrum bırakılan Rachel'ın varsayılan niceleyicisi *seks* olmuştur.

Güvenlik, şefkat ve ilgi hissini yalnızca cinsel bir ilişkinin parametreleri içinde deneyimlemişti. Bu nedenle seks, değerini tanımlamasının tek yolu haline gelmişti. Ve bu yüzden, Jaxon Pace gibi gerçekten değer verdiği insanlarla bile seks bir alışverişti.

Bir hizmet sunduğu ve anlık ama acı verici bir şekilde geçici bir şefkat, arzu ve sevgi hissi aldığı bir hizmet.

Ama bu içi boş bir aşktı.

Aslında, bu aşk bile değildi. Duygusal fahişelikti.

Ve ben onun müşterisi olmak istemedim, *ruh eşi* olmak istedim.

Bu yüzden ne kadar uzun sürerse sürsün ya da ne kadar sabırlı olmam gerekirse gereksin, onun için daha iyi olmaya kararlıyım ve Rachel'a seksin tek başına yakınlık anlamına gelmediğini ve yakınlığın aşkın sadece bir *parçası* olduğunu göstermeye kararlıyım.

Ancak, aletimin perhizinin üçüncü gününde, akşam yemeği hazırlamaya başladığımızda mutfakta beni köşeye sıkıştırdığında Rachel'ın eşiğine ulaştığı anlaşılıyor.

"Bir sorum var," diye soruyor. "Sor."

"İstememeniz için *başka bir* neden yok gibi..."

Bir torba patatesi tezgahın üzerindeki kesme tahtasına taşırken sesi kesiliyor.

"Başka bir sebep mi?"

"Şikayet etmeye çalışmıyorum," diyor omuz silkerek. "Ve itiraf etmeliyim ki yanımda uyuman hoşuma gitti, çünkü bir fırından daha sıcaksın."

Kendi kendime kıkırdıyorum, buzdolabını açıyorum ve bir gece önce marine etmeye başladığım tavuk göğüslerini çıkarıyorum.

"Ama her sabah olduğu gibi senin... *heyecanlı* olduğunu fark ettim," diyor boğazını hafifçe temizleyerek. "Ve merak ettim, madem yatakta benimlesin, neden sevişmek istemedin?"

Etrafımda uzanarak ocağın üstündeki dolaptan bir tava alıyorum. "Seni o kadar rahatsız etmiyor mu?"

"Hayır!" Sertleşerek hızlıca söylüyor. "Umurumda bile değil."

"Yani, umursuyormuşsun gibi *görünüyor*," diyorum, sırtışıma gizlemeye çalışarak.

İtiraf etmeliyim ki, onu izlerken benim üç günlük onu çıldırtmıyor olması beni biraz olsun eğlendiriyor.

Bu sabah kocaman bir ereksiyonla uyandığımda, bir avuç dolusu şımarık göğüsleri ve kalın kıcı uykulu bir şekilde sikimin başına sürtünürken, ince külotunu indirip sikimi içine sokmaya direnmek neredeyse acı vericiydi.

Özellikle de evin içinde bu kadar dar kıyafetler giymeye başladığından ve bilerek *sadece* külot ve atletle uyuduğundan beri.

"Sadece anlamıyorum," diye savunmacı bir şekilde omuz silkiyor. "Artık beni çekici bulmadığın için mi benimle yatmayı reddediyorsun?"

Yüzü pancar gibi kızarmış bir halde bana bakarken agresif bir şekilde torbadan bir patates çıkarıyor ve bloktan aldığı dev bir bıçakla patatesi keserek açıyor.

Başımı yana eğip gözlerimi ona dikiyorum. Bir şey söylememe bile gerek yok çünkü *Rachel* bile bu ifadenin ne kadar saçma olduğunu biliyor.

Onu ne kadar çok istediğimi çok iyi biliyor. Her zaman.

Tıpkı benim aslında onu becermeyi *reddetmediğimi*, *sadece* onu becermeyi reddettiğimi bildiği gibi.

Belki de bu yüzden, özellikle de bu egzersizin tüm amacı onun yakınlığını reddetmek değil, bunun farklı bir parçası olan *duygular* üzerinde çalışmak olduğunda, onun bu somurtkan mini öfke nöbetini bu kadar eğlenceli buluyorum. Ve son konuşmalarımızdan sonra bunu biliyor.

Yani *Rachel* aslında bu soruyu bana bir cevap istediği için sormuyor. Hayır, *kavga* istiyor. Beni, arzularına boyun eğeceğim bir tartışmanın içine çekmeyi umuyor.

Ama yapmayacağım.

Bir velet gibi davranıyor. Ve biz veletlerle pazarlık yapmayız.

"Oldukça eminim," diyorum sakince. "Bu konudaki duruşumu zaten açıklamıştım. Hem de birden fazla kez."

"Doğru," diye alay ediyor, gözlerini deviriyor. "Ve anlıyorum, seksin *işlemsel* ya da her ne dediysen öyle hissettirmesini istemiyorsun. Ama yine de sevişebilmemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Ve yapacağız," diyorum, yüzünü ona dönerek. "Ama sana söyledim, sadece beynini sikmenin yanı sıra seninle sevişebileceğimi de bilmem gerekiyor."

Kollarını kavuşturarak tekrar gözlerini deviriyor.

"Gördün mü," diyorum elimdeki spatulayı ona doğrultarak. "İşte bu yüzden seni sikmeyi erteliyorum."

"Neden? Sevişmenin saçma olduğunu düşündüğüm için mi?!" "Aslında saçma olduğunu düşünmüyorsun *Rachel*."

"Evet biliyorum!" Savunmacı bir şekilde söylüyor. "Kulağa çok yumuşak geliyor. Ve ben yumuşak seksle ilgilenen bir kız değilim."

"Gördün mü, *kulağa* öyle *geldiğini* itiraf etmeseydin sana inanabilirdim. yumuşak," diye sırtıyorum. "Bu da bana aslında hiç denemediğini söylüyor." "Ben... ben... o değil," diye mırıldanıyor. "Demek istediğim... bir şekilde-" "Unutma," diye uyarıyorum sırtarak.

"Anlaşmıştık: *yalan yok*."

"İyi! Yani hiç denemedim, tamam mı?" Homurdanıyor, sevimli bir şekilde sinirlenmiş. "Ne olmuş yani! Denemek istemiyorum! Kulağa aptalca geliyor ve denemekle ilgilenmiyorum!"

"Sorun değil tatlım," diye omuz silkiyorum. "Ama ben *sadece sevişmekle* ilgilenmiyorum. Gerçek bir şey inşa ettiğimizi bilmek istiyorum ve benim için gösterge budur."

"Neden?!"

"Çünkü farklı."

"Ne kadar farklı?" Ellerini kalçalarına koyarak soruyor.

Bu kız.

Derin bir nefes alıyorum ve onun önünde durmak için adanın etrafında yürüyorum.

"Çünkü Rachel," diyorum usulca. "Gösterişin ve saçmalığın bittiği ve duvarların yıkıldığı yer. Seni sadece yatağa atmadığım, boğazını sıkmadığım, saçını çekmediğim ya da kıkına şaplak atmadığım, ama-"

"...Şimdi tüm *bunlar* kulağa hoş geliyor," diye sözünü küstah bir sırtıyla kesiyor.

"Gerçekten mi?" Kollarımı vücudumda çaprazlayarak ve gözlerimi ona dikerek söylüyorum. "Daha birkaç gece önce bana *gerçek* hissetmek istediğini söylememiş miydin?"

Gülümsemesi kaybolur ve gözleri büyür.

"Şey... evet," diyor rahatsız bir şekilde kıpırdanarak.

"Sevişmek tam da böyle bir şeydir. Bu sadece sikişmek ve orgazm olmak değil, ham ve derin duygusal bir deneyim. Ben senin içinde kayboluyorum. Seni sevmek, tadını çıkarmak, her bir santimini takdir etmek. Her bariyeri, her duvarı yıktığın, her kırılmanlığını ortaya çıkardığın yer ve bunu yapıyorsun *çünkü* tüm kırık parçalarını sevmem için bana güveniyorsun," diyorum, gözlerim onunkileri tutarken. "Bu seni fiziksel olarak sevmekten daha fazlası, Rachel. Bu, parmağımı ruhunun omurgasında gezdirmek, gerçekte kim olduğunu görmek ve hikâyenin her sayfasını sevdiğimi sana hatırlatmakla ilgili."

Rachel bana bakıyor, göğsü kabarıyor.

"İstersen suratını as, istersen öfke nöbeti geçir," diye sırtıyorum, başparmağımı hafifçe yanağında gezdiriyorum. "Ama ben *seninle* bunu yapmak istiyorum."

Aramızda sessizlik içinde birkaç saniye geçtikten sonra Rachel kendini toplar gibi oluyor, boğazını temizliyor ve elini uzun kahverengi saçlarında gezdirerek hızla benden uzaklaşıyor.

"Biliyor musun, çok duygusal şeyler söylüyorsun, ama bu şimdiye kadar söylediğin en duygusal şey olabilir, Adam," diye yüksek sesle homurdanıyor.

Ama ben buna inanmıyorum.

Çünkü durduğum yerden bile yanaklarının kıpkırmızı olduğunu görebiliyorum.

Yakaladım seni, Prenses.

"Sen bilirsin," diyorum omuz silkerek ve yüzümdeki kocaman gülümsemeyi gizlemek için arkamı dönerek.

Fırını çalıştırmadan önce bir tepsi ve biraz yağlı kağıt alıp patatesler için onun yanına koyma fırsatını değerlendiriyorum. Sessiz mutfakta birkaç dakika oturduktan sonra patatesleri yavaşça, çok daha az agresif bir şekilde dörde bölmeye başladığını duyuyorum.

"Yani," diyor sonunda, sessizliği bozarak. "Bu bizim... olduğumuz anlamına mı geliyor?" "Biz neyiz?" Arkamı dönerek soruyorum.

"Bilmiyorum," diye omuz silkiyor ve saçlarını kulağının arkasına atıyor. "Özel mi?"

Kendi kendime kıkırdıyorum.

"Rachel, sen çocukluğunun geçtiği evde ev hapsinde tutulan bir mafya prensesisin ve ben de *seninle* birlikte ev hapsine gönüllü olarak atlayan, açığa alınmış bir FBI ajanıyım. Daha ne kadar *özel* olabiliriz bilmiyorum."

"Tamam, her şeyden önce ben prenses değilim!" diye tersliyor, sinirli bir şekilde. "Bunu sana defalarca söyledim zaten. İkincisi, demek istediğim, buradan çıktıktan sonra özel miyiz?"

Bir çatal kullanarak tavuğu yavaşça cam bir fırın tepsisine aktarıyorum. "Yani buradan çıkarsak,"

"Biliyor musun, Adam? Boş ver!" Aniden sinirleniyor, elindeki patatesi kesme tahtasına çarpıyor ve hışımla mutfaktan çıkıyor.

Ben burada afallamış bir şekilde dururken kenardan mutfak zeminine yuvarlanıyor.

Lanet olsun. Bu kısa sürdü. İyi iş, Romeo.

Ne yazık ki Rachel'in hışımla çekip gitmesi, onun rahatsız edici tavırlarını ve sesindeki utangaç tonu görmezden geldiğimi ve tüm bu soru dizisinin nedenini tamamen kaçırdığımı fark etmemi sağladı.

Tavuğu buzdolabına atıyorum ve lavaboya doğru yürüyorum, hızla ellerimi yıkıyorum ve her şeyi berbat ettiğim için kendimi tekmeliyorum.

Sevişmekle ilgili söylediklerime tepki vermişti.

Ona ulaşmaya başlamıştım.

Onu bulmak için hemen koridora yöneldim. Ön kapıdan çıktığını duymadığıma göre ya da ana merdivendeki iğrenç gıcırtılı merdivenlerden çıkmadığına göre çok uzağa gitmiş olamazdı. Onu çalışma odasında, piyano sehпасının üzerinde oturmuş, tuşlara bakarken buldum. Ama ben odaya girerken başını kaldırıp bana bakmadı.

"Rachel, özür dilerim," diyorum sessizce.

"Sorun değil."

"Hayır," diyorum, nazikçe önünden geçip diz çöküyorum. "Bu iyi değil. Ve özür dilerim."

Elini uzattım ama hemen geri çekti.

"Bakın, söylediklerimin küçümsendiğim ya da başka insanlarla birlikte olmak istediğim şeklinde yorumlanabileceğinin farkındayım."

"Öyle olman umurumda değil," diye tersliyor. "Sen yetişkin bir adamsın, Adam. Ne istiyorsan onu yapabilirsin."

Elini uzattığımda yine benden kaçmaya çalışıyor ama bu sefer elimi yakalayıp sıkıca tutuyorum.

"İstediğim şey *bu*."

"Öyle mi?" Alaycı bir şekilde soruyor.

"Evet, öyle," diyorum, gözlerinin benimkileri bulmasını bekleyerek. "Eğer öyle olmasaydı, şu anda burada olmazdım."

"Evet, senin için sadece bir hedef olsaydım olabilirdin. Ya da ödevlerinden biri. Ya da belki de Michael hakkında bilgi edinmek için beni kullanıyorsun ve-"

Hemen yüzünü avuçlarıma içine alıyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onu derinden öpüyorum. İlk başta geri çekilmeye çalışıyor ama onu tekrar öptüğümde sonunda rahatladığını hissediyorum.

Alnımı onunkine bastırarak geri çekiliyorum.

"Rachel, sen bir hedef değilsin ve bir görev de değilsin," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Sen benim birlikte olmak istediğim kadınsın. O kadar ki burada seninle olmak için her şeyi riske atabilirim, tamam mı?"

Sertçe yutkunuyor ama kımıldamıyor.

"Söylediğim şey duyarsızcaydı ve özür dilerim. Her şeyi berbat ettim." "Berbat ettiğini hiç söylemedim."

"Hayır, ama ben yaptım," diyorum başımı sallayarak. "Bak, geçen gün sana bana bir şeyler sormaktan korkmamanı söyledim ve sonra da orada bana karşı savunmasız olmanı ve gerçek yakınlığı deneyimlemeni istediğime dair o büyük konuşmayı yaptım. Ama sonra sen aklındakileri anlatmaya çalıştığında ben topu taca attım."

Gözleri bir an için benimkilerden ayrılıyor ama sonra tekrar bana bakıyor.

"Özür dilerim," diye tekrarlıyorum samimiyetimi vurgulayarak. "Nefret ediyorum ilk

Bu yükün bir kısmını seninle birlikte aşma şansım var, ben... Seni hayal kırıklığına uğrattım. Bunu senin için gerçekten düzeltmek istiyorum, çünkü daha iyi bir adam olmak istiyorum. Hem kendim *hem de* senin için."

"Öylesin," diyor sessizce, dudağını ısırarak.

"Deniyorum," diyorum başparmağımla yanağını okşayarak. "Ama biraz acemiyim, bu yüzden bazen çuvallıyor ve aptalca şeyler söylüyorum."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor.

"Ama lütfen, neden burada seninle olduğumdan asla şüphe etme. Buradayım çünkü yaptığımız tüm hataların altında *gerçek* bir şeyler olduğuna inanıyorum."

Sertçe yutkunuyorum, kalbim kendi sözlerimin ağırlığıyla göğsümde çarpıyor.

"Ve *bunu* mahvetmek istemiyorum. Çünkü benim için en önemli şey bu ve bunu hissetmeyeli uzun zaman oldu. Herhangi biriyle."

Elini benimkinin üzerine koyup yanağına bastırmadan önce bir süre bana bakıyor.

"Ben de öyle," diye o kadar yumuşak fısıldıyor ki onu zar zor duyabiliyorum. "Kırılганlık konusunda gerçekten iyi değilim, Adam."

"Hadi canım, Sherlock," diye göz kırpmıyorum.

Bu onun kıkırdamasına neden oluyor ve sonunda nefes veriyorum.

"Sana neler yaşadığımı anlattım, ama hala içimde bir korku var, belki de başlangıç şeklimiz yüzünden-"

"Rachel, nasıl başladığımız umurunda değil." Kararlı bir şekilde söylüyorum. "Sizin, hepinizin, tam olarak olduğunuz gibi, aklınızdan geçen her şeyi rahatça konuşmanızı istiyorum."

"Sadece küvette konuştuklarımızdan korkuyorum," diyor usulca. "Sorun olmadığını ve hayatımla ilgili gerçeği bilmek istediğini söylediğini biliyorum ama bu, sana bu berbat hikayeleri anlattığımda kendimi boktan bir gösteri gibi hissetmemi engellemiyor. Sonra da sana anlattığım ya da anlatacağım bir şeyin senin bana bakışını bozacağından endişe etmeye başlıyorum."

Bana bakıyor, iri kahverengi gözleri benimkilere kilitlenmiş.

Gülümsüyorum, dudaklarıma götürüp usulca öpmeden önce elimdeki küçük eline bakıyorum.

"Rachel, lütfen beni duy," diye fısıldıyorum. "Benden önce kim olduğun ve ne yaptığın beni zerre kadar rahatsız etmiyor. Dağınık hikâyelerini duymak istiyorum çünkü bunlar senin bir parçan ve bulunduğun yere nasıl geldiğinin bir parçası. Ama seni hiçbir zaman küçümsemedim. Hatta sana hayranlık duyuyorum."

"Sen... bana *hayran mısın*?" diye fısıldıyor.

"Şaka mı yapıyorsun? Bebeğim, şimdiye kadar karşılaştığın her zorluktan, her mücadeleden sağ çıktın. Ve sadece hayatta kalmakla kalmadın, daha güçlü ve daha dirençli çıktın. Sana nasıl hayran olmayayım?" İçtenlikle söylüyorum. "Bana söyleyebileceğin hiçbir şeyin senin hakkında daha az düşünmeme neden olmayacağına söz veriyorum çünkü geçmişinde utanman gereken hiçbir şey yok."

Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve dudaklarını ısırarak iç içe geçmiş ellerimize bakıyor.

"Sana her şeyi anlatmak *istiyorum*. Bu sadece... korkunç."

"Biliyorum," diyorum usulca, onu banktan çekip kucağıma oturtuyorum. Bacaklarını iki yanıma koyarak bana sarılıyor. "O yüzden acele etme. Bunu kendi hızımızda yapacağımızı unutma, tamam mı? Oraya varacağız."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Bana karşı sabırlı olduğun için."

"Elbette," diyorum, başparmağımla gözyaşlarını nazikçe silerek. "Her zaman doğru yapamayabilirim ama elimden gelenin en iyisini yapacağıma söz veriyorum Prenses."

Gözlerini deviriyor ve başını sallıyor ama bu sefer geri çekilmiyor.

"Neden bana *böyle* seslenmekte ısrar ediyorsun?" diye kıkırdıyor.

"Çünkü prenses olmadığın konusunda ısrar edip duruyorsun." Dudaklarına gülümseyerek göz kırpıyorum. "Ve ben buna katılmadığıma karar verdim."

Elimi yumuşak buklelerinin arasına sokuyorum ve dilimi ağzına sokarak onu derinden öpüyorum. Yavaşça aşağı doğru inerek boynundaki en sevdiğim güzellik işaretini öpüyorum.

"Ve ayrıca" diye homurdanıyorum, kulak memesini hafifçe emerek inlemesini sağlıyorum. "Çünkü bunu söylediğimde seni delirttiğini biliyorum."

İnleme şekli, sikimin pantolonumun içinde şişmesine neden oluyor.

Tanrım, eminim şu anda çok ıslaktır.

"Ahmak," diye fısıldıyor, omuzlarımı sertçe kavrayarak. "Ama biliyorsun, ateşle oynarken dikkatli olmalısın, Adam. Özellikle de amdan yoksun sakin o kadar sert ki, neredeyse *içime girmiş* durumda."

Lanet olsun.

Cinsel organını zonklayan ereksiyonuma sürtüyor ve ciğerlerimdeki tüm hava çekiliyor.

Onu istiyorum ve o da bunu biliyor.

Beni öpüyor ve alnını alnıma bastırıyor.

"Benimle sevişmek istediğini biliyorum," diyor, kalçalarını aşağı yukarı oynatarak beni ürpertiyor. "Ama ya ikisi arasında bir orta yol bulursak?"

"Ne gibi?"

"Mesela," diye fısıldıyor, dilini boynuma bastırarak. "Ya ben senin benimle fiziksel bir ilişkiden daha fazlasını istediğini kabul edersem ve sen de benim sevişmeye tam olarak hazır olmadığımı kabul edersen. Ya hayır demezsem ve bunun yerine sadece şu *anda* olmaz dersem?"

Gülümsüyorum.

Touché, Bayan Valentine.

"O zaman muhtemelen benim sana yapmak istediklerim ile senin benim sana yapmamı istediklerin arasında bir orta yol bulmam gerekecek."

"Ne gibi?"

"Seni bu piyanonun üzerine aç ve çığlıkların ölü komşularını uyandırana kadar amını yala."

Çenesinin düşmesini büyük bir memnuniyetle izliyorum.

"Kulağa hoş geliyor," diye fısıldıyor, yanaklarının rengi bir kez daha kızarıyor. "Buna rıza gösterebilirim."

"Nasıl isterseniz Prenses," diye homurdanıyorum, hınzırca sırıtarak.

Saatler sonra karanlıkta uyanıyorum, ay ışığı uzun kurşun geçirmez cam pencerelerin ince gri tonlarından süzülüyor. Uykulu bir şekilde dönüp yatağın öbür ucundaki Rachel'a uzanıyorum.

Ama elim sadece kumaşa değiyor.

O burada değil.

Normalde paniklemem gereken yer burası, ama sonra uzaktan evin içinde bir yerlerde çalan müziğin yumuşak sesini belli belirsiz duyabiliyorum. Kendimi yumuşak kuştüyü yorganın sıcaklığından çekerek, saatime bakarak kapıya doğru tökezliyorum.

3:15

Tanrım, mafya prensesleri tuhaf saatler geçiriyor.

Plak değişmiş olmalı, çünkü birden Beethoven'ın *Ay Işığı Sonatı*'nın eski evde yankılanan yavaş ve kederli tonlarını fark ediyorum.

Üzerimde eşofman altımdan başka bir şey yokken, gıcırdayan koyu meşe merdivenlerden inip soğuk mermer fuayeyi geçtiğimde oldukça güzel bir manzarayla karşılaşıyorum.

Üst kattaki yatak odasından duyduğum bir *kayıt* değildi, çalışma odasındaki bebek kuyruklu piyanosunu çalan Rachel'dı.

Sadece köşede usulca parlayan şömine ve çalışma odasının penceresinin camından süzülen ay ışığında, akıldan çıkmayacak kadar güzel görünüyor. Hiç makyaj yapmadan, sadece ince atleti ve külotuyla otururken nefesimi kesiyor. Uzun koyu kahverengi saçları bir yana taranmış ve her notayı kusursuz bir şekilde söylerken kolları esniyor, yürek parçalayan müzik parçasında tamamen kaybolmuş.

O iyi. Gerçekten iyi, aslında.

Bana çocukken oynadığını söylediğini hatırlıyorum.

O zamanlar onun Kuzey Carolina'dan Annie olduğunu, klasik piyano dersleri alan ve büyüdüğünde konser piyanisti olmayı hayal eden bir kız olduğunu düşünmüştüm.

Hey, sanırım bana söylediklerinin bir kısmı doğrudu.

Ama şimdi onu izlerken, gerçekten *ne kadar* iyi olduğunu fark ediyorum. Çıplak ayakları pedallara içgüdüsel olarak basıyor, elleri tuşlara duygu ve zekayla dokunuyor, devam etmeden önce her bir duygusal müzikal nefes için oyalanıyor.

Birileri ona yatırım yapmış olsaydı ne olabilirdi?

Ona bir kez daha acıdığım için muhtemelen beni azarlayacağını bilmeme rağmen bu düşünce kalbimi sızlatıyor. Ancak Rachel için hissettiğim sadece acıma değil.

Onu seviyorum.

Şarkı, meşhur yavaş ve kederli ilerleyişinden pek çok piyanist tarafından kutlanan hızlı tempolu kreşendoya geçerken, Rachel Sonat'ta o kadar kayboluyor ki başını kaldırıp bakmıyor bile. Parmakları her bir notaya kusursuz bir hassasiyetle dokunurken gözleri kapanıyor. Ve önünde hiçbir nota olmadığı için, tüm bu eseri hafızasından çaldığı çok açık.

Nadir bir ana tanıklık ettiğimin farkındayım.

Kişiliğinin büyük bir kısmı gürültülü, dağınık ve düzensizdir. Dünyaya son hızla yaklaşan bir meteor gibi, Rachel'in kendini kontrol etme yetisi yok denecek kadar az. Ve bunu *benimsiyor*.

Ancak Rachel Valentine'ın gürültülü kargaşasında bile, eylemlerinde gereksiz bir kötülükten ziyade benzersiz bir özgünlük vardır. Kışkırtıldığında kaba, tehlikeli ve hatta gaddar olabilir, ancak psikopat kardeşinin aksine doğası gereği kötü ya da gaddar bir insan değildir.

Cilasız ve duygusuz dış görünüşü, onu geçmişindeki korkunç olayların içinden çekip çıkarmak için travması aracılığıyla geliştirdiği bir hayatta kalma mekanizmasıdır.

Rachel kaotik olabilir ama en azından *gerçekten* kaotik.

Dahası, kim olduğunu çok iyi biliyor. Ve değişmeye hiç niyeti yok. Ne benim için ne de başkası için.

Ancak, onu değiştirmek gibi bir arzum yok.

Çünkü onu olabileceği kişi için sevmiyorum, tam olarak *olduğu kişi* için seviyorum.

Her yara izi, her yara, zırhındaki her çatlak, karşımda oturan kadının gizemli yapbozunun sadece bir başka parçası. Yaşadığı trajediler, yaptığı fedakârlıklar ve aldığı zor dersler

öğrendikleri, onun varlığına eşsiz bir derinlik kattı. Hayatta kalmasında büyüleyici bir güç, kargaşasında ise derin bir kırılganlık var. Ve ben burada durmuş, kırık kalbinin piyano tuşlarına kanayışını izlerken, Rachel Valentine'ın ne kadar güzel bir felaket olduğunu inkâr edemem, beni tamamen mest etti.

Ona yapılanları değiştiremeyebilirim ama bu noktadan sonra başına gelecekleri değiştirebilirim. Onu güvende tutabilir, arzuladığı kabulü ona verebilir ve onu elimden geldiğince sevebilirim.

Ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliyim. Şarkı bitiyor.

"Bütün gece gölgelerde mi oyalanacaksın?" "Duruma göre değişir,"

"Açık mı?"

"Bu ürkütücü serenat bütün gece *sürmeye* niyetli mi?"

Sırıtarak bankta arkasına yaslanıyor.

"Hayır, sanırım işim bitti."

"Lütfen," diyorum ellerimi kaldırıp odaya girerken. "Benim için durma. Mükemmeldi."

"Yemin ederim öyle değildi," diye kendi kendine alay etti Rachel. "Aslında yanlış. Önemli ölçüde."

"Nasıl?"

"İkinci bölümün tamamını atladım." "Ne?"

"Teknik olarak pek çok insan biliyor. Çoğunlukla bu sonatın kendisi biraz muamma olduğu için."

"Nasıl yani?" İçeri girip karşısındaki kanepeye oturduğumda söyledim.

"Çoğu sonat tipik olarak çok yaygın olan üç bölümlü bir formatı takip eder. İlk bölüm hızlı başlar, ikinci bölüm yavaşlar ve üçüncü bölüm genellikle kısa ve hızlıdır."

"Büyük final yok mu?"

"Beethoven'dan önce değil," diye gülümsüyor. "Bay B kendi zamanında bir asiydi. Sonat yazmaya başladığında, aslında üç yerine *dört* bölüm olmasını tercih etti. Ve dördüncü bölümleri genellikle daha uzun ve daha dramatikti. Ama o zaman bile, *her* zaman buna bağlı kalmadı. Sanki herhangi bir formata sıkıştırılmaktan nefret ediyor gibiydi. O yapardı

Ara sıra değişiklik yapmayı sever ve Moonlight Sonata onun daha riskli eserlerinden biridir. Standart hızlı ilk bölümü atlamış ve onun yerine bu yavaş ve büyüleyici melodiyle başlamıştı. Sonra eserde küçük bir soluklanma oldu, parlak ve canlandırıcı kısa bir ikinci bölüm vardı ve dudak uçuklatan bir finalle sona erdi."

Kendi kendime gülümsüyorum.

Bunu bana söylediği için çok heyecanlı.

"Ancak çoğu insan Moonlight Sonata'yı yavaş ve hızlı olmak üzere iki bölüm olarak duyuyor. Oysa gerçekte üç bölüm olması gerekiyor. Ancak, piyanistler çoğu zaman ikinci bölümü atlar ve sadece finale devam ederler. Ben de şimdi öyle yaptım."

Kendi kendine gülüyor. Ama gözleri benimkilerle kilitlendiği anda kızarıyor ve başka tarafa bakıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor alt dudağını ısırarak. "Tanrım, sanırım müzik teorisine kendimi biraz kaptırdım."

"Hoşuma gitti."

Başını sallıyor, sevdiği bir şey hakkında konuşurken kaybolduğu için utandığı belli.

"Rachel," diyorum sakince. "Hoşuma gitti. Senin de hoşuna gitmesi hoşuma gidiyor. Nasıl oluyor da bu konuda bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Öğretmenim," diyor sessizce. "Piyanoyu sadece babam evde yokken çalabiliyorduk, yoksa gürültüden şikayet ederdi. Ama onun evde olmadığı her fırsatı değerlendirdik. Bana çoğunlukla klasikleri öğretti. Bach, Mozart, Wagner, Chopin, Tchaikovsky. Ama Beethoven onun favorisiydi."

Saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Bu da onun benim de favorim olduğu anlamına geliyordu."

"Bu adama değer verdin," diye fısıldıyorum, başını sallayışını izliyorum. "Bana değer verirdi. Keşke yapabilseydim..."

Sesi kesilir ve ırkılır.

Onun ölümünden dolayı hâlâ kendini suçlu hissediyor.

Şu anda burada otururken bile bu adamın diğer odada kan kaybından öldüğünü hatırlıyorum ve keşke ona bu ölümden kendisinin sorumlu olmadığını hatırlatabilseydim. Ama bunu zaten bildiğini biliyorum ve bir şeyi bilmenin acı bir hatıranın acısını ortadan kaldırmadığını da biliyorum.

Ben de konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Biliyor musun, bunu sana söyleyeceğimden emin değildim ama Jaxon tarafından esir alınmadan önce, aslında seni operaya götürmeyi planlamıştım."

"Ne?"

Çenesi düştü ve bana baktı, yüzü şaşkınlık ve hayretle donup kalmıştı.

"Evet," diye kıkırdıyorum kendi kendime. "Kaybolmadan bir gün önce otele geleceğini söylemiştin, hatırlıyor musun? Klasik müzikten hoşlandığından bahsetmiştin ve ben de hiç operaya gitmemiştim, bu yüzden gidip La Boheme'in açılış gecesi için iki bilet aldım. Sana çıkma teklif edecektim... bilirsin, sürpriz yapacaktım."

"Ne?" Tekrarlıyor. "Bize bilet mi aldın? Operaya mı?" Başımı salladım.

"Ama o gün gelmeyince kardeşinin kulübüne gittim, gerçi o zaman kardeşin olduğunu *bilmiyordum* ama seni bulmak için oraya gittim."

"Ne oldu?" diye soruyor.

"Şey," diye kıkırdıyorum, dudağımı ısırarak. "Sırf senin adını andığım için dayak yedim."

Rachel bana bakıyor, göğsü kabarıyor.

"O gece bu yüzden depodaydın," diye fısıldıyor. "Ethan'ı kurtarmaya geldiklerinde."

"Sanırım öyle. Tek bildiğim şehrin öbür ucunda uyandığım, hayatta ve bağlı olmadığım. Michael'ın şehirdeki fısıltılı ünü düşünülüşünde bu bir mucize gibi görünüyordu." Boğazımı temizleyerek söylüyorum. "Ve kulübe geri döndüğümde aldığım tepki-."

"Bekle, *geri mi döndün?*" Nefes nefese kaldı. "Neden?"

"Çünkü," diye omuz silktim. "Biletin bendeydi. Ve sanırım eğer hayattaysan, bu teklifin seni saklandığın yerden çıkarabileceğini düşündüm."

"Beni gerçekten operaya götürmek istiyordun," diye fısıldıyor, gözleri bana yapışmış bir halde.

"Yaptım," diye fısıldadım usulca. "Kötü bir şekilde."

"Beni operaya götürmeyi o kadar çok istiyordun ki, ikinci kez dayak yemeyi, hatta vurulmayı bile göze alarak benimle... *buluşmaya* mı geldin?"

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, beni olduğum yerde felç ediyor.

"Geriye dönüp baktığımda, bunun muhtemelen en iyi fikir olmadığını düşünüyorum," diyorum zorlukla yutkunarak. "Muhtemelen kardeşine geri döndü ve ona gidip operayı havaya uçurma fikrini vermiş olabilir, bu yüzden biraz kötü hissediyorum-"

"O gece bu yüzden oradaydın," diye fısıldıyor sözümü keserek. "Hâlâ ortaya çıkacağımı umarak oradaydın."

İşte o zaman dudaklarının titrediğini ve koyu kahverengi gözlerinin yaşlarla dolduğunu görüyorum.

"Evet," diyorum sessizce, gözlerimi onunkilerden ayırarak. Odayı dolduran sessizlik elektrik gibi.

"Sen..." diye fısıldıyor. "Beni *seviyor* musun, Adam?"

Sorusu beni sersemletiyor ve midem anında bulanıyor.

Bunu kendime itiraf etmeme rağmen, sırf kaçır korkusuyla Rachel'a söylemeye cesaret edemedim.

Bunu daha ne kadar kendime saklayacağım?

Doğru, birçoğumuz hem zararsız hem de kasıtlı yalanlarla sarmalanmış durumdayız. Ve tüm bunlar boyunca, her ikimiz de çalkantılı gerçeklerimizin fırtınasını atlatan bir cankurtaran salı gibi ilişkimizin yırtık pırtık kalıntılarına tutunduk.

Ancak en önemli gerçeği inkâr edersem tüm bu acı verici şeffaflığının hiçbir anlamı kalmayacaktır.

"Evet," diye fısıldıyorum, gözlerim onunkileri buluyor. "Seni seviyorum Rachel. Ve seni uzun zamandır seviyorum."

Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca bana bakıyor, tamamen hareketsiz ve tamamen sessiz.

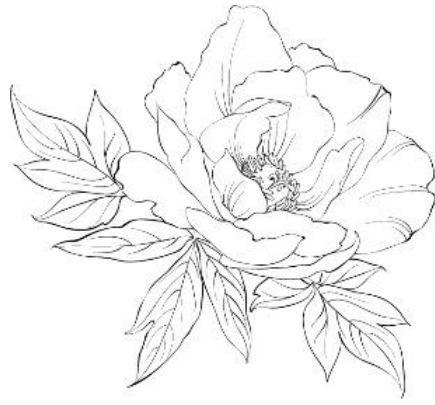
Sonra tek kelime etmeden ayağa kalkıyor ve odayı geçerek üzerime çıkıp beni derinden öpüyor. İlk başta onun tepkisi karşısında o kadar afallamıştım ki zar zor hareket edebiliyordum, ama yavaşça ellerim vücuduna dolanıyor ve onu kendime çekiyordum, öpücüğüm onun coşkısına uyuyordu.

Alnını benimkine bastırarak hafifçe uzaklaşıyor.

"Ben de seni seviyorum Adam," diye fısıldıyor, sesi çatlıyor.

Vay canına. Kahretsin.

"Ve," diyor derin bir nefes alarak. "Benimle sevişmeni istiyorum. Doğru. Sikeyim. Şimdi."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz Bir Rachel

"Ne dedin sen?"

Adam altımda oturuyor, üzerinde sadece gri eşofman altı var, sözleri sessiz evde yankılanıyor.

Doğruluk anı, Rach.

Tüm vücudum titremeye başlıyor ama ona söylediklerimden pişman olduğum için değil.

Hayır. Titriyorum çünkü bunu söylediğim için pişman değilim. Ne söylediğimi ve arkasındaki gerçeği biliyorum.

Adam'ı seviyorum.

Ve belki de hayatımda ilk kez *bu* kadar *ciddiyim*.

"Dedim ki," diye tekrarladım, sesim titreyerek. "Seni seviyorum, Adam Westwood. Ve benimle sevişmeni istiyorum."

Sözcükler dudaklarımdan çıkar çıkmaz, yumuşak elleri yüzümü kavırıyor ve saçlarıma dolanmadan önce beni tutkuyla öpüyor.

"Nasıl isterseniz, Prenses."

Başka bir şey söylemeden beni kalçalarımdan tutup kaldırıyor, kollarını boynuma doluyor ve çalışma odasının dışına taşıyor. Normalde itiraz ederdim ama bu gece itiraz etmiyorum, onun yerine çıplak göğsünün sıcaklığını atletimin ince kumaşında hissediyorum.

Beni merdivenlerden yukarı taşıyıp yatak odamıza götürüyor ve çarşafların üzerine yatırıyor.

"Kollarını kaldır," diye emrediyor, sesi boğuk ve çığ.

İtaat ediyorum ve o da yanıma oturup üstümü başımı örtüyor. Elini çıplak göğüslerimin üzerinde nazıkçe gezdirirken, kalbim küt küt atarken köşedeki gazlı şömine sıcacık parlıyor.

Gözlerinde öfkeli bir ateşle bana bakıyor, tenimi okşamak için zaman ayırırken kaslı kolları esniyor, başparmaklarıyla meme uçlarımla alay ediyor. Beni sıkıyor, eğiliyor ve ellerini vücudumda gezdirirken her birini emmeye başlıyor.

"Çok güzelsin Rachel," diye fısıldıyor.

Sesindeki hürmet ve bunu yumuşak ve nazik bir şekilde söylemesi tüm vücudumu karıncalandırıyor.

"Her yerini görmek istiyorum," diyor, elini bacaklarımın arasından geçirip parmaklarını külotuma sürüyor. "Bu yüzden bunlar hakkında bir şeyler yapmamız gerekiyor."

"Aman Tanrım," diye inliyorum, o kasıtlı olarak kumaşın içinden beni okşarken.

"Kimin küçük amcığı bu?" diyor, hassas klitorisimi ovmaya devam ederken yüzünü boynuma gömüyor.

"O... senin," diye soluyorum, duyarlılığım beni kıvrandırıyor. "Peki ben kimim?"

"Benim... *erkek arkadaşım*," diye fısıldıyorum, bu kelime bile tüm vücudumun gerilmesine neden oluyor.

"Bu doğru," diyor gözlerim onunkileri bulduğunda. "Ve *seni* seçtiğimi bilmeni istiyorum, Rachel Valentine, *sadece* seni."

Parmaklarını külotumun içine sokuyor ve yavaşça vücudumdan aşağı kaydırıyor.

"Ve bu kadar güzel bir vücut," diye nefes alıyor, bacaklarımı açıyor ve dizimin hemen üstünden uyluğumun iç kısmını öpüyor. "Her santimini takdir etmek için acele etmemem gerekecek."

Eşofmanını çıkarıyor ve yatağa tırmanmadan önce devasa, zonklayan ereksiyonunu ortaya çıkarıyor. Bacaklarımın arasına kayıyor, kalçalarımın arkasını karnıma doğru bastırıyor ve yüzünü amıma gömüyor. Dilini nazikçe dudaklarımdan içeri sokuyor.

"Vücudunu seviyorum, ama özellikle bu amcığı seviyorum," diye fısıldıyor hassas klitorisime karşı. "Yumuşaklığını, kokusunu ve tadını."

"Oh Tanrım, evet!" İnliyorum, sırtımı kamburlaştırıyorum ve amımı daha sert bastırıyorum yüzüne karşı.

Parmağını yarığımdan geçirdiğini hissediyorum, sonra sadece ucunu içime bastırıyor, sonra da sonuna kadar sokuyor.

"Adam," diye inliyorum, yastığa yaslanıyorum ve bacaklarımın titremeye başladığını hissediyorum.

Evet, kendimi savunmasız ve biraz açıkta hissediyorum ama normalde bu tür duygulardan kaçmak yerine, bu sefer bir şekilde olumlu bir elektrik var. Sanki tüm vücudum her bir öpücüğü ya da dokunuşu hissetmek *istiyor*. Bunun için çok uzun süre bekledim ve bu çok iyi hissettiriyor.

"Tanrım, benim için dağınık olmana bayılıyorum," diye homurdanıyor. "Vücudun nasıl da kendine engel olamıyor."

Siktir!

Bacaklarımı bırakıyor ve bedenini benimkine bastırmadan önce yorganı üzerimize çekerek bizi çarşafın içine hapsediyor. Ve günlerdir ilk kez, sert ereksiyonunu hissediyorum, hevesle amıma doğru bastırıyor.

Onu istiyorum. Onu bu kadar çok istemem uygunsuz. Onun sikini içimde hissetmek için çaresiz hissediyorum.

Vay canına. Lanet olsun. Cehennem. Bunu neden bu kadar seksi buluyorum?!

"Söyle bana," diyor, kulak mememi öpüyor, sikini yavaşça amımın dışına sürüyor. "Sen benim için nesin, Rachel?"

"Ben... Ben..." Benimle alay ederken inliyorum, tam olarak ne söylememi istediğini biliyorum ama beynim birden nasıl konuşacağımı hatırlamakta zorlanıyor.

"Devam et," diye hınzırca sırtıyor, ereksiyonunu elleriyle kavrayıp klitorisime kasten hafifçe sürüyor. "Buna ne kadar inandığını duymak istiyorum. Bunu sahiplendiğini duymak istiyorum."

"Ben senin..." Kalbim kulaklarımda yüksek sesle çarparken fısıldıyorum. "*Prenses.*"

"Çok iyi," diyor ve beni öpüyor.

Sikini tam girişime yerleştirdi.

Aman Tanrım!

"Ve son, muhtemelen en önemli soru," diye soruyor, içimde daha derine iterek. "*Neden* benim prensesimsin?"

"Çünkü," diye nefes alıyorum, kendimi daha fazla durduramıyorum.

"Çünkü beni seviyorsun."

Gülümsüyor, sesindeki iğrenç tona ve benimle lezzetli bir şekilde dalga geçme şekline bir şekilde zıt bir şekilde.

Sonra sikini içime soktuğunu hissediyorum, yavaşça itiyor, sonuna kadar bastırıyor.

"Oh... Tanrım..." Nefes nefese kalıyorum, ellerimi başının arkasına doluyorum, o dışarı çekip tekrar içeri girerken.

Ellerimi sırtında gezdiriyorum, hızlı nefes alışını duyuyorum, içimde şiştiğini hissediyorum.

"Bu siki özlediniz mi, Prenses?"

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum, her santiminin içime girip çıktığını hissediyorum. "Evet!"

Yüzünü tekrar boynuma gömüyor ve ben sırtımı kamburlaştırıyorum, bacaklarımı onun etrafında sıkıp onu içimde daha derine çekerken nefesini tenimde hissediyorum. Tenimi öperek dilini dikleşmiş meme uçlarıma doluyor ve sertçe emerek beni nefessiz bırakıyor.

Zaman yavaşlıyor ve her dokunuş, her öpücük, her nefes farklı hissettiriyor. Sadece Adam'ı *istemiyorum*, vücudumun her bir molekülüne nüfuz etmesini ve kendini sonsuza dek yazdırmasını istiyorum.

"Bana bak," diyor nazikçe.

Gözlerim onunkileri buluyor, itişlerinin ritminin arttığını hissediyorum.

"Seni seviyorum Rachel," diye nefes alıyor, hafifçe titreyerek. "Hepinizi seviyorum.

Tam olarak kim olduğun için."

"Ve ben..." Vücudumun onun etrafında kenetlendiğini hissederek fısıldıyorum. "Ben de seni seviyorum."

İkimiz birlikte doruğa ulaşırken etrafımızdaki dünya kayboluyor. Orgazm mutluluğunun her saniyesinin tadını çıkarırken nefes alış verişimiz yavaşlıyor.

İşte o zaman Adam'ın yüzündeki gülümsemeyi görüyorum ve sanki benim için bir şeyler yerine oturuyor.

"*Hepinizi seviyorum. Tam olarak kim olduğunuz için.*"

Bunlar boş sözler değil. Anlamları ve değerleri var. Tıpkı *benim* gibi.

Bu da Adam'ın bana her zaman hissettirdiği bir şey. Benimle konuşma ve bana davranma şekli, kendimi değerli ve *görölmüş* hissetmemi sağlıyor. Tam olarak olduğum kişi olduğum için, çünkü benden asla olmadığım bir şey olmamı istemedi.

Hayatımın büyük bölümünde duvarlarıma ve korunmaya ihtiyaç duydum. Savunmasızlık bana sadece sefalet ve acı getirdi... Adam'a kadar.

Adam kendimi savunmasız hissedecek kadar *güvende* hissetmemi sağlıyor.

Bu adam beni gerçekten seviyor. Ve beni tamamen seviyor, kırık kalbimin sevmeye ihtiyacı olduğunu bile fark etmediği şekillerde.

Belki de bu acıyı hak etmemiştim. Belki de güvendiğim insanlar tarafından kırılmayı hak etmiyordum. Ama yine de bir şekilde hep hayatta kalmayı başardım. Çünkü ben buyum. Ben hayatta kalan biriyim.

Ancak burada, onun kollarına dolanmış bir şekilde yatarken, atılmış parçalarımın hayata döndüğünü hissederken, hayatımda ilk kez artık *sadece* hayatta kaldığımı hissetmediğimi fark ediyorum.

Hayatımda ilk kez gerçekten yaşıyorum ve kendimi hiç şu anda onunla hissettiğim kadar canlı hissetmemiştim.

Belki de çektiğim tüm acılar boşa gitmemişti.

Çünkü beni bu ana, tam buraya, onunla birlikte getirmek için tüm acılar, ihanetler ve kalp kırıklıkları gerektiye... o zaman hepsi buna değerdi.

Adam ve ben güneş doğana kadar seviştik. İşte o zaman ağladım.

Nasıl başladığını, hatta *neden* başladığını bilmiyorum ama duvarlarımı yıkmakla kendimizden geçmek arasında bir yerde, o anın ağırlığı beni vurdu ve bastırılmış duygulardan oluşan bir mayın yüzeye çıktı ve gözyaşlarına boğuldum. Ve *çok fazla* gözyaşı demek istiyorum.

"Ben iyiyim," diyorum, gözlerimi silip gülerek. "Ben... Nedenini bile bilmiyorum bu oluyor. Neyim var bilmiyorum."

"Senin hiçbir sorunun yok," diyor Adam ve beni hemen kollarına çekiyor. "Söz veriyorum."

"Belli ki bir şey var," diyorum, yüzümü göğsüne gömüyorum, tüm vücudum titriyor. "Daha önce seksten sonra hiç ağlamamıştım. Ve bu beni incittiğin ya da üzgün olduğum anlamına gelmiyor, kendimi iyi hissediyorum. Mutluyum."

"Bu iyi," diyor Adam kolumu ovuşturarak. "Mutlu ve iyi hissetmeni istiyorum."

"Peki o zaman mutluysam neden deli gibi ağlıyorum, Adam?" Ağlıyorum, karmaşık duygulardan oluşan bir kasırğa beynime hücum ediyor. "Beynimi mi kırdın? Yoksa bir şeyleri mi salladın?"

"Hayır, bebeğim," diye kıkırdıyor usulca saçlarıma doğru. "Söz veriyorum bu normal."

"Bu normal değil, Adam!" Göğsüne doğru bağıriyorum.

"Rachel," dedi bana sıkıca sarılarak. "Az önce tamamen yeni ve biraz da korkutucu bir şey yaptın. O ana teslim oldun ve duygusal olarak çıplak kalmana izin verdin. Bunun duygusal bir tepkiyi tetiklemesi kaçınılmazdır ve bazen bu tepki birkaç damla gözyaşdır. Bu yüzden sadece birkaç nefes al ve merkezini bul."

"Bu utanç verici," diyorum derin bir nefes alarak. "Seksi severim. Oldukça fazla seks yaptım. Sonrasında hiç beceriksiz bir karmaşa yaşamadım."

"Dediğim gibi, sevişmek sadece seks değildir," diyor, yan dönüp bana bakıyor ve kulağımın arkasındaki saçlarımı okşuyor. "Bu *ruhun* seksidir. Ve ancak biriyle gerçek bir bağ kurduğunuzda gerçekten gerçekleşebilir."

Derin ve titrek bir nefes daha alıyorum, sonra bir tane daha, yavaşça yükselen kalp atış hızımın durulmaya başladığını hissediyorum.

"Ne olursa olsun," diyor sessizce. "Bu benim için dünyalara bedeldi. Ve her saniyesinden keyif aldım."

Oh wow...

"Bu bile mi?" Alaycı bir şekilde kıkırdayarak soruyorum. Gülümsüyor ve sonra eğilip beni öpüyor.

"Özellikle de bu," diyor şişmiş dudaklarıma karşı.

"Neden?"

Bir an için yere bakıyor, kaşları çatılıyor.

"Çünkü savunmasızlığın senin için kolay olmadığını biliyorum," diyor nazikçe. "Benimleyken gardını indirdiğin her an, ister benimle müzik hakkında konuşuyor ol, ister kollarımda dağılıyor ol, kalbini korumam için bana güvendiğin bir andır. Ve bundan daha büyük bir iltifat olamaz."

Ona bakıyorum, gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Sonra kendimi durduramayıp eğiliyor ve onu usulca öpüyorum.

"Sanırım kırılğanlık o kadar da kötü bir şey değil," diyorum, sırtımı yastıklara yaslayarak. "Ve sanırım sevişme-seks sandığım kadar sıkıcı değilmiş."

Kıkırdıyor, alnımın üst kısmını öpüyor, parmakları kolumun uzunluğunu nazikçe okşuyor.

"Tatlım, seninle hiçbir şey sıkıcı olamaz," diyor alaycı bir şekilde. "Bir orman yangınına gazyağı eklemek gibisin."

"Bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum,"
diye gülümsüyorum. "Almalısın," diye
karşılık veriyor.

Ama sonra, neredeyse görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kayboluyor ve
aramızdaki küçük mesafeye bakıyor.

Oh hayır... bu iyi olamaz.

"Ne oldu?" Bir şekilde ciyaklamayı başarıyorum, endişem bir kez daha
artıyor.

"Rachel," dedi, zorlukla yutkunarak. "Sana söylemediğim bir şey var."

"En kötüsü. Cümle. Şimdiye kadarki." Gergin bir şekilde
kıkırdayarak söylüyorum. "...Ve sana bir özür
borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Hayır, bir daha düşündüm de," diye fısıldıyorum, ciğerlerimdeki tüm hava
çekilirken. *"Bu şimdiye kadarki en kötü cümle."*

Gülümsüyor, ama sadece insanların başka bir duyguyu maskeleyemeye
çalışırken yaptıkları kibar bir şekilde.

"Sana karşı dürüst olacağıma söz vermiştim ve bu sözümü tuttum," diyor
yavaşça. "Kim olduğumu, nereden geldiğimi ve dolabımdaki tüm iskeletleri
bilmeni istiyorum. Çünkü seninle hiçbir sır istemiyorum."

"Ben de seninle," diye başımı sallıyorum.

"Ama henüz konuşmadığımız *bir* iskelet var," diyor gözlerini kapatarak.
"Konuşmayı ertelediğim bir konu, çünkü... korkuyordum."

"Neyin?"

"*Seni* korkutmaktan korktum," diye fısıldıyor. "Ama sana söylemeyi
planladım, çünkü senden önce tüm bilgileri bilmeni istedim..."

"Neyden önce?" Ben soruyorum.

Derin bir iç çekiyor, elini yatağa vuruyor ve bir kez daha gözlerini
kapatıyor, sanki gerçekten yapmak istemediği bir şeyi yapmaktan
vazgeçiyormuş gibi.

Öne uzanıp elimi nazikçe onunkinin üzerine koyuyorum ve yavaşça gergin
tıkırtılarını durduruyorum.

"Adam," diyorum usulca. "Hey, benim, tamam mı? Sadece konuş benimle
ve her neyse, biz... şey, biz bunu çözeceğiz."

Whoa...şimdi kim sevimsiz geliyor?

Bana bakıyor, diğer eli hafifçe yanağıma dokunuyor. "Seni
sevdiğimi ilk ne zaman anladım biliyor musun?" Diye
soruyor.

Başımı sallıyorum.

"Seni sevdiğimi biliyordum, Jaxon Pace'i sorgulamamı yarıda kestiğin gece," diye sessizce alay ediyor. "Aylarca en kötüsünden korktuktan sonra seni orada ilk kez gördüğümde, sonunda yeniden nefes alabileceğimi hissettim. Sanki ölü kalbimin yeniden canlandığını hissedebiliyordum."

Lanet olsun.

"Ve sonra sen onunla gittiğinde," diyor dudağını yalayıp kaşlarını kaldırarak. "Çok öfkeliydim. Ve kıskanmıştım. Ve kalbim kırılmıştı. Şimdi, ben bir terapist ya da duygu uzmanı falan değilim, ama önce aşkı hissetmediysen kalp kırıklığını hissedemeyeceğini bilecek kadar zekiyim. İşte o zaman gerçek olduğunu anladım."

"Ama," diyorum usulca. "İkimiz de hâlâ birbirimizi istiyorduk. Yalanlara ve içinden çıkmak zorunda kaldığımız saçmalıklara rağmen."

"Doğru. Ama bu oldukça saçma ve tırmanılması gereken bir tepeydi ve başarabileceğimize dair mantıksız umuduma rağmen başarabileceğimizden emin *değildim*," diyor. "Ve burada, bu evde seninle birlikte olmak? Ve beni sevdiğini söylediğini duymak? Lanet olsun, bu her şeyin en iyisiydi."

Ağzımın kenarlarında beliren gülümsemeyi inkar edemem.

...Bana söyleyeceği şeyden korksam bile.

"Ama her neyse," diye nefes alıyor. "Demek istediğim, mükemmel bir dünyada, sen bana aşık *olmadan önce* sana bu hikayeyi anlatırdım. Bu şekilde yapmayı planlamıştım. Sadece bunu yapabileceğimizi düşünmemiştim..."

Sesi kesiliyor ama ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

"Kimse bunu planlayamazdı, Adam," diyorum usulca. "Orman yangınında gazyağı, hatırladın mı?"

Homurdanıyor ve başını sallıyor.

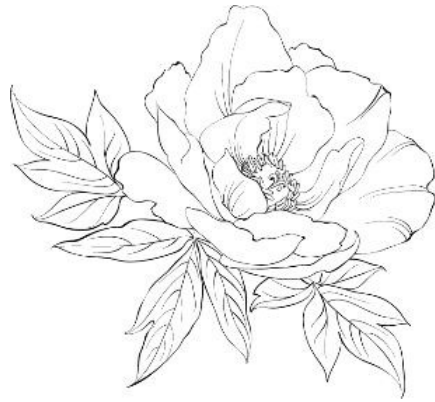
"Bunu sana *ilk* ben söylemek istedim ama çok korktum," diyor derin bir iç çekerek. "Lanet olsun, hâlâ korkuyorum."

"Peki," diye sırtarak ona göz kırpıyorum. "Ödlekliği bırakıp şu son iskeletin ne olduğunu söyleyen de konuşup yolumuza devam etsek nasıl olur?"

"Çünkü o son iskelet," diye fısıldıyor. "Karıma ait." "Ne demek istiyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Bana karının öldü mü?"

"Sana söylediklerim doğruydu," diye başını sallıyor Adam. "Ama sana onu *öldürenin ben* olduğumu söylemedim."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz İki Adam

Rachel'ın yüzündeki ifade tarif edilemez.

Sanki aynı anda çok fazla duygu yaşıyor ve yüzü donmuş gibi.

"Karı öldü... çünkü onu sen öldürdün," diye yavaşça tekrarlıyor. "Ve bu senin son iskeletin mi?"

Gözlerimi kapatarak başımı sallıyorum ve derin bir nefes alıyorum.

"Sana kendim ve geçmişim hakkında anlatmaktan gerçekten korktuğum tek şey bu," diye fısıldıyorum. "Ve yine, havayı bozmak istemiyorum ama sana söylemek için daha fazla beklemek de istemiyorum. Çünkü bilmen gerekiyor."

Rachel hiçbir şey söylemiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor.

"Dediğim gibi," diyorum usulca. "İdeal olarak, sana söylemek için daha fazla zamanım olacağını düşünmüştüm, biz... yani aşk işin içine girmeden önce. Ama işler böyle yürümedi."

İç geçiriyor, iç içe geçmiş ellerimize bakıyor.

"Sadece bir sorum var," diyor sessizce. "Ve dürüst olacağınıza inanıyorum."

Bir kez başımı sallıyorum, kalbim şimdi göğsümde çarpıyor. "Bana *bilerek* mi söylemedin?"

"Hayır," diyorum kararlılıkla. "Tekrar söylüyorum, niyetim her zaman sana her şeyi anlatmaktı, ama artık bildiğin gibi, bu hikayede çok şey var ve biz henüz onlara ulaşamadık."

Başını sallıyor, dudağını çiğniyor gibi görünüyor.

"Ama," diyorum derin bir nefes alarak. "Sana şimdi söylemek istiyorum. Sana söylemem gerekiyor. Böylece herhangi bir gizlilik ya da sahtekârlık hissi kalmayacak. Ve bu iş daha da ileri gitmeden önce."

"Yani, şimdiden epey ileri gitti," diyor kaşlarını kaldırarak.

Cevap veremiyorum. Hareket bile edemiyorum.

Ona söylediğim her şey doğrudu, buna geciktirme nedenlerim de dahil. Evet, korkuyordum ama aynı zamanda tüm hikayeyi bilmesine de ihtiyacım vardı. Karım ve benim başımıza gelenler hem uzun zamandır beklenen hem de şok edici ve korkunç derecede talihsiz bir sürprizdi. Ve Rachel'ın beni anlaması için tek umudum, ona anlattığım sırayla her şeyi öğrenmesi.

Ancak, birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra onu şimdi kaybedersem bunun beni mahvedeceğini de biliyorum. Tamamen.

Ama ona söylemek zorundayım.

Ya şimdi ya da asla.

"Biliyorum," dedim sonunda boğuk bir sesle. "Ve bunu sana söylemenin kolay bir yolu olmadığının farkındayım, ama bu olmadan ilişkimizde bir gün daha ilerlememizin de başka bir yolu yok. Bu yüzden, eğer izin verirsen, sana şimdi söylemek istiyorum."

Rachel onaylamadan önce uzun bir süre bana bakıyor.

En azından bu da bir başlangıç.

Derin bir nefes alıyorum.

"Size işimin ve bu işten kaynaklanan kayıpların ilişkimizi nasıl zorladığını anlattım. Yaşadığımız travmadan sonra eşimin anksiyete, depresyon ve yalnızlığıyla başa çıkmak için nasıl çeşitli maddeler kullanmaya başladığını da anlattım. Ayrıca bunun Scarlett ile ilişkiye nasıl yol açtığını da anlattım."

"Bunun bedelini çok ağır ödediğini söylemiştin," diye fısıldıyor Rachel, gözleri dev gazlı şömineye kayarak. "Öğrendi mi?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Ama yine de, evren nadiren bir parça karma sunmayacak kadar tembel ya da dengesizdir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Suçluluk duygusu," diyorum sertçe yutkunarak. "Görünüşe göre, bir eylemde ne kadar haklı olduğunuzu düşünürseniz düşünün ve kimsenin incinmeyeceğine ne kadar ikna olursanız olun, inciniyorlar. Özellikle de söz konusu sırlar olduğunda. Ve sahtekârlık."

Rachel yüzünü bana dönecek şekilde yatakta dönmeye karar verdiğinde ben de doğrulup sırtımı yatak başlığına yaslıyorum.

"Görüyorsunuz, çünkü her eylemin bir tepkisi vardır. Ve bunların her zaman sonuçları vardır."

"Ama Scarlett'i sevmediğini söylemiştin," diyor Rachel nazikçe. "Onunla geçirdiğin zamanın romantik olmadığını, sadece terapi olduğunu söyledin. Ve ben bile bu duyguyu anlayabiliyorum. Bazen seks sadece sekstir."

"Bu doğru," diye başımı sallıyorum. "Ama bu zaman ister sadece fiziksel bir eylem ister terapi olsun, yine de *zaman*. Günün sonunda, Candace'ten uzakta geçirilen daha fazla zaman."

"Ama... uzakta geçirdiğiniz zamanın yardımcı olduğunu söylemiştiniz?"

"*Bana* yardımcı oldu," diyorum. "Ama Candace'e değil, o zaten işim için uzakta geçirmem gereken zamanla mücadele ediyordu. Hayatının belki de bana en çok ihtiyaç duyduğu bir döneminde, ona daha fazla zaman ayırmaya başladım."

"Ohh..." Rachel başını sallar.

"Açıkçası bu kesin bir bilim değil, ancak istatistiksel olarak erkekler partnerlerini fiziksel seks eylemi ya da takip ve fetih heyecanı için aldatıyor. Öte yandan kadınların eşlerini ihtiyaç ya da dengesizlik nedeniyle aldatma olasılığı daha yüksektir. Ev dışında ilgiyi sadece evde bulamadıklarında ya da ihtiyaç duydukları şekilde bulamadıklarında arama eğilimindedirler."

"Şey," Rachel saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı, gözleri benimkilerden ayrıldı. "Bunu kesinlikle doğrulayabilirim."

Nazikçe başımı sallıyorum.

"İnsanın dayanabileceği çok şey var. Ve yalnızlık acımasızdır," diye omuz silkiyorum. "Candace'in durumunda, hayatının zor bir döneminde benim yokluğum onu yalnızlaştırdı ve bu da başka erkeklerle yatmasına neden oldu. Çoğu zaman ona sahip olan ve günlük yaşamıyla başa çıkmak için arzuladığı maddeleri ona iten erkekler."

Sertçe yutkunuyorum, göğsümdeki ağırlık beni neredeyse boğuyor.

"Yani bir bakıma, onu başka erkeklerin kollarına itmekte dolaylı olarak benim de payım olduğunu söyleyebilirsiniz."

"Hayır, Adam, yapmadın," diyor Rachel, gözlerini bana dikerek. "Yani, ne söylemeye çalıştığını anlıyorum ve yaptıklarının sorumluluğunu üstlenen bir adam olduğunu biliyorum. Ama söz konusu bir ilişkinin bozulması olduğunda, bunun için iki kişi gerekir. Ve inanın bana, aldatan birinin kafa yapısını belki de herkesten daha iyi anlıyorum. Burada kimsenin ayağına basmaya ya da rahmetli eşinize saygısızlık etmeye çalışmıyorum ama ben kendi seçimlerimi yaptım. Karınız da öyle."

Konunun rahatsız ediciliğine rağmen, Rachel'ın benim kendimi küçümsemem karşısındaki savunmacı tavrını biraz sevimli bulmadan edemiyorum.

"Sana katılmadığımı söylemiyorum," diyorum nazikçe. "Sadece benim de kendi seçimlerimi yaptığımı söylüyorum. Ve dediğim gibi, her eylemin bir tepkisi vardır. Ve her seçimin bir sonucu vardır. Doğru ya da yanlış, siyah ya da beyaz, seçimlerimiz bizi tanımlar ve her bencilce düşkünlüğün eninde sonunda bir bedeli olacaktır. Benimki sadece suçluluk duygusu olarak geldi."

"Suçluluk mu?"

Yavaşça başımı sallıyorum, gözlerimi kapatıyorum.

Çenemi ovuşturarak, "Suçluluk duygusu bir akıl tutulmasıdır," diye fısıldıyorum. "Bir ilişki yaşamaya başlamadan çok önce bile haneye tecavüzle ilgili suçluluk duygusu taşıyordum. Ve evet, Scarlett'le ilişkim romantik ya da duygusal bir bağ taşımasa da, bu mantık beni suçluluk duygusundan muaf tutmuyordu. Scarlett'in zindanındaki seks terapisi seanslarımı ne kadar mantıklı göstermeye çalışırsam çalışayım, günün sonunda yaptığım yanlıştı. Candace bunu asla onaylamazdı ve ben de bunu biliyordum, bu yüzden bunu bir sır olarak sakladım."

Rachel hiçbir şey söylemiyor, tırnaklarına bakıyor.

"Ancak her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor," diye sessizce alay ediyorum. "Kendi utancım *yüzünden* Candace'inkini görmezden geldim. Uyuşturucu kullanmasına ve bariz sadakatsizliğine rağmen onunla kaldım. Bana göre bu, evrenin beni cezalandırma yöntemiymi."

İskelet dolabımın kilidini kırdığım anda açığa çıkarmak üzere olduğum yaklaşan acı ve dehşeti çok iyi bildiğim için boğazım kelimelerimin etrafında kapanıyor.

"Ama *değildi*," diye fısıldıyorum, gözlerimi kapatarak. "Görüyorsun ya, terazinin kefeleri her zaman dengede olmak zorunda. Ve karma çok gerçektir. Ama sonunda, evrenin gerçek cezası hayal edebileceğimden çok daha kötüydü..."

Scarlett gözlerini devirerek ve sosisli sandviçinden bir ısırık alarak, "Bence aşırı tepki gösteriyorsun," dedi. "Yani, yeni çocuk eğlenmek için biraz bilgisayar korsanlığı yapıyor."

yandan. Bu kadar büyütülecek ne var? Adam *istihbaratta* çalışıyor, Adam. Onun işi bu."

Saat 11'i biraz geçiyor ve ikimiz New York Menkul Kıymetler Borsası'nın dışında eski bir kamyonetin içinde oturuyoruz. Şu anda şüpheli bir seri borsacı katili takibimizin on dört saatindeyiz ve tüm sabah boyunca şehrin çeşitli yerlerinde onu gizlice takip ettik. Bir saat önce ekibimizin diğer iki üyesi tarafından görevden alınmamız gerekiyordu.

Ama geç kaldılar.

"Scar, asıl mesele şu ki, o küçük pislik Büro'daki insanların *kişisel* personel dosyalarını karıştırıyor," diyorum sosisimin son parçasını ağzıma atarken. "Yani, o dosyaların bazılarının özel olmasının bir nedeni var. İzin almadan herhangi birinin bakması bile yasa dışı. İnanır mısınız, onu bunu yaparken yakaladığımda, herife ağzının payını verdim."

"Eminim iyi gitmiştir," diyor alaycı bir tavırla ve portakallı sodasından bir yudum alıyor. "Şöyle düşünün, eğer o girebiliyorsa, teorik olarak herkes girebilir. Ve eğer onun işi *hedefimizin* güvenliğindeki sızıntıları ve açıkları bulmaksa, neden bizimkinde de aramasın?"

Haklı olduğu bir nokta var.

Scarlett, "Bana öyle geliyor ki çocuk sadece zanaatını mükemmelleştiriyor," diye devam ediyor. "Ve eğer bir şey varsa, bu hepinizin anlaması gereken bir iş ahlakıdır. Belki de çocuğu biraz rahat bırakmalısın."

"Ama sadece bu kadar," diyorum parmağımı sallayarak. "O sadece bir çocuk. Gerçek adını bile bilmiyorum, çünkü Roger onu sadece çağrı işaretiyle çağırıyor, bu da bu saçmalığı teşvik etmekten başka bir işe yaramıyor. Yani bizden ona güvenmemiz ve onu kabul etmemiz isteniyor ama gerçekte kim olduğu hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz. Yani, bu ufaklık henüz *içki içebiliyor* mu?"

"Kimin umurunda? Zaten onu içki içmeye götürecek değilsin ya, Adam." Gülüyor ve hayal kırıklığı içinde alnını şapırdatıyor. "Bak, günün sonunda, görünüşe göre çok iyi bir okula gitmiş ve sınıf birincisi olarak erken mezun olmuş. Anladığım kadarıyla bir tür dahiymiş. Muhtemelen bu yüzden Merkezi İstihbarat onu seçti."

"Doğru, ama transfer istemeden önce orada çok uzun süre kalmadı. Benim sorum neden? Neyi yanlış yaptı? Kime kazık attı?"

"Belki de yanlış bir şey yapmamıştır, Adam. Belki de sadece biraz daha *hareket* görmek istemiştir," diyor ve ellerini havaya kaldırarak

hava. "Bu iş çok heyecan verici olamazdı ve çocuk muhtemelen hayatının geri kalanında bütün gün bir masanın arkasında oturmak istemiyordu."

"Bilmiyorum," diye homurdanıyorum, tatlı çayımdan bir yudum alarak. "Bu teknisyen tipler beni şüphelendiriyor."

"Ondan hoşlanıyorum," diye omuz silkiyor. "Göğüslerime çok bakması dışında, gerçekten çok tatlı biri. Ve ne olursa olsun, Roger onu sevdi ve artık ekibimizin bir parçası. Bu yüzden belki de bu tuhaf küçük tıslama nöbetini geçirmek yerine ona bir şans vermelisin. Biliyorsun, her zaman herkese karşı güvensiz olmak zorunda değilsin Adam."

"On yıldan uzun bir süre bir seri katille aynı evde yaşayınca," diyorum başımı sallayarak. "Doğal olarak her zaman herkese karşı güvensiz oluyorsun."

Scarlett başını sallayarak iç çekti.

Saatime bakıyorum.

"Peki bu küçük dahi çocuk nerede?" Gözlerimi ovuşturarak söylüyorum.

Ancak bunu söyler söylemez minibüsün kapısı hızla açılıyor ve içeriye Ghost rider ile yine Central'dan transfer olan ortağı Maverick atlıyor.

"Endişelenmeyin çocuklar," diyor neşeyle, parmağıyla bir tabanca yaparak. "Kimin yaptığını biliyorum. Profesör Plum'dı, Kütüphanede, elinde şamdanla."

"Ne?" Scarlett soruyor.

İkimizin de onun küçük şakasını anlamamış gibi görünmesi, yüzündeki gülümsemeyi hemen kaybetmesine neden oldu.

"Şey, ben sadece... bilirsin, adın Scarlett olduğu için," diye tökezledi endişeyle. "Bilirsin, *Bayan Scarlett*? Şu eski *Clue* filminden mi?" "Aman

Tanrım," diye iç geçirdim, gözlerimi ovuşturdum ve başımı sallayarak Scarlett. "Lütfen bana az önce bunu söylemediğini söyle..." "Ne? Kafası karışmış bir halde sordu.

"Çocuk," diye sertçe çıkıştı Scarlett. "İkimiz de yarım günden fazla bir süredir bu gözetleme işindeyiz, şehrin her yerinde onun küçük solucanını izliyoruz. O bir orospu çocuğundan daha kaypak, hiçbir yerde uzun süre kalmıyor. Bu yüzden arabasına binmesini ya da bir taksi çağırmasını kaçırmadan önce kafanı oyuna vermeni öneririm, çünkü o zaman tüm bunlar boşa gitmiş olacak."

"Hayır, olmayacak."

"Affedersiniz?" Scarlett korkuyla fısıldıyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Az önce hayır dedim, olmayacak," diye cevaplıyor Hayalet Sürücü. Dikiz aynasından ona ters ters bakıyorum.

"Eğer ona vurmazsan," diye homurdanıyorum ona bakarak. "Vuracağım."

"Hayır, hayır!" Ellerini savunmacı bir şekilde sallayarak. "Bu sabah onu beşinci caddedeki küçük brunch mekanına kadar takip ettikten sonra mı? Bu arada orası çok lezzetli, gerçekten güzel avokadolu tostları var, ama ben benedict yumurtasını tercih ederim, ama kanola yerine elma ağacı pastırmasıyla

."

"Sadede gel," diye tersledi Scarlett.

"Özür dilerim," diye kıkırdıyor gergin bir şekilde. "Her neyse, Mav'e faillerin kredi kartını alan garsonu köşeye sıkıştırmamı söyledim ve arkasına bu seksi küçük takip etiketini yapıştırdım. Yani adam cüzdanını aldığı sürece, onu her yerde takip edebileceğiz!"

Hem Scarlett hem de ben burada sessizce oturuyoruz, tamamen sersemlemiş durumdayız.

Dürüst *olmak* gerekirse, bu biraz etkileyici. Ancak yine de bu küçük serseriden şüpheleniyorum ve onu övmek istemiyorum.

Ama Scarlett biliyor.

"Vay canına," diyor başını sallayarak kaşlarını kaldırarak. "Bu oldukça havalı, Kid, söylemeliyim."

"Teşekkürler!"

"Pekâlâ Adam," diyor bana dönerek. "Ne dersin, bu küçük rock yıldızlarının işi devralmasına izin verelim ve sen ve ben onların arabasını alıp eve gidelim mi? Her şey kontrolleri altında gibi görünüyor ve benim de uzun bir uykuya ihtiyacım var."

Ancak bir protokol bağımlısı olarak, muhtemelen bir dizi angajman kuralını ve şüphelilerin adil yargılanma hakkını nasıl ihlal ettikleri hakkında bir şeyler söylemek için ağzımı açıyordum ki telefonumun cebimde titrediğini hissettim.

Çıkardığımda, bunun oğlumun okulunun numarası olduğunu fark ettim ve birden içimde rahatsız edici bir his belirdi.

"Bana Sed'in anahtarlarını ver," diyorum elimi uzatarak. Arkadaki adam, Ghostrider'ın neredeyse sessiz ortağı Maverick hemen anahtarları avucuma koyuyor.

Çantamı yerden alıp dışarı atlıyorum ve aynı anda telefona cevap veriyorum.

"Bu Adam Westwood," diyorum kibarca, plakasız bej sedana doğru yürürken.

"Oh! Merhaba Bay Westwood!" Telefonun diğerk ucunda çok cıvılc cıvılc ve neşeli bir kadın konuşuyor. "Ben Müdür Stevens, bugün nasılsınız?"

"Peki," diye homurdanarak sürücü kapısını açtım ve Scarlett'in peşinden gelip bagajı açmamı işaret etmesini izledim.

"Bu harika!" Ben motoru çalıştırırken Prens Stevens telefona cevap veriyor. "Ben de Andrew ve Malcolm'un nasıl olduğunu öğrenmek için aramıştım."

Scarlett yanıma tırmandı, ben de telefonu hoparlöre aldım.

"Um," diye alay ettim, gözlerimi Scar'a çevirip telefonu işaret ederek. "İyi olduklarını varsayıyorum. Ama *sizin* okulunuzda okudukları için benden daha iyi bileceğinizi de varsayıyorum."

Müdür kibarca, "İşte tam da bu yüzden sizi arıyorum Bay Westwood," dedi. "Çocuklar Pazartesi ve Salı günü okula gitmediler ve eşinize de ulaşamadık, ben de size ulaşabileceğimi düşündüm."

"Ne?" Donup kalıyorum, midem hemen bulanıyor.

"Evet efendim," diye devam ediyor Müdür. "Cuma günü teslim alma şeridini bizzat denetliyordum ve Candace ile bir dakika konuştuğumu hatırlıyorum, ancak çocuğun öğretmenlerinden hiçbirisi o zamandan beri onları görmedi, bu yüzden biraz endişeliydik."

"Her şeyin yolunda olduğuna eminim," diyorum telefondaki kadından çok kendime. "Karımı arayayım."

Müdürün cevap vermesini beklemeden aramayı sonlandırdım. Hemen Candace'i arıyorum.

Ama cevap vermiyor.

"Hadi, cevap ver," diye iç geçiriyorum, hayal kırıklığına uğramış bir halde.

"O... o mu?" Scarlett daha fazla anlam çıkarmaya gerek duymadan nazikçe sordu.

"Kim bilir," diye homurdanıyorum, ikinci arama bir kez daha cevapsız çalınca. "Hafta içi ilk kez bu kadar berbat bir duruma düşmüyor ama son seferinde en azından çocukları okula götürmesi için bir komşu ayarlamıştı."

Bu ifadenin ne kadar saçma olduğunu fark etmek beni daha da sinirlendiriyor, Candace'ın ailesinin evini aramaya çalışıyorum, eğer kafayı bulmayı ya da dışarı çıkmayı planlasaydı çocukları götüreceği ilk yerin orası olduğunu biliyorum.

"Kahretsin, Tom ve Ronnie'nin Cuma gününe kadar Aspen'de olduklarını şimdi hatırladım," diyorum ve Candace'ı tekrar aramadan önce aramayı sonlandırıyorum.

Candace'in cihazına gizlice yüklediğim takip uygulamasını açarak telefonunun hâlâ evde olduğunu gösteriyorum.

En azından bu iyi.

Ancak evde olması ve cevap vermemesi beni biraz endişelendiriyor. Pazartesi gecesi geç saatlerde onunla konuştuğumda sesi biraz sarhoş gibi geliyordu ama kelimeleri gevelemiyordu.

Kafayı mı buldu? Aşırı doz mu aldı? Sarhoş olup kendine zarar verdi ve iki küçük çocukla hiçbir şey yapamaz hale mi geldi?

"Hadi Cici, aç şu lanet telefonu," diye homurdanıyorum.

Scarlett beni sakinleştirmeye çalışarak, "Eminim her şey yolundadır," diyor. "Her şey yolunda değil!" Ona çıkıştım. "Biliyorsun, bir sürü şeye katlanıyorum.

Eğer kendi hayatını mahvetmek istiyorsa, onu durduramayacağımı çoktan öğrendim. Ama çocukları okula götüremeyecek kadar berbat durumda olduğun için onları okuldan uzak tutamazsın."

"Evde olduğundan emin miyiz?"

"Uygulamaya göre, telefonu en azından."

"Polisi aramamı ister misin?" diye soruyor, öfkeme her zamanki gibi karşılık vermiyor. "Biri oraya gidip onu ve çocukları kontrol etsin mi?"

"Hayır, eğer berbat durumdaysa, ihtiyacım olan son şey bir polis raporu ve tüm bu karmaşa."

İki kez daha denediğimde cevap vermeyince telefonu avizenin üzerine kapattım. Scarlett camını indirdi ve torpido gözünden portatif polis lambasını aldı.

Scarlett pencereden dışarı uzanıp arabanın üstüne koyarak, "Sadece sür," dedi. "Acele edersen kırk dakika içinde orada olabiliriz."

"Seni hala evine geri götürmem gerekiyor-"

"Adam, çocukların daha önemli, o yüzden şu lanet arabayı sür," diye tersledi, emniyet kemerini bağlarken. "Sadece yolda bizi öldürme."

Ve başka bir şey söylemeden pedala basıp bizi otoyola çıkarıyorum.

Yolculuğumuz toplamda otuz sekiz dakika ve biraz daha fazla sürdü. Tüm bu süreyi Candace'i aramaya çalışarak geçirdim, bir yandan da kendime yangın gibi gerçekten kötü bir şey olsaydı bundan çok daha önce haberim olacağını hatırlattım. Neyse ki sokağıma girdiğimde hiçbir şey olağan dışı görünmüyordu.

Sessiz, küçük banliyö öğle saatlerinde her zamanki gibi normal görünüyor. Köşedeki emekli Vietnam gazisi Bay Jenkins her Çarşamba yaptığı gibi çimlerini düzeltiyor, evde oturan anne Suzanne Waters ise fiskiyede oynayan ikizlerine göz kulak oluyor.

Arabamı garajın önüne çektiğimde, dört gün önce Scar ve beni bu son göreve gönderdiklerinde bıraktığım gibi görünüyordu.

Ne söyleyeceğimi düşünerek ona dönüyorum.

"Bak, Scar, ben-"

"Burada beklemekten memnunum," diyor usulca. "Biliyorum. Sadece git."

Kapıyı çekip açmadan ve basamakları hızla çıkmadan önce başımı sallıyorum. Kapıyı denediğimde kilidinin açık olduğunu gördüm.

Olaydan beri evine girilmesinden korktuğu göz önüne alındığında bu durum şüpheli görünüyor.

Acaba misafiri var mıydı?

"Candace?" Kapıdan girerken söyledim. "Hey, Candace!"

Evimde neler olup bittiğini ya da içeride kimin olduğunu bilmediğimi fark ettiğimde, silahımın erişilebilir olduğundan emin olmak için önlem alıyorum.

"Cici! Tatlım, burada mısın?" Bağırıyorum.

Oturma odasının perdeleri çekilmiş ve televizyon açık. Kanepe minderlerinin üzerinde bir pizza kutusu duruyor ve yarısı yenmiş bir dilim peçeteye sarılmış halde sehpanın üzerinde duruyor. Fiş dünden kalma ve pizza Candace'ın favorisi olan biberli, mantarlı ve siyah zeytinli. Benden en uzakdaki sehpanın üzerinde bir tabak eski dinozor tavuk kanadı ve ketçap var.

Yakın zamanda buradaydılar.

"Candace!" Tekrar bağıryorum, yatak odasına gitmeden önce mutfağı ve yemek odasını hızla temizliyorum.

Koridorda tuhaf bir koku var ama ne olduğunu anlamak zor. Neredeyse yanmış plastik ya da benzin gibi kokuyor, ya da belki de çamaşır suyu? Ancak bu evde temizlenmiş gibi görünen tek bir yüzey bile yok.

En azından geçen hafta ayrılmadan hemen önce evi elimden geldiğince toparladığımdan beri.

Bu çok garip.

Yatak odamızın kapısını iterek açtığımda televizyonun orada da açık olduğunu görüyorum ama etrafta kimse yok. Yatak toplanmamış, oda çamaşır yığınları, faturalar, atılmış su şişeleri ve hafif ama belirgin bir sigara kokusuyla darmadağın. Oda darmadağın, genelde temiz olan karımın izin verdiğiinden çok daha kötü.

Ayık olsaydı tabii.

"Andy? Malcolm?" Sesleniyorum, hızla çocuğun odasına doğru ilerliyorum. "Burada mısınız? Babanız geldi!"

Ama cevap yok. Odaları boş, yatakları yapılmamış ve yakından baktığımda her ikisinin de Oyuncak Hikayesi ile uyumlu sırt çantalarının köşedeki oyuncakların altına atılmış olduğunu görüyorum. Yeni sırt çantaları için çok heyecanlı olan çocuklarımın her ikisinin de onları evde bırakmış olma ihtimalinin düşük olduğunu bildiğimden, çocuklarımın okulda *olmadıklarını* anladım.

"Candace! Andy! Malcolm!" Tekrar bağıryorum, banyoyu kontrol ediyorum. "Burada kimse var mı?!"

"Adam?"

Tam garaja gidip orada olup olmadığına bakacaktım ki, karımın yatak odamızdan belli belirsiz adımı seslendiğini duydum. Hemen dönüp geriye doğru koştum, kapıyı iterek açtım ve yatağın etrafından dolaştım.

Karımı orada buldum.

Yerde, bir yığın kusuğun yanında yan yatıyor.

"Candace!" Nefes nefese ona doğru koşuyorum. "İyi misin sen? Tanrım, ne oldu böyle?"

"Merhaba Adam, evindesin," diye halsizce gülümsüyor bana, atletini düzeltiyor ve dağınık saçlarını tarıyor. "Bu çok hoş. Yakında eve geleceğini biliyordum."

"Evet, buradayım bebeğim," diyerek onu nazikçe ayağa kaldırıyorum.
"Düşün mü?"

Yaralandınız mı? Hasta mısın? Sen..."

Ancak tam o anda altındaki turuncu hap şişesini fark ediyorum. İçinde lekeli ya da *ıslak* gibi görünen iki sigara olan bir şişe. FBI Ajanı beynimin sigaraların neden o şişede olduğunu ve neden o şekilde göründüklerini anlaması beş saniyeden az sürüyor.

...PCP'ye batırılmışlar.

Doğu kıyısı boyunca birçok eyalette gerçekleşen son uyuşturucu baskınları dalgası, PCP, formaldehit ve diğer çeşitli kimyasallara batırılmış sigaralar olan *fry* adını verdikleri şeyleri satan satıcıları içeriyor. Şişeyi alıp açtığımda şüphelerim doğrulanıyor, amonyak kokusu burun deliklerimi dolduruyor ve neredeyse başımı döndürüyor.

Öksürüyorum, kapağı geri kapatıyorum ve öfkeyle Candace'ın yüzüne doğru sallıyorum.

"Bu da ne böyle?!" Ona bağıryorum ve benden uzaklaşmasını izliyorum.
"Bu lanet *olası PCP* mi?!"

Onu ayağa kaldırıp yatağa oturttum.

"Şu anda benimle dalga geçiyor olmalısın!" Elimdeki şişeye bakarak gürlüyorum. "Lütfen bana bunun bir şaka olduğunu söyle. Tanrım, lütfen bana bunun bir şaka olduğunu ve bu boku gerçekten evimizde, lanet olası çocuklarımızla birlikte yaşadığımız yerde yapmadığını söyle!"

"Ben... Ben..." diye mırıldanıyor, hâlâ sarhoş olduğu belli.

"Bu yüzden işimi kaybedebileceğimin farkında mısın Candace? Bu pisliğin evimde olması mı?!" Ona bağıryorum. "Ya da çocuklarımızı kaybedebileceğimizi?! *Bunu* hiç düşündün mü?"

"Hayır... hayır..." diye fısıldıyor.

"Nereden aldın onu?"

"Bilmiyorum," diyor utangaç bir şekilde.

"Bilmiyorsun," diye alaycı bir şekilde homurdanıyorum, çenemi ovuşturuyorum, öfkem artıyor. "Gerçekten buna inanmamı mı bekliyorsun?"

"Evet, oraya nasıl girdiğini bilmiyorum. Bu benim değil-"

"Oh, anlıyorum, *senin* değil ha?!" Tersliyorum. "Yani seni şu banyoya götürüp uyuşturucu testi yaptırsam, benim evimde PCP kullandığın ortaya çıkmayacak mı?!"

"Adam, tatlım," diye kıkırdıyor gergin bir şekilde, gözleri hâlâ kafasının içinde dönüyor. "Ben iyiyim, söz veriyorum."

"Ayık olduğuna inanmamı mı istiyorsun?!" Acımasızca gülüyorum. "Gerçekten bunu bana şu anda mı söylemeye çalışıyorsun? Elimde senin lanet uyuşturucunu tutarken mi?!"

"Şey... Ayıktım," diyor yavaşça, gözleri düşüyor.

"Öyle mi? Peki benim çocuklarım nerede Candace?" Tersledim. "Andy ve Malcolm nerede, ha?"

"Çocuklar mı? Onlar... onlar okuldalar."

"Bundan emin misin, Cici?"

"Evet, tabii ki Adam," diyerek beni başından savıyor. "Bugün lanet olası bir okul günü."

"Biliyorsun bebeğim," diyorum dilimi şaklatarak. "Bu konuda haklısın. Tamam o zaman *Süperanne*, benim için bu bilmeceyi cevaplamaya ne dersin? Müdür Stevens'in bugün, okul gününde beni arayıp çocuklarımın neden okula gitmediğini sormasının nedenini söyle?"

"Ne?"

"Yuppp!" Alaycı bir şekilde tersliyorum. "Ve bana başka ne söyledi biliyor musun? *Cuma* günü çocukları aldığından beri okuldan kimsenin onları görmediğini söyledi. O saçma cevabı tekrar denemek ister misin şampiyon? Yoksa çocuklarımın hangi cehennemde olduğunu söylemek ister misin?"

Bu oyuna olan sabrım tükendi ve çocuklarımın nerede olduğunu bilmemek beni gerçek bir korkuya sürükledi.

"Onlar okulda, Adam," diyor kızgınlıkla. "Onları bu sabah aldım."

"Candace..."

"Tamam bakın, Pazartesi günü alarmımı unuttuğum için onları evde tuttum," diyor savunmacı bir şekilde. "Salı günü de araba kullanacak kadar iyi hissetmiyordum ve komşular da evde değildi."

Siktir et bu saçmalığı.

"Nerede benim lanet çocuklarım?!" Gürledim, onu zıplattım.

İki küçük oğlumun dünyanın neresinde olabileceğine dair, hiçbiri hoş olmayan binlerce düşünce kafamda hızla yanıp sönmeye başladığında kalbim hızla çarpıyor.

"Sana söylüyorum, Adam!" Bana bağılıyor. "Onlar okulda. Onları kendim aldım."

"Onları *nereye* götürdün, Candace?! Kafayı yemişsin sen, nasıl bir yere götürdün?!"

"O *zaman* araba kullanacak kadar ayıktım," diyor gözlerini devirerek. "Mükemmel değilim ama ne zaman araba kullanmanın güvenli olduğunu bildiğimi düşünüyorum."

"Belli ki değil!" Tersliyorum. "Yani burada değiller, okulda da değiller ve ailenin evinde olmadıklarını biliyorum çünkü Aspen'deler. Peki neredeler Candace?!"

"Ben... Ben..." diyor başını ovuşturarak.

"Adam?" Scarlett'in yüksek sesle ön kapıya vurduğunu ve kapının açıldığını duyuyorum. "Her şey yolunda mı? Arabadan gelen bağrıışmaları duydum?"

Kahretsin. Bu pıslığı görmesini istemiyorum.

"Aman Tanrım, burada biri mi var?!" Karım telaşla fısıldıyor, güçsüzce ayağa kalkmaya çalışırken gözleri irileşiyor. "Polisler mi?! Kaçmamız mı gerekiyor?!"

"Sadece Scarlett, o da benimle geldi," diye tıslıyorum. "Ve hayır, sen bana çocukların nerede olduğunu söyleyene kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

"Adam?" Scarlett tekrar seslendi. "İyi misin?"

"Buradayım," diye bağıyorum. "Candace'i buldum, ama o..."

Duraklıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve dişlerimi sıkıyorum, söylemek üzere olduğum şeyden utanıyorum.

"O burada ve aklını kaçırmış durumda," diyorum acı bir şekilde. "Ama Andy ve Malcolm burada değil ve nerede olduklarını bilmediğini söylüyor."

"Oh kahretsin!" Scarlett'in nefesi kesildi.

"Ben öyle demedim!" Candace koluma vurarak beni tersledi. "Bak, sana onların *okulda* olduğunu defalarca söyledim! Çocukları okula bıraktım ve sonra, evet, belki buraya döndüm ve biraz kafayı buldum, tamam mı? Ne olmuş yani? Bu kadar büyütecek ne var?"

Tepki vermemek için elimden gelen her şeyi yapıyorum.

Dürüst olmayan, sadakatsiz, bağımlı karımla bu döngüsel konuşmaları yapmaktan çok sıkıldım. Kafamı duvara vurmak istiyorum.

...Ya da en azından yumruğumu.

Ancak öfkeme rağmen Candace'in üzüleceğini düşünürse bana söylemeyeceğini biliyorum.

Sakinleşmeli ve bana doğruyu söylemesini sağlamalıyım.

Çünkü şu an itibarıyla çocuklarım kayıp ve nerede olduklarını bilen tek kişi o.

"Asıl *mesele* tatlım," diye fısıldıyorum zehirli bir şekilde, ellerimi yatağın üzerine koyup onu ellerinin arasına sıkıştırarak. "Onları okula götürmemiş olman."

"Ama ben-

"Hayır yapmadın," diyorum sessizce, ses tonum karanlık. "Yapmadığını biliyorum, çünkü okul bugün beni aradı. Müdür bana Andy ve Malcolm'un orada *olmadığını* söyledi. Ve senin aksine, okulun bana yalan söylemek için bir nedeni olmadığını biliyorum."

"Bekle," diyor, endişeyle seçirerek. "Okul *seni* aradı mı? Ve çocukların orada olmadığını mı söylediler?"

Diplomasimin buharlaştığını hissediyorum.

Sikeyim böyle işi.

Çocuklarım burada değil. Nerede olduklarına dair hiçbir fikrim yok. Bu yüzden tehlikede olup olmadıklarını bilmemin hiçbir yolu yok ve bu beni içten içe öldürüyor.

"Oğullarım nerede Candace?!" Onu omuzlarından tutarak bağıyorum. "Çocuklarımla nerede olduğunu söyle yoksa yemin ederim polisi arar ve seni uyuşturucu kullanmaktan, bulundurmaktan ve çocukları tehlikeye atmaktan tutuklatırım!"

"Onları ben bıraktım! Bilmediğim bir okula!" Beni kendisinden uzaklaştırarak bağıyor. "Onları arabaya koyup okula götürdüğümü hatırlıyorum! Yaptığımı biliyorum! Eğer orada değillerse..."

"Seni uyarıyorum Candace," diye homurdanarak cebimden telefonumu alıyorum. "Oyun oynamaktan bıktım-".

"Adam? Hey Adam!" Scarlett aniden diğer odadan seslendi. "Gelip bunu görmek isteyebilirsin."

Yatakta yatan karıma dönmeden önce koridorda "Bana bir dakika ver," diye bağıyorum.

"Cici" diye tükürdüm. "Çocuklarım nerede? Onları *gördüğünü* hatırladığın en son yer neresi?"

"İçinde. Arabada. Arabada." Candace beni tersledi. "Bunu söyleyip duruyorum ama sen dinlemiyorsun. "Onları okula götürmek için arabaya koyduğumu biliyorum!"

"İyi," diye çıkışıyorum, telefonumu çıkarıyorum. "Nasıl istersen öyle olsun. Bu saçmalıkla işim bitti. Hapishanenin tadını çıkar."

"Hayır!" Candace feryat ediyor, hararetle telefonu elimden almaya çalışıyor.

"Adam!" Scarlett tekrar seslendi, bu kez daha ısrarla. "Buraya gel!"

"Bir saniyeye ihtiyacım olduğunu söyledim, Scar!" Öfkemi ses tonumdan uzak tutamayarak bağıryorum, telefonumu hâlâ almaya çalışan Candace'tan uzak tutarken.

"Siktir et, buraya gel!" Scarlett tersledi ve mutfaktan gelen gürültüleri duydum.

Lanet olsun! Ne sikime ihtiyacı olabilir ki?!

Ama koridora çıkmak için döndüğüm anda karım hemen pencereye koşuyor, beceriksizce perdeyi açıp dışarı çıkmaya çalışıyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?!" Kelepçelerimi çıkararak ona bağıryorum. "Bu işin aslını öğrenene kadar hiçbir yere gitmiyorsun!"

"Adam, hayır, lütfen!" Ayağa kalkmaya çalışarak itiraz etmeye çalışıyor ama neredeyse yataktan düşüyordu. "Hapse girmek istemiyorum!"

Hızlı ve profesyonel bir şekilde, ilk kelepçe setimi karımın bileklerine taktıktan sonra ikinci setimi kullanarak onu yatağın ucundaki karyola direğine sabitliyorum.

"Ne yapıyorsun?!" Çığlık atıyor, şiddetle etrafımda dönüyor, beni tekmelemeye çalışıyor. "Adam?! Adam!"

Şu anda ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Bu kadın sevdiğim kadına hiç benzemiyor. Evlendiğim kadına bile benzemiyor. Sağlıksız ve dengesiz görünüyor. Kelepçeleri taktığım anda çılgına döndü, tekmeliyor, çırpınıyor ve vahşi bir hayvan gibi çığlık atıyor.

Yüce İsa.

"Adam! Hemen buraya gel!" Scarlett avazı çıktığı kadar bağıryor. "Bir terslik var!"

Scarlett'in ses tonu dikkatimin başka yöne kaymasına neden oldu ve hemen mutfığa koştum, orada gözle görülür bir şekilde sıkıntılı olan ortağımı başını garaja açılan mutfak kapısına dayamış halde buldum.

"Buraya gel! Şunu dinle," diyor kapıyı göstererek. "Sesi arabası çalışıyormuş gibi mi geliyor?!"

"Ne? Scar, sen neden bahsediyorsun?" Gözlerimi devirerek sordum. "Bak, hıyarlık etmeye çalışmıyorum ama karımla ilgili bir durumla uğraşıyorum ve lanet olası çocuklarımla nerede olduğunu bilmiyorum ve ben-

"Adam, sanki lanet olası arabası *çalışıyor!*" Scarlett kapıyı yumrukladı. "Burası sana da garip kokmuyor mu? I

içeri girer girmez fark ettim. Sanki-" "...Egzoz kokuyor," diye nefes alıyorum, koku artık burun deliklerimi dolduruyor.

Birdenbire son derece mide bulandırıcı bir düşünce yük treni gibi üzerime geliyor ve anında midem bulanıyor.

"Onları arabaya koyduğumu hatırlıyorum..."

Karımın tekrarladığı kafa karıştırıcı ifadeler aklıma geliyor ve midem dibe vuruyor.

Aman Tanrım... Hayır.

"Açamıyorum çünkü onda bu lanet şey var!" Scarlett homurdanıyor, eliyle kapının üstündeki ağır sürgülü kilide vuruyor, Candace'ın taşındığımızda ısrarla taktırdığı bir ek. "Buralarda bir yerde anahtar var mı? Yoksa cıvata kesicin mi var?!"

Olamaz. Olamaz. Lütfen Tanrım. Hayır, olamaz.

"BEN... BEN..." Mırıldanıyorum, beynim dönmeye başlıyor.

"Tanrım, böyle düşünmüyorsun değil mi..." Scarlett'in sesi kayboluyor.

Hayır. Bu mümkün değil. İmkânı yok.

Ama şimdi, pis evin etrafına çılgınca bakarken, anahtar muhtemelen buralarda bir yerde olsa bile, onu asla çabucak bulamayacağımızı biliyorum.

Arkamı dönüp hemen ön kapıdan çıkıyorum ve Scarlett'i de arkama alarak garaja doğru koşuyorum.

İkimiz birlikte ağır garaj kapısını ellerimizle kaldırıyoruz; Candace'ın hâlâ çalışır durumdaki SUV'sinden gelen egzoz ve karbon monoksit kokusu, ikimiz daha kapıyı sonuna kadar itemediği garaj yoluna yayılıyor.

Tanrım, lütfen... Yanılmama izin ver.

Ağzımı kapatarak arabaya doğru koşuyorum ama koştuğum anda *kâbusumla* karşılaşıyorum.

Çünkü tam orada, arka koltukta oturan iki güzel oğlum... ikisi de *öldü*.

"Yani tüm gerçek bu mu?" Roger oturma odamda durup elini başının üzerinde gezdirirken iç geçiriyor.

Soruyu sorduğunu duyuyorum ama cevap veremiyorum.

Andrew Scott Westwood öldü.

Scarlett benim yerime, "Evet efendim," diye cevap verdi.

"Başka birini aradın mı ya da söyledin mi?" Yine cevap veremedim.

Malcolm Everett Westwood öldü.

Scarlett bir kez daha benim yerime, "Hayır, efendim," diye cevap veriyor.

"Pekala," diye iç geçirdi. "Her şeye rağmen, burada ne yapılması gerektiğini biliyorsun, ama ben... şey, sanırım bir parçam anlayabilir."

Bir an etrafına bakındıktan sonra içinden küfrediyor ve elini başının üzerinde gezdiriyor.

Polisi arayıp beni ihbar etmesi gerekip g e r e k m e d i ğ i hakkında konuştuğunu biliyorum. Ama umurumda değil. Tek bir lanet şey bile.

Oğullarım öldü.

"Polis yerine beni aradığınıza göre, bunu bir kez ve sadece bir kez tartışacağız. Sonra siz ikiniz ne dersem onu yapacaksınız," diyor Roger sessizce. "Ve eğer ikinizden biri yapacağımız şey için birbirinizi ya da *beni* ispiyonlamaya kalkarsa, yemin ederim her şeyi inkar ederim ve ikiniz de hayatınızın geri kalanını Birleşik Devletler'in en kötü hapisanesinde çürüyerek geçirirsiniz. Anladınız mı?"

Scarlett, "Evet efendim," diye başını sallar.

Oğullarım öldü.

"Hızlı çalışmamız gerekiyor. Olay yerini hazırlayın ve sonra hikayelerimizi doğru bir şekilde anlatalım, mazeretlerinizi belirleyelim ve yerel polisle gerekli telefon görüşmelerini yapalım," diye iç geçirdi. "Geldiklerinde Scarlett'le birlikte geleceğim. Olay yerine gittiğinizde beni aradığınızı söyleyecek ve konuşmayı bana bırakacaksınız. Gerisini ben hallederim, böylece işlerin istediğimiz gibi gittiğinden emin olabiliriz."

Oğullarım öldü.

Bana doğru yürüdü ve elini omzuma koydu.

"Keşke bunu senin için daha iyi hale getirmek için söyleyebileceğim bir şey olsaydı," diyor sessizce. "Ama söyleyemem. Senin ve Candace'in bu bölüm için çok acı çektiğinizi biliyorum, bu yüzden en azından senin için biraz daha az acı çekmesini sağlayabilirim. Bunu yapmama izin verir misin?"

Gözlerim onu buluyor.

"Sana yardım etmeme izin verir misin, evlat?" Roger sorar.

"Oğlum."

Bir oğlum vardı.

Aslında, iki tane
vardı.

İki güzel oğul. Onlar şimdi ölü.

Ben de öyle. Artık benden geriye hiçbir şey kalmadı.

"Evet efendim," diyorum sessizce, ölen iki oğlumu da kollarımda taşıdığımdan beri ilk kez konuşuyorum.

Ve uyuşturucu bağımlısı karımı kafasından vurmada hemen önce.

"Sana söyleyeceğim hiçbir şeyden hoşlanmayacağını anlaman ve kabul etmen gerekiyor," diyor kararlı bir şekilde. "Sahneyi hazırlamamız ve bunun en azından yüzeyde bir tür intikam cinayeti gibi görünmesini sağlamamız gerekiyor. Fırtına geçene kadar duygularını kontrol altında tutmak *senin* görevin. Şimdi, hasar kontrolüne başlamadan önce bilmem gerekiyor, bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Bunu yapabilir miyim?

Oğullarım öldü.

Karım öldü.

Kardeşim öldü.

Ailem öldü.

Duygularımı kapatıp hiçbir şey hissetmeyebilir miyim?

Tabii ki yapabilirim. Ne de olsa hiçbir şeyim yok. Kimsem de kalmadı.

"Evet efendim," diye cevap veriyorum, son duygularımın da bedenimi terk ettiğini hissederek, bir daha asla hiçbir şey hissetmeyeceğimden emin olarak.

Valentine Malikanesi'ndeki yatağında oturuyorum, hareket edemiyorum. Gözyaşlarımı yanaklarımda hissedebiliyor ve bu konuda en son ne zaman gerçekten ağladığımı merak ediyorum.

Rachel sessizce, "Patronun olayı örtbas etmene yardım etti," dedi.

"Evet, yaptı," diye fısıldıyorum. "En iyi ihtimalle, bana karşı bir parça duygu beslediği için beni hapisten uzak tutmak istediğini söylüyorum kendime."

Gözlerimi siliyorum.

"Ama," diye iç geçirdim. "Bir yanımda hep bunu sadece beni kaybetmek istemediği ya da yönettiği takımla ilgili kötü haberlere maruz kalmak istemediği için yapıp yapmadığını merak etti. Sonuçta, bu noktada gerçekten özensiz görünüyorlardı. Ve beni kaybederse Scarlett'i de kaybedeceğini biliyordu, karımı vurduktan hemen sonra onu aradığında bunu açıkça belirtmişti."

Rachel gözlerini kucağındaki ellerine indiriyor.

"Demek olan buydu," diyorum sessizce. "Üçlü bir cinayet olarak sınıflandırıldı ve karımın benim bilgim dışında dahil olduğu, var olmayan bir uyuşturucu kralının üzerine atıldı. Bir cenaze töreni düzenledik ve hoşuma gitse de gitmese de hayat devam etti."

"Candace'i öldürdüğün için *pişman* mısın?"

Rachel soruyor. Sertçe yutkunarak ona bakıyorum.

"Gerçekten mi? Bilmiyorum. Bazı günler, hayır, bilmiyorum. Ama oğullarımı kaybettiğimden beri ölümün bir merhamet olduğunu öğrendim. Öte yandan yaşamak ölmekten çok daha zor. Ve sanırım bazı açılardan, o odaya girip o kurşunu sıktığımda, Candace'ı sefaletinden kurtardım... ve kendimi de içine soktum," diyorum karanlık bir şekilde. "Yani, evet, geriye dönebilseydim o anda farklı bir seçim yapardım. Karımı hapiste acı çekmeye, yaptıklarının sonuçlarıyla yaşamaya göndermeyi seçerdim... Tıpkı benim onlarla yaşamak zorunda kaldığım gibi."

Rachel gözlerini silerken ve kollarını vücudunda kavuştururken odaya sessizlik çöküyor.

"Tek gerçek pişmanlığım kendim ve çocuklarım için en iyi olanı yapıp ayrılmamış olmam," diyorum gözlerimi kapatarak. "Bunu çok geç olmadan yapmalıydım. Ama ben onu sevdim. Hem de çok. Onu başka bir insanı sevmenin sağlıklı olduğu noktadan çok daha fazla sevdim."

Kucağımdaki ellerime bakıyorum, oğlumun cansız bedenini Candace'in arabasının arka koltuğundan çekip çıkarışım zihnimde canlanıyor.

"Bazen bunun olacağını göremediğim için kendimden nefret ediyorum," diye fısıldıyorum. "Ama yine de, çocuklarınızın annesinin böyle bir şey yaptığını nasıl hayal edebilirsiniz? Yapamazsınız. Sadece yapamazsınız."

"Hayır," diyor Rachel nazıkçe. "Yapamazsın."

"Gitmeliydim," diye fısıldıyorum. Başımı sallayarak. "İşler iyiye gitmiyordu, daha da kötüye gidiyordu. Hayal görüyordum, bunu

yapabileceğimizi düşünüyordum.

bunun üstesinden gelmek. Ama çekip gitmeliydim. Gitseydim, kim bilir Candace'e ne olurdu. Ama en azından oğullarımın hâlâ hayatta olacağını biliyorum. Bundan emin olurdum. İşte gecenin bir yarısı beni uyandıran şey de bu, kalbime saplanan bir bıçak gibi."

Gözlerim onun yüzünde geziniyor, bana acınası bir empati ve keder karışımıyla bakarken, arka planda ateş ışığı titriyor.

"Ama hepsi bu kadar," diye fısıldıyorum. "Bu benim dolabımdaki son iskelet. Artık rahatlıkla söyleyebilirim ki hayatımla ilgili her bir kirli, iğrenç ve rahatsız edici detayı biliyorsun."

Rachel yavaşça başını sallar.

Bir parçam şu anda onun zihnini okuyabilmek için her şeyini verebilirdi. Ama geri kalan yanımlı bunu yapmaktan ve beni şimdi nasıl görüyor olabileceğini görmekten korkuyor. Belki de bir eş katilinden ve çocuklarının ona ihtiyacı olduğunda yanlarında olmayan bir babadan başka bir şey değilim.

Midem bulanıyor ve bu gerilimle başa çıkmak neredeyse imkânsız hale geliyor.

Tüm bunları duyduktan sonra ne yapmaya karar vereceğinden emin olamadığım için işini kolaylaştırmaya karar verdim.

"Bak," diyorum sessizce. "Benimle aynı yatakta yatmaktan rahatsız oluyorsan, başka bir odada seve seve yatabilirim. Ya da gitmemi istersen, o zaman ben-"

"Adam," dedi Rachel keskin bir nefes alarak. "Aslında bu hikâyeyi zaten biliyordum."

"Ne?"

Başını
sallıyor.

"Jaxon'ı sorgulanmak üzere depoya geri götürdüğünde, adamları ve Natalie bana gelip seni bulmak için yardımımı istediler," diyor yavaşça. "Sanırım her şey Jaxon ve Charlie arasında onu bulmaya yardım edip etmeyeceğim konusunda bir iddiaya dönüştü, ama evet. Her neyse, tüm bunlar olurken bana karını nasıl öldürdüğünü anlattılar."

Vay canına. Kahretsin.

"Ama o zaman bunu kararımı etkilemek için söylediklerini ya da belki de sadece sana güvenmemem için söylediklerini düşünmüştüm."

Cevap veremiyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Zihnim dönüyor.

O zaten biliyordu.

"Ama... Sana güvenmiştim," diyor bana bakarak. "*Nedenini* bilmeden önce bile senin bir erkek olarak kim olduğunu biliyordum. Etrafta dolaşıp kadınları taciz eden ya da sebepsiz yere şiddet uygulayan biri olmadığına güveniyordum." "Ama... o zaman neden bana söylemedin?" Sessizce sordum.

"Moteldeyken,

Bana onu mu *sordunuz*?"

"Çünkü bana söylediğin gibi, bunun senden gelmesi gerektiğini biliyordum," diyor, gözleri benimkileri buluyor. "Ve bana söylemeye hazır olduğunda, bunun senin koşullarında olması gerektiğini biliyordum."

Tek yapabildiğim ona bakmak.

"Yani hayır," diyor, yatakta doğrulup bana yaklaşıyor ve elleriyle yüzümü kavırıyor. "Burada *yanımda* olman dışında hiçbir yere gitmene ya da hiçbir yerde olmana ihtiyacım yok."

Beni tekrar öpüyor ve bu sefer onu kollarıma çekip yatağın üzerine yatırıyorum.

Bu an cinsel değil, daha çok tatlı ve şefkatli. Rachel'a söylemekten en çok korktuğum şey, onun benim hakkımda zaten kabul ettiği bir şeydi. Ve bir daha asla aşkı ya da mutluluğu bulamayacağıma, çünkü bunları hak edemeyeceğime tamamen inanmış olmama rağmen, bir şekilde ikisini de buluyorum. Tam burada, onun kollarında.

"Seni seviyorum," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Ve evet, biliyorum, muhtemelen son birkaç saat içinde bunu çok söyledim, ama umurumda bile değil."

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor. "Belki de biraz uyumalıyız?"

"Evet..." diyor yavaşça, ama birden gözleri benimkilerden ayrılıyor ve alt dudağını ısırıyor.

"Ne?" Çenesini nazikçe kaldırıp yüzüme bakmasını sağlayarak soruyorum. "Neyin var?" "Bir şey yok," diyor başını sallayarak.

Ama ben buna inanmıyorum.

"Artık bunu çoktan aştığımızı söyleyebilirim, sence de öyle değil mi?" Kaşlarını kaldırarak ve başparmağımı yanağına hafifçe sürterek soruyorum. "Konuş benimle."

"şey, geç olduğunu biliyorum. Err, *erken* sanırım," diyor derin bir nefes alarak. "Ama sanırım merak ediyordum da, madem son iskeletinizi paylaştınız, belki ben de benimkini paylaşmalıyım?"

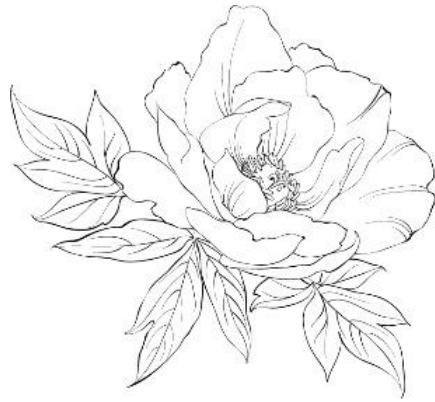
"Yani senin de bana söylemekten korktuğun bir şey mi var?" diye sordum.

Gözlerini kapatıyor, bir kez başını sallıyor ve dudaklarını birbirine bastırıyor.

"Uyarayım, senin hikayenden biraz daha uzun."

"Sorun değil bebeğim," diyorum, eğilip onu yavaşça öperek. "Zamandan başka bir şeyim yok, yani sen hazır olduğunda ben de hazırım."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz Üç Rachel

Jessica doğduktan sonraki ilk birkaç ay bir çift olarak bizim için inanılmaz zordu.

İsmena öldükten sonra Dimitris depresyona girmiş ve bir zamanlar olduğu yardımsever Yüce Don'dan çok uzaklaşmıştı. Şüpheli ölümü sendikayı karışıklık ve kargaşa içinde bırakmış ve Jaxon'u her şeyi çözme sorumluluğuyla baş başa bırakmıştı.

Ancak herkes Jaxon'ı Don olarak kabul etmeye istekli değildi. Veliaht olabilirdi ama sendika tarihindeki en genç Yüce Don'du. Ve önlerinde bir şampiyonluk yarışması ihtimali belirince, diğer bazı Don'lar Jaxon'ı test etmeye, kasten kaosa neden olmaya ve Jaxon'ın gücü ele geçirdikten hemen sonra sert bir şekilde karşılık verme riskini almayacağını düşünerek küstahça davranmaya başladılar.

Ama yanıldılar.

Benim saldırıma verdiği tepkiye benzer şekilde, Jaxon'un tepkisi de hızlı ve acımasızdı. Bu kötü aktörleri sendikanın geri kalanına merhametin onun ilk dürtüsü olmadığı ve ona karşı gelerseniz... öleceğiniz mesajını vermek için kullandı. Bağırıyor.

Ve yaptılar da.

Fırsat buldukça kızımızla vakit geçirmeye çalışıyordu, ancak başarılı otel işini kurmanın yanı sıra Mafya'nın işlerini yönetmeye çalışmak arasında Jaxon'ın evde geçirdiği saatler giderek azaldı.

Her ne kadar artık ailesine yakın olmak gibi rahatsız edici bir zorunluluğum olmasa da, bana hiçbir zaman evim gibi gelmeyen Pace Malikanesi'nin soğuk ve giderek yalnızlaşan koridorlarından hâlâ nefret ediyordum. Bu yüzden zamanımın çoğunu Jess ve çocuklarla birlikte dairemde geçirmeyi tercih ettim.

Bir şekilde Jaxon'dan Apparatus Room adındaki yeni açılan BDSM kulübünde barda çalışmak için izin almayı başardım.

Aslında, bir şekilde değildi.

Onu beni şehir dışından kızıl saçlı, yüksek sosyeteden bir sürtükle aldatırken yakaladım. Ve *nasıl* olduysa, o sürtük merdivenlerden düşüp bileğini kırdı.

İntikamımı aldıktan sonra, Jaxon'dan gerçekten istediğim şeyi elde etmek için ilişkilerinden yararlandım, bu da benim için işe geri dönebilmektir. Sadece barın arkasında çalıştığım ve bu kurala kesinlikle istisna getirmediğim sürece isteksizce kabul etti.

Jaxon'dan alabileceğim en adil uzlaşmaydı.

Keşke onu aldatırken yakalamanın ilişkimizin sonu olduğunu söyleyebilseydim, ama değildi. Tabii ki değildi.

Ondan ve hatta bazen *ondan* ne kadar nefret etsem de, Jaxon'a olan aşkı beni ona bağlı tuttu. İlişkimiz şeytani bir Deja vu'nun acımasız ve tekrarlayan döngüsünden başka bir şey değildi.

O aldatırdı, ben de onu kıskandırmak için aldatırdım. Sonra ayrılırdık, barışırırdık ve uyanıp her şeyi yeniden yapardık.

Bazen, işlediği suça bağlı olarak, özrünün içinde cömert hediyeler de olabiliyordu. Güven fonu amcığının durumunda olduğu gibi, özrünün bir parçası olarak bana yepyeni bir araba aldı. İhtiyacım olduğundan değil, Jaxon güvende olduğumdan emin olmak için bana sürekli bir koruma tahsis etmişti... ya da belki işte bana bakıcılık yapması için.

Onu geri kabul *etmeyecek* kadar güçlü olmak istesem de, bir yandan da kendime bu kötü kararları *onun* değil, sürekli artan iş yüküne ayak uydurmaya çalışmak için aldığı bol miktarda içki ve uyarıcının verdiğini söylüyordum.

Ama yine de bir şey açıktı. Onun saçmalıkları için limitim azalıyordu.

Bu nedenle, doktorumla doğum sonrası randevularımdan birinde, ona söylemeden büyük bir karar verdim:

Lanet olası tüplerimi bağlattım.

Öğrenirse çok kızacağını biliyordum ama Jaxon'ın vazektomiye asla düşünmeyeceğini de biliyordum. Ve yakında bir noktada, Don beyni yüksek vites geçmeye başlayacak ve tekrar denemek istemeye başlayacaktı... bir *oğul* için.

Ama mafya için başka bir bebek yapma makinesi olmayacaktım.

Bu kararımdan sadece Jess'in haberi vardı ve randevuma gidip gelmeme yardımcı oldu, ben sedasyondan kurtulurken yücetilmiş "vücut bakıcım" Max'in çok fazla soru sormaması için araya girdi.

Bir noktada Jaxon'ın ya gerçeği keşfedeceğini ya da en azından teklifini kabul etmemi beklemekten vazgeçeceğini düşündüm. Bu noktada muhtemelen patavatsızlıklarını görmezden gelmeye daha meyilli ve ona bir sürü çocuk vermeye istekli biriyle evlenecekti.

Belki o zaman kızım ve ben özgür olurduk. Ve eğer daha uysal bir kadını hamile bırakırsa, belki sadece şehri terk etmemize izin vermekle kalmaz, belki de ortadan kaybolmamıza yardım eder, böylece Mafya'ya kalıcı olarak bağlı olmak yerine normal bir hayata sahip olabilirdik.

Öyle ya da böyle, bir gün bir şekilde bağımsızlığımın bir kısmını geri kazanmaya kararlıydım.

Ama o gün çok uzaktaydı.

Ancak şimdilik, duygusal ve fiziksel olarak Jaxon'ın yörüngesinde sıkışıp kalmış, hayatımı onun arzularına ve programına göre yaşamak zorunda kalmıştım.

Uyum sağlaması gittikçe zorlaşan bir program. Ya da tahmin etmek.

Örneğin, kızımın altı aylık kontrolünün yapılacağı gün, randevuya birlikte gitmeyi planlamıştık ve sonra Jaxon, yatırımcı fonksiyonlarından birine katılmak zorunda kalmadan önce beni erken bir akşam yemeğine götürmeyi teklif etti.

Ancak, randevu sabahı, gelip beni alması gereken saatten bir saat önce beni aradı ve avukatlarının önerdiği bazı sözleşmelerde bir sorun olduğunu ve gelemeyeceğini söyledi. Randevuyu yeniden planlamamı istedi ama ben reddettim.

Ona biraz *buz gibi* de olsa doktorun dört ay öncesinden randevu aldığını söyledim ve Jaxon'ın *onun* için mutlaka bir şeyler ayarlayacakları yönündeki ısrarına rağmen, doktor randevularına kendi başıma gidebileceğimi, zaten hamileliğimin büyük bölümünde bunu yaptığımı hatırlattım. Sonra telefonu kapattım.

Birkaç kez aradı, özür diledi ve etkinlik bittikten sonra uğrayacağı konusunda ısrar etti ama ben onu görmezden geldim.

Saat 4'e doğru başım zonklamaya başlamıştı ve Max beni eve bıraktığı için minnettardım.

Ancak, tam anahtarımı kilide sokacakken, dairenin içinden çığlığa benzer bir ses geldiğini duyuyorum.

"Max!" Koridorda, korumamın kendisine tahsis edilmiş sandalyede oturduğu yerde bağıryorum. "Çabuk gel!"

"Bayan Valentine, bekleyin!" Max bana doğru koşarak bağıryor. "Bırak önce ben gideyim!"

Ama ben dinlemiyorum, onun yerine kapıyı çekip açıyorum.

"Şşş, bebeğim, neden bu kadar zor davranıyorsun?" Oturma odasından bir erkek sesi geliyor.

"Çekil üstümden dedim, seni sürüngen!!" Oturma odasının ortasında bir şey yere yuvarlanırken Mandy'nin bağırdığını duyuyorum.

"Mandy?!" Bağırarak oturma odasına giriyorum, Max de peşimden geliyor ve kendini önüme atıyor.

Ama tam o sırada Eamon West'in orada dikildiğini, Mandy'yi belinden tutup kucağına oturttuğunu görüyorum. Max ve benimle göz göze geldiği anda onu bırakıyor.

"Merhaba Rachel," diyor gömleğini düzelterek.

"Benim lanet olası dairemde ne halt ediyorsun?" Tıslayarak Mandy'yi kendime çektim ve kendimi onun önüne koydum. "Buraya nasıl girdin?"

"Jess beni içeri aldı," diyor Mandy'ye bir bakış atarak. "Hemen dükkâna gitmesi gerekti."

"Seni *küçük* kızıyla benim dairemde yalnız mı bıraktı?" Kollarımı vücudumda kavuşturarak söylüyorum. "Bundan oldukça şüpheliyim."

"Senin evin ha? Sanırım Jaxon Pace tarafından hamile bırakılmak işe yarıyor," diyerek bebek arabamı işaret ediyor. "Küçük mucize bu mu?"

Bize doğru bir adım atıyor, ama Max hemen aramıza giriyor, yüksek gövdesi neredeyse Eamon'unkini yutuyor.

"Bununla birlikte," diyor Eamon, Max'e bakarak. "Sanırım eskiden sahip olduğunuz o hamamböceği istilasına uğramış yerden daha güzel. Bilirsiniz, kiranızın çoğunu benim *himayemin* ödediği zamanlar. Görünüşe göre sınıf atlamışsın, tatlım."

"Oh, ben her zaman senin gibilerin üstündeydim," diye tükürdüm. "Ve şimdi, burası benim evim olduğu için, etrafta olmana tahammül *etmek zorunda* bile değilim. O yüzden ya o çöp kışını kendin dışarı çıkarırsın ya da Max'e söylerim sana birinci kata hızlı bir bilet verir... pencereden dışarı."

"Merak etme," diyor ellerini havaya kaldırarak. "Kendimi dışarıda görmekten mutluyum. Jess'e elimden geleni yap."

İnan bana, Jess'le konuşacağım.

Eamon kıkırdıyor ve kapıya yöneliyor, arkasından gürültüyle açıp kapatıyor, uyuyan kızımı kasıtlı olarak uyandırıyor. O gittikten sonra Max bana döndü.

"Koridorun sonunda olacağım, Bayan Valentine," diyor kibarca. "Ve binadan çıktığından emin olacağım."

"Teşekkürler," diye başımı salladım.

Max gittikten sonra hemen Mandy'ye dönüyorum. "İyi misin?" diye soruyorum.

"Evet, iyiyim," diyor gözlerini silerek. "Ne olduğunu bilmiyorum ama annem aniden markete gitmesi gerektiğini söylemeden önce onunla ve annemle televizyon izliyordum. Annem gider gitmez de üzerime atladı. Ama hemen sonra içeri girdin, yani bu iyi bir şey."

"O bir domuz," diyorum saçlarını okşayarak. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığın için üzgünüm. Karnın aç mı? Sana yiyecek bir şeyler hazırlamamı ister misin?"

Başını sallıyor.

"Hayır, teşekkürler. Ama onu benim götürmemi ister misin?" Mandy bebek arabasını işaret ederek, "Ivy hâlâ uyuyor. "Ivy hâlâ uyuyor, istersen Jessica'yı da yatırabilirim."

"Elbette, ama sadece kendini iyi hissediyorsan," diyorum, güzel sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırarak.

Başını sallar, ağlayan bebeği bebek arabasından alırken yüzünde bir gülümseme belirir. Ancak Mandy onu kollarına aldığı anda Jessica ağlamayı keser.

"Biliyor musun," diyorum ona gülümseyerek. "Bebeklerle aran çok iyi. Bence seni benden daha çok seviyor. Bir gün gerçekten iyi bir anne olacaksın. Yani, eğer anne olmak istiyorsan tabii."

"Rachel Teyze!" Gözlerini devirerek alay ediyor. "Hey, asla bilemezsin!" Omuz silkiyorum.

Mutfağa girip buzdolabından pompaladığım hazır anne sütü şişelerinden birini çıkardım ve ona uzattım.

"Bebekleri düşünmeye başlamadan önce tıp fakültesine gitmek istiyorum," diyor, şimdi gülümseyen bebek Jessica'yı yanağından öperek. "O yüzden bilemiyorum. Sanırım bir gün göreceğiz."

"Bu iyi bir plan evlat," diyorum, Mandy karnına ahududu üflerken kızımın kıkırdamasını izlerken. "Bir yolunu bulacağından hiç şüphem yok."

Onu bebeğe verir ve koridordan Mandy'nin kız kardeşi Ivy'nin uyuduğu çocuk odasına taşır. Jessica'nın uykuya dalması ve genç kızın yatak odasına çekilmesi yirmi dakikadan az sürer.

Ancak Jessica'nın mağazadan dönmesi neredeyse tam bir buçuk saat sürüyor. Döndüğünde beni karanlıkta kanepede otururken görünce neredeyse kalp krizi geçirecekti.

"Tanrım, Rachel!" Jess elini göğsüne bastırıp kapı çerçevesine yaslanarak haykırıyor. "Ödümü kopardın."

"Oh? Nedenmiş o?"

"Şey, kimseyi görmeyi beklemiyordum," diyor içeri girip kapıyı kapatırken. "Özür dilerim, bu akşam Jaxon'la yemekte olacağınızı sanıyordum?"

"İptal edildi," diyorum gözlerimi ona dikerek. "Ama sanırım kafam karıştı, çünkü daha sonraya kadar burada olmasaydım bile, burada bu kanepede birini görmeyi beklemiyor muydun? Tam olarak bıraktığın yerde?"

"Ne?" Jess sessizce sorar. "Kim?"

"Oh, bilmiyorum, *Eamon*'u sikmeye ne dersin?"

Tıslıyorum. "BEN... BEN..." Jess mırıldanıyor.

"Bana defalarca onunla işinin bittiğini söylediğini düşünürsek, eve gelip o sümsüğü oturma odamda bulmanın ben de tuhaf olduğunu *düşünmüştüm*. Özellikle de tutuklandığında sana yardım etmek için hiçbir şey yapmadıktan sonra. Bana seks teklif etmesi dışında."

"Şey, evet... ama-"

"...Ayrıca, sana açıkça senin ve çocukların benim yanıma taşınabileceğinizi, ancak bunun için evde özel müşteri kabul etmemeyi kabul etmen gerektiğini söylediğimi düşünürsek, bunu biraz tuhaf buluyorum. Ki orası hâlâ benim evim. Bilirsiniz, Jaxon Pace'in *kızının* yaşadığı yer."

Jess savunmaya geçercesine, "Biliyorum, biliyorum," der.

Ellerimle işaret ederek, "Ama belki de en tuhafı ve benim burada en çok kafamı toparlamakta zorlandığım kısım," diyorum. "Kızınızı Eamon West ile bir saatten fazla yalnız bırakmış olmanız. Onun nasıl bir adam olduğunu ve benim de birkaç saatliğine evde olmamam *gerektiğini* bile bile."

Jess'in beti benzi attı.

"Öyleyse lütfen," diyorum kollarımı vücudumda sıkıca kavuşturarak. "Önce bunlardan hangisini benim için açıklığa kavuşturmak istersiniz?"

"Rachel, ben-"

"Elleri senin küçük kızının üzerindeydi Jessica!" Ona bağırdım, ayağa fırladım ve ona doğru hışımla yürüdüm. "İyi ki onu defetti ve ben de geldim çünkü o lanet olası bir domuz!"

"Ne?!" Jess'in nefesi kesildi. "Aman Tanrım!"

"Evet! Onu kucağına oturmaya zorlarken yakaladım ve dürüst olmak gerekirse Jess," diyorum, öfkem kabarıyor. "Bu kadar uzun süre ayrıldığın düşünülürse hiç de iyi bir görüntü değil. Neredeyse bunun olacağını biliyormuşsun ve izin veriyormuşsun gibi görünüyor!" "Tabii ki bilmiyordum!" Jessica bana bağırarak karşılık verdi. "Benim nasıl bir anne olduğumu sanıyorsun? Bile bile çocuğumu tehlikeye atacağımı

Kızım mı?!"

"Bilmiyorum! Ben de bunu öğrenmeye çalışıyorum!"

"Siktir git, Rachel!" Bana tıslıyor. "Çocuklarımı seviyorum, mükemmel değilim ama asla onları incitecek bir şey yapmam ve bunu düşünmen bile iğrenç!"

"Nereye gittin sen?!"

"Ivy için bir reçete almam gerekiyordu!" Jess çantasından küçük bir reçete torbası çıkarıyor. "Ve çok uzun süren bir otobüste sıkışıp kaldım! Bilirsiniz, hepimizin sırf bebeğimizin babası zengin diye canımız istediğinde şehrin her yerine gidebileceğimiz süslü yeni arabalarımız yok!"

Sözleri yüzüme bir tokat gibi indi. Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan hiçbir şey çıkmıyor.

Yanılmış mıydım? Çok mu fazla varsayımında bulundum?

"Özür dilerim," diyorum sessizce. "Haklısın, bunu hak etmedin." İç çekip başını sallamadan önce bir an bana ters ters bakıyor.

"Sorun değil," diyor. "Her zaman yaptığın gibi sadece Mandy'yi kolladığını biliyorum. Ben sadece... Eamon'un böyle bir şey yapabileceğine inanmıyorum."

"Jess, *neden* onunla tekrar görüşüyorsun?" Elimden geldiğince nazik bir şekilde soruyorum. "Tek yaptığı şeyin seni kullanmak olduğunu biliyorsun."

"Biliyorum..."

"Ve sen hapisteyken sana yardım etmek için hiçbir şey yapmadı, oysa teknik olarak en başta oraya düşmenin en büyük sebebi oydu."

"Şey, hayır," diyor omuz silkerek. "Öfkelendiğim için oraya düştüm ve o kaltağın kışına tekme bastım."

Gülmemek için başımı sallayarak homurdanıyorum. Ama Jess kıkırdayınca ben de katılmak zorunda kalıyorum. "Ciddi misin?"

"Ben sadece..." Jess ellerini havaya kaldırarak iç geçiriyor. "Yalnızdım. Eamon tanıdık biri. Eminim bunu anlayabilirsin."

"Evet," diye başımı salladım. "Evet. Ama ona karşı dikkatli olmalısın. Ciddiyim, gerçekten buraya gelemes. Bebeğin yanında ona güvenmiyorum."

"Biliyorum. Sanırım Mandy'ye dokunduğunu bilmek benim için bardağı taşıran son damla oldu. Onu bir daha görmeyeceğim. Söz veriyorum."

Ve çoğu tartışmamızda olduğu gibi, ikimiz mutfakta sessizce birbirimize sarılıyoruz.

"Şimdi," diyor ve çantalarından birini kaparak uzaklaşıyor. "Apparatus Room'da bana söylemeyi *ihmal ettiğin* bir maskeli balo olduğunu duydum?"

"Evet, çünkü planlamıyordum-"

Ama ben cümlemi bitirmeden Jess çantasından birbirinin aynısı iki skandal denizci kostümü çıkarıyor.

"Hayır," diye homurdandım. "Kesinlikle hayır."

"Kesinlikle evet!" Jess karşı çıkıyor. "Bu tür etkinliklere gittiğimizde ikizlerin çok fazla ilgi çektiğini çok iyi biliyorsun. Herkes ikizleri sever! Bunu başarabiliriz!"

"Hayır, Jess," diye gülüyorum. "Daha yeni bir bebeğim oldu, bu kadar açık bir şeyin içinde kendimi rahat hissedeceğimden emin değilim."

Jess, "Vücudun mükemmel Rachel," diye karşı çıkıyor. "Yemin ederim tek yaptığı daha büyük göğüslere sahip olmanı sağlamaktı, ki bu biraz sinir bozucu."

Gülüyorum.

"Ama cidden, bunun seni yeniden seksi ve güçlü hissettireceğine söz veriyorum. Dünyaya eğlenceli bir şekilde geri dönmeye ihtiyacın var."

"Eğlence bu bağlamda tartışılabilir."

"Bugün USSO gecesi, yani tüm o seksi denizciler şehirde dolaşp biraz daha tabu olan bir eğlence arıyor olacaklar... Ve denizcileri ne kadar sevdiğimi bilirsiniz!"

"*Erkekleri sevdiğini biliyorum,*" diye gülüyorum. "Meslekleri senin için önemli değil."

"Hadi, Rachel!" Yalvarırcasına mızızlanıyor. "Sahibi Glow'un insanlara bu işi büyüteceğini söylediğini duydum! Görünüşe göre maskeli balonun yılın en büyük etkinliği olmasını istiyormuş ve bu ilk olacakmış, o yüzden çok ses getireceğini biliyorsun!"

Dürüst olmak *gerekirse*, aslında bunların hepsini duymuştum. Glow Bourdeaux benim menajerimdi ve son bir aydır kulübünde bu parti için planlar yapıyordu. Hatta birkaç dekorasyon fikriyle ona yardım bile etmişim.

...Tam da bu nedenle Jess'e bundan bahsetmemiştim.

"Jess..."

Jess heyecanla, "Bakın, sıradan bir gece olacak," diyor. "Çok çılgın bir şey olmayacak. Felaketle sonuçlanmayan bir gece geçirmeyeli çok uzun zaman oldu."

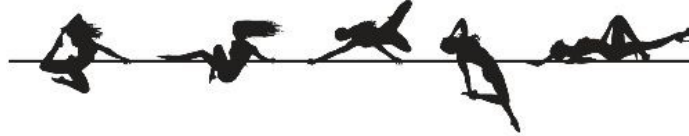
Sanırım bu doğru.

"Her zaman çılgınca oluyor," diyorum gözlerimi devirerek. "Ayrıca, Jaxon bana asla izin vermez-"

"*Davet* edersen gelir," diye göz kırpmıyor Jess.

"Bak ne diyeceğim," diyorum kollarımı kavuşturarak. "Sözde bu gece geç saatlerde gelecekmiş. Eğer onu ikna edebilirsen, o zaman ben de giderim."

"Anlaştık!"

Eğer iyi bir pazarlıkçı olduğumu düşünüyorsam, Jess'in yanında hiçbir şeyim olmadığını çabucak öğrendim. Jaxon tereddütlüydü ama Jess bu apartman dairesinde çürüyüp gitmemin adil olmadığını ve insanların bizi birlikte görmesinin iyi olacağını söyledikten sonra sonunda razı oldu.

Jess çok heyecanlıydı ve ikiz olarak gitme planımızın partinin en önemli olayı olacağına ikna olmuştu.

Ama beni tedirgin eden de tam olarak *bu* gerçektir.

Bebek sonrası vücudumdan utanmıyordum, hatta yeni keşfettiğim kıvrımlarımdan her geçen gün daha fazla keyif alıyordum. Ve biraz daha büyük göğüslerim. Ama sonra

Bir yıldan uzun bir süreyi nispeten muhafazakâr kıyafetlerle geçirdikten sonra, hayal gücüne çok az şey bırakan skandal yaratan küçük bir denizci kostümü giyme fikri ürkütücü görünüyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, bu kıyafeti giymem için bana güven veren kişi aslında *Jaxon*'dı. Çünkü Jess maskeli baloya neden katılmamız gerektiğine dair sunumunu bitirdikten ve hepimiz yatağa girdikten sonra, kıyafeti onun için denemem konusunda ısrar etti.

Ve bundan çok keyif aldı. Ben de ne olacaksa olsun dedim.

Gala sabahı, Jess'in öfkeyle yatak odamın kapısını çalmasıyla uyandım.

"Aman Tanrım," diye inledim, y u v a r l a n d ı m . "Eğer vurmayı kesersen içeri girebilirsin!"

"Üzgünüm," diyor Jess odaya girerken. "Ama bu konuda ne düşündüğünü bilmem gerekiyordu!"

İşte o zaman Jess'in kendine has uzun sarı saçlarını kahverengiye boyadığını fark ediyorum.

"V a y anasını! Jess!" Nefes nefese kaldım, ağzımı kapattım. "Sen... sen saçını mı boyadın?!"

"Harika değil mi?" Ciyaklıyor.

"Muhteşem ama... saçını bir parti için mi boyadın? Neden?"

"Aslında teknik olarak parti için değil," diyerek omuz silkiyor ve aynada artık esmer olan saçlarıyla oynuyor. "Bir süredir değişiklik yapmayı düşünüyordum ve bu bana bunu yapmak için harika bir bahane verdi!"

Yataktan kalkıp aynada onun yanında dururken çenemin açık kaldığını fark ediyorum.

"Her ihtimale karşı peruğum vardı tabii ki. Ama stilistini görmeyi çok istiyordum çünkü her zaman harika bir iş çıkarıyor," diyor Jess. "Ama belli ki yıl sonuna kadar doluymuş, o yüzden bunun gerçekleşeceğinden emin değildim, ama sonra beni arayıp bu sabah bir iptal olduğunu söyledi ve bir saatten kısa bir sürede orada olabilirsem peruğu alabileceğimi söyledi. Ben de geldim!"

Hikayesini ses hızından daha hızlı bir şekilde anlatırken tek yapabildiğim Jess'e bakmak. Onu on yılı aşkın bir süredir hep sarışın olarak tanıdığım için, aynı kızı burada esmer olarak görmek biraz şok edici.

"Harika görünüyor bebeğim," diyorum ellerimi üzerinde gezdirerek. "Her zamanki gibi."

"Teşekkürler!" Durduğu yerde neredeyse dans ederek söylüyor. "Bayıldım buna!"

Gidip Mandy'ye göstermeliyim! Mandy! Mandy! Hey Mandy!"

Ve odaya girdiği gibi hızla dışarı kaçıyor.

Aman Tanrım. Bu parti için çok heyecanlı.

Başımı sallayarak duş almak için banyoya yöneldim. Sanırım bir yanımda bu gece dışarı çıkacağım için heyecanlıydı. Gerçekten uzun zaman olmuştu ve dürüst olmak gerekirse Jaxon'la dışarıda olmaktan keyif alacaktım.

Kapılar onun için her yerde açıldı. Kimse onu reddetmedi. Onunla birlikte olmak başlı başına bir güç hareketiydi. Orada muhtemelen paparazziler ve muhabirler olacaktı.

Ve evet, Jaxon'ın başka kadınlarla birlikte olduğuna dair söylentiler ortalıkta dolaşıyor olsa da, hiçbiriyle toplum içinde görülmesine izin vermedi ve fotoğraflarının çekilmesine de izin vermedi.

Ama benimle *birlikte olurdu*, çünkü ben rastgele bir seks çağrısı değildim, onun kız arkadaşı ve çocuğunun annesiydim.

Bu şehrin bana yaşattığı onca şeyden sonra, bencilce bir yanımda *onun* kolunda, tam bir bomba gibi görünerek kulübe gitmeyi ve dilleri oynatmayı sevecek. Belki o zaman etrafımdaki konuşmalar durur.

Plana göre gecenin sonunda Jaxon'la birlikte geri döneceğim için Max beni ve bebeği dadısının bakacağı Pace Malikânesine götürdü. Mandy benim dairemde kalıp bebek Ivy'ye bakacaktı ve Jaxon benimle olacağı için Max dışarıda kalıp daireyi gözetleyecekti, her ihtimale karşı Eamon o evde yalnızken bir pislik yapmaya kalkışabilirdi.

Günün geri kalanı oldukça normaldi, Jess ve ben sadece kızlarla takıldık ve evin etrafında dolaştık. Apparatus Room'daki parti aslında saat 11'e kadar başlamadı, ancak Jaxon'ı tanıdığımız için en az 11:45'e kadar gelmeyecektik, çünkü o her zaman en son gelen olmayı ve görkemli bir giriş yapmayı severdi.

Jess ve ben nihayet saçımızı ve makyajımızı yaptırıp birbiriyle uyumlu kostümlerimizi giydiğimizde, yatak odamdaki boy aynasının karşısına geçip

eşleşen yansımalarımıza bakıyoruz.

"Tanrım," diye mırıldandım. "Gerçekten ikiz gibi görünüyoruz."

"Sana söylemiştim," diyor Jess, bir iki poz vererek. "Senin küçük güzellik izlerin dışında neredeyse birbirimizin aynısıyız. Özellikle de bunlarla."

Tam bu noktada bana parıldayan siyah kumaştan yapılmış iki beyaz kedi gözü maskeli balo maskesinden birini uzatıyor.

"Tanrım," diyorum onlara bakarken. "Bunlar çok çarpıcı, Jess. Nereden aldın bunları?"

"Onları büyükannem yaptı," diye gülümsüyor Jess. "Yani, kumaşı ve deseni ben seçtim ama o iğneyi çok iyi kullanıyor."

Muhteşem maskeye ve bu kostümün içinde ne kadar seksi görüldüğüme bakarken bir anda duygularıma yenik düşüyorum.

"Jess, sadece bunun için teşekkür etmek istiyorum," diye fısıldıyorum sessizce.

"Endişelenme! Sanırım büyükannem bir şeyler dikerken gerçekten eğlendi. Çok uzun zaman oldu ve-"

"Yani tüm bunlar için," diyorum yüzümü ona dönerek. "Kostümler için ve dışarı çıkıp bir şeyler yapmamız için ısrar ettiğin için. Kendimi iyi hissetmeyeli çok uzun zaman oldu."

Kelimelerim boğazımda düğümleniyor. Jess bana dönüyor ve kocaman bir kucakla sarılıyor.

"Tabii ki bebeğim. Arkadaşlar ne içindir?" Jess göz kırpmıyor, geri çekiliyor. "Ağlama yoksa makyajımızı mahvedeceksin."

Telefonum çalıyor ve Jaxon'dan bir mesaj var.

11:22

Jaxon: Sen hazır olduğunda.

"Pekâlâ Jess," diyorum çantamı kaparken. "Arabamız bekliyor."

Mandy'ye veda edip aşağı iniyoruz ve Jaxon'ı smokiniyle arabanın dışında beklerken buluyoruz.

"Ne kostümü?" Şakacı bir şekilde kaldırıma adım atarak soruyorum.

"Evet, Bay Pace," diyor Jess biz sokağa çıkarken. "Görünüşümüz hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Sadece Jaxon'ın yüzü bile bu kıyafeti giymeye değerdi. Adam bana sanki beni oracıkta yiyip bitirmek istermiş gibi bakıyor.

"Sanırım daha sonra çıkarmak için sabırsızlanıyorum," diyor, bakışlarıyla vücudumun tamamını taradıktan sonra gözleri benimkileri buluyor. "Erken ayrılmanız gerekebilir."

Yanaklarım anında ısınıyor ve ona göz kırpıyorum.

Kelimelerle arası her zaman iyi olduğu için ona lanet olsun.

Jess gözlerini devirerek, "Mümkün değil," diyor. "Bu gece burayı kapatıyoruz!"

Ethan yolcu kapısını açıyor ve Jaxon elini bana uzatıp beni kendine çekerek usulca öperken Jess arabaya tırmanıyor.

"...Ya da belki sadece karanlık bir köşe bulabiliriz." Fısıldıyor.

Vay anasını...

"Belki de yaparız," diyorum dudağımı ısırarak.

Beni tekrar öpüyor ama sonra Jess yolcu penceresinin camına vurmaya ve sahte saatini göstermeye başlıyor.

"Biliyor musun, arkadaşın pek sabırlı biri değil," diyor mavi gözlerini devirerek.

"Bunu senden duymak çok komik Jaxon," diye kıkırdıyorum. "Ama hayır, sabır Jess'in özelliklerinden biri değil."

Kapıyı açarak arka koltuğa tırmanıyorum ve o da benimle birlikte tırmanıyor. Yol sessiz ama Jaxon arabada ellerini üzerimden çekemiyor, sürekli kulağıma iğrenç şeyler fısıldıyor. Ve bu çok iyi hissettiriyor.

Evet, bazen başıboş dolaşabildiğini biliyorum ama benimleyken benimle. Ve ağzından salyalar akarken serotoninim deli gibi yükseliyor. Bu aylardır hissettiğim en güzel ve güçlü duygu.

Yüzümü kavrayıp beni öperken, bir anlığına onunla evlenebileceğimi düşünüyorum.

Arabamız bırakma şeridine yanaşıyor ve hepimiz dışarıda kameralarını yanıp sönen paparazzileri görebiliyoruz.

Jess çantasından kendi maskesini çıkararak, "Sanırım bu maskelerimizi takma zamanının geldiği anlamına geliyor," diyor.

Ama ben kendiminkini çıkarmak üzereyken

Jaxon beni durduruyor. "Yapma," dedi

sessizce. "Bırak seni görsünler."

"Oh," diyor Jess, kafası karışmış bir şekilde. "Yani onları giymeyecek miyiz?" "İsterseniz giyebilirsiniz," diyor Jaxon kibarca.

Jess biraz sinirli bir ses tonuyla, "Bu biraz görüntüyü bozuyor," diye alay ediyor. "Ve büyükannem onları *ikiz* kostümlerimiz için yapmıştı."

Jaxon gözlerini devirerek, "Merak etme, Rachel sen içerideyken de giyebilir," dedi. "Bunun ikimiz için iyi bir fotoğraf fırsatı olduğunu düşünüyorum."

Vay canına. "İkimiz mi?"

Daha önce eridiğimi düşünüyorsam bile, onun bana söylediklerinin yanında bu hiçbir şey.

Jaxon benimle görünmek istiyor.

Tam yüzünü tutup öperken arabamız ön tarafa yanaşiyor. Paparazziler fotoğraflarımızı çekmeye başladı. Arabadan iniyor ve benim için kapıyı açıyor, beni de yanına çekiyor. Buna alışık olduğu için duraklıyor ve beni kendine yaklaştırmak kameraların istedikleri kareleri çekmesine izin veriyor.

Neyse ki, yanıp sönen ışıklardan neredeyse kör olacakken, elimi tutuyor ve beni kulübün içine doğru çekiyor. İçeri girdikten sonra maskemi takmama yardım ediyor ve üçümüz kalabalığın arasına karışmak için duruyoruz.

"Lütfen bana bu gece en azından *bir* içki içeceğini söyle." Jess öyle diyor.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum," diyorum özür dileyerek.

"Yani ben

hala emziriyor ve-"

Jess gözlerini devirerek, "Bebeğim, bu gece *beslenmiyorsun*," diyor. "Ayrıca, bir ya da iki içki seni öldürmez. Ayrıca, buzdolabında bir sürü var ve mama kullanıyorsun."

"Şey..."

"Jaxon," diyor Jess, koluna dokunuyor ve kulağına bir şeyler fısıldıyor.

Bana sırtıyor.

"Bence bir ya da iki tane yeterli," diyor bana göz kırparak. "Sadece sakın ol, bir yıldan uzun süredir alkol almadığın için muhtemelen bu gece daha sert vuracaklar."

"İşte," diyor Jess, elini kalçasına koyarak. "Bakıcın bunu onayladı. Peki ne istiyorsun?"

"Sadece bir bardak kırmızı şaraba ne dersin?"

Jess, "Kötü ama tamam," diyor. "Hemen döneceğim."

Jess gider gitmez Jaxon beni kendine çekiyor ve kulağıma ne kadar seksi göründüğümü fısıldıyor. Bir ses duyduğumda kulağımı kemiriyordu.

arkamızdan gelmesini kesinlikle hor görüyorum.

"Jaxon!" Eamon elini onun omzuna sertçe vurarak haykırıyor. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu kardeşim."

Jaxon'ın birkaç dakika önce yüzünde beliren gülümseme anında dağılıyor.

"Geleceğinizi bilmiyordum," diyor ve bana sarılmak için hareket ediyor.

Ancak, onu durdurmak için hemen elini kaldıran Jaxon'a karşı geri çekilerek uzaklaşıyorum.

"Ve seni *içeri* alacaklarını bilmiyordum," diyor Jaxon soğuk bir şekilde. "Ama her halükarda, bu akşam kız arkadaşım ile aranızda mesafe koymanızı tavsiye ederim."

"Ne?" Öfkeyle gülüyor. "Aramızın iyi olduğunu sanıyordum." "Dünden sonra mı? Çocuktan sonra mı?"

Hayır. Hayır değiliz."

"Hayal kırıklığına uğradım," diye omuz silkiyor. "Ama her neyse. Siz iki muhabbet kuşu gecenizin tadını çıkarın ha? Eminim görüşürüz."

Ve görüldüğü kadar hızlı bir şekilde kalabalığın arasında kaybolur. O gider gitmez Jaxon korumasına bir şeyler fısıldıyor, o da hemen başını sallayıp uzaklaşıyor.

"Merak etme," diyor omzumu ovuşturarak. "Josiah onu kovduracak."

"Güzel," diyorum derin bir nefes alarak. "Tüylerimi diken diken ediyor."

"Bu Eamon," diyor Jaxon gözlerini devirerek.

"Bunu tarif etmenin bir yolu da bu," diye mırıldanıyorum nefesimin altında.

Eğilip beni öpüyor, dilini ağızma sokuyor, bir yandan da elini kalçamdan yukarı kaydırıp kulağıma kadar öpüyor.

"Yani, size kalmış," diye fısıldıyor. "Ama burayla ilgili en havalı şeyin siluet odaları olduğunu duydum. Ben de gidip bu gece için bir tane ayırtmış olabilirim."

Bu çenemi düşürdü.

Apparatus Room'daki siluet odaları gerçekten de kulübün en havalı bölümlerinden biri. Yalnızca VIP için ayrılmış olan bu odalar, kulübün çevresini çevreleyen özel oyun odalarıdır. Ancak onları heyecan verici kılan sadece profesyonelce temizlenmiş oyuncaklar ve çeşitli seks mobilyalarıyla ağızına kadar dolu olmaları değil, her birinin kulübün *içine* bakan bir cam pencereye sahip olmasıdır. Sadece bir düğmeye basarak tamamen karartılmış bir mahremiyet penceresinden ışıklı bir ekrana geçebilen ve oda sakinlerinin gölge siluetlerini yansıtan bir pencere.

...ve onların faaliyetleri.

Etrafımızda, odaların bir kısmının çoktan aktif hale getirildiğini ve her türlü sefahate katılan çeşitli gölge çiftleri gösterdiğini fark ediyorum.

"Dediğim gibi, bu tamamen size bağlı. Baskı yok."

"Bu," diyorum, eğilip boynunu öperek. "Kulağa müthiş bir anı gibi geliyor. Bence bu insanlara kesinlikle çok iyi bir gösteri sunabiliriz."

"Ben de öyle düşünüyorum," diye homurdanarak yüzümü avuçluyor.

"Aman Tanrım," Jessica'nın sesi yanımdan geliyor. "Eğer siz ikiniz sürekli öpüşecekseniz benim de kafayı bulmam gerekecek. Üçüncü teker olmanın ne kadar tatminsiz olabileceğini unutmuşum."

Jaxon'a dönmeden önce bana bir bardak kırmızı şarap uzatıyor.

"Barmen kendi şişe servisinizi ayarladığınızı söyledi," diye omuz silkiyor. "Ve benim sadece iki elim vardı."

Jaxon homurdanıyor.

"Evet, her zaman önceden bir şişe kendi içkimi bıraktırırm çünkü hiçbir kulüpte üst raf içkilerine güvenmem, her zaman çöp olurlar." Jaxon kibirli bir şekilde şöyle diyor. "Ama ben senin birden fazla içki taşıma konusunda yetenekli olduğuna sanıyordum. Sen garson değil misin?"

Jess ona alaycı bir şekilde gülümseyerek, "Ben izinli bir garsonum," diyor. "Yani tek başınasınız Bay Milyarder."

Jaxon kıkırdıyor ve adamlarından birine ona bir içki getirmesini işaret ediyor.

Adam dakikalar sonra Jaxon için buzlu bir viskiyle döner. "Şeref!"

Jess kadeh kaldırmak için kolunu uzatır.

Ona katılıyoruz ve sonra bir içki alıyoruz.

"Oof," diyorum ısırik yüzünden biraz irkilerek. "Ya bu iyi bir şarap değil ya da ben çok uzun zamandır ayığım."

"Muhtemelen ikisi de," diye sırtıyor Jaxon, kolumu ovuşturarak. "Merhaba Jess."

Dönüyoruz ve birden kalbim neredeyse duracak. Çünkü yanımda Mags duruyor... Jessica'nın aylar önce stiletto ile boynundan *bıçakladığı* kız.

Boynundaki yara belli ki iyileşmiş ve neredeyse hiç görünmüyor, ancak Mags'in Jessica'ya attığı kötü bakışlardan kalbindeki yaranın iyileşmediği anlaşılıyor.

"Maggie," diyor Jess, güzel kıza buz gibi bakarak. "Seni bu gece burada görmeyi beklemiyordum. Sakın bana gerçekten

Bu gece *dans edelim* mi?"

"Tanrım tatlım, artık dans etmiyorum," diye gülüyor Maggie, gözlerini devirerek. "Aslında Glow için buradayım, Lyt Vodka adına, belki bizi duymuşsunuzdur?"

"Jess başını sallayarak ona şirret bir gülümseme gönderiyor.

"*Nişanlımla* yedi ay önce başladığımız küçük bir içki fabrikası," diyerek sırtıyor ve sol elindeki nişan yüzüğünü gösteriyor. "Ve ne diyebilirim ki, işler oldukça iyi gidiyor. Çok şanslıyız."

"Ne güzel," diyor Jess, gülümsemesi soluyor.

"Öyle. Gerçekten, gerçekten öyle. Tabii ki Bay Pace'ten aldığım yüklü *bağış* olmasaydı bu mümkün olmayabilirdi," diyor Mags ve kravatını düzelter Jaxon'a daha samimi bir gülümseme gönderiyor. "Bir yıl önceki bir *saldırı* için suç duyurusunda bulunmadığınız için mahkeme dışı bir anlaşma olarak mı?"

Jess dilini şaklatarak, "Bu da bir şey çağrıştırmıyor," diyor.

"Bazı şeyler insanın aklından çıkıveriyor galiba," diye omuz silkiyor Mags. "Hayatımın şimdi ne kadar farklı olduğunu düşünmek çılgınca. Sanırım her şey bir anda değişebiliyor!"

Jess şimdi Mags'e ve parmağını süsleyen oldukça büyük taşa dik dik bakıyor.

"Neyse," diyor Mags bize gülümseyerek. "Gidip kaynaşmam gerek ama arayı kapatmak çok güzeldi. Seni görmek güzel Rachel, seni de Jaxon. Bu arada yeni bebeğiniz için tebrikler. Ben ve ben *ikiniz* adına çok mutluyuz."

En azından benden nefret etmiyor.

"Teşekkür ederim," diyor Jaxon kibarca, kolumu ovuşturarak. "Biz de oldukça mutluyuz."

Ve başka bir şey söylemeden dönüp kulübe doğru yürür.

Jess gözlerini devirerek, "Eğer bu ayakkabıları gerçekten beğenmeseydim, onu yine bıçaklayabilirdim," diye mırıldanıyor. "Züppe sürtük."

"Jess," diye uyarıyorum gözlerimi devirerek.

Mags ayrıldıktan kısa bir süre sonra, çok karmaşık bir deri kıyafet giyen bir beyefendi bize yaklaşıyor ve partimize Glow Bourdeaux'nun Jaxon'a özel kabinini teklif ettiğini ve henüz belirlenmiş bir VIP alanı olmadığı için özür dilediğini bildiriyor.

Onun öngörüsünden etkilenen ya da belki de halk tarafından yaklaşılmamasından duyduğu tiksintiyi gözlemleyen Jaxon kabul ediyor ve üçümüz yüksek granit bir masa ve siyah kaşmirden yapılmış koltuklarla dekore edilmiş özel sahip kabinine tırmanmadan önce minnettarlığını iletiyor.

Ben şarabımdan bir yudum daha alırken Jess masaya doğru eğilerek, "Sanırım artık yalnız olduğumuza göre küçük sürprizimi seninle paylaşmalıyım," diyor. "*Bunları* bulmayı başardım."

Cebinden, üzerinde gülen yüzler olan iki küçük pembe hap çıkarıyor.

"Jess!" Nefes nefese kaldım, saklamak için elimi onunkinin üstüne koydum.

"Bu... Bu

Molly?!"

"Belki," diye sırtıyor Jess.

"Bunu yapmayacağım," diyorum başımı sallayarak. "Alkol yeterli."

"İyi ki diğerini *sana* getirmemişim," diyor gözlerini Jaxon'a dikerek. "Bu gece oynamana izin verme nezaketini gösteren adamın için bir tane getirdim."

Jaxon'a bakıyorum, o da en az benim kadar şaşırılmış görünüyor ve Jessica'nın küçük planından kesinlikle haberdar olmadığını söylüyor.

...Ama biraz da cazip görünüyor.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diyor sertçe yutkunarak ve kravatını düzelterek. "Bu saçmalıktan uzak durmaya çalışıyorum."

"Ve duyduğum kadarıyla berbat bir iş çıkarıyormuş," diyor

Jess. "Jess!" Tersliyorum.

"Ne var, Rach?" Bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Sadece diyorum ki, eğer şehrin her yerinde parti yapabiliyorsa, neden seninle de yapmasın? Özellikle de küçük bir kuş bana ana siluet odasının Bay Pace için ayrıldığını söylediğinden beri."

Jaxon önce Jess'e, sonra elindeki hapa ve en sonunda da bana bakıyor.

"Hadi ama," diyor masanın üzerinden ona doğru kayarak. "Siz ikiniz zaten birbirinizin üzerindesiniz, neden o küçük diddy'yi patlatmıyorsunuz ve cehennem gibi bir gece geçirmiyorsunuz?"

Her ne kadar şok olmuş ve garip bir şekilde biraz rahatsız olmuş olsam da Jess'in mantığını anlıyorum. Jaxon'ın sıkı partilerle ilgili bir üzü vardı ve bir seviyede benimle böyle şeyler yapmadığı ve benden sakladığı gerçeği,

bu deneyimi onunla paylaşacak kadar havalı değilmışım gibi hissettirdi. Sanki sıkıcı, yaşlı bir kazakmışım gibi.

Bir kazak olmak istemiyorum. Jaxon için yeterli olmak istiyorum.

Belki bunu yapmasına izin verirsem, artık benden saklamaz.

"Pekâlâ," diyorum ona göz kırparak ve elimi kalçasından yukarı kaydırıyorum. "Bunu yapabilirsin. Sadece bu gece için."

Kaşlarını kaldırmadan önce bir an bana bakıyor, yüzünde bir sırıtma belirliyor.

"Emin misin?"

"Evet," diyorum alt dudağımı ısırarak. "Sonuçta ortaya koymamız gereken bir gösteri var, unuttun mu?"

Küçük yaramaz sırıtışları hınzır bir gülümsemeye dönüşüyor ve masanın üzerindeki küçük pembe hapı alıp yutuyor.

"Tamam o zaman," diye sırıtıyor. "Bu gece eğlenceli olacak."

Ve öyleydi... bir dakikalığına.

Çünkü yaklaşık otuz dakika sonra, tam da Molly Jaxon'a vurmaya başlamışken ve ikimiz dans pistinde sürtünmekle meşgulken, aniden başım dönmeye ve midem bulanmaya başladı. Tenim sıcak hissetmeye ve başım zonklamaya başladı.

Kulübün yüksek sesli müziğinden olabileceğini düşünerek, Jaxon'a tuvalete gideceğimi ve eğer hala kendini iyi hissediyorsa onunla siluet odasında buluşacağımı söyledim.

Jess'i öpüştüğü rastgele çocuktan çektim ve yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim.

Kalabalık tuvalete gitmek yerine, onu dansçıların soyunma odasına geri çektim, bu gece çalışan tek dansçılar dışarıda dans ettiği için biraz daha mahremiyetimiz olacağını biliyordum. Ancak, odaya geri döndüğümüz anda aniden bacaklarımın altımdan çıktığını hissettim ve bankın üzerine düşmeden önce kendimi zar zor yakaladım.

"Jess..." İnliyorum, kelimelerim bile bulanık çıkmaya başladığı için giderek daha fazla dehşete kapılıyorum. "Bir şeyler... *yanlış*..."

"Hayır bebeğim," diyor Jess, aynada rujunu yeniden sürerken. "Bu tamamen normal."

"Ne?" Ağır ağır nefes alıyorum, oda dönmeye başlıyor.

Dudaklarını birkaç kez birbirine bastırıyor ve sonunda arkasını dönüp bana doğru yürümeden önce tişörtünün içindeki göğüslerini düzeltiyor.

"İşte, neden bir dakikalığına uzanmıyorsun?" diyerek dolapların ortasından geçen banka uzanmama yardım ediyor.

Nedense düşüncelerim hala net ama kelimelerim ve bedenim sanki bir fıçı pekmezin içinde sıkışmış gibi hissediyor.

"Bir şeyler... *yanlış*..." Mırıldanıyorum. "Jax... Jaxon'ı getir."

"Hayır, bence iyisin" diyor. "Yine de söylemeliyim ki, bu kadar hızlı çalışacağını gerçekten düşünmemiştim."

"Ne... ne?"

"Ah kahretsin," diye gülerek elini sallıyor. "Eamon sabah bunları hatırlayacağını bile şüpheli olduğunu söyledi. Özellikle de sana tabletin tamamını verirsem. O yüzden sanırım sana söylememde bir sakınca yok, değil mi?"

Bekle, az önce ne dedi?! Eamon?!

"Tab...let?" Nefes alıyorum, her hece bir öncekinden daha zor geliyor.

Jess bana gülümseyerek, "Merak etme, sadece biraz Rohypnol," diyor. "Roofies'i biliyor musun?"

Ne?!

"Bana öyle bakma," diye iç geçiriyor, gözlerini deviriyor.

Birden yanıma eğildi, yüzü benimkinden sadece birkaç santim uzaktaydı.

"Rachel, tatlım, söyleyeceğim şeyin kulağa sert gelebileceğinin farkındayım ve

Muhtemelen bunu duymak senin için çok üzücü olacak, özellikle de ne kadar uzun süredir arkadaş olduğumuz düşünüldüğünde, ama bence gerçeği hak ediyorsun," diyor Jess ve uzanıp saçlarımı okşuyor. "Benim için yaptığın her şey için çok minnettarım, özellikle de son birkaç ayda. Ama dürüst olmak zorundayım bebeğim. Yoruldum artık. Seni kıskanmaktan yoruldum."

Ne oluyor lan?!

Cevap vermek istiyorum ama heceleri bir araya getiremeyecek kadar şok olmuş durumdayım. "Senin adına mutlu olmam gerektiğini biliyorum ama bu o kadar basit değil. Bu

Son bir yıldır ikinizi birlikte izlemek çok zordu, tahmin bile edemezsiniz. Burada muhteşem, güçlü bir adam var, seni satın alıyor

Apartman daireleri, arabalar ve seninle evlenmek istiyorlar" diyor ve etrafını işaret ediyor. "Ve sen bunu istemiyorsun bile! Bu arada ben de artıklarla ya da sadakalarla hayatta kalmak zorunda kalıyorum."

Şu anda ciddi mi?!

Tek yapabildiğim Jessica'ya bakıp cevap verememek, bedenim artık konuşmayı reddediyor.

"Ve bilmeni isterim ki başka bir yol bulmaya *çalıştım*. Jaxon başka birine geçerse ve seni terk ederse belki kıskançlığımın geçeceğini düşündüm, bu yüzden birkaç kayıp kuzunun onun kulübüne, ofisine ya da yatağına girmesine yardım ettim. Ama sonra her seferinde sana geri döndü!"

Buna inanamıyorum.

"Ve sonra tüm bunları sana anlatmayı düşündüm, çünkü neredeyse her şeyi paylaşıyoruz," diyor omuz silkerek. "Ama bunun Jaxon için geçerli olduğuna bir an bile inanmadım. Ne de olsa ona karşı her zaman çok sahiplenici oldun."

Çünkü o benim erkek arkadaşım ve çocuğumun babası!

"Ama bir an için gerçekçi olalım, yani bunu yapabiliriz, değil mi?" Sanki ikimiz aktif bir konuşma yapıyormuşuz ve birimiz uyuşturulup felç edilmemişiz gibi devam ediyor. "Onunla gerçekten birlikte olmak istiyor olamazsın, çünkü onunla evlenmek bile *istemiyorsun*. Aksi takdirde gidip tüplerini bağlatmazdın. Ona çocuk bile veremezsin. Ama görüyorsun, Rachel... *Ben* yapabilirim. Ve dürüst olmak gerekirse burada yapmam gerekenin bu olduğunu düşünüyorum."

Aman Tanrım.

"Ve yine bilmenizi isterim ki bunu farklı bir şekilde yapmayı denedim. Takıldığı kızlardan birini bir şekilde bana kullanılmış prezervatifini getirmeye ya da birazını saklamaya ikna etmeye çalıştım... anladın sen onu," diye kendi kendine gülüyor. "Ama görünüşe göre sadece *sana* güveniyor. Boşalmamak için çok dikkatli davranıyor ve hatta o şeyi nasıl attığı konusunda bile çok katı."

Elini sallayarak kendi kendine yüksek sesle gülüyor.

"Her neyse, şimdi saçmalıyorum ve değerli vaktimi boşa harcıyorum. Kısacası, bu hikâyenin özü şu: Jaxon'ın bebeğine hamile kalmak istiyorum," diye omuz silkiyor Jessica. "Çünkü o zaman bir daha hiçbir şey için endişelenmeme gerek kalmayacak."

Bu kaltak ciddi mi?!

"...Ama Jaxon bunu benimle yapacak değil ya," diye homurdanıyor. "Yani, Mags için o kadar para ödemek zorunda kaldı ve sanırım Jaxon'ın tipi olduğumu düşünmüyorum, çünkü hiç vurmaya çalışmadı bile, biliyor musun?"

Çünkü sen benim arkadaşım olmalısın!

"Bu küçük parti ortaya çıktığında aklıma ikiz olarak gitmemizi sağlayacak parlak bir fikir geldi. Bütün bunları bu yüzden yaptım. Çünkü planım şuydu: Eğer Jaxon'ı biraz kafayı buldurabilirsem ve benim *sen* olduğumu düşünmesini sağlayabilirsem, belki o zaman gardını düşürür ve gerçekten içime boşalırdı. Çünkü gerçeği öğrendiğinde çok kızacak olsa da, yine de onun bebeğini taşıyor olacaktım."

Seni suratından bıçaklamak istiyorum, Jessica!

"Yani bunun kişisel olmadığını söylediğimde, bebeğim," diyor Jessica bana gülümseyerek. "Yemin ederim gerçekten değil. Yani, oğunlukla. Ve kim bilir, belki uyandığında bunu hatırlamayacaksın bile. Eamon bunu bana satarken bazen hafıza kaybına neden olduğunu söylemişti. Ama sanırım göreceğiz."

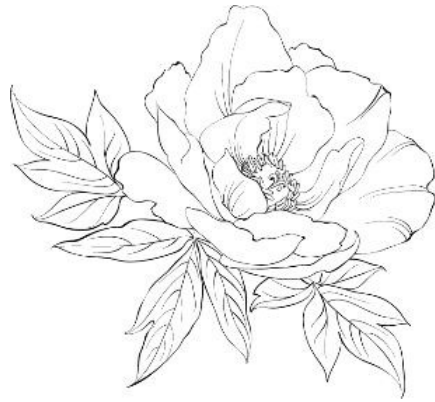
Ayağa kalkıyor.

Her ne kadar üzerine atlayıp kafasını beton zemine çarpmak istesem de, ne yazık ki tek yapabildiğim burada çaresizce uzanıp izlemek.

"Burada güvende olmalısın," diyor Jess, eğilip alnımdan öperek. "Gördün mü, ben tam bir canavar değilim."

Evet öylesin!

Ben gözyaşlarımın yanaklarımdan süzüldüğünü hissetmeye başlarken Jessica başka bir şey söylemeden arkasını dönüp hızla soyunma odasından çıkıyor.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz Dört Adam

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum. "Hikâyenin bu noktaya geleceğini kesinlikle düşünmemiştim."

"İnan bana," dedi Rachel karanlık bir sesle. "Ben de öyle."

"İyi miydin?" diye sordum. "Yani en iyi arkadaşının korkunç ihanetini saymazsak tabii ki. Mesela Rohypnol yüzünden herhangi bir komplikasyon yaşadın mı ya da banktan düşüp kendini yaraladın mı?"

Ne kadar tuhaf olsa da, özellikle de bu kadar korkunç bir hikâyeyi anlattıktan sonra Rachel'in yüzünde bir gülümseme oluşmaya başlıyor.

"Ne var? Neden gülümsüyorsun?"

"Çünkü biraz şirin," diyor sessizce. "Sevimli olan ne?"

"Öylesin."

Sözleri beni sersemletiyor ve tek yapabildiğim ona göz kırpmak oluyor. "Peki ben neden sevimliyim?"

Duraksıyor, koyu kahverengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırırken yorgana bakıyor.

"Bu hikâyeyi pek fazla kişiye anlatmadım," diyor Rachel. "Ama sonrasında yaşanan dramla değil de *benimle* ilgilenen tek kişinin sen olman çok hoş."

Oh...

"Rachel, *sana* değer veriyorum," diyorum sessizce. "Ve diğer insanların davranışları seni incittiği için özür dilerim ama hiçbirisi umurumda değil. Yani, *seni* incittikleri gerçeği dışında. Kızım, günün sonunda benim önceliğim sensin. Sadece sen. Onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Sen her şeysin."

Başka bir şey söylemeden öne doğru eğilip beni öpüyor, vücudunu benimkine bastırıyor ve üstüme çıkıyor.

"Bu çok hoş," diye gülümsüyorum dudaklarına karşı.

"Seni uyarıyorum Adam," diyor usulca. "Beni sevme şeklini nasıl bağdaştıracağımı bildiğimden emin değilim."

Keskin nefes alışını duyuyorum ve vücudunun benimkine karşı titrediğini hissediyorum.

"Ve keşke her zaman hak ettiğin nezaket ve hatta yumuşaklıkla karşılık vereceğimi garanti edebilseydim," diyor nefesi kesilerek. "Ama yapamayacağımı biliyorum. En azından her zaman değil. Ben... hasarlıyım. Bazen ben de dünyayı bu şekilde görüyorum. Ve sanırım sana söylemek istediğim tek şey, bazen ne dersem diyeyim, beni sevme şeklinin benim için de her şey olduğunu bilmen."

Ellerimi sırtında dolaştırıp onu kendime çekiyorum.

"Hepimiz hasarlıyız, Rachel. Öyle ya da böyle. Hepimiz kırık parçalarımızı başkalarının çatlaklarını doldurmak için kullanmaya çalışıyoruz," diyorum usulca. "Ama ben senin hasarını ve senden alabileceğim her parçayı istiyorum. Ve eğer benim herhangi bir parçam, senin herhangi bir parçana yardım edebilirse, onu alabilirsin. Çünkü ben zaten tamamen seninim bebeğim."

Sözlerimin yankı bulduğunu yanaklarının kıpkırmızı olmasından anlayabiliyorum ve utangaç bir tavırla üzerimden yuvarlanıp yataktaki yerine geri çekilmeye çalışıyor.

Hayır bilmiyorsun, Prenses.

"Hayır, hayır, hayır," diyorum, onu tutup kendime çekerek. "Hikâyeni anlatmaya devam edebilirsin ama artık seni kendime yakın hissettiğim için daha fazlasını istiyorum. O yüzden buraya gel."

"Bu hikayenin geri kalanını gerçekten duymak istiyor musun?"

"Sadece bana söylemeye hazırsan," diyorum yanağını okşayarak. "İşte burada işler güzelleşiyor," diye kıkırdıyor karanlık bir şekilde.

"İyi kesinlikle garip bir kelime seçimi," diyorum boğazımı temizleyerek. "Ama devam et o zaman."

"Açıkçası orada öylece yatıyordum, hareket edemiyordum ve zar zor konuşabiliyordum. Orada yardım almadan tamamen yalnız bırakılıysaydım, kim bilir biri beni bulana kadar ne kadar süre orada kalırdım."

"Ne demek tamamen yalnız?" diye sordum. "Yani soyunma odasında başka biri mi vardı?"

Gülümsüyor, kendi kendine kıkırdıyor.

"Mags'in soyunma odasında olduğu ortaya çıktı. Her şeyi duymuş." "Vay canına," diyorum kaşlarımı kaldırarak.

"Jaxon'ı bulmaya ve Jessica'nın bana söylediklerini ona anlatmaya gitti ama o sırada Jaxon çoktan siluet odasına dönmüş beni bekliyordu."

"Ve sanırım *o da* tıpkı senin gibi görünerek ortaya çıktığında..." sesim kesiliyor.

"Evet. Ve tabii ki o odaların güvenliği de zaten çok sıkı ama bir milyarder güverteye çıktığında geçilmez oluyor. Charlie odalarının dışında nöbet tutuyordu ama onlar koridorun sonunda ve köşedeydiler. Mags, Jaxon'a haber vermek için fedaiyi bile geçemiyordu ve Charlie'nin güvenlik podyumuna görüş açısı yoktu, bu yüzden neler olduğunu göremedi," diye devam ediyor Rachel. "Ama sonra Mags Ethan'ı buldu."

"Ethan'ı tanıyor muydu?"

Rachel gülümseyerek, "Jaxon adına onu hastanede görmeye gelen kişi oydu," dedi. "Jaxon'ın Jess'e karşı suç duyurusunda bulunmaması için ona önerdiği anlaşma için."

"Anlıyorum," diye başımı salladım. "Ve sanırım Ethan o binada size yardım edebilecek en nitelikli kişiydi."

...*Şahsen o herifi sevmesem bile.*

Rachel başını sallar.

"Dediğim gibi, Jaxon'ın ekibinde neredeyse her türlü *kriz* için tıbbi hazırlıklar vardı. Neyse ki benim için Flumazenil de buna dahildi, *her zaman* işe yaramasa da aşırı dozda benzo alan bir Don Supreme için bir tutam işe yarayabilir."

"...Ve tesadüfe bakın ki Rohypnol bir benzo," diyorum.

"Ben de geldiğimde Ethan'a Jessica'nın ne yaptığını, nerede olduklarını ve neden kimsenin onları bulamadığını anlattım. Ethan bu işi kendisinin halledeceği konusunda ısrar etti ama benim... benim başka bir fikrim vardı."

"Uh oh," diye kıkırdıyorum. "Biraz ileri gideceğim ve senin fikrinin daha az diplomatik olduğunu hayal ettiğimi söyleyeceğim."

"Ethan odaların girişini koruyan fedailerle tartışırken, el fenerlerinden birini arakladım, içeri sızdım ve Charlie'yi bulana kadar koridorda yürüdüm," diyor Rachel karanlık bir sesle. "Beni maskesiz gördüğü anda, Jaxon'la o odaya *maskeyle* girdiğimi sandıktan sonra... panikledi ve kapıyı kırdı."

"Bahse girerim Jaxon buna bayılmıştır," diyorum sırtışıma gizlemeye çalışarak.

"Evet, onu adamın üstünde ona binerken yakaladım, ikisi de kafayı bulmuşlardı," diye devam ediyor Rachel. "Orada duran bana bir bakış attı ve sonra onu üzerinden öyle bir itti ki kafasını cam siluet penceresine çarptı."

"Lanet olsun."

"Ve o yerdeyken, el feneriyle o kaltağın canına okudum," diyor Rachel, gözleri şömineye kayarak. "Ve durmadım. Jaxon beni onun üzerinden çekmek zorunda kaldı."

"Bekle, ne?" Şok olmuş bir şekilde sordum. "Bunu neden yapsın ki?"

"Şey, siluet penceresi hâlâ açıktı," diye kıkırdadı Rachel.

"Yani kulüpteki herkes seni ve onu gördü...?"

Başını sallıyor.

"Yuuup. Yani evet, sadece hasar kontrolü yapmaya çalışıyordu," diyerek omuz silkiyor. "Onun savunmasında-"

"Bunu söylemeden gerçekten nefret ediyorum," diye homurdanıyorum.

"Biliyorum ama *bu olayda*," diyor Rachel kararlı bir şekilde. "Onu becerdiğini gerçekten bilmiyordu. Bunu çok geç fark etti ve sonra ben içeri dalıp onu mahvettim. Hayatının en güzel anlarını yaşayan ve sadece kız arkadaşını becerdiğini düşünen biri için çok zor bir süreç."

"...Şu anda görsel ikizini öldüresiye döven kişi," diye iç geçiriyorum. "Evet, Jaxon'dan hâlâ nefret ediyorum ama bir açıdan da anlıyorum."

"Öyle mi?" diye gülüyor, kaşlarını kaldırarak. "Hayır, pek sayılmaz," diyorum çabucak.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye gülüyor.

"Yemin ederim," diyorum başımı sallayarak. "Sizinle gerçekten hiç sıkıcı bir an olmuyor."

"Sıkıcı bir grup değiliz, orası kesin," diye başını sallıyor Rachel. "Her neyse, Ethan'ın Rohypnol'e karşı koymak için bana verdiği ilaç bazen birden fazla doz gerektiriyor. Yani ilacı aldıktan sonra bile sanırım yine bayılabiliyorsun. Ve öyle de oldu. Bir an Jess'in kıcını tekmeliyordum, sonra bir anda yere yığıldım. Uyandığımda Malikane'deydim."

"Tanrım," diye iç geçirdim, başımı sallayarak. "O boktan görsel ikizle ne oldu?"

"Jessica?" Rachel kirpiklerini bana doğru kırıştırarak gülümsüyor. "Ambulans çağırdılar, bir sürü kemiği kırılmış, beyin sarsıntısı geçirmiş ve

Çene. Yani, bu sürtüğün bunu yapmasına izin verdim."

Yer değiştiriyor, yüzündeki gülümseme soluyor.

"Jessica ile kavga etmek zorunda kalacağımı hiç düşünmemiştim," diyor sessizce. "On yılı aşkın bir süredir dünyadaki en iyi arkadaşımdı. Hayır, onu geçtim, dünyadaki *tek* arkadaşımdı."

Derin bir nefes alıyorum, söyleyecek bir şey bulmaya çalışıyorum. "Hâlâ acıyor, gerçekten," diye fısıldıyor gözlerini silerken.

"İhanet her zaman yapar," diyorum usulca. "Çünkü en kötülerini sevdiğimiz, bize asla ihanet etmeyeceğinden emin olduğumuz insanlardan gelir, bu yüzden her zaman bir araba kazası gibi vurur."

"Evet, gafil avlanmışım," diyor başını sallayarak. "Geriye dönüp baktığımda, buna yol açan tüm küçük işaretleri görebiliyorum. Onu terk etmemi sağlamaya çalışmasının iyi bir arkadaş olmaya çalışmasından kaynaklandığını sanıyordum. Ya da bana onun başka bir kadınla yattığına dair duyduğu bir söylentiden bahsettiğinde, bunun sadece beni kolladığını düşündüm. İlişkimin sona ermesi için aktif olarak plan yaptığını hiç düşünmedim."

"Kıskançlık insana tuhaf şeyler yaptırıyor," diyorum kolunu okşayarak. "Görünüşe göre senin için iyi bir arkadaştı, ama sadece sen onun arkasında kaldığın sürece. Belki de spot ışıklarının altına girdiğin ya da senin için iyi şeyler olmaya başladığı anda, artık ona ihtiyacın olmadığını fark etti."

"Belki," diye fısıldıyor. "Ben sadece, bilmiyorum. Biliyorsun, aldatılmışım ve bu beni çok incitmişti. Ama bununla kıyaslanamaz bile. Bu beni kırdı. Ve artık insanlara güvenmekte zorlanmamın büyük bir nedeni de bu."

Alt dudağının titrediği anı görüyorum ve hemen ellerini yüzüne götürüyor.

"Bu tam bir akıl tutulması," diyor, sesi boğuluyor. "Bunu yapmasından nefret ediyorum. Bana yaptığım şeyi yaptırdığı için nefret ediyorum. Beni... çirkinleştirdi."

"Çirkin değildin Rachel," diyorum, onu bedenime doğru çekerek, hıçkırıklarını göğsümde hissederek.

"Yine de öyleydim, Adam," diye hıçkırıyor. "O gece *çirkindim*! Ama sadece o gece ona yaptığım şey için değil. O kadar uzun zamandır içimde tuttum ki... bu öfkeyi. Bu nefreti. İyi olan her şeye karşı. Mutlu olan her şey! Çünkü en mutlu olduğum anda, *sonunda* gardımı indirip Jaxon ve kızımızla mutlu küçük bir peri masalı olabileceğini düşünmeme izin verdiğimde... dünyada herkesten çok güvendiğim kişi geldi

ve onu benden koparıp aldı! Bunu ona asla yapmazdım! Ben sadece onun mutluluğunu istedim, o neden benim mutluluğumu istemesin ki?!"

Bir cevabım yok. Söyleyecek bir şeyim bile yok. Rachel için yapabileceğim tek şey ona sarılmak, ben de öyle yapıyorum. Onu sıkıca kendime bastırıp ağlamasına izin verdim. Nazikçe.

Başının üstünü öpüyorum, sadece burada, benimle olduğunu ve kalbinin güvende olduğunu hatırlatıyorum.

Birkaç dakika sonra nefes alışının düzene girdiğini hissediyorum ve gözlerini silerek benden uzaklaşıyor.

"Her neyse," diyor boğazını temizleyerek. "Pace Malikânesi'nde uyandım. Jaxon özel doktorunu aradı ve o da gelip vücudumdaki ilaçları temizledi."

"Ne söylemek zorunda kaldı?"

"Her şey," diyor gözlerini kapatarak. "Her şey için tekrar tekrar özür diledi. Ve Mags'in Ethan'a duyduğu her şeyi anlattığı gibi, Ethan da belli ki bu mesajı Jaxon'a iletmmişti."

"Yani uyuşturucuları, Jessica'nın bunu nasıl planladığını ve diğer kadınları biliyor muydu?"

Başını sallıyor.

"Götlük etmek gibi olmasın ama," diyorum nazikçe. "Jessica o kadınları onun yoluna atmış *olsa* bile, yine de o yola girdi. Onunla yatmayı o seçti."

"Öyle yaptı," diye kabul ediyor. "Jaxon bunu kabul etti. Yaptığı hiçbir şeyi geri almadı, sadece bir bağlam sağladı. Ve tabii ki beni kurtarmaya çalışırken Mags'in Ethan'a anlattıklarından benim prosedürümle ilgili gerçeği öğrenmişti."

"Bunu nasıl karşıladı?"

"Geri kalan her şey aynı anda gerçekleşmemiş olsaydı daha iyi olurdu," diye homurdanıyor. "Şok oldu ve şaşırdı ama sanırım biraz da anladı. Ama belli ki konuşacak daha önemli şeylerimiz olduğu için, bu konu unutuldu gitti."

"Anlıyorum," diyorum sessizce. "Yani üzgün değildi, özür diliyordu?"

"Ötesinde," diyor yüzünde hüznü bir gülümsemeyle. "O gece Jessica ile olanlar için saatlerce defalarca özür diledi. Ve sonunda ona onu affettiğimi söyledim."

"Yaptın mı?"

Başını sallıyor.

"Hayır, yapamadım ve yapamayacağımı *biliyordum*," diyor sessizce. "Önemli değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

Bana bakıyor, derin ve ağır bir nefes alırken koyu kahverengi gözleri beni olduğum yerde felç ediyor.

"Bunun son olduğunu biliyordum," diye iç geçirdi. "Neden ya da nasıl olursa olsun, Jaxon'ın en iyi arkadaşımı becerdiği gerçeğini biliyordum. Ve bunun geri dönüşü yoktu."

"Yani ondan ayrıldınız mı?" diye sordum. "Temelli mi?"

Kendi kendine kıkırdıyor, yatakta doğruluyor ve sırtını yatak başlığına yaslıyor.

"Jaxon Pace'ten öylece ayrılamazsın," diyor ve ben itiraz edemeden devam ediyor. "Özellikle de birlikte bir kızımız varken. Hayır. Bu asla olmayacaktı. O buna asla izin vermezdi. Ama bu atlıkarıncadan kurtulmam gerekiyordu ve bunu yapabilmemin tek yolunu biliyordum."

"Hangisiydi?"

Rachel bir an duraksıyor, gözlerini kapatmadan önce bana bakıyor.

"Yapmak zorunda kaldığım en kötü şey," diye fısıldıyor, dudağı titriyor. "İskeletim. Şimdiye kadar yaptığım ve kendimi asla affedemediğim tek şey."

Ona bakıyorum, nefesimi tutuyorum, hiç hareket edemiyorum.

"Jaxon'dan ayrılmam gerektiğini biliyordum," diyor yavaşça. "Ama kızımızla birlikte gitmeme asla izin vermeyeceğini de biliyordum. Ve eğer kaçmaya çalışırsam beni bulacaklarını biliyordum. Ve bu en iyi durum olurdu, çünkü *Jaxon'un* adamları beni bulamazsa, o zaman başka adamlar beni bulurdu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Diğer klanlar," diyor karanlık bir sesle. "Bizi bulurlar, beni öldürürler ve onu alırlar. Onu yem olarak kullanırlar ya da daha kötüsü."

"Yani ben...." diye nefes alıyor, sesi titriyor. "Onu terk ettim."

Vay anasını.

"Jaxon'ın güvende olmak ve kaçmaksızın bir hayat sürmek için sahip olduğu en iyi şans olduğunu biliyordum," diye hıçkırıyor. "Ama o hayat benimle olamazdı. Bu yüzden hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor şeyi yapmak, kızıma veda etmek zorunda kaldım."

Rachel aniden gözyaşlarına boğulur ve dizlerini göğsüne doğru çeker. "Son yedi yıldır her gün bu kararından pişmanlık duyuyorum" diye ağlıyor.

Ona ulaşmaya çalışıyorum ama benden uzaklaşıyor.

"Yapma," diye hıçkırıyor, başını sallıyor. "Benim hakkımda ne düşünüyor olabileceğini biliyorum! Ve şu anda beni ne kadar hor görüyor olmalısın!"

"Rachel," diye fısıldıyorum, ona tekrar uzanarak.

Elimi bir kez daha itiyor ama bu sefer onu tutup kendime doğru çekiyorum.

"Rachel," diyorum o kaçmaya çalışırken. "Rachel! Dur!" Onu

kollarımla sarıyorum, yüzüm boynuna gömülüyor.

"Rachel, seni neden hor göreyim ki?" Omuzlarından aşağı gevşekçe dökülen saçlarına nazikçe vuruyorum.

"Çünkü çocuklarını *kaybettin*, Adam!" diye neredeyse bağıırıyordu, sesi duyguları tarafından boğulmuştu. "Onlar senden çalındı. Ve işte buradayım, benimkini terk ediyorum! Orosu annemin beni terk ettiği gibi onu terk ediyorum! Ben bir canavarım!"

Ve böylece Rachel Valentine'ın küçük bir parçası daha yerine oturdu.

Karımla ilgili hikâyemin, onun kaçabileceği ve benimle hiçbir şey yapmak istemeyeceği düşüncesiyle beni felç ettiği gibi, Rachel'ın en büyük korkusu da kızının velayetini neden alamadığına dair gerçeği öğrenmem.

Acı çekmesine neden olan şeyden kaçmak için haklarını feda etti.

Ve Jaxon Pace, bilerek ya da bilmeyerek, ona çok acı çektirmişti.

Tüm gücümü kullanarak ağlayan mafya prensesini yüzüme doğru çeviriyorum ve hemen yüzünü ellerimin arasına alıyorum.

"Rachel, sen bir canavar *değilsin*," diyorum kararlılıkla. "Dayanabildiğin kadar dayandın, dünyaya güzel bir bebek getirdin ve sana verdiği her bir acıya rağmen bunu yürütmeye çalıştın. Bu seni bir canavar değil, hayatta kalan biri yapar."

"Onu terk ettim Adam," diye fısıldıyor Rachel, gözyaşları yüzünden aşağı akarken. "Bunu nasıl yapabildim?"

"Çünkü yapmak zorundaydın," diyorum sakince. "Bazen her şey bu kadar basittir. Karışık bir durum ve evet dünya bunu istediği gibi yorumlayacak ama

O küçük kıızı sevdiğini biliyorsun ve Jaxon'la güvende olacağını da biliyorsun."

Burnunu çekiyor, ağır ağır nefes alıyor, koyu kahverengi gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Ve adamdan hoşlanmasam bile," diyorum, zorlukla yutkunarak. "Ben olsam

Birinin o küçük kıza zarar vermesine izin vermeden önce dünyayı yerle bir edeceğine bahse girmeye hazırım. Ve sen de bunu biliyordun."

Gözleri beni buluyor ve başını sallıyor.

"Bize aşkın mükemmel ve kusursuz olması gerektiğine inanmamız öğretildi. Ama öyle değildir. Bazen aşk dağınıktır ve düşündüğümüz gibi görünmez. Ama bu onu daha az güçlü ya da daha az gerçek yapmaz," diyorum ve başparmağımla gözyaşlarından birini okşayarak uzaklaştırıyorum. "Peki bana seni nasıl gördüğümü sorduğunda? Şimdiye kadar tanıdığım herkesten daha cesur, güçlü ve yürekli bir kadın görüyorum. Kızının hayatı daha kolay olsun diye kendi mutluluğunu ve kıızıyla birlikte bir hayatı feda eden bir anne görüyorum. Sen bir savaşçısın Rachel. Sana saygıdan başka bir şey duymuyorum."

Rachel gülümsüyor, yanaklarına yumuşak bir kızarıklık yerleşiyor.

"Adam, seni seviyorum," diye fısıldıyor usulca. "Ama... henüz tüm hikâyeyi duymadın."

"Ee?" Elini öperek söylüyorum.

"Demek istediğim, bana körü körüne bağışlanma, sevgi ve saygı ve az önce hakkımda söylediğin diğer tüm güzel şeyler için açık çek verme konusunda yargılamayı saklı tutmak isteyebilirsin." Gözlerini kapatarak fısıldıyor.

"Hayır," diye sırtıyorum.

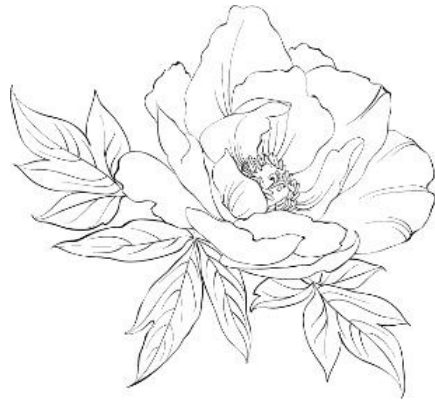
"En azından günahlarımın tam boyutunu öğrenene kadar."

"Bir şey fark etmeyecek Rachel," diyorum nazikçe. "Senin hakkında hissettiklerimi değiştirmeyecek."

"Bunu nasıl söylersin? Bunu bilmiyorsun," diyor usulca, gözleri benimkilerden ayrılıyor. "Bunu bilmen mümkün değil çünkü yaptığım her şeyi bilmiyorsun."

"Rachel," diyorum onunla gözlerimi kilitleyerek. "Ben kararımı çoktan verdim. Bana anlatabileceğin hiçbir hikâyeye ya da dolabındaki hiçbir iskelet beni korkutup kaçıramaz. Kalmak için buradayım. Ama lütfen, devam et ve bana hikayenin nasıl bittiğini anlat..."

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Bölüm Otuz Beş Rachel

"Wakey wakey."

Parmaklarımı hastane yatağında bağlı bir şekilde yatan eski en iyi arkadaşım Jessica'nın yüzünde gezdiriyorum.

Yavaşça ama emin adımlarla gözlerini açıyor.

"Vay canına, başardın! Bu çok etkileyici."

Parlak floresan ışıkları altında gözleri kısılıyor, el feneriyle onu döverken verdiğim mavi ve mor çürüklerle kaplı yüzünü vurguluyor.

"Hemşirenin baygın olduğunuzu ve uyanmanızın pek mümkün olmadığını söylediğini duydum. Ama sanırım morfin serumunu kapatmak işe yaradı, değil mi?"

Jessica'nın gözleri yavaşça benimkileri buluyor.

"Sanırım ortalıkta dolaşan hikâyeye göre çok kötü bir bar kavgasına karışmışsın ve çeneni kırmışsın." Jessica'nın irkilmesini izleyerek kıs kıs gülüyorum. "Konuşmaya çalıştığın için endişelenme, çeneni telle kapatmak zorunda kaldım. Ama sorun değil, zaten bu konuşma için konuşmana gerek yok."

Nefesi kesilir ve hemşireyi çağırmak için düğmeye doğru uzanır. Ancak, hem gövdesi hem de eli alçıyla kaplı olduğu için zar zor hareket edebiliyor.

"Ah, Jess, sorun ne?" Alay ediyorum. "Birini mi aramak istiyorsun tatlım? Ne yazık ki onlar çoktan turlarını tamamladılar ve bu gece çok meşguller."

Çağrı düğmesini ona yaklaştırıyorum, ama ulaşamayacağı bir yere.

"Bak ne diyeceğim, onu orada bırakacağım ve eğer ona ulaşabilir ve basmayı başarabilirsen, sana izin vereceğim. Kulağa hoş geliyor mu?"

Gözleri çılgınca dalgalanıyor, benimle bir odada yalnız kalmaktan duyduğu panik hemen belli oluyor.

Güzel. Paniklemesini istiyorum. Dehşete düşmesini istiyorum.

Ne de olsa en iyi arkadaşını sadece bir kez öldürebilirsin.

Cebimden bir çanta çıkardım ve yatağına doğru yürüdüm.

"Yer aç, *Twinsie*," diyorum, agresif bir şekilde bacaklarını kenara iterek inlemesine neden oluyorum. "Uzun süre kalamam. Çünkü görüyorsun, şehirden ayrılıyorum. Ve ayrıca, burada bağlı olduğun için. Muhtemelen saatlerdir kimse çocuklarını görmeye gelmedi ama merak etme, birazdan o konuya da geleceğiz."

"Mmmmpf!" Jessica inliyor.

"Biraz ironik, değil mi?" Alay ediyorum. "Sen burada, hareket edemiyorsun, konuşamıyorsun ve ben burada tüm gücü elimde tutuyorum."

Jessica'nın nefes alış veriş i artar ve düğmeye ulaşmaya çalışmaya devam eder.

"Ama gelip seni tebrik etmem gerekiyordu," diyorum alaycı bir şekilde. "Yani küçük planın için gerçekten çok zaman ve çaba harcadın. Ve bu sefer beni gerçekten yakaladın."

Ona bakıyorum, burun deliklerinin açılmasını izliyorum. Başının üzerindeki monitör yanıp sönmeye başlıyor, bu da kalp atış hızının yükseldiğini gösteriyor. Ama genelde çalan alarmı çoktan susturduğum için kimse kontrole gelmeyecek.

"Jessica, Jessica, Jessica," diyorum elimi bacağına koyarak. "Sen benim en iyi arkadaşımydın. Benim kızımydın. Beni herkesten daha iyi tanırdın, hakkımdaki her şeyi bilirdin. Geçmişimi, güven sorunlarımı ve özellikle de Jaxon'la olan ilişkimdeki mücadelelerimi."

Gözleri vahşi ve çılgınca.

"Birkaç soru sorabilir miyim? Mesela... ne olacağını düşünüyordun? Ya da çocuğumun babasını çalmayı planlarken ne kadar süre benim için mutluymuş gibi davrandın? Ne zamandan beri kendine, eğer onun bebeğini doğurmak ve onunla evlenmek istemiyorsam, belki de *sana* bu fırsatı vermesi gerektiğini söylemeye başladın? Çünkü dürüst olmak gerekirse, bu oldukça cesurca."

"Mmpf! Mmmmpf!"

"Özür dilerim tatlım, seni anlayamıyorum," diyorum sırtarak.

Feryat ediyor, ağzını açıp çılgılık atamıyor. Alnında belirmeye başlayan ilk ter damlalarını da fark ediyorum.

"Bahse girerim, tüm o kırık kemikler, sarsıntılar ve kesiklerin dikkatini dağıtacak morfin olmadan, muhtemelen şu anda tam bir bok gibi hissediyorsundur.

Çok uzun zamandır vuruş yapmıyorsun." Eğildim ve fısıldadım.

"Eminim her şeyi hissedebiliyorsundur."

Sessizce feryat ediyor, başını boş yere yatağa vuruyor.

"Merak etmeyin, sizi duyabilecek kimse yok, gece vardiyası hemşiresi başka bir yerde meşgul. Kat hemşireniz de çamaşırhanede baygın. Çünkü belli ki önlük ödünç almam gerekiyordu."

"Mmmmpf!"

"Daha fazla kalmayacağım, sadece son bir kez uğrayıp seni görmek istedim... sadece izlerimi örtmek için."

Gözleri tekrar büyür. "Mmmmpf!"

Mmmmpf!" Homurdanıyor.

Çantayı yanıma alıp yatağa uzanıyorum ve fermuarını açıyorum.

"Bak, Jaxon bitirmeden küçük kaçamağını bölmüş olsam da, iyileşip bana, Jaxon'a ya da kızıma sorun çıkarmana izin veremem. Bu yüzden seninle işimi halledeceğim ve sonra da şehri terk edeceğim. Temelli olarak."

Eşyaları çantadan çıkarmaya başladım. Bir şişe, bir şırınga ve birkaç lateks eldiven. Ve Jessica'nın bir yıl önce methini sakladığı küçük pembe kalem kutusu.

Onu gördüğü anda nefesinin kesildiğini duyuyorum.

"Hakkını vermeliyim, bana ve Jaxon'a ölümcül bir darbe indirmeyi başardın. Yani, vay canına. *Büyük oynadın*. Ama biliyor musun, onu tek başıma bırakacak gücü kendimde bulabilir miydim bilmiyorum. O yüzden teşekkür ederim, çünkü tabuta çakılan çivi sendin."

Gözlerinin, kasıtlı olarak görüş alanımda bıraktığım pembe kalem kutusuna takıldığını fark ediyorum.

"Ama onu terk etmeme yardım ettiğin için ne kadar minnettar olsam da, umarım seni ortalıkta bırakamayacağımı anlamışsındır."

"Mmpfh!"

Yavaşça lateks eldivenleri, şırıngayı ve şişeyi çıkarıyorum. Ama yaptığım ilk şey alçılı kolunu tutup kalem kutusundan iğneyi almak oldu.

"Şimdi bu biraz acıtabilir."

İğneyi parmaklarının arasına sertçe batırıyorum. Kan aldığıma emin olmak için birkaç kez daha yapıyorum.

...Ve belki de onun boğuk çığlıklarından zevk aldığım içindir.

Sonunda şırınga boşaldı, ben de onu yemek tepsisinin üzerindeki açık kutuya geri koydum.

"Kaba yöntemimi mazur görün ama bu planı yapmak için çok fazla zamanım olmadı," diyorum hınzır bir sırıtışla. "Ama seni buraya getirdiklerinde zaten vücudunda bir sürü uyuşturucu vardı."

Yatağının ucundaki çizelgesini aldım.

"Ah evet, kokain, GHB, opioidler, eroin ve metamfetaminler," diye alaycı bir şekilde gülüyorum. "Şu haline bak, seni küçük aşırı başarılı!"

Düğmeye ulaşmak için umutsuzca çabılıyor, ama ona verdiğim üç kırık kaburga kemiğinden dolayı göğsü alçıda olduğu için oturamıyor.

"Ne yazık ki, hızlı bir internet araştırması yaptıktan sonra, kalem kutunuzdaki küçük miktar maalesef sizi öldürmek için yeterli değil."

Şişeyi çıkarıp şırınganın kapağını çekiyorum ve sıvıyı iğnenin içine çekiyorum.

"Ama buradakini görüyor musun? Bu Talyum. Max bunu Jaxon'un bilim adamı Akram'dan çaldı. Aram? Ahab mı? Ya da adı her neyse. Konsantre dozlarda çok ölümcül olduğunu ve tesadüfen meth pişirme işleminin bir yan ürünü olduğunu söylediğini duydum. Yani doğal olarak kan dolaşımında meth bulunduğunda ya da hastanın uyuşturucu geçmişi olduğunda, suçlunun bu olduğunu varsayıyorlar. Aslında neredeyse Jaxon'ı öldürmek için kullanılıyordu, biliyor musun?"

Kendi kendime gülüyorum, saçlarımı omzumun üzerinden dramatik bir şekilde tarıyorum.

Jessica inlemeye ve ağlamaya devam ediyor, kanlı eline bakıyor ve hala o arama düğmesine ulaşmaya çalışıyor.

"Oh, unutmuşum, bilmiyorsun, değil mi? Bütün olay buydu. Sanırım Jaxon'ın babası onu öldürmenin ve kaza süsü vermenin bir yolunu arıyordu çünkü Jaxon mafyadan ayrılmaya çalışıyordu, aman Tanrım. Çok dramatik."

Gözlerimi kısarak ona gülümsüyorum. Sakızımı ağzıma atıp kıkırdıyorum.

"Falan filan, mesele şu ki elime geçmesi yeterince kolaydı ve biraz meth pişirip buraya getirmeye çalışmaktan çok daha kolaydı. Bu saçmalık için sabrım yok. Ama bilmen gereken tek şey, *bu* senin içine girdiğinde

kan dolaşımına karışacak, organlarınız birer birer acı verici bir şekilde kapanmaya başlayacak. Sefil bir şekilde öleceksiniz ve dediğim gibi meth'ten ayırt etmek garip bir şekilde zor olduğundan, dost canlısı doktorlarınız hızlı kötüleşmenize gerçekte neyin neden olduğu hakkında hiçbir fikre sahip olmayacak ve bunu durduramayacaklar."

Çantayı aldım ve içindekilerin geri kalanını yatağın üzerine bıraktım. Piposu, uyuşturucular, her şey.

"Mmmpf!" Jessica kendi kaderi karşısında tamamen çaresiz olduğunu fark ederek homurdanmaya ve ağlamaya devam eder.

"Ayrıca tüm bu pisliği burada bırakacağım. Sabıka kaydınla herkes bağımlılığının o kadar kötü olduğunu varsaymak zorunda kalacak ki, bir çözüm bulmaya çalışırken kendini mahvetmek zorunda kaldın."

İğneyi alıyorum ve yatağa şiddetle vurmaya başlarken doğrudan serum hattına itiyorum.

"Maskaralıklarına karşı yavaş davrandım. Hem de çok yavaş. Ama şimdi her şey mantıklı geliyor." "Mmmpf! Mmpf!" Homurdanıyor, yalvarırcasına bana bakıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Başparmağımı pistonun üzerine koyuyorum ama durup ona bakıyorum.

"Sana güvenmişim," diye fısıldıyorum, acımı tiksintimle gizlemeye çalışarak. "Sana her şeyi anlattım. Senin için her şeyi yapardım. Lanet kızıma bile senin adını verdim, Jess. Senin benim en iyi arkadaşım olduğunu düşündüm.

."

Gözlerimi kapatıyorum ve cümlemi tamamlayamadan başımı sallıyorum.

"Hayır, sana *arkadaş* demeyeceğim çünkü anlamını bile bilmiyorsun. kelimenin."

Titriyor ve inliyor, hâlâ çağrı düğmesine ulaşmaya çalışıyor, artık tek umudunun bu olduğunu anlıyor. Morfini kapattığımdan beri dayanılmaz olduğunu bildiğim acıyla savaşıyor vücut alçısına karşı direniyor.

Ama o düğme onu kurtarmaz... Ben olsam onun da fişini çekerdim.

Şu anda bile, boktan bir arkadaş olduğu tüm yollarla yüzleştğinde. Tek umursadığı şey kendisi. Ama sanırım bu benim hatam. Hep böyle olduğu için.

İnsanlara güvendiğim için başıma bunlar geliyor.

Jaxon ve Jess, dünyada güvendiğim tek iki insan, ikisi de beni mahvetti.

...Ve ironik bir şekilde şimdi de birbirlerini becerdiler.

Jaxon'ın aklını kaçırdığını ve Jess'le yakalandığında beni becerdiğine gerçekten inandığını bilsem de, bunun bir önemi yok. Bu onu başka bir kadınla yakaladığım ilk sefer değil ve kesinlikle son da olmayacak. Elinde değil. O sadece bir erkek fahişesi ve Jess de bir yerlere gelmek için kirli oyunlar oynamaktan çekinmeyen, arkadan bıçaklayan küçük bir amcık.

Ancak hamile kalmayı başarmış olsaydı, kızımı tamamen ortadan kaldırmaya çalışacağından artık hiç şüphem yok.

Ki böyle bir şey olamaz.

Jessica arama düğmesine ulaşmaya çalışmaktan vazgeçiyor ve bana bakıyor. Gözleri benimkilerle buluştuğu anda nefretten başka bir şey hissetmiyorum.

Pistonu aşağı daldırıp konsantre Talyum'u serumuna verirken onunla göz göze geliyorum.

Gözleri büyür ve ölmek üzere olduğunu bildiği için hemen ağlamaya başlar.

"Erkek arkadaşımı becerdin, Jess. Ve ben senin yalancı, entrikacı, işbirlikçi bir sürtük olduğun gerçeğini kabullenmişken, sen beni becerdiğin için hiç pişmanlık duymadın," diyorum sakince. "Dolaylı olarak *kızımın* hayatını riske atmaya çalışıyordun. Ve ben buna izin vermeyeceğim."

Jessica çılgınca başını sallamaya başlar.

"Hayır. Ne yaptığını biliyordun. Eğer Jaxon'ın zorunlu teklifini kabul etmek istemezsem, onun piçini kendine alacağını ve dünyaya bir destek çeki daha getireceğini düşündün. Yani, başka bir bebek senin için nedir ki, değil mi? Manipüle edebileceğin başka bir pazarlık kozu. Ve buna değer, çünkü *bu* bebeğin babası bir milyarder ve tesadüfen şehirdeki en güçlü adam olacak. Bilirsiniz, kendi çocuklarınızı hastalıklı küçük oyunlarınız için piyon olarak kullanmak için sadık bir tür sapkınlık gerekir. Oh, çocuklarından bahsetmişken, endişelenme. Burada işimiz biter bitmez onları almaya gideceğim... ve küçük bir gezintiye çıkaracağım."

"Mmmpf! Mmmmpf!"

"Lafı açılmışken, üstümü değiştirsem iyi olacak," diye sırtıtıyorum. "Özellikle de bu dünyada fazla kalmayacağın için."

Kapıyı kapattım ve Jessica'nın çantasına doğru yürüdüm. Kulüpteki kızlardan birinin onu dolabından aldığını ve ambulans gitmeden önce tüm eşyalarını içine tıktırdığını tahmin ediyorum.

Hastanenin çamaşırhanesinde bayılttığım hemşireden çaldığım önlüğü çıkarıp yerine çantadan siyah bir atlet çıkarıyorum. İçinde

Ayrıca bir kot pantolon, telefonu, cüzdanı ve anahtarlarını da buldum. Ama çantada gerçekten umduğum tek şeyi görünce gülümsedim: Onun imzası olan robin yumurtası mavisi elmas taşlı *Jessica* kazağı.

"İyi ki çocuklarını benimle gelmeye ikna etmek için buna ihtiyacım yok, çünkü bana güveniyorlar," diye sırtıyorum. "Ama hey, herkes hediyelik eşyaları sever, değil mi?"

"Mmmpft! Mmmpft! Mmmpft!" Histerik bir şekilde homurdanıyor.

"Tanrım, birdenbire yılın ebeveyniymişsin gibi davranma. Gerçekçi olalım, babalarının size garanti ettiği ödemeler dışında o çocuklar umurunuzda bile değil."

Homurdanmaya ve çırpınmaya devam ediyor. Ara sıra acıdan yüzünü buruşturuyor.

"Beni de kızdıran ne biliyor musun? Eamon'la girdiğim ve onu kızınıza pis pedofil ellerini sürmek üzereyken yakaladığım olaydan dolayı beni suçlu hissettirmeniz mi? Evet, biliyordun. Onun ne olduğunu ve ne istediğini biliyordun ve Tanrı korusun o zaman eve gelip onu durdurmamış olsaydım, çünkü bence bunu yapmasına izin verirdiniz. Eğer bunun için sana yeterince para verseydi. Ya da sanırım sana doğru uyuşturucuyu verseydi, ha?"

Bana ters ters bakıyor.

"Bilirsiniz, çoğu ebeveyn çocukları için sahip olduklarından daha iyisini ister. Sen istemezsin. Hayır, hayır. Dünyanın sana kazık attığını düşünüyorsun. Ama o senin çocuğun! Doğmayı o istemedi ve senin tek görevin ne pahasına olursa olsun onu kendisine zarar verecek insanlardan korumaktı!"

Sözlerimin önemi, az önce küçük kızımı korumak için neleri feda ettiğimi bilmek ellerimi titretiyor.

Kendini toparla, Rach. Bitir şunu.

"Sen boktan bir annesin! Tüm işaretleri biliyordun ve bile bile o adi herifi onunla yalnız bıraktın!" Ona çıkıştım.

Başımı sallıyorum ve değerli bir şey var mı diye çantayı karıştırıyorum. Jessica'nın yanaklarından sessiz gözyaşları süzölmeye başlıyor.

Parfümünü alıp yüzüme tıbbi bir maske takmadan önce her tarafıma sıkıyorum.

Jessica'nın çizelgesini alıyorum ve son hayati değerler kümesini kopyalıyorum, birkaçını biraz değiştirerek. Kâğıttaki saate göre, hemşirenin Jess için her kırk beş dakikada bir rotasyonu var gibi görünüyor. Bir sonraki nöbetin beş dakika sonra başlayacağını fark ediyorum, bu yüzden saati dört dakika sonrası olarak yazıyorum, hastanenin önüne varmanın tam beş dakika süreceğini biliyorum.

Şansım yaver giderse, kimse onu kontrol edene kadar buradan gitmiş olacağım ve o zamana kadar da çoktan gitmiş olacak. Ona iki ml Talyum verdim, bu da ölümcül limitin iki yüz katından fazla.

"Gerçek şu ki, o çocuklar sensiz daha iyi olacaklar," diye yaklaştım. "Bunu garanti ederim. Ve belki şanslılarsa, onlara sadece nefes alan dolar banknotlarıymış gibi bakan boktan anneleriyle ilgili anıları zamanla kaybolacak. Onları önemseyen birini hak ediyorlar."

Kapıya doğru yürüyorum, ışıkları kapatıyorum ve gözlerinin kafasının içinde dönmeye başlamasını izliyorum.

"Hatırlanmayı hak etmiyorsun," diyorum sessizce. "Seninle cehennemde görüşeceğiz, sürtük."

Çocukları arabaya bindirmek şaşırtıcı derecede kolaydı.

Mandy'ye bir çizburger ve patates kızartması getirdim ve bebek için bir biberon hazırladım. Yemeğimizi yedikten sonra Mandy'ye annesinin hastanede olduğunu ve bir süre büyükannesinin yanında kalacaklarını söyledim.

...Sadece ne kadar süreceğini söylemedim.

Mandy büyükannesine gideceğini duyunca çok heyecanlandı, ben de öyle olmasını bekliyordum. Ben bebek Ivy için bir çanta hazırlarken o da kendisi için bir çanta hazırladı ve yola koyulduk.

Doreen'i önceden aramadım, çünkü ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Jessica'ya yaptığım şeyden pişman olduğumdan değil, sadece bunu sindirmek için bir dakikaya ihtiyacım olduğundan. Mandy yolcu koltuğunda uyuyakaldığında ve bebek taşıyıcısında uyukladığında, sessizliği takdir ettim.

En azından bu çocukların büyükanneleri tarafından bakıldıklarında çok daha güvenli ve çok daha sağlıklı bir yaşam koşullarında olacaklarını biliyordum. Doreen'in yanında, annelerinin yanında olduklarından çok daha iyi olacaklarından hiç şüphem yoktu.

Jessica bile bunu biliyordu, bu yüzden her fırsatta onları terk etti. Ayrıca velayeti devrederse, çocuklarının nafakasının uyuşturucu alışkanlığını finanse etmeyi bırakacağını da biliyordu.

Kendi anneleri mutluluklarının önünde bir engel olmuş ve onları çıkarları için kullanmıştı. Ve Tanrı bilir onları başka ne için kullanmış olabilirdi.

Ancak bu gece, onların sömürüsüne bir son verdim. Bunu yapmak için en iyi arkadaşımı öldürmem gerekti. Yani, eski en iyi arkadaşımı.

Ama en korkutucu kısmı
neydi? *Hiçbir* şey
hissetmedim.

Ta ki Doreen'in evinin önüne gelene kadar ve bunun bu kızları da son görüşüm olabileceğini fark edene kadar. Mandy'yi nazikçe uyandırmadan önce duygularımı kontrol altına almak için bir an durdum ve ben çantaları ve bebek taşıyıcısını toplarken ona gidip kapı zilini çalmasını söyledim.

"Aman Tanrım!" Doreen geceliğiyle kapı aralığında durarak haykırıyor.
"Ne beklenmedik bir sürpriz!"

Ve tam da beklediğim gibi, torunlarını hiç düşünmeden içeri buyur etti.

"Jess'in başı belaya girdi," diyorum zorlukla yutkunarak.

"Bu sefer ne tür bir bela?"

"Polis, uyuşturucu ve hastaneyi içeren türden." Doreen başını sallayarak iç geçiriyor.

"Mandy Dandy, kız kardeşini üst kattaki misafir odasına götür ve yerleş. Geç oldu ve senin uyuyor olman gerekiyor."

"Peki büyükanne," diye esniyor ve uyuyan kardeşini kucağına alıp merdivenlerden yukarı çıkıyor. "İyi geceler Rachel."

"İyi geceler çocuk," diyorum, sahip olduğum son insanlık kırıntılarını da yutkunarak.

Hayır. Şu anda bunu karşılayamam. Odaklan.

"Doreen, sana karşı dürüst olmam gerektiğini hissediyorum," diyorum sessizce. "Jess'in bundan sağ çıkamama ihtimali çok yüksek. Söylentilere göre aşırı doz almış."

"Yüce Tanrım," diyor başını sallayarak. "Onun temiz olduğunu sanıyordum. Çok iyi gidiyordu."

"Değildi," diyorum gözlerimi kapatarak. "Sana yalan söylüyordu. Ve bana. Bir sürü şey hakkında. Bu çok kötü. Artık onu tanıımıyormuşum gibi hissediyorum."

En azından bir kısmı doğru. Ama bunu gerçekten satmak zorundayım.

Doreen iç geçiriyor, sadece bir büyükannenin sahip olabileceği türden şefkatli bir ilgiyle beni değerlendiriyor.

"Bunun çok fazla olduğunu biliyorum Bayan Daniels," diye gülümsüyorum. "Ve bunun muhtemelen şu anda üstlenmeye hazır olduğunuz son şey olduğunu da biliyorum. Ama bence kızların sizinle kalması gerekiyor. Onun yanında artık *güvende* değiller."

"Ne?"

Jessica'nın şantaj kutusunu ona vermeden önce uzun bir süre ona bakıyorum.

"Sakın açma," diye fısıldıyorum. "Yoksa bu gece hiç uyuyamazsın. Şunu bil ki, şüphelerin, nasıl bir anne olduğu ya da bu çocukların önünde neler yaptığına dair her türlü onay o kutunun içinde," diyorum sertçe yutkunarak. "Onları yanına alarak koruyacağın her şey orada. Ve bence bu seni şaşırtabilir."

"Aman Tanrım," diye inliyor, elindeki kutuya bakıyor. "O kadar kötü mü?"

Başımı salladım.

"Çok şey istediğimi biliyorum-"

"Hayır, hayır," diyor başını sallayarak. "Burada her zaman hoş karşılanırlar." Sırtıma uzanıyorum ve tüm nakit parayla dolu bir zarf çıkarıyorum.

Evimin etrafında saklanmış bir şeyler bulabildim.

"Fazla bir şey değil ama umarım masrafların bir kısmını karşılar," diyerek ona uzatıyorum. "İçinde ayrıca nafaka ödemeleri ve programlarıyla ilgili belgeler ve her iki kızın babalarının iletişim bilgileri de var."

"Düşündüm ki-"

"Size babaların destek göndermediğini söylediğini biliyorum ama bu doğru değil," diyorum ve zarfları ona uzatıyorum. "Başından beri gönderiyorlardı. Ayrıca çocuklarını sizin izin verdiğiniz sıklıkta görmek istediklerinden de oldukça eminim. Sizinle çalışmayı çok daha kolay bulacaklarına eminim."

Doreen başını sallar.

"Jess'e ne olacağını ya da atlatıp atlatamayacağını bilmiyorum," diye yalan söylüyorum. "Ama eminim ki aile mahkemesindeki bağlantısına ulaşırsanız, her şeyi çözmenize yardımcı olabilirler. Ya da ne bileyim, seni bazı kaynaklarla temasa geçirebilirler."

Bu zavallı kadının burada dururken, ona anlattıklarımla tüm dünyası sarsılırken yüzündeki ifade neredeyse kalbimi parçalıyor.

Hayır. Benim kalbim yok. Bunu unutmamalıyım.

"Bunun büyük bir şok olduğunu biliyorum ama o çocuklara göz kulak olması için güvenebileceğim tek kişi sendin."

Yavaşça başını sallamadan önce bana bakıyor, belli ki hala kucağına bıraktığım her şeyi sindirmeye çalışıyor. Bir an için gözlerini kapatıyor ve sonra bana zayıfça gülümsüyor.

"Şey, ben... gitmeliyim," diyorum beceriksizce. "Ailemi görmek için şehir dışına çıkıyorum. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum."

Uzun bir süre ona bakıyorum, söyleyecek başka bir şey bulmaya çalışıyorum. Ama söyleyecek başka bir şey yok. Durum bu, sade ve basit.

Gitme zamanı.

"İyi geceler, Bayan Daniels."

Arkamı dönüp hızla kapıyı açıyorum, bir an önce buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istiyorum.

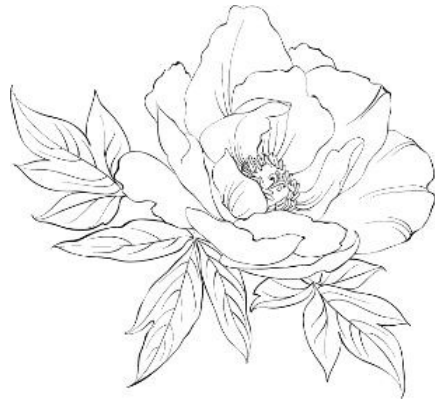
Ama tam arabaya ulaşip sürücü tarafındaki kapıyı çekerek açtığımda, verandasının en üst basamağından bana seslendiğini duyuyorum.

"Teşekkürler Rachel," diye sesleniyor sabahın ilk ışıklarında. "Bir kalbe sahip olduğun için."

Ona gülümsüyorum ama kapıyı kapatırken gerçeği biliyorum.

Hayır. Kalbim yok. Artık içimde hiç kalp kalmadı.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuz Altıncı Bölüm

Adem

İkimiz birlikte duş alırken Rachel, "Evet," diye iç geçiriyor. "O gün kalbimin buruşup öldüğü gündü."

Suyun altına girebilmesi için yolumdan çekilmeden önce başımı suyun altında yıkıyorum.

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum," diyorum ona şampuan şişesini uzatırken. "Ama bu doğru değil, biliyorsun."

"Doğru olmayan ne?" diye soruyor ellerini saçlarında gezdirirken. Suyun lezzetli kıvrımlarından aşağı süzülüşü bir an için dikkatimi dağıtıyor.

Çok seksi.

"Kalbin olmadığı kısmı," diyorum. "Kalbin var." Sessizce gülüyor, saçındaki şampuanı duruluyor.

"Sanırım bu konuda seninle aynı fikirde olmayan bir sürü insan var, Adam."

"Eğer buna gerçekten inanıyorlarsa," diyorum onunla yer değiştirerek. "O zaman dikkatlerini vermiyorlar."

"Eğer geriye bir şey kaldıysa," diyor saçlarını tekrar köpürterek. "O zaman donmuş demektir."

"Hayır, Rach değil," diyorum başımı sallayarak.

"Oh, söz veriyorum öyle," diye kıkırdıyor. "Ama sorun değil. Bundan utanmıyorum, bu şekilde hayatta kaldım. Bu dünyada yaşayabilmek için taş kalpli bir kaltak olmanız gerekiyor."

"Sen taş kalpli bir sürtük değilsin," diyorum kararlılıkla. "Bu yüzden kendin hakkında böyle konuşmayı bırak. Benim için rol yapmana ihtiyacım yok."

"Affedersiniz?" Yüksek sesle alay ederek söylüyor.

"Beni gayet iyi duydun." Ona sert bir bakış atarak söyledim. "Ben soğuk kalpli bir kaltakım numarasını bırakmanı söylemiştim. Belki de bu saçmalık

Eskiden oynadığın küçük oğlanlar, ama seni temin ederim, o ben değilim. Bu saçmalığa bir dakika bile inanmıyorum, çünkü daha iyisini biliyorum."

"Senin ne olduğunu bilmiyorum."

"Evet anlıyorsun Rachel. Ne dediğimi anladığını çok iyi biliyorum. Ve soğuk kalpli bir sürtük olmadığını sen de benim kadar iyi biliyorsun."

"Evet, öyleyim!"

Duştan çıkıp bir havlu alarak, "Hayır değilsin," diye çıkışıyorum. "Biliyor musun, bana anlattığın berbat hikâyeleri gözümü kırpmadan dinleyebilirim. Kötü günlerinde yanında oturabilir, en kötü günlerinde sana sarılabilir, ihtiyacın olduğunda yanında durup güvensizliklerin ve korkularınla yüzleşmene yardımcı olabilirim. Ama yapmayacağım şey, Rachel, yapmayı *reddettiğim* şey, burada oturup bir *kalbin* olmadığını söyleyerek kendini aşığılama izni vermek. Çünkü hiçbir şey gerçeklerden daha farklı olamaz."

Onu hafifçe azarlıyormuşum gibi hissetsem de, suyu kapattığını duyduğumda yine de onun için de bir havlu alıyorum.

"Adam, en iyi arkadaşımı öldürdüm," diyor dışarı çıkarken.

"Bunun beni ikna etmesi mi gerekiyor? Rachel, ben de insanları öldürdüm, kendi *karım* da dahil." "Ne demek istiyorsun?" diye sessizce alay ediyorum.

"Evet, ama bana yaptığın şeyden pişman olduğunu söylemiştin," diyerek havlusuyla vücudunu siliyor. "Buradaki fark ise benim pişman olmamam."

Havlumu belime sararak kendi kendime kıkırdıyorum.

"Suçluluk duyduğumu söyledim."

Rachel gözlerini devirerek, "Aynı şey," diyor.

"Ama öyle değil," diyorum saç fırçamı elime alarak. "Pişmanlık, bir şey yaptığında, ama geriye dönüp baktığında bunun yanlış bir seçim olduğunu anladığında hissettiğin şeydir. Suçluluk ise kasıtlı olarak yanlış ya da toplumun doğru olduğunu söylediği şeylere aykırı bir şey yaptığında hissettiğin şeydir. Görev sırasında bir kişiyi öldürmek gibi. Haklı mıydım? Haklıydım. Hâlâ vicdanımı rahatsız ediyor mu? Evet."

Hiçbir şey söylemiyor, havluyu kendi etrafına sarıyor.

"Tek pişmanlığım olay büyümeden önce çocuklarımı bu durumdan kurtaramamak," diyorum sessizce. "Gerisi tamamen suçluluk duygusu. Çünkü bu bilinçli bir seçimdi. Ama ne olursa olsun, bu suçluluk bana hala bir ruhum olduğunu söylüyor. Göğsümün içinde atan bir kalp."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senin de pişmanlıkların olduğunu *biliyorum* Rachel. Bunu bana kendin söylemiştin, hatırladın mı? Ama geri almak isteyeceğin şeyler yapmış olman, senin etrafta dolaşıp insanlara zarar veren bir canavar olduğunu düşünmeme neden olmuyor. Bu bana senin *insan* olduğunu düşündürüyor çünkü birkaç darbe, çürük ve savaş yarası olmadan hayatını sürdüremezsin. Pişmanlık duyma yeteneğiniz, sevmeye yeteneğinizle doğrudan bağlantılıdır. Öyle de olmalı, çünkü kendi hatalarınızı kabul edecek alçakgönüllülüğe sahip değilseniz birini gerçekten sevmeyi nasıl umabilirsiniz?"

Alt dudağını ısıyor ve ayak parmaklarındaki parlak kırmızı ojeye bakıyor.

"Kırılmanın seni korkuttuğunu biliyorum, çünkü duygularla bağlantılı ve geçmişte insanlar seninkileri pek iyi idare edemediler," diyorum sessizce. "Ama ben senin tüm farklı yönlerini sevebilecek kapasitedeyim Rachel. Kırılmış olanlarını bile. Ve haftanın her günü seni ve senin dağınık, trajik ve hatta zaman zaman pişmanlık dolu kaosunu seçeceğim çünkü hiçbir şey bundan daha güzel olamaz."

"Dağınık kırılmanın güzel olduğunu mu söylüyorsun?" Diye soruyor. "Çünkü bilmelisin ki *benim* dünyamda kırılma bir sorumluluktur. Bu bok tehlikelidir."

Tezgâha yaslanıp kollarını vücuduna sıkıca sarıyor ve titreyen dudağını ısıyor. Neredeyse dürtüsel olarak ona doğru çekiliyorum, banyodaki sandalyeyi çekip oturuyorum. Gözleri benimkileri buluyor, gözlerine ürkek bir hüznün yansıyor.

Ellerimi kalçalarına koyuyorum ve onu önümde duracak şekilde çekiyorum.

"Bak, bunun senin için korkutucu olduğunu biliyorum. Çok fazla savunmasız konuşma olduğunu biliyorum ve beni içeri almak için aktif olarak duvarları yıktığını biliyorum," diyorum yumuşak bir şekilde. "Daha önce incindiğini biliyorum ve korktuğun zaman başvurduğun korunma yönteminin duygularını küçümsemek olduğunu biliyorum. Hiçbir şey hissetmezsen incinme ya da yanma riskin olmadığını düşünüyorsun. Ama ben seni yakmak için burada değilim. Bana izin verdiğin sürece seni elimden geldiğince sevmekten başka hiçbir art niyetim yok. Bunun bir parçası da kendini güvende hissetmene yardımcı olmak ve duygularını benden saklamana ihtiyacım olmadığını fark etmen. Çünkü soğuk kalpli bir sürtük olmak seni korumaz."

"Neden böyle söylüyorsun?" Kekeliyor.

"Çünkü buzdan yapılmış kalpler bile *paramparça* olabilir."

"Adam, ben-" diye söze başladı ama onu kucağıma çektim ve elimle yüzünü kavradım, onu derinden öptüm, parmaklarımı saçlarında gezdirdim.

"Ve senin hakkında bildiklerimi bildiğimden, Rachel Valentine," diyorum usulca, başparmağımı yanağında gezdirerek. "Kalbinin asla buz gibi *zayıf* bir şeyden yapılmayacağını biliyorum."

"*Zayıf* mı?" Yumuşakça soruyor.

"Evet, zayıf. Buzdan yapılmış kalpler böyledir; zayıftır ve kolayca kırılır."

Gözleri benimkilerden ayrılırken nefesinin titrediğini duyuyorum.

"Belki bir zamanlar öyleydin ama artık öyle değilsin," diyorum şefkatle. "Kalpsiz, merhametsiz ve her türlü kötü olduğuna dair yemin edebilirsin ama ben gerçeği biliyorum. Sahip olduğun gerçek gücü biliyorum. Öfkeli ya da acılı olmak ve ailenin sana aşıladığı ahlaksızlığı sürdürmek için dünyada her türlü nedene sahiptin. Ama *yapmadın*."

"Ama Adam," diye boğuluyor, "Anlamıyorsun. Kardeşimin bu şehri kasıp kavurmasının sebebi benim, Adam. Onun iktidara gelmesine yardım ettim. Bu benim hatam."

"Ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes alır ve alt dudağını ısırır.

"Chicago'dan ayrıldığımda her şeyin biteceğini düşünmüştüm," diyor sessizce. "Ethan'la iletişim halindeydim, sadece kızım ile ilgili gelişmeleri öğrenmek için ama geri dönmeyeceğimi biliyordum. Ne Chicago'ya ne de Jaxon'a. Ben bitmişim. Hatta başka biriyle görüşmeye başladım. Ve evet, Jaxon aramaya çalıştı, onu geri almam için yalvarmaya çalıştı ama ben istemedim."

"Dur tahmin edeyim, Bay Her Zaman İsteddiğini Alır'ın bunu iyi karşılamadığını varsayıyorum," diyorum alaycı bir şekilde.

"Hayır, pek sayılmaz" diyor, gözleri kucağımdaki ellerine kayıyor. "Jaxon aylarca Teksas'ta yaşamama ve onunla konuşmamama rağmen durumu anlamıyordu. Ben de Ethan'ı aradım. Bana bu işi halledeceğini söyledi ama nasıl yapacağımı söylemedi, bilmememin en iyisi olduğunu söyledi."

"Ethan ya Mafya'daki en havalı kişidir," diyorum homurdanarak. "Ya da Mafya'daki en korkutucu kişi. Jüri hâlâ kararını vermedi."

"Görünüşe göre Jaxon'a bir mektup yazmış ve benden gelmiş gibi davranmış. Hatta Jaxon'ın yaşadığı kasabadan posta ücreti alacak kadar ileri gitmiş."

ev Teksas'taydı."

"Jaxon'ın evi mi?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Kızarır ve dudaklarını birbirine yapıştırır.

"Evet, sanırım o kısmı atlamışım," diyor dilini ağzının içinde tıkırdatarak. "Kaçtığımda gitmeyi düşündüğüm tek yer Jaxon'ın Teksas'taki eviydi. Bir çünkü oradan nefret ettiğini biliyordum, iki çünkü boş olduğunu biliyordum."

"Anlamıyorum, içeri nasıl girdin?" diye sordum. "Eğer onunsa?"

"Teknik olarak *benimdi*," diye omuz silkiyor. "Bunu bana kavgalarımızdan birinden sonra vermişti. Kavgadan ziyade, onu birçok ilişkisinden birinde yakaladıktan sonra bir başka özür hediyesiydi. Ama *yasal olarak* hala onun eviydi."

Bu beni güldürüyor.

"Ne?" O soruyor.

"Hiçbir şey, sadece bir gün Cadılar Bayramı şekeri gibi mülk dağıtabilecek kadar zengin olmayı umuyorum."

"Her neyse," diye devam ediyor Rachel. "Bu döngüyü kırmak için göz önünde olmam gerektiğini biliyordum."

"Ne demek istiyorsun?" "Göz önünde olmayı mı?" diye sordum.

"Jaxon'ı benden bir uyuşturucu gibi ayırmam gerekiyordu. Eğer gerçekten kendi başıma kalmanın bir yolunu bulacaksam, onun benim yokluğuma alışması ama yine de nerede olduğumu *bildiğini* hissetmesi gerekiyordu. Uyuşturucunun orada, ulaşılabilir bir yerde olduğunu bilmek ama yine de onu kullanmaya çalışmamak gibi."

"Tamam..."

"Eğer tamamen ortadan kaybolursam ya da ondan çok hızlı bir şekilde kaçmaya çalışırsam, kendini tutamayacak ve beni geri kaçıracaktı. Bunun yerine sadece bir uçak yolculuğu uzakta olduğumu ve ondan saklanmadığımı, sadece telefonlarına çıkmadığımı düşünerek ona sahte bir güvenlik hissi vermek istedim."

"Aman Tanrım," diye iç geçirdim. "Mafya Don'ları bu kadar... kırılabilir mi?" Gözlerini deviriyor.

"Ah bebeğim, hiçbir fikrin yok," diye kıkırdıyor. "Benim düşüncem, Jaxon bensiz bir hayata alıştıktan sonra yeniden birileriyle çıkmaya başlayacağı ve kim bilir belki benim hayatımın da devam edeceğiydi. Bir süre işe yaradı ama sonra işler kontrolden çıktı."

"Nasıl yani?"

"Ethan'ın bir mektup yazdığını bilmiyordum ve sanırım Ethan bunun işe yarayacağını düşündü, ama bu Jaxon'ı biraz fazla ileri, çok hızlı itti. Görünüşe göre son vedamı bir mektupta söylememi istemediğine karar verdi ve son anda Teksas'a uçup benimle yüzleşmeye karar verdi," diyor zorlukla yutkunarak. "Ethan bana bir mesaj göndererek beni uyarmaya çalıştı ama o gün telefonumu evde bırakmıştım. Ancak, o gün başka biri çok daha kötü bir gündemle beni ziyaret etmeye karar vermişti."

"Kim?"

"*Michael.*"

"Vay anasını," diye nefes nefese kaldım.

"Evet, akıl hastanesinden ilk kez o zaman kaçmıştı," diye iç geçiriyor ve başını sallıyor. "Açıkçası Denemeler'de başarısız olduktan sonra Michael, Pace Mafyası'ndan men edildi. İşte o zaman Victor Black için bir infazcı olarak çalışmaya başladı, o da ona her türlü farklı ilacı veriyordu. Bazıları onu uyanık tutmak için, diğerleri onu yumuşatmak için ve bazıları da onu gergin ve öfkeli tutmak için her ikisinin bir kombinasyonuydu. Bu da doğal olarak insanın canını sıkıyor ve bir gün kendini kaybedip insanları öldürmeye başlıyor. Seri cinayetler."

"Tanrım," diye nefes alıyorum.

"Ve sonunda onu yakaladıklarında savcı, işlediği suçların önceki beş yıla yayılan birkaç suçla daha eşleştiğini fark etti."

"Yani temel olarak, bunu bir süredir yaptığını fark ettiler ve bu sefer mi yakalandılar?"

Başını sallıyor.

"Kesinlikle suçluydu ve o zamanlar Illinois'de ölüm cezası yasaldı, bu yüzden yapabileceğim tek şeyi yaptım ve Jaxon'a hayatını bağışlaması ve ona bir akıl hastanesinde yardım etmesi için yalvardım," diyor derin bir nefes alarak. "Geriye dönüp baktığımda kendimi çok aptal hissediyorum ve kardeşim yüzünden ölen onca insanı düşündüğümde..."

Sesi kesiliyor.

"Rachel, Michael'ın yaptıklarından sen sorumlu değilsin," diyorum kararlılıkla. "Ve kardeşine yardım edebilecek bir şey ya da kimse olduğuna ikna olmasam da, bunu sadece ona acıdığı için yaptığını biliyorum."

Tekrar ellerine bakar.

"Ve o benim tek ailemdi," diye fısıldıyor usulca. "Bana hep kötü davrandı ama yine de sahip olduğum tek şey oydu ve ben... Evet, anladın sen onu."

Ellerini ellerime alıyorum.

"Devam et bebeğim," diyorum nazikçe.

"Dinliyorum." Başını sallıyor.

"Her neyse, Jaxon sihrini konuşturdu ve Michael ölüm cezasından kurtuldu, onun yerine bu akıl hastanesine gönderildi," diyor usulca. "Ama böyle yerlerdeki güvenlik görevlileri en iyi ihtimalle küçük suçlulara alışkındır, mafya adamlarına değil. Bu yüzden kaçması çok uzun sürmedi."

"Vay be..."

"Ve tutulduğu tesis ülkenin en iyilerinden biri olmasına rağmen, belli ki buradan nefret ediyordu ve onu oraya koyduğumuz için hem Jaxon'ı hem de beni suçluyordu," diye omuz silkiyor. "Görünüşe göre ölümü tercih ederdi."

"Bu da Michael'a çok yakışıyor," diyorum başımı sallayarak.

"Şimdi, motivasyonlarından emin olamam, çünkü bana hiçbir zaman doğrudan bir şey söylemedi, ama sanırım Jaxon ve benden intikam almanın en iyi yolunun beni öldürmek olduğunu düşündü, çünkü bunun Jaxon'u üzeceğini biliyordu ve tabii ki ben de, bilirsiniz, ölmüş olacaktım."

Rachel'a bir şey olduğu düşüncesine bile dayanamayarak sandalyemde kaskatı kesiliyorum.

"Ama Jaxon'la konuşmadığım için hastaneden kaçtığından haberim yoktu ve haberim olsa bile Teksas'ta, evimde olacağını ve Ethan'dan gelen yolda olduklarına dair mesajı gören kişi olacağımı asla tahmin edemezdim," diye iç geçiriyor ve gözlerini kapatıyor. "Sanırım Michael'ın Teksas'ta olmasıyla Jaxon'ın havaalanına inmesi arasında bir yerde her şey değişti."

"Ne demek istiyorsun?"

"O gece işten eve geldiğimde erkek arkadaşımın başından vurulmuş olduğunu gördüm," diyor dudağı titreyerek. "Çılgılık atıp ağlarken ve kafayı yerken bir silah sesi duydum ve bir şeyin kafamı sıyırdığını hissettim. Sonra her şey karardı."

Rachel aniden saç çizgisini geriye çekiyor ve başının yan tarafında daha önce hiç görmediğim bir yara izini ortaya çıkarıyor.

"Vay anasını," diye soluk soluğa kaldım. "Bu..."

"Kardeşimin kafama sıktığı kurşundan mı?" diye soruyor. "Evet. Michael evi ateşe verip Jaxon'ı benim cinayetimle suçlamadan önce beni öldürmeyi amaçlayan bir kurşun."

"Ama seni öldürmedi," diyorum, boğazım kurumuş gibi hissederek. Başını sallıyor.

"Hayır, olmadı," diyor başını sallayarak. "Ve bunun tek sebebinin Victor Black'in, eğer yaşarsam Pace'lere karşı küçük intikam planlarında canlı olarak çok daha faydalı olabileceğime karar vermesi olduğunu varsayabilirim."

"Black denen adam," diyorum, doğru anladığımdan emin olmaya çalışarak. "Hayatını mı kurtardı?"

"Eğer 'hayatımı kurtardı' derken, kan kaybından ölmeden önce bana tıbbi yardımda bulunmaya karar verdiğini, sonra da dünyanın geri kalanını öldüğüme ikna ederken beni bir yıl boyunca komada tuttuğunu mu kastediyorsun? O zaman sanırım evet, öyle diyebilirsin." Rachel homurdanıyor

"Tanrım, Rachel," diyorum başımı sallayarak.

"Ama aynı zamanda herkese istedikleri hikayeyi oluşturmaları için zaman verdi," diyor başını sallayarak. "*Jaxon*'ın kiralık katili tuttuğu, evi ateşe verdiği ve benim ölmemi istediği bir hikaye. Uyandığımda bana defalarca bunu söylediler ve Jaxon'la ve Jaxon'un karakteriyle olan ilişkiyi nasıl bıraktığım düşünüldüğünde bana mantıklı geldi. Bu yüzden yeniden şartlandırılmamı kabullenmem ve Jaxon'ın kötü adam olduğuna inanmaya başlamam uzun sürmedi."

"Bu arada herkes senin kendi ölümünü bilerek uydurduğunu söylüyor," diyorum usulca. "Gerçekte ise, daha çok başkaları numara yaptı ve sen de buna inandın."

Başını sallıyor.

"Yüce Tanrım," diye homurdanıyorum. "Herkes ya hile yapıyor, ya çalışıyor, ya öldürüyor, ya ölüyor, ya ölmek üzere, ya da sahte bir şekilde ölüyor. Yüce Tanrım."

Rachel kıkırdıyor.

"Ama evet, işte bu yüzden Jaxon'ı tekrar gördüğümde ona çok kızmıştım. Ve neden kendi kızımı kaçırmak istediğimi... ve neden Natalie'den nefret ettiğimi."

Natalie'nin adını söylediğinde yüzünü buruşturuyor ve alt dudaklarını yalıyor.

"Ama ben... ben onu vurmak *istememiştim*," diyor sessizce. "Bunu asla yapmak istemedim."

"Ne?" Bu açıklama karşısında gerçekten şok olmuş gibi görünmemeye çalışarak soruyorum.

"Gerçeği öğrenmeden önce, her şey hakkında, Jaxon'ın peşinden gidiyordum, intikam almaya çalışıyordum. Natalie de çok güzeldi ve Jaxon bana hiç yapmadığı şekilde ona yaltaklanıyordu," diyor gözlerini kapatarak. "Bu yüzden ondan nefret ettim. Bunun önemsiz olduğunu biliyorum ama nefret ettim. Yani evet, onun hayatını zorlaştırdım."

"Zor mu?" Kaşlarını kaldırıarak soruyorum.

"şey, bazı eşyalarını havaya uçurdum, onu kovaladım ve tehdit ettim. Bilirsiniz, tipik kıskanç kız saçmalıkları."

"Bu tipik bir kıskanç kız saçmalığı değil, Rach," diye homurdanıyorum.

"Ama devam et."

"Birkaç eski eşyayı geri almak için Pace Malikânesi'ne girdim," diye iç geçiriyor, nefesi kesiliyor. "Ve... ve sonra bu... *itiş kakış* oldu."

"Ne tür bir itiş kakış?" Ben soruyorum.

"Bir tanesinde Jaxon ve ben bir silah için kavga ediyorduk, silah ateş aldı ve Natalie vuruldu. Karnından."

"Oh kahretsin..."

"Kazaydı!" diye hıçkırıyor. "Jaxon ve ben kavga ediyorduk ve benim elim tetikteydi ama onunki de öyleydi! Bunu söylemek çok zordu ve ben sadece vurulmamaya çalışıyordum! Yemin ederim, tetiği çektiğimi hiç hissetmedim, bunu asla yapmazdım!"

Ellerini vücuduna sararak yere yığılır, küçük bedeni boğulurcasına hıçkırıklarla sarsılır.

İçgüdüsel olarak yanına gidiyor, onu kollarına ve göğsüme doğru çekiyorum. Titreyen bedenini tutarak, "Rachel," diye fısıldıyorum.

"Bebeklerini öldürdüm, Adam! Benim yüzümden toprakta ölü bir *çocuk* var!" Rachel'in hıçkırıkları şiddetliydi, nefes alışları bile boğuk geliyordu. "Aptaldım ve kıskançtım ama aslında onu vurmak istememiştim! Ve o lanet bebeği öldürmeyi de asla istemedim!"

Vay anasını.

Bunu ondan almak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok. Sanki her gömülü pişmanlık, her acı anı, onun hakkında söylenen her nefret dolu söz aniden yüzeye çıkmış ve şimdi ondan fişkırıyormuş gibi.

Buradaydım. Tam burada, onun olduğu yerde.

Onu sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca kucağında tutuyorum, boşaltmak istemediği tüm bu bastırılmış yüklerden tamamen arınmasına izin veriyorum. Sonunda sakinleşmeye başlıyor ve tam nefes alabiliyor.

"O kadar çok hata yaptım ki," diyor dudağı titreyerek. "Yaptıklarım için *kendimi* bile affedemezken insanlardan nasıl af dileyebilirim?"

Sözleri içgüdüsel bir şekilde beni etkiliyor.

"Rachel, hepimiz hatalar yaptık," diyorum çenesine hafifçe dokunup bana bakması için kaldırarak. "Kim olduğumuzu gerçekten tanımlayan şey, bu hataları yaptığımızı fark ettikten sonra ne yaptığımızdır."

"O bunu hak etmedi. O zavallı bebek masumdu."

"Hayır, ama hepimiz bir zamanlar masumduk ve insanlar bizi incitti," diyorum yavaşça. "Hayat acıdır. Hepimiz bir noktada incineceğiz ve bu olduğunda da hiçbirimiz bunu hak etmeyeceğiz. Ama bunu uzlaştırmamanın bir yolunu bulmalısınız derken bunu kastediyorum. Terazinizi dengelemek için. Huzuru bulmanın tek yolu budur."

Bana bakıyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor.

Yavaşça, "Tamam, bu konuyu geri alalım," diyorum. "Evet, Natalie'ye zarar verdin ve neredeyse onu öldürüyordun. Ama aynı zamanda onun hayatını kurtardın, değil mi?"

"Şey, evet..."

"Ve kocasının hayatı," diyorum zorlukla yutkunarak. "Doğru duyuyorsam birden fazla kez mi?"

"Evet, bu doğru."

"Ve o gece depoda Ethan'ın ve tüm Alfa Ekibinin hayatını kurtardın. Benimkini de. Kardeşinin yapabileceği ahlaksızlığı bildiğin halde kendi hayatını riske atarak herkes için geri döndün ve hepsinin oradan çıkmasını sağladın. Sen olmasaydın, hepimiz orada ölebilirdik. Korkunç bir şekilde. Sizi bilmem ama bunlar oldukça olumlu şeyler Bayan Valentine."

Dudağının titremeye başlamasını izliyorum.

"Ama... Ben kızımı terk ettim," diye fısıldıyor, gözyaşları yanaklarından aşağı sertçe akıyor.

Başımı sallıyorum, derin bir iç çekiyorum.

"Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptın," diyor sessizce. "Ve anladığım kadarıyla, sen bunu yaptığında Jaxon'ın kafasını kışından çıkarıp kendine çeki düzen vermesini sağlamışsın."

"Doğru ama bunun olacağının garantisi yoktu," diyor başını sallayarak.

"Hayır, yoktu," diye fısıldadım. "Bu büyük bir riskti." Gözlerini silerek sessizce burnunu çekiyor.

"Ama onu babasıyla bıraktınız. Babası, *pek* çok, ama *pek çok* hatasına rağmen, senin babana hiç benzemiyordu. O küçük kızı koşulsuz sevdiği çok açık ve aynı zamanda şehirdeki en güçlü adam" diyorum gözlerimi devirerek. "...Çekilmez bir pislik olsa bile."

Dudağını ısırarak usulca kıkırdıyor.

"Hepimiz gibi siz de hatalar yaptınız. Ancak, başka şekillerde de hesap defterini dengelediniz. Ama göğsünüzün içinde hala bir kalp taşıdığınızı bana ne söylüyor bilmek ister misiniz?"

Bana bakıyor, kafası karışmış görünüyor.

"Anneleri tarafından en kötü şekilde ihanete uğradıktan sonra bile Jessica'nın çocuklarını büyükannelerinin evine getirdin. Çünkü *önemsiyordun*."

Sertçe yutkunuyor.

"Siz olmasaydınız, o çocuklar, özellikle de o genç kız, annesi kullanırken evinin etrafında dolaşmaya bıraktığı çok sayıda *müşteriden* herhangi birinin saldırısına kesinlikle kurban gidebilirdi," diyorum usulca. "Ya da daha kötüsü. Ve inanın bana, federal bir memur olarak geçirdiğim onca yıl boyunca daha kötülerini de gördüm."

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı sallıyorum.

"Onlar da masum çocuklardı. Doğmayı onlar istemedi ve kesinlikle onların refahından çok kendi yüksekliğini düşünen bir anneden daha iyisini hak ediyorlardı. Onları tehlikeden uzaklaştırdınız ve onlara bir hayat şansı verdiniz. Bunu *sen* yaptın Rachel."

Burnunu çekiyor, gözlerini siliyor.

"Yanılıyorsam beni düzeltin ama bunlar soğuk kalpli bir kaltağın yapacağı şeyler gibi görünmüyor."

Yüzü kızarıyor, dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor.

"Tanıdığım en deli, inatçı ve duygusal olarak değişken insanlardan biri olabilirsin, ama içinde fark ettiğinden çok daha fazla ışık var. Ve kalbinin etrafında büyüyen dikenlerin arasından yürümenin tehlikelerini anlıyorum. Ama burada olmamın ve bunu yapmamın nedeni, içinde çok daha fazla iyilik olduğunu bilmemdir. İçinde bir ateş var, buz değil Rachel. Ve muhtemelen hâlâ hayatta olmanın sebebi de bu."

Aramızdaki odadaki hava elektrikleniyor ve kendimi onun koyu kahverengi gözlerinde kaybolmuş bulurken kelimelerim ağzımdan kaçıyor.

"Hayatımın çoğunu başkalarının istediği gibi davranarak geçirdim. Bu ya da beni hiç fark etmeyecekleri kadar kenarda kalmak. Ama sen beni fark ettin. Gerçek beni. Ve bu hoşuma gidiyor. Çünkü seninleyken ilk defa sadece *kendim* olabiliyorum."

Elimi onunkine götürüp bana doğru bastırıyorum.

Mantık bana onun tehlikeli olduğunu ve bunun mutlak bir hata olduğunu söyler.

Ama siktir et.

Ona doğru bir adım atıyorum ve yüzünü kendime çekip onu sertçe öpüyorum.

Ona ihtiyacım var, hemen. Ellerimi kalçalarının altından geçirip onu yukarı çekiyorum. Dilini ağzıma bastırıyor ve saçları etrafımıza dökülürken inliyor.

Ne olduğu, tehlikeli olup olmadığı ya da bana işkence etmek için gönderilmiş bir tür dişi iblis olup olmadığı umurumda değil. Onu istiyorum. Her şeyini. Ve onu hemen şimdi istiyorum.

Ama tam onu yatak odasına götürmek üzereyken, elini göğsüme bastırarak beni durdurdu.

"Benim daha iyi bir fikrim var," diye sırtıyor hınzırca. "Ama bu sefer *bana* güvenmen gerekecek."

Sırtıyorum.

"Dinliyorum," diyorum usulca.

"...Ve kelepçelerine ihtiyacım olacak."

"Kadınlar pek çok nedenden ötürü baskın erkeklere ilgi duyarlar. Güç. Koruma. Prestij," diyor Rachel, kelepçeli ellerimi tutup etraflarına bir ip bağlayarak.

"Kleopatra, Mısır'ın ilk kadın firavunuydu, zamanının en güçlü kadınıydı, yine de Sezar'ı takip etti ve baştan çıkardı, iradesini kendi iradesine boyun eğdirdi, hepsi ülkesinin yararına. Sekizinci Henry, Sezar'a o kadar aşıktı ki

Anne Boleyn'e sahip olmak için tüm Katolikliği dize getirecekti. Ve tabii ki, belki de en ünlü folklor, Samson'un Delila'nın saçını kesmesine izin vermek için öleceği."

Rachel kelepçelerime bağlı ipi alıyor ve masif meşe yatağın üzerindeki devasa tırabzanlardan birinin arkasına doluyor.

"Böylesine güçlü erkeklerle birlikte olmanın elbette avantajları vardı," diyor ipi sıkıca bağlayıp kelepçeli ellerimi başımın üzerinde asarken. "Taptıkları kadınlara koruma ve prestij de getiriyorlardı."

Sakin kalmaya çalışıyorum ama artık neredeyse çıplak, ellerim başımın üstünde bağlıyım ve kalbim çarpmaya başlıyor.

"Ama," diye devam ediyor yavaşça yatağın etrafından dolaşıp elini çıplak göğsümde gezdirirken. "Çoğu insan bu kadınların hikayelerine baktığında, motivasyonlarını anladıklarını düşünerek orada durmakla yetiniyorlar. Ama çok önemli bir ayrıntıyı gözden kaçırıyorlar."

"Ne... Bu da ne?" Eli kasten siyah boxer külotuma sürtünürken nefesim kesilerek söylüyorum.

"*Tercih*," diye sırtıyor, alt dudağını ısırıyor.

Gözleri benimkileri buluyor ve ereksiyonumu sıkıca sıkarak beni inletiyor.

"Güç ya da prestijden daha önemlisi, bu kadınların tercih edilmesiydi. Dünyadaki tüm kadınlar arasından *seçtiği* onlardı ve hiçbir şey bundan daha güçlü hissettiremezdi."

Ellerini göğsümün iki yanına koyup öpüyor ve yavaşça vücudumda aşağı doğru ilerliyor.

Dokunuşuna karşı kesinlikle güçsüzüm, tenimde tüylerim diken diken oluyor ve elleri iç çamaşırımın içine girip onları aşağı çekerken vücudum kenetleniyor.

Rachel boxerımı kenara fırlatıyor ve yatağın kenarına, bacaklarımın arasına oturuyor. Ereksiyonumu eline alarak yavaşça tam boyunu okşamaya başlıyor. Yüzüne hınzır bir gülümseme yayılıyor ve parmaklarını inanılmaz derecede hassas başın üzerinde her gezdirdiğinde sarsılmamı keyifle izliyor.

"Bu kadınlar," diye fısıldıyor, dudakları hafifçe sikimin dibine bastırarak. "İstisna tanımayan erkekler için istisna oldular."

"Siktir," diye homurdanıyorum, ağzını ucun etrafına sarıyor, sağ eli testislerimi kavrayıp yavaşça aşağı çekerken dönen diliyle beni kızdırıyor.

"Ve tıpkı taptıkları, cesur ve yiğit eylemleriyle ölümsüzlüklerini pekiştiren erkekler gibi, bu kadınlar, bu *sevgililer* de ölümsüz olmuşlardı. Binlerce yıldır tarihçileri şaşırtıyor ve büyülüyorlardı."

Onun boğucu sesi odada yankılanırken, dudaklarımdan bir başka acı dolu inilti kaçıyor.

Beni deli ediyor. Diliyle sikimin başıyla dalga geçmeye devam ederken gözlerindeki vahşi bakış, yumuşak, dolgun, sulu dudaklarının şafttan aşağı tükürük salgılamasıyla birleştiğinde başımın dönmesine ve vücudumun seğirmesine neden oluyor.

Birdenbire her şeyimi ağzına aldı. "Oh lanet..."

Bu hareketi birkaç kez tekrarlıyor, her seferinde beni boğazının daha da **d e r i n l e r i n e** götürüyor.

Tam boşalmaya yaklaştığımı düşünürken, aniden durdu.

"Hayır, hayır, hayır," diye umutsuzca fısıldıyorum. "Durma, bu harika hissettiriyor."

Ama dinlemiyor ve başka bir **ş e y** söylemeden yere uzanıp deri ayakkabımı alıyor.

Bu da ne...?

Kafam karışmış bir halde, uzun parmaklarının kahverengi deriden ince siyah ayakkabı bağını özenle çözmesini izliyorum.

"Bağışla beni," diye alaycı bir şekilde kıkırdıyorum. "Ama bu az önce yaptığınız şeyden biraz daha az eğlenceli görünüyor."

"Seni affedeceğim," diye kendini beğenmiş bir şekilde bana gülümsüyor. "Çünkü bu sefer sorumlu olanın ben olduğuma inanıyorum."

Vay be.

Ve benim şaşkınlığım ve bir anlık endişemle siyah ayakkabı bağını alıp ereksiyonumun ve testislerimin etrafına sardı.

"Whoa whoa whoa," diyorum, ayağımı kullanarak yataktan itiyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. "Sen ne sikimsin-"

"Dur. Kımıldama." Her iki sözüyle de kalçamın iç kısmına vurarak beni irkiltiyor.

"Ow!"

"Oh, sızlanmayı bırak," diye iç geçiriyor, ipi tekrar kavırıyor, sıkıca çekiyor ve bu sırada beni çimdikliyor.

"Siktir! Bu acıttı!"

"Ve eğer hareket etmeyi kesmezsen daha çok acıyacak!" İnandırılmaz bir şekilde homurdandım.

"Top çuvalımla Jacob'ın Merdiveni oynamanın bir nedeni var mı?" "Belli ki," diye gözlerini deviriyor ve ipi yarım düğüm atarak dolaştırıyor.

"Sabırlı olursanız, belki öğrenirsiniz."

Ama ipi alıp testislerimin her birini ayrı ayrı sardıkça, bu fikri anlamaya başlıyorum. Ve nihayet ipin ucuyla bir düğüm attığında, artan kan akışı hassasiyeti önemli ölçüde artırdı.

"Oh...kahretsin..." Elini üzerlerinde gezdirip diğer eliyle sikimi okşarken ürperiyorum.

"Şimdi anladın mı?" "Evet," diye inledim.

Sikimi daha sert sıkıyor, ucunu avucunun içinde oynatıyor. "Şimdi çeneni kapatıp istediğimi yapmama izin verecek misin?"

"Siktir..." Mırıldanıyorum.

"Bu bir cevap değil," diye gülümsüyor, yavaşça vuruyor ve beni irkiltiyor.

"Kahretsin! Evet!" İnledim. "Evet."

"Güzel."

Elini hafifçe dokunduğu bölgenin üzerinde gezdiriyor, cebine uzanıp bir şişe yağ çıkarmadan önce beni ürpertiyor. Sessizce cildime damlatıyor, ellerini kullanarak göğsümün ve kollarımın her yerine sürüyor... sonunda zonklayan ereksiyonuma dönmeden önce.

"Dediğim gibi, içten içe hepimiz istisna olmak istiyoruz, Adam," diyor karanlık bir sesle, boyumu sıkıca okşayarak.

Elleri her vuruşta ucu sıkarak shaft üzerinde çalışırken nefesim kesiliyor.

"Siktir..." İyi yağlanmış ellerini şişmiş hassas testislerime sürttüğünü ve ardından aşağıya, kıcıma doğru takip ettiğini hissettiğimde nefesim kesiliyor.

Ama orada durmuyor.

"Rachel," diye uyarıyorum, parmaklarının daha da güneye inip göt deliğime sürttüğünü hissedince. "Yapma."

Bana bakıyor ve dudağını sinsice ısırıyor. Cebine uzanıp küçük bir anahtar çıkardı.

Kelepçe anahtarı.

Yatağın üzerine diz çöküyor ve avucumun içine bastırıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Sana bir çıkış yolu veriyorum Ajan Westwood," diye sırtıyor. "Ama durmamı istiyorsan, o zaman kendini kelepçelerden kurtarmalı ve beni durdurmalısın."

Vay canına. Lanet olsun. Gerçekten ciddi.

"Bunu seninle daha önce gördüğümü ve yaptığımı unutuyorsun, Adam. Uzak

Aslında bundan daha *fazlası*."

"Bu konuda konuşmamaya karar vermiştik," diyorum savunmacı bir tavırla. "O tek seferlik bir şeydi."

"Hoşuna gitti."

Hiçbir uyarıda bulunmadan sikimi yutuyor ve diliyle beni tekrar kızdırıyor. Ayağa kalkarken dudağındaki bir damla tükürüğü parmağıyla siliyor ve emiyor.

"Mesele şu ki, bunun seninle nasıl gittiğini biliyorum. İtiraz etmek istiyorsun ama durmamı da istemiyorsun. Ve eğer bana yanıldığımı söylersen, sana aylarca bana yalan söylediğini hatırlatırım. Bu yüzden ağzından çıkan hiçbir kelimeyi dinlemeyeceğim, çünkü onlara güvenilmez. Anladın mı?"

Siketim.

Aniden bağlı testislerimi sertçe kavradı. "Arggh!"

diye bağıriyorum.

"Anladım. Anladın mı?"

"Evet, evet!"

"Eğer çıkmak istiyorsan ne olacak?"

"O zaman kendim çıkabilirim!" Sızlanıyorum. "Oh, lanet olsun acıyor!" Karanlık bir şekilde kıkırdıyor ama beni serbest bırakıyor.

"Öyle olduğunu biliyorum. Ama onları bağlama şeklim d a h a uzun süre dayanmanı ve aşırı duyarlı olmanı sağlayacak."

"Tanrım!"

"Şimdi, nerede kalmıştık, tatlım? Ahh, tam buralarda sanırım."

Parmakları kıkırmı okşuyor ve ben homurdanarak ondan uzaklaşıyorum, en hassas bölgelerimden birinde yavaşça alaycı bir daireyi tamamlarken bu his beni çıldırtıyor.

"Biliyorsun, vücut kıllarını tıraş ettiğin için sana bok attığımı biliyorum, ama sanırım aslında hoşuma gidiyor. Kıçın çok pürüzsüz, eminim bu onu daha da hassaslaştırıyordur."

"Rachel, seni uyarıyorum," diye homurdandım.

"Devam et ve beni uyar," diye alaycı bir şekilde gülüyor. "Gerçeği biliyorum, çünkü seviştığımız ilk gece senin dudaklarından duydum."

Kahretsin. Haklı olduğu bir nokta var.

Doğrusu, son birkaç aydır Rachel'a çok şey itiraf ettim. "Sana çok fazla şey anlatmış olabileceğimi düşünmeye başladım."

"Hayır bebeğim, çok fazla diye bir şey yoktur. Özellikle de seks konusunda. Sadece alışveriş olarak başlaması bir tür avantajdır. Daha dürüst ve çiğ. Egon ya da fetişlerini onaylamam konusunda endişelenmiyordun, çünkü *seninle* ve sana bir şeyler yapmam için bana para ödüyordun."

"Oh lanet olsun!" Nefesim kesiliyor, parmağının ucunu içime bastırdığını hissettiğimde göğsüm kabarıyor.

"Çekingenliğin olmaması, tam olarak nelerden hoşlandığını anlamamı çok kolaylaştırdı," diyor, yüzüne yayılan bir sırıtışla. "Ve neyi sevmemeyi dilediğini."

Tekrar içime kayıyor, bu sefer daha fazla.

"Rachel..." Parmağını içimde dolaştırdığını hissederek inliyorum. "Seninle öğrendiğim şey, Ajan Westwood, senin bir erkek olduğun. güç de."

İçimde daha derine bastırıyor, diğer eli sikimin başını okşuyor.

"Askıdayken bile, eğer gerçekten isteseydin, Chicago'daki biz pis küçük dinsizlerin üzerine evi yıkabilirdin. Ve evet, bu doğası gereği seksi olsa da, ilgimi çeken sadece gücün değil."

"Arrgh!" İnliyorum, diğer elinin dikkatimi dağıtma çabalarına rağmen parmağını içimde hareket ettirdiğini hissediyorum.

"Hayır. Bu sizin çelişkiniz."

"Benim neyim?" Tamamen kızgın bir şekilde soruyorum.

"Sen karanlık bir tarafı olan iyi bir adamsın. Defterini dengeliyorsun, ama bu iş gerektiriyor. Ve onu uzak tutmak için her şeyi kilit altında tutuyor ve çok sıkı sarıyorsun çünkü dünyanın herhangi bir insanlık ya da zayıflık belirtisi görmesini istemiyorsun."

Diğer eliyle sikimi çalıştırmayı bırakıyor ve aniden dilini bağlı testislerime bastırıyor. Bu his beni ürkütüyor, ama sonra içimde daha derine bastırdığını hissediyorum.

"Tanrım, Rachel!" Sızlanıyorum. "St... dur."

"Bu hissi sevmek istemezsin ama elinde değil, değil mi?"

Lanet olsun!

İnliyorum, kollarım başımın üstündeki ipe doğru sertçe geriliyor.

"Eğer yapmasaydın, çoktan o kelepçelerden kurtulmuş ve beni cezalandırıyor olurdun," diye alay ediyor, sesindeki karanlık beni hem tahrik ediyor... hem de korkutuyor.

"Bunu ilk kez yaptığımızda ne kadar hoşuna gittiğini anlayabiliyorum," diye fısıldıyor, parmağının ucuyla prostatımı ovarak onu duymama yetecek kadar yüksek sesle. "Daha önce seni böyle uyarmasını bilen biri olmamıştı. Özellikle de benim yapabildiğim şekilde. Çok yoğun, değil mi?"

Cevap vermek istiyorum ama bırakın kelimeleri, zar zor düşünebiliyorum. Aklımı kaçırabilirim.

"Boşaldığında da çok seksi görünüyordun," diye sırtıyor. "Ve boşalırken *çıkardığın sese* bayıldığımı biliyorsun."

"Evet... evet..."

Alnımda boncuk boncuk terler oluşmaya başlarken, "Düşündüğünüzden daha yaygındır," diye rahatça devam ediyor. "Pek çok erkek bundan zevk alıyor, sadece itiraf etmek istemiyorlar. Tıpkı senin gibi."

Bir eliyle sikimi okşamaya devam ederken diğer eliyle de beni yokluyor.

"Belki de erkekler için üstesinden gelinmesi zor olan, vücudunun içine bir şey sokmanın istilacı doğasıdır," diyor bana acımasızca sürtünerek. "Ama söz veriyorum böyle bir orgazmdan daha sert boşalmayacaksın."

Bana gülümsüyor, ben gerinirken ve inlerken sinsî bir zevkle izliyor, ellerini vücudumda ve üzerimde çalıştırdığını hissediyor.

"Ama bir yerlerde, konuşmadığınız derinlerde bir yerlerde, bundan zevk alıyorsunuz çünkü yanlış geliyor, değil mi?"

"Sik beni..." İnliyorum, sikimin ucunda ilk precum damlaları oluşuyor.

"Oh, bebeğim," diye kıkırdıyor. "Niyetim o."

Bu ne anlama geliyor?

"Tanrım, bu dünyadaki tüm ilaçlardan daha iyi," diye hafifçe inliyor. "Belki de sadece paraleldir."

"Ne?"

"Yani, sen iyiliğin zirvesisin, Adam. Ve yine de buradasın, lanetlilerin zevkinin tadını çıkarıyorsun. Çok cesursun, çok güçlüsün ama şu anda çok çaresizsin."

Kahretsin, o haklı.

Haklı olmasından nefret ediyorum.

"Zamanın sadece küçük bir anı için kontrolü bana bıraktın. Ve bu çok ateşli."

İnliyorum, baskı artıyor, sözleri damarlarımda her an kontrolden çıkmakla tehdit eden bir ateşi tutuşturuyor.

"Kimin ne dediği umurumda değil, dünyada bundan daha büyük bir iltifat olamaz," diye fısıldıyor neredeyse saygıyla.

Bekle... Ne dedi?

"Bir erkeğin, özellikle de senin kadar iyi bir erkeğin, en karanlık arzuları konusunda bana güvenmesi."

"Evet..." Mırıldanıyorum, ipleri sertçe çekiyorum.

"Ve işte buradasın, benim merhametime kalmışsın. Ve ne yaparsan yap ya da hangi ilkelere göre yaşarsan yaşa, kışının derinliklerindeki parmaklarımın seni tahrik etmesine karşı koyamazsın."

"Rachel...." Sızlanıyorum.

Ritmik ihlalini durduruyor ve kasıklarımı nazıkçe öpüyor, zonklayan ereksiyonumu yanağına sürtüyor, gözleri benimkileri buluyor.

"Söyle bana Adam," diye fısıldıyor şaftı öperek. "Sana yaptığım kötü şeyler hoşuna gidiyor mu?"

"Evet... evet..." Ellerin aşırı hassas şişmiş taşaklarımı ovduğunu hissederek ürperiyorum. "Bu... bu..."

Ama cümleyi bitiremiyorum, beynim yatağın içinde eridi ve ben çözüldüm.

"Şu haline bak, aziz Ajan Westwood... aleti sıradan bir fahişe tarafından sağılıyor."

"Bebeğim," diye gülüyorum, sesim normalden biraz daha yüksek ve kollarım ipleri sallıyor. "Sıradan olmaktan çok uzaksın."

Gülüyor.

"Sanırım bu doğru," diye sırtarak taşaklarına dokunuyor ve irkilmeme neden oluyor. "Ve seni parçalanırken izlemeyi gerçekten çok seviyorum. Nedenini bilmek ister misin?"

Parmaklarını daha da sertleştirirken sadece başımı sallayabiliyorum.

"Çünkü senin istisna olmak istiyorum," diye karanlık bir şekilde gülümsüyor. "Senin tek zayıflığın olmak istiyorum. Senin *Delilah*'ın."

"Bunun açık olduğunu sanıyordum," diye ağır ağır nefes alıyorum, sikim daha fazla precum salıyor. "Zaten öylesin."

Rachel hiçbir şey söylemiyor ama yüzündeki gülümseme her şeyi anlatıyor.

Başka bir şey söylemeden dudaklarını sikimin etrafına sarıyor ve beni boğazından aşağı sertçe pompalıyor.

İşte o an tüm kontrolümü kaybediyorum.

"Lanet olsun," diye inledim. "Ben... Ben..."

"Benim için boşalacak mısın, Adam?"

Sikimin başını acımasızca okşarken zar zor başımı sallayabiliyorum. Parmaklarını içimde sertçe tıngırdatmaya başladığını hissediyorum, beni sınırın ötesine itiyor.

"Benim için boşal," diye fısıldıyor. "Teslim ol." "Sikkkkkk!"

Başımı geriye atıyorum, orgazmın vücudumun derinliklerinden vurduğunu hissediyorum. Yüksek sesle inliyorum, spermim elinin her yerinde patlıyor, şafttan aşağı damlıyor.

"Çok iyi," diyor, elinin her pompalanışında seğirip çırpınırken her bir parçayı çıkarıyor.

"Lanet olsun," diye nefes alıyorum.

Yavaşça ayakkabı bağının düğümünü çözüyor ve çok dikkatli bir şekilde ayakkabıyı benden çekiyor.

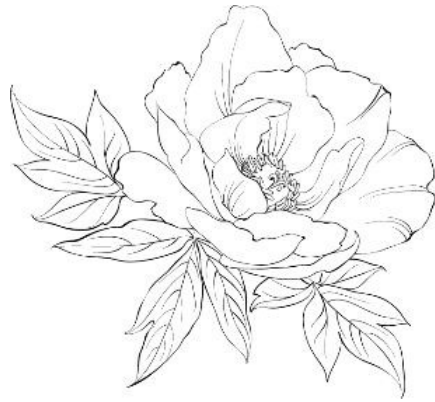
Gözlerimi kapatıyorum ve yatağa uzanıyorum.

Rachel üstüme tırmanıyor ve avucumdaki kelepçe anahtarını alarak bana sarılıyor.

"Hoşuna gitti mi?"

Belki ses tonundan, belki kendini beğenmiş gülümsemesinden, belki de amının sikime sürtünmesinden, ama içimde bir şey hemen dikkatimi çekiyor.

Ona ne kadar baskın olabileceğimi hatırlatmanın zamanı geldi.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Otuz Yedinci Bölüm Rachel

Ailemin evinde geçirdiğim sonraki birkaç gün, sanırım on yılı aşkın bir süredir geçirdiğim en mutlu günlerdi.

Adam ve ben birbirimize hikayeler anlatmaya devam ettik, ancak dolabımızda kalan iskeletlerin nihayet ortadan kaldırılması ve geçmişimizin hayaletlerinin nihayet kovulmasıyla, hikaye anlatımımız korkutucu olmaktan ziyade daha rahatlatıcı hale geldi.

Hala ele almamız ve bir yolunu bulmamız gereken tek önemli şey, Jaxon'a ikimizden bahsetmenin bir yolunu bulmaktı.

Evet, teknik olarak Valentine Malikanesi'nden gizlice çıkıp kaçabilirdik ama bu aynı zamanda kızımı bir daha asla göremeyeceğimi de garanti ederdi. Ve ondan zaten yedi yıl ayrı kaldığım için, onu tekrar kaybetme riskini almak istemiyordum.

Ama Adam ve ben evin içinde biraz çıldırmış gibiydik ve gölgelerin arasında gizlice dolaşan suçlu gençler gibi hissetmekten de bıkmıştık. Ancak Jaxon'a, muhtemelen Michael'dan sonra 2 numaralı Halk Düşmanı olarak gördüğü adamla çıktığımı söylemek hiç de kolay olmayacaktı. Çok kolay bir şekilde ikimizden birini ya da ikimizi birden idam etmeye karar verebilir, hatta ikimizi de çiftlik evindeki yamyam domuzlara yem edebilirdi.

Ancak şansın ya da belki de kaderin cilvesine bakın ki, belediye başkanının cenazesinin olduğu gün kapı beklenmedik bir şekilde çalınır.

"Merhaba Bayan Valentine."

Kapıyı açtığımda Ethan White'ı verandamda, Pace işlerini yürütürken her zaman giydiği siyah üzerine siyah kıyafetleriyle dururken buluyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

"Elbette," diyorum ona sert bir bakış atarak. "*Sadece* sen varsın, değil mi?"

Ethan kibarca, "Evet Bayan Valentine, adamlar geçen seferki gibi dışarıda bekleyebilirler," diyor.

Onu içeri aldıktan ve kapıyı arkasından kapattıktan sonra, bu kez Adam'ın *beklediği* mutfğa götürdüm.

"Bay Westwood," diyor Ethan elinden geldiğince kibarca. "Sizi burada gördüğümne şaşırmış gibi davranırdım, ama sanırım şaka yapma noktasını geçtik, değil mi?"

"Tanrım, umarım öyledir," diyor Adam, dilini şaklatarak ve elini bana uzatarak beni yanına çekiyor.

"Güzel. O zaman hemen işe koyulayım," diyor Ethan bana bakarak. "Jaxon gelip seni almamı istedi. Görünüşe göre yardımına ihtiyacı var."

"Kesinlikle hayır," diye homurdanıyor Adam, elimi sıkıca kavrayarak. "Bence ona gereğinden fazla yardım etti, sence de öyle değil mi?"

Ethan karanlık bir sesle, "Ne yazık ki benim bu konudaki görüşümün konuyla ilgisi yok," dedi. "Sizinki de öyle Ajan Westwood. Bu bana bağlı olmadığı gibi size de bağlı değil."

Adam pantolonunun arkasından silahını çekip Ethan'a doğrultarak, "Kesinlikle olabilir," der.

Ethan önce ona, sonra da Adam'ın elindeki silaha bakar ve hiç etkilenmemiş görünmektedir.

"Ajan Westwood," diye iç geçirdi, sesi sinirli geliyordu. "Bugün bunun için ne zamanım ne de sabrım var."

"Öyleyse git," diye homurdanır Adam.

"Pekâlâ çocuklar," diyorum iç çekerek, Adam'la gözlerimi kilitliyorum ve elimi silahının üstüne bastırarak sessizce silahını kaldırmasını istiyorum. "Mutfakta başka bir kan banyosuna ihtiyacım yok, tamam mı? Ethan, Jaxon ne istiyor?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi," diyor Ethan, hâlâ Adam'a şüpheyile bakarak. "Bugünkü devlet cenazesinde biraz sorun çıktı."

"Sakin bana Jaxon'ın gerçekten oraya *katıldığını* söyleme," diye homurdanıyorum. "Bomba Jaxon'ın süitinde patladı. Herkes onun yaptığını düşünüyor. Bir tür olay çıkabileceğini düşünmemesi için aptal olması gerekirdi."

Ama Ethan'ın boğazını temizlemesi ve dudaklarını büzmesi bana, evet, eski bebeğimin babasının aslında bir devlet cenazesine katılacak kadar büyük bir aptal *olduğunu* söylüyor

Jaxon'ın süitinde kardeşimin bombasıyla öldürüldü.

"Tanrım," diye iç geçirdim, elimi saçlarımda gezdirirken. "Aklından ne geçiyordu? Aklını mı kaçırdı?"

Ethan gözlerini hafifçe devirerek, "Biliyorsun," diye iç geçirir. "Artık bilmiyorum. Ve giderek daha da inatçı olmaya başladı."

"Peki, bu senin işin değil mi?" Adam acı acı alay eder. "Yüce Don'la mücadele etmek mi? Pisliklerini temizlemek ve rekabeti susturmak?"

"Artık değil," diye soğuk bir şekilde gülümsüyor Ethan. "Ben emekli oldum."

"Seni kovduğunu duydum," diyor Adam gözlerini kısarak. "Ayrıca birkaç ay önce kıcını o depoya bu yüzden soktuğunu da duydum."

Tanrım, Adam.

"Bir de benim asabi olduğumu söylüyorsun," diyorum nefesimin altında.

Ethan, Adam'a onu bir kalemle öldürebileceğini söyleyen o kibar ama kibirli tavırla gülümseyerek, "İkisi de doğru," dedi. "Ama hatırladığım kadarıyla siz de o depodaydınız, değil mi? Sen de kovuldun mu? Yoksa hâlâ açığa mı alındın?"

"Ne var biliyor musun-" Adam söze başladı ama Ethan onun sözünü keserek doğrudan bana döndü.

"Muhtemelen zaten bildiğiniz gibi, ben çok meşgul bir adamım, bu yüzden saçmalamayı keselim," diye tersledi. "Bay Pace'in bugün o cenazeye katılması gerçekten de önemli bir riskti, ancak kimse onu katılmaktan vazgeiremedi, bu da bugünlerde Don Supreme için oldukça standart bir durum. Ve oradan ayrılırken kardeşiniz tarafından düzenlenen bir silahlı saldırıya tanık oldu. Sadece Polis şefi ve eşini öldürmekle kalmayan, aynı zamanda neredeyse tüm Alfa Ekibini ve Bay ve Bayan Pace'i de öldüren bir saldırı."

"Lanet olsun, Natalie de mi gitti?!" Nefes nefese kaldım. "Lanet olsun, aranızda *Natalie*'nin en azından kafasının yerinde olduğunu sanıyordum!"

Belki de kendini tutamıyor, ama bu Ethan'ın devam etmeden önce kıkırdamasına neden oluyor.

"Vurulma olayından hemen önce şef, Jaxon'a şehir merkezindeki nezarethanede tuttukları adamlardan birinin Michael'ın eski Valentine Dolor Domas'ı tekrar kullandığından bahsettiğini söyledi ve Jaxon oranın Michael'ın yeni sığınağı olduğunu düşünüyor gibi görünüyor."

O dehşet evinden bahsedildiği anda kanım donuyor, işkence ve kasaplığın dehşet verici görüntüleri gözümün önüne geldikçe neredeyse nefesim kesiliyor

Belli ki Adam tavrımdaki değişimi fark ediyor ve başparmağını elimin üst kısmına hafifçe sürtüyor.

"Ailemin bir Dolor Domas'ı *olup* olmadığını bile bilmiyorum," diye fısıldıyorum, sesim boğazımda düğümleniyor.

"Muhbir aksini söylüyor," diyor Ethan, delici gözlerini bana dikerek. "Memurlara özellikle nerede olduğunu, ne gördüğünü ve Michael'la birlikte o yerde olduğunu hatırladığını söyledi... ve *seninle*."

"Ben... Ben... Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığına eminim," diye yalan söylüyorum, kalbimin hızla çarptığını hissederek.

Ethan gülümsüyor.

"Bayan Valentine," diyor sessizce. "Daha önce de söylediğim gibi, sanırım şakalaşmanın ve *yalan* söylemenin ötesine geçtik, sizce de öyle değil mi?"

Adam aniden Ethan'a, "Hey, dostum," diye çıkışır. "Eğer bilmediğini söylüyorsa, bilmiyordur. Ve bilse bile, sana söylemek zorunda değildir."

"Kızının güvenliğini de ilgilendirdiği için öyle."

"Sizler iğrenç insanlarsınız, bunu biliyor musunuz?" Adam Ethan'a ters ters bakıyor.

"Adam..." Dikkat ediyorum.

"*Kızını* koz olarak mı kullanıyorsun?! Bu iğrenç!" Öfkeyle bağırıyor. "Ve bana söylediğine göre, size yardım etmek için kendi boynunu riske attıktan sonra bile, defalarca, lanet olası kızını zar zor görebildi. Yanında en az altı koruma olmadan! O yüzden saçmalamayı kesin Bay White, sizin tek endişelendiğiniz şey Jaxon Pace'in güvenliği. Ve buraya gelip bunun Jessica ile bir ilgisi varmış gibi davranmanız bile benim için aşağılık bir şey!"

"Seni temin ederim genç adam," diye karşılık verir Ethan. "Öyle."

"Ve seni temin ederim *babalık*," diye homurdanıyor Adam. "Bana bir daha *genç adam* dersen seni suratından vururum."

"Belki de öyle, Bay Westwood. Ve belki de başarılı bile olabilirsin," diyor Ethan, gözlerini Adam'a dikerek. "Ama sonra mülkte bulunan ve varlığınıza kasten habersiz tutulan bir düzine kadar adamdan biri

benim emirlerimle o kapıdan girip ölümümün intikamını almak zorunda kalacaklardı. Belki mozoleye giden gizli tünelden haberdar değiller ama sizi temin ederim ki şu anda ekibimin bir parçası olan Alexei, ben daha bu eve adım atmadan önce haberdar edildi. Ve eğer herhangi bir nedenle o kapıdan tek parça halinde çıkamazsam, Alexei ne sizin ne de Bayan Valentine'in de çıkamayacağından emin olacaktır. Size söz verebilirim ki, hiç kimse, en azından ben, bunun olmasını istemeyiz. Bu yüzden belki de öfkenizi kontrol etmeniz ya da en azından sesinizi alçaltmanız ve *yetişkin* gibi davranmak isteyen bizlerin iş konuşmasına izin vermeniz daha akıllıca olacaktır."

Adam bir an için şok oldu, ama görünüşe göre benden daha az soğukkanlı, bir şey söylemek için ağzını açıyor ama onu durdurmak için elimi göğsüne bastırıyorum.

"Ethan," diyorum sakince. "Tekrar soracağım: Jaxon ne istiyor?"

Ethan bir süre Adam'a bakmaya devam ettikten sonra derin bir iç çekerek sandalyesini geri çeker ve masaya oturur.

"Bunun için oturmanızı öneririm."

Jaxon'ın planı basitti: Valentine Dolar Domas'ın arazisine gizlice girmek ve Michael'ın gerçekten de tahmin ettiği gibi orada saklanıp saklanmadığını görmek. Ancak basit olmayan şey, Adam'ı Ethan'ın haklı olduğuna ve kızım da dahil olmak üzere herkesin güvenliğinin sadece Kardeşim ölseydi bu durum daha da sağlamlaşacaktı.

Adam çok öfkeliydi, önce reddetmemi istedi, sonra da Jaxon'u kızımı daha düzenli olarak görmeme izin vermeye zorlamanın tek yolunun bu olduğu konusunda ısrar ettikten sonra, güvenliğimi garanti altına almak için bize katılmasına izin verilmesi konusunda ısrar etti.

Ama gelmesini ne kadar istesem de gelemeyeceğini biliyordum.

Çünkü onun güvenliğini garanti edemezdim ve ayrıca en az basit olan şeyin bu *basit* planın fiilen *uygulanması* olduğunu biliyordum.

Ve haklıydım.

Ters gidebilecek her şey ters gitti. Harap olmuş eski kulübede sayısız işkence yapıldığına dair kanıtlar içeren bir dizüstü bilgisayar bulmamız ve Glow Bourdeaux'nun kayıp kız arkadaşının buz balıkçılığı kulübesinde yüzen cesedi de buna dahildi. Ancak ikimiz de kardeşimin bu dehşetten hem sorumlu hem de yetenekli olduğunu düşünürken, ikimiz de kardeşimin şirret eski kız arkadaşı Britta'nın kafasını kesip *bomba* haline getirdiğini öğrenmeye hazır değildik.

İkimizin patlamadan sağ kurtulmasının tek nedeni Jaxon'un bir buz parçasını fırlatmayı başarmış olmasıydı ve ikimiz Michigan Gölü'nün soğuk derinliklerine düştük.

Ve Adam'ın, Jaxon'a fırsat verilirse beni geride bırakacağı endişesine rağmen, bırakmadı.

Aslında beni buzlu gölden çıkararak ve arabaya dönmeme yardım etmeden önce hayata döndüren *Jaxon*'dı. En yakın giyim mağazasını bulana kadar arabayı sürdük, donmak üzere olan ıslak giysilerimizi değiştirdikten sonra kasabaya doğru yarı garip bir yolculuğa başladık.

İşte o an Jaxon'la bire bir konuşma fırsatını değerlendirmeye karar verdim ve bir şekilde başarısız ilişkimiz hakkında belki de en gecikmiş konuşmayı başlatacak cesareti buldum.

Jaxon ilk başta Natalie'yi yanlışlıkla vurup doğmamış çocuklarını öldürdüğüm için duyduğu öfke ve kızgınlığa tutunmaya kararlı görüldüğü için biraz zorlamak gerekti ama sonunda yola geldi ve ikimiz çalışmamamızın birçok nedenini tartıştık.

Ve sonra Jaxon gerçekten yapacağını hiç beklemediğim bir şey yaptı: Özür diledi.

Elbette daha önce de yüzeysel olarak özür dilemişti ama bu farklıydı. Bu, işleri berbat ettiğinde ve sadece benim gözüme girmek istediğinde samimiyetsizce sunduğu sıradan, yara bandı özü değildi. Bu, *benim* affıma gerçekten layık olabileceğine ikna olmamış görünen bir adamın gerçek, dürüst ve samimi özüydü.

Konuşma kolay değildi, hatta bazı noktalarda düpedüz rahatsız ediciydi. Ama aynı zamanda katartıktı, ikimiz de nihayet sekiz yıl önce olmamız gerektiği kadar acımasız ve açık sözlü dürüst olabildik. Ona Natalie'yi ve bana onca yıl cehennemi yaşattıktan sonra, bana asla veremediği her şeyi neden birdenbire ona verebildiğini sordum.

Ama ben bunun cevabını zaten biliyordum: Onu *seviyordu*.

Ve sadece beni sevdiği, bana asla tam olarak güvenmemesini ve her zaman pisliklerimi temizlemesini gerektiren koruyucu şekilde değil. Hayır. Jaxon Natalie'yi onu sevdiği gibi seviyordu, tamamen, koşulsuz ve eşit olarak.

Adam'ın beni sevdiği gibi. Adam'dan bahsetmişken, Jaxon bizi biliyordu.

Görünüşe göre, Ethan geçen hafta bir noktada Jaxon'a Adam ve benden bahsetmeye karar vermişti ve en şok edici anda Jaxon anladığını söyledi.

...ve onu kutsadı.

Jaxon'ın ilişkiimi onaylayıp onaylamadığı umurumda bile değildi ama kutup dalışından sağ kurtulmamız ve arabadaki küçük kalp kalbe konuşmamız Jaxon'ın kalbini yumuşatmış gibi görünüyordu.

Pace Malikânesi'ne varmadan önce Jaxon bana Valentine Malikânesi'ni istediğim gibi kullanabileceğimi söyledi ve Michael'ın icabına resmi olarak bakılana kadar koruma ekibini yanımda tutacağına söz vererek ev hapsini kaldırdı.

Ancak, Jaxon'un ahbablarından birinin beni Valentine Malikânesi'ne geri götürmesine izin vermeden önce, hem Jaxon'la olan konumumu kalıcı olarak sağlamlaştırmak hem de sonunda vicdanımı rahatlatmak için yapmam gereken son bir şey olduğuna karar verdim: Yeni Regina Vestra olarak Natalie'ye bağlılık yemini etmem gerekiyordu.

Ama diz çökmeyecek ve bazı sözler mırıldanmayacaktım.

Bunu *kendi* yöntemimle yapacaktım.

Bizim dünyamızda saygı verilmez, her zaman kazanılır. İşte bu yüzden Denemeler gibi gelenekler çok önemlidir. Gerçekte bu törenler Yüce Don için değil, hayatlarını Yüce Don'a *hizmet* etmeye adanmış erkek ve kadınların kalplerini ve sadakatlerini kazanmak için tasarlanmıştır.

Ancak söz konusu Yüce Don'un eşi olduğunda, ona varsayılan olarak *Regina Vestra* adı verildi. Ve evet, teknik olarak onun için de bir yemin töreni yapılmış olsa da, bu kesinlikle daha çok formalite icabı yapılmış gibi hissettirdi.

Ama Natalie en başından beri kalıplara meydan okumuştı.

Don'un önceki güzel ama sessiz eşlerinin aksine Natalie, Jaxon'un adamlarının saygısını kazanmıştı. Regina Vestra'nın iyi huylu rolünü içi boş bir unvan olmaktan çıkarıp eşit derecede gurur duyulan bir pozisyon haline getirmişti.

Güç. Her ne kadar onu kıskanmış olsam da, kadın cesur ve gözü pekti, ellerini kirletmeye ve Jaxon'ın hatalı olduğunu düşündüğünde ona karşı çıkmaya istekliydi... ya da en azından kendini beğenmiş bir pislik gibi davrandığını. Ve Jaxon'ın hayatındaki herkes için Natalie'nin, Yüce Don'un sendikanın lideri olarak gerçekten kendine gelmesinin nedeni olduğu açıktı. Ona uyum ve huzur getirmişti.

Belki arada sırada biraz sertlik bile.

Ama Chicago Mafya Sendikası'nın benim diz çökmemden daha fazlasına ihtiyacı olacağını biliyordum. Ne de olsa ben sıradan bir işçi değildim. Ben Rachel Valentine'dım, Michael Valentine'ın kız kardeşi ve şu anki veliaht Jessica Pace'in annesiydim. Tüm sendika benim adımlı biliyordu ve uzun süre bugün hakkında konuşacaklardı, bu yüzden vereceğim sözün unutulmaz olması gerekiyordu.

Gösteriş gerektirir.

Şovmenlik gerektirir. Ve bir

dövüş gerektirir.

...Ben de lanet olası bir kavgaya tutuştum. Regina Vestra'nın kendisinden başkasıyla değil.

Natalie, doğasına sadık kalarak, hayal kırıklığına uğratmadı. Geri adım atmadı ve üzerine fazla gitmeme izin vermedi. Ringe çıktı ve beni kırımın üstüne devirdi... ve sonra ayağa kalkmama yardım etti.

Bana bunun her kötü anıyı, çözülmemiş çatışmayı ve on yıllık acı ve kını minderde bırakma fırsatım olduğunu söylüyordu.

Ve ne var biliyor musun? Ben *yaptım*.

Jaxon ve ben kardeşimi bulup öldürmeyi başaramamış olsak da bugünkü görevimiz tamamen boşa gitmemişti. Eski yaralar onarılmış, yeni ittifaklar kurulmuştu ve artık hepimizin hayatlarımıza devam etmek için bir şansı varmış gibi hissediyorduk.

Levi beni Valentine Malikânesi'nin verandasına bıraktığında, bana her zaman çok yabancı gelen bir duygunun üstesinden geldiğimi hissediyorum: *Umut*.

Ve biliyorum, hepsi Adam yüzünden oldu.

"Bebeğim, sana bugün ne olduğunu anlatana kadar bekle!" Kapıyı açarken söyledim. "Buna asla inanmayacaksın."

Ancak, fuayeye adım attığımda, karanlık buldum. Ve sessiz.

"Adam?" Sesleniyorum, sesim üst katta yankılanıyor. Ama cevap yok.

Durduğum yerden onun çalışma odasında ya da mutfakta olmadığını rahatlıkla görebiliyorum, çünkü her iki oda da karanlık ve yılın bu zamanında güneş hâlâ hızla batıyor.

Duşta mı? Belki de bu yüzden cevap vermiyordur?

Hızla üst kattaki yatak odamıza çıkıyorum, yatağın hazır olduğunu görüyorum, ama bu oda da karanlık ve boş.

Ama cüzdanının ve anahtarlarının artık komodinin üzerinde, bıraktığı yerde olmadığını fark ettiğim an kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

Oh hayır...

Beynim mantıklı bir açıklama bulmaya çalışırken kalbimin göğsümde gümbürdediğini hissediyorum.

Ona, bana bir şey olursa ya da Jaxon'un adamlarından biri ona sorun çıkarırsa tüneli kullanmasını ve mümkün olduğunca çabuk dışarı çıkmasını söylemiştim.

Belki orada saklanıyordur?

Resmin girişine doğru koşuyorum ama kapıyı açıp karanlığın içinde ona seslendiğimde cevap alamıyorum. Fuayeye geri dönüyorum ve işte o zaman gerçekten paniklemeye başlıyorum.

Ethan, Adam'ın burada kalmasının güvenli olduğu konusunda bana yalan mı söylemişti? Adam, Jaxon'ın adamları tarafından kendi başına mı bulunmuştu? Yaralanıp hastaneye mi götürülmüştü?

Ama belki de en kötü düşünce...

Adam, Jaxon'a Michael görevinde yardım etmeyi kabul ettiğim için o kadar öfkelenmiş ve incinmiş miydi ki artık benimle birlikte olmak istemiyordu... ve beni *terk* mi etmişti?

Vücudum titremeye başlıyor ve gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissediyorum, o sırada aniden koridorda bir hareket fark ediyorum. Hayır, hareket değil, daha çok belli belirsiz bir parıltı. Daha yakından incelediğimde tekrar görüyorum, ancak bu sefer gerçekten *titrediğini* fark ediyorum.

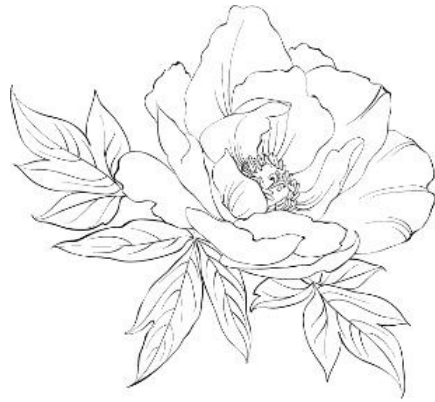
Bu da ne...?

Dikkatli bir şekilde karanlık koridorda ilerliyorum, titreşim ışığın balo salonunun kapısından geldiğini görüyorum, ışık ben yaklaştıkça daha da parlıyor.

Ama eşikten içeri adımıımı attığım anda kalbim tamamen duruyor. Çünkü tüm odaya dağılmış yüzlerce mum var. Ve odanın ortasında, gri pantolon ve siyah düğmeli gömlek giymiş, elinde bir düzine kırmızı gül tutan FBI Ajanı Westwood...

...Ve o *beni* bekliyor.

OceanofPDF.com

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sonsöz Adam

Rachel'ın yüzündeki ifade kesinlikle paha biçilemez ve bu özenli hazırlığın her saniyesine değer.

"Adam," diye fısıldıyor, odaya giriyor ve yavaşça bana doğru yürüyor. "Nedir... nedir tüm bunlar?"

Gülümsüyorum, burada sessizce durup mumların yolundan bana doğru yürümesini bekliyorum.

"Bütün bunları nasıl yaptın?" Nefes nefese, mumlarla dolu odaya bakıyor.

"Çok dikkatli," diye kıkırdıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, şehrin bu tarafındaki mağazada fazla mum yoktu, ben de evin etrafından birkaç tane aşırdım. Umarım üzülmemişsinizdir."

"Üzgün müsün?" diye kıkırdıyor. "Hayır, üzgün değilim. Etkilendim ve belki biraz da kendimizi ateşe vereceğimizden endişeliyim, ama bunu aşacağım."

"Merak etme, eğer olursa, her ihtimale karşı bir yangın söndürücü aldım," diyorum ve köşede durduğu yeri gösterip ona göz kırpıyorum. "Burada yerde çok fazla toz ve reçine olduğunu fark ettim, bu yüzden işi şansa bırakmak istemedim."

Rachel gülümsüyor ama bunun benim berbat şaka girişimimle bir ilgisi olmadığından şüpheleniyorum.

"Düşündüm ki... Sana bir şey oldu sandım," diyor sessizce, sesi hafifçe çatlıyor. "Ya da korkup kaçtığını. Sonra da gitmemi istemediğin halde onunla devam ettiğim için bana çok kızgın olduğunu düşündüm."

Ama o cümlesini tamamlayamadan öne çıkıyorum, yüzünü kavriyorum ve onu derinden öpüyorum, dudaklarında bir an oyalanmak için duraklıyorum.

"Sana zaten söyledim Rachel," diyorum sessizce. "Seninle birlikte olmanın risklerinden korkmuyorum. Eski erkek arkadaşının ne kadar zengin ya da güçlü olduğu ya da dışarıda kaç tane iri yarı koruma beklediği umurumda değil. Seni terk etmeyeceğimi söylediğimde ciddiydim. Kayıtsız şartsız. İşler zorlaşana ya da korkutucu hale gelene, beni kızdırana ya da yapmanı istediğim şeyi yapmayana kadar değil."

Başparmağımla yanağını okşuyorum.

"Çünkü sen öyle biri değilsin Prenses," diyorum nazikçe. "Ve seni sevmemin birçok nedeninden biri de bu."

Gözleri parlıyor ve yüzüne yayılan hafif kızarıklığın tadını çıkarıyorum.

"Burada olduğun için çok mutluyum" diyor usulca "Ve bu çok güzel. Ama Adam, neden böyle bir şey yapmak için bu kadar zahmete girdin?"

Gülümsüyorum, onun odaya bakışını izliyorum, gözleri benimkilere dönene kadar bekliyorum.

"Bunu yaptım, çünkü bir keresinde bana asla sadece bir şey olmadığını, ya hiçbir şey ya da her şey olduğunu söylemiştin," diyorum, yavaş ama istikrarlı bir şekilde tek dizime çökerken gözlerimi ona kilitliyorum. "Peki ya bu? Bu benim *her şeyim*."

Elimi cebime atıp küçük gümüş bir kutu çıkardığımda Rachel'ın çenesi düşüyor.

"Aman Tanrım!" Nefes alıyor. "Gerçekten ciddi misin?!"

"Kalp krizi gibi," diye sırtıyorum.

Yavaşça öne uzanıp elini elime alıyorum.

"Rachel Anne Valentine," diyorum sesimin titremesini engellemeye çalışarak. "Beni kesinlikle delirtiyorsun. Sinir bozucusun, ne yapacağın belli olmuyor ve bazen tam bir şımarık olabildiğin de bir sır değil."

Yumuşak bir hıçkırığa boğuluyor, yüzük kutusunu açtığımda eliyle ağzını kapatıyor, ince beyaz altın bir bant ve siyah bir elmas ortaya çıkıyor.

"Bu yüzüğü senin için seçtim, sadece benim karanlık küçük Mafya Prensesim kadar alışılmadık olduğu için değil, aynı zamanda siyah elmasların içsel gücü simgelediği söylendiği için. Ve Rachel, sen benim tanıdığım en güçlü, en cesur ve en inanılmaz kadınsın. Türünün tek örneğisin ve bu dünyanın vereceği mutluluğun her zerresini hak ediyorsun. Ve eğer bana izin verirsen, söz veriyorum, sadık ve vefalı, dürüst ve sabırlı olacağım ve seni sonsuza kadar seveceğim."

Sonra derin bir nefes alıyorum ve ruhumu yakan soruyu soruyorum.

"Rachel, benimle evlenir misin?"

"Evet, Adam," diye tereddüt etmeden hıçkırır. "Elbette seninle evleneceğim!"

Vay anasını! Evet dedi!

Titreyen parmaklarımla yüzüğü parmağına takıyorum ve hemen ardından onu kollarıma alıp etrafımda döndürüyorum.

Onu tekrar ayağa kaldırdığım anda dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve o da kollarını boynuma doluyor.

Dudaklarıma karşı inliyor ve aniden ellerini vücudumda hissediyorum, fermuarımı karıştırıyor.

"Rachel..."

"Az önce seninle evlenmeye evet dedim Adam Westwood," diyor sertçe. "Sen de en azından beni bu yerde becermeye evet diyebilirsin. Benimle daha sonra sevişebilirsin."

Lanet olsun.

"Evet hanımefendi," diye homurdandım.

Sikimi pantolonumdan çekip çıkarıyor ve hemen dizlerinin üzerine çökerek beni boğazına kadar yutuyor.

"Kutsal Shi..." İnliyorum, ağzını öfkeyle uzunluğumda aşağı yukarı çalıştırırken sesim kesiliyor.

Tam boşalacaktım gibi hissederken onu durduruyorum, kazağını çıkarıyorum ve başparmaklarımı pantolonunun ve külotunun içine sokup aşağı çekiyorum. Ellerimi kalçalarının arkasına dolayarak, bacaklarının titremeye başladığını hissedene kadar dilimi amına gömüyorum.

Sonra onu yere, giysilerimizden oluşan bir yatağa yatırdım, onu üstüme çektim, dar küçük yarığı sikimin üzerine kayarken inledim. Gömleğimin önündeki düğmeleri koparıyor, elini çıplak göğsümde gezdiriyor.

"Çok seksisin amına koyayım," diye nefes alıyorum, bana binmeye başlayıp ritmini bulurken. "Devam et bebeğim, *senin* olanı al."

Çok geçmeden Rachel inliyor, başını arkaya atıyor ve sikimin üzerinde doruğa ulaşıyor. Ancak, tam kendi orgazmımın arttığını hissederken, kafamı kaldırıyorum ve yaktığım iki yüz mumdan birinin yanlılıkla bir perde setinin altını tutuşturduğunu fark ediyorum.

Hay aksi.

Rachel'ın bu evin tamamen yanmasına izin vereceğinden içtenlikle şüphe etsem de, yine de söndürmeye gideceğim.

...Onu sismeyi bitirdikten sonra yani.

Çünkü Rachel Valentine benim evimin ateşi. O tam olarak doğru miktarda kaos ve dünyayı alev alev yanan bir cehenneme çeviren alev.

Bana zarar verebilir. Ama umurumda değil.

Siktir et. Bırak yansın.

OceanofPDF.com

**Merhaba kardeşim.
Gerçekten bunun peşini bırakacağımı mı sandın?**

OceanofPDF.com

Bonus Epilog Michael

Gerçekten benden kaçabileceğini mi düşündü?

Hah!

Sanırım kız kardeşim bu eve nasıl girilip çıkılacağını bilen tek kişinin kendisi olmadığını unuttu.

Ancak, FBI ajanını buraya getirmesini hiç beklemiyordum.

O gece, onları annemle babamın yatağında birlikte uyurken bulduğumda onu öldürmememin tek nedeni buydu.

Uyanmasaydı ikisini de *öldürecektim*. Neredeyse beni orada durmuş onlara bakarken yakalayacaktı.

Yine de önemli değil.

Şimdi buradayım.

Kız kardeşimin küçük seyahatinden dönmesini ve Colton'ın beynini çalışma odasının her yerinde bulmasını bekliyorum.

Aslında, sanırım şimdi onu duyuyorum.

OceanofPDF.com

Yazarın Notu

Karanlıkta Yalanlar'ı ve Rachel'ı herhangi birine nasıl açıklayacağımı düşünürken hemen duygusallaşıyorum.

Rachel arsız, alıngan ve lezzetli bir kara mizaha sahip. Ama her şeyden önce hayatta kalmayı başaran, dünyanın ona sunduğu her şeyi kabullenen ve bu hissiz varoluş otomatik pilotu haline gelene kadar elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan biri. Benim için o, en karanlık ve müdahaleci düşüncelerden bazılarının ve tüm hayatları boyunca gerçek sevgi ve şefkati tanımadan yaşadıklarında insanların başına gelen dehşet verici çöküşün bir yansıması.

...Ve onu bulduklarında gerçekleşen inanılmaz dönüşüm.

Hatalarıyla değil, güçlü yönleriyle görüldüklerinde ve nihayet tam ve koşulsuz sevgiyi deneyimlediklerinde.

Rachel'ın kitabı bazı karanlık yerlere girmeyi amaçlıyor, ancak aynı zamanda gerçek, sarsılmaz ve kasıtlı sevginin inanılmaz hayat değiştirici gücünü de göstermeyi amaçlıyor.

Umuyorum ki hepimiz Adam Westwood kadar sabırlı ve anlayışlı olabiliriz.

Ve Rachel Valentine kadar güçlü.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.